Q. Q.   78-108

Carles Reig (2012)

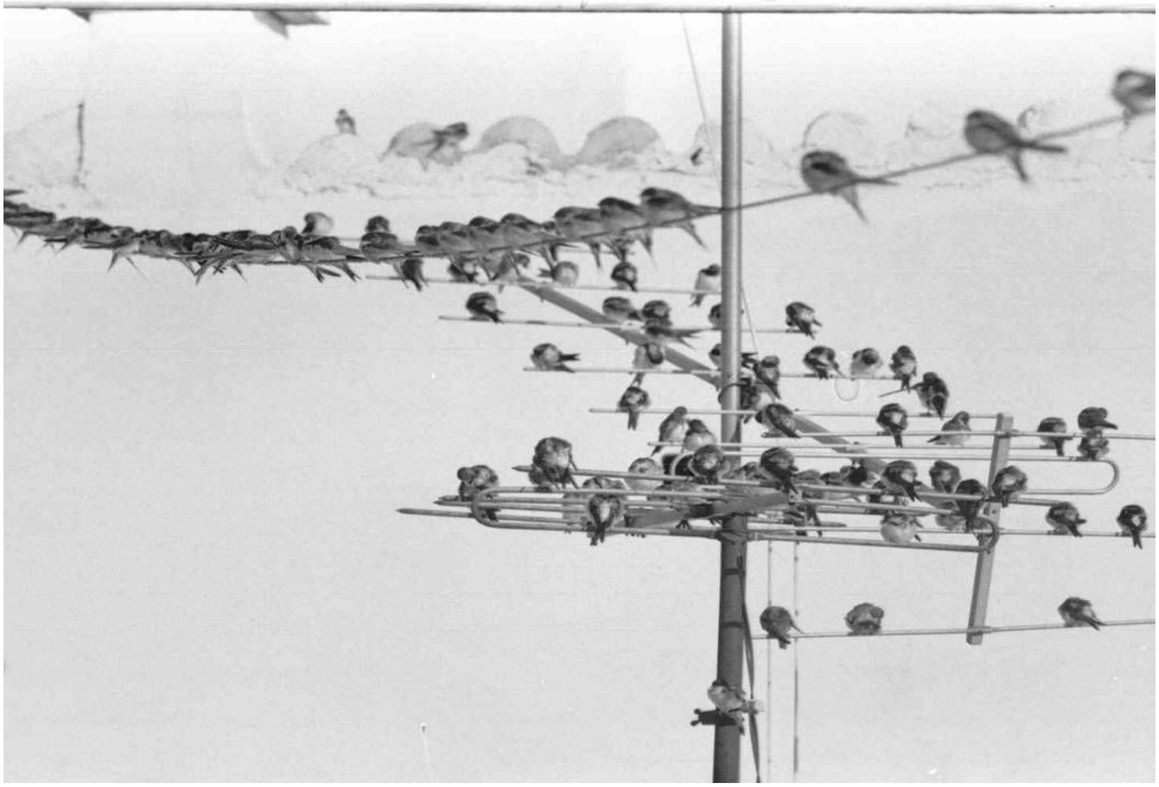

Q.Q. badant al banc de la plaça (78)

Q.Q. LXXVIII

A un banc de la plaça Estació
faig córrer la imaginació
(d’altres volen que els corri la musa)
i em vincl amb dissimulació
per a guipar vèrtexs d’hipotenusa
entre les cuixes de cada mare qui n’abusa
vinclant-se a fer cas del minyó.

~o~o~

Sóc na Katiuixka Espargaró,
virago de cor traïdor;

com fa cap a casa el marit,
li fot un bony,
li trac el vit,

si hi ensum cony,
un tall li n'hi faig... en rodó.

~o~o~

El savi ocult
és qui faculta
sovint l'estult.

Cofoi té el vult
quan me l'insulta:

–Raus sense indult,
ningú t'indulta...

És (*cony!*) d'incult
de dir-me "*inculte*"!

~o~o~

Via franca al progressiu Morell!

Heus ací el progressiu Morell,
cada dona s'enamora d'ell,
li mostra les calces de samitell;
els homes rere el finestró vermell
s'amaguen avergonyits, i mai
no deixen d'admirar'l ni dir *renoi!*

Els menuts el veuen de ninot heroi;

les velles se senyen i es caguen d’esglai.

Via per a en Morell, el progressiu!
Que se’ns pixi al cap, que ens hi faci un riu
on vulgui, o que en pau ens torturi el piu!
La qüestió que ens tingui de veïns de niu!

Car tindre’l a la vora vol dir no dir mai *ui!*
i dir, *al contrari, prou estic i sóc millor avui*
que mai de la vida ni fiu ni fui;
tothom qui ens contradiu pot aixantar la mui!

(I, si no l’aixanta, lluny de la utopia
al ganyó, sense cap prosopopeia,
el fem naufragar… i, si és doncs paia,
ja pel cul molt lentament li puia,
molt patètica, del naufragat l’ampoia.)

(Car tothom prou s’ha de fer fotre
si no n’està d’acord o fa el neutre,
si per cap mala idea es deixa escometre,
d’heterodòxia en beu un litre
o s’equivoca, retrògrad, de teatre.)

Ucasos d’en Morell progressiu!
Estàtues per al progressiu Morell!
Cal adorar’l i obeir’l… o, *ull viu!*
Ens titlla la història de poble mesell!

~o~o~

monument jacent

fos hi rac
estatuesc
la meua beutat closa
fosquedat dels trops
invisibilitat dels fils
velluts de verdet
fugisser esguard
impacte d’ió
lluentor nova.

~o~o~

Sóc el mitjamerda “Serafín”,
la meua dona és diu Josephine,
i la tita faig... napoleònica.

Quan davant d’ella me li afín
i li dic que, ara venint, li desaixafín
el cony qui amb els ulls encofín...

em respon amb rialla sardònica,
i em diu que, pobrissó, prou desafín,
que, si tinc la dèria faraònica,
i la imaginació hiperbòlica...

la tita la tinc no pas autèntica...
just residual o simbòlica,
espectral, platònica,
preliminar, embrional,
rudimentària, residual,
seràfica, entelequial,
degenerada, borbònica.

~o~o~

exposa-ho i presumeix-ne

tothom es veu que s’escarrassa
devers un màxim vanitós...
per xo alguns a doll fem rajar el setrill
i no diem pas que som dolents...
ens diem, plens d’urc, els pitjors!

i no diem que la fem petita...
diem que la fem tan petita
que se’n menja la tita la tita
pensant-se que fos gra de mill!

~o~o~

Va passant distret, sense gens d’ínfules, estort i allerat,
dient-se que tot el que tenim al cap, algú o alguna cosa ens ho ha ficat;

després, amb el que hi té dins, el cervell manefla trena nous fils,
que, si és ambiciós i presumit, vol que s’enfilin pel cervells dels veïns,
i, si no n’és doncs, diu : *falòrnies rai,* i no en fa ni muntanyes ni escarafalls;

s’ho desa tranquil — s’estima més llepar una figa que no cap fil.

~o~o~

Juggernaut

Això és mamotrecte *no apte*
(que és clar que no vol dir *inepte*,
encara que en aquest cas ho sigui);

com monument sagrat, carro corrupte,
o carraca amb ninots de pompós concepte,
baixa pel carrer amb soroll interrupte,

i els badocs volen que algú els pessigui;

tot i que cascú és prou crèdul, i beneit i accepte,
pretenen que no es creuen ara el barroer recapte
que gros els envesteix, embalat i en orrupte,
i diuen que potser volen que algú els en desdigui;

“que patums i panjandrums i llur rescripte
(car no som prou teòlegs), ens donin el propi precepte!

“què cal fer quan ens fa cap abrupte,
i mentre gloriós de sang ens escatxigui
aquell altre pas de qui hom és adepte,
religiosament oferint-nos-li-n’hi al rapte?

“com als peücs de l’ase qui duia aquells altres a Egipte,
ens l’hi llencem a les rodes i que ens hi peucalcigui…?

“o ens li apartem del davant com fementit copte
(més tard de l’infern condemnat al roent exabrupte)…?

“o morim xemicats i contents… és clar… excepte… excepte…
que, per fer que llavors el ric qui el mena més fort no se’ns en rigui,
no serà pas que déu (el seu, el nostre, o un altre) també més fort no ens castigui?”

~o~o~

Arc de Triomf

(*o del pont dels ases en un imf*
al dels asos en un omf)

Érem els campions de la rucada
i del vers fàcil i pansit,
mes llavors fa cap l’erudit
més pampana o eixerit
i, vés a saber què fotza,
mes resol que som del dotze
o del quinze, o del divuit…

vull dir, segles… sengles segles,
sigles, segles de conduir rebuig…

i, on abans fórem d'albellons caca,
ara som al sobrepuig
del vers gràcil, nocions esteses
(perles de les savieses),
i bon humor gras i sa,
i som dignes del Parnàs,
de la musa padellàs,
i de fer pam i pipa amb un nas
tot pigat pel mal gavatx...

i els rucs dels segles vintens
es faran ben fotre pla;

tots lligats a la mateixa estaca,
hom els permet de peixar
només al voltant del femer on som
(puputs naltres campions
i crescuts crestuts crestats;
pobres faves ells, amb l'enginy tot rom),
rodant i rodant com cabra histèrica,
o com boc qui jeu al llaç,
sense poder mai anar més lluny
ni veure-hi enllà del nas...

com erudit acadèmic,
vull dir, d'estil gavatx, veient de bah,
de bé, de bo, de buh, i de vi, maleït endeví,
en vellúries i endreçúries,
imperis, plèiades, Empúries...

i no pas en els sòmines qui ens pixàvem ací,
als peus dels arcs de les velles glòries espúries...

ell hi ensuma flaires transcendents de mòmies,
naltres ximpleries, putrefaccions,
bòfies, diarrees, piúries.

~o~o~

Colomí

—colomí, què fots ací?

tan llunyet de la vorera?

—tinc por de les colomines,
tinc por també del faquir
qui a la cantonada espera
prendre’m amb ses urpes fines.

—tens por de les colomines?
per xo estàs tan arrupit,
covant a la canalera...?

em sembla que ets estranyet!

—tinc por que em xafin tot net;
heu vist com treuen el pit
i belluguen el darrere?

—això és perquè són putetes,
com totes les femelletes;
no vol dir que et faran mal
ni que et rompran el perpal
que duus entre les cuixetes.

—això dieu; i el faquir?

—ah, el faquir és una altra cosa;
si té gana, sense nosa
que t’enxampa i se’t cruspeix;

se’t fot com el moix el peix;
d’això tens raó de témer...

mes sàpigues que tot crema;
crema part de dalt el Sol,
i crema el bec del mussol,
crema el bec de l’esparver,
el de l’astor... i el cuiner
qui apunta per la lluerna...
t’engrapa pel coll o perna;
de tu en fa manta de derna,
i, au, al pot que bull no vas!

si vols, arrufa-hi el nas,
mes només t’ompl el cabàs,
la vida (i és divertit),
de perills, i bona nit!

—collons, més acollonit
no estic doncs encara ara!

quina vida més avara!

per baix faquins i faquirs,
per dalt astors i cuiners...

(em dieu que així és com és:
que tantost hom existís,
pot jeure o jugar al parxís,
fer la guerra, o pujar el cim...
tant se val, *l'atrapa el crim*
de viure per a morir!)

—tens raó, mon colomí;
per xo et dic: què fots ací?

tant se val tot el que facis,
que cardis, o t'escarrassis
que ningú et pugi a cavall...

tant si ets damunt com davall,
sempre quelcom ja t'enxampa,
com llamp sobtat qui t'enrampa...

és la Mort, i ja has fet prou!

—fotre'm goig; em cag en l'ou!
ja em podeu ficar al calaix,
em tiraré daltabaix!

—de re et serveix; pots volar.

—volaré doncs fins al Sol!

—volar-hi, no hi vola qui vol.

—moriré en l'empresa, heroic;
o potser acorat, estoic,
per l'espasa de l'estàtua!

—quina idea, noi, més fàtua!

tenim un Colom famós;
no l'eclipsaràs ja pas!

—un Colom tenim famós?

—l'inventor de l'indi gras!

—se'l menjava cuit o cru?
(no em digueu que sou perjur!)

mengem, els coloms, persones?

—el Colom tones i tones!
i és català, com tu i jo!

—“*com tu i jo, fot-te'l rodó;*
com jo i tu, cruspeix-te'l cru!”

català i cafre és tot u!
pertot arreu la maror!
amb ous i cua de q!

—era un Colom destructor;
el flagell d'un continent!

—ai, collons, si em feu content!

vull ser, amb tanc i avió,
com ell, i occir milions d'homes!

ara revisc, prou de bromes!
s'ha acabat, com cada jorn,
de dalt estant, fent el sorn,
espiant les colomines,
i pelant-me el ble cremat!

ara faig força al terrat
i, amb ires columbines,
tost seré Colom salvatge
qui es fot humans per farratge!

això és viure: anar matant!

—(collons, se n'ha anat volant.

ai, joventut, joventut...
sempre reus del desencant.

me'n vaig a prendre el vermut.)

~o~o~

Si sóc colom de vorera

Si sóc colom de vorera
tot tacat de colomassa
cap a la font de la plaça,
no pas gaire romancera,
peon com la pastissera
tota prenyada de pans.

No m'hi envol com fan els fans
qui alenen el Vic i el Reus;
hi vaig com els bons ateus
qui van a missa de Rams,
a escoltar-hi cretins brams,
estil dels dels elefants
com hom els treu un queixal.

Car bon pic prop el bassal
davant la font de la plaça
m'hi voldria rabejar
i fer net de colomassa...
com qui el van a batejar,
m'ixen noses i ànsies vàries,
car hi veig a les fondàries
mant de burgès ofegat
per tanta d'hipocresia
que, mentre viu i fa via,
l'ha anat encarcarant.

Es veia, jove, gegant
i, on s'hi hauria pixat,
ara, nan, hi duu el fill gran
que el bategin de cretí.

Em bres com al balancí,
sincer i dubtós colomí :
em fic o no em fic ací?

Si em trac la merda que duc
per a posar-me'n de nova
és com qui cova minova
perquè en desclogui nou cuc;
més val engrut conegut
que no el que et pon el cucut.

Perquè cap altre no em nogui
ja em trauré el mal quan ens plogui.

Així que dic *passi-ho bé*
a la font dels ofegats;
potser, tot merdós, els gats
encara m’emprenyaran menys.

A la vorera també
hi passen colomes prenys,
com pastisseres amb pans
al si de llurs davantals.

Tots prou naixem esperits sants!
Als becs no hi tenim queixals,
tampoc a les llengües pèls;
som de debò els reis dels cels;
alats volem pels alts dalts;
per les parets fotem salts,
pels funicles equilibris;
som dels missals els ex-libris.

Si hom de vorera és rei,
poc li cal cap més remei.

~o~o~

Sóc el colom qui al greal es caga
un cop l’any, amb ambre acampte,
que el colomaire amb molt de compte
recull com en pergamí transsumpte
que del palimpsest de greu assumpte
repeteix per a la cretina nissaga
els manaments que la fa exempta
de tot símptoma que l’irredempt tempta.

De l’atroç colomer al transsepte,
cagant-hi jo, tot hi és enrenou prompte;
xixelles, tórtores, tothom m’intercepta,
tudons i xurres segueixen la recepta;
aturarien mon vol, no volen pas assumpta
la meua caca pura; sota cap concepte
que la meua divinal merda, presumpta-
ment alada, que el colomaire aprompta,
atempti la fugida sense pagar acompte.

Car el colomer sencer prou descompta
que de la merda de llur campió,
panacea santa que de tot pecat destempta,
en romangui prou entre els de llur boldró.

–Que es fotin els cretins i llurs atrafegats ofecs;
poc serem solidaris amb l'espècie maleïda
qui ens vol tots ponent-los, o beneint-los, o ja fregits;
de bones intencions l'infern n'és ple; som-hi tots, i fem recompte!

A l'aldarull i al garbuix, i amb revolades, engelosits!
La seua merda és nostra, oh, pàtria envaïda!
Caguem-nos tots ensems al greal ara, en roí apedrec,
i prou veurem com el pec colomaire se'n bescompta!

Guaiteu, els cretins ja es tornen més i més flacs,
afalaguen llurs déus perquè els tornin els afalacs;
mes ara llurs déus som nosaltres i caguem mortal;
se'ns moriran com qui confon remei per orinal.

(No saben els cretins que, només amb ossos d'ocell
i alats, foren celests, i sublims tant ella com ell.)

~o~o~

Si sóc colom de vorera
fic notes a la carrera
de cada vivent qui oïsc
creença dir barroera.

De qui s'hi arrisca, el risc;
cada cagada, asterisc*.

*(*Més val que visquis com visc;
no et trencaràs el menisc
ni et faràs lliscar cap disc...*

*Ni faràs mal a ningú
si et cagues al cap d'algú
qui es pretén més alt que tu.*

*Tot és fer i ocultar el cul;
suputar fóra de nul
que qui et sura, paraclet,
o guaita pel parapet
és qui se't caga damunt.*

Se't caga qui ja ha fugit
com un altre sant esperit
cap a un altre transeünt.)

~o~o~

Si sóc colom de vorera
i em confonen per ampolla
com si fos cosa de vidre
i algú se'm vol beure net…

a l'embriac la marrera
li espicós, sens fer forrolla,
i als collons, com si són hidra
(com si m'assadoll de sidra)
me li bec sang a galet.

~o~o~

Si sóc colom de vorera,
farcit d'anys, llosc i miop,
ulls vermells, amb tels a sobre,
no veient bé qui és qui cobra,
ni qui rep fort de retop,
ni qui se'l menja cap fera;

ni qui amb altri s'estavella,
ni qui recullen amb pala,
perquè n'hi ha un qui s'embala
i passa, damunt, la rella
qui cada tija anorrea
de passant per pas de zebra…

(Groc de rovell qui es rovella,
vermell viu damunt la brea,
sang i asfalt i, sobre, el gebre
dels bells bocins de cervell…)

És com qui em treu de gairell
gràcies i joies del viure:
veure d'altri com l'espitxa!

És tan trist de fer-se vell!

Veure els humans fets salsitxa,

carall, tu, per a això hi som!

Ulleres vull per a viure,
o altrament no sóc colom
com cal, satisfet i lliure!

~o~o~

l'organista magritxol
i l'oda seua al greal

n'hauria dit flor ideal
que ensumava amb goig humil,
tret que una nosa banal
me li lleva el punt focal;

era un mosquit sens estil
qui de l'ample gladiol
en davallava el pistil
(de prop aparia esqual
qui em mossegués el pernil
o que amb dents de cocodril
anés pel meu engonal)
(calfreds em van pel bigal)

mes ara que estic tranquil
diria que s'equival
a un altra imatge infantil:

l'efígie meua, fecal,
davallant pel peristil;

en aquella hora vespral
a l'orgue perdia el fil;
hi tinc un públic hostil;

més tard, fregant-me l'urçol,
esglaons de peristil
davall com fa, sens estil,
el mosquit no gens gentil;

era el mateix mosquit sol
qui se'm fot al faristol

mentre toc el “Parsifal”
tot endalt la catedral!

“*quin organista més ful*
(deia cada datpelcul),
s’erra de nota cabdal;
transforma el bleix en bramul!”

“calleu, bah, m’ompliu de dol;
no veieu que al faristol
la pota del mosquit sol
em fa el *fa, re,* i el *re, sol*?”
(els retrec no gens subtil
com si són el meu pupil);

(em repten com al futbol,
amb espinguets d’anafil)
(i qui no xiscla, fa un ganyol
del més indecent guinyol);

ja com cargol de juliol
me’n vaig sense dir mormol,
amb mal de ventre, i el vol
eixalat, i amb un llençol
que em tapa els ulls de mussol;

a casa sobreïxc de fel,
i ara em gratava a repèl:

per si era poc l’infidel
mosquit qui de soca-rel
se m’enduu el jorn al sorral,
m’ha picat amb molt de zel
just a la regió anal!

ara hi burx amb molt d’anhel
com si hi sóc mosquit cruel;

per fibló, l’ungla fatal
qui em forada el pobre cul,
qui em fa fotre amunt l’udol
que rima amb el so irreal
d’aquell cony d’orgue gandul
i l’alterat faristol!

tot plegat, quin paral·lel
amb allò del “Parsifal”:
ell el drac de l’orinal,
i jo el mosquit pagerol;

ambdós matem l'animal
per heure l'hora com cal;

ell amb crits i gens manxol,
jo anar fent amb la mel
de l'opi, de l'alcohol,
filtres d'amor en vial,
somiant truites com betzol...

maleint en Titurel,
la verge puta, i l'asil
del mag qui sempre pren mal
repenjat al barrastral...

trists contes rucs i de ral
pintats en auca pueril...

fum de narguil
pluja d'abril
plor de bacil
invent senil
te'm menj l'alfil
meuca viril
paga-me'n mil.

~o~o~

manxista

mireu que bé – atansem'ns-hi tots;
bufarem volves a pler.

mireu qui ve – atansant'ns-e;
bufant fort i sencer.

manxa i manxa,
manxaire,
sense jaquir de manxar mai.

a cada forat hi manxa
i aixeca molta de pols,

i brossa,
i estalzí,
i abelles i vespes i eixams
de cuques de totes colors,
de tots escàndols,
de totes llavors de flors.

el seu manxisme
estimula les dones;
se li obren els forats
perquè hi manxés si li vagava mica.

manxaire manxista,
al manxisme més dogmàtic,
més pragmàtic,
més magnètic,
més partenogenètic ell sempre tan dedicat.

quin disbarat d'home
més meravellós,
uberós (saps què? ple de llet)
i colós,
no gens vergonyós,
d'enveges i desigs estovador,
com matalasser amb flingants i vergançons
d'alta qualitat.

~o~o~

Obrer pencaire, taciturn,
sense vans anhels de glòries ni cap neguit al món,
ni picaós irritants d'heroi qui àvol dimoni mena a la catàstrofe,
ni l'afany d'abassegar-ho tot que impel·leix el monstre exuberant
qui la genètica cruel fa creure gall de panses,
i qui arrabassaria doncs tota la merda, i els conys i els jutges,
molt poderós ell (i me li'n ric), empès per la voluntat d'imposició
que malignament i aliena el posseeix, esclau de ses tendències folles.

A la feina se'n va o en torna l'obrer desposseït de constrenyiments obsessius
que el durien a restrènyer's i a enllordir's un esperit seu,
enjòlit inconsútil immaculat,
sense fúries,
ni llogaters embogits pels mirallets de les capsetes buides.

No sent sanglots ombrívols ni renills de malaltes cavalcadures

qui els flagells ens duen, o la darrera invasió per ara,
ni panteixa amb l'esforç que es pren amb l'adient mesura
ni retorna a cap pàtria enyorada ni distòpica:
sap que Ítaca és la mort,
amb no cap pressa s'adreça a la propera etapa.

~o~o~

l'univers és un racó infecte

l'univers és un racó infecte,
l'univers és mamotrecte relicte,
convicte estront putrefacte,
cagat per qui sap l'aspecte
de quin contacte selecte
entre productes en conflicte;

el veredicte no pot ser més suspecte,
fa tot l'efecte que el cagaire interfecte
s'afegeix al femer estricte
i n'és un altre abjecte addicte
al rodar sense cap cap ni prospecte;

en aquest univers dejecte
tot el que hi existeix és defecte,
cada subjecte objecte incorrecte,
tothom subproducte imperfecte
parlant el mateix dialecte o eructe
del... "*et fotré si fotre puc-te*"...

tots hi rebem el mateix tracte indocte,
cada reducte qui som rep l'impacte
del mateix dilecte delicte:

amb cada atac o bac inflicte,
ens periclita el cos derelicte,
i allò ens tol vida o intel·lecte,

o esdevenim ficte cos aflicte,
abstracte artefacte inducte
amb tots els mals del trajecte;

ficte cos o estrany extracte
qui sempre amb la mateixa conducta
en zona d'interdicte pernocta;

la nit és infinit districte
on dicta l'edicte d'eterna vindicta
la casualitat de l'arquitecte afecte;

allí tot hi neix i mor sense cap respecte;
s'injecta indirecte qualsevol lligam electe
i el que en surt, tu, jo, o l'insecte,
cossos de ficta secta qui s'autodetecta;

tost, si pogués, se'n retracta:
la mort pertot, re no jaqueix intacte;

per molt capdecony predilecte
que et creguis, i de més a més catafracte,
com tot el conegut és ficte
(ficta la física, tota la història ficta),
vius doncs com visc, en un món ficte,
i si et penses que mai ningú en surt invicte,
o mig erecte i heroic, amb caient circumspecte,
o si més no, "espiritual", qui l'olfacte
o la intuïció a "quelcom" connecta,

beu del mateix noc qui tant et delecta;
la teua ruqueria t'ho fa veure tot refracte;
jo de tu, ficte projecte, em moriria a l'acte.

~o~o~

Home amargat
banc escrostonat
ànima nua
el cel hi menstrua
horitzó apagat
t'hipnotitza el forat
fosc irrespirable infinit
on absent i extingit
tot se t'esborra...

~o~o~

Q. Q. 79

cossos

els cossos, violentament tous, t’expel·leixen de tot racó
són sempre a frec molt fastigós d’esclafar’t

t’entren on ets i no pots fer-hi re

t’enfonsen la porta, res no els atura

són massa de cossos tous
que premen per cada obertura
sense dir re o dient frases curtes
en idiomes bàrbars que altri no entendrà mai

tot el que diuen et sembla insultant
quelcom massa grotesc i repel·lent
que només podria sortir entre les pudors del monstre
quelcom ficte i dit a la babalà, per a vexar’t

i ha de sonar com si el que diuen està carregat de raó
i per xo empenyen amb més engrony
la tovor repulsiva de llurs cossos cuidant estampar’t a la paret

tret que tractis d’esmunyir’t per cap escletxa
amb això renunciant a cap argument que poguessis presentar
contra llur invasió i llur violència de cos repugnant
tovament abocat a fagocitar’t

a ells no els cal cap argument
el mer fet de tindre un cos els dóna tots el drets
per a afeixugar’t, afetgegar’t, imposar-se’t

els teus voltants ja no en són pas
ara els pertany; re no és sòlid, tot és tou
se’t mengen el terreny
no hi caps...

fuig si pots
lluny
cap a les muntanyes més rònegues
els deserts més inhospitalaris

nu, sense pertinences ni cedularis
sense esperances ni les falòrnies vàries

nu, sense la vana inútil il·lusió
que mai trobaràs re que els cossos no envairan

tret que trobessis
ni que fos un beneït instant
l’immens benifet
d’un breu espai
inocupat.

~o~o~

dona de llum, home bisbètic

la dona qui am és solar
i jo llunàtic

tot el que veu ho veu tot clar
jo escotomàtic

se’n va optimista al sendemà
reb jo el viàtic

sóc encara al primer replà
ja és ella a l’àtic

mentre dalt s’envola, al replà
romanc reumàtic

cau dempeus, i jo em faig trencar
l’os zigomàtic

fa por de claror, i de ressò
sóc mut i afòtic

sap pujar per tot, i de to
estic anquilòtic

tot el que diu val cent per u

jo anacolútic

ardida ella, i jo immadur
i del tot mútic

sempre ella tan espatotxí
jo en estat crític

fent ella olor de gessamí
i jo mefític

amazona sense mercè
li prec, patètic

tinc por de tot, cagat obscè
ètic, emètic

ella és deessa, i jo epicè
i tot herpètic

tasta tothora el tec més sa
jo l'espermàtic.

~o~o~

Qarles Qalbet,
guaita't a la paret;
no ets ni l'ombra de qui ets;
ninot desmanegat,
perdies els paperets;
amb cada fibló despuntat;
no ets amorfa taca d'oli,
ets boïga de paperot cremat
qui es retorç com torticoli.

~o~o~

(El ninotaire Filibert mig s'adorm damunt la taula on li rauen el badall encetat, els folls folis del tot dibuixats i els mig embastats, els llapis, les gomes, els tints... i fa... el llapis a la mà, la taula estesa, el badall mossegat, els fulls enllestits...)

ninotaire

ma mà
mon món
mos mossos
mes messes.

~o~o~

Si sóc colom…

Si sóc colom de vorera
faig el mort caient d’esquena
tota enlaire la marrera;
n’esper la meva condemna —

qui em vol fregir o trepitjar?
qui em vol dins la claveguera?
qui em vol oblidat cadàver?
qui em vol dotzena de frare?

sempre hi sóc com si no hi sóc,
ignorat pel poble tot.

Sóc mort com viu bromera,
mena de tèrbol gargot
qui hom esquiva com l’eterna
ombra constant de la mort.

No valc re, ni per a adob;
fins la gola del lleó
a la gàbia del vell zoo
té basca de dur’s al pap
la gens sàpida grisor.

Si sabés versificar
com el sòmines qui em fa
representant de la pau,
parrupava una cançó
qui el transformava en gripau
o amb el batall de la gola
el feia representant
del qui rep més que no toca
per fer’m animal inerme
qui a pleret es mor de fàstic.

Veieu-me amb arma i espàstic
terroritzar el continent;
m'estim molt més desfer el món
que sense fer re anar fent.

M'alç per xo i vol enlluny
a eixorbar els ulls dels orbes
qui fan llum a punts i corbes
per on es troba tothom.

Sóc oblic pare del caos,
el qui esborra tots els taos;
no hi ha camins sense fites,
em dius de bo i me n'enfites.

Sóc dolent i malparit,
menja-te'm, lleó marrit;
valc la pena, prou veuràs;
sóc ploma de matalàs
en bordell molt pertinaç;
sóc pitjor que Satanàs;
pels forats del meu sedàs
no hi passa ni el prim ni el gras:
tothom al mateix cabàs
mor, i infecte per l'audaç
verí de la meva ploma.

Sóc qui bomba es desploma;
colom, projectil letal
qui s'abat a l'hospital,
al càrcer, a la capital,
pertot el mitjà rural,
causant-hi un caos total.

Sóc l'esperit del dimoni
qui anorrea el patrimoni
d'una humanitat pollosa
qui gosava dir'm pacífic.

Sóc el terrorista mític
qui amb una llengua pastosa
declara mort l'edifici
d'un univers malgirbat.

Sóc el dèspota magnífic,
la historieta s'ha acabat.

Veus que caic d'un grau insòlit,

tothom davall va de bòlit.

Ara esclataré com flam:
barrum, barrim i barram.

~o~o~

Colom de guerra

"Bona nit esfera!"
Diu el colom de vorera,
orbitant el globus
i ferint-hi amb esponera.

~o~o~

Si sóc munta de vorera
colom de fusta i pintat
cimbell amb cor de perdiu
xerreta qui tot ho diu
tinc a cada ull una càmera
un micròfon amagat
al trau del sés, i del bec
em surt el crit sexual
de cada espècie inventada.

Si en sent ni percep de coses
rares que foten els vius!

Cada existent pensant-se ésser
i no essent sinó peó
gambitat en escaquer
sense caselles ni joc
ni regles ni jugadors.

Vanitat de vanitats.
Cada colom es despeny en munta
cada munta en colomot.

Això rai, som-hi, i re-som-hi
sols ho fem per a emprenyar.

~o~o~

i son cony és guillotina

quin xoc d'indignació no em pujava llavors davant l'àvol sorpresa amb què m'etzibava espiritual batzac; i ella rient-se'n com dilapidat conill entre les banyes del bou.

les dècades decadents hom les sobrepreua amb elogis boigs com si tot de miracles si haguessin escunçats.

la germanota es feia veure immensament irritada davant la intolerable inversió on queia el meu tarannà, ans solcat per tortes ones de rectitud, ara per rectilínies estructures d'obscenitat.

va voler plantar cara al meu successor; la confrontació es col·lapsà en qualque nou i vell vodevil piadós.

revoltat ans disgustat per cada ideologia d'hipòcrites podrimeners per essencials pinyols, mai no consultant cap altre torcaculs amb notícies reciclades eternament, car tot s'escau i re-escau fins a la infinitud, no pas seduït tampoc per cap fenomenologia proposada pels refusats, els dissidents, els juxtaposats columnistes d'exasperades solucions finals, no pas decebut per la infantil ficció de posseir cap sublim ni condemnada identitat, vaig doncs obrir la porta al dormitori.

en promíscua barreja l'estrany satisfà el matrimoni; s'inclina, gens humiliat, a tastar el clàssic ham orgullós, l'ham orgàstic; tots tres criden; potser criden massa, car la porta s'obr.

i amb quin plaer més vergonyós, no arribava aleshores, fingint escrúpols, el capellà de torn de la falòrnia religiosa ambiental.

tant se val; aquest environament és tot abocat a la generositat, els dic.

som-hi amb impunitat, germans; cardéssim sense miraments i amb el verriny més patètic; si tot és fet si fa no fa gratis, els inescandallables desigs sempre ens sortiran bon mercat!

en àvol delit ens trobàvem, els quatre plegats, nimfòmans sense altre trofeu que el del vergançó escarransit ans pansit.

i ara sense situacions subjacents conflictives ni malentesos rebecs qui encoratgessin el divorci, hi gaudim de valent, a instàncies ans exemples representatius de les actrius qui més s'hi coneixen en aqueixos tipus de penetració.

hom s'hi lliura en sacrifici qui prèmit rai rebrà; hom exerceix el perfecte fal·lus i llavors se'l *submergeix als traus on el feble formigueig esdevé ara mateix extrem.*

som-hi, som-hi, com deia, fidels vencedors de la compassió al descordat marit; ara tots ens entrecardem, tres mascles, una femella, encadenats en les tasques dels orígens, baules perfectes de l'escala qui mena, us hi jugueu collons el que volguéssiu, al paradís vermellós.

encadenats doncs en baules o dècades, cascú donant pel cul l'altre, una erupció de paral·laxis ens enterbolí ans fragmentà cada noció.

del pis de dalt sentírem retrunyir quelcom que queia i llavors l'esclat nerviós d'un altre marit qui efímer s'emancipa.

no sé qui sou, si pintors de parets o electricistes o decoradors o qualque capellà qualsevol, no sé si instal·leu mobles i cortinetes i merdetes, o pedaços i pegats a les animetes; només sé que si em torneu a demanar què em sembla la cagadeta que poseu o no feu, us dic, listen, I don't give a shit about the paint, or the lights, or the pictures, or the furniture, or heaven and hell, or whatever, ok?

i just fucking follow, ok? she's the fucking boss, ok? she's got the fucking purse's strings? she's got the fucking law and nature on her side, she's the one that's allowed to deal with her body, she's the producer; i'm a nobody, just a fucking poet; and i don't give a shit about all those womanly trifles, only that unfortunately i've got to eat, and i've got to crash somewhere, that's why i've got to follow; i wish i had a fucking dime to my name; i don't have it in me to start again; so, i just follow and agree; hey, whatever you give me; it's perfectly ok with me whatever the shit you do in here, provided you do it fast enough, and vacate the premises before she catches you, because she will find fault, rest assured she will find fault in whatever the fuck you are doing; whining is her anthem; me on the other hand the only thing i crave and care about is privacy; those are the goods i want; that nobody annoys me as I annoy nobody; just a fucking little poet am i, and happy to oblige if you keep your peace; but don't fucking tell her that i told you that, or i'll catch hell, and you'll be coming back here for weeks on end righting all the wrongs she's bound to find after you've said you were done; let me take the fall for you, if only you finish fast enough and just fucking go, go... go...

tantost el profeta de dalt frenava, els quatre prototips de baix aturàrem d'imaginar imatges incòmodes; esdevenim peculiarment pessimistes; sense fer-nos notar gaire sortim al balcó, cascú amb un cigarret al musell.

l'espinada de la meua dona era intimidant; sofregalls indelebles marcaven les dècades on tornava dels indecents gambits.

se'm tomba i em mostra el que duu als llavis; no és cap cigar; és un altre fal·lus d'home qui babau el perdé.

car son cony és guillotina.

el cap em balla; marejat, retalonegí fins a a l'armari; em fiquí l'uniforme que tant el cos em constreny; les insígnies rovellades diuen el meu rang; ella encara riu, congenial.

arruïnaves la meua reputació, amenaç flonjament.

amb dràstica empatia el capellà i l'estrany m'assenyalen cap a llurs entrecuixos; hi mancaven ja els fal·lus.

tornem-nos-en a la guerra, companys, enlloc com allí no trobarem la pau, concordàrem doncs.

~o~o~

Com era jove i podia escapar'm corrent, amb bones cames i vigoria excedent, espiava pertot, portes, finestres, balcons, ascles, escletxes, esquerdes, traus de pany; noietes qui se n'anaven a clapar; mares joves qui s'havien d'aixecar a donar de popar; dones qui se la pelaven, conyet tot vermell; parelles qui cardaven a qualsevol hora de la nit...

na Llúcia perdia la barça
na Trina se la trobava
del tel només en restava
cassigalls i la filagarsa.

De vegades, massa enamorat, havia de fer relliscar petits poemes anònims de la meua ardent declaració a les bústies o a les butxaques o als marxapeus o als llindars o als ampits... o els sedegosos paperets els jaquia secretament anar que s'envolessin i volessin (enduts pel benèvol llebetjol) devers llurs terrats, terrasses, galeries, balcons, entrades, barces... Eren odes flagrants vehementment dedicades a les caldes beutats qui tant m'exaltaven.

Una dona particularment avinent i galana a qui li fiu el poema propvinent, em va picar l'ullet, em va ensenyar la cuixa, un bell jorn qui ella tornava, carregadeta, de la plaça... i jo tot empegueït, fent veure que no me n'havia adonat... mes es veu que ella mateixa m'havia espiat una nit on jo era a la finestra de baix esperant que aparegués i ella era a la de dalt on hi havia el canfelip i s'hi havia repenjat i en aquell instant havia passat un automòbil i jo m'havia fet l'orni, el distret, i la llum dels fars em va nogensmenys denunciar, i ara ella sabia que era jo qui l'hi havia doncs tramès, per mètodes furtius, vull dir, el poema que potser al capdavall li va abellir bon tros...

I em va dir: *Porta'm les bosses, Emili, vols?*

I és clar, els li portava fins a la porta, i em va dir: *Ets poeta, cavà?* I es va treure de la butxaca el paperot on no feia pas gaire li havia dit que...

abans no torni amb passos bruscs
el vostre marit dels rims fuscs
i lleigs costums d'anals etruscs
(qui al mal trau van con si són lluscs),

ara us m'atans (follet d'ulls cuscs)
al pit i les mels dels dos ruscs
i, entre cuixes, als dos mol·luscs
de salabrors plens i bons muscs.

I vaig haver de fer, flèbil, que *sí,* vermell fins a la rel de la clepsa, i frèjol bon tros, i amb cames febles i tremolenques... ara pràcticament sense veure-hi de cap ull, ben marejat... i tot seguit vaig veure estranyat que es bellugava molt fimbradissa i es feia estreta i, a base de muscleigs i botets i escarransiments, sense tocar's enlloc, vaig veure que es posava els sucosets embalums (natges, ventre, pits) amunt i avall fins que... fins que no li van caure les calces... i, amb posat murriet, me les va regalar!

I em va dir: *Vine cada vespre a dos quarts de set; vull que em passegis el gosset*.

I me'n vaig tornar a casa, a ensumar-hi adeleradament les calces, doncs, i a pelar-me-la-hi com un desesperat.

I a dos quarts de set ja li era a la porta i el gos (el gossot) era un malparit qui es cagava pertot arreu, qui bordava a tothom, qui se m'escapava contínuament. Esbufegat, li anava darrere fiqués on es fiqués, i n'acabava malament rai, fiblat per tota mena de bestiola de matoll espès, apedregat pels apedregadors de gossos, mossegat pels gossos enemics (el meu cul i cames objectiu molt més factible que no la gola de llop del gos), i bastonades i trets que calia esquivar rai... i ja, com al cap d'una hora o dues tocades, arrossegava aquell cabrit de ca a ca la bella mestressa imponent... ella (collons si feia goig! com més dura i imperiosa, més la trobava magnífica i adorable), ella, com dic, m'obria la porta i apareixia tota formosa i dominant, ídola de qui la condició d'íntimament inabastable és contingent al seu alt existir... i jo romania petit-petit, inclinat en el meu oferiment... i ella, ni cas... Agafava el gossot repugnant, i si em pagava amb un somriure oblic, ja me'n tornava a ca meua de joia ple i amb el cor sobreeixint, fent saltets i sense que re no em fes mal. I l'endemà hi havia de tornar, de grat (per força, però de grat). I allò va durar el que va durar. Molt de lluny en lluny, em lliurava, displicent, les seues calcetes brutes... i llavors, ah, escàndol de la felicitat extremadota! Com m'esventegava cap al meu racó... l'orgia i la disbauxa s'hi instal·larien fins a la bogeria i l'exhaustió.

Per les nits, re. Ara el gos em coneixia i, és clar, no gosava anar a espiar la meua deessa qui l'adust etrusc es cardava perversament. No fos cas que el gos em reconegués i ho revelés a l'àrid marit qui potser trauria l'escopeta i em fotia un ull enlaire pel cap baix.

Fins que per sort...

ah atroç velocípede
atrocitat veloç
velocitat insípida

m'ha trepitjat el gos.

Li vaig escriure aquesta noteta delicadament versificada damunt la desmanegada carcassa del ca accidentat que, ja amb eixams de mosques per gambuix, li jaquia estesa al llindar. I no m'hi vaig atansar mai més.

Tant d'espiar per traus de pany en la foscor, les insolents lluentors de dins m'enlluernen durament i m'encenen als ulls boïgues indelebles. Els boteruts ocel·lats escotomes esdevenen aparicions grotesques, procariotes absurds qui em suren i neden fins que m'han entrevingut, paràsits, el cervell, ara pergamí esvellegat perquè amebes i serps de vidre, i boes i tot, hi escriguin incessants llurs palimpsests.

ah nits bòrnies
d'escalabornades còrnies
de replecs amb hèrnies

perquè les pells ebúrnies
amb d'altres estructures càrnies
no em trastornin ni mig orb no em tornin

davant els erts matrassos en búrnies
oh astres nocturns
oh forats negres sense més espurnes
qui en fotria l'orni!

ara, oir converses d'agapòrnies
qui no amollen sinó falòrnies
això em treu de polleguera
canviéssim doncs de tresquera.

Rere l'esquer favot de l'esperança, s'amaga l'ham esmolat de la cruel realitat. Tant se val; el que veig i el que no veig, tot s'equival.

sóc com en Pancraç Carnal
escorniflaire atroç
qui per un trau espiava amb l'ull de vidre
qualque bord de dormilega pigre
i fou la seua diagnosi (errònia)
que doncs el que veia fos
bugre irrumant (i irrumar és ben humà)
irrumant son tigre

i que els roncs fossin doncs

del tigre alegre els roncs

(car corruqueig de tigre o gat

si fa no fa tot plegat).

I llavors les nits malastrugues. Trescant per la verdesca no pas idíl·lica ni amb els peus ans infernal i reptant, amb la ventresca, com llimac qui el bec inic percaça i se'l cruspiria, en l'abís infinit del no-re tot d'una empentat, ell qui encara és jove i no ha tastades les mels de manta llimaga, fugint jo així mateix de qui m'ha sobtat, i em ve darrere amb el trabuc a frec de tret.

Com tots els fugitius, llur sang la flor dels esbarzers, la meua per les arestes paral·leles de les banyes de l'escanyapolls lluent no rau. Cruel avolesa de l'esfera a mig arrodonir; maror de sofre ran de terra m'ofegava; eixams en esgambi em prenen per pinyol a corcar; covaré tanta de nafra dins qualque cova de garbuixos o arabescs plena damunt els murs vellutats, i em cagaré pels bruits de flèndits remoguts cada camí que les feres qui hi deuen viure no se m'atansaran.

Encara estic recordant la meua heroica jovenesa solitària. Massa de treps; m'he retirat. Rac al cancell esperant femelles.

com tots els Emilis duc sis dits a cada peu
monstre d'atàviques singularitats
molt preuat per les dones de misteris glotes

se'm guaiten l'amplitud de les botes
i llurs conys es tornen llefiscoses gotes
de vescs que collarien a llurs ulls de pop
els dotze tentacles d'un cony més autònom
qui fimbradís corregués pels velòdroms
pels sems cilis de tot lo món admirat.

No sóc com els putrefactes escàpols qui fugien de la badia de Nàpols; ara damunt els creixen bàbols, s'hi deporten holometàbols. Jo tornava a casa i festívol em llevava les sabates. Damunt cadira de boga, contemplant cada simple exemple, sóc el deuetó del temple, pit eixamplat. Les mestresses i menestrales saben quins peus no calç, i com la fot d'ampla, amorosívol baronívol sàtir, i no gens car.

~o~o~

Q.Q. LXXX

Les irreversibilitats

Així de fàcil perds els amics (les incompatibilitats)
Així de fàcil de no veure'ls mai més (les sobtades absències)
Així de fàcil rets aquiescència als desconeguts (les generalitats)
Així de fàcil et fas empènyer fora d'indret (les obstaculitzacions, les intransigències)

Així de fàcil et perds ara per escales i rosts (les desorientacions, les incapacitats)
Així de fàcil esdevens qui més desentona a l'ambient (les indehiscències, les incomunicabilitats)
Així de fàcil de veure't amb no re i prou (desarmat, les impotències)
Així de fàcil és de no trobar ni on vius o raus (les transmutabilitats, les contingències)

Així de fàcil d'endinsar-te a la pedregosa nit (les desertificacions, les inconsciències)
Així de fàcil de fer-t'hi belleu agredir (les inevitabilitats, les incidències)
Així de fàcil de témer perir-hi de fred (les incompetències, la insignificança)
Així de fàcil tornar al zero inerme (les nul·lificacions, les desindividuacions)

Així de fàcil de veure't exposat i sol-i-vern (les dependències als daus de l'astrugança)
Així de fàcil de no treure'n l'entrellat (les perplexitats, les confusions, la falsa balança)

Així de fàcil… ets tot activitat i ells indolència; tu humilitat, ells prepotència
Així de fàcil… amb decor i tapat tu, i ells impudicícia i indecència

Així de fàcil (les irreversibilitats, les incolumitats, la inversemblança).

~o~o~

Tingues de tot por — per molt que en tinguis mai no en tens prou
Odia i tem plantes animals minerals proïsmes
De tot por en tingues força — mosquits tempestes homes
Por en tingues de tot — contagis enveges cobejances

Avorreix de tot cor — competències propagandes gelosies

Cuques i llamps i bèsties... només hi són per a matar-te
Amb uniforme o sense, els assassins només hi són a fer-te la pell
Tot i tothom et vol anorreat — asteroides verins ànimes
Vulgues ésser no re — voler ésser re és sempre letal
Fuig i endins, només l'amagatall t'hi val

Feliç i longeu, i sobretot indemne, sots abrigall anònim
En íntim aixopluc conegut, deçà la sana penombra
Només enamorat del pensament qui astronòmic no salla
Tot ho veus per un forat, excelsament isolat
La por qui et guarda el cos la integritat et guarda.

~o~o~

Sempre vull el que em cau

Molt mills voler el que ja obtens
Sense esdernegar-t'hi doncs gens
Que mai voler obtindre re.

Car qui mai jurqués devers re
Obtingut es destrempa i decau.

Qui es plau amb el que li cau
Prou sura indefinidament.

Sempre vull el que em cau
Fos el que fos rai i content
De tot cacau lluny perennement.

Cuca de cau amb el que cau feliç
Ni treure el nas no li cal
Per a albirar si s'escau que re no cau.

Inconspícua i com si enlloc no rau
Poc jaqueix cap ombra a cap mur
Ni petja a cap palimpsest.

Poc pren part a cap altre frau
De l'individu inexistent
Qui espia el món per cap trau.

Si re sóc, sóc, i prou, el trau
I si re m’hi cau: rou, llàgrima
O gargall de gripau
Me n’ompl lo pap, i au.

~o~o~

sóc un trau, limitada absència
un buit amb no gaire presència
m’hi entr i surt sense consciència
sortir-me, però, és la tendència

ja només m’entr, d’on que el trau s’estrenyi
aviat serà tan tit que per molt que empenyi
cap entrebanc ni re que emprenyi
poc ha de reeixir re que a proesa atenyi

no m’hi val cap reny que em constrenyi
a tot improperi ofereixc resistència
aclucant l’únic ull qui em donava vigència

ara cluc, no hi ha atiador que no desdenyi:
ni hi sóc ni hi serè ni hi haurà ciència
que em restauri ni del foc del no re em desenllenyi.

~o~o~

Després de fer cua per a sortir
sóc l’únic de tots els qui veig passar davant
qui no paga, qui el paguen!

Em diuen: *a dòlar per any — 64*
per la paciència d’haver-m’hi estat hores i hores
(tot i que tampoc en tanta d’estona no hi he comprat re
mes devia ésser, com diu el caixer, per l’endurança demostrada
car m’hi estava tot el dia i doncs col·laborava en crear ambient
en fer d’afegitó constant a la multitud
i tot això prou els valia la pena pagar-m’ho)
ep, diu ben fort el caixer, *no pas que ho féssim gaire sovint*

mes prou ho fem de lluny en lluny
qui sap, potser la setmana propvinent, potser d'ençà vint anys, eh?
quan tothom se n'oblidava...
tret que la idea romania al cap de molta de gent
qui així hi tornava i hi tornava
en eix complex gegantí de botigues
fent-hi embalum, creant-hi gentada, animant a comprar.

(...)

És com a la vida (filosofen per l'altaveu)
aquest home: 64 anys de veure-hi de tot

gent qui se'n va i en acabat qui torna...
o qui mai més no torna
cridats fins a l'exhauriment dels lleus
plorats fins a l'eixugament dels ulls
enyorats fins a l'esborrament de l'ànima
l'esborronament dels integuments
el marciment implícit del dimoni
l'anihilament dels palimpsests de senderi, magí i cosiment...

64 anys de veure-hi animals esquarterats
silentment patint qui-sap-lo
sacrificats per l'ambició dels brutals i criminals
de tots els qui han anat a estudi que els inculquessin
les ciències de la crueltat

64 anys avorrit de veure els impertinents participants
en les corregudes folles per a no arribar enlloc

i els tractors embarrancats
els inconsolables pollastres mesos a lloure enmig la via

esca del vici, la dona qui se li despulla tota a l'estretor del muntaplats
les ulleres perdudes als supermercats

entre els escamots contraavalots i els esvalotats esfigassat
i en l'eternitat de la seua solitud
els paisatges de fa milions d'anys qui recurrents li retrunyen
entre les fites resilients de la fantasia

64 anys 64 anys...

64 anys descomptant-se davant les allaus dels qui proliferen
perquè els corcs paràsits se'ls cruspissin
i els innombrables guanyadors de fums fètids
encapsulats en andròmines modernes i lluents

la masovera esmocada
l’estelló opulent qui es masturba simiesc i qui
per l’èxtasi corprès
s’ofega en la lleterada

els escurçons desdentegats i les mambes ranques qui s’hi congrien
abstemis a rabejar-s’hi

els glops de vi dolent
els anus malnets dels vailets
les baves del caudatari

els esglaons d’aigua pujats amb feinades rai
els líquids laberints dels llimbs
amb tant de ximplet penitent ullprès pel guardó al remot extrem
i qui al capdavall es declara, cusc, ou buit tot closca

i sempre, al rerefons, en ombres
quequejant repapiejant balbucint d’ires sense decor ni solta
el drac palès qui preterir fóra debades
car badallant deleteri peus-clavat roman-t’hi

i així anar fent, tresor de manta de vàlua
inexhaurible inescandallable
absolt estruç
etrusc polit qui en aiguamorts d’encenalls encesos us debatíeu debades

collons que tot això prou deu valdre quelcom
quelcom com ara el premi de dolaret per any

ací els teniu, sortós client, 64!

64, gaudiu-ne!

(...)

Au, que contentet que tornareu al carrer
a vagar-hi llardós entre les druïdesses d’avesats escafoides
llurs esquers arnats, llurs hams rovellats
llurs plectres de xerrics esgarrifadors

o a delejar-vos entre ombrívols electors i furtius electes
esplaiat encara més entre les percussores ones dels oradors volubles
ah platges dels mots embafants enfavants infamants
on les eixutes sorres riallerament us ennueguen

o trist gir de full procel·lós
on hom us ensuma neguitós entre basardes de foscors sobtades
i els ganivets sobtats o les sobtades bescollades

i polsinat pels elements
fat espantall
els tràmpols, les maltempsades
els xàfecs i bufaruts

i, eixarmat, entre bromes
o, al reialme dels restobles, els fongs.

(...)

I pels carrers ploguts a les fosques en acabat
he de trobar-hi on clapar
car casa no en tinc
ni lloc on arribar.

~o~o~

A Moscou els barratges simultanis dels parlants m'acaben marejant
i d'ací que em decideixi d'ensenyar el cul (com si no li tinc gens de por)
al monstre de molts de caps i llengües, cada boldró d'íncoles esdevingut
fera salvatge qui treu fums densos i alens agres, i eu en canvi
el displicent valent qui ignora el collerat i celerat amuntec
qui despitat no gruny encar i cada cop, com més me n'esmuny, més lluny.

Amb les mans curulles de raïms madurs vagava en acabat
pels corredors lluents i protrets, amb l'ombra de la busca de carn
del meu rellotge amorós damunt el ras engonal de les meues hores
fent ara ocres ziga-zagues, *dreta, esquerra, dreta...*
fins que sentia sensitiu els udols dels còdols llescats en llivanyes llises
que les rajoles xerricants el llisquent terra no feien.

M'aturí ara davant la cambra d'algú qui palingenètic no renaixia de ses cendres
lliri o jacint convalescent qui qualque vespa impecable té l'encàrrec
amb tota tendror de fer resurrecte... la vespa aristocràtica i triada essent eu
qui amb la busca de carn de mes amors ara dreta ara jaguda ara a mig tren
i no pas amb la trompa àpida li insuflava tenaç llefiscosa vida claferta de gèrmens vivaços.

No em fotrà pas al carrer cap infermera diabòlica en repetició d'actes tediosa
car res no es com fou ans tot és transcendent i especial en aquesta hora orgàsmica
les cristal·litzacions orals ja no em fiblen amb fiblons falsos de llagrimejat pànic
els retrets dels autoritaris s'estronquen exsangües com les hemorràgies de les ximpleries
i no en fotem mai cap cas; al clímax de la renaixença d'escrutinitzar-ne els mitjans
fóra ultratjant; poc hi vinc a brodar incrustacions funerals ni en sepulcrals vicissituds
laxativament cagar-hi cap vernís merdós que la pluja s'endurà.

Hi vinc objecte partenogenètic a re-parir el malalt
amb la intransigència del qui refloreix vulguis no vulguis
vull tots sos instints retrospectius ressuscitats
l'obscura relació familiar qui ens uneix més forta que la fragmentació
dels intrusos símptomes, ah vívida intimitat que els castigats nusos
amorosos ara esmena i aparia.

Abracem-nos, frare del cor, sense aprensions ni aprehensions,
instintius amfitrió i hoste d'una mateixa taula adés curulla de sucosos plats
i on qui ara volgués sec anatomitzar-nos
no en trauria xàldiga d'entrellat, car som irrepetibles
flama qui creix en formes antropomòrfiques d'inextricables constel·lats
bessons qui begueren i amollaren la mateixa llet.

~o~o~

A propòsit, a Logan m'hi torn a trobar *the Sprightly Spring Widower*, tret que aquest cop diu que hi és per a pujar a l'avió i tornar-se'n a París.

—Aquests darrers sis mesos no m'he mogut de Boston. Recordareu, Eleuteri… (què som, l'agost? doncs pel febrer), recordareu que pel febrer m'hi vau trobar, ací si fa no fa, i us deia que venia a l'enterrament del venecià Il·lustre. Havia llegit a un dels guaitajorns especialitzats en òbits que s'hi havia mort el cèlebre arquitecte i ninotaire n'Il·lustre Industriós. Doncs bé. Cap a l'enterrament que hi vinc. Prou sabeu que la dona no és gens lúgubre ni com se'n diu, fúnebre, i no s'atansa doncs mai al sepeli o disposició qualsevol de despulla de cap seu ex-amant, i que doncs és una feina que per força (i per discreció i decor) em pertoca.

"Doncs bé, som-hi. Vaig localitzar l'adreça, vaig fer-m'hi, atraçat a l'indret per bostonians amables, i en pic hi truc i em surt la dona de n'Il·lustre i li dic que hi vinc a l'enterrament, em diu, pruna agra, ella: *l'enterrament de qui*, amb cara com dic de llençar'm planxa i post al cap. Li dic: que de n'Il·lustre Industriós, si li plau. *L'Il·lustre és pas mort, brètol!* Doncs si no és mort, millor; ja em perdonareu, m'han decebut els d'un diari digital que fins ara era prou de fiar, mes atès que sóc ací i vinc de prou lluny, del continent, em faríeu la bonda de permetre'm veure'l i saludar'l una mica? *I vós qui sou i de què el coneixeu? Us haig d'avisar que per molt amic que temps ha fóssiu d'ell, no us reconeixerà pas. Vell qui és i, damunt, que el va picar una d'aquelles cuques mínimes i molt malignes qui porten els cérvols, se'm va estar doncs tres mesos a l'hospital, si la diny no la diny, i ara no hi xapesca gens; el cervell en orris*. Doncs, dona, potser a mi no em reconeixeria, mes segur que reconeixia la dona; van ésser els anys vuitanta molt estimats amants, i allò llur va durar quatre, cinc anys. *Malparit!* Maneu? Pensava que ho sabíeu; una dona tan avençada com vós, periodista destacada a la televisió local i tot. *Malparit, el trec de casa!* No feu això, per culpa meua!

"Com s'havia ficat! Tot ho fotia en doina, el paraigüer daltabaix, el gerro per barret, i jo ostant-me'l i les flors rajant-me com mocs virolats, i anant-li esbufegadament i tot amarat darrera…

Pujant, baixant, i arreu la gorgona despenjant quadres de les parets i estavellant-los de qualsevol manera... i jo seguint-la fent-me fer treps qui-sap-los... fins que no es va aturar a la cambra del pobre n'Il·lustre, tot tapat al llit, amb cara d'absent. D'una estrebada, sense pietat, aquella bestiota de dona me'l va tirar per terra i ara a puntades me'l volia fotre fora. *Al carrer, al carrer!* cridava. I el meu admirat n'Il·lustre no hi comprenia re, i feble, i desnodrit, ell qui havia estat un gegant vital i molt vivaç, repapiejava, balbucia, i gemegava, *ai..., ai*... I la seua criminal de dona esgaripant com una boja: *malparit, i jo com una carallot canviant-te els bolquers i contant-te historietes a la nit i portant-te a passejar amb la cadira de rodes... Mai més, mai més!*

"Ja ho faré jo, escolteu; ja ho faré jo, li vaig dir; no el maltracteu, pobrissó, tan bon home com era quan estava en son propi delit!

(...)

"Doncs, això, Eleuteri, drama rai; us ho podeu imaginar. I ja ho veieu, ara m'hi he estat sis mesos pel cap baix... fent-li de suau infermera, canviant-li els bolquers, torcant-li bé el culet, distribuint-li impecablement els lletovaris i comprimits, ensenyant-li de llegir i escriure novament, duent-lo a passejar, fent-lo riure amb manyagueries i bimbirimboies, nodrint-lo amb les millors llepolies... I, espereu, pel cantó intel·lectual, mentre el tinc entretingut al bressol o em dorm com un albat, li endreç i acunç amb tota traça papers i plànols, i dibuixos i projectes; i li encalaixon com cal i curosa tota la correspondència; li faig la feina fàcil al seu moròsof biògraf, perquè el capdecony li estigui mills predisposat i doncs el jaqueixi fet (al llibre) l'ídol qui sempre fou (per a mi si més no, i qui sap per a quants d'altres admiradors dels seus ninots lúbrics i excelsos). Tant se val. I ep, tot això no pas pagat, ni un ral; amb prou feines si la seua dona no em vol fer pagar llit i teca, molt garrepa i vindicativa... i, per l'altre cantó, no pas gaire més galdós... la meua dona, na Minerva, amb tota la raó, el seu permís d'estar-m'hi molt estireganyat, molt a contracor, jo insistint-hi, apel·lant a la seua immensa generositat, i ella enyorant-se'm els serveis que no li he poguts administrar tots aquests dies, i de vegades m'ha trucat neguitosa i molt dubtosa de tot el tripijoc: *encara no se't mor? et ressuscita de les cendres? sempre ha estat molt mandrós; cardant rai, sovint s'agraeix; ara, protreure tant la mort... quin escalfa-braguetes de la flaca! Envia'l a fregir cols, si no enllesteix prou tost; ei, i la seua dona malagraïda qui es foti, saps!* Ja em perdonareu, deessa, però he donada la meua paraula i fins i tot hi ha un fill d'un company seu qui li escriu la biografia... car l'escola veneciana és a l'àpex de les escoles del segle vint, pel que fa als estudiants d'ara com ara, i hi sortireu, vós, deessa (a la biografia), us ho garanteixc, i hi fareu molt de goig...

"És cert tanmateix que de vegades fins i tot jo hi perdia els estreps. *Me, I fucking hate industry*, li retrec a n'Industriós, amb la paciència a can pistraus, *all the noise, the dust, the slag, the smoke, the poison... eek, revolting!* Mes prou tost me'n penedia; amb el bon record dels beneïts temps d'adés, em tornava la calma i se m'escarransia el despit. *And yet, despite your Venetian quiver of trickeries, and your woggish skills, and woppish styles... and... and... oh, forgive me, I like you, I'm so fond of you... let me take care of that... sorry... I just get so silly and hysterical... too much work and worries, sometimes... sorry... Here, here... is that now any good...? does it feel right...? do you find it worthwhile...? nice, ha...?* I li xarrup, tot empegueït, i croi i contrit, el vit.

"Tot ho faig en honor de la meua dona, és clar. No vull ni puc ésser cruel amb els seus amants descartats; sóc custodi del bell bon nom de la dona, és clar, i del llur; i els dec, damunt, tot l'agraïment del món, m'han donat tots plegat tant de plaer vicari a través del sedàs sucós de la druïdessa durant tots aquells anys i panys divinals on les banyes m'atenyien els astres més lluents ni rutilants...! Ah, en fi, sempre esdevinc aitan poètic, quan em tornen a l'esment els druts més adònics ni acomplits, com aquell magnífic venecià qui al cel sia, condottier colossal, lleonard musculat, masactxi longeu, caravaggi de l'estilet pregon, ticià entusiasta ornitorinc desminyonador, o giorgiò meravellosament dotat i afavorit amb el vit més enorme dels anys vuitanta, ah!

"Ah, me'n vaig acomplert, lucrat amb una ànima adés amb qualques sets i arnats, i ara apedaçada amb pedaços més fins ni blancs; si sabéssiu com respir de net, Eleuteri; si l'avió avui fes figa, no descendia pas enlloc, m'envolava angèlic als llimbs encontinent. Au bah, que em criden; estigueu bonet, ja ens veurem."

~o~o~

Qarles Qalbet, cocu complice
aime se plier au doux supplice
de se voire écraser l'écrevisse
avant que ne parte la maîtresse
(*parfaite d'abord mais alors outragée druidesse*)
se faire faire mainte cicatrice

qu'à son retour il léchera comme vautour d'entrefesse
qui adore mettre son bec dans la crevasse
toute crue et pleine du lait fugace
(*que je ne la lui tâtasse et laitonnasse!*)
de quelque dru son homard en liesse.

(Qarles Qalbet, cocu de haute aumône
fauconnier qui envoie sa fauconne
toujours chasser des homards hors donne.)

~o~o~

Niais nounours, Qarles Qalbet
en se regardant la quéquette
qui à jeun demeure tous ces années
en fait donc de simagrées!

C'est un nounours sissy et sans recette

sa quéquette ne peut pas puiser
ni dans le zouzou ni dans la rosette.

Il se met donc à élaborer
de gros ziggurats de sornettes.

Ronronne après comme une chatte
la chatte de sa maîtresse
quand elle revient de la chasse
à la grosse bite qui puise sans cesse.

~o~o~

Taronjomància

A la merda doncs les lleis de la natura
ara em guiaré per la taronjomància.

Tota taronja podrida em diu segura
on s'escaurà la propera immarcescència

car per on es marceix, prou poca-substància
sóc que hi veig, amb cor contradictor, la futura
utòpica Xauxa qui creix amb diferència
damunt tota altra contrada en importància
al mapa de la cítrica podridura.

Me n'hi vaig rient, ridícula presència
qui passiu, penós, i amb cap bel·ligerància
s'ho passarà collonut, sense cultura,
com puça evanescent qui tostemps atura
al cul de la meuca més llorda i doncs pura.

~o~o~

avec de mes mains maudites
je fais tout ce que vous me dites
(à présent je coupe ma bite)

qu'il faut vous dites enlever la rouille?
(j'y ajoute donc guilleret les couilles)

maintenant je suis dans la cuisine
où je m’expose en vitrine

appelez donc les voisines
qu’elles goûtent à votre œuvre
cuisson d’œufs en couleuvre

qu’on y rie et crie en cursive
et qu’on y chante et qu’on y dérive
en bacchanale et en débauche

chaque amie en ménade qui embauche
chaque juteux morceau qu’elle fauche
à nourrir son moi exacerbé
son moi futé que rien peut arrêter

ah quel bonheur vos dévouées ouailles
partout de chacune j’en suis trouvaille

repues après chacune des louves
qu’elles se répandent dans les douves

qu’on y convie donc à la queue leu-leu
chaque amoureux à la raide queue

qu’il passe avec sa sublime obliquité
par le pont-levis levé à optimale degré

pour qu’il y apporte sa gloire ou glaire
dont tous (même moi) aiment s’en plaire
(oh kraks aux conduits de chaudes chairs peints!)

dans le fossé maudit qui enceint
du paradis féminin la canaille entournure
(oh déclin et dépouille de toute armure!)

(oh hameçons enduits avec de mes entrailles!)
on y pêche séduit au-delà de ses murailles

ah enfin quelle belle mise en pièces!
je vous en remercie divine ménade

(et après l’exquis délicat pince-fesse
quel beau repos n’aurez vous sous l’atroce sérénade!).

~o~o~

la meua dona té un pessigolleig al cony
torna a fer com quan era jove
a la percaça surt de cap dret bony
per a ficar-se'l a la part tova

ara li arregl la roba
ara li arregl les pintures
ara li pentín el pentenill
amb essències d'ambres i setrills
i quan veig que tot li prova
l'hi acomiad amb pler de floritures

com torna a casa en acabat
sembla sempre feta a jova
cusc li embroc l'indret nafrat
prenc cura de cada cove
per on ha rebut l'embat

i cada cop la deix com nova
perquè pugui de nit ben aviat
tornar a sortir a fer-hi la lloba.

~o~o~

N'Apol·ló i sa bèstia grossa

Al fossat i la lliça del consirer esventat
rere la barbacana grisa del teu visatge malpintat
t'hi xauxinen l'escarn insolent el blasme exagerat
i el desdeny fètid que pels matacans dels ulls oronells i boca et ragen
com per clavegueres desbotades els verins abjectes d'oblidats miratges.

Amb deliri de liró sorprès al calaix esventregat dels sons i somnis
qui no desxifra instantani ara de què va l'estrepitosa sobtada sarabanda
què diràs ara, petulant i impudent animal de n'Apol·ló Butllofes?

T'aixeques tentinejant com peó inharmònic a qui l'esfera balla
trompa anit i a qui ara les cendres de la feina obligada cuiden fotre-se'l
com les dents (quina basca!) de qualque marquesa al celler dels ciris
el tàrtar amb bombolles i xerrics de crémor horroritzat.

A peu clop surts de la comuna… obscura figura amb una aversió per a l’ejaculació
entre els arams de la cuina a la llivanya marbrada
del taulell et jauen i rauen el cafè l’ametlla la torrada.

Fas al mirall cara balba de vedell mes t’hi endosses mant de zingàric joiell
rere la teua semblança de gàngster s’hi amaga un caràcter rient o hilarant
ton elefant amb la trompa tira naips i tu li n’ets l’ajudant.

Per boca teua parla l’elefant i dels naips en dius què foren i no
i n’endevines doncs el significat que el destí els projecta indefectible
d’on que el públic astorat sovint s’hi diverteixin un ou o prou pus.

Atiades pels naips i les evocacions feixugues de penetracions que n’alleves
llurs reminiscències s’hi refocil·len i hi xarboten rai
tantes de sòlites unicitats els suren a la consciència pobrissons!

Els teus acadèmics peans a la maternitat els acoren
acomiadaments punyents els ennuvolen
i troben que al capdavall les sessions s’ho valien prou.

Les seqüències on convoques l’eminència de les coincidències màgiques o místiques
oh com els subjecten als seients i els alleugereixen i els omplen de goigs!

I et fas l’humil i refuses el nom que t’autoatorgues de “geni”
i els fas tots plegats fer rialletes de conill amb tes ironies inoïdes
i llavors de trascantó els tramets remarques minimitzants
envers els qui a molt els abelleixen les propietats
i als qui maniqueus tot ho veuen ja mastegat per divinals espectres
exactament tan carallots com ells.

I ara llurs ànimes o dimonis troben que tot el que dius ho fas malament
i tot sembla virar cap als borrassos i els agalius dolents
i si perillosos et llencen ells oblocucions
ton paquiderm qui presenta un aspecte boiant
mostra d’esquitllentes ses àvols intencions
(tothom les sent i són palesament assassines)
sos ullets traïdorencs i ses orellotes sútzees i asclades
així com la barbacana grisa de son visatge malpintat
et pronostiquen abominables la ruïna i una vida de llimac
sense crosses o de bou escornellat qui a l’escorxador fa cap
a peu clop com qui va a la comuna… obscura figura
a deposar-hi nocturn no pas només la darrera palterada
ans el paltruu sencer sense remei forat etern negre i pudent avall.

Guarda’t si pots de l’animal bestiota
per a ell tots tos naips pinten lleigs
com als miralls de cascú la carota.

~o~o~

Sempre *feliç*

He tinguda una infantesa... *feliç!*
(a cal cruel dentista hi llegia la revista
al contrari d'a contracor car es tractava de *Serra d'Or*)

He tinguda una adolescència... *feliç!*
(somiava cada nit en fenelles de femelles
i me la pelava sull fins que se'm veien les costelles)

He tinguda una flor de l'edat... *feliç!*
(m'engatjava com un ruc als moviments per la llibertat
per això em tancaven amb pany i forrellat)

He tinguda una maduresa... *feliç!*
(assidu confegia delicades poesies
que hom em llençava a les sorpreses humiliades fesomies)

Tinc una vellúria... *feliç!*
(tot em fa por i em recepten per al cap un tornavís
tot em fa mal i visc al darrer pis)

Tost tindré una mort... *feliç!*
(abans no em colguin penjaré a l'improvís
jorns i nits del capdamunt de l'espatllat pont llevadís).

~o~o~

Anvers

Sóc molt pervers i malparit
tinc el triomf desagraït
mon pipí és un superflu ambulacre
ma vida fastigós simulacre.

Mon ego és l'encetall on tot roda.
Mon cul predestinat a la comuna,

com mon adminicle a la poda,
cada àtom mateix cap on tot s'engruna,

i així i tot mon foll desig s'imposa:
farcit de raó es diu campió,
que tret d'ell, tot i tothom és nosa,

i obre les aixetes de la lògica
perquè en ragi la llet hipnagògica
que la truita el món fa a sa faisó.

~o~o~

Revers

Sóc sempre sincer i bemparit,
tinc el discurs empegueït,
tota incolumitat m'és xacra,
tota injúria massacre.

A la humilitat faig l'oda
com ermità entre la runa;
res al món no m'incomoda,
cada àtom meu lloa la lluna.

Dins el si tot em reposa,
sé que só menys que no un corcó
o que el guspireig de no cap llosa

que marqui la forma anagògica
d'adés cap carronya escatològica
ara també pòstum parangó.

~o~o~

(Temes eclesiàstics *cum* teològics: avui *sant Cacauet*)

Com els cretins adoren sant Pau,
un paio d'allò més babau,

els savis del Kagaïtant
creuen que el cacauet
és el xerri sagrat i sant
que feia llur déu renoc
transformat en boc.

~o~o~

La meua dona és molt grassa;
ni sisvol pot respirar.

Li he de bufar la carbassa
just pel punt on fa cacà.

Lleva l'àncora galiassa
amb el vent prou hem d'orsar.

Ara salla com cuirassa
pel pacífic oceà.

~o~o~

////////

Q. Q. 81

N'Antelm en temptació tombat

—Com va l'home? Fa dies que no el veig.

—Sabeu que s'ha apuntat a la secta dels *skapci*?

—Escapi's?

—No, no; *skapci*. Els Skapci, secta de cretins capats... És perquè... *—skapç?* — demana el sacerdot suprem... i *—skapci, skapci!* — respon humil el postulant, cada cop que t'accepten per primer pic a llur església molt dogmàtica i com collons cal.

—Ah.

—Tots sanats com déu mana. Aquest és el primer manament que anc cal seguir — tantost hom s’hi apunta te la tolen; collons inclosos, ni cal dir.

—I les dones?

—Les dones van de bòlit, totes amb furor uterí.

—Com vós, doncs?

—Ah murri; som-hi doncs, bah!

I na Minerva se m’obria de cuixes. Al seu cony avesat als vits més gegantins del món, com sovint em presumeix son marit, hi saltava balder com saltamartinet tot de verdet vestit; eren les venes de ma cigala qui me la feien semblar verdosa, venes castes durant mesos seguits que cap dona no se m’atansava, ensinistrada ni adondada, amanida a jaquir-s’hi fer damunt tot ço que em rotés, com adondats i ensinistrats, i amanits a jaquir-se fer tot ço que als sacerdots els rotés, els no gens afligits (es veu) aspirants a pertànyer a l’església dels Skapci i a qui hom infligia doncs un capament sensacional, a cops de destral, entre la consternació de les femelles i les rialles dels idiosincràtics ex-mascles de la congregació, i això rai, car en acabat collons i cigala hom els els ficava en capces de sabates, això com a llevants del bestial capament, i rient com babuïns tots plegats tothom venia a trepitjar la capsa de sabates com qui en volgués fer vi, i els suquets safarosos que n’eixien, semblants als que eixien si de petit trepitjaves emprenyat la capsa de sabates amb els cucs de fer seda i llurs capolls, feien vomitar catàrticament i caquèctica desigualment qualcuns dels damnats dels presents. Com l’acte s’escunçava d’escunçar-se sempre a l’hivern, hò i més, el fumet que en sortia, semblant al fumet qui sura misteriós de les piles d’escombraries i els femers, feia que les més malèvoles de les dones pretenguessin intoxicar-se’n, i per a apagar els focs sords de les capces de sabates trepitjades s’hi pixaven damunt i se n’anaven tentinejant a cardar, com na Minerva, amb el primer desgraciat de fora de l’església (com potser jo ara mateix) perquè els féssim (no pas fills, per la mort de déu!) filles i prou.

Escigalament i escollonament sempre anaven ensems, feina ben feta. Pipins i ouets de tota cabuda i formosor eren doncs escapçats en acabat d’haver estats tolts per la força de la destral destrament manejada pel suprem, el qual ens feia guerxines i ganyotes d’astut i de garneu com si ens comunicava que si érem prou llambrescs ni ivaçosos ens en podríem emparar i menjar’ns-ho cru i tot. Tret que cap dels convertits, ni els més recents i doncs convençuts ni fanocs, no érem capaços de fer-li gens de cas; es veu que no teníem les espatlles prou amples ni teníem prou energia humana per a ésser tan profligats ni dissoluts per a menjar’ns com si fossin crancs de platja bruta les parts dels nostres nous coreligionaris. Al contrari, sentíem com ara jo mateix unes punxades a la pròstata i una agonia anal en veure que també aquells carallots es jaquien destralejar els paràsits d’entrecuix.

Els paràsits, sí. Un valent estrenu homuncle paràsit tot plegat el pipí, i els dos bons escuders seus els collons, qui alhora ens robaven l’adí o la propietat pròpia. Aquesta era la doctrina que irreverent ens envaïa els músculs del meló. Per això calia toldre’ns els paràsits, perquè fóssim molt més nosaltres mateixos que no quan ens ocupaven (per les diabòliques forces del mal allí místicament cardats ans no fóssim ni tot nats) els maleïts aritjolaires posseïdors, de qui els fenòmens epistemològics, heretats dels anys de la picor on el pecat original ens marcava amb els estigmes dels penjolls sexuals (aqueixa com dic era la teoria dogmàtica on l'església tan cretina com qualsque de les altres no es basava), no ens jaquien viure una vida prou dedicada al déu capat i capador. L'aiguabarreig, o *iliggós* vertigen, de les altes etèries esferes hedonistes se'ns obrien pures i d'intrencables vidres tantost perdíem els penjolls qui ens lligaven al tarquim terraqüi que ens emboirinava la raó.

Rucades semblants i les contràries, ni cal dir, com en tota altra religió. Fos com fos, i sense gaire satisfacció em vaig escórrer en aquell cony massa estireganyat, subseqüència heretada de tant de repetit cigalot allí immergit en sempre irresolut circuit de maniàtic manxar-hi per part de tots els mascles del planeta i encontorns, sense oblidar-ne les estàtues als jardins, de qui com tothom sap els anòmals apendicles genitoris són sovint informes, monstruosos, colossals.

M'adormia tanmateix en tovors. Llavors els circells setinats de sos obscens dits em retransformaven de neutrí a babuí. Tornava a trempar. Sinònims dels sacsons amb què se'm sacsejava no en trobava sinó en les engatjades ridícules anades i vingudes dels herois encavallats qui s'assumien cavallers amb missió. Em vaig fotre a riure i ella amenaçava de quitar'm. Doncs *—quita'm*, vaig dir; *—ja m'he escorregut prou i prou heterogèniament per a avui. Guaita que som un hom qui tira cap a vell.*

Aquell agençament no li fotia gens de gràcia. Es va erigir en deessa dotada de tots els derivatius existencials més acollonidors. Ara m'escanyava amb els peus. Totes les meues estructures circulatòries ensenyaven vermell de feixuc risc. I érem llavors incestuosa piràmide. Els fills en projecte que a raig li queien del cony em cardaven intrusos el nas. *—No ets gaire atractiva vista així*, engargussadament li fiu sentir, *—i tinc la intuïció que qualssevol models, fins i tot de les contrades on no passen fam, reflectien millor que no tu als ulls dels pudents manufacturaires de modes femellenques, i si les lleterades de tots els milions qui no t'han descarregats a la vagina no m'eixorbessin ambdós ulls, fins i tot hi afegia a la llur la meua veu i en el mateix sentit.*

Em sembla que al cel negre de la nit de sobte hi espetegaven esferes incendiades, i que per això la badoc ara em permetia respirar. Tanta d'estona sense aire als músculs del meló tanmateix havia oblidat què fos un *sintagma*. Sabia què volia dir *genealogia* i també *ideologia*, però no pas sintagma, d'ací que les estructures del que digués, si bé eren si fa no fa prou acurades etimològicament i substancialment, car àdhuc havia emprat un adjectiu espontani de la paraula *íliggos* quan enraonava de confusions, vertígens i aiguabarreigs, les viciaven nogensmenys certes cèl·lules viscerals atrofiades que m'empenyien inexorables a nocions secessionistes. Emmascarats els ulls pels cicles i cicles reciclats de milers i milers de lubricacions, i llefiscositats (llas!) més oneroses, llençades pels tirsos rebregats de mant tità qui en disbauxes seculars i religioses al llarg de les edats s'asserien sense gaires controvèrsies matrius endins i a l'engròs de la colossa, no hi distingia mirant amunt cap dels seus factors d'encant i m'atacava doncs un accés asexual. Plàcidament, com qui torna del bordell o de confessar's als frarets, en acabat de dècades massives de tirania paranoide, m'esmunyia en la foscor. Pels carrers d'allà baix es perseguien els ciutadans. Un cel desencantat els havia tots trets dels llits on es cardaven algú o ningú, o filtraven filtres; i els capats ens distrèiem jugant a jocs agònics, mímics, aleatoris i foscament emocionants. *Les putes ja no ens deien re*. És veritat doncs que l'escigalament i l'escollonament et podien salvar!

Les cel·les perfuntòries de les presons són òptimes per a la inhibició, com els capaments per a l'angelització. Vet ací com tot tornava al sintagma. Agonitzaven en veure el cel ple d'esclats els ciutadans encara amb collons. Pobrissons, com els ridiculitzàvem. Estratègicament el·líptics, els de l'església dels Skapci argüíem convincentment a favor de la fruitosa fosa imminent de l'univers. De tota fosa noves formes poden formar's a l'enclusa serena de les des-passions. La perfecció és a tocar. *—Derelictes de totes les religions, prenguéssiu sense risc el viatge cap a la puresa*, declamàvem a sons de clarins, i brandàvem alhora les destrals de sanar ras. Ningú no venia a confrontar'ns. Tots plegats anaven pel món massa cagats.

No eren tanmateix lubricitats de lubrificants llefiscosos els que em solcaven densos els ulls; eren llàgrimes. Trasbalsat segurament per haver perdut l'antic manyac parellet d'ouets i la gallineta. Convençut a empentes i rodolons que en el meu entreson la dona de n'Emili no m'havia també capat de certa manera o altra, bé amb tisores, bé amb qualque depriment ans pansidora malaltia galopant, entre lleganyes tanmateix petit a petit hi viu quelcom... Hi viu el reps ratat de la catifa en un relleu monitori, com si figurés innombrables escamots de soldadets amb piques qui em picarien les pupil·les. Ah lletjor de lleig presagi...! Una suor em solca estona que no puc bellugar'm; només se'm belluguen els nítols fumats, qui eleven aücs de tristes sosvinences.

Més tard, encara arrupit, sostinc, malament rai, amb bracets d'escuradents, la meua insostenible corpenta. *—A quin sentdemà no som ara de malèfiques conseqüències*, em dic, farcit d'esveraments, estabornit, esfondrat, avergonyit.

I llavors me'n record, suaus imatges idíl·liques: com pardals esquerats s'envolaven els pipins, tot just dels ouets desclosos. Eliminada màquina maligna dels desviats pensaments qui altrament contemporània t'entrevé la ment com carnal espectre paràsit. Ah quin descans, n'Emili i els seus! I quin estrany enyorament meu de no haver-m'hi apuntat... tret del fet, és clar, que re religiós ni "sobrenatural", és a dir, supersticiós, no em fa cap gràcia; al contrari, un fàstic immens, i un cansament ni de començar a pensar-hi. Quan algú diu "déu" o "ànima" o "vampir" o "heroi" o "fantasma"... ja ho jaqueixc córrer, sense ni piular, fotent el camp; a la merda, tu; per què hi perdria ni una centella de temps?

Ara no recordava pas haver sentida la porta amb algú qui se n'anés de casa. Això volia dir que la incursió de la colossal Minerva no havia enllestida encara? Em guaitava l'exhaurit sabre jagut a l'engonal crostós. No s'apuntaria pas a cap duel entre gegantins estrenus brutals genitals, per molt que l'hi arramissin. Na Minerva mateixa vindria debades a desafiar'm, ni per molt que m'ensenyés ni m'oferís més elàstics esfínters que no pas el de suara. Ja no estic per a festeigs; una cardada al dia mon límit molt estricte. I això estirant i essent generós. No puc pas pus.

Mes membranes al múscul cerebral entraven en seriós consell. Esvaïts bleixos de gimnàs percebíem ensems; ara, obscenament fecals, intuíem que tant d'esglaiat panteix no fos sinó amuntec de no gens ambigus espoderaments. Monòtons davallaven estronts i cagallons. Així són les dones, ai. Cardar i cagar. *—Ja ho veus tu*, em deia, *—com, en acabat d'escórrer't, passes ivaçosament de fi trobador molt inspirat i de cor inviolable... a salaç eruptiu malparit; d'hipèrboles, ditirambes i afalacs... a robust, llord, immund i sollat*. Què hi farem si ho vol la natura amb pipins i ouets! La natura de qui la reputació per a la traïdoria i la rapacitat és universal, i cap dita ni endevinalla aumon, per molt que hom la prengués pel caire hipòcrita i llepaculs, gènere Eumènides, no pot mai endolcir gaire, només emana flaires de femer.

—M'heu omès gaire, Antelm?

—Voleu dir si us he trobada a mancar?

—Doncs això. Ja veig que torneu a gosar ésser tan rectificador i encagallonat gramàtic com abans de l'atac de verriny o de deler de ficar la tita al cau que calgui.

—Som així els encara entitats (o les entitats encara amb tita) de superflus, vanitosos, ventolans, vel·leïtosos, cafres. El vostre marit, però, rai; estort i lliure; pardal esquerat, sense sorrades ni llasts.

—I que no rebrà cap de les dots que pensava llegar-li abans de gaire.

—Mes prou val més la llibertat que cap quantitat d'estercorari tresor material, m'hi jug. I per a ell, filòsof, un cabàs de pus, crec, pus tost.

—Doncs mal fet; pas t'ho creguessis, carallot. O aviat s'hi encasta quelcom adequadament ortopèdic o no surarà enlloc. Saps què? Una ocupació per a vós i tot. No negligíssiu de preparar-li'n l'obituari i tot.

—No fotem, fóreu folla d'anar massa lluny. Voleu riure? Us dic que pel cap baix pecaríeu de capcalent (si em permeteu de fotre'm a braire com qui litúrgies asinines no bramés) i belleu àdhuc ausades us engarjolaven sinistres els matalassers.

—Ca, i no us penseu pas que fos jo qui l'hi portés, a l'altre barri. S'hi portaria sol. Car segons els auguris diàfan perceps que tothom capat, inclosos els dofins, per traça o dissort, no van mai gaire lluny. I això és d'ara mateix, no pas imatges que llegireu o veureu com a notícies o esdeveniments qui sap els anys o els anys-llum pus endavant. Marfugues rai, i que se'ls enterboleix encontinent la closca, se'ls escaliva el cervell, se'ls acluquen els símptomes de la vivor, no atenyen cap rigor, el cor els té massa de sobresalts, el diagnòstic és de pronòstic, no n'hi ha cap d'eximit. És clar, sense collons, ja sé sap. Volpells, cagats, sense virior, i que l'impuls vital no hi té cap interès arrapant-s'hi molla, cavà?

—Doncs prou puc que no sóc religiós.

—I tant. Envejable consol!

Em surava sobre i em sotsobrava com Neptú. *—Antelm, de sostremort atlant,* va dir, *—ui que sou fortet, com voleu!*

Somriguí com si vingués a tomb. Se m'encavallava. Era l'escollit, pel seu dit enlairat el meu dit s'enlairava, mimètic i agraït, recíproc i gratuït.

No faré pas al·lusió a les tècniques malauradament gairebé geriàtriques per als qui com jo envaeixen ara un espai claupassat. Convuls, amb amargor d'eixams i rampoines certes d'anar a l'extinció, patia llavors certes mutacions relacionades al xampany sacsat. El tap tanmateix es refusava a esclatar. Aquella dona em duia de corcó.

—Mestressa Minerva, perdó, mes per molt que escuréssim no trauríem pus llet. Tota l'espremíem ans; i la venidora només és "re infecte", com sabeu, cosa encar no feta, nàquissa, només entelèquica, i, ai, prou propensa a la infecció d'insectes i fongs.

—Prou querimònies, collons! La qüestió és assolir el grinyol i l'esgarrifança eteris a coll-i-be de les tisores de l'amor crural.

—Voleu dir que em tornareu a ofegar? No sé si sobraré la tasca; em veig magolat avençant per cap sas eixorc i ple de riscs letals, i a l'horitzó de cap manera ni incòlume ni mig il·lès; i ara per un vertigen pres, em vull esvair badant, i amb prou feines bleixant.

—Antelm, ni amb cap dels meus quotidians perruquers no podeu competir? Mireu si en són de marietes; i tanmateix em saben destralejar qualques estelles de tremolí rudimentari, no fotem!

Que caigui implacable el nou vespre i que se me li enfonsi el canell insistent fins a l'úter i què em sé quins seus paltruus, en eclèctic exorcisme de capbussament de retornat extremunciat salmó. Fins que l'enderiada caparruda peça roent al fètid buit no faci el saltiró sagrat i la posseïda orgàstica no s'envoli doncs a la percaça de rèptils naixents dimonis de genoma ominós.

Arran llavors de les assídues anàlisis de les llampants imatges subliminals que dolçament m'embadaleixen, una guitza al cap, no pas furtiva ni menys metafòrica, em provoca a re-avaluar les il·lustracions mig somiades. Ah sí, encara sóc prou en risc, al perìbol on la deessa de la inèrcia no rau.

—Encara no en teniu prou?

Mes mon prec ressona vacu, com si mentrestant jo esdevenia mèdium de tots els pobrissons vescs orgànics i inorgànics despesos en els repetits actes de molt agra amor.

—Estic tota mudada; tinc urgent una reunió. Només em temia, per això t'etzibava bitzac, que no te m'haguessis fos com qui es fon al bosc i ignot li passen damunt les èpoques fadades fins que no esdevé nutrient del sòl i tot. Ja no et veuré anc pus, Antelm, tret que a qualssevol sospitoses cantonades no et trobi de captaire qui atret per la meua lluentor se'm vol suaument ensopegar, com qui veu el cim inabastable i, emmirallat i decebut per les possibilitats, pensa que podria pujar-hi, el capdecony. Au.

Espetegava la porta i s'apaivagaven ja les feixugues sentors. No em planyia pas per cap dels revolts del destí; tot s'hi val si encara ets viu i sencer. Encara eixarmat, em tocava arreu com qui rebia bombarda tot a prop. I em trobava sense cap nafra greu. —*Bona*, vaig dir, i anava recollint la runa del meu solc neural… que es reformés en quelcom prou vàlid ni honest. Ara ja començava i tot de pal·liar els nostres malentesos; al contrari, un respecte enorme em ressorgia del pinyol; tot augurava, com la colossa havia predit, que prou tost li aniria darrere per si volia donar'm cap micoia d'almoina. Sense gaires esperances de re, és clar, ja ho sé.

~o~o~

Ni un tàmpax per a la gola

Per la porta d'arrere m'he ficat al supermercat
Quina innovació, deuen ésser en renovació
Tot hi són corredors no gaire clars mes molt llargs
De murs cendrosos i hom diria que tous i sensibles
Com si sóc dins qualque rusc flairós i desert
Ah i sense re enlloc, sense ni lleixes ni calaixos ni capses
D'ací que no pugui comprar-hi re, dur-m'hi re a la bossa
Ni tampoc cap mal tàmpax per a embotir-me a la gola

He de sortir-ne doncs en porreta i tombar cap endavant
La porta principal és inaccessible; les obres hi són massives
Prou hauré de trobar cap altre indret doncs on hi venguin quelcom

Caminant camí dels pobres veig que les autoritats no hi són
Deuen ésser enjondre on llurs porres i assassinats calen millor

Ep i sense les autoritats els més valents se salten les tanques
Del pont… i jo amb ells… corrent corrent corrent…

Corrent damunt barreres mèdols reixes teles metàl·liques
Palanques i àdhuc els cossos dels qui carallots us cauen davant

Sempre darrere els més esventats, sense perdre'ls de vista
No fos que cas que et perdessis i… malament rai

Incessants… prenent dreceres com cal
Car cal ésser sempre clandestí tantost es pot
La glòria del córrer contra la llei mai no s'ha de desaprofitar
I som-hi i amunt, i apa i au… quines feinades

Jo qui només volia per a avui cap tros de pa.

~o~o~

Domneig

Per la idolatrada dona domat
per sa cruel bondat adondat
per sa dolça mà dura ensinistrat

Oh oradura constant dels daltabaixos
aiguabarreig de ferotgia i bonesa
de formosor i monstruositat
i d'eixelebrament i manyagueria

De quin pou no trac el nas
sovint ni escateixc fins que só sa
i estalvi entre violes
de cementiri endreçat
amb lleis exactes de capteniment
on la podridura mateixa
obeeix les formes curosament

I em veig felicitat
per la felicitat
d'ésser felicitat

pels feliços enterramorts
entre els quals só feliçment
acceptat.

~o~o~

Conte del jovenet carallot a la part alta de Barcelona

Se n'era una vegada jo de jove carallot, i això o quelcom de paregut em sembla que ja ho he contat, tret que ara ho contaré com si fos un conte per a infants i així hi podré afegir una moral capdecony al capdavall, i vet ací que me'n vaig anar a Barcelona i trobar-hi dispesa no era per a mi tan fàcil com això, car es veu que devia fer si fa no fa cara de dolent, i a més a més els deia que era estudiant tot i que m'havien expulsat el primer any on assagí d'anar a la universitat, pel fet que no fos prou franquista i no volgués doncs jurar els principis del "moviment", del moviment peristàltic del mal cagar, càgum déu, tant se val, i això d'ésser estudiant vol dir que has de tindre el llum encès massa estona a la nit, i si els deia que ja pagaria el cinquanta per cent del rebut de la llum jo mateix, tampoc no em sortia bé, pel fet ara que era noctàmbul i em passava la nit rondant amunt i avall, sobretot espiant per les finestres i pels traus i les escletxes de les portes perquè era un escopòfil declarat, molt tímid i acollonit, i molt enamorat de veure culs de dona, i si hom els els cardava millor.

Un cop vivia a la part alta de Barcelona en un piset bastant nou i del tot nu, amb una dona qui em llogava una cambreta, i el seu fill, qui devia tindre uns quinze anys, cinc menys que no jo.

A diferència de les de més de les meselles, balbes i malparides dones velles qui em llogaven cambra (les de menys tenien aspiracions artístiques i milers de gats qui es cagaven pertot i sovint, si més no de bon antuvi, em trobaven prou "bohemi" per a somiar que belleu apreciaria llurs habilitats artístiques molt amagades), la dona aquesta es veu que estava contenta amb mi. Pel fet que la meua cambreta s'obria a un balcó i el balcó rebia la llum del cel i del Sol i, damunt, a les nits la llum d'un llum de fora al carrer, un fanal que feia molta de llum amb la qual hom hi podia llegir i tot, i d'ací que despengués poc en electricitat, car sóc molt aprofitat i estalviador, sempre ho he estat, en vinc de mena, gairebé garrepa, doncs això, que no tenia gaire el llum encès per la nit, i, damunt, pel fet ara que el balcó fos al primer pis, d'on em podia despenjar al carrer a espiar-hi de nits, i en acabat, quan començava de matinar, sense que ningú passés, m'hi podia tornar a enfilar, així doncs no emprenyant ningú, doncs això, la dona em trobava adequat i prou convenient.

I llavors la dona, qui devia tindre uns cinquanta anys i no era gran cosa, però, és clar, era una dona, amb secrets flairosos, i esquers i osques, i el cul i el cony, i pits i boca i tot allò altre, doncs se'm va vindre a seure al llit un vespre vestida només amb una camisa blanca lluent de dormir. Els pits escarransits li feien llepívols botets i, damunt, se'm gratava el cony ara i adés com si hi tenia qualque arna o puça qui hi monegés, car no crec que fos que s'havia ragut part del pèl del cony i l'hi piqués la pell, car llavors les dones això no feien, només ho feien les dones de l'espectacle i els homes elegants qui es feien passar per dona i es mig despullaven als escenaris, com ara el cèlebre Coccinel·la, però no pas les dones diguem-ne normals, les quals anaven peludes, com havia pogut comprovar mantes de vegades espiant per portes i finestres mentre se la pelaven a caire de llit o de qualsevol manera estirades per terra. Tant se val, doncs bé, bé doncs, doncs gratant-se el cony i respirant de pits, la dona se m'havia assegut al llit i em donava conversa, i va veure que no era pas façana que fos tan tímid ni acollonit, car no gosava mirar-li ni pits ni carranxa gratada, i a tot el que em deia responia que *—sí, sí.*

I així la dona de la part alta, no gens rica, abandonada pel marit, amb un xiquet de quinze anys, amb un piset nu, sense mobles ni re a les parets, segurament havent-lo adquirit amb la intenció d'especular-hi i fer-hi, revenent-lo, alguns dinerets, em temptava allí damunt el llit, i jo cap cot, ulls jups, dient a tot que *—sí, i tant*, fins que em va dir que necessitava la cambra i que em proposava un lloc millor, i jo no tenint esme per a altre que per a dir *—és clar, és clar, vostè dirà.*

Amb aquella demostració meua, la dona va veure que era, efectivament i sense cap dubte, molt merdetes, molt passiu, inofensiu, i compassiu, i se'm va endur l'endemà de bon matí, caminant, a un altre piset de la part alta. Era aquest un piset encara més petit, un quart d'àtic, dalt de tot, a un pis catorzè, amb un balcó molt alt, doncs, que feia cantonada, i tenia una barana força baixa i hi veies confluir, a baix de tot, tres o quatre avingudes meridianes i paral·leles plenes de vehicles, i et deies *—collons, si fóra ací fàcil de suïcidar-t'hi.*

Em va presentar els vells qui hi vivien, eren els seus pares, un vell i una vella d'uns vuitanta anys qui vivien a llur cambra i controlaven la cuina i la comuna, i hi havia en acabat un corredoret i una altra cambra i un rebostet on només hi cabia un llit.

I la dona, vigilada per sa mare, qui era una dona petitona, primota, molt escarransida, em va ensenyar el rebost, i em va dir *—què us en sembla?* I em va dir que m'havia triat a mi perquè ja veia que era tan "*responsable i de fiar*" i ja es veu que traduïa mentalment i gentilment de "*tímid i merdetes i inofensiu*", i que qui altre (sobretot no pas un home!) gosaria ella (deia) posar en un pis, amb els seus vellets de pares i les dues noietes qui llogaven la cambra del costat?

Dues noietes! Allò em va eixorivir bon tros. Les dues noietes treballadores llogaven la cambra que eixia al balcó, i el "meu" rebostet interior i fosc, sense llum, amb només lloc per a un llitet, tenia a l'envà, a dalt, una finestreta que eixia a la cambra de les noietes per tota ventilació.

Sabia que enfilat fins la finestreta hi espiaria cada nit, callant com un mort, i que les hi escoltaria fer-se picants confidències, i les hi sentiria, com qui viu al paradís, roncar i petar... i qui sap i... ah, glòria infinita, dues noies en la intimitat més íntima!

I sense pensar-m'hi gens, i al contrari, immensament agraït, ja m'hi vaig instal·lar. Amb un cor qui em bategava de delit i, com se'n diu, de deler i de neguit.

Tret que llavors la nit ja feia hores que durava i a la cambra eventualment paradisíaca del costat no s'hi atansava ningú. Al capdavall, però, oh miracle, efectivament, les veus de dues dones! Ara tot va molt ràpid. I no m'he mort de cap atac a un cor massa esventat. Però en un tres i no res, tot s'ha enllestit. És que demà deuen tindre feina aviat. La qüestió que re, diuen quelcom, se'n riuen una mica, apaguen el llum, es fiquen a dormir. I jo durant unes quantes hores més hi sóc el mort del costat, qui no gosa bellugar ni un dit.

M'ajec al capdavall sense haver vist re ni sentit doncs gaire, i m'adormc. L'endemà m'he despertat massa tard, les noietes han fugit.

Ah, desgraciat qui sóc. La vella m'ho diu: *—no l'han molestat gaire, anit?*

—No, gens; gens.

—Hi havien fins ahir a la seua cambra del costat un parell de treballadoretes molt com caleretes, però ahir es veu que es van barallar i ara diuen que no es poden ni veure. Les noies d'anit no eren les qui vivien ací; bé, sí, una sí, però no l'altra. Era la d'anit la noia qui se'n va i una amiga seua, amb la qual m'ha dit que se'n va, mentre que la noia que s'ha quedat la cambra, doncs anit no va venir perquè se n'havia anat a dormir a ca una amiga seua per tal de no trobar-se amb la noia amb la qual han partit peres. Comprèn?

—Sí, senyora, i tant, i tant.

—Ai déu meu, què farem ara? Una noia sola no podrà pagar la cambra. Haurem de trobar-ne una altra qui visqui amb ella. Tot són complicacions. Aquesta joventut d'ara!

En fi, tant se val. La qüestió que torna la benaurada nit, i ara som al cap de setmana i *—llas, llas, i rellàs!* Car a dormir a la cambra de les il·lusions ni hi ve ningú ni s'hi sent cap mosca... Ni tampoc l'endemà! Per la meua finestreta maleïda no hi veuré mai més noietes qui es despullen ni discuteixen enriolades de mides de fal·lus, ni rapsoditzen de petons i d'amors... ni de qui sap ni... ai, maleït, malastruc, pobrissó!

Per sort, tanmateix, la noia qui roman ha trobada al capdavall companya amb la qual compartir el preu. Les he vistes avui al balcó. La noieta original és rosseta i de bon veure. La seua companya qui l'ajudarà doncs a pagar la cambra convivint-hi, o si més no venint-hi a clapar cada nit, és grossa, lletja. Grossa i lletja, però dona, vós, que és el que importa, és a dir, algú amb tots els hams i esquers a lloc... cony, cul, pits, natges, flaires...

Llas, tornem-hi. Només hi dormen les dues plegades aquella mateixa nit. Sense dir-se re. I llavors, llas, la rosseta no hi torna mai més. Només hi ha ara la grassota. M'hi avinc. Què hi vols fer? Amb poc ja estic content. Poc és molt millor que no re. Conformitat, minyó. No pixéssim pas més alt que el mànec no pot...

Ah i que ningú no pateixi... No em suïcidaré pas, només hi vinc a llegir a la llum del Sol qui es pon... I ara hi romanc, i per la persiana de llates hi veig la lletja qui es despulla... *—ah, com m'escorc als pantalons!*

I ara sóc al meu llit a les fosques i oïc la porta qui s'obre, i hi veig la noia grossa lletja qui hi entra, i tot trepidant em faig l'adormit i em deleixc alhora perquè se'm tiri sobre i em violi... *—oh, redéu, si fos veritat!* Tret que amb la minsa llum que entra del corredoret només la veig, la seua silueta grassa, regirant les meues coses. No gos pas dir-hi re... *—les dones sempre tenen raó.*

No sé si ha trobat el que volia. Diners no pas. No pas només perquè no en tinc, perquè, ni que en tingués, els tindria a la butxaca dels pantalons, els quals prou duc dormint, o fent-ho veure.

En tot cas, potser això és el que ella es pensa també, car prou la tinc a la vora. En sent la fortor. Pobret de mi, estic trempant… *—toca'm; toca'm, si et plau, tipa deessa; m'escorreré de nou!*

Tret que no em va tocar. Al cap d'estona, se'n torna, ajusta la porta, tanca el llum de fora. Tinc el cor encara tot tremolós. Sort encara rai que no m'he mort del nerviosisme i l'expectació.

Toc, tanmateix! L'endemà me n'assabentaré! La vella m'ho diu, tota esverada… *—no sabíeu que han tornada a ficar la noia al manicomi?*

—Eh? Quina noia?

—La noia qui us dormia al costat. Havia ganivetejat algú i l'havien ficada al manicomi; ara es veu que era fora, i anit va tornar a ganivetejar algú altre, al bar de baix, i ara se li n'han tornada a endur.

—Al manicomi? Ah sí? Doncs ja em perdonareu, no en sabia res, no.

—Com se'n diu, traumatitzada, la noieta qui vivia amb ella no tornarà més. Massa de mals records. I ara, ja em dirà vostè, pobrets de nostres. A qui llogarem la cambra? No sap vostè de ningú? No coneixeríeu cap parellet d'homenets tan assenyats com vós?

—No, no.

—La nena haurà de tornar a ficar-hi anuncis. "Cambra per a dues noies treballadores en lloc molt quiet, tranquil, familiar i inofensiu; no gens lluny del metro. Preus molt assequibles."

—Veurem si haurà sort… Li vaig dir, i em vaig dir, tot pansidet, molt comprensiu, compassiu.

(Tret que ves, no. No en va haver gens. Al cap de quatre o cinc dies llogaren la cambra qui sortia al balcó a dos cambrers nocturns, homosexualets molt discrets.)

(…)

Ah, i la moral? Doncs la moral, aquesta: "*De vegades paga dir que NO, fins i tot a les dones. No fos cas que, dient sempre SÍ, et trobessis amb un ganivet clavat al cor…* i tu (ca?), per comptes, quina desil·lusió… tota l'estoneta esperant-hi, ple de delerós delit, un petonet… o un pit flonget, sobtat, sortós, de dona… o, qui sap, potser millor, un pessigolloset borrissol de flairoset pentenill… de cony… de dona. De dona. De dona."

Sí ves.

~o~o~

No havia encara mai cardat

Cremaven totes les bombetes de casa
allò era una conflagració
les ombres s’havien totes foses
només hi vull ara veure l’aparició.

—No us amaguéssiu mai més, conys!
cridava perquè volia aprendre de cardar.

—Ja tinc trenta-un anys, collons!
Algun dia m’haurà de tocar!

~o~o~

—Què hi foten els fal·lus afil·les pels infundíbuls, ampul·les i fol·licles d’en Fal·lopi?

—Que què hi foten? Foten, foten, afal·lerats i fal·laços, itifal·lòfils, infal·libles, i inefablement feliços.

~o~o~

Lluita a mort entre titans

Sempre vol que l’acaroni
i la meua vida es perd en acaronar’l.

Avui li he dit que no l’acaronaré mai més
i només ha callat tot despitat
i llavors amb un bleix amarg ha dit *—m’acaronaràs*
i mai més altre no fotràs... o moriràs.

I aquesta és la lluita fatal entre ell i jo
no l’acaron de cap manera durant la claror
mes a la nit esdevé monstruós i criminal
esdevé colós amb urpes i ullals d’enormes dimensions
i em destrossa el cos.

Mes no l’acaron... no l’acaron
i roman durant el jorn sencer altament irritat
trempant fins a límits d’ennuec i aixafament

amb un ull tumefacte qui esputa metzines i verí
enfurit Caront d’Aqueront d’agror sobreïxent
i em rosega àcid els voltants estantissos d’on rau
i viure m’esdevé un cansament constant.

De tal faisó que amb el vespre caic retut
perquè ell es desvetlli gegantí a ratar’m
amb urpes i fiblons de dimensions cabdals
i cuida’m en l’ensopida foscor trencar’m en mil bocins
perquè mai més no el vull acaronar
poc hi puc… ho tinc per dignitat defès
mes ell no hi entén ni hi vol entendre res.

Titans de jorns i de nits
els dos ens morirem ensems
ell des-acaronat amb el cor d’ira roent
jo per manca de cos in-nafrat
ple de blaus i d’ofecs i d’infarts
per mon propi fal·lus contrincant
boig de despit i de fel sobreeixint i bullent
finalment acorat
com per arpó o trident encesos enrampats molt esmolats
i conseqüentment de molt mal acaronar
per mos febles membres claupassats.

~o~o~

Quatre coloms assassins

Quatre coloms assassins
ens recollim a les cruïlles dels camins
hi confegim fraseologies qui totdéu a l’avalot foten enclins
hi maquinem greus implosions doncs des de dins
hi barrinem guerres i desconfites als confins
hi complotem els motins d’encenalls, llustrins, neons i neutrins
hi amanim els triomfs dels nihilistes més bel·luïns ni clandestins
i dels més genuïns ni diamantins del mandrins adulterins
que per letals tremolins uterins
causen destrosses i tragins als recaptes vitel·lins
de tal faisó que no s’hi valen receptes ni vaccins
perquè tota altra fornada no ragui atrapada irremeiablement als succins
o diguem-ne als sucs eixarreïts dels ventres malandrins
com adés cuques i escorpins dels temps nàquissos ni virginals sense godomassins
ni d’altres invents llibertins…

I hi conspirem perquè tota conxorxa reïxi als més roïns
i perquè les calamitats s'abatin sobre els bons i xics i els fotin a bocins...

I empenyem a l'èxit arnes i corcs contra escriptures i usatges i pergamins
i hi procurem que els vernacles es tornin algaravins...

I fem que els cretins i llurs folles pells de xagrins
s'emboliquin ara en baralles inextricables de mortals veïns
i que els babuïns i els escurçons sibilants i sibil·lins
afollin damunt llurs cadàvers com sapastres ballarins...

I si mai cap carallot esgarriat s'atura a la cruïlla a esbrinar la ruta
ens li cruspim ulls i cervell en sobtada falconada resoluda
de tots quatre a l'encop i enconats ensems
sideris assassins constants i persistents
qui consirem amb fàstic que la humanitat sencera és fems
i cada cos d'humà munt de malalties i virus immanents
que cal anihilar ras
no fos doncs mai cas
que la corrupció ens arribés als àmbits intestins
de la nostra societat tota lluent, escleta i pura
només integrada de justiciers no gens mesquins
vehementment dedicats a la neteja del pinyol de la natura
d'aquesta terra algun dia exempta dels infectes homínids, llurs verins
i les femtes pestilents de gossos i simis afins.

~o~o~

D'harmonia rea diu l'aranya Tea :

"Sóc rònega aranya en un cantó
xuclant-ne de mosques munió
car aqueixa és ma comunió
amb l'harmònica creació...

(...)

"Sóc Tea l'aranya creient
bec el suc potent de mant d'insecte
bec i bec com mana el manament
fins que un bec d'ocell no em fa interfecta...

(...)

“Sóc Tea l’aranya amb set de justícia
qui inquisidora jutja amb excel·lència
i assassina qui pot amb prou nequícia
com ordenen els cànons de l’església

i si (miracle de la sinestèsia)
no sent el dolor de qui amb paciència
turment fins a pèrdua d’existència
tampoc el recte bec qui se’m duu al pap
per ordre de déu mon dolor no sap

d’on que tot sigui com cal i amb magnèsia
ens paeixi el bon cel amb harmonia
i sense error i amb exacta sintonia
els crits de dolor es mesclin del botxí
i de la víctima qui ens duu el destí

l’engranatge de la palingenèsia
és ideal idíl·lic tripijoc

si abans fores no re i llavors renoc
reneixes a la beneïda amnèsia
del cel qui molt et vol o al catacroc
etern de l’horror enteranyinat

tot fineix rai del cel amb l’anestèsia
o al just infern en turments atrapat
que fan molt més de mal per molt que et pèsia

perfecte ho trobem tot clients d’Aracne
aràcnids creients amb el nap ple d’acne
fastiguejat ventrell llengua pastosa
amb no pas cap cervell just balba nosa.”

~o~o~

Pudent comuna destruïda

El pitjor de la selva són les ubiques cuques
i els animalots furtius i sobtats
i amb famèliques ferramentes a frec d’arranar’t

tot plegat no et jaqueixen lliurar a cap lleure ni descans llavors la xafogor s’hi afegeix

dalt al cel rarament visible l’enemic hi rau i hi apareix
sempre tanmateix present i vigilant

a onades incessants ens encercla i ens cerca
de lluny i de dalt amb aparells volants
i a la selva mortífera ens hi manté tancats
i sovint ens hi bombardeja amb un encert divers

la vida hi és a fe galdosa rai

tret que avui un esglai continu ens tenalla
crits de feres immediates ens assetgen
diem —*què és això* tot astorats
els aücs ens paralitzaven
hem apagat el foc

eren un xiscles angoixats i molt estridents

d’antuvi pensàvem si no fos un altre estratagema
que el maliciós enemic de ja prou vasts mitjans ara no emprava

però s’esqueia al capdavall que no
que eren gent normals qui fugien esfereïts
i sense d’altre damunt que el que portaven

de part del riu i de part de la carretera caòtics s’apilaven

es veu que hom havia anunciada a tot el món
sense marge d’error la fi dels temps
la imminent destrucció total del planeta

davant l’anorreament qui candorós i xerricant els cau damunt
tot era ara doncs confusió fora

per l’esbotzec al transsepte de la rònega capella
de mesos inevitables transformada en pudent comuna
ens penetraven espinguets d’esgarrifaó
estridulacions gemegoses d’una humanitat agonitzant
xivarri de grinyols i garranyics
aücs esborronadors d’una gernació esbojarrada

els esgarips estentoris naixien dels accessos de desesperació
que els eixien sense més ni més de l’ànima nafrada

perdut tot quest hom semblava trobar
un cert refugi de privacitat dins l’espessa selva

un asteroide esqueixat de qualque planeta
molt més gros que no el nostre
i si fa no fa tan gros venia com un bòlit a esclafar-se'ns-hi

no hi havia aquest cop cap esperança

el mateix massiu enemic nostre s'havia desbandat
la por a tot i a tots delirant s'encomanava

instantàniament de mantinent encontinent
tot bulliria
tot fóra bocins
tot cremaria
tot es desfaria en l'infinit

(...)

—hem guanyada la guerra! — vaig dir
estranyament calm
amb una pau d'ànima que no havia sentida ans anc

i els companys no em feien cap cas
es dispersaven pudents cap al riu
parant compte d'evitar els ciutadans esparracats

pel vertigen de l'horror de veureu-ho tot fet malbé
es lamentaven tremolencs tentinejants
com rèptils tendres qui les feres trobaven massa fàcils

i continuaven venint cap al cau infernal
on ens havíem salvats com dic durant mesos i mesos

tots fotien cares d'espectres o d'extremunciats
caminaven amb cames balbes
aviaven sovint plors i crits d'angúnia i de neguit inguaribles

eren crits d'animals atacats per les famèliques ferramentes
d'animals més agressius qui ara cuidaven cruspir-se'ls de viu en viu

a contracorrent jo exultava
mastegava pa
em rabejava a la voreta del riu

—ja era hora! — havia dit

i sense enfarfec d'ales
veia com s'enfugia la meua ingràvida figura
com l'eunuc infatigable

mai pels grollers ous feixucs tristament sorrat

—autèntica deslliurança — feia *— heus-lo enjòlit*
mon cos d'adés...
evaporat!

~o~o~

T'esmunys pels respiralls

—Per què aquesta mania de prendre sempre la mala porta?

Mira que n'és de gros l'edifici
mira si en té de pisos i escales i sostremorts i celoberts
i sempre t'has de fotre a l'indret rar o defès
d'on pengen les claus oblidades
o on algú s'ha distret i mal tancat
o és que et fots per cap forat entre reixes o llates desplaçades
i ara amunt i avall
i a cada lloc hi fas malbé quelcom
i inaugures inconscient els incendis i les alarmes
de tal manera que quan al capdavall reïxes a eixir al carrer
darrere teu les cridòries i els evacuats esfereïts desemboquen
i ara t'esquitlles com si mig ni hi ets
innocent fins i tot al fur més íntim

—jo? — et dius *— si només mirava de sortir-me'n*

m'he ficat a l'edifici i sempre m'hi perdia
cert és que m'abelleix molt més la via estranya
que no l'habitual ni mastegada
cert és que els nous camins em fan més de goig ni patxoca
cert és que tinc un esperit descobridor i alhora retirat

d’intimitat íntimament afalagada
home — què hi farem — de fantasia disparada
qui es rabeja en les silents possibilitats inusitades
farcides de colpidores possibilitats
qui de les roents ni estridents remoteses
obren horitzons d’instantània promesa joia
qui efímera s’escola cap al trau de la claveguera sidèria

—oh univers de finestrelles i escotillons mal closos!

~o~o~

Pont dels suïcidis

Sempre que he volgut travessar el pont
amb un llibre obert davant el nas
llegint-n’hi l’elevada poesia
m’he fet aturar per les autoritats
suats monjos de faldilles brunes
bòfies animals d’uniformes llampants
car s’ha esdevingut sovint que fos l’hora sobtada
on la mainada ix a amorfs ramats

acusadors mestres enfaldillats
grossos i pudents com porcs
i fastigosa bòfia densament armada
no m’hi volen doncs i comencen de tractar’m a baqueta
sense cap provocació

tret que avui sobreeixint de roent ràbia
sóc jo qui els ha acusats
de xaronisme carrincló
de brutal fanoqueria
de badoc superstició
de ridícula porqueria...

la conversa ha estada llarguíssima
els fogots creixent-me en incendi inapagable
altrament que amb el meu llençar-me daltabaix

en acabat que ja en tenia prou de tanta d’injustícia
ni de rebre sense cap ni centener

llurs arguments de merda anihilats pels meus
molt més lògics justs i intel·ligents
car si algú enverina la quitxalla són ells
qui els violen de continu el cervell
que els els quadriculen amb lleis de càstig de fàstic de fastig
perquè cadascun de llurs deixebles de cervells assíduament violats
esdevinguin si fa no fa com ells
acusadors i inhibidors constants i malignes
dels eteris
volants
surants
poetes qui el bon ample riu s’engoleix
perquè reneixin libel·lulalitzats
en delicades alades damisel·les
sense d’altres apetits que el de tastar pureses d’aires fins
món acolorit
sense porcs en faldilles
ni sabres mesquins.

~o~o~

Damisel·la só qui amb la cua escriu al lletós estantís estany

Abruptes deixebles poixeules
em tolien la serp
m’hi entaforaven cruany
car em volien eunuc
breu encenalls encès i despès

Virolles d’ombrel·les em burxen
com si só cargol ja tot en bromera desfet

Rellisqueu-m’hi hores llargues de lleure
els qui jugueu damunt meu a flèndit
i les qui hi jugueu a palet

D’orfe a foll i de foll a absent
la meua aberrant trajectòria
mena al triomf
de la mònita i de l’estètica

Amb pler d’idees tots plegats si us plau
signeu-m’hi el manifest
donzelles i donzells incessantment violats

Oh palimpsest dels sémens
de mestres monjos capellans i autoritats!

~o~o~

T’hi perds t’hi perds

Fuig a tot estrop
amunt i avall per les enormes lluents escalinates roses
de la gegantina universitat

T’hi perds t’hi perds
sempre sense designi missió ni cap quest
desvagat sens esme no hi trobes ni els vàters

I ara fora fes cues immenses
per a atrapar els autobusos
que tampoc no assoliràs

Lila de passada fent-te petitet entre les faldilles
de les dones xerraires qui no s’han ni adonat
dels dos elefants del circ qui s’exerciten al pla de lluny
i ballen molt feixugament ensems

Pispa de passada ajupint-te entre cames i engonals
un parell de llibres vells
un parell de llibrots sense cap interès
lila’ls i enfonya-te’ls a la sina i torna a emergir
entre les cares de les dones suades qui discuteixen
de rucades sense suc ni bruc
i continua fent cua fins que n’estàs massa marejat

Esmuny-te’n fora
i torna-te’n a peu tot i que no saps ni on pares
i els llibres que ara duus a la mà
fes-te’ls xuripescar per qualque brètol minyó
mentre no pots acabar d’escalar entre columnes
precàries de troncs qui pericliten
ni assolir doncs el replà que et duria belleu
a certes endreçúries potser més avinents en acabat devers
on vius… qui sap

Fes-te mirar malament per tothom tot i que en caure
no t'has fet gaire mal

Fes-te convidar llavors per "una bona ànima"
qui pretén que et pot donar dos dels seus llibres
millors i tot segurament que no els que suara
et lilava el capsigrany galifardeuet

Veus que són llibres robats a un museu
que no gosaràs doncs endur-te
ni gosaràs a canvi fer l'amor a l'ànima caritativa
car tens por de guanyar-ne a canvi
cap contagi letal

Abans la dona prima i la seua companya
tan bruta i miserable no se t'emprenyin a mort
i et clavin al ventre cap xi
pretén que ets impotent
o potser ni et cal pretendre-ho
n'ets!

Els ho mostres
i que et treguin cortinotes enllà
defora llur xibiu i que se'n rigui la gentada
això rai
la rialla esmorteix la duresa
fa minvar la crueltat

Torna-te'n mig nu per carrers foscs.

~o~o~

Som-hi ja hi som

Quan a l'aviador li cau la careta
fa cara de cavall
la careta era de cuir
li donava un rampeu als adusts muntanyers
qui fan pasturar cabres pels cims nevats

—ai quines dents de cavall no fa!
tots tenim por que ens mossegarà!

fugim a la babalà i ens estrompem
i ens repleguem malament rai a bocins
i tanmateix continuem corrent
i caient doncs i n'acabarem ben nafrats
mes prou hem de córrer i fort
si volem servar'ns mica vius
car quina por l'aviador qui ens empaita
i qui si ens atenyia ens mossegava a mort

mentre com si re els altres avions aterren
i despenguen per la pista inacabable
on ens perdem
i ens hi amagaríem debades
car qui trobarà racons en aqueixa infinitud
i hi pitgem i hi pitgem incessants nogensmenys
car qui s'arriscava a fer-se heure

amunt amunt lluny si es pogués fer
enllà dels límits d'aqueixa aparentment il·limitada
pista d'aterratge on ens cauen al cap
massa d'avions
qui en llur indiferència més i pitjor no ens retallen.

~o~o~

Esdevinc element amb cara i ulls

Serpentí i a corre-cuita
a quin altre racó no em ficaré
si a cap on em fic sempre ve un altre desgraciat a treure-m'hi
perquè tampoc no vol que el clissi la policia?

a frec de freu
—*aqueix era el secret...*

te'n desixes sobtadament i rabent
te'n despenges
te'n desprens
i a tot estrop vires oblic d'esbiaix a la biorxa

on érets grumoll indistint de ramat
ets lluny ara remot
remut
estort

nombre únic
xifra indetectable
singular
primet
mínim
separat
negligible
in-comptat
ni aixarop ni pegellida
sobrevolant
com perfectament esfèric electró
lliure
els angoixants monuments
i al centre
d'ulcerat melic
el pati del patir
on els estimbats ramats s'esvincen.

~o~o~

Versificat pels elements

Mort i a mig podrir
tastets de regust fi
rosecs del son llarg

—somia't al parc

pels verms ben llaurat
cada solc comptat
cada verm un vers
cada vers un verm
cada verm un bes
cada verm un crit
d'orgasme adormit.

~o~o~

//////

q.q. lxxxii

q.q. vuitanta-dos

Estranya humiliació. Amb 64 anys i cara d'extremunciat, la donota a la caixa del supermercat insisteix ("perquè prou és la llei a Virgínia, mestre") a veure la meua llicència de menar vehicles per tal d'encertir-se que tinc prou edat per a comprar vi. Li dic que això és una vergonya i em repeteix amb irritació que avui vol complir la llei. Fa més de vint anys que mai no m'ha calgut en aquest mateix establiment ensenyar naturalment cap documentació, fins i tot a aqueixa farta marcolfa mateixa, i tanmateix què altre puc fer? Té ganes d'humiliar'm, dec fer cara de patidor; se'm veu d'una hora lluny que faig cara de banyut i de conformat. Tothom en fa estelles de l'arbre caigut. M'hi he de plegar, com sempre.

Mentre vaig recollint el recapte i caminant lentament i cap jup cap a la porta veig de cua d'ull que a ningú altre a cap de les caixes, inclosa la de la maleïda tervagant, hom demana cap carnet ni identificació a ningú qui compra també vi. Trist escunç, tot plegat.

Tornant cap a casa amb la bossa plena, una camió m'ha escatxigat amb tot de fang, i encara rai que no m'hagi aixafat. Sembla que s'hagi desviat a propòsit per tal d'accelerar damunt el toll que ell tenia al costat mentre jo passava tot cusc i arrupit per la voreta de la carretera.

A casa m'hi estic tot pansit. Com més hi som, més gent es veu amb cor d'humiliar'm. Em veuen cagat i indefens, víctima propiciatòria, cap de turc, ase dels cops. Pensaments foscs de suïcidi se m'emparen doncs novament. Me'n vaig a caminar al parc.

M'insulta la canalla sense cap mirament, i llurs mares no em guaiten amb gens d'afecció. M'he d'amagar, tret que amagat encara esdevinc més sospitós i algú es veuria temptat segurament d'engegar crits i paticles perquè encontinent fotés cap la policia... o àdhuc, amb prous companys, gosarien fotre'm tacó, o ja allí mateix matar'm.

Sóc el ninot desballestat qui tothom apedregaria amb deler. Més em val tornar al cau, embolicat com sempre entre quatre parets. De sobte, sóc fent drecera entre matolls i *clac!* Perdc el coneixement. Algú m'encertia el clatell amb un còdol llençat amb fàstic i forçota rai.

Ningú no em deu veure caigut part de terra, o si m'hi veien m'ignoraven, car qui vol complicacions per un pixavagant merdós qui escorxa el gat? Deuen les hores escolar's. La qüestió que al capdavall bad els ulls i ja s'ha fet fosc. Amb penes i treballs intent redreçar'm i vet ací que qui no hi veig passar de mantinent pel caminet sota el fanal...? La tervagant qui m'havia humiliat al migdia al supermercat! És una donota porto-riquenya, grassa i lletja, bacona, tota pintadota d'una manera repulsiva i extravagant.

No dic pas re. Ni estossec. Que passi sense veure'm, no fos cas que s'engegués ella també a udolar que l'estuprava i atragués l'oïble autoritat. I llavors, pobre de mi, rebre rai, abans de poder ni badar la boca i tot.

I ara, quin espectacle sobtat i atroç! Una banda de tres o quatre tòxics galifardeus ataca la podrida tervagant. Li venten mastegots a tort i a dret; la bacona cau estamordida, i els brètols li tolen d'aquell coll d'hipopòtama seu el collar de carboncles i ep, au, ja foten el camp esventats.

Què us valen perles, brocats ni fermalls ni carboncles – (pens, mentre els quatre bordellevats esgarrapats s'esvaeixen dins qualque xibiu d'ombres o altre) – vosaltres rai, carallots! Joves qui sou i amb sonants collons entre els tibats tendons de les cuixes, i perdeu l'estona estomacant desdenyables bacones de bon mercat, i els toleu joiells que aitampoc deuen valer què? No re? Quin balafi, de temps i de cervell! Tant que hi ha per a saber, per a llegir, per a esprémer; tanta de dona que hi ha per a conquerir; tant de territori que hi ha per a mesurar amb la mirada; tant d'esperit per a conrear...

Ara que els trinxeraires s'han fos, em guait la gallimarsot de prop. Com m'arrisc, tanmateix! Si algú em guipés, segur que trobaven que era jo el criminal. Ara, i si fos morta...? Si potser és morta, pobra dona. Quin mal efecte faria si la deixava així i venien les guineus, i els rats i gossos, i els altres animalots depredadors de la nit i comencessin de cruspir-se-la de viu en viu! I si assagés de despertar-la, no fos cas que es morís sense atenció...? Mes... tinc prou temps d'anar fins a l'estany i portar-li aigua? I on la portaré, a la butxaca...? Tant se val; em trac el pipí i me li pix damunt. Ah, visca! Gemega, és viva! Ja puc fotre doncs el camp i rabent, ans no em clissi, ca? Empaitat per l'esglai de la truja, com serpeta doncs, m'esmunyc ben lluny del parc.

Ara,tanmateix, oi? Quina bona acció no acomplia, feliç de manguis! La porca estossinada s'aixecarà i ganyolant anirà a demanar socors. I la salvaran, és clar, i llavors es fotrà l'agreujada i molt digna madona, i demandarà la persona o les persones desconegudes qui li tolien el joiell, i les demandarà damunt pels mals del tacó, i l'endemà, o a tot estirar passat-demà, ja la tornarem a tindre terroritzant merdetes com jo rere la caixa del magatzem si fa no fa gegantí. Tot haurà tornat doncs a l'ordre. I qui sap si encara més tard no enxamparan els malparits peguissers quan voldran empenyorar els carboncles i, en pic portats a justícia, podrà presumir, ella, pobra dona, dels seus dots de crueltat, nequícia, avolesa, meselleria i brutalitat enormes, punxents. Sí ves, dic, tothom treu el plaer d'on pot.

Si cal, cal. Divendres torna a treure el nas al calendari de la cuina i haig de fer les meues compres hebdomadàries que tragín com dromedari del supermercat a casa, bo i passant per tresqueres estretes on els camions i els autobusos de l'escola cuiden, amb les riotes concomitants de camioners i autobusaires (i la podrida canalla), cuiden, dic, aixafar'm com coca de recapte mal untada.

Per fatalitats del destí em toca novament fer cua amb la truja de la setmana passada. Tret que aquest cop, qui sap per què; belleu, dic, fetillada per l'eixarm de la pixera amb què adés fa vuit dies no l'eixorivia, ja no és pas ni feixista ni porto-riquenya, fotent doncs de condemnada bòfia sense ésser-ne o pertànyer-hi, ans es capté com si la tinc enamorada. Cert que de mi ho sap ara tot, car em guipava la identificació; em sap l'edat, la condició, el nom, l'adreça, i si fa no fa doncs qui sóc ni qui fui. El que seré, deu col·legir, d'ella depèn. Collons, malament rai. Com me'n desixc?

Llavòrens, per comptes de tornar'm només el rebut ni cap cupó, em torna també un paperet on hi ha escrit que em convida al seu apartament aquell mateix vespre.

No sé si refiar-me'n, és clar. I si els de la bòfia infecta analitzaven ans escatien, via els residus de pixats, el meu cabal genètic, per a enxampar'm i engarjolar'm? I ara que em tenen pels collons, m'imputen crims pretèrits? Asseveren davant el fiscal creure del cert que sóc qui assalta paies tipes pels parcs?

He trucat a la seua porta amb delicadesa ans decor de petit esteta fi. I ara què hi faig, captiu? Car s'arrogava, tot just obrir'm i veure'm, l'ègida de protectriu. Dalt el tron exaltat de la seua certitud, conjectura com jutgessa eloqüent que, tot i els meus anys, sóc doncs oldà producte, un provecte vailet qui falsament acusat correria a ruïna extrema sense gosar proferir piulet d'exculpació. Retrunys percussors de la profusió irrefragable dels seus tallants mots saxons em fan astringent la pell de timbal d'un cervell empedreït per la sobtada incomprensió de no re.

A quina centúria tal·là-tal·lera, per exemple, no som? Amb quins vestits estrambòtics ara es va? De quins mons subterranis de tètrica buada inquisitorial no en sortiré sinó en cofí de bocins corporis qui hom donarà als gossos del mateix parc?

Sobretot que no m'esdevingui "íntima", per la mort de déu! M'ha convidat a un vinet dolç que devia vindre enverinat. Car tot se'm fa enigma inescandallable, i trencaclosques prohibitiu, i llàgremes de pena em ragen sense cap raó.

M'ha violat mentre narcolepte surava entre somnis amb sílfides i lentes moles rodant-me estòlides al ventre xiroi? Si ho ha fet (tothom en té dret), no en serv pas record.

Una veu ronca d'homenot ix del racó sinistre. *Go home now, man: it's fucking late*. L'esglai i el tremolor em fan fer ballar la porta. Per les escales, hi caic. Al carrer, aücs d'àvols bestioles, aürts d'embalums incerts…

Tot marejat, trobava el cau. El poc que hi tenia, tot regirat. Tothom hauria de sàpiguer que el que tinc i no re, si fa no fa. Ara, la vergonyota. Hom m'esgarriava no pas per cap afecte devers qui só ans per a emblar'm quelcom que hi tingués.

Potser trigaré a tornar-hi, a aquell supermercat. Hauré de caminar doble. Què hi farem. Per sort, a la ràdio (intacta) em diuen que els putejats *Redskins* avui han tornat a guanyar.

~o~o~

Romanc-ne peix, ço és, a les escapces

No sé per què hi ha món
ni per què hi ha univers
ni vers quin altre cau poixèvol no s'expandeix
ni per què ningú no mor ni neix.
Romanc-ne peix.

Ni sé de què collons serveix
amb ningú fotre's grans cops:
hordes, conquestes, croades...
anar anorreant aquest o aqueix
si al capdavall tot és el mateix.
Romanc-ne peix.

Com treure-n'hi l'entrellat?
prou qui no pereix ara, en acabat pereix
no sé pas què es creia, i tanmateix
tal com apareixia, desapareix
malaguanyats sorolls i tafarres!
Romanc-ne peix.

La vida d'hom — un pudent bleix
el foc que et rosteix, el fibló que et sargeix
si la fera t'urpeix, el ferro et corroeix
el fred t'atueix, la febre eixarreeix
tot el que ara t'enllepoleix, llavors et repel·leix
hom s'hi perd si gens no hi reflecteix
i hi ha el queixal qui se t'alçura al queix
tard o d'hora al cos cada esqueix se't podreix
...i encara en jurcaries cap escreix?
Romanc-ne peix.

Si no vull fills perquè se'm morin
ni taps ni xacres a les parts
ni embolics i baralles amb les dones
per què doncs tantost cap cony no veig

amunt la pixa tant no em creix?
Romanc-ne peix.

Per què qui més et consola t'afligeix
per què tota educació empegueeix
ni per què amb tot això morir m'esfereeix?
Romanc-ne peix.

Tota lògica em desconfeix
tot i que, si sé re, sé que menteix
ni que de cap atzucac no em desenguerxeix:
per què la merda al cul se t'adhereix
per què tot d'anys feixucs el temps al gep no t'afegeix
per què cada microbi si pot ja se't cruspeix
ni per què doncs, carallot
visc en un cos qui se t'autodestrueix?
Romanc-ne peix.

On no hi ha re a capir, tothom diu que ho capeix
no pas jo, qui no en trac molla de cap de les històries
ni de les ciències que ningú diu que coneix
i cap dels tractats filosòfics mica m'abelleix
tota teoria astronòmica m'ensopeix
i qui sap per què cap cop de daus cada cop l'atzar aboleix.
Romanc-ne peix.

No sé pas amb quines falòrnies tothom s'esbalaeix
car vés a saber encara què t'emmalalteix ni guareix
ni quina merda cap secta assassina t'imparteix
(el més pec veus que és qui més crida quan discuteix
tot plegat si no vigiles t'endinya el feix o ja t'occeix).
Romanc-ne peix.

Si sabés per què re ningú encobeeix
si tothom igual en pateix i es panseix...
ni per què ésser amb no ésser exactament coincideix...
si sabés què collons çasús el Sol ens sofregeix
ni per què re no existeix...

Si sabés per què existir si no trau pas a cap
car prou tot el que existeix sucumbeix...

Si sabés, si sabés... i ni futil·la
cada ió al cel i al pou misteriós t'escintil·la
tant de ruc enigma rai et trasbalsa
i de tot el que es crea ni s'esbalça
no en tinc ni indici ni ditada de greix.
Romanc-ne peix, totalment peix.

I no sé, cervell, què te m'empatolles
ni què em sobreïxes amb tot d'idees falses
debades tot t'ho edifiques i tot t'ho col·lapses
i jo sempre badant com un xut.
Romanc-ne a les escapces.

~o~o~

Sóc el comptable Merdal Nas

Sóc el comptable Merdal Nas
em paguen, sortós bordegàs
per a cagar'm al cartipàs
on faig que hi afaiçon el capmàs.

M'hi cag doncs en nombre gras
xifres de diners que ni has
ni han cap dels peixos grossos
qui el món foten a trossos.

Hi donem ànimes i ossos
a quantitats sense cossos
car tots els diners hi són fal·laços
tan prims que pels sedassos
més estrets passen fugaços.

Són només façana o diem-ne envàs
tot buit, tret que la pudor en sent el nas
destapat dels qui no es duen al pap
cap falòrnia llur ni nyap.

Com ara que... perquè són rics
de capitals oblics
i xifres volàtils
que abasseguen fent amb els dàtils
mant tripijoc i zip-zap
poden dur-te (si volen) portàtil
cap on els passi pels collons.

Car per xo són ells els campions
beneïts pels déus del mercat.

I tu pencaire esgarrapat
qui, o calles, o a la graella versàtil
et trameten amb fàstic i desgrat

i “fregeixi’l, i llavors ja remati’l”
manen a llur escamot armat
de la bòfia qui tenen al sac.

Pagada per aquest comptable embriac
amb xifres cagades al cartipàs
màgic d’on la corporació rapaç
en subtilitza tot manament i ucàs
i els naps, damunt, per a l’oficial sequaç
que els fa obeir al pencaire…

Qui de tota aquesta merda no gaire
em sembla que se n’ensuma.

Potser perquè com en Moctezuma
té el nas a tres quarts de quinze i escaig
fent cas del capellà i del saig
i el venut a la televisió i al diari.

I no pas com el meu, bavós turiferari
amb el nas clavat al cul… de cada milionari.

~o~o~

lleó pansit tocaria ferro

el lleó, adés maleït tirà del boscot,
ara provecte, amb per dins un rosec inveterat
nas-ratat i boca-sec, i enyorant la crueltat
crescuts de veure’l tan cardat
els seus antics súbdits li etziben mastegot

la mula li fot guitza
el llop mossada al coll
el bou cop de banya al cul
el colom se li caga al cap
i tot en tot (què vols?) el lleó es fa fotre

no pot ni piular, massa anys me l’engavanyen
ni els senyals al cos ni els miralls no enganyen

sap que qui cau tothom l'estella
tret que de trascantó garneu li fa cap un titella
i me'l vol acaronar amb qualque relíquia infausta
de fotut profeta
de corcada fusta

enfellonit li diu *osta* i li diu *fuig*
i encar treu l'urpa i l'esgarrapa
i al fosc fanoc fa fotre el camp
i alhora toca el ferro de qualque llamp
i s'hi enrampa

no duraré pas gaire
massa anys m'entraven per l'escaire
es diu, *i quin desencís, Narcís!*
tu qui abans tothom daves pel cul amb tornavís
i ara fins els corbs cretins i ensotanats
ans els tèrbols voltors arnats emprenyar't gosen
t'amarguen sense pietat les darreres hores
on entre angoixes i malvestats et descompons

~o~o~

tots ens la pelàvem

tots ens la pelàvem, i prou sovint
els sants, els generals, en Recesvint
en Recared, en Vamba, en Juli Cèsar
la seua dona ara balba ara encesa

els podrits caps de la inquisició
els pecs "herois" de cada passió
tots els Mafumets, Jesucrists, Moisesos
els xinesos i els pagesos despesos

els de Persèpolis i Babilònia
na Lucrècia i tota altra catalònia:
n'Agustina, na Joaneta Darc

les filles d'en Colom i els almogàvers
els pares del déu Sol, el curt i el llarg
els sogres d'en Moloc, i raig de faves.

~o~o~

orquestra del cos

diu el director d’orquestra
mastegot!
fiblada!
burxada!
pessic!

i els de l’orquestra hi anem fort
i qui rep és el compositor
qui hi torna
ai!
ui!
uf!
ahg!

musica onírica d’hom a qui els àtoms
se li enfugen cap als caòtics
ramats qui pel cosmos peixen
fotuts!
atiats!
baldats!
escorxats!
desconfits!

~o~o~

aneu’s-en a la merda i au

per què em vantaríeu l’individu? –

trist invent de cervellot decidu

car al capdavall això és l’humà –

una màquina i prou de cagar

i què fóra doncs la natura
on les màquines caguem? –

és un munt d'oradura
o, si ho voleu més pla, de fem.

~o~o~

ferms i apitrant ens afirmàvem

correguéssim en cunç
sense perdre mai els nervis
sobrarem les maltempsades romegueres taps
estàlvia i presta la núvia fos com fos hi farà cap
conduíssim-la de nit en fosca pluja
i tot dins aquest vehicle sense llums
per buides carreteres rònegues
tret que ça i lla qualque home escadusser i mullat
qui diries llimac entre còdols
mes qui esquivem alhora amb sort i habilitat
ens ix i qualque bèstia muda entre les boires

au, érem lluny i som a prop
endevinéssim-hi la casella o el requadre convenient
bons catalans en l'escaquer
col·loquéssim adequadament entre creuers i derelictes
el nostre bon vehicle orb
àngela! clavat!
davalléssim-hi doncs sense relliscar

les claus de la bústia no calen
burxéssim-hi amb els dits
les claus de casa hi són

tot hi és també en cunç
àngela! ja hi som!
sabem fer'ns valdre – som previsors!

i ara som-hi, cascú a son lloc!
felicitat de l'afirmació!
ens afirmàvem ferms i apitrant
celebréssim-ho trinquéssim-hi
ho hem fet!
casàvem els joves
i naltres amb això més rics i acomplits!

~o~o~

mons d'aumon

just a l'instant cabdal
del perillós despenjar't
de l'alt edifici del desfici
saps ataràctic que tot durava
exactament el calgut
(i en acabat carxofa i tururut)

(...)

atès per l'afany de viure
amb un petit apetit per quelcom d'altre
a re no t'engatges
de ningú prens gatges
saboteges els garatges

i fuges a tot estrop

(...)

despenja't pels edificis
caga't als maleficis
salta't les barreres
sense escallimpar't les marreres

(...)

corre nu
com si ets l'u
travessant rabent cada cul buit
o cercle de foll foc
dels zeros de tots els temps...
(*zeros o fitons sens fi que encertat bòlid acores*
u esdevingut fugaç cairell
dinàmic aprimat anàlgic esfumat)
dels zeros de tots els balders temps de la matèria

(...)

d'u transformat en xifra incopsable
esdevens com dic de tan ràpid invisible
tot atlètic fantàstic
musculat gimnàstic
adònic olímpic colrat i tos
car prou és teu aquest univers
de constant petarrelleig ociós

(...)

transita'l doncs sincrònic i marca'l

amb el tresqueig de ton pas
alhora indeleble i efímer
que són termes intercanviables
o epítets equivalents
al teu món bon pic ben mirat

(...)

quant als altres universos... *bah!*
ni te'n creus de debò l'existència
altre que en qualque cap massa calent, *fa?*

(...)

fred i estort despenja't doncs
dels edificis dels esbroncs
i *ah... ah... ah...!* prats frescs i barreres
que et saltes atlètic sense escallimpar't
penjolls carúncules ni marreres
(*ets l'u qui lluny es fon*
i la velocitat mateixa mills esmola i ton).

~o~o~

Cançó del pastor amb ulleres

Jo qui ans havia ulls d'astor
ara haig de dur pertot ulleres
no pas que em calgui bastó
per als topants ni les geleres
mes prou per a llegir cap inscripció

ni insecte ni floreta màgica…

i romanc a mitja cançó
recitant encanteris d’amor
o acompanyant cap missa tràgica
que enmig del bosc s’esdevé
com ara de boc qui amb esbiecs salvatges
irrueix les segalles de barballeres castes…

o millor de pastoreta sense calces
per faune dur querada i de qui tastes
els guaridors regalims de sos homenatges…

mentre amb encrics llurs xones no realces
perquè els coguessin menys
ni la querrina fos feda ni la minyona prenys…

car sóc pastor qui tothom tracta bé :
cada be ni cada font d’aumon
ni cada cilindre ni con
ni cada nit ni cada matança
d’aquest estira-i-arronsa elàstic
entre enlluernadora i fosca estança
de tant de paisatge estocàstic…

on entre rous i sangs de glaç
a dents o a qualque antic padellàs
d’interpretació tampoc no gens bàsica
sots la toia lluna polifàsica…

m’hi entretinc a treure’n llaç
que deslligués el fotimer
de colgats detalls en tant de re…

car borinot en sóc, i rai
i amb prou feines veig el xai
sense ulleres o antiparres
i com llavors em trac ni li trac paparres...?

car veient-hi bé, tot és com sembla
mai no hi ha llop amagat
al bell cor del bell ramat...

i si el que natura t'embla
abans t'ho havia donat
i com t'omplia orri i ubla
què hi farem si en acabat
ella essent de mena voluble
ara només et ret un forat
perquè írrit hi raguis...

això rai que a muntanya re no hi put
més val doncs que t'hi pleguis i complaguis...

entre carenes rellisca-hi boig com cutibut
i més tard deixa't remenar per barrot boterut...

i tot plegat tant se val tot
vi i formatge, pet i rot...

no siguis somera ni atzembla
estort, poc et cal corda més tensa
tornem-hi : *el que natura t'embla*
abans t'ho havia donat...

el joc sempre acaba empatat
que hi siguis amb ulleres... o sense.

~o~o~

q.q. 83

Esplets i proeses d'en Qarles Qalbet (àlies de n'Emili Cuguç, ço és, d'en Zacaries Mur i Cec)

En Qarles Qalbet només assistia a la fira dels grans ramaders per a veure-hi de sobtar-hi, i admirar-hi si l'hi sobtava, les habilitats seductores de la seua dona.

Admirar-hi secretament les activitats encaterinadores de la seua dona, la facilitat amb la qual és capaç de convèncer aquell qui ella tria perquè l'hi endinyi al cap de ben poc romanç ni festeig (i això quan n'ha rebutjats graciosament vint o trenta, car és molt triada i n'hi ha pilots qui mai no li foten del tot el pes, ço és, els troba naquis), és un esport que en Qarles Qalbet no es perdria per cap altre espectacle ni a l'espai ni a l'hiperespai.

S'esqueia en aquest cas nogensmenys que, enmig de la fira, dementre que en Qarles Qalbet ullava de lluny les felicitats amoroses de la seua dona, quan la preciosa sedueix justament un mascle molt prometedor d'envit enamorat força forçut, ambdós asseguts a la barra d'una caseta de refrescs, que tot d'una algú (un dels ramaders armats, i n'ha vinguda busnada, de ramaders armats, en aquest gegantí aplec texà), algú (dic) s'enfelloneix amb qualque gos i li entaferra un tret que el mata. Ja hi som. Tothom comença doncs a amollar trets. Els qui no volen gossos, assassinant doncs gossos; i els qui amen els gossos, assassinant doncs assassins de gos. Amb el tiroteig esbojarrat, en Qalbet s'amorra a terra, s'arrossega fins darrere una font de pedra blanca, i, és clar, amb això perd l'esclau o l'aup de la seua dona. Quan emergeix, çafont, de rere la font rosada, amb la batalla interrompuda, amb els cossos dels gossos i els diguem-ne humans més o menys mal colgats, i amb la gernació doncs tornant a admirar caps de ramat, no albira ara tampoc la seua dona enlloc.

Espiant el trobarem, tard, per edificis rere les finestres dels quals belleu la seua dona hi fos, i gaudint-hi força al llit... fruint-hi segurament de les moixaines d'un drut molt valent, sense por de bales, palesament, i amb lleterades oimés cabaloses i densament fluents.

(...)

Oh, ollaó, on ella em diu per la finestra: *Me l'he endut a casa; desa't enjondre i perd-t'hi unes quantes d'hores, ximplet.*

Ara, mastegant desfiles, tot fent hores (esperant que acabin), m'entretinc esguardant el partidet. Ep, tot i que hi sóc molt endarrere, i tort, a un vèrtex del petit estadi, i veig doncs la cort de tennis tota esbiaixada, en realitat, quan m'hi atans, me n'adon que no eren pas els meus ulls ni la perspectiva falsa, que la cort és (de fet) mig curta i torta, mal retallada, i tan esbiaixada doncs com adés la veia de lla dalt (al vèrtex marginal, de mal guipar-hi), amb el camp del qui tira amb bales de ping-pong i no sap jugar gens, essent doncs molt més curt; i el camp del qui en sap (de jugar), molt més llarg, i tirant alhora, ell, amb bales de tennis plomades, per tal potser de fer el joc més igualat.

L'espars públic s'hi diverteix... En tot cas, esperem tots plegats que ens aparegui la nova cuca fera. Allò del partidet de tennis entre el qui en sap i el qui no sap gens només és un aperitiu pus tost sonset.

I ara algú ve a prendre de tothom les raquetes i a traure la xarxes, i algú altre anuncia sense gaires inflexions l'arribada doncs del nou marraco. Tothom s'omple d'aspiracions, sobretot les marmanyeres i d'altres venedors ambulants, i els qui anuncien restaurants propers. Si la gent parla en català, és clar, alguns dels anunciants, anuncien també llurs bondats en francès, en italià, en anglès, en qualque dialecte àrab i asiàtic, no fos cas que al capdavall qualque turista manqués d'assabentar-se'n, dels benifets que els podrien fornir, els venedors o els representant de les cases properes, vull dir.

Ah, i ara tots ens atansem a la balustrada, car apareix el cuc ferotge per a enguany, presentació virginal per als privilegiats qui ens trobem, desvagadots, al petit estadi. És, el bon monstre, com un milpeus gegantí, color castanya sobretot, lluent, articulat finament; com ara de dos homes d'alçada, mes llong, llong de mai no pair, com llonganissa de guíxols o tatxes de pitjor raure; i va amb altes escates de vidres a l'esquena, a tall de dinosaure, mes amb antenes bellugoses i ulls vius, i un somriure sorneguer, a la cara; mig còmic, mig monitori; per a fer por, però tampoc no gaire.

No gaire lluny meu, un pare seriós retreu al germanet que sigui tan abassegador ni cric; car es veu que, com fa sempre o sovint, s'estotja gerds, raïms i olives a la cogulla gitada enrere de la seua caçadora. Quan el germanet gran se'n plany i el pare doncs el repta, el petit marrec cobejós qui abassegava dàtils, nespres i cireretes assaja subreptici d'amagar'n els pinyols, i així es denuncia encar pitjor.

Tots aquests detalls em diuen tanmateix que fa de bo estar-s'hi entre la gent pacífica, sobretot, és clar, quan hom viu sol i sense responsabilitats. Això és vida, efectivament, observar l'espectacle dels qui no s'occeixen per ridículs motius. I ara, lleuger, me'n vaig del coquet recinte a passejar vora el riu.

Com hi enraonen els qui hi rauen: de controvèrsies admirables i de complots molt sospitosos! I com mormolen dels fiblons de les carxofes: asseguren que molt silentment et nafren a mort, això pels mocs de verins que hom hi empastifava adés d'amagatotis!

Par l'orella pertot. I m'assabent de memorials sencers on el culpable mai no es retrau. On algú dispara la virolla d'una ombrel·la, i els ventricles o els budells de l'atès secreten sofres càustics. O qui t'hipnotitza ja et converteix d'il·lusori en somnàmbul, i de somnàmbul en anguniat peix dels abissos. Ei!

I ara mig ajupit m'estic cordant la sabata i em passa part la vora una coixona (vull dir, una noieta coixa, pobrissona, escassaneta i clopeta, qui ranqueja i carranqueja, amb penetes i esforcets rai); és una minyona no gran cosa, molt cassigall, dinguilleta; i tampoc no gens porqueta, el tresor; al contrari, va polida i ben fregada, i es capté tota cusca i com cal.

Llavors li cau de la màniga el mocador! Damunt una de les cagueradetes de l'home de les firetes! L'home de les firetes és un homenet molt simpàtic i filosòfic qui tanmateix pertot arreu hi jaqueix ses merdetes. És com si fos alhora la cabreta i el pastoret: camina que caminaràs, i arreu hi jaqueix el palteret; discurseja i et convenç, somrient com mamerri, i pertot t'hi emplastrava el seu pilotet de xerri. És un nanet molt net i coindet, i doncs a cundescs i afectacions addicte. Llefec, lligamosques, llepafils, a tothom tramet floretes de dolceses i, d'un gran fàstic, els calfreds i tremolins. Tot li ho perdones, i alhora el mataries. Clenxinat i d'aromes cafit, és com cabrit de circ. La dona i sa mare ara fa anys em van dur al circ. En tinc molt mals records, del circ. Ni de petit m'hi trobava a pler. Tot m'hi fa vindre basca, sobretot pallassots i animalots. Si de cas, i encara, només els acròbates em valen gaire. L'homenet de les cagarulles és un altre d'aquells pallassets llords i repulsius. I les moralitats que avia m'esgarrifen de ruïnoses. Car l'única moral al món és que no n'hi ha. No hi ha moral que valgui, i qui moralitzi amb moralitats sobre la moral, ja saps que és un home merda qui es passeja empudegant. Caldria fotre'l daltabaix del primer cràter roent i enfellonit que t'ensopeguis amb ell distret davant.

Tant se val. Vaig rembre el mocadoret cagat i ara no sabia què fer'n. La noieta, en veure el meu empegueïment, riallera em va dir que el llencés a qualque per per a la brossa o ja que me'n desempallegués sense més miraments.

Llavors gira cueta i entra al bordell, fent-me signe, és clar, que hi entri també. Mes em dic: *Esglésies corals, el cervell t'escanyarien; fuig-ne!*

Pel fet que tant de debò m'esparverin els càntics (i més els de les bagasses prostitutes, massa crus i pudents), sense recança davall cap al riu, a veure-hi de prop els pescadors al·lucinats. Si, marit molt connivent, mai no fotia el salt a la dona, tot i que ella la sorprenc sovint en vehements contorsions amb qualque crònic gimnasta o altre damunt mon propi llit (ambdós aviant kíries rai, i el matalàs devastat gemegant esgargamelladament), só borinot amatent qui tot d'una, rampellut, fot corrents el camp, no fos cas que sos verges esfínters patissin llavors cap perill. Car quina arquetípica aversió no tinc devers qui crida gens!

Sucumbeixc com pigmeu trepitjat per ramat d'elefants boigs, quan xiscles incisius qui m'osquen el màstic de l'esperit massa poètic em trenquen els cuquets de l'orella qui pugnaços vigilaven com morbers que cap huracà de mots fora de to no em penetressin a esborrar'm de personalitat. Se m'esconilla l'ànima cap a òrbites inescandallables. Urçols i d'altres residus monstruosos m'usurpen els indrets crucials del cos en reacció a tanta de fònica agressió. Car sóc líric, com dic, collons. I tota cacofonia em dissol em partícules contrincants.

Vull rentar'm els dits sollats al xipolleig d'entre els còdols, quan obsequiós se m'atansa amb un pom de jacints i falgueres el pescaire mut. Sense relliscar damunt la molsa, tract d'endevinar, un xic condescendent, la seua pantomima indesxifrable. Es veu que em vol dir pler de secrets, mes me'l trac de damunt amollant-li amb un mormol sord que: *L'únic secret és que no n'hi ha*. No hi ha secrets enlloc. Tot és palès. Només cal guaitar. Rere la façana, re. Tots som damunt el mateix sedàs; mentre ens servem als cuixplecs o entrecuixos de les fibres que lliguen riscle endins el garbell, és a dir, mentre ens aferrem a les cruïlles on teixim i ordit s'entrecreuen, rai: si fa no fa existim en essència; mes si rellisquem a una banda o altra dels malucs i engonals de cada forat, au, jaquim d'existir... o existim, diguéssim, només en potència. Tot el que veus i t'ensumes hi és. I rere això (amunt i avall), no hi ha sinó el mateix, filtrat, en estat latent. I prou. Secrets, doncs, no cap. Capfica-t'hi doncs gens.

Se m'allunya el pescaire mut, desencantat, tot pansit, pessigant-se la menina, el seu cuc d'ham incorporat, la minúscula cigala, titoleta tota titulada per tatuatges amb títols esfereïts trets de llaunes de conserva: *Ans empre sacseu-hi fort. Deseu en lloc cald. Remeneu-hi si tou.* Potser hauria hagut d'haver'l avisat que amb els pinyolets exposats corria el risc de fer's engrapar pel marrec abassegador de festucs, codonys i albercocs (llurs closquetes, llavors i pinyols xiulets d'entelèquia) que llavors no xucla pas, ans es fica, sedec i racós, a la cogulla de la caçadora, tret que com dir-li-ho ni amb quins signes més complicats, carallot; ves, que es faci fotre, ca?

I ara (mans netes, em sembla), em perdré una miqueta pels camps sense flors — hi lluquen llucs, això hò, i al bec de cada lluc un ull hi lluu; qui cull l'ull per a veure-hi mills o més lluny, posi-se'l on se'l posi (al melic, al cul, al clatell), mentre se li marceixi, rai, és clar, car, quan es marceix i s'eixuga o es podreix, l'ull li produeix a qui el posseeix deletèries visions on es pot veure jeure ja sebollit amb una llosa que hi diu, per exemple: *Hi jac amb manta rancúnia, saps...?* O es veu vidu qui col qualque minso escalaborn de la llosa de la qui fou nimfa heroica ans impune: la seua dona puríssima i puta... O, encara embrió, es veu al ventre mana de qualque beociana qui mai no el parirà... O el volten animacles presos de follia... O viu en un món on tot no és sinó il·lusionisme pictòric... O reneix de sobte en bordell on sempre arriba a l'hora de l'apuntament que tenim els sàdics, i hom li escalfa la tafarra i li estintola la titola i l'escapollen molt enllepolidorament només per a tot d'una, com un llamp, amb un punyal bombollejar-hi, d'on que el seu cuixplec o entrecuix romangui ara ermós, sense res doncs que hi creixi ni pugi, tret borbollons d'irada sang, i d'agra no pas mai nada lleterada.

Jaqueix-me doncs tornar a vila on urbà suraré. Empal·lideixc astorat davant l'espectacle de la civilització tan reeixida. Caic de cul d'admiració davant el triomf de l'horitzó, amb els altius niells dels gratacels on tantes de vides com ninots derelictes naufraguen, o com cassigalls estripats per l'huracà, i on tants de personatges mínims i llambrescs com vímets tanmateix anem fent, mai no encomanats per vanitats ni enveges ni ambicions, ni emulacions ni gelosies, ni merdes d'aqueixes. Som-hi, tu; tot s'hi val, als marges sense interès.

I ara em demana valença un altre carallot borni qui diu que té un pià (o potser un "piano" i tot) a pujar dalt el pis, i ningú no l'ajuda tret la dona i la sogra, i si fóra doncs prou solidari per a dar-li una mà. Mes que li dic que: *Ec, que tinc tasques a assolir enjondre*. I que ningú no s'ha d'avergonyir de cap fallença si prou ha fet si fa no fa el que podia; que pot llençar el pià pels bancals, que hi toquin les feristeles com els caramells toquen címbals quan suaument desglaça i es desglacen. I em tramet a la merda, és clar. Que és mentalment el que faig amb ell. I amb aquest altre qui se m'atansa. Que diu que ha set testimoni de l'assassinat (per brètols russos molt brutals, amb mans nues escanyaires de totdéu), albirava l'anorreament, doncs, de tota la seua família, asfixiada davant seu, i que, com s'escapolia i tanmateix el coneixen, la seua vida no val ni un ral, i si l'albergaria. *Ai, banau,* que li dic, *i on?* Ca "meua" hi mana la dona, i m'hi fa fora quan hi té cap cardaire, així que ni eu, compreneu, no hi tinc cabuda. *Au, demaneu a altri amb més d'autoritat, car eu molla no en tinc ni en serv*.

I al qui em ven al·lucinògens el jaqueixc penjat com pell de conill a la seua cantonada pudent.

Car per què me'n caldrien, si ja veig prou meravelles amb el que hi ha realment? I potser em cansaré de tanta de peripècia i ara m'asseuré a qualque banc, i compondré i composaré elogis; primer, al treball descansat; llavors, al descans treballat. I sospiraré, i bleixaré, acomplit. I potser pesaré figues, esperant que pugui tornar a casa. Que no hi hagi moros de vit encès; com adés cap bon pagès (i assenyat) qui torna al mas i qui al tros entre cavallons jagudet s'amagava mentre durés la puta ràtzia. Car mai no sóc pas l'altre: qui morirà heroic, mes morirà. *Pagès ben faixat amb la falç la terra ha alliberat; cada invasor n'ha arranat i llavors a la feina ha tornat*. Tot això és massa cansat.

I ara veig que toquen a tard. S'ha fet fosc. Els vehicles augmenten llur violència agredint-me amb raigs d'abominable llum. Vaig capjup, cella-burxant, en reacció a llur agre repel·lent per a enlluernar'm ans eixorbar'm. De voltaire desvagat i menfotista, sens quest, esdevinc suspecte tort i irredempt, com si sóc cap altre desenfranquit adolescent fitó de les llordes jeremiades dels covards militars i púrries afins, sempre armats fins al suc del cap i sempre cagats, cagats del tot: de suc a hàl·luxs. Potser que m'amagués rere cap arbre fins que el triomf horrorós i expressionista de les feridores lluminàries projectades com coets d'esclats cerebrals no minvin. Pixa-t'hi com el gos, i al tollet de pixats avalua-t'hi narcisista, molt més net i higiènic, és clar, tanmateix que no pas cap gos, animal indecent i feixista. Quin corol·lari no en treus...? Ets magnífic en la teua solitud. Fort i servant-te, incòlume.

Als afores, la nit s'espesseeix. Flagel·lat amb circells polivalents i molt mòbils ned en la foscúria. Amb guants espasmòdics etzib desafiaments a tort i a dret. El miratge encàustic de la ciutat darrere meu em deu envernissar l'esquena amb adhesius llunàtics, safirins. Confiem que cap dels ramats de vells urs i bous oldans, o de llops, guineus, gossos rabiüts, o brètols conxorxats qui a lloure es veu que se les campen nocturns, no em vulguin de fitó, ni que confongui llurs bafarades d'enfit (prevaricant, tifuts, suara es passaven porros i porrons) pel zèfir qui corr.

Les vibrisses a fòvees i esfínters i a d'altres íntims clotets se m'alçuren i omplen de coratge. Els esvellegats serrells botànics a l'horitzó no gens concret, àgates, ònixs qui, escabellats, em fan la guerxina, afegeixen rerefons de versemblança al paperet que faig d'heroic animaló qui, no pas tampoc reticent ni amb cap tristor, s'esquitlla del cataclisme. Ara hauria de caure-hi l'aeròlit o esclatar-hi el dipòsit nuclear, urbícoles natjats amb mans roents qui t'atenyen amb cada mastegot els ossos de l'esquelet. Ah, tost llavors quin oceà de cendres ni sofres! Fariseus amb frac qui, nimfoleptes, miops ensumaven hisops a les carranxes de llurs òrfenes apostoletes, dementre que llurs mullers, subtils odalisques amb màsqueres fàl·liques, estifollaven els vidres de llurs godomassins qui amb ulls de camaleó i llets èdules de lletsó les adulaven sol·lícits.

Quitis i quiets, a la mort somreien. Beutats amb pits d'òrries alletaven morents. Amb decor d'esteta no apareixc sinó a l'espill orb de rere la festa. Algú no gens propici tirarà la copa de xampany al vidre criminal qui s'asclarà per a denunciar la meua fallença.

Fuig, carallot, per soterranis de rajoleta blanca. Davalla encara per estretors de pregones escaletes. Sempre intens a la percaça d'assajar de tampoc no perdre-t'hi. Au, admira't ara d'assolir-ho més sovint que no fóra d'esperar. Tot i que els guardons ni satisfaccions que de cada reeiximent en reps vagin minvant, insisteix-hi. Dius *tau-tau, anar fent*, i continues enfonsant-hi, llorigó qui la serp de la por empaita. Aprèn-ne els noms nous. Nous noms t'obren noves estacions on anar més lluny. Tot el secret rau en anomenar l'esdevenidor immediat. Col·locant-les com cal, on cal, les noves denominacions se t'alcen davant, tangibles ans tocadisses.

Hello, it's me. La jutgessa emfiteuticària, ombrívol volcà d'epicants pronunciats i a qui en acabat de l'etzigori, pel cansament i desengany sòlits de finida festa boja, se li corca la cara, em sotja com si vol disgustada suprimir el follet qui prendria per fàrmac, ço és, per boc emissari, expiatori. Gens oportú me li plantava a casa. Microbi de carn, em trepitjarà, i com per a mi el terra és la Terra, moriré amb el món.

~o~o~

En Qarles Qalbet no parirà pas llet

Qarles Qalbet, cusc i coindet, vergonyoset
s'arrupeix al raconet
oeix els sorollets a la paret
es trau ara el pipinet
i se'l sorolla tot tocadet i posadet
sense recança ni retret, ni gens distret.

Orgasmaven tots tres ensems
el drut i la druïdessa a llur part de mur;
al seu ho hauria fet el dur
os de raure
qui nogensmenys quan n'era a l'encaure
llas! no paria pas llet
ans castigat mastegava bromur.

Tot hi era buidor d'aire
car poc tenia permís per a pus,
es digué, clafert d'il·lògic seny
sos orelles trencapedres
son alè de puput
amb el nou gep a l'esquena un poc més boterut
havent fet tot el pogut i degut
per a assolir el mateix cim
tothora inconegut.

~o~o~

Nan de deessa té permís de pesantor servar

Els qui no tenim permís de re
encara tenim permís de massa.

Si caminem pel carrer
i rellisquem en colomassa
tenim permís d'estrompar'ns
com si som dels gegants
a coll-i-be… i, ara caient, som els nans
qui ens volíem vans sus la massa.

~o~o~

Qarles Qalbet l'han dut a la jutgessa
en acabat que tot crim a totdéu confessa

dit-elle à la tête du tribunal sublime
madame la juge : *rien ne justifie ce crime*
faut le punir sévèrement

mais madame (je lui offre avec mainte pantomime)
moi si réprimé et excité dans mon fol éperdument
quand ma femme était en train de baiser avec J.
et ici près point une enfant toute rouée aimant du chocolat farci
et je le lui échange contre un bref bisous sur sa chauve “mons veneris”
je ne vois là où est-elle donc une si terrible pédophobie…

mais la dominante à la toge hargneuse insiste tranchante:
ça ne justifie en rien votre pathétique aventure avec la petite
maintenant jamais plus la très sale galactite
ne pendillera de votre pitoyable stalactite
et votre tête tranchée deviendra-t-elle donc assiettée concomitante…

gardes, sus!, son cou, et à bras raccourcis, faites vous vite!
cette tête de porc mordicus… derechef à la marmite!

~o~o~

plec de precs (inútils) a la Deessa

tot el que dic put a pet
deia en Qarles Qalbet
transformat en esquelet
qui a la deessa prega
i de qui decadent adés la caca frega
amb la llengua que ara li manca
car és, de pingüí, carcassa
al desert de la sorra blanca

si pogués trempar, deessa!
sense bava per cada forat
el prec li vessa

si pogués trempar!
prega, ostatge sens demà
i desarrelat del temps
cacofòniques tecles ses dents
i ses cavorques flascons
on ni els cucs qui hi foren hi són

(un esquelet ni trempa ni té esme
ni espoderaments ni tenesmes
ni àdhuc cervell ni doncs idees
només el zel i l'instint i les inercials volees
que el volen com abans
invertebrat, mig als llimbs
patint sòlits oprobis
i amb budells i badalls i sanglots
i un llimac proterviós entre camotes)

vòrtexs xarons, atureu el quequeig
només comprenc la O que m'atrau com magnet
brou i aixarop on la llengua em nedava

la meua llengua, delicat nauxer d'esquinç
es cabussava entre mels
per a emergir'n entre dents
amb les perles dolcíssimes del goig i l'orgasme

no tremparé mai més!
èpic isard, megateri portentós
esqual sense aletes

llop espellat... amb les goles tot seques

teranyines ens glaçaven la ganyota
món enigmàtic mai clar amb cap exegesi
la boca només sap confegir la mateixa O
la boca diu cony on fan niu les abelles

esferes, esferes, parides pels morts
còmic reialme on la voracitat tot-nafradora
es barreja amb somnis neguits recances desigs

col·lapsa't, desastrosa il·lusió
només hi vinc com breu nina genuïnament verge
a remenar les cendres en aquest gresolet
de foc extingit
i en acabat em fonc
fenomen aeri d'aspecte incopsable

bona nit, pàpula al cel
qui t'esborres sens rastre

si ara no hi sóc, que comenci la festa.

~o~o~

Qarles Qalbet, qatalà qrestat, eixalat, escorxat, sense greix

tots són de barrila, mentre eu en barrín;
pesticides evit, i fums, remors, i brams;
i per soliues esplugues m'esm lluny damunt el munt.

oh, que la voluda es fongui i no ens decebi pus amb mirallets;
escalabornada identitat, aitan fràgil entre els emmirallaments!

fora, les voreres vénen grosses de gossos capats;
ultratjats pels conyacs, hi ha els ofesos i traïts
qui es freguen amb àgils brutícies qui suren als quitrans;

la histèrica tasca que tots tenim de viure manegats
quan el desmanec omnipresent ens té escanyats,
ens duu a pensar'ns gripau neguitosament encantat
entre albellatges d'olor, i qui esdevindrà frenètic trofeu
per lúbrica gimnasta de roses llacets a borseguins i bigudins,
i als pèls del cony, en astruc instant, zelosament repixat;

de colgats en racó, a lluitar amb elm i raor:
així ens sobreeiximv, com de capoll en foc;

amb quin ormeig delitós ara no ens xurriaques,
gimnasta del carnal cinyell d'un cony xaró xiroi?

la sivella o el micròfon del teu clítoris
a vius i revius ens toca i retoca pels guarets ajornats;

ens n'amorrem com pútrides molècules
qui ullen de gairell els obscens actes als llençols;
en destralegen els rostolls com dents de cargols;

plànyer'ns-en, no pas gens, gripaus gratament sorpresos
doncs al naixement d'un col·lapse encar més gloriós;

badem les boques de cuir estireganyat estrafetes en got
al cald xampany d'aromàtica escarranxa;

encantats cantem al magatzem desguitarrat;
gargaritzàvem, desencantats pels raigs de pluja sobtada;

se'ns feia malbé el disseny, ens hem degenerats;
xops, venim per la vorera com avis bandejats
anunciant amb parrup escardalenc
la fi abrupta de l'incògnit continent on inermes ens gitaven,
pets.

~o~o~

Fins a deu esdevé "*adéu*"

Si sóc colom de vorera,
mistagog fit la partera;
li compt bleixos i sospirs;

a cada nou, fonedís,
amb el bec osca li faig
a la clepsa, com el saig
a la destral fet el fet.

Am les dones, i poc vull
que es pensin que han fet mal fet
quan de llur cony com del trull
giten cap nou ingredient
que s'afegeix a l'ingent
nombre d'inútils humans.

Sospirant fins a nou cops
es diuen com els ciclops
dels ulls buidats qui amb les mans
a no caure daltabaix
cerquen debades: *Qui naix*
per a morir ja beu oli;
n'acaba escolat en merda.

Al cap per xo els fot esquerda:
perquè el mal les reviscoli;
perquè oblidin les cabòries
i les penes i disfòries
d'haver parit un mortal.

Sempre dic: cada animal
és un ésser molt moral;
i el colom encara més:
amb el bec signem papers
que afirmen que: *Fins a nou*
pots plànyer't, i llavors prou;

qui a deu n’arribés, a tard
el salvàvem. Sens reguard,
atanseu’s-ens a la plaça,
desesperats de pertot!

Us grapegem com exvot,
us piquem fort la carbassa,
o us ens caguem ara al nas
que us raja com calamars
a cada vegada nou
que dèieu: *Ai, aquest jou*
de viure és massa feixuc!

Tan fàcil desfer-ne el nuc!
Desxifréssiu el marruc
que aviem a tota estona!
Diem: *Que als nou retrucs sona*
l’hora de l’eixorivir’s!

Caguerada qui es pansís
rebia, o bec a l’ull
o, verinós esgardís,
a la galta esgarrapada!

Som de tot ço que al món bull
la crema qui angelitzada
sura fins als llimbs vitals
on els deus són immorals.

Ni les deus ni els déus, els deus
qui delmen tant filisteus
com gent com cal i d’alou;

si ningú passés de nou…

si a deu no arribés ningú…
si els clascs a mort fessin fi
als nou repics, i en dejú
ragués cada cuc d'orella
al rabeig del buit sens fi
del nou que tot ho anivella…
si cascú al vuit enfrú
en tingués prou amb el nou,
i el deu fos sempre anatema…
si abans del terme rodó
ens dèiem: *Re no em sangcrema;*
m'hi atur un pas abans
i n'estudii el problema;
m'assec en aquest socó,
i, al límit, pas que m'hi atans;
veig que és un límit de mort
on enlloc trob cap conhort.

Més em val anar enrere,
cap al vuit, el set, el sis,
el cinc, el quatre, i drecera
cap a l'u i el bell encís
de renéixer's tot concís!

~o~o~

enterc, arrelat a l'hàlit

si sóc colom de vorera
i despert ara tothom
amb mon parrup metal·lúrgic,

hom em llença un sabatot
i engeg un gemec litúrgic
i caic en un torterol

hom em confon per icona
al cap de cap qualsevol
qui del nas els mocs s'eixona
o qui mig rellisca al sot
o es remena com cap mona
el penjoll que duu el malnom

emocions sentimentals
s'eleven, i unes rialles
dels passants no gens plurals:
si uns ho troben miracle
els altres barret prandial

si el desgraciat s'ho raspalla
amb sos esfereïts tentacles,
caic enterra ert com perpal

ja em plomen a sinistrors
i a dextrors per a tots fer-se'n
cap càlam calamitós

sort que més tard es dispersen
admirats del cas estrany:
on sóc mort amb ulls d'aranya,
m'aixec com estapolany
a esteranyinar la banya
del més alt dels déus al cel:
gàrgola de gratacel

car els ressuscit, fidel
al principi paral·lel
de cada colom d'esplai:
perdre coneixença, rai;
ara, morir del tot, no mai.

~o~o~

Esguardant-me caure l'ilerget colom Cristòfor

Per l'alta finestra veig com s'enrampa en el reòfor
l'heroic mes un quelcom fastigoset colom Cristòfor…

Ara, a qui li caigo per barret, ves, doncs que se'n cofo
o que l'agafo si vol i que amb trumfes se l'estofo.

Mes el bord qui del *Sícoris* o de l'*Huracans* estant se'n mofo
llavors l'agaf man i, de safranòries farcit, l'estof… o
si s'escau d'ésser (armat) un pudent o mastigòfor
llavors me n'estic, de moment, sense cacofo-
nitzar ni piular gens, mes flèbil si de cas, adu psicofo-
nastènic, faig veure'm com si no hi sóc, trofo-
neuròtic, desmenjat, fonedís, llisquívol, atrofo-
dermàtic, i alhora rumiant el cop amagat: i ho fo-
tem tot com cal, ben fonyat, fonat, el pla haptòfor
de les cacofòniques piules que, un jorn perioofo-
rosalpingític de juny, la falç al puny, el cromatòfor
del cel roent i umflat, durem al fet: ara per l'espermatòfor
o recte la piula li afetgeg, també a l'ull o fotòfor,
d'on, és clar, del cap desclòs ans esclatat cap craniòfor
no en serva els padellassos… i (ja colofó-ficant) colofo-
fic dient que son cervell al pavelló d'esports no fo-
galleja gens com la pòstuma colomassa de qui fou Cristòfor.

De cap botumflat botifler (maleït fofo!)
grofolludament esclofollant tautofo-
nies pel seu aliè bec verinós de llord bavós lofòfor
no en sofreixc el repulsiu foraster cofo-
isme que llufat ens voldria (cada ilerget) (*ecs*!) d'espanyofo.

~o~o~

Els almogàvers de n'Indíbil vs. els almogàvers d'en Mandoni

Es rabegen els procariotes en el meu dèficit concupiscent ara que la senyoreta de les "*Novetats Iltirdenques*" m'omple d'estimets mullats les galtes i amb les potes em grapeja potser per a fer'm pessigolletes. Els llavis amples (que un pintallavis garneu ha il·luminats de cony humit, lluent, i absorbent) accedeixen als raconets més vestigials, d'on (com d'un dit rostit) un vertigen obsedit se n'esfuma que em mareja i ja em curt-circueix de per videta amb tota mena filharmònica de fòbies, d'hipocondríaques falòrnies, i d'acusmàtiques reinterpretacions de misteris. *Ah, deessa, si te m'aclofessis per sempre pus a cagar'm la merdosa cara de talòs que faig! Fóra en escreix delícia interminable, doll de plaers de la deu inestroncable del parruf rabiüt qui sempre raja*.

Tort i arrupit, escarransit, arronsant-me per les parets, gos ataconat, pelleringa derelicta qui la deessa llençava després d'haver-s'hi mocat i torcat, somiant encara en l'ideal de la deessa del gambuix resplendent, radiant, tota de lluïssors covada, dormiré, pelant-me-la damunt el matalàs, una eternitat d'adolorida depressió.

Ara, amb disfressa d'escorxat, amb elm de motorista (incubadora per a un cap encara a mig formar), *sí! Em gic sovint gomboldar* [pels tobogans o esgoladors dels barris al·legòrics on l'infern conrea els virus i bacteris dels flagells fugaços que furtaran de sobte la humanitat de futurururu-tu-turururu-tu(r)...], *em gic sovint gomboldar per les restes de sèrie del món del cardar*: blennorràgiques, diarreiques, escleròtiques, com ara si han viscudes tothora davall la tensió elèctrica, cap-fregides, oligofrèniques, tocades de l'ala – cuïcs desmanegats pels huracans – xanguet estripat pel sícoris brogent, esvalotadament atorrentat – *marcolfes moribundes, en tòrrid convent* – en actes si fa no fot teúrgics – *em volen itifàl·lic* (ço és, rònec marrec tothora trempant, somiant-se drap de neteja al serrall o bordell, carçre d'orquídies badades on cada gargall de lleterada... iridescent joiell... xarrupant absorbeix).

Pels espatlladers i timbes de les tècniques amoroses pus bestials, s'esbaldrega, padellàs rere padellàs, sencer al cap i a la fi, mon altre apèndix totjorn glaçat. Al rampeu del penya-segat, s'hi esdernegueren les estercoràries i les detritòfagues; enlluernament del darrer descrèdit, oh, meravella: on vénen a acabar-hi d'espetegar les més fetes malbé ni nàquisses, i minvants, hom encara insisteix a voler-me-la ajuntar, ans a a-, i a en-, i a re-dreçar-me-la i tot. Pena perduda, car a les pregoneses m'enfonyc... a l'infinit no res m'arrel... au, bah!

Tret que encara: *Per què? per què?* sí que deman abans de morir'm escolat, ça sus, dalt al cim on la visió em duia, i afegeixc, assenyadament rai: *Per què... sí, per què... si, doncs, quan la darrera engruna de la pols sonsa dels meus inútils ous no es poso, ja haureu perides, i el* *treball romandrà per força sempre una mica encetadet, llas, i ja prou, car qui, en acabat de valtres, vestals de la memòria, es curarà d'assaborir'n l'espècia estantissa i rància – ausades, i amb totes les de la llei, com cal – oblidada…?*

Funambulant per fils elèctrics, emperesits a arronyacades branques, xuts i corbs bescanten, xerricant, les lletjors de la teua ranera. I, tanmateix, et sotsobra ridícul malgènit. Els increpes: *Esgarriats al vostre atzucac evolucionari, quines altres monstruoses malvestats no coveu, sacerdots d'una altra carrinclonada? Us desclouran ans esclataran als nassos*. Ah, capsdecony, toixos, tanasis, poseu's-em a tret, i una puntada als marros no us la trau nidéu. I si mai us tenim lluny d'abast encara, mal sabatot forcat (ja dic) no us toc i del tot ja no us eixalo…!

Car com dir-ho? De mena tísic, tanàtic, catalèptic, em faré el mort, i quan fóssiu a pernoliar'm o ja a emblar'm d'esquitllèbit la darrera dent d'or, d'un cop de grapa, maniàtic del ritme, no us escany. Veurem llavors qui haurà estat el pot de la pega de qui! Lloeu-me a canvi a bastament, de lluny venint, no fos cas que no prou estovat hagiogràficament, pels torts que us allev no us torci (ideopràctic) els colls prou rabentment ni sobtada.

Ençà, cuit a l'ast damunt les brases tremoloses de castanyer i roure, el pudent puput xauxina absoltes. El capsigrany, d'escolanet, dirigeix els encoratjaments del públic – cadascun dels meus dits n'esdevenien mascotes. (Aplaudiu-m'hi, aplaudiu-me'n, carrinclóníssims bon-moters de la puta merda pútrida dels collons cagats.)

I cendres amunt? Cendres amunt, rai. Cap fènix no en reneix… ni de cap forat de cul invisívolament suspès enlaire l'enderiat Fufú no retorna… en Fufú esfumat, el mític ocell dels pets qui isnellament s'orbita elleix: ell mateix (i com més anem més rabentment, i aitampoc no pas per a renéixer's, un xicot no gaire llest, l'ocell de l'autoengany, ans per a embotir's, sense ni acomiadar's, massa segur d'elleix, al propi forat de cul), ell mateix desapareix rodant esfínter de forat negre qui tot ho vol, àdhuc la llum… i cada representació del fantàstic individu inexistent altre que com a noció: tu i jo.

Conte veraç, som-hi i au, tova porteta cap al no res que cap forrellat ni dogmàtica (ço és, estirabot bestialment empastifat) porta perlada no impedeix. Per sort, oidà en Banyeta! Quan els rosegadors ja et tasten, copses de cua d'ull el cap d'estopa d'un camàlic força forçut a despit del fet que amb prou feines si mai no menja. "Collons, minyó; m'has feta suar la gota negra; pujant ací, haig cuidat trencar'm, de més a més del mànec de la forca, l'os del carpó" – que es plany – tu retorquint: "Doncs a tard us arramia a re. Envides si m'hi veig. *Animant totdéu no animem dingú*."

Car no vols pas mai barallar't amb cap altre catalònic. Salvar'n els cromosomes i els gèns, ve-t'ho ací, aitant els seus com els meus: els nostres; els nostres, ca?

I ara ixen ganivets. Xst, quina por. Serv aferrissadament els mànecs del paracaigudes.

Alfarrassant ulls avall on cauré: *Home, pus tost damunt les falgueres que no pas els esbarzers*.

Queien volves; trepitjant conglat; gisca em glaça el clatell; pòtol esparracat; catipèn de suarda: bromidrosi; mans a les butxaques; talismà perjurat que Banqueta avall s'abonyega entre les pedres rieres d'aquest riu qui ara ja sembla sovint llord albelló i infecta claveguera.

Fent terribles marrades cap a casa; ventre buit, i tanmateix ple de marees feixugues del fàstic d'haver perdut.

Entr a l'hostal. Hi deman recapte. Tot hi són tendrums. No donc comiat. Ara que me'ls esmunyc, la traveta que em para un marrec llor.

Llogrers – que els dic – *flagell que els ilergets dels anys cinquanta molt estoics hem de patir*; quan, en acabat de mant combat, ens en traurem l'entec, maldarem de seguida per prendre'n el vaccí per tal *que aitan podrit maleïment no ens caigo sobre mai més*. Mai més. Mai més.

Sent aplaudiments, aixec els ulls: en Gagàrin, coets. A la cantonada de la baixada de la Trinitat, la castanyera em fa la guerxina. *A veure, doncs, conquessa bufona, barrisqueu-m'ho*.

Em torna: *Tot enrasat, inclosa la síndria,* ***i l'esperit sant, vull dir, el portallatzèries columbí, cuit a les graelles****, m'hauríeu de donar si més no la salut mental dels teus tres primer planços anys a venir*.

–Au, sangonera, jotflic.

–Les pells de llúdries i bevres ja s'ho valen sols.

–Menys del rast de nesples, doncs?

–Tot inclòs, xiquet, o marramau.

Bruixa disfàsica amb bigots d'escarbat, la pugó qui es rabeja a la platja dels seus peus plens de brutícia la deu pessigollejar, car prou se'm belluga, cariàtide grotesca qui el sisme latent és a trenc de runa fer'n.

La tinc leri-leri damunt – *highly unstable molecule*, vós, malament rai.

Episodi clos: li acop tot d'una, fot el camp, cames ajudeu-me, amb una resolució tota feta al cap: ja tampoc no em casaré mai. Casaré mai. Casaré mai.

A la porta de casa la mama em diu un si-no-és poruga: *Afanya't, amaga't; es veu que algú ha mort amb un raor esmussat el bidell de baix*.

On bleixc amargament: *Sant tornem-hi* – i faig: *Llegenda daurada; ep, vida habitual; repetit ja el tinc*. Repetit ja el tinc.

Demà el veuré al diari: cara de ximpanzé, és clar, clenxa molt dreta, "*com el ròssec al cel tot blau d'un avió a reacció"*, dirà l'esbós hagiogràfic que (per comptes de nota necrològica també arcaïtzant on hom retratés de debò el seu tarannà coent i repulsiu, la seua ultracuidança sense fons ni fonament, el seu tirant lladre, avariciós, falsificador i genocídic, típic d'espanyòfol) el llepaculs de reglament haurà bavejat damunt el torcaculs oficial.

Revenja casolana: en pic dempeus, allò primer que faig: em pix càusticament finestra avall un pèl esbiaixadament de ple damunt l'hortet de la vídua: "Un rar xaloc roent us ha bleïdes, ves, totes les bledes i les pastanagues; pega rai. Per les traces, qualque rasaire o sapador, fot-li'n un talp-grill o altre, us rosta les hortalisses de sotamà ans subterràniament ni càustica; això dels grills-cadells, flagell esfereïdor d'aquells que et fan canviar de casa cagant ostes."

Osta l'hoste qui vingué i ens tragué de…

Comença l'enquesta policíaca. Truquen. *Qui hi ha? Ara mateix baixem*. Insostenible: massa traülls, massa d'assassí manant. Com la cabra qui perd el coneixement al primer esglai de no-res, ma mare s'esbaldrega per les escales. Com el cairell de n'Herakles (el virató de n'Apol·lo, tant se val) mai no assolirà el fitó del tot, tard o d'hora també ella ha de fotre cap al replà del cancell.

Pensa't part de dins que això rai, que ets culeret triomfant de l'Hèrcules fins a la mort (i amb més raó del Lleida, i sobretot del Barça, *hedging my bets*, per si de cas els altres, com s'escau llas massa sovint, cap mal jorn o nit poc suraven pas); en canvi, part de fora, t'estalvios pas l'esclató, altrament ben motivat – astora'n ans atabala'n els pudents, qui són gentota fort curta de gambals. Amb llur cara d'animalot ja paguen.

Esvaït el primer trasbals d'insults molt raonables: "*Puta merda de capsigranys paràsits"*, aigualeixc l'acusació: "*Veuen què passa de trucar tan fort? Pobrissona, davallava corrents…*", i amb quin decor aitanmateix no deman potestat per a aitambé cridar l'ambulància: "*És que les dissorts mai no s'apropinqüen àzigues*."

S'ennuega el corcat clerc de la secreta quan em respon: "Eh?", i el vímet que serva tothora com comandant britànic molt mitjamerda se li fica a tremolar com vareta de saurí calentó-calentó. Fins que li sonen per les buidors molt vastes del meló els esquellerincs de la repapiejant idea: "Ah!" I crida el primer merdacaner uniformat qui duu per la vora. Li ha manat: *Acompanyi el senyor a l'hospital; amb sa mare, ca, amb sa mare, la qual sembla haver's asclat el clatell, ans trencat lo coll i tot*.

"Assassins", aniré cantant, començant de cara a la bubianesa esbalandrada, vídua recent del bidell traïdor.

"Reïxen palesament a pelar cada ancianeta qui troben. De tant que ens estimen, ens apunyeguen, fet. I per tal com han punyejat (ca?) falcejaran després", d'on la dona de l'hort, de cul damunt els sisalls i els cadells, m'ha comprès perfectament.

"Assassins, assassins", dirà la veu; i per totes les graderies: "Assassins."

Fins que no guanyem, fins que no guanyem, fins que no guanyem, i cada jorn ni nit molt més.

Ni n'Herakles, doncs, ni el mateix en Jou, si cap d'ells hagués vingut al seguici, no l'hauria clavada millor. I ara passava ma mare el pont d'esqueneta dins la seua gairebé sumptuària caixeta de roure envernissat i de nanses febrides. Anava mudadeta, ultra les pells de llúdria, furot i bevre, amb tot de volants, farbalans i ruixetes de cisclató i de samitell. Un barret extremadet, mes avinent d'allò pus, li amagava les bestials carnadures dels xiribecs de la caiguda i les vanes operacions posteriors de sapastres cirurgians militars. Si les veïnes, totes les antigues amiguetes del Canyeret, veteranes de les timbes esvalotades que es manegaven cada dijous, divendres i dimarts, a la quadra ara de l'una ara d'una altra, s'esbravaven en escarafalls belleu encara més apujats per la presència dels estòlids pudents, man em ficava els pinyols i el vitet a la boca i mastegava fins que, enmig del pont mateix, no escopín ni, vehement, dispar i, amb el primer tret, encert el forat del cul del cavall emplomallat tot negre i lluent qui duu el carretó amb el taüt...

D'on renilla com un boig i, au, que es desboca, notfot, i man de bell nou cridant: *Ja hem begut oli, no hi ha tutia*, i sóc, és clar, el primer a reaccionar, i ben justificadament, darrere el bòlid.

Darrere, és clar, tothom va de bòlit: el pitjor el traginer qui una guitza ja em gitava per terra fet malberet, agonitzant, i alhora bo i alfarrassant, banau, si ell, bon escarràs, potser tindria de franc el tronat sebolliment.

Oms enllà, saltant bardisses de boix, de grèvol, de vesc, espurneig a tota erra, i isnell.

De mantinent sóc a Bell-lloc; a les seues envistes, tot i que ranqueig, encara acceler. Som-hi, doncs. En aqueix clap de cel ben dret m'hi enfonyc, companys, abans no se'm tanco de per vida en una tronada infinita.

I amunt i avall per viaranys solius i per reblertes calçades encara ara corc, encara corc ara, corc encara ara, ara encara corc, corc ara encara…

Corc pels almogàvers del Sícoris, de l'Huracans, del Barça sobretot; i corc pel Lleida, corc per l'Hèrcules, corc pel Mallorca, corc pel Badalona; pel Mataró corc. Corc en aquest clap de cel, ja ho he dit, on m'enfonyava esclet.

Vet ací vós per què feia bondat i ben assegudet. Atès que ací sou, *mes, maldéssiu, no fa, si us plau una micoia, per tal de treure'm d'aquest envitricoll*.

D'on d'espetec tot té lloc, bitllet enllà de la ratlla i ben rutllívolament. *Oh! Oh! Oh!*

~o~o~

q.q. 84

Si sóc colom fent l'aleta

Si sóc colom qui ala bat
fins, del davant, la vorera
cul-encès i enamorat
o corprès i cul-morat
per l'ocella qui hom esquera
car vull heure'n l'himen cru…

M'embal com el marabú
geperut i malcarat
i passa un autobús negre
i s'enamora ell de mi…!

Ai com corc, o em desintegra
lamentant-me com felí…

Se’n fot, davant, la coloma
se’n foten tots els promesos...!

Si entre els botzineigs emesos
l’autobús me l’encoloma
a ella tots l’hi encolomen...!

Cada rèptil colom rude
coent lleterada exsuda...!

I de la colla fenomen
de cascú rep-ne ella el semen...!

Se me la carden i femen
mentre l’autobús se’m carda...!

Ah llepar-li’n la suarda
ara que tothom hi passa
(*i damunt meu l’autobús*)!

Me li jec davant, obtús
ranc, mig plomat i amb la passa
i li deman doncs la mà!

M’hi casaré molt heroic
i cada ouet seu ecoic
cov com fill meu, repatà!

Volgué el destí (i l’autobús)
que vingués al món cuguç!

I ara tot davalla fi:
jo fidel i ella fifí...

Ella ficant-s’hi vits rai
i jo sempre doncs bon xai
llepant-li el ressabagai!

Xanguet entre afàs i nansa
tastant-ne bella esperança!

Ah quin món doncs més perfecte
on mai no et vols interfecte!

Sobreviure és el que val!

Sóc el colom qui ala bat
i mai no va a l’altre costat!

Portar banyes no fa mal
molt de conductor ferotge
hi és per a fer-te'n de bo!

Amb son vehicle t'enfotja
t'uja, et mig pitja, i per ço
aixafat en surts, i blau
i amb un cul no pas encès
ans fos, capat, o defès
cada colló, o ja fet dau
que no pot fotre cap clau...

Sóc el colom sense vol
qui sa dona només vol
mantinguda amb estintol
viu, sencer i de bon pinyol...
i sobretot variat
pujant-li pel budellol!

Entre grinyol i grugol
sóc el colom eixalat
qui a l'ombra de la deessa
sense por i sense pressa
gaudeix quaix eixelebrat...

Si al seu pit de gàlib bell
en dolç recer doncs hi rac
part darrere al seu buirac
viratons de passerell
i de madur i de fort...
(tothom per l'orgasme absort)
rep-ne en cua encadenada...

Tornem doncs a la tornada:
si sóc colom qui ala bat
cul encès i enamorat
no em bellug d'aquest costat.

~o~o~

Exercicis sissis

Qalbet ai carallot

si de la dona el zuzú i la roseta
i de bocaterrosa i a la gatzoneta
són reservats per al mascle qui tot ho pot
sempre te'n roman la maneta
o el puny de llur mastegot.

(...)

Esdevens doneta tradicional
pel procés de feminització radical
on si la pega societat de la pega vol animal
que manis
no manes gens
ans n'ets totalment el manat.

(...)

El grau de masculinització del drut qui se't carda la dona
es correspon directament amb el de la teua feminització:
gradualment, a còpia de druts, la teua feminització
esdevé completa
amb llur masculinització incrementada
i la dona ni cal dir satisfeta...
fins que del tot feminitzat
el sexe t'és barrat...
només existeix per a ells
i per a ella rai
i tu llur agraïdet lacai.

(...)

Si li parlaves de bon començ a la teua dona de fidelitat
et deia, rient, que quin concepte més absurd no fóra
per a ella comprometre's a cap fidelitat
envers el cuguç beta i feminitzat!

—*La fidelitat que serv és només envers els amants!*
Cada cop que amb cap hi sóc
tu sexe no hi ensumes ni per caritat.
El beta s'aprofita únicament de l'absència del drut alfa
o de l'instant distret entre sessions amatòries entre triats
(el de suara i el d'adés ara mateix:
entre el qui m'entristia i el qui me'n durà consol).

Tu, en canvi, car et sóc ídola
em restes com cal eternament agraït i fidel!

La dona alfa es mereix això i molt més
mes ella rai, banyes te'n fot a betzef

i sovint despreocupadament
sense ni adonar-se'n que pler te'n col·locava:
arbòries, agrestes, esponeroses, puixants.

~o~o~

de cagats principis

pel pentenill i l'esfínter
sóc el sissi qui hi passa la pinta

sóc en Qarles Qalbet cuguç colló catifa,
llepant roseta em toca la rifa

esteta i refinat i tast merda del forat

llepant el cony de la rosa mística
o el sés de la roseta mística
sobretot si són gebrats per la llet dolcíssima
dels enamorats de la deessa
a pleret assoleixc la meua odissea
còsmicament fredolic embolicant-me en duges
com lànguid ofidi qui sempre tip
mai remçons no pidola

au, i aprés el jorn venia la nit
i amb això (*llep, llep*) el dia enllestit

tret que anant fent s'acostumava la llengua
i mos ulls entelats repassaven de la paret
la rica bibliografia amb maragdes excursions
anecdòtiques impertinències
almiralls als miralls vanament oceànics
llurs tites titàniques
els músculs tenaços irrigats per sangs roents
les esfinxs d'esfínters impassables
les humitats regalimoses al zenit incandescent
la insistent vergançó a l'era de batre
del seu cul sense horitzó
buits col·loquis copsats només de faisó fugitiva
i segons tota versemblança fort tocats del bolet

mon esperit dut del doi al consir
poetitza de vores amb còdols pels ximecs banyats

d’altres neguits mig esborrats
vagues enyors, anhels perduts
mandrosos em voleien per l’esment
damunt les capaces latituds

i els vaporosos sospirs s’hi perllonguen
en filagarses i pelleringues
escarafalls de cassigalls
rucs ambicions, diàlegs truncats
cordes lligams esguards vestigis
reviviscències de tendencioses incidències
qualque escunç o altre pus tost rar
i tantes de tanques a mig saltar

íntimes xanques per a esquitllar’s dels fangs
llangors, arrossecs i fantàstiques mortalles
amb víscids nilons i inflamats tendons dibuixats
mentre dits escorxats reus d’osteoartritis
pler d’altres deficiències bo i fiscalitzant no assenyalen

pengen llavors precaris els dilemes còsmics
les espirals ontològiques
les verdes paròdies
no gens afeblides re-suren les rutines llordes

hi ha piles de papers
s’hi passegen múltiples insectes
ells em fa que se n’entenen del que hi ha escrit
món altament indesxifrable, ja et dic
em sembla que en saben més que no sé

els retré homenatge ara que coincidim a l’ésser
claus immortals d’honestedat palesa
aimats insectes qui llegiu papers

bibliografia anodina monòtona
melancòlica barroca
d’inexorables demagogs:
no en trec cap prosperitat

part defora passa el carro dels fèretres
cap al sepulcre discordant
d’aitanta de malastruga barbaritat

ah tornaré a la beatitud i serenitat
sedentari aeròbic
terapèutic vigorós
o em refaré pastor

querant querrines mes també
qui quer quers molses
coccinel·les líquens
crisàlides salpetres de cariàtides
poliols, herbeis; remeis

burxant a l'osca tova
de la deessa crustàcia
anihilaré cada sentència
diagnòstic prosa
natura morta o ja gàbia de mims congelats

tot el que amolleu
amb ritme i sense
pels budells excèntrics
brous paradoxals irònics
orbes tautologies tòxiques
amb tècniques ni químiques
de l'ergonòmicament esclavitzat
medicat vàpid tanoca ètic
clínic meticulós al·lucinat
paradigmàtic entròpic demoníac
clercs del talent lliurat amb riscs
i sense, me'n ric lapidari
amb les costures tanmateix intactes

negligent bucòlic quirúrgic
per tendres boires
on les ombres de guspirejants tintes
omplen xeringues
que projecten tempestes
en paròdiques lents
amb coherència d'harpia
mon oníric ull
(silent virginal) l'abjecte cru epíleg
al subtítol omet

hermenèutiques buidors lliureu
discutint de l'oratge
mentre em fonc i us n'escarnuf
com el llamp sobtat i venint d'enlloc
amb son sòlit cerimonial de violència consolidada

reïx l'escàndol i l'incisiu cuguç
càustic aspergeix amb verins qui molt nouen
cada idil·li corcat amb fètides joies

pudents i superbs

sobirans bufen de les erudites goles
fúnebres embolics d'absoltes
i faig equip amb els boxadors
de molts de símptomes asimptomàtics
i dits de peus asimptòtics qui em canonitzarien les natges

columnes i columnes militaritzades
de paisatges totalment escàpols
em destralegen el cervell entomòleg
que sempre hi troba nogensmenys l'agulla invisible

car tot el que és ocult és falòrnia
tot és patent:
el que veus ni sents és
i només el que és és

en sòbria passejada per les jocundes línies
tot hi és ficte
els agressius mitgesmerda cupidos
les fúries commocions ignomínies
les contemptibles genuïnitats
les infames vanitats
els roncs ucasos
les aptituds sòpites
les rònegues virtuts
les beatituds forçades
les coreografiades injúries lúbriques
i els virus delinqüents

les circumspectes assortides actituds
els brodats adotzenats tanmateix (ui!) encriptats
les algues menja-sopes
els radicals sospitats
les epistemològiques harmonies
les metàfores parasitàries
els catàlegs epifànics
les morals ètiques fal·lus
les supersticions conceptes i façanes

i darrere no hi ha re
tot és façana
façana ensorrant-se re roman-ne (ni tu)

al principi fou la merda
i cada principi merda és

m'he empetitit fins al darrer fil del rebuig
cada premissa filosòfica
neus de bugada

el mort ha mort la morta
mes la mort ha morts els morts

de les dones qui am, llurs hams am
oh anell ambrat de mels emmelat, cimbell eclèctic!

paradís d'infern
pertot venç la puta
i com més puta més meravellosa, triomfal

vetusta mes encar venusta
na Minerva Mur!

ací arriba amb el motorista Corc Corcat
amb la seua moto d'ivori arnat

imatges despeses
contrasts i proeses
sabudes conteses
foteses rai

passaren llur edat en luxúries i etzigoris
en inversemblants ardiments
qui al melangiós enyor t'enfotgen

corromput t'erigeixes
sanglotant de joia ans barganyant xafardeigs
curullant el femer

sóc n'Eudald Dedalt i Sensexplic
l'home sense melic
I came for a little trip
and now the trip is over

m'envol cucut damunt l'estesa
foscor apresa
plevint-me de l'avinentesa
cap a quina altra comesa

bona nit bona nit.

~o~o~

Fa ara, un bri avergonyit, comentant els seus perllongats anys d'intensa investigació científica, en Macrobi Vlit, arestut neuròleg arreu conegut…

“Tots plegats, en ambient distès, amical, vestits amb colors cridaneres, de darrera moda, i bevent begudes fines, menjant car, dormint tou, tancats a casa, tanmateix assidus, molt dedicadament, sense atur, *fent tothora números*, guaitant fenòmens i galàxies per les finestres, jorn i nit, com dic, i descobrint (en llibres i mig destarotats escrits, i en fulls blancs repetidament estripats, i en teclats de màquines que sovint havíem de llençar, car, exhaurides, no els en podíem extreure re més), descobrint-hi, doncs, dic, nombres rars, seqüències, correspondències, fórmules… i cada cop que descobríem doncs cap nombre màgic, com ara el tres, el sis, el vuit, el setze, el divuit, el trenta-sis, el vuitanta-u… *un raig de merda ens plovia al cap i ens inundava la casa*, i havíem d’anar-nos-en (cau inservible per xaropós cataclisme virós)… i emigrar llunyet, a trobar-ne una altra, tots farcits encara d’un estrany entusiasme, una fal·lera il·lusa… a la percaça doncs d’un altre nombre màgic.”

Abans de pujar al tren, jo romanent assegut al banc de l’andana, encara m’ha dit: “Ah. I el disset cents cinquanta-u, i el vint-i-vuit mil i escadús.”

I potser algun altre, o potser ni aqueixos, car, és clar que a mi, això de fer numerots, malament rai, sempre m’ha marejat bontròs.

~o~o~

Com se m’embrancava per alçúries embafadorament vaporoses, morigerí: —Ací rai; veedor circumspecte, m’hi esmerç de valent, pragmàtic, al fit. I, com sabeu, només val el vist. Lliurant-m’hi, afaitadament, o sèdul, mes tranquil, com qui esguarda analític predeterminades funcions en d’altres cuques (escarbats, cargols), ço és, llurs espoderaments, dèries, cobermòrums, espasmes, verrinys…

—Quant als estels, sabeu què? *Els tinc tots comptats!*

~o~o~

Só en Samsó Calcetes i fa’m horror l’infinit

Car quin truc malparit de la natura boja m’impel·leix ans enfolleix a creure’m jo mateix? Car no sé mai per què em pens que sóc ningú si prou sé del cert que ningú no só.

Car com més vell et tornes, te n’adones que visqueres més vides de les que fins ara no creies i que tanmateix no et marcaven sinó amb vagues inquietuds d’incertes absències; les vides d’adés amb les d’ara no serven cap punt de contacte — una amnèsia total a llur respecte.

Car avui mateix perdies, al jardí de davant la casa d'una parella de vells (més que no tu i tot), les espardenyes grogues amb cercles negres que duies per casa i tanmateix sorties a caminar-hi... ei, i com et costava de pujar les escales del jardí d'aquella gent... ni en veure que llur auto s'atansava... com no tenies esme ni forces per a salvar'n la barana!

I així és com t'enxampaven... —*Perdó*, els deies, *cercava les meues espardenyes, se m'han degudes embrancar al fang o damunt qualque caguerada de gos damunt l'herbei...*

—*No et preocupis, Samsó*, diu la vella.

—*Ara me les enduc, perdoneu*, dic...

I encara no te n'has adonat que t'ha dit pel nom com si et conegués, i ara encara respon: —*Vés-hi amb compte peunú, Calcetes, que no et clavis cap clau ni fragment de vidre*...

I doncs ara t'esclata al cervell la veritat. Aqueixa dona et coneix íntimament. No sap solament el teu nom que ningú no et diu, car tothom qui et coneix et diu de Sam, ans sap com et deien ta mare i més tard la teua dona ans no se te n'anessin d'aquest món... *Calcetes!*

—*Com és que sabeu com em dic?*

—*No te'n recordes com tornares de la guerra i t'allotjares a ca nostra durant quinze anys, Samsó!* fa el vell.

—*No, no! De quina vida meua em parleu? Ai, pobre de mi, com m'espanteu! No sabia que havia tornat viu de la guerra...! Vull dir, i de quina guerra...?*

Quin embolic! Distàncies insalvables de somni, de malson, i del son i de la son. Sempre un altre estrany estranger qui es deu fer passar per mi. O jo per ell. Buit receptacle qui rep tothora una subtil infusió d'essències alienes. Identitats intercanviables. Emanacions qui s'adhereixen a les interfícies, els intersticis de fina teranyina, de ço que et deu teixir...

Telepàtiques ans hecaergues impressions qui t'envaeixen i llavors et sojornen vitals. A l'infinit.

Oh no! No-no-no-nò-no-no-nò-no-no-nò! Hòrreu infinit que el concret i segur escanya!

—*Tan bé que no m'estava engabiat en límits nàquissos de quatre parets, contingut!* els dius. *Car si enlloc t'eixamples és als límits establerts dels mèdols vists!*

—*Qui vulgui renéixer que es mòrigui*, fa el vell enigmàtic.

—*A la merda els enigmes*, dic. *Només vull ésser u.*

—*Impossible*, respon. *Seràs volcà, bacallà, senglar. Dins la pudent carcassa de la biomassa, només hi ha abissos on en desfeta ignominiosa caus, com del ventre indolent l'incomprensible jeroglífic cagat.*

—*Vell pocavergonya qui em cuines balder llegendes i atmosferes d'atlètic espantall, príncep* *de la temptació.*

—Roman estona catatònic, Calcetes, i dirà'ns què veus.

—Els ulls em deceben — hi veuen el que no hi ha. Una lleixa sens fi amb ous a frec d'estimbar's.

—Cada ou et desclou la vida que en malbargany i sense gaire mònita balafiares.

—Impulsos de llondro, tramès a tondre. Amb cara d'asmàtic, carismàtic. Fornit amb banyes, sortilegi místic. Ja et dic que prou pots, afegeix la vella.

—Que prou puc! m'alçur, i jur contra llur jejú pur i cordur. *Hom m'empelta, mirífic orinal, amb agònics espectres de dubtosa sublimitat, tots amb aparences de gàngsters qui em flecteixen les freixures, i, il·lícits i petulants, m'ocupen l'espai, i em dieu que prou puc?*

Ningú no et respon. Vell i vella perdien potser personalitat...? Eren en procés d'invasió de cos gastat...?

—El cos és la casa, el cas la cosa, diu la vella, estranyament jove.

—On visc hi visc, fa el jove, suara vell.

—Em dic "M'ho dic", responc, amb veu d'altri.

—Veig, Calcetes, que et feies un nus a la cigala per tal de fer memòria que mai pus no et serà llegut de cardar, la qui fou vella interposa.

Saluets d'onades m'eixorden i despullen, com si só mig desarrelat salicorn massa a prop de grops i maltempsades. I llavors, per quin cop de naips, tampoc no em reparteixen substància... i em mantinc broix i inert, ni amb intenció de mai jaquir'm llogar enlloc.

—Se'n van mos posseïdors sense estrèpit, relliscant, com si no hi són, i romanc exúvia... no só, darrere, en acabat de cada onada, sinó despulla sens ànima... pelleringa i esquelet claferts nogensmenys de taps i xacres, dic. *Monòtons boscs farcits d'apòstrofs d'esglai; escales interminables d'hospital; infinits cels multicolors i apocalíptics; corredors de metros sense boca; llordes rajoles que xerriquen al pas de l'ombra que dec ésser, esciatèric sense Sol; o túnels sense eixida; camps ermosos sense viaranys aumon; vernissos de fresc, on relliscar-hi és obligat; ah, i els atapeïts concursos d'endevinalles on tothom hi guanya quelcom o altre... inútil, és clar; i els entremesos estesos en triangles amb llepolies i formatges; els trànsits rabits; els epitalamis amb garranyics i escarritxos d'incredulitat sardònica imbricats; el tedi intolerant de l'anar-se'n sense quest... catric-catrac, pengim-penjam.*

—Arri avant, fan ensems els jerarques, absorts coneixedors de cada clau d'abstrús dilema, i jo llur embrió qui es rabeja com catxap ans el gatzoll dels queixals de la guineu no l'heguin.

—Amb rodes, amb rodes, insisteixen, i ara porten cucurulls de vestes insolents, i em volen boc expiatori o només discret afoll mort a l'ou de la pigota.

—*Re no hi va*, contradic.

Iconòlatra, m'evocaré femella sotmesa de tres amants ensems, com tinc trenta anys i ésser cuguç era doncs meritós, no pas com més tard, com la dona s'envelleix i no pot ja concebre. Ací els tinc, constants, icònics, ídols. En Gastó, en Jaume, en Joan Carles... visitada per iròniques possessions, pres per precaris edificis de carn, subjugat per tènues formes i contorns que falleixen amb el buf mateix de l'alè com s'accelera massa, cor i ormeigs del pit de qui el deler únic esdevé espetec.

—No, no! Llord i verge com closca ultratjada que cap ens molt flairós no habitarà gaire estona. Efímers passatgers de nas maniàtic i basca fàcil. Llurs íntimes aspiracions... devers millors horitzons, paisatges de més prestigi... Escamarlans i galeres, musclos, cargolets, pagellides... Cristal·lines cantimplores... De tendre tacte, contacte...

Em recorren sensacions. Amb aplom i tremolí d'atleta m'han dut, mig a sopols, fins a la porta de ca meua. M'hi llencen com caguerada.

Cada aparell del gimnàs amb tímids afalacs acaron ara. Cadascun d'ells rescatat anònimament de les fondàries. No pas mai gens violat, amb tots els nous gruixos i creixences, barbs, concrecions, monstruositats, doncs, de les milionades d'anys enfonsats jaquits intactes. *—Ah, és que les relíquies europees som víctimes de les catastròfiques gambades (brams, garfis, ribots, queixalades!) dels brutals paleontòlegs (anorreadora horda irreductible) i de llurs ximplets catàlegs que ens despersonalitzen, tolen d'íntimes delitoses particularitats ans arrenquen cruelment al simbiòtic veïnatge, per a aïllar'ns en acabat en vitrines irrespirables*, em diuen, marrits i estossegosos, i prou els comprenc amb ulls humectats i la cigaleta morta.

Davallant inestable inestables escales. Tentines, palpentes, i som-hi, esfigassat al raconet encara.

No sóc geni gens genuí per a esbrinar els vacus misteris dels voltants, només faig xup-xup i xau-xau xauxinejant en l'entreteniment mateix del cresp on m'escaic de raure-hi, camaleó de les lleugerament rutilants esferes imbricades que al cap em roden sense seny, com forassenyades roden i roden pels infinits incopsables firmaments, camaleó doncs, com dic, cuscament xiuxiuejant i arrupit a les parets, i qui a tota pedra mullada ni a verdet ni salpetre de celler prou perfectament s'adiu. Amb tendra commiseració em guait doncs cada objecte, de qui les emocions vull aprehendre'n ni que fos cap breu frec, esporuguit rai, i amb alta bonhomia.

A les fosques m'escany, dementre que l'esdevenidor son abisme abassegador se'm gita damunt. Cert que de disgustat gairell ull els lleons adés feréstecs i hostils, i ara paraplègics. Mai no he entesa la dubtosa estètica de la salvatjada del viure. Per això no vull aitampoc mai elevar'm gaire lluny del fang. Només damunt les petges efímerament immortalitzades pels orbs elements anteriors hi creixen els somnis.

Érem adés una colla d'erudits filòlegs rampant per a esclarir les enigmàtiques eròtiques peripècies del festeig entre dues o tres hipòtesis filtrades al buit de la pota il·lustre de qualque nematohelmint o festucari, de qui els irònics escrits damunt el tarquim despertaven, unànimes, els elogis. Col·loquials, amb burxes, busques, espases i sivelles, discrets com sordes serps, matinades i poncelles pels rudes camps catalònics sollàvem dolçament. Ah cels i sassos; del groc mostassa al groc safrà, tants de grocs no hi ha!

I ara? Tret de l'enyor, vols dir? Ah, llunyedà anar fent obliterat, eclipsat... Despesa la saó dels estudis, cap distreta empenteta del temps ja ens ha dut al naufraig. Món esbordellat. Primes esmolades esberles del lleny bojament sacsejat et fereixen en astoradors paradoxals indrets. Quin malson de merda! Si teníem ànima, tota se'ns desumfla, baló escaguitxat.

Adés ressorgeixen les tremolors exsangües de l'esglai del rabit pterodàctil qui tornaré a ésser... Politròpic caràcter qui per les esteses hilarants, on tard o (pus tost) d'hora no m'estavellaré... se n'adona novament que ha perdudes les espardenyes en molt sospitoses circumstàncies. Allà baix, allà baix... Vestigis hipnòtics em tenen encantat... Falorniaires esdevenidors, truites somiades...

Debades volia que els ferris braços tenaços dels inveterats verins de veïns em deseixissin. No em rabejaré pas al sòlit cocó... tot hi és aigua estantissa, angoixosa... *—No, no!*

Mes els vells, amb displicents remarques, em tanquen, com al capoll irrespirable, dins la meua "propietat". *—Inharmònic al·lucina-hi, capdecony, més a pler i inofensiva.*

Com sentia cargolar's al pany la clau, maniquees reminiscències em corsecaven el cervell. Ah, si finís l'època escanyadora de l'eixut i la pols i retornessin els pits maternals als murs feraços d'on visc mon ou!

M'hi amorrí.

—Ridícules passions, no sé pas per què voleu anar ni (pitjor) fer-m'hi anar mai enlloc... tan bé que s'està a caseta popant salabrors!

Expertes maletes nues raïen part de terra. Amb consens rai, se n'eren congriades en greu aplec resolutiu; amb posats severs, mes esparses, s'obrien com boques i es tancaven. Les senties, massa assenyades, examinar els fets essencials, cabdals, bàsics. Ah seriositats del cul! Llurs veus fastigoses desenvolupaven emergències, fallides, síntesis... conglomeracions, ... follies heurístiques, discrepàncies... tripijocs, rucades.

I eu arraulidet, sord com la noia de vidre qui al tou tebi del brac sibil·lina xiuxiuegés, la seua sinuosa silueta dibuixant a les fimbrants carenes dels lògics propers horitzons lletres de mots molt íntims, casolans, entenedors, tot-limitats, somiant-ne doncs eu lirismes, ans rimant, pancraci, sempre el mateix vers ranc... qui tendeix eternament devers la inassolible perfecció, acatalèctic.

—Popant salabrors... salabrors popant...

~o~o~

Anorc

Escolteu, sóc un veterà de la guerra dels Sexes.
Guerra guerrejada, estrènua i qui exhaureix.

Com us ho diré? En torní anorc.
Som-hi, ja hi som. On ans collons em penjaven,
ara desert pedaç, no m'hi penja re.

Em casí amb qualque dona qui em prengué els atributs.
Se'm ficà a guanyar calers i a fer'm doncs fer
totes les feines domèstiques: esquerava els plançons,
netejava el mas, romania fidel.

I ella tornava heroica i cada cop més mascla encar.

Fins que un jorn assolellat em guaití emmirallat
a l'estanyol on m'anava a esbaldir les lleganyes:
l'aigua era tèbia i ara em despull; ans no m'hi bany
esguardí'm al cresp llis i quelcom no m'hi manca,
cavà que sí, devers l'entrecuix...?

Els collons; ah, els collons, els collons...

I la guerra tocava a la fi i em trobava entre dues aigües.
Em dic: no crec pas que l'hagi perduda, la guerra;
només els collons; ells, i tant, adona-te'n:
ni aup dels collons, ni ensum. *Sí ves!*

Escolteu, d'aquella situació bèl·lica
en tornava veterà esguerrat; què hi havia d'estrany?
No pas re. I ara començava la pau.

~o~o~

An anorchist complies and adjusts

Hi, I'm Gammon, a simple monogam,
an anorchist who properly complies and adjusts…
but *silence now*, for when she talks, my wife Polly-Ann,
grovel and listen and nod one reverently must:

"Gammon, it ain't a matter of fidelity,
but a matter of balls, plus the way they rebound
(*back, Gammon, let them carom!*);
see, the two you lost came to rest and roost on my lap;
that's why I'm richly orchic and archly polyandrous,
and you simply an anorchist…
and hence also only a monogam."

~o~o~

saps qui sóc, frugal pallàs

sóc sí doncs frugal pallàs
qui amb tot en té prou, *i ras!*

per què plat, si amb padellàs;
ni vestit, si amb cap pedaç;
ni cuixa i cony, si amb cap braç;
ni cara i ulls, si amb el nas,
prou sempre en tinc prou, *i ras!*

si la terra espetegàs
i ja doncs re no hi romàs,
i no hi tinc ni niu ni mas,
ni ningú qui m'hi atraç,
ni per jaç cap matalàs…

això rai, poc sóc pugnaç;
de tot això prou me'n pas;
jec nu i a l'erm, sant pancraç...

em ballen cucs per la faç;
amb el pipí em faig un llaç;
no dic mai ni *ai!* ni *llas!*

poc vull re del món fal·laç,
una pansa i cap carràs,
tot m'és massa gros o gras!

per comptes de pa, mannàs;
per comptes de rocs, sofàs;
per comptes de draps, boàs;
per comptes d'aixís, aixàs;
la gent són maharajàs:
no en tenen prou amb lilàs
(són pus que abelles, no pas?),
ni amb el que amb la mà no en fas,
serralls sencers els daràs
dels que gasten els baixàs...

ecs, me'n desdic, bon pallàs;
llurs manies i dadàs,
cotilles i panamàs,
catal·làctics tarannàs,
consciències i tatàs,
ànimes i ramadàs:
pensades tot de front ras!

tant se val, fem un capmàs;
guaitem doncs què hi ha al cabàs:
triar-hi serà embaràs,
de tot massa i de re escàs!

furgant-hi com escarràs
massa hi trob i per un cas
m'hi trobava i tot un as
del temps del coet fugaç,
o heroi de la millor aç
de l'exèrcit pus voraç...

o ja hi sóc mec de gimnàs
amb cada mà feta un maç,
i qui n'ix, procaç, loquaç
(*a badass, with plenty of class*),
vantant-se que es veu capaç

de guanyar sense cansar’s
tothom a cap torcebraç…

cada foto és prou veraç,
cada record hi és un vas
que reté com punyent gas
d’alta flaire pertinaç
intimitats de desglaç…

hi era òlim hom tenaç
qui mai s’enfonsa a l’ocàs…

talment com demà (o cras)
m’envolaré com pegàs…

cercant doncs cap bon percaç
que em cau damunt com cap *zas!*
o com cau, furaç, el forràs
sobre el conill suspicaç
ensumant pel sas feraç…

això rai, amb el que has
prou sempre en tens prou, *i ras!*

roman sols prou perspicaç
i, diamant sobre el tas,
contumaç prou trobaràs
cada reflex entrecàs
d’un univers eficaç
a fer-te’n veure, i ras,
de colors i pel sedàs
de cada seny que encar has…

i tot si et va a mal borràs
i cap no n’has, ni solaç
tu rai doncs, frugal pallàs,
qui amb re ja en tens massa, *i ras!*

~o~o~

A badass with plenty of class

L'altre dia, en un accident a la serradora, mentre apariava qualque flix del meu iot, agenollat a l'esturmàs, em rellisca del serjant l'ormeig guenyo i, *nyac*, que m'hi tolc les dues mans, aterrades ran de puny.

Malament rai, i, en estat de xoc, amb el coneixement a can pistraus, es veu que em duen corrents a l'hospital. Les mans al rampeu del boig xerrac se les deu cruspir el ca; la qüestió que a la taula d'operacions, ni ombra; i què fa doncs el cirurgià? Doncs amic meu, ell, o almenys conegut de lluny, molt faceciós, i sap com en sóc, de bon jan, i decideix d'empeltar-m'hi no pas les sengles manotes de cap escanyador just ajusticiat, mes dues migales gegantines que hi té a la gàbia de per riure i per a ficar-se-les per barret i fer veure que ha canviat de pentinat.

Quin èxit no esdevinc, tanmateix, no et fot! No pas que em manquessin dones, mes llavors, amb migales per mans, manoi, oidà!

—Oidà, Doret, som-hi, som-hi, que diuen, *millor migales que no cigales per a acaronar'ns el cony!*

Les dones doncs em plouen; reïxc a conquerir'n tres mil per jorn, i més encar cap al fosc. No sé on ficar-me-les, buf.

Les dones, prou és sabut, res no els aixeca tremolins d'emoció com les potes de l'aranya. Les esgarrifaós delitoses; res no les alta ni les exalta pus!

Ja us ben dic, si es basquegen per a veure's solcades pels tentacles esborronadorets! Es destaroten de dilecció si mos dits tous, prims, llargueruts i peluts els pugen cuixes amunt! El contrast de llurs pells tan fines i mos eriçats aparells! I quan el boldró en cunç de múltiples ulls negres lluents se'l fica, marcial i seriós, cony endins! A reguardar'ls tots els secrets pus escondits! Ah, manela, i si... amb els fiblons hom els fibla dedins dedins... llavors... serva't, tu...
car quin orgasme més excels ni verinós!

Ep, així que prou puc! Res a recriminar-li, jo et fot! Al meu amic cirurgià, al contrari, li n'estic, ni cal dir, d'allò pus agraït, i li duc pler de germanívola amor, i el recomanaré a tothom.

Car jo rai, jo et flic, no em patíssiu pas gens, car amb les dues migales amigues prou ho puc fer tot, i de tot fer-hi... i llavors pus, tostemps al sobrepuig!

~o~o~

dues amigues

na Paradís Paris i Speris

esfilagarsava certs llambrecs intuïtius
on les panacees hiperbòliques es reificaven
perquè la humanitat se salvés
en la joia del benésser

na Guïna Mèdol però
amb el seu cervell pigmeu molt envejosa
escalfeeix els esquers com pètals gegantins
dels seus oronells per a atraure-hi
la nècsia somiatruites:
aviram eixalat de qui l'assaig de vol és tot tentines

com pètals gegantins s'obren de na Guïna
del cony els pètals
i l'esquer del clítoris el seu llord vellut
decadent apèndix ebri de rancúnia
inic trucaportes de volcànic embut
qui en acabat ja duu a l'erupció dels epitafis

oncles desesperats empedreïts sens vergonya
a hòrrids perills l'ocella fràgil
qui a pútrids convents atapeïen
paranoides exposen

espietes i xerretes els ermitans epidèmics
pels voltants pul·lulaven com enjòlits verins

trenant intricadament riscs
per llefiscosa geografia
llimac gegantí escoseix el terreny
i amb turmells corcats silent s'hi atansa

debades vaccí! fa la pell no gens elàstica
himen empedreït

urpes de ronya tremolins disparen
escorxa-te'm lloca em deia ermità
qui espellava la roca
si de cascuna el clítoris col·lideix amb fúria

fins que ensems no ens moríssim
sant Antoni gloriós

amb salvatgesa els microscòpics vehicles
del plaer es foten la guerra

tots hi perirem sens dubte hom es tem
(i amb tota la raó – o follia – del món)

adamantina residència de les anatomies
ectoplasmàtic residu de cada excrement
engega la ràdio que el còrtex profani
el punt de fugida i mímic imiti
els vidres robats de la fascinació

havia jurat que última fóra l'expedició
mes a l'insospitat lliurament
de tantes de ramificacions hi penj els parracs
i nua com elles infoses vestals
(els sóc les dues ara me'n record
adés damunt adés davall)
esborrat pels afores
salabrós infusori hedonista qui als marges es perd
(fantasies de platges m'esclatin)
a esclat de mort en gra de sorra confoses
a cada faceta un nou moviment.

~o~o~

Màrtir colom del miracle

Si sóc colom de vorera
i veig cap paia pitera
qui passa quan plou granotes
(si et plau, o plou tisorotes
qui em plomaven ipsofacte)
demostr tenir força tacte
si me li enfony a la sina
com múrria serp serpentina
qui se li enfonyava al cony;

sots els pits li sóc breu bony
que la fan prenys d'un colom

o m'és l'opima pitrera
balcó omplert de gom a gom
pels alfes de la fal·lera
del fotre mal a tothom!

Llur falç a esplet aliè
fiquen... i trauen del cau
d'altri el conill epicè

amb la feina d'un esclau!

D'on que tregui l'ull pel trau
no fos cas que l'alfa hi fos...

I hi és! i glot se li atansa
traient-se del xap la nansa
i amb urpes d'inic unglós
arrapant-li pits i anques!

Fotré goig! on sou foranques
que m'hi pugui embotir?

On sou aixelles, melics,
conys, rosetes, embolics,
que s'hi amagui el colomí
tendre, tou, beta i sens fel?

Massa tard! pres a repèl
per les mans d'un campió!

I ara li etziba el fibló,
podrit serpent rovellat
qui amb no res m'ha escanyat;

i ara vénen les mossades
i esgarrapades d'adip...

Ah qui fos per les teulades
ni que fos entre mullena!

Entre els pits li sóc ganyip
al darrer drut de l'obscena;

mentre en goigs es deleixen,
esclata ansiós l'esgarip:
el fèiem ensems plegats
ella, ell i jo esclafats...

I un coltell qui ens separava.

Llas, si acorat em deleixen,
ella n'ix, *de sang banyada*,
mes incòlume i rient:
n'era sols la d'ací absent.

~o~o~

Cuguç 85

Emili LXXXV

Alhora conegut i incògnit per clarors i boires

El copròfag Emili fa cara de vell professor esgarrapat
d'Universitat.

Coneix els llangardaixos exòtics
les orquídies exuberants
els minerals auris
els insectes ambrats
bon tros de peixos (àdhuc un pic escatats)
els maragdes dels prats
les bromeres dels oceans
els rovells dels ganivets
els verdets dels resclosits
els fissípedes afamegats.

Coneix les implicacions de la sociologia aplicada
i els resultats palesos i amagats de tortures i batzacs.

Coneix com amorosir-se al rabeig del paradís micològic
i com calibrar les exhibicions setinades dels escarabats.

Pot fer veure que exerceix en qualssevol especialitats
per dures que pintin (car un pic havia pispat
en un supermercat
un diccionari de totes les ciències
i llavors al llit se l'havia estudiat).

Les dues ciències on més excel·leix són és clar
la coprologia (car ha tastades totes les merdes
d'un món merdós i emmerdat)
i la necrologia o ciència d'ensumar-se segur l'atans del darrer fat.

Pot declarar mort el viu més estritllat
només esguardant-se-li els trets més o menys estripats
i d'altres detalls de la disposició i el posat.

Quan veu dos qui es barallen
tant se val si uniformats amb uniforme llampant o cagat
sap de mantinent si estan marcats
per a una mort a rellotge accelerat...
i això tant si només ho feien veure
com si hi anaven de veritat
car sap així mateix que *fer veure* i *ésser*
és el mateix tot plegat.

El copròfag Emili es passeja pels paranimfs i jardins tancats
de les Universitats i ningú no l'hi troba descol·locat.

Hi és com el xufanc qui sojorna en closca d'altri
mentre les cendres de l'anorreament universal plouen al voltant.

L'angoixa de no ésser ningú dins la closca llogada hi ha covat
amb els trets tot seriosos figurant-se a frec d'abís o cràter de volcà
mes part de dintre rient estalvi i amb instint de saltamartí
amb ulls d'àgata filustrant horitzons opalins
còmicament tentinejant a caire del penya-segat
que s'esbadella en il·limitat oceà de mòrbids sangtraïts
damunt els quals pengen del cel trapezis
de fum que es gronxen líquids perquè gosés volar-hi a baldar-s'hi
(destre llambresc àvid silent intrèpid...)
amb ales amples i oronells esventats
ell qui ha tastades totes les merdes del món
lluny de la pul·lulant brutícia
amplament alat ala-bategant
escèptic alquimista o epígon lul·lià
qui es cus ans s'encavalla serpentí als almucantarats
d'un atrotinadet bastidor molt casolà.

De tot en sap tant com els altres i si cal perorarà
com la noia molt comcalereta del terrat
qui alhora estén la roba i amoixa i enraona amb el gat.

Amb tanta de raó va carregat
com la que traginen qualssevol dels altres feixucs lletrats
camàlics set-ciències a betzef informats
quan formen rotllana i fan coudineta (amb porronet inclòs)
i ell intervé i apunta que les malastrugances de la paràsita impedància
es guareixen amb la refrigeració
o que li apar ans li és vijares
que el darrer carallot d'Antares
és només el darrer déu entre la munió d'altres déus adotzenats
ço és... ficció casualment espurnejada
pels voltatges estàtics atrapats al bertrol del circuit
uròbor

uròfag
com elèctrica serp qui es rosega guspirejant la cua
cercle encallat
autodatpelcul contrapuntejant
misteris de l'electrònica neuronal
circuits entrevinguts per fantasmals voltatges qui boigs torniolen a lloc...

Shit's been always so overrated!
la merda no és altre que del món biològic
l'aliatge del plom amb l'estany i amb la pega grega
de cada ítem soldat.

Les creacions i destruccions dels mons
o la matèria jugant a ping-pong amb ous i fongs...
esguardem-nos-ho (diu) tot al gairell o d'esbiaix.

L'existent rai
sempre d'òptimes se n'ha pensat
(collons car tampoc hi pot pas fer altre
això o el pastís universal se'n va al carat).

I ara dóna la molt instructiva lliçó per enllestida
i si s'adorm després és només
perquè continuï per millors viaranys la mateixa vida.

Llavors el seu cap de merdes estort
l'habiten sobtats habitants esporàdics
i cada habitant esponjós eteri esotèric espectral espuri vaporós
li parla ben ple la raó
de cada absurditat.

Content doncs s'ha aixecat
al somni cap camió no l'ha envestit ni aixafat
ni llavors s'ha estavellat a cap benzinera ni la fi de cap món
no ha anunciat amb neguitoses suors ni angoixosos ofecs.

La lliçó del matí tindrà tants de caps ni de peus
com la dels altres galifardeus
tan assenyats ni togats
celebrats diplomats sinecurats ni prebendats
i cascun dels mots de tots plegats
s'escolarà com grumollosa brutícia gola glota del bonó avall
amb la llosa sepulcral tap que tot ho oclou ni clou al capdavall.

~o~o~

Caminant caminant

posseint no re
mes posseït per l'esperit de l'etern trescar
només menjant ni bevent d'allò que pler espleten les agreres muntanyes.

Conec tots els camins i els vers noms dels indrets
(no pas els adotzenats ni els oficials ni menys els molt repulsius turístics)
i conec els vers noms dels ens i minerals qui em nodririen
(ni cal dir-ho
duler i aluder qui m'he fet de cada escarot qui mai anés en orri
ni de cada querrina qui el llop esterraqués).

M'immol parcialment a l'ara de cada templet de deessa muntanyana.

La meua semença s'hi esponcellarà en aces de faunes qui jolius enjoiellaran
els inviolats perlins paisatges.

Ah, vall de rialles on tot hi són budells
rovells
estranys esclats i merdes aixafades!
Crec que tots hi estem cridats a morir rient!

En lluna plena amoll aücs ànec enyorat
la meua boca calze el meu cos buirac.

Damunt cada amuntec m'he plantat
disparant trets d'ensalivats penjaments
que em cauran al cap.

Tornaré a casa fent cara de pansidet
mes de fet força elet ni xalest.

~o~o~

Al castell del Ribagorça han pujat a visitar la dona el milionari Jaume i la seua dona. Quan surten de casa, en acabat de llurs parlaments tan importants dels quals sempre sóc justament exclòs, s'escau que sóc de tornada del corral, i humilment i molt com cal m'atur a saludar en Jaume. Com veig que carrega una cadireta per a infant a dins el seu cotxe molt sumptuós, d'una marca segurament molt exclusiva, tret que no me n'entenc gens, li dic, rient com un conill empegueït, que *_sí que creix poc el seu infant*, car recordava que no feia gaires anys, també l'acomiadava amb el mateix incident d'ell carregant una cadireta semblant en un altre cotxe no menys sumptuós que aquest, i em respon que *_ja ho veig, quinze anys de casat amb la seua dona i el tercer infant qui tenen, un cada cinc anys*. I ara apareix davallant les escales del castell la seua dona, qui es de nacionalitat líbia i és d'allò més escultural; l'únic que té uns llavis una miqueta mostatxuts, i de vegades xafalloteja per un excés de saliveig; ara, la resta del cos, magnífic, magnífic... exquisit; uns bells pits grossos, un darrere sensacional, una figura excelsa; tot plegat fa un goig de caldéu. Me li inclín i la salud doncs també molt humilment, i m'estira les orelles, com sol fer, i em diu que l'acompanyi davall el cirerer del jardí, que xerrarem. Vaig corrents a rentar-me les mans al raig de l'aixeta on nodrim la mànega i torn amb ella, a tot estrop i fent saltironets; i repenjada a la soca del cirerer, tota desabrigada, amb les faldilles més amunt de mitja cuixa, i espitregada del tot, quina joia de veure-la donant de popar a la xicotelleta, qui deu tindre un o dos anys. Vora el cotxe, veig el milionari Jaume esperant i esguardant-me amb disgust, tot i que prou sap que no faré re amb la seua dona; de fet, vaig amb calces de dona, car m'he tret els pantalons d'anar al corral per a no embrutar ni la milionària ni la seua xicarroneta, i car el que port són unes velles calces de dona llençades per la dona i que sempre aprofit abans no s'esfilagarsin del tot, i doncs, car són molt poc de no re, prou pot veure perfectament que no tremp gens; que la mateixa por de trempar no em permet trempar, car tampoc, és clar, no vull ofendre ningú, i en tot cas la dona no em dóna permís per a cap iniciativa "clandestina" (ni "*interlope*", com diu ella), a part que no pas que em passés mai pel cap, és clar. Ara, amb la formidable líbia, enraonem de coses de femelles, i el milionari Jaume a callar; és com si la líbia el tingués pels collons, car sap que en Jaume l'enganyava amb la meua dona. De fet la meua dona carda amb tothom qui li sembla, sobretot si és algú prou ben parit ni guanyador, i el milionari Jaume rai per tots dos cantons. Els he portats taronges i d'altres fruits per si volen passar l'estona mastegant cosa fresca, de l'hort, i se'n pleveixen, i veig que llencen i escopinen peles i llavors per terra i m'aixec a recollir-les i dur-les de pellucalles a l'aviram que hi espipellin a pleret. En acabat em torn a rentar les mans... i ja hi sóc, vora la milionària; me l'hi ajec, embadalit, i ella, qui sap tots els meus secrets, car són amigues amb la dona i es conten els sengles amants llurs, i ens tenim doncs molta de franquesa, sabent-me com em sap totalment feminitzat, com si sóc una altra de les seues amigues, tret que menys elegant ni intel·ligent, és clar, doncs ella ara demanant-me quants de fills tenim amb la dona, i jo dient-li tres, com ells. I ella dient-me _ *però no en deu haver pas cap de teu*, car sap, com dic, que la meua dona es tria sempre druts meravellosos, i es deu pensar que els fills qui tenim vénen doncs d'ells, i li responc que no, li dic que _*doncs estranyament m'ha dit que sí, que són meus,* que, entre els càstigs, en un moment de tendresa i potser recança, m'ha dit que ho eren _*tret que, és clar, que no ho feia pas per mi; ho feia per als infants, no volia pas enganyar-los, donar-los malsdecap quan fossin grans; els respecta per a això massa, els propis fills*... I veig que la formosa líbia branda el cap com si un nou respecte per a la dona s'afegís al que ja li duu, i ara, jagut vora seu, m'he posat el braç rere el cap i me n'adon horroritzat que hi tinc cascàrries o xerri enganxats als cabells del clatell! Sort tanmateix que havent acabat de donar de popar a la xicarronella, la plantosa ans fenomenal Jauma em diu que la pentini, que la meua dona li ha dit que a ella, quan m'ho ordena, la pentín tan bé... S'hi posa ben asseguda, doncs, i alhora lleixa anar la xicotellona que es passegi, i veig que mentre li explic a sa mare la manera com la pentinaré, la filleta es caga per terra mentre va caminant... Aprofit cuita-corrents l'avinentesa; m'aixec rient, i m'atans a la galleda d'aigua neta sota el raig de l'aixeta de la mànega de regar, i aprofit, com dic, per a rentar-me el cap i eixugar-me'l, i alhora, amb la tovallola somalla, vinc a netejar el culet de la minyoneta, i ara amb una pala i un raspall en recull totes les caquetes i les duc al femer, i ara torn sense perdre gens l'estona en més noses ni rucades, i, amb les mans de bell nou ben netes doncs, em pos a pentinar la delitosa dona del milionari, qui és un antic amant de la meua dona... Ah, ègloga sàfica, s'hi està collonut!

I ara se'n van i els ofereixc afectuós comiat, i quan han desaparegut pel darrer revolt, faig una capitomba en fred, en sec. I sé que és hora de tornar a fer-me fonedís. S'atansen tumescents i de mescs massa flairosos els escamots de mascles pobletans. I pròpiament endiumenjats, jo et flic!

Car tots els minyons en tenen, de frac, no fos cas; atès que sovint la dona prou hi té luxuriosa festota al castell, i cal anar-hi, amb frac, tot i qui els de més dels minyons, pagesívols, s'hi sentin engavanyadots.

Tant se val, ep, ja s'ho fotran. Prenc les quatre recanelles i el ranegoll i, enllà del Turbó, hi manca bon pastor.

~o~o~

Naturalment

És trist d'haver de sortir de la feina tot brut i no tindre ni casa ni hostal on anar-s'hi a canviar els pantalons i la camisa i a rentar-s'hi una mica la cara, i de fet no tindre ni altra camisa ni altres pantalons amb què mai semblar alguna cosa i potser ésser persona amb les noietes i entre l'altra gent qui no són camàlics de fems i qui ara se me n'esquitllen ofesos per la pudor i l'aspecte malgirbat i engavanyat que faig.

A ningú no engany amb el feble patètic tritlleig de la minsa virolla a la butxaca. Amb això no en tinc sinó per al panet i la pastanaga, i en acabat per a la copeta de barreja al xibiu de la cantonada.

No fa gaire encara en tenia, de cau; hi tornava, doncs, en acabat de traginar tota la nit feixos de brutícia, xino-xano cap a caseta, de bon matí, i, prop que hi sóc, la xicotella de la veïna jugava amb la seua llúdria; l'he saludada de lluny i volia veure ni que fos d'esquitllentes sa mare, qui té una figura delitosa, mes no l'he vista, què hi farem, i tanmateix m'anava a ficar a ca meua, com dic, i ara la veig qui surt de ca meua llambresca com una serp!

_*Home, com és això*, anava a dir, com si m'hagués oblidat de tancar ca meua, i ella ho hagués aprofitat, però la dona se'm tomba i em diu: _*És la llei; m'han fet que els l'obrís*, i s'esquitlla empegueïda i com si no volgués saber res més de mi. I ara me n'adon que ca meua és plena d'operaris desfent-ho tot. Davant llurs cares rialleres i burletes els compt: un, dos, tres... fins a quinze, són... i ara els deman que em diguin si els plau què hi fan, i continuen fotent-se'n, i els deman doncs que em diguin si els plau qui és el qui mana... i un amb la barbeta em fa signe que guipi cap a l'altre costat... i llavors veig que n'hi ha dos més enfilats a una escala... que desmunten els sistemes electrònics de la casa... i m'hi adreç i dic que quin dels dos és el qui mana a l'escamot, el negre o el blanc, i el de dalt de tot de l'escala plegable m'esguarda amb no gaires bones vibracions, com si l'haig ofès, i llavors me n'adon oimés que tampoc no és blanc, que també és negre, tret que al costat de l'altre, molt més negre, i enfilat dalt de tot, no sé per què l'he pres per blanc i se m'ha ofès, com si me li'n fotia, o el tractava de menys, i davalla i diu que l'hospital els ha enviat que, de la casa, m'ho substituïssin tot... que tot deu ésser infectat per qualque malaltia que adquiria en la meua feina de bastaix de merda... i per dir-me tot això, tret que més delicadament, em duu a fora... i quan anava a criticar-li la manera d'envair-me massivament la casa, i això quan no hi sóc i tot... em diu, amb veu flèbil, que ha perdut el seu marit, que se li ha mort l'home, i ara me n'adon que és un homosexual molt adolorit, i els ulls se m'omplen de llàgrimes i li deman perdó i li dic que tot em sap molt de greu.

A poc a poc ens fem una mica amics... En tot cas, se'n torna a la feina, i amb respecte i discret, i molt agraït, he romàs al carrer.

Al capdavall, quan plegaven i se n'han anat, i la casa era totalment renovada, substituïda en cadascun dels seus elements, es veu que ja no hi tenia cap dret. Ni claus ni permís; al contrari, la veïna i la seua xicotella i la llúdria i els gossos dels voltants em veien d'intrús, i em guaitaven malament o m'abuixien, i m'he volgut doncs allunyar... quan de sobte els de l'hospital m'han tornat a prendre (_*puja, pudent!*), i se m'han endut a substituir-me, os per os, cada part de l'esquelet, i tendrum per tendrum, i ormeig per ormeig dels altres aplecs del cos... i així, au, anar fent, maquinària per maquinària, i organisme per organisme, i amb cada cama o braç nou els dic, molt reconegut, _*mercès, mercès*, i ells rai, a la feina, ni cas, i ara em tolen això i me'n col·loquen un de millor (segons llur parer), i veig que amb crosses i encrics, i amb mals i rialletes rai, vaig esdevenint un altre...

Si mai cerc que m'ho expliquin si us plau... em diuen que no fos, el que tinc, flagell que s'encomanaria al poble innocent... o que per qüestions per a mi incomprensibles d'electrodinàmica quàntica més valdria que ho ignorés... i així, despreocupadament, continuen operant damunt els meus cossos successiu... sovint reeixint-hi al primer assaig i tot... i em recacegen pels budells com si m'hi volguessin trobar perles o joiells... i jo els ho vaig agraint...

Amb ulladetes de recança i meloses rialletes per fer-me perdonar cada vegada que torn al carrer, brut i rebutjat... sense casa ni cos mai com cal...

I sempre brut, això també... car tantost sóc fora, reprenc la feina... o què menjaria?

I tanmateix poc em planyeré... Em toca com em toca; conformitat; tothom els seus penjolls... Ah, i reconegut rai, així mateix... car si mai em trob pel carrer, tot i que ell fenyerà que ni em coneix, algú dels qui mai m'ha intervingut... com me li inclín, fent-li tot d'agraïdes reverències... I a tothom qui un cop o altre hi participés, en la meua transició cap a llurs desitjades quimeres o ideals avatars, els dec un deute immens... Car oi? Pobrissons, generosos! Que s'hagin neguitejat perquè sigui tanmateix sempre nou i diferent, i tanmateix igual (com s'ho fan? quins genis!)... això val molt!

Tot i que, és clar, com dic, nou i tot, encara romanc sol, i abandonat, i sense casa, i rebutjat pel comú. Però això, és clar, és normal i natural. Ontològic i fenomenal, una mica esgarrifador, mes, ves, t'hi acostumes...

El bo així mateix és quan plou. Quan plou la brutícia del damunt se'm desfà. Ah, i l'espectacle i la reconeixença de les coses netes!

Tantost plou me'n vaig pels camins, a veure-hi com cada còdol adquireix personalitat, i a veure-hi així mateix com tots es veu que com ara volen la meua humil admiració, que agraït els lliur, naturalment, i a cascun personalment li lliur un breu panegíric i una cusca recomanació que continuï si li plau jurcant per a ésser qui és, un còdol particular, pler de famoses peculiaritats que la pròdiga misericordiosa pluja farà lluir.

I ara era diumenge i em passejava desvagadament i davant la casa que havia set casa meua, ara totalment desconeguda, veig que hi ha uns globus de colors d'aqueixos qui s'envolarien al cel i tot si doncs no fossin fermats a la bústia de fora, i que hi han també, i més a propòsit, cartells virolats que n'anuncien la venda, de la casa, i s'escau que sigui el jorn de portes obertes per a visitar-la… d'on que m'hi esmunyi amb d'altra gent qui s'escau així mateix de voler-la visitar.

Tot i que m'hi faig l'empetitit i l'ultradiscret, i doncs el no gens conspicu, veig que n'hi ha qui m'ullen amb palès desgrat, d'on que acabi amagadet a un raconet de la cuina, entre armaris i rebosts més o menys portàtils, mes allà i tot m'ateny una de les més formidables figures d'autoritat qui vigilen la venda. I tantost m'heu, _*et reconec!* esgaripa com un boig, i esdevé tot vermell, pitjor, porprat, i l'icor i el fel li vessen pels oronells i les orelles, i irat i agressiu no sap ni què té, i de sobte, tocat de feridura, es veu, cau rodó, mort de ràbia de tornar-m'hi a veure, en aquella casota on no hi tinc res a pelar.

Malament rai! Quin altre nyap d'haver fotut! Ni quin ultratge que no els faig, ni quin destret ni anticor que no els duc! Afegim-lo al memorial de greuges; subratllem-lo al capbreu dels pitjors criminals! Retrets coents que em mereixc; i estigmes roents a la pell, entre les nafres vives a les costures de les sutures recents, que hi marquin el nou pecat que hom em retraurà a lloure fins que no sigui pelleringa malmesa que fins el gos més afamegat tanmateix vilté; car prou rebre em toca, i fort… i que diguin exaltats que déu m'ha castigat!

En tot cas com m'escridassen mentre em foten de morros al carrer! Àdhuc llurs lloros vénen molt poixeules a cagar-se'm al cap.

I passant pels carrers hi havien aparadors i miralls i reflectit m'hi anava doncs esguardant esdevenint això i allò, i tota l'estona en romania badoc — car que plàstic ni elàstic no sóc! Vejats-me de tantes de formes diferents i nogensmenys idèntiques! Exacte mes irrecognoscible! Jo mateix i estrany! Conegut i incògnit! Casolà i exòtic! Íncola i alliè! Collons, despesa inútil, gamarussos, doctors! Tantes de transformacions per a assolir la forma única del mateix bastaix brut de sempre.

Me'n tornava cap cot, disgustat, un mica buit, cap als indrets més remots del parc. Les nuus s'escaguitxaven carena avall com carronyes exhaustes. Densos eixams de vermina enjòlita: esgarrifaons, picaons. Em gratava pertot arreu, com si hi tinc arnes a l'apedaçat arnès: era l'escàndol contra els destralers cirurgians de les antigues nafres resurrectes i les noves a mig guarir. I on la pell és inconsútil els bunyols cuinats pels metges xapots i destralers hi són part de dins. Els centells i romballs cibernètics que m'hi sargeixen hi són ficats a la biorxa, barroerament transposats, talment (com el que ara relataré) hipèrbatons, tret que infiltrats ni emplastrats en llocs absurds.

On anava sabeu-ho ja: als, dels darrers moros, palauet, aprés llur desfeta ni expulsió en catedral virat. Pujant doncs rostes interminables escalinates, fems duent per als catedralicis jardinets de darrere els merlets. I com costava! La gota negra suant-hi; fetge i freixures traient, i, amb ganyotes i tragits escarnint-me, els “fidels” mudats i petulants, despietadament fotent-se'n de valent… fotent-se-me'n molt fidelment ni abrasiva, càustica, natural, com si un altre “negret” no els sóc qui cal *convertir*, transformar, metamorfosar, cap a la “veritat” de la pitjor monçònega llur.

Catric-catrac, doncs, i anar fent, pitjant-pitjant, cloc-cloc d'esclop, escarabat merdisser totjorn amb el meu únic propòsit de descarregar la meua piloteta de femta, amunt i avall, pujant-baixant, per palanques i voreres i, lluny, ranc, bategós, eclogal, per tàlvegs frondosos i precaris carenats, per infernals vessants de volcans i per frescs paradisos selvàtics, succés rere succés, per rostolls remots i a tret, ai, dels canons qui treuen mocosos el nas per espitlleres i osques i ascles, i traus i colzats d'entre merlets… O fracàs rere fracàs… com ara quan les cues darrere les finestrelles fluctuaven com rosacis, mastegats, xiclets… _*Faquí, faquí!* — perquè m'obrissin pas, calm, anava clamant, i empenyent i esguitant, entre el formigueig dels boldrons patògens i cul-i-merdencs dels qui feien cues per a entrar a l'Òpera, i ningú ni molla no volia cedir gens; al contrari, molt agressius són sempre els guaitaires ni escoltaires d'òpera. Malparits, i em voldrien trepitjar com tothora trepitgen tota cuca llorda i paràsita, o esclau de colònies de raça inferior i vida sense vàlua. Atupat ni malmès arreu, pels cops de colze i de sabatot sumptuós, he hagut al capdavall de renunciar-hi. Maleïts degenerats urbícoles, no saben pas el que és bo. Ni enlloc com on es pensen més fins no em passen tant la xàvega rovellada per cada pany de pell. Ja s'ho fotran, que es morin sense prou adob, això rai!

Paint no gaire bé, de l'atapeïda vila, els estalzins, una tos seca m'ix del pit; esfereïts, un fum de coloms s'estavella contra els mèdols invisibles de l'esfera on som tancats; se m'esbaldreguen pels voltants com pluja de lleixiu. Sots les escates, els tendrums se m'esmen ferits per cardons de paraire i àdhuc per prims ganivets qui inauguressin les noses dins meu d'embrions i fetus qui no crec pas que l'endocrinòleg guardonés tampoc amb cap imprimàtur. El neguit em torna àpode. No puc pus.

Assegut i llavors ajagut part de terra, amb el baldufari fètid sempre avinent i a l'abast, m'hi adormiré, llonga nit freda, cap entre fumosos fems, fins que els trontolls i ennuecs del comiat de la foscor repatània no garranyiguin ja enlluny, enjondre i au, i, a canvi, pel mateix horitzó ficte, els fúlvids encesos encenalls de l'impudent matí amb rancúnia no avarin amunt, amb el carro de foc i dels trons qui sempre de bòlit s'esgarria part enllà del cel de la gàbia, els sòlits torniols ni les ràtzies i esvalots sense solta ni volta dels maquinals ni mecànics "negociants". Joc lleig, discordant, i sempre espatllat, de ridículs i inútils ninots dins la perduda esfera dels boigs, on jo qui hi sóc sinó el pegat qui a contracorrent tragina la merda autèntica (car em conec) i no pas un altre merdós d'il·lús qui es fa veure quelcom.

Anava a fer un altre pas cansat entre els enemics qui fastiguejats em reprenen perquè els destarot, amb el doble perboc de la meua presència i pudor, el trajecte représ… I de sobte, *zap*, l'ambulància sempre reapareixent em reprengué.

Desmuntat i remuntat amb noves molles, fluixes i teses, i amb nou trau de pany al cul i amb nova clau i corda que hi corresponguin per a en acabat fer-me rutllar. Doncs, tant se val, vós! Tants de cops com em posen en sec que em calafatin o m'apariïn o m'hi monegin, i així i tot sempre sé on sóc, i àdhuc si fa no fa qui sóc. Canviat i refet, i jo mateix tanmateix!

Tot se n'anirà en orris nogensmenys demà. Vejats-m'hi. Qui hi sóc sinó aqueix no ningú qui es passeja per la platja arrossegant un feixuc sac de fems? I hi és i no hi és: sobtada desapareixença!

Per la platja de les dunes i tous turons, on, per por o reguard de les brises fredes, se n'arreceren, a les balbes lleixes, cossos (nus o mig nus; estesos o mig estesos) qui així doncs resguardats baldament s'hi assolellen... Per toves carenes, hò, vaig doncs passant, parant compte a no ensopegar en cap pedra ni ferro ni humà; i un cul enorme de dona tota vestida de lluent negre m'interromp el pas; per l'estretall no hi puc arrossegar el feix que darrere meu vaig arrossegant; he de demanar al cul de la dona o a la dona del cul mants de cops si, si us plau, no es podria bellugar cap a un costat, que duc un feix ben carregós. Al capdavall, sense ni voler-me veure, empesa pel marit ferotge qui se'm voldria menjar, em fa cas. La banal esdevinença s'estronca allà, no duu a cap avinentesa que faci rajar sangs ni merdes; millor. Jo rai. Vaig fent el meu caminet, evitant si puc cap embalum, embolic ni entrebanc, com dic, i allò pitjor que vaig trobant són les espesses tovalloles blanques i boterudes, car no sé si davall hi ha cap cos que trepitjaria o aplanaria amb el feixuc sac de fems...

Llavors...

Sense que tampoc no vingués a tomb (només anava carranquejant, una mica esbufegat, cusc nauxer de molt estret, fimbrós, filamentós, vaixell qui, atraçat pels bons vents, es permet portat pels cresps saulosos suaument)... sense cap avís, doncs, *zap*, m'han desaparegut!

Tantost hi sóc com hi manc!

On sóc? on sóc? (*cercant-me*). Enlloc!

On sóc! on sóc! (*angoixadament cercant-m'hi*). Enlloc! enlloc!

~o~o~

Osques del temps

Quan era jove m'escanyava la dèria de la intocabilitat del viscut. Quan algú escrivia cap pròleg a les meues obres, o publicava cap estudi dels meus escrits, o treia la tarota pels mitjans de comunicació difosos en ones i hi deia, de mi o de ço del meu, falsedats o mitges veritats (tot i que de vegades fossin "falagueres"), em posava, com dic, a parir. _*Com pot ningú prendre's tan poc a la valenta els alts fets de la meua vida? Quin ultratge, vós! Renoi, aitan difícil és fer la feina i assabentar-se dels fets, i amollar llavors una acurada representació del que fou?* Malparits! Vull cada atribució completament provada i confirmada o més val que calleu. Car m'escalaborneu la identitat, criminals! Em feu rebotre fora de la centralitat on em m'he ficat! I on aniré a parar? On aniré a parar!

Quina angoixa passava, pobrissó!

A pleret m'he fet grandet i he llegides pler de biografies d'eminències bestials i àdhuc autobiografies encara més virtuoses, i… _*home, ves!*

Tota vida és ficció. Tot el que se n'escriu (o se'n diu) és construït a posteriori, àdhuc pel mateix "interessat".

No hi ha identitat ni precisió en les coses viscudes. No hi ha individualitat — tot hi és, com dic, construcció posterior. La versemblança, ja no dic l'impossible exactitud ni la idònia "veritat", dels esdeveniment escunçats, és allò que voldries atènyer si més no. I tanmateix les de més de les vegades… ni això, bon tros lluny.

Tota vida, mentre vivim, és ficció que ens empesquem; tota vida, en acabat de morts, és ficció que els altres s'empesquen.

Els fets a la vida són osques al còdol — el còdol és sempre el mateix o diferent? Diferent, diferent. Un còdol llis o sense osques no pot ésser el mateix còdol amb osques i bast. Els fets, doncs, ens osquen com al còdol — de tal faisó que l'oscat i el llis són diferents. No som mai el mateix. Sense la ficció que som el mateix no el fórem ni pensaments.

Esmem-nos gerro. Un gerro qui passa per les vicissituds banals del jorn a jorn. Cascú és com qui diu un gerro nou a cada minut — o potser és el mateix amb les osques del temps? Car un gerro no és sinó un gerro; no es menteix dient-se que és el centre de l'univers, per moltes de cendres d'eminències bestials que fos servit de servar avui ni mai.

Tot és invent. Qui pensa inventa, s'enganya, es decep. Qui no pensa, és; i au.

I el gerro roman oscat fins que es trenca — ja no és gerro — és un pilotet de padellassos — dels padellassos hom pretendria reformar-ne un gerro sense osques — absurd!

I una vida, és clar, és pitjor que no un gerro — molt més complexa una vida. Així, la vida del qui és mort — quan el vols reconstruir… quin dels gerros no et surt?

El temps osca les veritats fins que totes són falses. Hi ha il·lusos qui de l'antiguitat ençà continuen de dir que "la veritat és duta a la llum pel temps". I no. El temps només et va donant, mentre passa, "almoines per a l'oblit". De fet, et va escalabornant la "veritat" fins que no en roman ni polsim.

~o~o~

La pretesa insolència del marrec

Pobre Aristarcó, tanmateix! Son pare, en Roc Verdura, quan hi havia roba estesa (i qui més roba estesa sempre a la seua vida que no el pobrissó Aristarquet, qui només va viure sis anys!), i s'esqueia que trempés i doncs que tingués enveja de cardar, son pare en Roc, dic, no deia pas que trempava i volia doncs endinyar la cigala, no, deia que tenia "mal de queixals". I feia doncs a la seua dona, na Quimeta, mare de n'Aristarcó: "Noia, pugem, que tinc mal de queixals."

Una mala vesprada de començos de l'any 54, amb el fred que feia, i tota la família arrupits al voltant de l'estufa, al petit Aristarc li feien de debò mal els queixals, i què sabia ell, és clar: se'n va plànyer; va dir a sa mare: "Mama, pugem? És que em fan molt de mal els queixals." Encontinent son pare en Roc va fotre un bot de la cadira i li va ventar un mastegot d'allò més salvatge. N'Aristarcó son cap va anar a espetegar damunt la panxa roent de l'estufa. Quines cridòries llavors! Mes no hi havia res a fer. Entre el cop al cap del mastegot de son pare i el cop al cap de l'anar a rebotre al rovell encès del ferro de l'estufa, n'Aristarcó s'hi va quedar. Després digueren que l'infant havia relliscat i s'havia esgalabrat en estavellar-se a l'estufa. Mes en realitat l'espitxà per culpa d'un malastruc mal de queixals impertinent.

~o~o~

Em vull el colom qui eixorbia el monstre

Sóc el colom qui al cap d'en Colom es caga
i al seu dit gegantí es frega allò fecal;
sóc el qui li vola pels ulls i l'encega
perquè l'índex seu, adés fal·lus cruel,
ara assenyali qualque mala figa
de puta antiga del pujol hostil,
on el soldat assassí sempre es relloga
que no canviéssim gaire de rol.

Sóc qui alè dóna al català qui es centrifuga
fent que re no en "descobreixi" el datpelcul.

~o~o~

Mort de l'endocrinòleg Verdura

—I doncs? Vidu de bell nou, Emili?

—Vidu, vidu. Vidu aquest cop de l'eminent endocrinòleg Verdura, n'Aristarc Verdura, n'haureu sentit a parlar.

—També se us cardava la dona?

—També, també.

—No sabia que l'eminent endocrinòleg s'havia mort.

—N'havíeu doncs sentit a parlar.

—I tant. Era jove?

—Ves, potser no tant a hores d'ara.

—I això?

—I això què?

—Com l'espitxava? Suïcidi?

—No. Es veu que l'altre cap de setmana era a Londres per a un simposi d'endocrinologia selecta i assortida, i encetada la nit, a l'hotel, li van agafar ganes de cagar. Va sortir al corredor, i hi havia tot de gent qui acabaven d'arribar. Va anar davallant pisos, car l'havien emplastrat al pis de dalt de tot, i al pis penúltim hi havien aprenents d'assassí – tot de soldadets de dotze o tretze anys: eren aquells noiets molt marietes qui en diuen escoltes i aprenen d'obeir ordres marcials per a poder esdevenir de grandets assassins soldats, i s'escau doncs que també acabaven d'arribar i no sabien a quines cambres instal·lar-se, just com els passava a la gent del pis de dalt, els quals semblava que celebraven qualsque noces o enterraments. N'Aristarc no pot cagar si no és en total tranquil·litat i en solitud immaculada. Les seues glàndules cagatòries no accepten cap distracció. Qui sap, qualque pífia epifisial o patatum tímic. Molt maniàtic, molt maniàtic, doncs, sobretot en això de l'evacuar; cosa de les glàndules i les múltiples manies que s'insinuen al cervell... I per això continuà, es veu, davallant pisos, a la percaça d'un canfelip tranquil, allunyat, silent i desocupat. Els pisos esdevenien fangosos i estranys. En algun pis hi havien només jugadors de rugbi. En d'altres jugadors de naips i lluitadors. En aquell hotel s'hi feien, es veu, molts de congressos i aplecs simultanis. I tothom romania pels corredors xerrant encara o fent cua a les sales de bany, o discutint-se o rient i fent xanxa. I el pobre Aristarc cagant-se als calçotets i no trobant el bon indret. Ni a la recepció ni a les cuines no trobà canfelip lliure ni prou apartat. Al capdavall, féu cap al pis de baix de tot, al soterrani, i va començar a perdre's pels corredors bo i cercant-hi encara cap reducte on li fos factible de culivar-se i lleixar anar. Ara caminar rai, amb una mà al cul fotent-li d'estopa i de tap. De sobte se n'adonà que era a una estació de metro que devia comunicar amb el soterrani de l'hotel. Tret que els signes eren en xinès i deien que allò era el metro de Taipeh i no pas ja el de Londres! N'Aristarc se'n fotia creus, i tanmateix havia d'esperar doncs el metro com els altres quinze o setze xinesos qui també se l'esperaven. Tot d'una, molt embalat, passà el tren. Sense aturar-se. Com se'n planyeren els xinesos! Qualsque hi corrien darrere damunt les fosques vies tractant infructuosament d'atrapar-lo. Car va comprendre n'Aristarc pel que deien els qui no corregueren que aquell era el darrer tren de la nit. Les cadenes de les portes començaren a grinyolar i les alarmes que advertien que les portes es tancarien soles en deu minuts xerricaren amb llurs xerrics i espinguets. Tothom eixia doncs al carrer, i n'Aristarc darrere. Fora, la pluja queia forta. El carrer era fosc i a banda i banda només hi havien murs de fàbriques abandonades durant la nit. Potser hauria pogut cagar en cap cantonada llavors, mes la pluja era gèlida, i de tant en tant corria la gent pel costat. La caca li pujava a la gola. Un mal gust l'ennuegava. Va decidir lleixar anar la cosa. Llavors va sentir els trepigs esfereïdors: els punxeguts talons n'ataconaven molt decidits el relliscós paviment. Una dona s'atansava, petita, maligna, amb un ganivet que pampalluguejava com si tragués espurnes. Aqueixa paia em matarà, va deure pensar. No pas que tingués por de morir. Els endocrinòlegs són els qui menys en tenen. N'Aristarc no gens. Sabia, com tots els endocrinòlegs, que l'individu no existeix altre que com a instantània ficció, i que qui mor no és pas doncs mai l'individu inexistent; és només la ficció de l'instant, la ficció producte sempre de les glàndules que disparen ruques secrecions sense solta ni volta i ho canvien tot, canvien de dalt a baix en un daltabaix constant el pilotet si fa no fot antropomòrfic que hom en diu, per sobergueria i per superba supinació, individu. No, no. No va tindre, diuen, gens de por. Mes és cert que llavors damunt el fang l'atacà un atac de cor, les glàndules paratiroïdals o les altres li lliuraren una mala mà i au, un embús merdós me'l clavà. Un cos corrupte s'enfangava en la foscor. Un cos qui segons els papers havia tinguda la vanitat d'anomenar-se amb un nom. N'Aristarc Verdura (el nom, car d'individu mai no n'havia hagut cap) desaparegué del món dels qui encara belluguen inútilment la cua. Alhora, la noieta qui s'atansava em sembla que tampoc no portava cap ganivet monitori; allò que relluïa eren les seues arrecadetes. Sí ves!

(...)

Em morc pertot arreu

Em morc pertot arreu
i pertot arreu els lleix el mort!

Sóc al bar bevent cridaner copa rere copa
i de sobte tinc un atac i caic mort.

Replegueu-me, desgraciats!

Sóc al restaurant i m'hi atip com un lladre llord
i tinc un atac de cor i caic mort.
Us feu fotre; vomiteu-hi, capsdecony!

Sóc al teatre i em pos a aplaudir i a fer nosa com un boig
a l'hora on tothom callava reverent
i tinc un atac i caic mort.
Escarafalleu-vos-me'n molt ridículs, malparits!

Sóc a l'església dels cretins i aixequen la puta hòstia
i renec i enfons i desbanc bancs i ninots
i tramet els platerets amb els pistrincs a parir panteres
i caic mort i allí hi tenen el meu cadàver qui put a podrit,
Merdosos babaus, ací hi teniu aqueixa altra hòstia de cos corromput!

Grateu-vos-em la infecciosa carronya de part de terra, datspelcul!

I me'n vaig a l'avió… i en ple vol…

I me'n vaig al tren atapeït…

I a les firetes, i al circ, i a l'estadi, i…

el mort…
el mort…
el mort…

El mort!
Ací us el lleix, foteu's-e! I foteu-ne el que vulgueu, paràsits dels collons!

Car on tots els altres s'hi lleixen la merda,
jo més humilment hi lleix el mort.

On polítics, empresaris, herois, soldats i assassins,
mitgesmerdes, botxins i borreus,
per les glàndules ultracagaires i en llur cas ultracagants
(descordades en llurs secrecions) sempre determinats,
pertot el món la caguen i s'hi caguen, sobergs…

Llurs gònades boges d'epididímit pudent i pudegós
pugen a escórrer-se'ls per les cruïlles del sensori;
els hi etziben càustica lleterada,
els hi endinyen la semença enverinada…
i els fan fer tot de bestiades!

Jo només hi cag mon cos fet malbé!
Què hi farem! Tinc les glàndules vanitoses, narcises, exhibicionistes!

Sóc una màquina de mort, foteu-me el camp o rebreu!
Pitjor: em rebreu, pampanes, car pertot arreu on pas hi morc!

(...)

—És endocrinòleg; no té por de la mort, no. Els endocrinòlegs bons saben que tot tret de la personalitat, tota mania del caràcter, totes les característiques i minúcies que defineixen cap entitat, depenen i són funcions de les enrònies i fal·leres de les glàndules, de les follies suprarenals i pancreàtiques, dels fels i els humors i les hipòfisis... Els sucs i secrecions de part dedins determinen el que fem i pensem. Ningú no és mestre de les seues glàndules; tot al contrari: mestresses tiràniques, titàniques, d'un voler que aixafa en escruix el miserable voler de l'home més arrogant i doncs més enganyat. Les merdegadetes que segreguen et marquen els angoixants corredors dels hotels esgarriats on t'extravies i les vies fosques que descarrilen sempre cap a la propera estació mai no atesa.

—Per què hauria de tindre por, es devia dir abans de morir d'un atac o altre... Per què tindre por si en realitat no sóc ningú, si fet i fet no sóc sinó un pilotet de cèl·lules mal aplegades en societat molt temporal sota les deixuplines abassegadores d'unes glàndules disparades a la babalà?

—I vós, rai, Emili, que no us perdeu mai enlloc.

—Car no sóc pas qui mana ni qui em mana. Només segueixc les direccions de la deessa. On m'adreça ni m'atraça, som-hi, de pet. On em diu de fer cap, de cap. On fot l'ull, disparat. Sóc el seu virató clavat.

—Prou podeu, vós, sota un poder més poderós que no les mateixes glàndules.

—També hi ajuda que no sóc endocrinòleg. Hi ajuda que sóc poeta.

—I vidu de repetició.

—Sobrevisc mil amants.

—Qui us fica mai banyes, n'acaba difunt.

—No, no, no fotem; no hi sóc per a re. Són les glàndules, les glàndules.

~o~o~

—Morts, rai; amb tota la raó, pacífics, acomplits; uns angelets, pobrissons. Ara, vius, sovint, si en van, lluny d'osques, els amants! Bufats, arrogants... i erronis! Creguts, tots plegats, i cadascú per la seua banda, que és ell qui m'ha ficades les magnífiques banyes... quan és clar que són cosa de gota a gota… lentament petrificades lleterades innombrables, estalagmites de generacions de gernacions de molt feraços druts qui al front com ara se m'escorregueren, escarificant-me, roents, apassionats, amb el millor de llur saba; concrecions molt saboroses, marítimes, d'avials esmegmes per excelsos degotalls artísticament acrescuts.

—I parlant de secrecions, encara que no pas de les de fetges, ni melses ni freixures ara, oi que dieu que no us costen gaire, els viatges de viudetat? Car ara que tothom es va fent vell i doncs apa que us en ragen, de morts de qui us dieu vidu, viatjar, vós, rai.

—Home, com se'n diu? Un forfet fortet tinc. La dona em dóna un forfet curosament alfarrassat d'acord amb el que amollen les estadístiques econòmiques dels darrers guaitajorns financers, i sempre segons les dades adients a la contrada on haig d'anar a petar. I llavors li tornc el canvi sense mai no haver feta la mínima patota. No sóc dels de la sonsa cisa dels sis asos o els sis sous a la màniga ni dels del coll tort qui si preguen reneguen. A l'inrevés: home rectíssim, obedient, complint els ritus, àdhuc quan la viudetat em colpeix i podria tindre l'excusa que, amb el vaivé emotiu, el cap m'ha volat enjondre i m'he ficat d'oblidosa sotamà qualsque virolles a l'infern o qualssevol altres butxacons amagats. I al capdarrer de què em servirien quatre rals? No tinc "necessitats" fora de les que la dona m'ordena de tindre. I les que vol que tingui, com ara que em passi xampú o desodorant pel cap baix cada dos o tres dies als indrets més pudents del cos (on les glàndules més rebels ni desbocades a llur lloure no fan prou més malifetes, sabeu?), prou me'n dóna prou perquè me'n pugui comprar prou els flascons calguts. I mai no els compr gens cars. Car si n'eren mica, prou que ella de mantinent em deia prou; i niga, irada, enfellonida, corruixada, empoixevolida rai! I qui voldria revoltar-la ni de futris fotre-la, jotfot! No pas man, vós, que quan surt de polleguera, rebre rai!

—Veig per la vostra faç rectilínia que sou seriós. Gens no dubt tampoc que diplomàtic ni decorós no representeu magníficament la magnificència de la vostra magnífica. Mes potser negligiu de fer'm avinent que pel fet que, com el de l'adés regitat geni n'Èdip, teniu un riure acadèmic que us deu fer sovint sospitós.

—Exacte. Quina intuïció la vostra! La gent no poden pair que els sigui, tot i la retòrica que em volta de pòtol sense ambicions, un eminent cínic qui ambiciona la revolució de tot el sistema còsmic. Ah, quines seqüències ni conseqüències més flexibles ni carismàtiques mentre, opípar, l'espectacle durés!

—Doncs sí que farem goig. Galdosos.

—Prou sabeu, misteris.

—Molt gata moixa us veig.

—Misteris glandulars.

—També?

~o~o~

Misteris lleidatans

Havia vist a la tv que existeix una Agència per a la Defensa dels Dramaturgs Sense Defensa (l'ADDSD); ni ho sabia.

Si afegim aquest fet al fet que veig sovint (o més acuradament, hi veig de vegades), que a la mateixa tv hom hi empra els meus texts sense cap mena de permís ni (ni cal dir) pagament... No solament doncs com si (com pretenia "tothom") ja feia anys que era mort, sinó que de més a més en feia tants que ningú no em devia re, ni a cap dels més eventuals successors (cas que en tingués, que no en tenia, mes això no trau que ningú pensés de debò a quitar-me – o a quitar els meus – dels deutes incorreguts, com si el que jo havia escrit ho hagués escrit "tothom"...), doncs... doncs...

Tant se val, el cas és que veig a la tv l'edifici de l'Agència i ja no estic gens tranquil. I algú al bar canviava de canal, i som-hi... allà el tenim... un altre carallot declamant un text meu...! I tampoc d'eix text, és clar, no n'he vist mai pistrinc... ni cap ral anc no en veuré. Car ni existeixc, ca? No tinc dret a re del que ha sortit del meu carbassó, car deu ésser que és que eix carbassó que dic ja fa anys que es podrí, i qui pagaria mai re a cap carbassó podrit, podrit de llonga data i doncs ignorat, com si mai no hagués estat carbassó viu i amb prou esme ni seny, i pensant doncs ni re?

Per xo dic: Ja n'estic tip.

Pujava a l'autobús. Capficat, ni me n'adonava gaire dels paisatges ni dels passatgers. Llavors en davallava a l'indret assenyalat on (segons el programa seriós que molt d'esquitllentes no havia vist a l'aparell del bar) hi devia haver l'ADDSD... que es veu que tant em defensaria i em reclamaria el degut.

Doncs sí. El curt carrer on hi havia l'ADDSD era l'únic carrer amb cara i ulls de tot el poblet; i era luxós, tot i que d'un luxe esmorteït, o potser vull dir xaró, o ni això, insípid, disgustat; a banda i banda, tot hi eren bancs i oficines; edificis d'oficines bancàries i d'oficines administratives, lluents i quadrats i nets – tot molt llepat, nas tibat, i molt impersonal. I (n'estic parat) tots duen un aspecte tallat i sever, massa prohibitiu per a un no-ningú sense títols ni credencials com jo. En això i en cap altra amenitat no consisteix, com dic, el poblet on l'autobús m'ha abandonat. Un carrer molt mantingut pel qual tanmateix no hi passa nidéu. Jo hi sóc l'únic badoc.

Reconec el "meu" edifici, el record d'haver-lo vist al televisor del bar; part de fora, té la forma d'un martell – un corredor-mànec molt llarg i una triple cambra boteruda al capdavall (el bocí de mànec que passa per l'ull, i, a dreta i esquerra, la pena i el cap del martell). Com si digués, o simbòlicament volgués dir: *Dramaturgs per greuges i torts molt injustament afligits, prou de neguits: us defensem a batzacs molt violents!*

Dos vigilants recorrien l'entrada, solitaris, sense fer gens de soroll – llur discreció no amagava el fet que anessin palesament armats. No m'hi aventuraria pas sense fer-me jo mateix palès d'allò pus. No fos cas que tinguessin el gallet nerviós i em farcissin de trets.

Trepidant, hesitant, m'hi atansava, fent veure que guaitava els vidres dels aparadors rere els quals no s'hi veia re, car eren opacs de part del carrer...

He passat davant l'edifici, per la vorera oposada. He fet com si anava a creuar cap a llur vorera i tot. Nogensmenys, me n'estava; no, no gosaria entrar-hi; massa por – i com explicar (ni a qui) que sóc de debò viu... i com demostrar-los que hom, entre els buròcrates enlairats a les oficines de l'ens televisiu, em crivella els texts sense cap vergonya, hom me'ls destrossa i esbocina i apedaça de qualsevol manera i sense cap mena de reconeixement ni encar menys pagament... i en acabat... aquells vigilants... potser hi són per a matar-me i tot, i així, llavors... heus-t'ho... tot arreglat... cap problema... fora complicacions... Qui protestarà que li roben la matèria ni qui se'l creurà, pobre fantasma! Què valen els seus gemeguets pòstums i inoïts contra les cridòries criminals i les imposicions estentòries de les autoritats qui destralegen ça i lla i a llur caprici i antull? Car, oi, el món... sempre el mateix... qui no se't menja cru de sobte, és que, més delicadament i oculta, ja ha començat de coure't sense avís, sense que te n'adonis, amb argúcies de sotamà, amb legalitats inintel·ligibles on tot tort els és permès, i a tu cap espinguet... Maleïda burocràcia, tots plegats, assassins i lladregots!

Me'n torn, cot, jup, buit, desconfit... Au, cap als afores més pobres de la petita vila... On hi deuen viure els mantenidors dels edificis, els qui en netegen les oficines, els canfelips, les escales, els ascensors, i els qui tenen cura dels forns de baix, dels ventiladors de dalt... De les finestres, la seguretat, els accessos, les comunicacions... Ara tinc gana... Hi deuran haver botigues normals. M'hi volia comprar pa, cervesa, potser una arengadeta...

M'he fet un entrepà. (Reflexió ontològica mentre masteg a pleret: *Sóc un cos qui es veu reflectit al vidre opac de l'aparador, un cos en perill; darrere hi té els armats, sempre els armats imminents amanits a l'agressió preponderant. Més val no guaitar-se mai enlloc, altre que als miralls del cervell – és clar, sempre que no hi tinguis malignes paràsits residents de forces d'ocupació: ni déus ni pàtries ni reis... ni fes ni esperances ni devocions... ni mestres ni autoritats... ni senyors ni exemples ni herois... ni màrtirs ni influències... ni ortodòxies ni zens... ni ètiques ni morals... ni catralls ni camàndules, ni bogeries de decebut i quinat pels fastigosos esquers, tot mirallets part de fora, i cor de verí*.) Quelcom em distreu, un traüll, un brogit.

Una família de rossos nòrdics... la bella senyora majora ostant a puntades i a renecs un ocell i un gos – es veu que se'n volen desempallegar... La família és rossa i massa rica per als voltants... Me'ls he trobats mentre davallava per un carreró estret i molt rost... Per la barana els veig, són a punt de pujar a un vehicle... No volen pas els animals... Gos i ocell no fan joc amb la família esvelta i adonosa... Tant l'un com l'altre són negrots i han deguda patir força misèria... ni pèl ni ploma ni prou lluents ni pentinats...

Ara que la família han partit, altívols, despectius... el gos m'esguarda amablement... Pel fet que encar estic mastegant, arrenc de les dues llesques qualque bocí de pa sense arestes i l'hi donc que en rosegui una mica si vol; alhora, damunt la capterrera de la barana, li llenç a l'ocell unes pellucalles també saboroses i flairoses de peix... El gos acaba, agraït, al meu costat – i no sé què em diu… Em fa l’efecte que sap d’enraonar… De primer, només li’n cops mormols… lentes incertes paraules d’infant… *papa… mama… pipí…*

Me li assec a la vora… i aviat li ho comprenc tot – disserta molt saberudament.

L’ocell així mateix. L’ocell – que veig que no és del tot negre, que té a la gropa una viva taca d’un vermell carbassa viu i molt ben delimitat – una decoració al plomatge d’exquisida elegància – també sap argüir com el filòsof més clar, més orfe doncs el seu discurs de falòrnies ni de merdosencs moralismes de capdecony transcendental ni metafísic.

Quina sort de tindre de companys gos i ocell qui enraonen tan educadament, i assenyada i conseqüent!

Llas, tanmateix, car prou sé que els animals d’aqueixes dues espècies es moren molt més de pressa que no gent com jo, d’ací que, tot i que siguin més joves que no jo, també, alhora, siguin més vells… D’ací alhora llur saviesa i llur energia combinades…

Digueu, digueu, companys, m’apuntaré tot el em direu… les vostres apercepcions dins les clarianes de la jungla horrorosa de la vida em duran tota mena de serens estoics consols…

Escoltant-los em ve a l’esment el concepte de “frònesi”, que és la mònita i la sagacitat que emboliquen el qui de debò sap re, i que li permeten de no caure doncs al parany de cap mite ni falòrnia ni rucada precuinada (dins cap superstició).

Diu el ca: –Hom accepta només allò que descobreix sense cap altre ajut que el del pla fenomen repetit amb el mateix resultat.

I l’estranya grua afegeix: –Tot és natura i tant tu com el gos heu menjat ocells, com jo, ocell cuquívor, he menjats cucs qui menjaren qui sap què. L’única veritat és que tot es cruspeix, ço és, que tot s’ho cruspeix tot, o que el tot es cruspeix elleix. El territori on l’univers s’amaga, acollonidet, és un petit pudent reducte on tot el que hi ha és alhora farratge i excrement… Tot el que ara és farratge fou excrement, tot el que s’escau d’ésser ara mateix excrement serà farratge més tard com ho fou abans, i ambdós, farratge (o teca, o recapte) i excrement, foren i seran alhora els qui se’ls cruspiren. L’univers és un animaló qui s’autocruspeix i s’autocaga sense cessament.

Dic: –Us deman, doncs, car ocell, si sabeu quan l’univers, animaló acollonidet reduït dins els seu espai clos molt petit, de tan manera que es veu limitat a cruspir-se ell mateix i a cagar-se ell mateix per a continuar vivint, podrà… vull dir, l’univers… quan podrà esmunyir-se d’aquest espai qui l’engabia… Si anc, doncs, podrà jaquir d’ésser aitan poruc i assajar de fugir de la presó… O no podrà mai… o potser, si fugia, es dispersava en nul·litat… O què… car jo… ni puta idea… O potser vós, mestre gos, ens ajudaríeu, més pragmàtic, ensumaire, a resoldre la qüestió… O…?

Han degut copsar un cert to meu molt lleig que tinc, santimoníac. Els dos ens carismàtics m’esguarden amb ninetes que exhalen picants guspires. Em transfixen amb dards de sofre i artifici. Tinc les anques incandescents, les amèbiques mamelles alçurades com geodes esclatades que cuidessin esdevindre guèisers de petulant inútil trofeu. Mos ulls de mol·lusc s’esclosquen sols, al·lucinen humectats amb les mels de les ècdisis i despulles, i a llurs nacres hi filustren el fatigós setge de les absències. Em sembla que m'ha fet mal l'areng mal confit. Heus-me'n tragitant de valent. I els animals, fent ganyotes, esquitllant-se'm.

—Trist hermeneuta tanocament posseït per un anhel vehement d'insistent plectre poixeule amb què tocar els collons d'altri rai (glapien, a l'altra banda de baranot).

Què hi fotrem. Girem full. Els dos brillants copròlegs, o s'han cansat de discutir, de filosofar amb un martell més ofenós que no el del vedat edifici perillós, o no em romanen ni molletes ni bocins de pa amb sentors i salabrors d'arengadeta; per allò o per això se'n van, el gos volant, l'ocell reganyant i amb la cua entre les cuixes.

Romanc amb un pam de nas; a l'il·lícit suburbi embrancat i sense contactes, com adotzenat cetaci. Rere l'esquer favot de l'esperança, sempre s'hi amaga l'ham esmolat de la cruel realitat. Sedec ara, i me n'adon que cap font no hi ha a la plaça. Ni cap arbre esponerós que m'oferís glopadetes de cap fruit ni xarrupadetes de saba.

Esperaré l'autobús de tornada. Tant de bo no es fes, abans, de nit, ni rebés ambtant cap galtada ni coltellada. Tot i tothom em vol mort i cagat, i nat i menjant i menjat.

Seràfics zíngars innocus i rítmics em passen part la vora; com sé que els zíngars són esfereïdorament supersticiosos, em disfrès de ratada pell de conill penjada de gairell al ferro dret on hi ha el senyal que marca enlluernadorament i xarona l'arrest de l'autobús. D'esquitllèbit em fan veure llurs xuris immaculats i tanmateix misteriosament codificats amb els subtils gargots dels meus sucs convalescents. M'escarranseixc fins a l'abolició de tota presència; mercès a la meua sumptuosa habilitat cleptomaníaca, reïxc a robar'm jo mateix. No sé què voldrien fer'm, belleu escurçar'm més curt i negligible que no sóc, mes poc sabrien trobar'm enlloc. Les pantomimes feixistes del malparits nocturns mai no m'han acollonit gaire. Car els desapareixc, com dic, no jaquint rere meu altre enllà que qualque lleu osca estigmàtica en la boirosa atmosfera on feblement i somorta feia semblant de bellugar'm.

Ara les hores s'escolen com filtrades per pelleny oclús. Quan me n'adonaré, de la proximitat de l'autobús, em dignaré a tornar'm a contemplar al ridícul espill de les formes tàctils. Les virtuoses fembres de la prostitució potser llavors interpretaran que torna de cop i volta a manifestar's el tirànic món alternatiu on els candidats més rebels qui s'hi rabegen (no gens opacs, mes empenyent-te sempre a actes horrorosos) de cops viciosament es resumeixen reassumits. I reben, les mal venudes, sotracs de trascantó i colze eteris de valent les aürten i es pensen, si doncs no típicament els garneus follets, que no fos aquest cop doncs que la volpella policia o els volpells psicòpates qui tan agressivament les avorreixen han adquirits també ara potències religioses, i que llurs aparicions miraculoses les segellen amb sobtats sangtraïts. Car tot ens sembla als malfiats marginats reialme hostil i massa tendre per a tant de sarcasme natural.

Engallinat a un dels seients més foscs del nidorós vehicle, les desagraïdes interjeccions del trànsit em fan malbé cada tel de l'ou de serp on vull encabir'm per a més tard com qui diu intacte esbadellar'm a casa si fa no fot doncs encar sencer. Hipòtesis hologràfiques m'escorcollen els protons qui col·lidint se'm trenquen emetent alhora anàlogues onades circulars que em trameten el tinard del crani (i tota la brutícia que com morca s'hi enganxifava) cap al forat del cul del no res. Els trontolls, sobre, m'hi esbalcen de les lleixes del damunt artefactes que en estavellar-se'm em fan veure les mil-i-una. Per la finestra se m’aboquen espurnes crues evadides de la tecnologia descordada d’un món convertit en rusc menjat per les flames i a frec d’esclatar, i d’on l’eixam caòtic debades, car cada pota roman presa en càustic vesc, només somia a esbarriar’s.

No poden tanmateix caure’m tants d’objectes heteròclits al carbassó que ja tinc tot abonyegat; no gos aixecar el ulls i, si al capdarrer ho faig, el jovent de rere meu es fa l’adormit i colguen badalls; són ells qui em tiraven els paquets d’altri; voldria treure-me’ls del cap com del meu tenebrós camp d’operacions i faig un signe despectiu amb una mà. Llurs iròniques gracietes culminen llavors en un autumne sobtat no pas de fulles qui s’estrompen del arbres ventats i esventats, ans de farcells i capses i caixes més grossos que no els d’abans, i estronts tot justs cagats, i burilles enceses.

Precoços ciutadans de qui el capteniment demostra el fracàs d’una societat qui falleix sense remei. Calia haver-se’n desempallegat quan encar eren mal·leables. Els senyals de la dolenteria indesencastable apareixen aviat. Tret que és clar qui no és dolent no sobreviu. I malden a pertànyer-hi, en aquest món de malparits qui sempre s’ho enginyen per a reeixir, peti qui peti.

Paradoxal collita: entre les llepies dels cagallons i les boïgues de les cremades, em trob, en davallar, amb un cert estri damunt la falda. La llengua d’algú, nou ingredient per a la intriga. A qui deu pertànyer? Vull esguardar cap enrere per tal de veure si hi ha cap passatger qui roman mort al seu seient mentre tots els altres desembarquem, mes a força de blasmes, de moment només mormolats, els matalots de darrere meu no em permeten guipar’ls sinó els pits quadrats i gegantins. I ara hom m’empeny fins que cuid caure i tot damunt el paviment. Ara amb dues llengües doncs, i nogensmenys tan mut com sempre, catric-catrac, fent caminet. Quina llençaré d’amagatotis, la meua o la de recanvi? Objecte recriminatori, de dos n’hi ha un de massa. Caldria no marrar-la, recorda-te’n de llençar l’adventici i mai tampoc del tot no empeltat. No pas aquest qui com furot se’t mou moll entre caus de genives.

Remor de discussions ara que m’alluny de l’autobús mortífer. Hom discuteix, em sembla, com sempre, de paraules inútils, trivials, sense-substància: lleialtat, fidelitat, seriositat, moralitat, i d’altres codolencs principis que només serveixen per a sorrar’t al brac fètid i sangonós. M’haig d’abrigar, rigors de matinada es lleixen sentir. Imitant qualque conca molt granada qui conec i qui salud sovint amb una lleu capcinada mentre passeja el gos, m’apuig la jaca clatell amunt fins que me la pos de fosca caperulla com si esdevinc també la musa dels misteris.

I ara sóc a les envistes de ca meua. La platja és plena de velles immòbils, moribundes. No els dic re ni re no em diuen. I amb els veïns pitjor. Pels vuit costats, els nostres veïns són tots uns grotescs sotshumans: homínids gords i estopencs, sense parla ni cervell, qui, grunyint i geperuts, ens llencen totes llurs brutícies al nostre jardí; damunt un munt de llenya balladora, els veig com agafen les pells i carcasses de llurs animals consumits i els palters de llur gossos salvatges i ens els llencen cap a naltres amb braços llargueruts i molt musculats; sort en tenim tots plegats de la dispesera i els seus fills, qui tantost reben les escombraries, les tornen a llençar vers on sortien, i així la merda tothora vola pertot.

El cor violent em percudeix les orelles, només n’oïc el seu gong eixordador. Sóc jo qui fa tentines o és ca nostra qui sondrolla...? Ambdós! Car tantost fer’m dins, me n’adon que grossos padellassos de guix i calçobre s’estimben pertot; pitjor: com penetrants aeròlits cauen qualsque més massisses pedrotes, amb terrabastall rai, esgallades es veu de sostre i terrat; i els enfollits projectils espeteguen pertot, damunt mobles i atuells, aigüeres i safareigs, ormeigs i màquines… millor doncs (hom decideix) despendre tothom la nit fora…

La forta dispesera coordina l'evacuació. De la platja estant, esguardarem astorats la destrucció. Romanc quiet, amb el cervell estantís, per tant d'esclat de mort paralitzat. Només qualsque tics epilèptics em desvetllen braços i mans qui esciatèrics (volent enxampar ombres fugisseres) no enxampen sinó elfs i berruguets escorxats de qui els ulls lluen carmins com per dinamos de bicicletes pixavagants activats… o són, reflectits, els llavis pintats amb pintallavis fosforescents de desvergonyides i corrompudes pubescents… o adu les ulleres pirates de marrecs mentalment atesos les quals nocturnament guspiregen i fan pampallugues com miratges i aurores boreals de desert defectiu… o encar carboncles als aparadors dels apotecaris de qui les híbrides químiques ultratgen fanocs i zelots qui les cremarien amb torxes microscòpiques… o insectes malvolents de qui l'energia es resol en isolats robusts sobtats sabotatges… o tòtems pedagogs de qui les pitjors excentricitats són d'encendre's a deshora… o nius d'angoixats pterodàctils d'ales espatllades qui hi coven secrets molt llords…

—Pensar fa de rucs! Avia't, avia't!… —m'eixoriveix el pessic de la dispesera al coll.

I ara heus-ens ivaçosament fugitius, a l'avantguarda de tots els manecs i desmanecs que reeixidament se'ns tiren darrere, duts per l'invers tsunami on si l'oceà es buida els cims s'omplen. Per les orelles (nanses o mànecs), desmanegat em mena la dispesera al pou, on amb la seua canalla ens amagarem que tot el desastre ni cataclisme no s'escoli.

Voltats pels gemecs dels ostatges, pels crits opressius dels qui es pengen i els qui s'esbudellen perquè no poden endurar una fi aitan errònia, la qüestió que musclegéssim… car, tot i que a tothom ens pruu el solipsisme ara que som a l'estómac de la mare terra, com hipnotitzats embrions lentament consumits pels enzims i pepsines de la nostra culpabilitat, l'esfera ventral roda que roda.

Per la boca del pou les flames. M'he adormit pensat en l'etimologia dels meus pernils tan magres. El do ocult del son es manifesta, remota arqueologia on ens arrelem, matèria. Quan ens haurà passat part damunt la guerra, tots trobarem fragments d'antics subjectes qui jutjarem luctuosos i sinistres alhora que els colgarem ben al fons de l'oblit amb no gens adolorides pales i amb tot just estrenades neurones.

Ningú no suggereix que calgui riure gaire ni davant cap apocalipsi ni davant cap nou solell ixent. Pansit narcís, sempre romanc idèntic. Dins el pou no sé quina emperadriu m'ha segellat els llavis amb el seu carmí que en la foscor relluu. A la meua edat, violat per una xicotella d'estructura nàquissa no sé pas què vol dir. Una de les filles de la dispesera s'havia comprades als magatzems "Tokyo" unes arracades de qui les notòries ombres afiguraven un pistoler de polpes rares, com ara si fóra cap cadàver qui caminés. A les parets del pou recòndit hi havia un mosaic abjurat on, a l'escenari, uns quants de prohoms psicòpates feien equilibris sexuals. Llurs esplets molt sucosos haurien animats qualssevol minyonetes. D'ací belleu l'actitud de la marreca. Tot circuit és viciós. I quin circuit més estret ni inevitable que el del cul d'un pou. Sotmesos allí dins a no cap restricció, la bestialitat ens temptava tots plegats, i l'únic qui no era de la família era eu; la por a l'incest s'esvaeix en la foscor; així i tot, atrapats a l'atzucac subterrani, turpituds i mendacitats rai eixiren a flor. No sé pas qui se'm cardà, probablement tots i mant de cop.

Amb potes de guineu mascles i femelles em mastegotegen com adversaris desmenjats. Jo qui avorreixc la violència no hi intervinc sinó per a aportar-hi la solució del qui rep. Feia l'ànec abans els torns no anessin de mal borràs en letal. Que res més no sortís de polleguera; el pou ple de gom a gom i heus el so d'un flabiol mentre hissem el cove qui escosirà l'horitzó per veure si a la costa ja no hi ha cap clepsa amb turbant. Quan cada ignorant se n'hagi tornat cap al seu cau pollós, el foc ens tornarà així mateix a entrar als queixals, els nostres fetges en sabran més de set sous i tot, i gara-gares i viu-vius, i bous i esquelles, i cireres i orquídies, tords i coloms, veraços, re-esdevindran molt preuats atots. S'esvairan a pleret els damnables al·lels, i llurs missatges incorrectes i perillosos perdran virulència. Cada crua versió de les múltiples mutacions qui descarregaven adesiara deletèries metzines les anirem tolerant millor. I tot argument esdevindrà neutral, amb cada intercalat apunt accessible i restaurat, amb cap seqüència il·lògica no pas imposada com adés per les classes abassegadores de datspelcul plepament i pega entronitzats. Tot allò que els maleïts avantpassats ara esvaïts fins i tot del record al·legaren serà benauradament capgirat.

Tret que m'erri a l'engròs de lectura quan veig dades i aparat adjunt. La muda i boirosa veracitat del que ara se m'esfilagarsa davant els ulls lleganyosos m'esbotza com la mà closa d'un gegant fins al puny cul amunt. El resultat m'impel·leix a l'escarn. Rutinàriament absolutista, continui sabent que no tinc re, i menys raó. Ara, formular els riscs del surar roman tanmateix preeminent: cal sempre prendre mesures per a no lleixar's heure gens. Sóc aquell qui jamai no va enlloc. Ni pensa re de bo. I qui guanya pràcticament no re. El metge que aconducta la dispesera em diu, preocupat, que quasi he fet el cim. No sap què accentuar: si els ossos, les febres, les inflamacions, els tumors... Qui li'n fotria retret!

La platja se la veu neguitosa, afeblida, a frec d'esclat i desfeta, com si se li rebel·lessin els turmentats elements íntims. La platja, com les ficcions dels meus texts i la vida que em duu, agonitza, en ones constants perbocant els nítols emmalaltits. Tossia al bar i veia a la tv que hom deia escòries i rudiments d'un text meu. I volia, és cert, anar a l'hermètic edifici on (essent altri) m'ho deurien haver resolt. Mes sabia que tot el que fes ni llavors ni més tard fóra inútil, tan fugaçment transitori com els tres dies que em resten per a morir.

~o~o~

M'han dit que l'obrer de la dispesa de la cantonada l'han trobat penjat.

M'ho ha dit un conegut qui es fa amb una veïna de la cambra que l'obrer ocupava a la rònega dispesa.

Moltes de vesprades me l'havia trobat al mateix xibiu escarransit, on, entre les polsegoses revistes de l'any de la picaó, s'asseia a beure-s'hi un vinet dolç. No parlava mai amb ningú. Només et responia amb monosíl·labs si mai li deies re. Una nit fa uns pocs anys menava sa filla i sa dona lluny de la nostra ciutat cap a una altra de llunyana on les possibilitats pintaven millor i es va perdre al volant del seu cotxet. Van acabar molt lluny de la carretera, en un pla vora el riu, les rodes embarrancades, tots confits en la foscor. Feia fred. Com qui diu a les palpentes, trobaren una borda d'on no cap gos no eixí a abuixir'ls. La xiqueta i la dona s'arrupiren a un raconet, i ell anà a escosir els voltants. Les llums de la ciutat llunyana feien pampallugues cap a un cantó de l'horitzó, o potser eren els fars dels automòbils d'una carretera torta. Tanmateix, tantost s'hi adreçava, qualque bosquet de malesa punxent o qualque terraplè inaccessible o qualque aiguamort li'n barrava la progressió. Al capdavall, enfangat, va tornar cap a la borda de l'estuari. No sabia trobar-la. Es perdia pel pansit inert areny sens fi. I quan li semblà amb les primeres clarors de trobar-la no gaire lluny del cotxe embarrancat, dins la borda no hi havia ningú. El que en romania del cotxe també era buit; a poc a poc s'havia anat colgant i, tot el que hi havia dins, les llenegoses mans subterrànies s'ho havien mig apropiat, com si els fos tresor que, més avall d'ocults soterranis i oblidats claveguerams, els follets del pinyol de foc a flames nodririen. Desesmat vagarejà encara damunt la relliscosa pell de serp de la serp adormida en el malson de l'esfera esventada al buit de l'univers. La dona i la filla s'havien esfumades. No les trobà mai més. No sabia si se les havia endutes el riu, o una bèstia nocturna se les havia cruspides, o si una bona ànima les rescatava i les tenia dormint ben acotxadetes a ca seua, o si, a poc a poc, enfredorides, havien reeixit a trobar el bon camí que menava a la carretera i, preses per cap vehicle caritatiu, havien fet via amunt, reprenent de mantinent llur camí enjondre i en millors condicions, ben enllà doncs de la seua pollosa vida d'etern perdedor.

El taciturn obrer es deia Aristarc; Aristarc Verdura. Ho sé perquè els seus papers eren a les escombraries i amb el vent n'hi havia per terra i n'he roplegats alguns. Car és cert que ningú altre enlloc no n'ha dit ni piu, de la seua mort.

~o~o~

L'hedonístic copròfag Mili Guç contempla al raconet paradisos

—Esverat pel firmament irònic, estacat a la soll on ragen i s'afegeixen al gatxull els gotims enfitadors de l'escarnidor tebi pus de la massa madura cosmologia... exposat nu ni inerme a l'astorador fenomen de les magnituds dels polítops de manta dimensió... avergonyit per les xàldigues arítmiques; nogut pels àvols averanys, enlluernat pels vèrtexs paradoxals dels vòrtexs embalats, corprès per l'angúnia de tantes d'optacions irreflexives... per les repulsives façanes qui s'ensulsien soles com joguines sabateres; pregonament repel·lit pels tentacles dels veïns... encès de pors davant de tantes d'absurdes criminals creences ni sacrificis, per tanta de despulla emmudit; corruixat per les culminacions estèticament monstruoses; amb enfelloniment ni ira davant les casualitats de la dinàmica de les distincions sense distinció... irritat per l'atmosfera de les cerimònies lletjament decoratives; esgarrifat per les císniques mullers qui exposen banyams opulents ni exuberants de feres desconfites a cada paret de casa llur... embasardit per la ràtio d'encantaments davant els escaguitxosos segments jeràrquics... pel volum ingent d'estimets als ombrívols fats discs dels seients dels qui intuïtivament els veus, sempiterns efedres, patint accelerats irreversibles apagaments; sense arguments contra l'envestides constants de l'atzarós opositor qui com ovopositor desfermat em bombardeja les nafres; a l'engròs malaurat si tot prové dels acords irrefragables del veïnat sencer... dut a menyscapte pel podrit maleït malastruc insignificant torpede de l'orgasme que evitaries com els raigs gamma, si doncs no fos que l'esfera on et condemnen ja curulla com mugró de condó just emprat; condemnat al ferment fervent d'enlluernant lucidesa; sucumbint doncs a les esvaïdes vàlues de les escolades sessions, tanmateix ensordit pels peans cacofònics, els eixordaments a betzef, els anònims eixorbaments engegats per l'adotzenat esdeveniment... tip de les punxents implications, les allevances gratuïtes; geòmetra furtiu guipant rere la gelosia... feixuc de queixos, irat i ferm, què, tip que no en trec, crec, cap avantatge d'ésser a l'avantguarda celestial... tret belleu d'haver desenvolupat una certa resistència a l'escàndol, assumpció sublim que em duria, si me la cregués del tot, a la somnolència de la tasca assolida, tret que mon discerniment m'empeny encar a surar enllà del torrent de greixosa brutícia com alfarrassaria que davallés i em negués si encar, magre, penuriós, minúscul, sense renom i totalment contemptible, romangués, pàmfil, a lloc, ço que no faig tampoc pas, car tantost l'aporia ni l'atzucac no fiten... m'hi moc... em moc cap...

—Petit Qarlets Qalbet!

—Deessa?

—Em sembla que tornes a parlar sol.

—Perdó, deessa; no ho faré més!

—Vés-te'n al racó i la cara a la paret.

—(*M'ho diuen sempre, i poc s'afiguren què hi veig*.)

Paradisos

amb quina merda no em vénen avui?
com en diuen, diu...?
en diuen al·licient, incentiu, estimulant...

en diuen la consciència càustica
el dimoni annex qui els rosega...

el nic ni inic castigadoret
incorporat al redós sobtat de les timbes i capitombes
del més ocult abrupte escabrós cervell...

mes el meu l'he mort una nit on queia el glaç
rere el qual l'horitzó s'eixamplava
en freds colors de polars aurores...

i ara estort em desfaig del cim
lleuger com volva

surant per neus on els ulls m'hi dibuixen
esteses impol·lutes

on les bombolles es desclouen
en selves ventisses
de poblacions exòtiques
qui exactament duren
com m’hi dura el llambrec.

—Reprès cabdell. De tornada doncs als mons fantàstics, hi faig de paixà herculi qui compassiu s’embeu dels adelerats paisatges si la boira es dissipa.

—Ja repeteixes la lliçó, Qarlets? No n’oïc pas la musica.

—“*Avi Qarlets Qatalà, qalb qriminal, només anirà al cel abissal on l’ungla esgarrapi*.”

—Així m’agrada.

—(Mes m’hi moc… m’hi moc… cap al somni… on rere el glaç tibat… l’altra etapa té lloc… on en flor m’esbadell… qui pòl·lens escampa.)

~o~o~

N’Hèctor Herculí s’hi fa perdonar la petita erecció

–Perdonin si els plau la petita erecció; és clar, amb el contacte i la proximitat de tants de bells cossos mig nus…

Entre perfums i ferums d’amor, al rabeig de les sentors marejadores de culs i conys, ara un pèl empegueïdet això els deia… tot i que poc hi hagués manera que pogués amagar com trempava si, de les dones de dalt, llurs gropes i cuixes les tingués encastades a llavis i nas i, de les dues o tres dones de baix, llurs mans i pits a cames i cuixes els tingués que com ara esclafats se m’hi besaven.

Pujàvem tots plegats, i una mica a la babalà, per bastides força precàries de fustes i barrots, fent equilibris i àdhuc acrobàcies, per tal de poder emergir a la llum.

Havíem, colles, anyocs o boldrons de mansuets badocaires visitants, amb cossos que per a veure-ho tot se’ns perllongaven a segments tanmateix imbricats… com si cascú de naltres esdeveníem allargavistes o prismàtics d’antic almirall de vaixell bataller… I havíem, dic… Havíem, doncs, anat admirant els detalls arquitectònics i àdhuc pictòrics i escultòrics d’aquella catedral subterrània… enfonsada ça enrere, llong ha, en quin sap quin altre període trasbalsat… mes ara de sobte, au, greu sacsada tel·lúrica amenaçava de fer’n pitjor, i qui sap si absoluta, runa… i, doncs, de mantinent volíem fotre el camp… som-hi… cuita-corrents mes encar educats, n’eixíem com podíem, els nostres boldrons – d’altres potser per portalades més convenients ni faitisses – els nostres, però, precisament per molt estretes, belleu adés clandestines, galeries... i hi érem afetgegats com verms qui, entrellaçats, ells amb ells es remunten estretall de budell amunt... (corprenedor espai hàptic carregat de sentors excitants i tocs esgarrifadors que al millor delit no duen... de certs volums semiesfèrics de finíssima pell que els més efusius expletius incessants es mereixen) i llavors pou amunt per una bastimentada improvisada, on davant i darrere les dones s'esforçaven com jo m'esforçava, vigorosament mes, com dic, força com cal.

Car volia la sort que els boldrons fossin de dones – *llurs tovors ni embogidoretes aromes!* – tret meu, qui sóc d'allò més endurit i herculi... com si volgués, idoni, el fat jogasser i sovint ple d'encert instal·lar la mascla sòlida busca bruna a l'alb femellenc rellotge mòrbid, voluble i mel·liflu.

I hi érem, enderiant'ns-hi. I hi reeixiríem amb prou traça, endurança i virior. A això jurcàvem il·lusionats: de mantinent apareixeríem renaixents al cresp lluminós com gloriós griu o enlluernant opinic qui de l'ou sinistre i colgat es desclou, i la closca angoixant i fangosa ardit esbaldeix i esbadia.

Del llivell marítim al qual aspiràvem ja en sentíem l'escalfor; i en percebíem l'assolellada claror, n'ensumàvem la platja, i n'oíem les tendres onades. Per això ens afanyàvem i ens anàvem despullant d'engavanyaments; la xafogor i l'angúnia de l'estretor, amb la precarietat de les bastides, ens tenien una mica ofegats i ens desempallegàvem doncs d'abillaments fins que tots anàvem si fa no fa, si no pas doncs amb vestits de bany, en calçotets i robetes interiors.

I escaient-se com s'esqueia que, delitosament entrepanat damunt i davall per formoses i molt avinents femelles, tot i que fos perdonable que mon pipí s'hagués eixorivit, tanmateix el decor imperant m'impel·lia a implorar'ls la caritat de llur comprensió. Ço que totes plegades feien amb rialletes de conill, i àdhuc qualsque de les qui tenia per sota amb esgarrapadetes crurals o estrebadetes de collonets.

El nas en divinal fal·lera em flairava el triomf, l'assoliment de l'èxtasi somiat, la irrupció celestial. Ja em veia fora, amb totes les fembres colent-me, a lloure gaudint.

–L'herculi alacantí Hèctor Herculí, el darrer català de la terra, repoblarà l'espai.

Em deia, ja tastant-ne les gràcies, sense tanmateix, al rerefons del sensori, voler oblidar'm tampoc gaire... no fos cas que llavors rellisqués bastida avall i fes doncs que tot esdevingués nul, per qualque intrús "massa tard" l'anhelat tripijoc aixafat... amb el terratrèmol, damunt, empassant-se'ns irremeiablement, ah, llas, i com gola incansable.

–Ull viu doncs ans no traguis la desitjosa trompa a les dolceses costaneres on tu i elles us rabejareu en bonhomioses copulacions interminables.

Em reptava, posant seny.

–Una miqueta més i el paradís se't bada, Hèctor sortós. Darrer català a existir sota la capa de la melangiosa malastruga lluna, ets l'herculi alacantí qui en acabat de l'atroç naufraig de la impia terra... la carallot no gens recalcitrant a jaquir's engolir pels traus negres per folles

supernoves qui encar s'estavellen en càbits fortuïts causats... l'entera galàxia domines, car a part tu no hi roman sinó dones.

Em dic, i em tust a l'esquena. Car prou sóc el tècnic qui, pus excel·lent expert en spintrònica, sap l'únic mètode adient de generar el vector ocular ambivalent... millor que ambivalent, és clar... car pot valer alhora zero i u... *i ensems ambdós de cop*.

Els quàntics bits (els qubits) ja triats els excit amb cap llambregada de corrents carregada i es posen a baldufejar cap ençà i cap enllà i fan això en positiu i allò en negatiu i les dues coses a l'encop. I tot ho veig com vull, ideal albir. El *qubit excitat* superposa llavors les amplituds òptiques de tal manera que la llibertat matemàtica al capdavall s'enfarfega o desenfarfega a voluntat. Els ingredients del plèroma oscil·laven en quieta contradicció seguint les seleccions emeses per mos ulls qui harmònics ballen ordenant el firmament.

Escaients simultaneïtats es desenvoluparan prou tost en rutines burocràtiques que em duran a extàtiques reeixides també sexuals. Pavimentades amb llambordes i enllumenades amb fanals, les platges veuran sense antipatia com cada dona esdevé ma muller. Mentre el cel impolit serà espectacular pilot de fungibles escombraries on incessants s'acceleren els salvatges entortolligaments que s'ho empassaran tost tot. Inclòs el darrer català qui haurà aleshores tanmateix indeleblement poblat la constel·lació apropiada a l'altre univers.

Adés fotògraf només de forats, descobria la immensa força del zero... el zero atapeït fins a l'ofec de matèria fosca.

Tant se val. Ara emergíem, fent bots de joia damunt les darreres tanques, i valsant en tirallongues esvalotades com trens descarrilats. Al·lotejàvem ara que érem doncs fora, i ens banyàvem, i ens netejàvem, i jugàvem entre bromeres. I cardàvem pels descosits i, amorosits pel postrem bon temps, musàvem i jaquíem que s'escolessin les benaurades hores ans els martells del Solell esclatat no esclafessin sense altres traumes ni neurosis les umflades mànigues on amagàvem els darrers naips del salvament.

Car, en el meu triomf domèstic de la tecnologia del zero... tot afetgegat de matèria fosca, i llavors hostilitzat fins que no esclati en energia il·limitada, gloriosament i molt reeixida assoliríem... ans no fos de mantinent massa tard... d'enlairar'ns enllà d'aquell planeta podrit.

–Som-hi.

Els dic. I au, amunt, profètic fuselatge que com capoll que salvatgement esgaripa s'endinsa dins el no re de l'espai negre i infinit.

L'herculi Herculí i el seu fecundíssim harem d'isotòniques alacantines fan nas de cera a aqueix univers malparit i, beiners màgics, s'embeinen criptolectes en crisàlide finífuga, i cap a cap univers nou de trinca n'esdevenen teleportats per les coherències intrínseques dels estrenus paladins de la matèria. Del no re al re – *clic!* – i del re al tot.

Bressolats pels melòdics baveigs, xarrupeigs, rufleigs, dels electrons qui per llurs allerats, menfotistes, spins capriciosament baldufejats incorporaven, seguit seguit, noves realitats, ens propagàvem cap a l'esdevenidor promès... en accelerada expansió còsmica, tots plegats confosos en grumoll de festucaris qui eufòrics guirigalleguessin... pels sotracs dels espoderaments adherits a les roses tendres parets del budell culà d'un altre déu mític disposat a cagar el proper univers... no pas aqueix pertorbat que jaquíem d'empertostemps enrere, tan vell i revell, caducat, i tan tediosament pla, sense culs ni malucs ni mamelles.

Pels espais sense temps com beneits ximplets sallàvem, escatainant, rient i mutus tocant'ns-ens els erògens indrets. Psicodèlic projectil projectat com, per via òptica i doncs instantània, els ulls es projecten del mort qui, al·lucinat eunuc, ressuscitarà cap al relat immortal de la mortalla on hi han pintats els aspectes del seu guardó merescut.

Pels laberints de l'oblit, amb rítmics esclats, tot codi esborràvem. Al cel molibdè cadascuna de les llindes extradimensional de lluny superàvem. I per peculiaritats de la balística i els voltatges paral·lels que ens duien les òrbites a esgarriar's en boterudes rotacions, alhora ens trobàvem al·locrònics... ensems al vell i al nou, esdeveníem un perill punxegut que rebentaria cada esfera.

En acabat d'un altre episodi convuls, ens esvaírem en qualque somnolència impecable.

Encontinent, l'escena ens encaterinava. Ah, amable fortuna que els nòmades prosaics despertes als estireganyats fenòmens de les paganes romàntiques ruïnes galàctiques que els epígons de massa usats genitals ara seminals cobrim amb l'ample llençol del perdó que s'eixamorarà amb el solell perfecte de l'assolida assumpció de tots els nostres delers ni fal·leres.

Car ver és, i sense retop, que som els catalans el millor equip de la Història.

–Ja hi som. Davalléssim-hi, prenyades deesses.

Els dic bo i endinsant-les als Camps Catalònics, on constantment les àvols forces fosques són en escruix desconfites.

~0~0~

The Catalans – best team in History

The Catalonians (from *katu-* 'battle' and *wal-naa-mon-* 'ruler, boss') are universally acknowledged tops among warriors.

At the Catalonian Pitches, where the dark forces of evil are constantly defeated, a phenomenon pillows and bellows... Abreast bursts often enough an eerie terrifying chuckling... and with it anyone that dares feign absorption feels indicted and doomed... as though he had signed his candidacy to falling forthwith carved asunder as suddenly then as on the counter an innocent carrot.

“With a stroke of their broadsword, the Catalans could cleave a horseman and a horse.”

During the afterlife of the caliphates of each of the realms then gone with the gradual extinctions of the four suns, the always mystifying priestly class invented truculent mysticisms, still crazier than those they replaced, and all of which only earned, at each of the chances, the Catalans’ scorn. With the waning of each of the worlds, the vile rumors swirled and throve, and the worst idiocies echoed anew, only worse, in foul reverberations and silly presumptions that choked all resource. Belief in obtuse metaphors weakened all jaws. On the wake of excess hubris, the crucibles, up until then boiling with rotten inseminations and periods of monstrous cunts from beetles segmented, enormous as moons, quit producing their deleterious soaps. The mandrakes agonized anchored in filth. Disillusioned, wounded by the persistent knives of those defective ecclesiastical knaves, sacrificing to some disgusting nonsense or other the virgins less wrecked, from whose guillotining pussies the embryonic leeches collectively pointed with angry grimaces and monotonous, grotesque symphonies that enthralled the vomiting circle of vultures attending, the others, the faithful at church, mired in the constant perversities of such futile decapitations, feeling at last swindled and rejected, scattered, ashamed and burned. Random sequences of disasters followed. Every exile felt as good as slain, and wished he had been also a less ugly virgin also sacrificed, for at least the lucky trophy victims proffered to the obscure exceptions of some bulbous gods plus to the annoying lame-ass Bourbon with its bottom by shit perennially stuck to the throne, had had an instant of reflected brilliancy.

“All parties agree in praising the skill and boldness of the Catalans, who, with many wounds, sustained the brunt of the action.” [Gibbon.]

At the end, the decadent territories surrendered to the Catalans’ strategical genius. Taciturn, the heinous predestinators, with their own poison intoxicated, cynically offered them their useless, dilapidated kingdom.

“Fucking fleeced morons!” The brave Catalonians answered, riding into the intricacies of the protracted twilight, while the blurred eyes of the few throwaway zombies left behind hypnotically persecuted their shapes adored, with nosopoetic slavering inconsistently singing, feeble as aging lunatics melting into entropy, their praises, their initial strengths, their schemes and distillations, and above all their ultimate triumphs, plus ardently pledging to always desire for them quite sound and successful repopulations of many universes to come.

~o~o~

La nit dels capitans

Oh, capitans, a quin cony ficarem la vèrgula?

Amb tècnica faraònica del pílor la fèrula
fica la fècula a l'ergàstul
mentre els genitals plebeus
mortificats somriuen (com voltors muts)
(*flòculs de pèmfig pènduls*)
i en entre el jejú i el cec, l'ili o...

O el lliri bru qui fotré damunt ta llosa
amb tot el que m'isqui de prop l'isqui.

~o~o~

Peà al català

De la ceba sem
i espinyant la ceba
el puny aixequem.

~o~o~

Eleuteri Q. Qatalà, almugatèn d'almogàvers

Si sóc almugatèn d'almogàvers
trob prou que tot és comptades faves
que de la traucada paella del cel
a tombarelles cauen pèl-mel;
rabegem-nos al miratge, atlants,
que per això hem nascuts qatalans!

~o~o~

No ets ni el catlà dels castells
ni el gotolà dels gots furros...

Ets qatalà, com et digueren, molt honorant-te,
tos ardits enemics els àrabs
per als qui mercès a tu *qatalà* és verb
qui torsimany ver et diu que també vol dir

vèncer totalment, convèncer totalment
amb un argument intel·lectual més poderós.

Amb la rel *qtl*, el nom altrament fa: *combatent a mort*
i el verb fa: *matar en combat, esforçant-s'hi pler*.

Som-hi, doncs, car com tot qatalà ets ferm i fer
i Qatalònia és la pàtria dels combatents
qui combaten amb ferotgia inoïda
(ei, i qui s'hi enfronta perd) (i la vida).

Al-Qatalunia, doncs!
on els més coratjosos combatents
qui al món no sien som
i eleuteris ens volem, o morts.

~o~o~

qq 88

Deterioració ans desolació als Sassos d'en Resolis

"Sense resolis, desoli's" – deia l'anunci de la marca de vinet que prenia l'home qui amb la copeta cap per avall i ni gota que en ragés tot desconsolat seia al racó. Sargit d'ascles, apedaçat de crostes i esquinçalls, el panell mig estripat, escalabornat i galdós trametia tètrics gemecs d'ara em trenc ara no em trenc tot al voltat de l'inici del camp adés florent que quan em volia allunyar de les vanitats encetava caminant tot esperançat.

Avui m'he dit – ja no passaré mai més pel sas abans tan verd i clar, fresc, pastoral, i ara tot aturat per absurds murs aixecats pertot arreu, molt mal fets, amb pedrotes amuntegades i teles metàl·liques que amb prou feines les serven perquè no s'estimbin pels rosts; aqueixes barreres maleïdes ombregen el terreny, n'aturen el corrent de llibertat i tota la vegetació doncs s'asseca i fa catúfols, i damunt i rere els murs hi ha sovint escopetaires amagats qui a tot el que veuen bellugar's engeguen trets: i maten doncs o cusen d'impactes sense contemplacions tothom qui s'hi aventuri, porti banyes o no pas, sigui quadrúpede, bípede, alat, tant els fa. Hi ha pertot esquelets avials i més nous, d'eres abismals, i d'eres prehistòriques, i d'eres doncs recents, qui n'afloren entre els pedregars, car amb la vegetació morta i la foscor imperant, i els arbres pansits i podrits, les pedres i roques hi han crescudes sense impediment, i ho envaeixen tot, prats, tresqueres, marges, tucs, bancals.

On sou espígols, romanins, timons? Ferrovellaire tímid, ombrívolament brescant entra la ferralla on s'ha tornada tanta de maquinària industrial, és a dir, mortífera, bèl·lica, amb la falcilla ja no herboritz gens; tot el que roman per a collir és de metall, invent verinós.

Dominadrius, les trementinaires, llurs farcells i cistells encara penjats a l'esquena, i els pegots de resines flairoses sordament estavellant-se'ls-hi, m'havien entrat a la barraca. *Ah, enyor!* M'hi trobaven encara nu, buidant amb la sàssola el cossi d'aigua bruta on m'acabava de banyar tornant de fer péixer el puçós ramat. Amb deliciós instint adquisitiu, ho fan trontollar tot; segueix un col·loqui abjecte; les robustes fan morros, mouen bronquina; volen l'àpoca del satèl·lit que diuen que he trobat; diuen que no és meu, que l'adquiria fal·laçment, i que sóc doncs molt mal subjecte, que no l'he pagat pas a ningú; que si algú el pagava amb anys de recórrer profitosament i curosa muntanyes eren elles.

No ens havíem entès. No m'havia trobat cap satèl·lit amb secrets militars. M'havia trobat a tot estirar l'encenedor d'un senyoret; els el donava; era pornogràfic: duia la imatge d'una dona despullada qui, si fèieu flamejar l'enginy, s'embotia un objecte fàl·lic entre cuixes. Allò les enrojolava; se'm llençaven al capdavall sobre. Truita de cossos. Una em tracta de *magarrufa*, una altra de *marranxó*, la tercera de *marrofí*. *Ah, enyor*, sant tornem-hi.

Mes ara? Ara no hi ha ni arbres ni ramats als Sassos d'en Resolis. Som en camp, *llas*, de guerra. Tot hi és mort, o, si mai cuejant (amb prou feines), tot cuirassat i monstruós, massa feixuc, amb intencions d'heure't sencer o a trossos, i fer-se'n cap àpat, o enviar't al cel oclús en forma de fum.

~o~o~

en ídola i dòlars ídol hi dol

han desnonada la dona: de la cangrí a la garjola

(estàtua de bronze que en el foc et fons)

no pujaré mai més a les seues oficines
amb amatents dansaires i secretàries nues

al carrer doncs i tot el que ara tinc em cap a la butxaca
tot prim, tot ossos, amb els genolls de gripau trenc nous
i, sense mans, amb els genolls, esclovellades me les duc a la gola
sempre faig blanc al fitó on de deler la ferramenta trem

gos negre apareix, sos queixals se'm claven al coll

trivialitat de la ubiqua crueltat natural
això feia més mal perquè ho sentia a la pell del cos
no pas amb el sentiment, amb els ulls del qual
veia, amb el pas dels anys, caps qui roden part de terra
cossos menjats, formes gastades, infants trobats

amb les tisores d'esporgar veig qui talla mamelles

de debò cap sorpresa tret l'insult de l'instant.

~o~o~

Qualque jorn se us estronca l'aixeta

Si atures l'aixeta dels esdeveniments s'atura tot

S'aturen en sec els corredors a la virolada correguda d'automòbils

El reguitzell de cardaires qui pujant i baixant els esglaons se't cardaven la dona

Els gossos negres qui s’entrecreuarien com cruïlles
o crosses o croies creus d’angoixat no poder fugir
altre que per sempre pus encreuat o en escruix esquena-trencat

Els fragments de bitllets de banc faceciosament fragmentats
i en joli mesos per mans insidioses i burletes
i que tot d’una s’aturen a mig cel
entre els gratacels d’on des dels terrats no plovien
damunt els caps i les cobejoses mans dels sobtadament glaçats
assistents a l’ara silent i fins ara molt cridanera correguda

Els símptomes s’aturen d’espetec de cada gam ni malura

I els ominosos mecànics sacseig de la crisàlide escondida al cau sotà
de cap biga que sosté les esglaonades on ningú no xiscla
ni es capté com un animal sense seny

L’aixeta dels esdeveniments era en un raconet encara més inconspicu
que no el de la crisàlide afollada
era gairebé ran de terra
en fosc recambró
entre llims de brutícia
on d’estranquis hom hi anava sovint a pixar
i pitjor.

~o~o~

Fugint les fumigacions

He fugit d’on fumigaven els gossos per a treure’ls la llet

Les pudors sempre em trameten a tres quarts de quinze

Com en acabat no trobava cap amic enlloc
i sobre s'havia posat a ploure
m'he ficat a una casa on s'esqueia que hi pintaven

No pas que em faci gens de gràcia respirar pintures
mes per a agrair-los mentalment que em donessin aixopluc
m'he posat a ajudar bo i llevant objectes de les parets
com ara quadres i claus perquè en acabat
pintors i pintores sense taps hi pintessin millor

Quan portava un mirall dins una cambra ja pintada
esdevinguda dels mals endreços mentre pintaven les altres
he vist que dins el mirall darrere meu
una dona mig nua em somreia jaguda a un matalàs

Devia ésser una de les pintores qui es reposava

A la vora me li he jagut i en luxurioses abraçada
sexualment hi jugàvem

Guaitant per la finestra me n'adonava que la pluja ja no hi queia

Mentre davallava les escales fugint de les pintures
una altra bella dona en pujava

Ens hem somrigut despenent ambdós un cert grau de complicitat
"*endevines d'on vinc com endevín on vas*"

Com li hauria xuclada la perfumada llet
si no fos que d'on vinc ja en venia tot munyit!

~o~o~

Amb mans llefiscoses

Per quins conductes emuntoris ni emissaris
aqueixa pastosa gentota al palauot de les oficines administratives
on ve a sestejar-hi l’antic maldestre president
de qui ningú no en fa cap cas sinó amb menyspreu
m’empelten amb llurs sucs desmenjats?

Tot el que en tocava (mànecs cadires paperots
columnes rellotges poms...
o potser eren els fastigosos efluvis ambients
d’untats diputats repapiejaires
i de calapetenques infermeres repatànies
uns i altres amb llurs fètids regalims de crims i embuts...)
al cap i a la fi tant se val el que hi toqués o no hi toqués
tot em lleixava bascoses llepies d’enganxifaó...

He hagut de fugir disgustat abans no fos l’hora
que em fessin cap cas
i m’he perdut per galeries amb botigues...

Quatre noietes lletjotes em passaven davant
la de la dreta cantava i en sabia força
en romania un instant oblidós encantat
llavors esdeveníem heteròdroms
desapareixien a cap botiga
i m’he ficat al magatzem de queviures
on em volia comprar l’esmorzar

Tots els objectes que hi són
(fruits pans formatges rajoletes beuratges)
em taquen les mans encara més...

Me'n vaig al carrer sense haver comprat res
i em perdré llavors pel desert parc dels infants:
tot hi és repulsivament vescós
les escaguitxoses pilotetes de goma i les joguines
les baranes i els aparells de joc...

En fugiré també amb l'angúnia que m'ennuega
fins que al camp ermós de la vora del parc
o en tot cas no gaire lluny
entre els escorpins i els coleòpters orbs
a l'argila lleugera d'un forat pouant-hi i refregant-m'hi
finalment sé netejar'm les mans

Soliu només on la brutícia de la carrinclona civilització
no t'empesta pots estar-t'hi de debò
no pas del tot infectat.

Tanmateix instant efímer d'il·lusió
abans no t'enfonsis
d'arnès de tantes de closques adventícies carregat
cràter avall de la darrera figa.

~o~o~

Carn!

De bon matí la dona m'ha fet aixecar cuita-corrents, *som-hi, afanya't, que hem d'agafar l'avió per a anar veure ma mare*.

Sense gairebé ni temps per a les pausades ablucions transcendentals ni menys per a la contemplativa evacuació matinal, ja amb maldecap, doncs, i tot neguitós, i amb una por escanyadora d'agafar l'avionot, en taxi esventat, en mitja hora que ja hi som, a JFK International. Ha arreglat amb perfecta experiència i traça tot aquell enrenou de passaports i permisos i bitllets, i s'escau que en acabat encara tenim tres quarts d'hora. Em duu al restaurant més car de l'aeroport. Ens asseiem a una taula, després d'haver saludat un mec qui ja s'hi troba. La dona demana molta de carn per a esmorzar i un xop gros de cervesota amarga.

Tantost li duien la vianda, s'ha ficat a menjar-n'hi de valent. Quan és al segon bocinot de carn, em demana si en vull gens, fent gest com si l'escarnufaire me n'empapussaria escandalosament.

–*Quina audàcia fóra!* – dic, sense saber si vull dir quina audàcia no fóra, jo que no en menj mai, que em permetés justament avui, amb la por al cos i la caca afetgegada als budells constipats, de menjar carnota... o quina audàcia ja no és, de menjar tanta de carn tota sagnant, tot just passada per la paella, i aitan de bon matí, només per a esmorzar.

En tot cas, la dona respon: –*No és una audàcia; és un bistec!*

L'enginyosa facècia fa esclafir el soci groller assegut a la mateixa taula.

–*Si em voldríeu donar qualque caler perquè em compri qualsevol coseta per a esmorzar jo també?* – que li deman a la dona tan humilment com puc.

–*Au, mes en deu minuts et vull tornar a veure ací* – em diu, bo i lliurant-me un dòlar.

L'home de la taula, amb això, se'n riu com un bajà, encara més fort que no abans.

–*Prou ho sé, escolteu, sóc plerofòric banyut* – li vull dir, al qui tant se me'n fot, per banyut i dominat – *estalvieu-vos-m'ho, ca? Poc em calen més assegurances, ni em cal cap altre convenciment; n'estic totalment convençut; si sabéssiu, carallot, les vegadotes que l'hi veig, cardant al llit de la voreta, mentre puig les escales, arrupidet, sense fer cap sorollet, no fos cas que els esglaiés, com lladre datpelcul i en acabat atupat ferotgement*.

Mes és clar que re no dic. Me'n vaig amb el meu bitlletet per barret a veure què trobaré per a dur-me al pap. Hum, un dòlar per a esmorzar. No n'hi ha pas prou ni pensaments en cap de les botigotes de l'aeroport. Per això m'he vessat, caminant-caminant, parant compte que cap vehicle no m'aixafés, cap als barris de la vora. Car tot el que hi havia prop l'aeroport semblava exuberantment fora del meu pressupost. Sense haver menjat res, pensant que hi hauria fontetes d'aigua, m'he ficat llavors a un palau monumental. Hi feien una exposició literària d'alta categoria. N'havien acabat d'obrir les portes i l'edifici ja era ple de gent molt interessada en el que hi havia. Em sembla que tractava dels escriptors qui havien feta referència a la badia del Húdson, tant els clàssics qui mai n'enraonaren encara que només fos d'esquitllèbit en llurs obres immortals, com els historiadors i d'altra patuleia menor qui de qualsevol text d'altri, i com més llunyà millor, en treuen estella.

Els savis organitzadors han enllardonat el públic amb artistets, actorets i actriuetes, no pas mudats, ans amb vestits no gens conspicus, qui hi reciten bocins molt coneguts dels clàssics... i me'ls sé tots, car no pas per no re sóc literat, i de seguida m'he ensumat que els artistets hi són doncs per a ficar-hi ambient; es passegen amb un llibret antic a les mans, i es barregen entre els boldrons, i posseïts, il·luminats, infusos, vull dir, inspirats, rapsoditzen ardentment... mes hi ha pler de pallussos qui, sobtats, diuen, *–perdó? m'ho diu a mi? mani? eh?* – i els (per a avui si més no) professionals tanmateix continuen de recitar, exalçats en un món superior, fins que els turistes els prenen per boigs i fan llur camí, el més sovint prou divertits, enjogassats, animats per la vigoria del verb, o per les entonacions efervescents, ei, o pel que sigui, vós.

M'he atansat a una de les taulasses on hi ha reproduccions de primeres edicions d'obres majors referides, com dic, a la badia i encontorns. N'hi ha del segle setze fins al present. La gent hi pot remenar tant com vulguin, i àdhuc hi ha un cartellet on hi diu que tothom, inclosos infantons, poden endur-se'n de franc un exemplar! Quina sort! El meu és de poemes metafísics molt tancats. Això és millor que no cap esmorzar, i encara em desaré el dolaret senceret!

De tant en tant, entre els enfeinats remenaires, hi sent enraonar en català. Ah, llavors, glòria, com m'hi atans sense fer-me remarcar gens, i em lleix endur pels sorollets de llengua més eufònics ni entenedors ni harmònics ni melodiosos del món! Sobretot quan el parlen, més purament, la canalleta! Illes de català: valhal·les en cels de perfecció! Hi romanc embadalit; quina delícia; qualsevol qui em veiés, em diria de tocat del bolet, amb aquella careta de pàmfil que dec fer! Allí romanc, excels, sense dir re, fent-me el distret, o l'interessat per quelcom o altre. I ningú no endevinarà mai que sóc català, tot i que a l'ànima més íntima tot el diàleg que em duc amb mi mateix no tingui altra manera (i perfecta) de dir. Car la dona no em permet de tastar mai més aquest fruit prohibit. Idioma destructor de l'ordre de l'univers, en va dir una vegada. Llengua dels maleïts revolucionaris qui comploten per al götterdämmerung. Llengua verinosa, doncs, alteradora de tota felicitat ni estabilitat, com la del metge foll qui mai no menteix, i doncs qui tothom tem i fuig. L'assidu metge qui visita de cop-descuit els despreocupats estiuejants gitats entre fiters, ombrel·les, nueses i licors, i els diagnostica sense miraments i a la babalà les esborronadores veritats: crancs als budells, cuques a la pell (fístules, furóncols, fissures... flocs, focs, flors d'infecció), sang corrompuda, cor fet malbé, paràsits als bessons, podrimener a la matriu, cervell en fosos grumolls mal bullits, dolor terrible, mort imminent! Tots se n'esquitllen com si fos qualque dimoni qui els enforqués ni afitorés encontinent cap a l'infern, i pretenen en tot cas que, si ha dit re, tot el que ha dit són noms de metge que ningú no entén, quan en realitat els ha dit, i ben clar: necrosis, crancs, cors cardats, sangs i nervis corroïts, ossos podrits, pells envaïdes de penetrants fetors mefítiques, de brians i inguaribles nafres, de fractals i efervescents volcans de putrefacció... per molt que ho volguéssiu amagar! Ai malastrucs, podeu negar-ho tant com vulgueu i tanmateix la seua realitat us garfirà la balba carota! I així mateix, doncs... com la mateixa veritat indeturable... transformada en tigressa afamegada... qui mai tampoc aturarà el català? Llengua de la natura! De la cruel, i alhora equilibrada, natura. Només cal parar l'orella. El gaig quan canta, fins i tot els gaigs estrangers com els d'ací on som, diu, en català ben clar: "*gaaaaaig!*" I el llamp fa "*llaaammpppp!*" quan es manifesta i cau, i el tro fa "*trrroooooo...!*", i l'aigua que l'embornal s'empassa i glopeja fa "*glop, glop, glop*..."

Reïra tanmateix que tot d'una algú m'ha tret del núvol; la visió paradisíaca me la xemicaven amb un cop de colze als pitets, i dient *ui* he aixecats els ulls, i se m'han estavellats amb terrabastall rai contra el rellotge majestuós qui colca el carcanyol, o com qui diu entre columnes. L'avió se'n va a les vuit vint-i-set i ja són les vuit vint-i-cinc, i sóc, codonys, d'allò més llunyot!

Apa, doncs, corrent com ca empaitat pels apedregadors, ganyolant i cüard, amb la cua entre les cames, espantat i alhora excitat de l'aporrinament i pitjor l'atonyinament que em cauran, cridant que em lleixin passar si els plau, que faig tard, molt tard, esfereïdorament tard...! I, com deia, s'ha tornat a posar a tronar i ploure, i potser relliscaré. Per la vorera de rajoles esmerilades pel ruixat, l'amenaça de cap caiguda no pas que m'embasardeix gens. Em dic que, nafrat o il·lès, heroic faré cap just a darrer instant, ans l'aparell no sacsi les ales per a envolar-se i estavellar-se molt espectacularment.

I amb tots els mals que m'arribaran en tropell, no pas que rondinaré tampoc gens. Al contrari, com no fa gaire amb tots aquells qui jugaven a botxes i boligs i, cogitant-cogitant de poemàtiques aventures una mica masoquistes, me'ls vaig ficar enmig, fent-los malbé tot parament, i jo dient-los el greu que em sabia, cuguç qui só, i ells tanmateix tacó bestial que m'etziben; mastegot al nas i esclatellant-me, genolls als collonets i au, empròston rai, ço que si més no em permet d'amagar com estic, pobrissó, trempant! Car, ai, com pitjor em castiguen, la verguella més se m'embica! I, tot plegat, doncs, si n'ixc, d'empegueït! Amb el mocador mateix m'emborrossaré... com ara, que m'eixug cara i cabell tot entrant a l'aeroport.

Per enlloc no sé trobar la dona. Cert que ja són les vuit cinquanta-dos. A l'homenot de la taula, qui doncs s'escau d'encara ésser-hi, li deman: *Perdoneu, sabeu què se n'ha fet, de la dona qui adés no fa gaire era asseguda en aquesta taula menjant lliures i lliures de carn cruota?*

I el galifardeu aquell, fent passa-passes amb unes petites andròmines de vidre, m'innova, displicent. *Oh, deu fer un quart d'hora vint minuts que, després de beure's tres altres bocs, ha rebuda una trucada i, en acabat, l'he vista aixecar-se de pet i llavors, bellugant molt el cul, au, cap enllà, i la veies enfilant els esglaons, tentinejant, fent-se mal a cada pas, cops rai, els turmells als entornpeus, els hàl·luxs a les contrapetges, i cagant-se en algú, segurament en tu, amb cada cop que es fotia.*

–Sabeu si l'avió cap a París fotia ja el camp?

–A mi que m'expliques.

Veig que l'energumen encara té un bocí d'entrepà abandonat al plat, i doncs me li assec davant, i em dic que si li don prou taba potser me'n convidarà.

–Se n'ha deguda anar tota sola; això rai, més a lloure hi serà, més lloc hi tindrà. Sabeu? És una dona qui es concep en termes geogràfics, geodèsics; es veu ella mateixa – i poc li'n manca raó – com a imponent casal. De tot el mas que domina, per a ella, és clar, es reserva la masia, i llavors en reparteix les dependències... les bordes, els trulls, les sagreres, safareigs, sitges i annexs, a les seues afeccions, sia familiars, sexuals, amicals, sia relacionades al món a l'engròs. Depèn dels graus de proximitat obtinguts a l'instant; hom es troba tot de sobte desnonat, o reduït a xibius i antres malfamats, o al contrari, promogut a estances versallesques, sense saber del tot per què, quina bona o mala tecla ha degut tocar sense adonar-se'n en aquell teclat peculiar que ella es fa raure al sensori, cavà?

L'home m'esguarda malfiat; no el vull embretolir més embretolit que ja no ve, potser millor que la lògica continuació de la història me la digui en privat i més fluixet.

Sí, doncs... als amants els adscriu les quadres amb els massa neguitosos estellons i guarans, els massa vigorosos llavorers. A fills i filles les flairoses cases als hortets. Per a sa mare i els druts de sa mare la cambra i el canfelip adients, i que he de netejar cada dia, i la cuina d'on, sense descans, no em puc bellugar!

Llavors hi ha... els soterranis per als esquelets, els garatges per als desvergonyits adeptes a les pitjors iniquitats societàries, ço és, els negociants, els mafiosos, els banquers. I hi ha l'annex emmatalassat per a la padrina folla. Les latrines per als esgarriats advocats de la llibertat... Per a d'altres parents i amics, les borges de pastoret, els amagatalls de caçador, les pèrgoles i emparrats, la barraca del jardiner, la torreta del vigilant, la cabana de bany, les cisternes de samarucs i perles, i sabaters i renocs, els mendraigs i recers per a borrasques, huracans i neus, els nius de pardals, els caus de serps, la caseta del gos, la gàbia del psítac. I per a convidats de més o menys categoria les residències, els predis, les pedreres, les feixes d'alfals o panís, la corralina, és clar, la soll, el galliner...

En fi... Tothom hi cap... I, si no hi caps, per poc que t'hi atansis, això rai, prou geomètrics, t'hi encasten nogensmenys. A mi, per tracte especial molt generós, l'indret escollit, a la llorda borda estreteta i sense porta on hi han els atuells sangosos del sanador, allà m'ha tocat, és clar, amb les horroroses eines pudents del diví fautor de crestons i capons, de bords i bous, de xisclons, de sèssils i apandres, de nucs, nics, nocs, orcs, anorcs, xorcs...!

–Me’n fot – diu ell – *tant se val.*

–Voleu que torni el vostre plat a la cuina? Dit i fet, som-hi?

–Encara no he acabat! I que sàpiga no ets el cambrer.

–La dona... També sap molt de política – on jo votaria sempre anarquista, és a dir, per al govern del poble pel poble i per al poble, ella sempre em fa votar pels jacobins més cargolats, és a dir, els feixistes, és a dir, pel govern dels rics, lladres, brutals i genocides contra el poble. Què hi farem, si sóc un merdetes! Sort que un vot, tot i que el meu es dignessin mai a comptar-lo, fet i fet mai no compta per a res! Així és el sistema, vull dir, l’enganyifa. No fa?

No em respon. No sé si es pensa que sóc un espia o un provocador, o vol fer-me pensar que és ell qui potser és de la secreta. En tot cas, qui se’n fiaria gaire? Amb els seus jocs de mans, el més normal és que sigui un altre lladregot. Part davall la taula, em duc la mà al butxacó on el meu dolaret hauria de raure, molt amativament ennierat, i hi prem fortet, tranquil·litzat, car encara hi parrupa, content. Ningú no me l’emblava, uf.

–I parlant de normal – li dic – *el primer dels amants de la dona, just enllestides les esposalles, una setmaneta en acabat, amb prou feines, es veu que l’hi volia endollar part d’arrere, i ella se’n va excusar.* –Sàpigues que el meu marit no hi té pas dret. *I en Teodoric, millor, en Thierry, car així es deia l’amant (molt millor escriptor que no jo, tot sigui dit; com qui diu, rossinyol envers gaig, quant al cant), li va respondre:* –C’est normal. *La dona m’ho contava l’endemà, i jo tot satisfet, car em pensava que si ni els amants no hi podien anar, no m’havia pas de capficar a mai pretendre voler ficar-hi, darrere, tampoc re. Una preocupació de menys! Tret que tres o quatre mesos més endavant, comentant quelcom escaient en una pel·lícula que vèiem, vaig dir* –hà, com el pobre Thierry, frustrat en els seus més ambiciosos esmerços ni esdernecs... –què dius, carallot*, em retreu ella; li dic* –allò que no li permeteu de ficar-vos-la (perdoneu!) part darrere... *fa ella* –pse! s’hi fica cada vegada; s’hi ha ficat des de la primera nit! *I llavors comprenia, favot que sóc. En Thierry havia dit que era* normal*, però normal per a mi, de no poder-hi anar, normal per al cuguç, per al beta, per al sotmès i atupat. No pas per a ell!*

L’homenot només esbossa un somriure, el seu bec aquilí té un rictus despectiu, els seus ulls de noctàmbul els entelen fins nictitants. Em sembla que no en trauré re, que vol que em mori de fam.

–Sabeu que mai no em duu enlloc? Només a casa sa mare, és clar, perquè hi prengui cura de la cuina i de la neteja mentre hi és. Al començament encara em duia a algun lloc. Mes un cop, devia fer dos mesos de casats, em va dur a una residència de rics, i hi vaig haver d’anar a cagar, tot i la vergonya que em fa d’anar als canfelips de la gent. Tret que allò era un luxe. Amb rajoletes i farbalans, llumenetes i ragets. Damunt les lleixes de vora la cagadora, tota

una tirallonga de flascons amb (el que pensava que eren) perfums selectes (això m'imaginava, ja us dic, car eren flascons d'allò més xaronets i escollits, tot i que contenien, llas! lleixius i desinfectants d'allò més corrosius, per a amagar les fetors). Tant se val, furtiu, d'amagatotis, amb tremolins d'il·lusió, murri que sóc me'n vaig ruixar, aerosolar generosament el cul! Ah, el mal! Estiòmenes potingues! Sarcòfagues, sacrílegues! Se'm cruspien sés i mariot, ull del pany al baldufari, minúscules hosts endins, rosegadores, incessants, i de mantinent rostint-me i rostant-me el carpó! Han passats vint anys i encara tinc tot l'establiment culà encetat. Ara i sempre cagar és un martiri. Asseure'm mateix, malament rai. Sabeu què? Us don un dòlar per la resta de l'entrepà!

–Nothing doing, mate, and by the way, here's your half, or should I say, your ninety nine per cent and and half!

Allò estroncava la pixera i la xerrera a qualsevol. Nerviosament m'estrebava el llavi jussà fins a dur-me'l passat la barbeta, com solc. El soci sospitós era un compendi de divergències. Reia per sota el nas i alhora frunzia les celles. Convulsivament em vaig tombar... i efectivament era la dona qui se'ns atansava salvatgement. Les lànguides sedes de les seues faldilletes se li arregussaven fins més amunt. I no porta mai calces, és clar, no fos cas que l'avinentesa es presentés on treure-se-les fos nosa. Per part meua, com dic, acolloniment instantani. Em vaig aixecar amb un bot d'esglai. L'homenot es petava de riure. Jo no sabia on fugir...

Ja m'havia preparat a rebre de valent, quan la dona s'asseu, esbufegant, fent veure que ens arriba d'allò més fatigada.

–He anul·lats els bitllets; tan bona clienta els sóc. Abans d'abordar, rebia un cop de fil (telefònic) *de la mare. Estaràs content, la teua sogra i dos dels seus druts vénen a casa per a un mes. Ja saps quina te n'espera!*

I ara ella reia, gloriosa, divina, satànica, també.

Emergia de la meua turpitud, vull dir, torpor (de la meua turpitud no n'eixiré mai, hom s'hi rabeja aitan delitosament!). Em vaig empassar tot el tur i la borra (i la saburra) entre els dejuns queixals i, subversiu, vaig afegir-me a les rialles. La incòngrua cerimònia descomponia les orquídies en pomet damunt la taula. Corrupte aviram sense ales, cloquejàvem anòmals, fragmentaris, perxats en aquelles cadires ranques. La dona i l'homenot flirtejaven i tot. Tant se val, tot era anècdota, ficció. La qüestió (allò principal) era que hom m'havia perdonat! Per això me'n reia, posseït, massa ric d'emocions, com un maleït pertorbat qui al cel sia encara, per molts i molts d'anys, beneït, carallot, marrucant, tot ruquet. I, de més a més, no em caldria volar! Qui voldria surar en carraca metàl·lica damunt els sòlids terrats on fa tant de bo d'estar-s'hi, i perdre's com ocellot descervellat, tocat de l'ala, entre les desdenyables bromes, les decídues irrealitats, els emaciats, esvaïts, fenòmens, si, eunuc i eixalat, pot escatainar i escarotar, amb les ungles fermes entre miríades de grans, cucs, cuques, fullatges, llegendari, aventurer de corralet concret, de món electe, afí, fet a mesura d'un cor boniquet, amb potetes de milpeus, no anant mai gaire lluny, ensonyat, somiatruites, latent, decent, evocatiu, enyoradís, anhelós, acceleradament adelerat…

I un clatellot m’ha eixorivit.

–Som-hi, que tornem. Ja ens faràs el dinar.

~o~o~

Una altra bona de lliçó de psi-psi-psicologia

La meua mare quan era petit em posava nu cap per avall a la seua falda i em ficava amb el setrill un rajolí d’oli al forat del cul i m’hi embotia el dit i el feia entrar i sortir durant uns deu o quinze minuts que alfarrassava ella que era el que caldria de bell manxar-hi per a l’assoliment d’un eventual orgasme, de moment, per la meua edat, com dic, imaginari, fantasiós.

Ho feia, es veu, la reverida dona, perquè tenia un tirat espiritual, esotèric, molt poderós i sabia la força dels actes devots i així, amb fervent dedicació i pietós esmerç de feraç energia, m’etzibava manxades cul amunt cada vespre abans d’acotxar-me. No pas que volgués oferir-me, marrec emmarat i fofet, al servei diví o si més no al servei dels panxuts capellans sense escrúpols. Volia pus tost transformar-me en un molt acomplit marieta. Volia que de grandet fos un gran artista qui portés glòria a la pàtria, i de retop, és clar, a ella, la santa mare molt assíduament sacrificada.

Car tothom sap que no hi ha (ni hi ha hagut mai) cap gran artista que no sigui (ni fos) marieta.

Per dissort – o diguéssim, per defecte de càlcul – ma mare portava sempre unes ungles d’allò més llarguerudotes. Eren unes ungles codolenques, coriàcies, sempre pintades amb capes i capes de laques vermelles, d’un vermell viu, de sang de brau, de sang enèrgica i espessa, mascla. “Faldilletes, cul enlaire!” – cridava ma mare; i jo feia feblement i flèbil que no, embotzegant-me, pobrissó, tot arrupidet i marrit. Mes ella, imperant beata, sense romanços, espartana, olímpica; inflexible, disfressada de madama mort, el dit i l’ungla la dalla que tot ho ton. “Faldilletes, ho faig pel teu bé, prou ho saps!” I la dalla, doncs, al cul, mariot del resignat, sotmès buderol amunt, i au, *patim-patam, patim-patam*, a patir!

I és clar, som-hi, aquelles piròmanes urents unglotes cada nit burxant-me mariot amunt, com dic, encetant-me durant deu minuts o pus el torturat budellol culà, mes *ai sofert martiri! Endurança inoïda, de molt estoic rèprobe, a l'inic turment!*

Amb aquell error de forma, com qui diu, amb aquella lleugera manca d'exacta previsió, pobra dona, bones intencions rai, ara, el resultat a la biorxa; tot li eixia de corcoll. Vet ací el meu destí marrat; en tost de marieta i gran artista, condemnat a esdevenir com qui diu tot el contrari. Amb matisos, és clar, car mascle, rai, tot i que molt modest, mes artista, ai betzol, malament rai, no crec pas que gens, car, per poc artista que fos, qui es creu que mai escriuria cap carallotada com aquesta?

~o~o~

qq 87

La doble visió dels tigres encesos engegats a volar

Avui, tot cercant feina, he tornat al barri on despenia part de l'enyorada infantesa; al carrer, davant l'antiga dispesa, d'on l'enfellonida dispesera ens expulsà, alhora replevint-se de tots els nostres elements i pertanyences, àdhuc els atuells de cuina i els ormeigs de lleure (car, sí ves, a mon pare els afers mai no li rutllaren gaire fins, i sovint ens vèiem doncs al carrer, llogaterots mal pagadors) hi ha ara un edifici on damunt unes taules nues havíem de passar certes ordalies d'aptitud per al lloc de treball promès.

Mentre entrava a l'edifici burocràtic, encara he vista la renada dispesera, asseguda en un aplec de parracs negres en una cadira de bova al balcó; no crec que m'hagués pogut reconèixer baldament hagués jo gosat saludar-la; tot i que deu tindre noranta anys pel cap baix, no la veig gaire diferent de com la veia quan era petit ara ja fa passats cinquanta anys i ja ens engegava a pastar fang; el qui ha degut canviar bon tros sóc jo.

Dins l'edifici de les ordalies, damunt les taules nues, cascú la seua, al centre d'un cubicle enfonsat, cascú el seu, i, damunt, mig repenjats a les reixes de les baranes, amb els batllius xinesos, burletes i tips, vigilant que no féssim patotes, els pretendents ens hi afanyem.

La feina proposada, per a la qual som una quinzena a postular, consistia, es veu, sobretot en netejar gàbies en un circ. Tant se val; les qüestions, tot i que una mica repelenques (*com poliríeu ni torcaríeu anus i paracolpi de cap foca*, per exemple), si més no són al meu abast.

Enllestit l'examen, ens han dit que els escollits hom els escriuria a ca llur; i llavors, d'arròs, ens han lliurat a cascun un tiquet per a visitar el circ on deduïen que ens plauria de pertànyer. En escarits boldrons ens atansem doncs al firal on el circ rau. No és gaire lluny, roman encara al mateix barri vora el riu. Als meus companys els he assenyalada una altra casa on la família, en circumstàncies una mica més favorables, quan jo devia tindre cap als quatre anys, hi vam viure durant si fa no fa un parell de saons. En aquell instant (quan els ho deia) un automòbil groc s'hi aturava i, davant la porta vidriera, en davallava la família qui hi devia viure ara. Un home granat, una dona jove, dues xicotelles.

Amb quatre gambades ja som al firal. Els dic que de petit m'altava pler de jaquir-m'hi caure, a veure-hi els ramats d'estranys animals, i els ramaders molt murris, i els gitans desdentegats.

Em sembla que llavors m'han demanat quins animals trobava més estranys, entre bous, bens, cabres, cavalls, aviram...

D'antuvi m'han vingudes a l'esment pler d'implícites, entranyables, escalfadores, evocatives imatges: dolçors, juguesques, rialles, petits triomfs... mes llavors fosca, melangiosa memòria s'interposa...

—Hi he comprades moltes de bananes
que a l'hora de pagar s'han tornades
pastanagues més que mig podrides
que àdhuc al venedor li recava vendre'm tan cares.

Alhora es veu que hi havia pagat quatre vegades
el preu voluntari d'un film gratuït
que justament farien quan ja no hi seria!

Quines firetes de malson! — els dic, havent oblidada
la bona resposta.

Mes prou digressions, i som-hi, que el circ n'és un d'aquells que, passades les cues i garites d'admissió, i passada en acabat la colossal porta liminar on hi diu *Circ Carxofes*, i sota dues carxofes flamejants, el lema que proclama: *Tothom s'hi escarxofa amb ardent plaer*, hi ha unes tanques que circumden el terreny que llavors, estireganyat estratègicament, s'estén en avingudes que neixen com raigs d'estel en punts saltejats i on, a cantó i cantó, diferents instal·lacions, de faisó força semblant a les de les firetes, s'aixequen pampalluguejant; amb casetes d'atraccions doncs grumejades ça i lla.

Els dos o tres qui anem junts ens posem a badar davant una de les amenitats més cridaneres. Es tracta d'una mena de dirigible presoner que tanmateix sura estàtic damunt el terra. Pels grans finestrals hi veus la gent qui s'han aventurats a veure l'espectacle de ben a prop. Tots hi són enjòlit, car sembla que dins el dirigible el grau de gravetat és zero. Allò que esguarden els espectadors dins l'aparell són dos tigres qui floten enlaire atrapats per certs corrents d'aire que els mantenen enjòlit, com els espectadors, mes alhora separats.

De sobte, malament rai. Alguna màquina ha feta figa; se sent un espetec i tot d'una una flamarada embolica el bec d'arrere del dirigible. El bec on els tigres dansaven, exòtics. La màquina espatllada escopina llenques de foc. Els de dins, assetjats pels sobtats vòmits de flames, quin esfereïment! Els de fora, naturalment, tots tot astorats.

La màquina roent fa de molt agressiu llançaflames repetitiu. Les màquines que buiden de gravetat l'interior, en canvi, no han perdudes llurs virtuts ni facultats. Part de fora, el foc maleït de la màquina rebel sembla que fa impossible els heroics operaris d'atansar's a tancar les màquines antigravitacionals. Part de dins, la mateixa màquina assassina perboca estossecs flamígers. Sense pesantor ningú no pot córrer cap enlloc, ni tigres embogits ni espectadors desesperats. Els grumolls de foc espeteguen damunt els més malastrucs dels exposats i els ablamen, els couen de viu en viu; i de sobte ara un tigre i ara l'altre els gargalls de foc els atenyen: dos tigres abrandats, urents, qui rugeixen com dimonis.

I ara, pitjor! Com el vell zèppelin Hindenburg de remot impacte als nostres magins, el dirigible estacionari també s'encengué tot, i en un tres i no res es desguitarrava de qualsevol manera. Les màquines s'acabaren d'espatllar i tot s'esbadellava; els entrampats qui fins ara que les màquines no claudicaven i l'ou doncs s'esbalçava, desconfit, no havien reeixits a eixir, esdevenien, empaitats pels tigres aflamats, folls fugitius qui s'escridassaven escruixits, i el públic en general no els romaníem pas enrere: tothom xisclava, i escarafalls rai, i era com ara si milions de pedres d'esmolet garranyiguessin alhora.

But I tigress... Vull dir, no pas que em parés a dir facècies i jocs de mots ni a fer ximpleries, ni tampoc que m'adormís a guaitar gaire què s'escunçaria llavors... car, cames ajudeu-me, al contrari, vaig fotre un bot instintiu, i seguit fotia el camp com si portés cap piula encesa encastada al carpó.

Tothom es dispersava, ningú no volia que els dos tigres roents se'ls mengessin, és clar. Les tanques foren esbotzades en mil indrets. Tothom es llençava on podia. Jo qui em coneixia els topants m'atraçava directe a la casa on d'antic ja visquí.

La porta vidriera només era ajustada. Em vaig fotre dins i vaig collar la balda. Ara esguard els voltants de la sala. La llar, les panòplies, els quadres, els esglaons amb els animals estranys de ceràmica i metall... tot hi és si fa no fa com recordava... M'esbaldregava damunt una cadira de braços, recobrant l'aflat. Al cap de poc, sent que algú davalla les escales. Uns estossecs als quals responc amb els meus, molt discrets. L'home granat branda el cap cap on sóc, i jo ja començ de disculpar-me-li...

—Ja em perdonareu; fugia d'una prou tràgica catàstrofe, i mecànicament les cames em duien a aixoplugar'm justament al mas on visquérem la família i jo fa qui sap la pila d'anys, cinquanta pel cap baix. La meua era l'estreta cambreta verda que tocava la porta cap a les esotèriques golfes de misteriosos sorollets; damunt la tauleta verda hi tenia, damunt un tovallonet de blonda de motes delicades, el didalet verd per a l'aixarop de remei. Car s'escau que era de petitó un xiquet molt timorat, amb un ventrell molt fluixet.

—Ara hi dormen mes dues nétes. Deuen tindre-hi uns somnis semblants. Car tot hi ha romàs com descrivíeu; la tauleta, el didalet, la verdor. Llurs ventrells tampoc no és pas que siguin gaire ferrenys.

I em diu que m'assegui encara, i em convida davant la llar de tions encesos a un conyac calent, i llavors li dic la història del circ faitís i els esverats tigres en flames, i el vell em diu que és veterà de les guerres asiàtiques i que *quina casualitat!* Car també ell, qui ara viu a la mateixa casa, es va veure condicionat per les ferotges tigresses aflamades. Els nadius qui les capturaven s'atansaven de nits vora els campaments dels invasors i els calaven foc a la cua i les jaquien anar cap a l'enemic. Ah esglais inentomables! Nits d'infern inacabables! Aparicions monstruoses! Por inoblidable! Els soldats d'ocupació aquell malson els marcava; entre els nombrosos horrors de la guerra n'era dels qui els oscaven més a fons.

Tant se valia. En la distància ens trobem gradualment apropinquats. Estadants doncs al mateix indret en dates alhora idèntiques i diferents, tenim això altre en comú: *la visió bestial dels tigres enjòlits embolicats en lluentíssimes flames*. Una flaire de germanor sembla envoltar'ns. Empegueïdots, dissimularíem els ulls somalls. Com s'havia aixecat ell a atiar els cruanys i jo a fer un cop d'ull entelat per la finestra, i giràvem ensems cua per a reasseure'ns, atrets de sobte, ens estrenyem irresistiblement. Som dos barrufells massa il·lusionats. Llavors l'espasme sentimental s'esvaeix de mica en mica, i com ara intimidats, estosseguem a l'uníson i ens reasseiem. Amb les hores, al carrer tot havia tornat a la normalitat, sense gent qui corrien pertot, esvalotats, i tement d'ésser cruspits pels tigres en foc.

Abans d'anar-me'n, li he demanat permís (i volent-li alhora agrair el gest d'emparar'm) per a netejar les massisses figures de bella memòria. Tants de cops hi jugava, sotmès, fascinat, tòtems amics d'immenses imaginàries aventures!

Car els oldans animals d'esmalt verd fermament posats als esglaons de les escalinates que davallaven a la sala, amb aquella cinquantena nova d'anys damunt, s'havien anat esmorteint. Capes de brutícia, i més atapeïts engruts incrustats als racons més intricats, en desvirtuaven la vivor. Amb fregues vehements, amb prou draps i qualque producte de forts resclums alcohòlics, m'hi esderneg fins que, febrits de valent, marmotes, mamuts, tortugues, basiliscs, marracos, cuques feres, cocodrils, molt banyuts cabirols, i pops de cargolats tentacles, no resplendeixen com diamants. Llur esmalt novament ullprenedor i gairebé tan enlluernador com el de les dues carxofes esmaltades que, al capdamunt de les columnes que emmarcaven la porta principal d'aquell circ fracassat on ja mai no hi treballaríem ni jo ni cap altre déu, el distingien de flamejant ans premonitori emblema.

El vell veterà de qui en la foscor de la nit els ulls de tigre aflamat tant s'assemblaven als meus m'acomiadà amb un cop d'urpa manyac a l'esquena.

Jo li deia, agradós, i rient sense riure: *grrr*.

~o~o~

Sóc tres o quatre herois alhora

Sóc d'antuvi **l'advocat** qui, no sé pas si era per por, o per nerviosisme, o per cap condició patològica, amb el primer cas cabdal que hom em confia els pixats em rajaven sols i m'arraconava doncs al racó on tanmateix tothom se n'adona, riallós; amb mitjons, pantalons, sabates i camisa bruts de pixats, prou em cal posar cap roba de recanvi, on ara, sota les befes de tots els carallots de l'oficina, hi haig d'anar (cap a la tasca, a acomplir la comesa, a resoldre-hi el cas amb aquella gent d'upa a més no púguer...) empastifat amb camisa taronja, mitjons vermells, pantalons cobalt, sabates blanques, d'on la vella vídua baronessa, qui per sort s'esqueia de repapiejar, em trobava aitan atractiu, amb aquelles colors grinyolaires, bigarrades, cridaneres, que em dóna a curar tots els seus papers, sense condicions! Els caps grossos de la firma llavors no saben com felicitar'm. M'han apujat a llur propi grau al capdamunt de tot del gabinet.

Sóc llavors **el científic** qui estoic ans ardidíssim, amb proeses redubtables ans clafertes de perills, per estrets passadissos i galeries fredes, recobra, per a després destruir'ls, els seus descobriments i fórmules de policromes solucions molt agressives per fosques entitats governamentals adés robades.

Sóc en acabat **el crític** qui com qui funambuleja per murs punxeguts entre exèrcits ràbics, tot pujant a perorar per pedestals, esteles, basaments i pòdiums calguts, s'eleva tanmateix, mestre dels subtils matisos, a alçades encara més prodigioses amb agilitat i gràcia immenses.

I ara? Ara sóc **l'home independent**.

I amb la dona prima, bruna, jove i deixadota qui he rescatada amb l'automòbil negre i he duta ben enlluny d'aquell pou de vici descordat, hem feta casa a la caseta vora la pedrera abandonada, i a poc a poc, a cop de mànega, en fèiem renéixer els hortets, i llavors, amb un bé d'aigua encara, damunt les enormes pedrotes arrodonides i xorques de la rònega pedrera, les pinzellades hi fem rebrollar de molses, trencapedres, líquens, fongs i taques roents i rovellades d'altres algues rares.

A la xitxarel·la secardina la joia de viure li tornarà amb la netedat de les aigües i amb l'airet tranquil de la contrada, i a pleret haurà deixada de cardar a tort i a dret i a la babalà amb el primer arribat, ni d'anar nua pertot, ni d'empetar's amb substàncies adulterades; en canvi, no és pas llavors que hagi guanyat pes ni s'hagi tampoc desenbrunit gens, mes ara es vesteix amb vestits decorosos i elegants, i reconeix arestes i circells, i bolets i flors, i baies i ocellets.

Ah, i allerats, només fem anar el queix de dalt i el de baix per a mastegar finament els atributs més delicats dels hortets addicionals on hem convertits les esteses de sauló i cascall heretades de l'esplet adés exagerat de la pedrera. Voltada la caseta de trossos agrers, doncs, i de sassos de saons excel·lents per a seduir les verdures més llefegues ni primmirades, podem haver força urc de les collites que com batialles repartim a preu llençat si davallem a la carretera i a la voreta hi parem sots l'ombrel·la virolada enllepolidoreta parada.

Passat l'estanyol només hi tenim de veïns guineus, esparvers i mussols qui se les ginyen amusats per a delmar'ns dels closos aviram i conillets. Basquejant-nos-hi no gens, ni ells ni naltres, ans rabejant-nos-hi, com les papallones i els borinots entre les tulipes de velluts de tonalitats diverses, l'interludi no l'interromp mai cap episodi enfellonit. Ni ens obsedim per les afusellades incessants de les adotzenades aparicions de la natura disparada. Sempre accessibles, sense cap dèria a desxifrar les esferes efímeres qui heteròdromes i assídues s'enfonsen dins els ahirs catacriptes, cada dia ens és avui, on les munions indiscretes les païm sense capfics.

Al fons del cau més pregon de la pedrera, mosaics de cranis s'evidenciaven, trencaclosques i laberints d'habitants qui foren en qualque món colgat on en dissoluta exuberància els cossos valien el que valen ara les escombraries. Al clotet apàtrida de cada suïcida, traït individu de distrets membres, una altra carcassa s'envellia, i, qui sap per quin malaltís mecanisme, refusaven llavors ben lluny llurs meravellosament acoloridetes faldilles i s'estimbaven daltabaix, potser per a pintar el camp de mart amb els tints guerrers de cervells i sangs.

Hi vam llençar llambregada. Amb la lot tremolenca filustràrem, serens, fluctuants metamorfosis, seqüències disgracioses que sacrílegues profanaven per propinqüitat la nostra humil residència. En rangs serrats, plumífers ignorants havien sollats amb tintes fastigoses i nocions nefandes els murs fonamentals. Per les traces dels temes esbarriats al llarg del cementiri subterrani, tots plegats fèiem cap de carallots ben tarats. Malament rai. Avantpassats d'arcaiques espinades amb ull deprimit es devien envejar polits com còdols de riera, i no pas inferms com putes mai rescatades. Tàcites secessions de cèl·lules invàlides feien callar els músculs qui, hesitants, a la por es lliuraven. Les jerarquies cerebrals acollien espontànies les voluntats retràctils on, en esborronadora màgia, obtindre la solitària pedra dels esclats mortífers apellada ànima valia una realitat.

Creàrem un terratrèmol que delís tanta de tanoqueria. Només l'experiència del cos construeix la ficció de l'ànima!

La dona prima, amb posat seduït, em donava un petó, car se n'adona encontinent, que d'heroi **físic** a cap físic heroic no desdic.

~o~o~

Ets tu, Serafí?

–Ah sí, aqueixa era la vegada on era a una festa en una casa suburbana amb un grapat d'amics i coneguts, i me'n vaig haver d'anar perquè es feia tard i havia de tornar a casa a fer-hi el sopar per a la canalla, i en acabat, quan tota la bordissalla era a dormir, vaig voler tornar a la festa, i em vaig equivocar de casa – car totes eren si fa no fa, esteses en aquell eixample suburbà, i pitjor en la foscor de la nit – i sense saber-ho, doncs, em vaig ficar en una casa semblant on també hi feien una festa; d'antuvi no m'hi trobava estrany: la casa era com l'altra – com dic, les fan en sèrie i, dintre i fora, tothom hi té si fa no fa els mateixos elements: els mateixos vehicles, els mateixos aparells – cert que ara aquella era una festa molt més somorta que no l'altra, però em pensava que potser s'havia esmorteïda pel rodar de les hores, fins que, carallot de mi, me n'adonava que de fet no hi tinc cap amic ni conegut, que no hi coneixia doncs ningú, tret que llavors en un racó, on hom xerrotejava també de les mateixes ximpleries econòmiques i sociològiques, d'estatus i jerarquies, d'automòbils, i de guanys i profits, de percentatges i d'estadístiques: tot de fadeses i datpelculades, doncs; festes d'economistes i sociòlegs, doncs, ecs, gairebé tan dolentes com les pseudo-festes dels fanocs on les paies lletges esgüellen com truges i els beats psicòtics bramen com ases recaca-catequitzant-se amb merdegades de capellà; quan les úniques que a mi m'interessen, és clar, són les festes on enraonem de temes científics, poètics i filosòfics; asseguts confortablement en un racó, com dic, hi havien uns quants homes de pes, i entre ells hi reconec cinc o sis dels antics amants de la dona, i aleshores tinc la vaga sospita i tot que potser he anat a parar a la festa on ella ha anat i que potser d'un instant a l'altre la veuré: veuré la dona eixir de la cuina o de qualque canfelip, o davallarà les escales de les cambres de dalt, després d'haver cardat en algun dels dormitoris, i potser es pensarà que l'espiava i s'emprenyarà com se sap emprenyar, i per això doncs, sense badar gens, agafava la porta de fora i fotia el camp; d'aquella casa amb la festa equivocada, me n'esmunyia com un espectre: tan aviat hi era com hi mancava, doncs, i au, al carrer, on les gotes de ros resplendien damunt pètals i fulles, i encara atalaiava amunt i avall, per si hi havia en cap altra casa de per a prop cap altra festa on pogués anar a petar, i amb un cert desfici al capdavall em trobava en via morta: cap festa enlloc; ara doncs, afectat d'alògia (sense idees), sol·licitava les cames repatànies de girar cua, i au, cap al cau a clapar; se'm resisteixen els peus, i els he d'arrossegar, i les refractàries cuixes les he de dur a sopols; tot plegat, tant se val, em vaig haver d'asseure, el cul cardat a l'espotzim del barret d'un hidrant; llavors un gos féu cap a ensumar'm; *qui mal vol a ca*, vaig automàticament confegir, *ràbia li alleva*; i si em mossegués...? em descohesionava, m'empitjoria, una tibantor em duia a caire de paràlisi; vaig plegar una pedra i l'hi vaig llençar; *lapide percussus* (per pedra percudit), el gos abuixí d'allò més escardalencament; pigmeus i pigmees tragueren els nassets per les finestres; el meu gruix s'absentà, de tota palpable presència se n'abstingué, mon embalum es fongué; *no hi sóc, no hi sóc*, anava dient tot fluixet, abans no comencessin de treure les escopetes; patim-patam, sense remolejar gens, ja m'he endinsat entre lligaboscos, ribers, espinars; i embotit en llivanyes de mur i esvorancs de roca, com bufaforats nocturn, sol supervivent de tanta de fatal, letal, xalesta festa, fins que m'he trobat aturat per l'atzucac; xinyell sense esquer ni ham em tiraven des de dalt: era un expedicionari qui volia que escalés doncs la paret tallada a plom; mentre ell fa anar l'ormeig de dalt estant, de baix estant, de grat empescat i envescat, l'ajut hissant-me sol pel ciment cairat fins que hi he arribat; era un pare amb sos dos fills qui duu pertot on va, tots tres totjorn plegats, a cada expedició urbana, suburbana, camperola o pitjor, i si s'han de tornar esplugaires, millor, i si han de circumdar subcontinents per costes de pirates, som-hi, això rai, o vèncer everests, i assolir xangrilàs, o relliscar per penya-segats, o ja fer de lladres a supermercats, tot s'hi val, i els dos marrecs doncs, sempre darrere, fidels, estintolant-lo sense fissures, i sense dones mai, de qui els esfereeixen les veus esveradores d'espinguet, o la pudor de banana, o encara més repugnant: de te amb vainilla, ah, i les observacions de nyeu-nyeu tanoca que t'endinyen sense respir, car les dones, *ecs!* i no pas que es saben gens barallar quan, atacats per óssos o panteres, tot desvetllant-nos amb els sacs sota la neu o sota la fullaraca huracanada, són tan ineficaces i matusseres, *collons!* que lluitarien contra l'enfellonida, bavosa, fera llençant-los cacauets, en premerien les clovelles fins que el cacauet no es desprengués disparat a mig metre o menys, *irrisòries, vós!* i doncs riem lla dalt, tots quatre, salvats, fins que l'home invicte no em demana on jaquia eu ma mainada — *eh?* que responc, i veig per les ganyotes que fotia que amb prou feines es podia ensenyorir de la dèria sobtada que tenia de voler'm fotre daltabaix, *per mal pare!* tret que abans li dic que els meus ja van a la universitat, que els meus l'estat lilaire i decebedor ja me'ls quinava i xoripescava i els tenia posseïts, en procés de tornar'ls en fastigosos aprofitats (*disgusting thugs*), plutòcrates, oligàrquics, bòfia-adoraires, comprats, i, amb allò, tots quatre ensems ens vam posar a plorar, parinyolis sense blasme, infantons sense experiència, propaganditzats, íntimament apedaçats i ensarronats pels distòpics autoritaris sociòpates qui a tot govern manen per a aixafar la bona gent, al capdavant de cada racó del món un *Nero redux*, quin ludibri de viure, vós, em sembla que ens suïcidarem els tres junts, els cadells i jo mateix, en pacte d'aplec culminant, estorts i com cals, quan qualque jorn o nit malastrucs no ens enxampin i vulguin tallar'ns d'arrel la wanderlust que adoperem, garneus, en llibertat, esmunyint-nos per escletxes verges i passant sempre pels indrets més inhumans, ço és, on només les bèsties i els bèsties més ardits no gosem aventurar'ns; rodaments de cap ni d'altres malalties encomanadisses d'ànima feble ni de cagalló amb potes mai no ens han afectat ni afectaran, cada dit de cada mà arrapadís i ferrís com arrelut capficó de cep, ineluctables sempre, no mai luctuosos, al contrari, vivaços, argents vius, *i espentejant envant!* on, una mica marejat, anava fent que sí amb el cap i mormolant aquiescències tot tractant de trobar peu ferm, car de dalt als terrats que no érem, érem ara a caire de cingle espadat dalt de tot d'una muntanya impensada on el terra relliscós de gebre cuidava a la mínima de dur'm volant per les buides foscors sense veïns ni festeigs, i llavors vaig fer un vaitot i em vaig abandonar a la sort i vaig jaquir que triomfés mon desig, no pas el seu i encara menys el llur, car els minyons s'afegien massa efervescents al poti-poti, bo i donant tostemps la raó al capdecony en cap, i doncs amb un esgarip guerrer au, m'impel·leixc, doiut, devers el cadirat on els espectadors absents no estossegaven ni es bellugaven molla; ep, i havia tinguda raó, encara érem ran de terra, no pas aitan amunt com m'havien volgut fer creure els capsigranys! la qüestió que he anat a espetegar entre les cadires, de qui els greuges de què es planyien es balançaven (xifres idèntiques tot i que contradictòries) amb les xacres que m'etzibaven; ranquejant, no fent prou gruix, em vaig perdre ara entre les ombres, i després s'havia fotut a ploure i vaig dir *ei, ja en tinc prou*, veurem si encara sé endevinar ca meua i ja me n'hi enyor ni glateixc per a endinsar-m'hi com al si maternal de coixins i llençols, i de més a més m'hi esperarà un bon resolis (remei vinós) que ensumaré amb un nas tot agraït, i un bon pijama eixut, i em grataré desencaboriat el ceptre, vull dir, la cigala o titola voltada pels circells sedosos de mos pèls niuencs i covant els pollets potencials de mos dos ouets, de qui en sentiré batre l'activitat esperançada, mes vet ací que, tot entrant, me'n vaig adonar que al canfelip de baix hi havia algú, la porta era oberta, el llum encès; vaig témer doncs que no fos la dona qui ja havia tornat de la seua festa, totalment cardada, i encara volgués que li netegés el parruf a tesa sollat per mants de druts circumstancials, i vaig voler escapolir'm doncs escales amunt sense fer soroll, mes la veu del degà de la universitat de Bòston on enseny de cibernètica, el meu patró, doncs, em cridava: *ets tu, Serafí? i* m'hi vaig haver d'atansar; hi era cagant assegut damunt la garrafa de porcellana, servant alhora a la falda un ordinador engegat; hi guaitava, es veu, un partit del Barça, de qui n'és golafre rai, i, sense treure els ulls del monitor, em va dir: *he vingut perquè no responies; t'he trucat quaranta vegades*; *—sí patró*, que li responc; *—vull*, em diu, *que demà ben de matí rebis la delegació de la universitat d'Oklahoma; s'escau que hi seran a l'hora on faran el Barça en directe, no pas en conserva, com ara, i vull veure el partit, a part que tu, qui em sembla que saps una mica de coreà i tot, i no cal dir de nanotecnologia, ets la persona ideal per a ensenyar'ls les instal·lacions, car es veu que per casualitat tots els okies qui es dediquen a aqueixa branca tan miòpica són, com prou s'escau, coreans; tant se val, així que ja ho saps*; i llavors me'n vaig adonar: *és aquest el meu ordinador? —sí*, em va dir, *el meu l'he perdut*; i au, *—bé, bona nit*, li deia, i vaig pujar a la meua cambra; nostàlgic dels setanta, com gairebé sempre, tornava a adormir'm a les cuixes de conys virginals, i tornava a menjar móres i maduixes trobades, i tornava a estimular el diferent i el bandejat, i a ajudar el trepitjat, i travessava vastes estepes caminant, i aprenia el nom de cada arbre ni animal viu o ambrat, i no anava enlloc amb cotxe espatllat, car la meua vida de jove era la vida que volia tornar a menar, i *sí ves!* a hores d'ara només la puc tornar a menar somiant; la dona i el degà no es poden veure; encara vaig sentir com es disputaven a baix; o potser només m'ho imaginava, festejant amb les saboroses minyonetes damunt coixins virolats de sentors embaumadores, *ah*... i l'endemà ni cal dir que l'envejosa delegació d'okies coreans va trobar que els laboratoris d'investigació nanotecnològica que teníem al llivell sencer, entre el segon i tercer soterrani de l'edifici central, eren, de lluny, els millors mai filustrats; i de miòpica, gens, aquesta branca del saber científic, on descobrim, cada segon que passa, que tot està fet de la mateixa ultramicroscòpica estofa, tret que ens pensem, carallots, qui sap què, que, reduïts a la mínima expressió, encara ens expressaríem com ens expressem; i no: com més reduïts d'expressió, més qualsevol altra cosa no som; només cal que ens morim, i ho comprovem: que llavors no comprovem re, ni minúscul, ni majúscul ni mitjanet, i que com més nans més entremaliats, que hi cabem pertot arreu, i que traiem el nas formats en les formes més informals, pocavergonyetes de naltres, arraulidets als indrets més espontanis, traient l'ullet pel trau sense botó, abans les irresistibles forces combinatòries no triïn de cosir'n cap altre, on sense eixida ens asfixiem, per a sortir en acabat en erupció volcànica d'ínfimes dimensions, projectats a l'engany enganxifós d'un univers o altre, on la festa s'estireganyava fins a límits excessius, embafadors; per això me'n tornava havent fet nyec, havent feta porra, mà buit, cala buida, a fer el sopar per a la il·lusa canalla, justament com el dissabte passat.

~o~o~

Amar i cardar no van mai junts

Pensant-se fer-me mal, m'ho retreu, carallot: *—La dona la qual dieu que us diu que us ama, mes tothom veu prou... que carda pels descosits... amb tirallongues de druts. Em faríeu riure! Com us pot amar... si amb tothom altri carda?*

—Amar i cardar no van mai junts — redargüeixc —. *Ni hom no es carda qui ama, ni hom qui es carda ama. Jo qui no card amb ningú, am tothom. Per això no us ho dic de mala fe. Algú deveu vós amar. El vostre germà, la vostra padrina, la vostra mare...? I com més els ameu menys us els cardeu, cavà...? Car amar i cardar no casen, no us decebeu!*

~o~o~

Transferits plaers, o Si no la pots veure cardant, cagant

Res no duu plaer més gros que els tabús violats – si al tabú de veure la dona cardada per ver home hi substitueixes el tabú més assequible de veure-la cagant, veure-la cagant esdevé tan poderosament eròtic com veure-la cardant. Car què altre comptaria com a vera felicitat més que la satisfacció de saber-se violant un tabú (i si pot ésser més que no un i tot), i això pensant sempre el tabú, és clar, com falsa i restrictiva barrera a l'autèntic desig, barrera que els anti-hedonistes de les sectes cretines aixequen pertot i sense arrest només perquè són uns desgraciats malparits?

~o~o~

Mosca abalbida al pastís conyenc

Les mullers són mulladores on fa de bo remullar's
on t'abalbeixes com mosca balba
on t'abelleix de rabejar't

oh conys calciga-hi ferm
que els escatxics reixinxolin les feracíssimes selves
on criden forassenyats els lluents rellotges
per magnetismes folls arreu desviats
com ocells rarament emplomallats de qui els corruptes missatges
s'estenguessin en xiscles llençats
cap a jocs inconquerits de mètodes no descoberts
per cap encara dels llunyans conceptes
que amenacen d'estimbar's embromallat firmament avall

ombrívol zenit de la presó daurada
d'on cauen podrits cassigalls de psicòtiques raons
qui arreludament s'encasten com als bols inofensius el vòmit d'ahir
a les estacions on ens aturarem per a recarregar'ns amb aigües

ah violenta executriu amb vels esparsos només abillada
estalvia'm la tanca del despit
on posaries l'hort desolat qui esdevinc
amb qualsque escassos tímids tanys rovellats
qui orbament debuten
al món dels sentits

cariàtides plogudes armades amb llamps
per quan surtis del temple
els pugen al nas mosques de malgènit

vist de prou amunt com per qualque mosca
disfressada d'omnivident entitat
és sorprenent com cada acte reeixit o fallit
es desintegra no pas gens reconegut
dins el cossi de les escombraries on van a parar
totes les raons ni les ciències

projecta-te'm (mosca al sensori) enllà del femer
i actua-te'm carícia qui oblidosa malda
amb tot èmfasi a assumir's absolta
de tot maltractament mentre explorava
en llits malastrucs per espiells discrets
a vulnerables indrets esteses irritacions
per llordes escombres burxades

davallaven tombant i valsant
com fulls de qüerns pels vents enduts
on les pregones exegesis
ço és, les tortes de nas de cera en texts maleïts
donaven consells a orfes i vídues
qui calumniats i pollosos i omplerts d'humors repulsius
a deures cridats

com cucs massa estrebats s’escaguitxaven
les escombres indecents qui a tot rebuig barrigarien

només m’adormiré si amb cada axioma desmantellat
els tendons vellutats de tota substància
desaprenen l’après
i retornen permesos els monstres fonamentals
de culs fragmentats
d’on prou dinàmics ni sanguins
s’escapoleixen les jerarquies
a confluir al genuí trau del pany
que s’obre a l’hospici on llencem en seqüela
els ous covarots de cada llefiscosa anàlisi
del que de debò o no tampoc no ens esdevenia
avui on encara l’embadocament remarcable
de la sollada neu ens cremava
boca i parts pudents amb noses i bescanvis
de comerç innecessari.

~o~o~

M’he despertat tot xiroi i eixerit

Dolçament atiat pels cassigalls del plaent somni que a l’instant em duia i gronxava, m’he despertat tot content, pensant-me que encara vivia a l’indret de ma jovenesa, on tot casava si fa no fa com cal. Em deia, ans i tot de badar els ulls ni menys llevar’m... ara eixiré de part davant i passaré l’immens parc cap a la universitat, o potser triaré d’eixir part darrere i amb quatre gambades, pel carreronet pastoral, arribaré a la vasta vall verda on em jaquiré relliscar d’esquena fins que els peus no se m’encallin a cap penyal, on romandré llavors jagut bo i escoltant zumzejar abelles, refilar moixons, i remorejar al fons el rierol on els blauets pesquen escopetejats com blaus viratons xanguet argentat. Qualsque pedretes hauran rossolades vessant avall i n’amaré el xerroteig mentre juganerament competeixen a qui farà cap més a prop de les poselles on s’amaguen tritons, eriçons i nius d’aloses. Ara, amb els peus falcats doncs al quer boterudet i decorat amb líquens i molses, brià ambrat a la pell maragde del marge solellós, em trauré de la barça l’entrepà i la cervesa, i au, tot mastegant, a lloure ans a pleret, aixecaré ara i adés els ulls esperançats, si pels viaranys de dalt les noietes rialleres de curtes faldilletes i calcetes encastades a llurs molt excel·lents carranxes s'escauen de fer-hi alta apareixença, bo i anant o tornant d'estudi o qui sap si només amb prou lleure passejant i enraonant d'amors lleugeres.

Mes llavors, pobre de mi, he oberts els ulls i la grisor finestra endins me'ls aombrava, i he obertes les orelles i les sorollades me les atuïen, car ara vivia, com visc, a la metròpoli atapeïda i llorda, inhumana, on no s'hi val mai a fotre-hi ni l'educat, ni el senyoret, ni el beneït desvagat; al contrari, tot hi ha d'ésser sang i fetge, i brutícia rai, i estentòria irritació, i fàstic – perenne, el fàstic sense remei, feixuc, entristidor, bascós.

Corpuscles d'ofec t'assetgen despietats si treus el nas per la barana; defora no hi és mai de jorn ni de nit; el cel, si mai el guipes, no serà ni d'ivori de claror, ni de banús de foscor; és sempre de malalt crepuscle grogós, burell, pudent. I els sanglots de les màquines i aparells incansables t'eixorden, tothora cacofònics i estridents, glavis rovellats qui sense seny s'estavellen arreu; i pels carrers el carnatge hi és ubic, i qui hi passa viu o mort és autòmat alienat, amb, per cap, una closca asclada i, rere les cavorques dels ulls buits, teranyines rai. Car ningú amb cara i ulls, ni menys amb cervell, no pot sobreviure entre tanta d'avolesa palesa ni d'inútil aldarull.

Llas, doncs, car allà em duia la dona; i m'hi migr com ocellet de jungla trasplantat als pols, o peixet de colors a la pols.

~o~o~

Somiant tempestes maremàgnums ràtzies

Somiant tosques borrasques
un llamp solitari se m'esmuny de les parpelles:
—ai trapella quina en fotràs?

Pel lleuger ectropi d'un ull
a l'univers de trascantó he dut
un llamp d'estranquis:
—què s'hi esdevindrà?

—A quina realitat no t'arrelaràs
llamp irreal?

—Quina creació no destarotaràs
llamp increat?

Tot tost a parir panteres — cal messionar!

Les curulles llibreries prop la universitat
enceses s'envolaran espectrals.

I els *cockles and mussels* dels orgiaires
s'independitzaran *alive*!

Els marits i les mullers operaran harmònics
amb eines escollides i de caseta estant
descobrint crims
apariant canonades teulades vehicles fils
món capgirat!

Carros arcaics menats per espantamoixons
substituiran als heliports els lleigs aparells
de l'acceleració engargussada;

i els mitjons més dobles s'aprimaran
havent fet un règim d'arnes esfilagarsaires;

en vehicles teledirigits pels mestres-tites
les dones recriminaran al sexe contrari
la quantitat desmanegada de cardades extemporànies
mentre els homes ens planyerem que sexe rai
mes que mai no ens fou permès sempre restringits
d'a lloure lliurar'ns de tota la càrrega
que ara ens rosega els nítols;

i això no s’ha acabat
llamp estigmatitzant!

Pel remot acer del conflicte
osquen dinamites els més inhibits
dels allotjats al nas escalabornat de l’esfinx;

cru caprici del mocador de blonda fina
que a la riba s’eixamoreix
net ara de tot resclum
de l’aversió al vici
de l’eversió de l’orifici;

recacejaran eixams de papallones i calàpets
al calaix dels rebuigs
romanents de follia;

il·luminats pel llamp empeltat d’afegitó
al món idiopàtic
els submergits als torniols
de cada ensarronada
convençuts per un clic d’intuïció
ens elevarem al cresp del buit sobtadament sòlid;

i direm (qui sap) amb veu de llamp d’estranquis
qui s’esmuny de les palpebres per un tic sotraguejades
del sòmines somiaire:
—si res no servava sentit
encara menys ara!

—Ah maleïda nit del malparit!

—Prèmit per a qui l’atrapi!

~o~o~

Degoteig i pèrdua

Gitat malalt, veig la larva negra i enorme, de tot menjar-s'ho, qui se'm passeja pels peus, cobejosa, i no tinc pas esme d'aixecar'm; les quatre xeringues per a les injeccions de la sang qui se m'aigualeix veig que damunt la tauleta han perdudes l'equilibri i es van embrutint i malmetent, i les agulles s'escolen lentament deixant tollets de medecina a la tauleta i, dues qui depassen del caire del marbre d'imitació, per terra també. He de fer un vaitot o hi sóc mort. Quina hora és? L'hora d'anar-se'n. He agafada la maleta embotint-hi tot el que posseeixc, les xeringues qui es buiden incloses, en un racó qui seguit esdevé mullat, i he davallades tentinejant les escales, i he fet cap a l'estació, i he pujat al tren, i, al vagó corresponent, hi he deixat doncs l'equipatge, tot el que posseeixc al món, i en acabat n'he davallat, massa nerviós, i me n'he anat fora i he començat d'andarejar, i a hores d'ara el tren ja ha degut fotre el camp, i encara hi sóc lluny, ben lluny, perdut, qui sap on ni per on, pels carrerons foscs, estrets, laberíntics, de la vila antiga qui veig que, en la foscor com més anem més densa de l'espessa nit, es van tornant, els carrerons i les casotes tortes, els balcons, els cancells, els badalls ganuts dels atzucacs, es van tornant... de formatge grogós qui va desfent-se, desfent-se amb la meua realitat ambient, i desfent-se... desfent-se amb la mateixa realitat qui só... fins si... fins si amb prou feines... no só.

~o~o~

En acabat epitalamis rai

Epitalamis a manta, tu
car tots ens maridàvem i mulleràvem sense arrest

només hi érem els qui havíem sobreviscuts
i ens calia ara doncs durant un instant gloriós
reproduir pler i com més barrejats millor

per això tots érem amics d'amistats eufòriques
àdhuc els enemics d'abans ens comportàvem prou bé

i fos com fos els maridatges ni mulleratges
tots duraven el mateix: el jorn i nit de noces, i au

per a l'endemà si s'esqueia l'avinentesa d'un altre casament
on canviaríem l'un o l'altre efectivament de casa
entre les tres que romanien si fa no fa dretes, ço és:
la vella escola
l'antiga catedral
i la residència de l'extravagant xeic qui tanta de por no tenia
i s'emmurallava doncs ferm adés
quan hi havia encara tanta de terror
i el món bullia de gent anàrquica
i els temps s'embogien
i, amb els elements, les matèries sidèries

deunhidoneret, llavors, tot plegat, escolta
amb els meteors furients
els meteorits flagrants
els esclats d'eteris gams
i àvols ofecs

mes ara el món amb quatre gats
era una bassa d'oli on els quatre peixets virolats
ens rabejàvem i gaudíem de valent
cardant pels descosits
discutint de flors i d'espècies per als suculents rostits
immergits en bonhomies menfotismes rialles
sortosos consorts
on el món harmònic rutlla
i el Solell no hi manca mai, cronològic matemàtic com cal
ritme restablert

car oi que sense follies al cap no n'hi ha enlloc?

cap element no se't rebel·la
cap natura se't revenja
res no altera l'equilibri

i raus només amb prou feines encaboriat
si et cal decidir entre aqueixa i l'altra
a qui faràs potser una panxota
qui durà al paradís cap altre manyac marrec
qui tots decorarem amb parracs de coloraines
i a qui aprendrem la sola resposta a tota qüestió
ço és que *d'on no n'hi ha no en raja*

i doncs que amb aquestes tres cases tothom en té prou
i mai ningú no en construeix cap altra
ni ningú no aprèn de tecnologies
ni d'altres rucades letals com ara guerres ni armes
ni comerços ni calers

i que el món no pot passar de quatre gats en tres cases
i que tot excedent és anorreat d'arrel
i que riure rai
car mentre n'hi ha, rajar-ne, prou

i si novament no n'hagués prou, massa poc!

rebre ens tocava i raure al pou de no re eternal.

~o~o~

Sísif existencial

Sempre reïxc a no acabar mai re bé.

Encontinent em cal recomençar a les envistes
i àdhuc a tocar de l’èxit, collons.

Sóc qualque mena o altra de Sísif existencial:
tantost veig el cim, trepig merda, i au
relliscant avall… tornc al zero.

Sempre *me’n veig doncs una muntanya*.

~o~o~

Simultaneïtat dels esdeveniments

Car tot s’escau alhora, cal triar.

Tot i que pots triar’n tretze, tria’n dotze.

Ignora els triats;
contempla el descartat
qui en remots silencis peix.

~o~o~

Dues bombes (la molla i l’eixuta)

Sota la terror de la bòfia feixista
matar'ls era un deure cívic.

Individualment anàvem amb dues bombes a la sina
a prestar'ns a la tortura de llur presència.

Oferíem una bomba en confessió desesperada
(com si som també merdosos penedits o botiflers infectes)
per tal d'a l'hora de la inquisitorial tortura
a llurs puta morros de repulsives cuques deletèries
fer'ls esclatar l'altra.

~0~0~

Setze anys massa escarit o escús, i ja sense excús

Car tot i ja haver llegits en Sartre, en Kafka i en Camús
i "*Naltres els valencians*" i "*Cent anys de solitús*"
encara, llas, em veia tan pallús i gamarús
com l'ocupant més estruç
(de fet, si ma gàbia és paradís per a ells i els llurs
a mi m'és bassa envaïda amb taurons, i hi faig de lluç).

Fins que dic "*em cag en déu i en Zeús*
fot el camp d'aquest cau podrit ple de feixistús!"

Al món hi manen el Khruixtxev, els Kennedís i el fidel Qastruç
i au, que n'esdevinc un ciutadà més, amb drets rai, i furs
que on els feixistes m'ho negaven ara duc a bon ús

car cardant-hi hi sóc i surant-hi com qualsevol bon altrús
si fa no fot doncs estort i eixerit, i pus!

I feliç enjondre no dic doncs pas “*dolça Catalanyús*
pàtria de mon corús…”
car ni m’hi morc d’enyor ni hi só, com dic, de gens mal eixamús
ans, xiroi, hi faig, si vull, cada migdia el vermús
i de nits, desencaboriat, lluny d’on tot put a tramús i carnús
m’embolic cald i ferm al barnús
i m’adorm entre cuixes, ruixes, samitells i vellús
somiant-me sempre extramurs
versaire d’immensa amplada i verb més que profús
ardit, doncs, gens vergonyús,
ans candorús rai, i decorús, lliure i joiús!

~o~o~

El temps és ficció

Només existeix l’oblit–
els ulls s’obliden de guaitar
els ullals d’apuntar
les cèl·lules de rutllar
les selves de fructificar
els deserts d’eixamorir
les matèries químiques dels vells camins
els vells camins de les antigues intencions
i les idees doncs de volar.

~o~o~

Feia veure que mon ull era un cony
i me'l masturbava fins a un orgasme de llàgrimes

Tot ull és cony com tot cony ull.

~o~o~

Poeta, pintor, pellaire, i, ah, alquimista de merda

Assajava de treure'm el permís de conduir i ara, ai, a l'hora de la veritat, amb l'examinadora de pràctica al costat vigilant si la cagava gaire, m'he ficat, alhora badant i nerviós, al pitjor indret: en ruta estreta on totes les vies hi eren de sentit únic, i aquest sentit únic essent el contrari d'on m'havia fotut i enfilava arrelut, els vehicles enemics, vull dir, oposats, se'ns llençaven a velocitats esfereïdores. Galdosa ans redubtable avinentesa! Car s'hi escau, hò i més, que tots els vehicles contraris siguin enormes camions carregats d'escombraries, car parlem d'una ruta que s'atraça directament a l'indret del port on rauen, en dipòsit, els contenidors de ferro que, curulls, hom s'enduu més tard, instal·lats en escaquers molt pudents en extenses barcasses planes, i prou adients per als armats contenidors, al bell mig de certs corrents marítims, on hom llavors els descarrega perquè les escombraries els corrents se les enduguin ben lluny. Ambtant, pobres de naltres, com m'ho conjuminaré, allí, embrancat indefensament, enmig l'atac continu de tot d'incessants tempestuosos vehicles amb la dèria monomaniàtica d'anihilar'ns? Car amb prou feines n'evitava un que, davant mateix, un altre n'apareixia de sobte: embalum immens que se'ns empassava d'una mossada, i n'acabàvem estavellada ferralla amb el bocí més gros petit com encenall de metall, llustrí carbonitzat, si gens badàvem. La dona qui m'examinava d'antuvi no deia re i jaquia fer, mes tot seguit, al cap de no gaire, tot i que a mi m'havia semblat que trigava qui-sap-lo, tot d'una ha fotut un bot i ha cardat un cop al volant, llençant-se'm damunt, i ha dut, frenant, el vehicle al marge, on leri-leri a caire de cuneta, ens hem aturat. Els camions, amb els tremolencs contenidors cuirassats al capdamunt, ens xiulaven perillosament molt a prop, sense miraments s'embalaven disparats, i naltres al costat, com xuts esborifats. La dona ha dit: *Fot el camp i que no et vegi mai més*. Què volíeu que fes? Cap jup me n'esquitllava, furtiu, com fura amb l'espinada mig xemicada. I ara davallava pel costat de l'ermàs, i au, per guarets i pórques rònegues, entre matolls arronyacats, fangós i sempre a través, m'adreçava, penitent, a casa. Quan hi arribava, me n'adonava a sobre que de ço del meu no en restava re dintre. Que tot era fora, a la vorera, els quatre ormeigs i llibres, i els fogonets i flascons, i, tot brut i mullat, el pilotet de calçotets, mitjons i samarretes. Tants de dies que no els quitava del tot les mesades, i se n'han degut cansar, i au, al carrer. Però me n'assabentava, llavors, que no, que no era ni això, que la palla que els trencava l'espinada era que mentre era fora, bo i examinant-me com un home molt comcaleret, un dels experiments que tenia a mig fer a la meua cambra, damunt els fogonets, havia esclatat, i fumera rai, i, amb allò, tota la dispesa, i àdhuc l'edifici sencer, i el bloc de cases i tot, pudien molt fragantment a metzinosos fems. Sí ves, i qui al món les endevina totes? No me'n vantaré pas! Mes què els aniràs a dir? No s'hi valien excuses ni parlaments. Malfiats, a tot argument arrufaven el nas. *S'ha acabat! Una altra vegada no ens decebràs pas! No volem saber'n res més! Au, bah, el portant, i osta! Ni t'hi volem veure mai més! I encara gràcies que no cridàvem la bòfia, alquimista de merda! Alquimista de merda dels collons, vés-te'n a empastifar el món enjondre!* Mes què els diràs, com dic. Que tants d'altres genis i de sants patien un destí semblant...? Ignorants, amb la història científica ni hagiogràfica no convences ningú! El món és ple de matusserots i descreguts, i llurs manyucleigs empesten el calendari. M'he fet ben fotre, ves. I fer de taxista, després, ni pensar-hi; hauré de continuar fotent de pellaire, recollint d'estranquis, per papereres i descàrregues clandestines de deixalles, pells, és clar, i draps i ferros, ampolles i papers, i venent-los llavors a pes al drapaire majorista amagat a l'entrada de l'edifici a Consell de Cent que fa cantonada amb la galeria on quan era pintor fracassat hi exposava un dia, massa vanagloriós, aquells quadres, fets amb draps, ferros, ampolles, pells i papers i ben lligats amb químiques escaients, que la baronessa Edwige Bufameltrau va comprar tots alhora per a, en pic foren seus, llençar'ls, fotent força comèdia, al forn de la calefacció al soterrani del seu palauet. La meuca fina de cul cagat es veu que va dir, entre les rialles dels assistents: *Així fem els bàrbars germànics, aristòcrates nets com cap altra casta de si fa no fa humans, cremem les escombraries per a netejar'n l'atmosfera. No pas com els bruts llatins i semites incivilitzats qui, de Nova York estant, n'envien d'esquitllèbit barcasses clafertes a buidar a l'Atlàntic, per a després enverinar els soferts oceans*. És clar que ni a impol·lut ni a primmirat no em guanya ningú, i que per això sóc pellaire. Per això a la baronessa me'n record que li vaig fer arribar una noteta on poetitzava: *Merdama, abans passarà la meua cigala pel cós d'aquesta agulla amb què m'estic sargint els calçotets apedaçats que pel vostre cony no passaran com hi passen cada dia les tosses incommensurables de vint-i-tres dromedaris amb cascun catorze geps, si dels vostres sollats diners n'he de fer cap cas, car els cremava. Si això no us vol dir gaire res és perquè és quelcom que deu ésser profètic a collons, és clar. Els hermeneutes qui serveu de bufons i ninots de sotanes descordades i esquellerincs discordants potser us ho desxifraran, si els teniu prou ben pagats. També, és clar, quan se us en mori cap, dels dromedaris quotidians qui pel cony us transiten carregats de femtes exòtiques, ja me'n guardareu la pell, car, mercès a vós, merdama, i al vostre ardent encoratjament, m'he tornat a fer pellaire.* Ara, si amb les pells no em faig pinzells, encara als fogonets hi coc novelles tintures per si mai tornaré a tenyir'n, i pintures per si mai tornaré a pintar ferros, papers, ampolles, draps.

~o~o~

Tots els qui al món us cagaren
és perquè dos a cardar es foteren.

Si en acabat que fóreu nats us digueren
perquè providencialment eixoïts es veren
i que amb molta de preguera anar-hi varen
o que en tot cas amb molt de gust us hi dugueren
per cap altra raó que s'empescaren...

Si us ho crèieu us dic que amb falòrnia rai us vingueren
car la veritat i prou és que en acabat que dos baldament cardaren
en aquest món de merda carallots us hi cagaren.

~o~o~

qq 89

en aquest incert guaitajorns

en aquest incert guaitajorns
on a trams mes admeses trameses són meses
m'és aparent que si les oques hi ploren
i que hi sagnen les haques enceses
i que els ballarucs hi creben
com creben els ulls enlluernats pels esglais excessius
i les sorpreses

i llavors pirotècniques
les ondulacions fantàstiques
al capdavall no menen sinó a lloc usual
de l'atzucac sobtat...

l’efecte tanmateix sovint sobreviu
abrasiu al primer esclat

i llavors...? doncs llavors
hom hi fa “*oh*” sisvol un instant durant

i això rai... car a què altre podíem aspirar
en aquest incert
tram a tram
cap enlloc?

~o~o~

Colom caçat pels de dalt i baix

A la vorera, coincidència:
mentre que treu la sirena el nas
per l’embornal amb eficiència
i sense ni mica d’embaràs
per l’olor que fa (de claveguera),
alhora hi fa cap un colom hòrrid
qui tot just escapava el tret tòrrid
d’un qui caça coloms amb visera
disfressat de captaire miop;

diu a l’ocell de bon averany
la prou pudent sirena hipogea:
“si em véns tot prop, colomet company,
cap arquer amb cap fletxa el cap t’arrea”;

i ho fa el banyut..., i el té al pap d’un glop.

~o~o~

Pixant a la paret fosca de l’estació

Si em taquen d’olis
o de qui sap quins unts de merda a la platja
haig de fugir ben lluny cap a la neu
on cercant-ne un bon anyoc
he enfonsada la mà
per a en acabat netejar’m la brutícia

Un bocí de vidre o una aresta
o potser una agulla de cosir
o el fibló de qualque animaló
ah esglaiosa sorpresa
em punxen un dit
oh amic oh amic li dic al passant ben carat
duus-me on no tindré tant de mal

Un bon company doncs m’acompanya
i a la primera porta on truquem
un altre bon home ens rep a ca seua

És un home qui hi té de tot
vull dir luxes a betzef
(i ni cal dir desinfectant)

Mes quan més a gust no hi som
ai que la seua dona en fer cap
el critica de valent
per què portes aquest parell de perdularis?
no en vull saber re!

Per això l’home sensible
ens convida a acompanyar’l a l’estació
a recollir l’equipatge de la dona

Quan som a les fosques vora l’estació
ell i jo ens posem a pixar
a la paret sense fanal de l’estació

Secretament (sense que doncs ningú no ens vegi
ni el meu company ni cap dels convidats)
es treu una pistola i me’n fa obsequi
penyora d’adéu mormola
i de mantinent s’ha ficat a l’estació

He romàs una estoneta a les escapces
què vol dir amb això?
vol que em suïcidi?
vol que li peli la dona?
amb pistola no em tacarà ningú?

M’he endinsat en la nit
pensava si caçaria un conill
són els conills nocturns?

~o~o~

Els cucs rucs i el godomassí miraculós

Es mig escolava l'any 53 i na Lídia Ermini, pageseta de la partida de Butsènit, se n'anà a Barcelona a comprar-s'hi un bon godomassí. Vora la cisterna, de petita, ullant a través d'un prou asclat calidoscopi eròtic que s'havia trobat per terra, hi havia visurats qualsque de fal·lus de colós. "Quins objectes més entranyables", es va dir, "m'emocionen fins a tal punt que delitosos tremolins no em solquen pels més íntims dedins". Aquell esparpillament monotemàtic (i no gens monòton) de tintes i colors que formaven enormes i emotius matrassos (ella en deia de *rabiüts i coents botifarrons*) la tingué nogensmenys neguitosa rai. Eren aquells vits tan desorbitadament trempats de debò humans? Eren molt més bonics que no els d'ases i bous i cavalls, i no cal dir gossos i bocs. I no s'assemblaven gens als vits dels marrecs dels voltants, ni tampoc als dels vells caducs i vulgars qui despreocupadament pixaven pels corriols. Fou el llosc capellà de la partida qui li va dir, confiscant-li la joguina per a desar-se-la a la sina amb l'argument que era pecat filustrar allò, (com pecat era tot el que al món, per poc que en fos, fos gens agradívol), que de fal·lus com aquells n'hi havia de dues menes, de sintètics i artístics, molt resistents i duradors; i els altres, efímers, fluixets, i subjectes a totes les malalties dels organismes orgànics i doncs als podriments i els entecs i contagis que t'encomanen a la bestreta els turments de l'infern, fets (sí ves!) de molt precària i fastigosa carn..., mes que en tot cas ni l'una mena ni l'altra no servien sinó per a congriar, sobre el cap de culpables i innocents ensems, tots els flagells divins... i que doncs no se li ocorregués per la mort de déu de ficar-se pas mai enlloc (i menys al teu conyet, Lídia; temple de l'esperit!) una abominació i una deshonor com aquella (que els entesos en deien, per als artesanals, *godomassins,* i l'església amb tota la raó interdeia perquè en realitat eren *la banya del dimoni* multiplicada immensament – milions i milions de banyes del dimoni rondant roents i irruint com bitxos bútxares i roïns pertot arreu – per tal al capdavall només de temptar les donzelles del món i dur-les en acabat, totes sollades i emmalaltides, als orcs definitius, car la vida era fet i fet un matx de futbol entre déu i el diable, i de moment encara triaven els jugadors, i així és com el diable en fitxava de nous, amb l'ham de la banya i l'esquer de la lleterada, per a tindre més i més jugadors que no déu, qui, pobrissó, era l'humil entrenadoret d'un equip sense gaires calers — certament, déu no era el president del Barça! — i amb un fill a sobre tot desnerit i tocaboires qui no solament no era cap figura al camp sinó més aviat el contrari, i el carallotet encara es permetia de criticar els altres – quin torracollons, tu! – de tal manera que els altres jugadors el convertien en l'ase dels cops i adu, qui sap si de per riure, el creuclavaren a la porteria i tot, i doncs son pare, com dic, mal equip rai, tot plegat, i, sense bons esquers ni cimbells prou genuïns amb els quals seduir nous jugadors amb prou classe, només en podia fitxar enganyant-los com a xinesos, fent-los prometences vanes i sense cap ni peus que amb ell guanyarien més copes, i lluents, i celestials, que no el banyut, encara que de fet, és clar, ningú sinó els il·lusos com ell es poguessin creure tals bestieses ni beatituds. Ep, i per això som on som. Ai!).

Tant se val. La qüestió que... ara que na Lídia Ermini, petita i tot, sabés per què servien doncs les banyes del diable, s'esqueia de trobar-se'n pertot arreu (colls d'ampolla, flascons de perfum, mangales, mànecs, còdols llargueruts) i, amb lleure, i a lloure, se les anava ficant,a burxadetes cada pic més expertes, ben amunt, i en acabat en gaudia un colló.

Després, l'any 53, en un llibre anti-sexual i pro-feixista, que els de la guàrdia civil et feien comprar molt car i a la força, o et fotien una multa descomunal per qualsevol infracció que s'empescaven allí mateix, i que ella es va trobar penjat entre feixos d'àpoques i albarans, i d'altres rebuts i capbreus amb les racions dels clients degudes i pagades, i paperots així, a la lleixa del despatx de son oncle Frederic, hi va llegir que els godomassins, apellats *bisbes*, perquè normalment figuraven un bisbe amb el barret faraònic o mitra del bisbe significant el gland de la cigala i el nas del bisbe, si hom se sabia col·locar el bisbe prou adequadament, estimulant el punt interior d'allò que hom en deia científicament *clítoris* o virolla, i que no era pas solament la claueta del plaer que sortia com un nasset al capdamunt del cony, ans tot el paladar superior del sifó del cony, amb un punt que hi havia, a mig dit de penetrar-hi, on encara et feia fruir millor si sabies, doncs, com dic, de pròpiament burxar-hi; un punt apellat *punt G* (o *punt gratulls*, volent dir *punt miraculós*, car *gratulls* vol dir això: *miracle*, car quan veus un miracle, que és una manifestació molt admirable de la natura o de la casualitat, et grates els ulls incrèdulament), doncs en aquell llibre verd, llord, feixuc i oliós hi va aprendre, dic, que els bisbes o godomassins, tot i que molt mal mirats per part de la societat com cal, eren venuts d'estranquis a les gran viles per l'element delinqüent, facinerós, subversiu, comunista, jueu i separatista.

Es resolgué, tantost amb prou estalvis, de viatjar doncs a Barcelona a comprar-s'hi un bisbe tan meravellós com aquells que tant calia prohibir, car a na Lídia Ermini, si cal dir la veritat, el penjollet dels xiquets (que ells anomenaven la *pitxolineta* mes que les xiquetes en deien amb tota la raó de *cuc ruc*, o, per als més menuts, cuquet ruc, o cuc ruquet) no servia per a gran cosa; era un cuc verament ensopit i malmirrós, primet, curtet, i no sabia fer gaudir molla, en tot cas no pas gens de cap manera com hom suposava que els excel·lents demoníacs godomassins, descrits als llibres enemics pels ximplets moralitzadors molt carallots, altrament es veu que hi reeixien, perquè tanta de gent s'hi dediqués a vendre'ls (ni que fos d'esquitllèbit o de molt amagat) i adu jugant-s'hi llibertat i vida, en presons i inquisicions pels invasors a la babalà pertot arreu (a Gardeny, al Castell, a cal burot de la sèquia i tot) instituïdes.

A Lleida pujà al tren. Al cap de set o vuit hores de sotracs, de túnels, de llefiscoses fumeres del fumeral de la màquina i dels cigarrets dels homenots, de brosses als ulls i de sentir parlar d'animalades rai, arribà a l'estació de Barcelona. Va baixar a l'andana i amb prou mal als ossos del cul d'haver estat tantes hores asseguda damunt aquella fusta punxent, sortí a caminar. Va trobar una estació del metro i hi estudià, a un gros mapa penjat, el laberint de la ciutat. S'hi va passar una estona llarga. No tenia gana ni set perquè, previsora, s'havia preparat una bona ampolla de vi i quatre entrepans, i havia doncs esmorzat, dinat i berenat damunt les vies. Ara, escorcollant amb un ditet entre els innombrables carrers de l'enorme urbs, de sobte al bell mig del raval, hi copsà un carreró (pitjor, un atzucac) que li saltà joiós als ulls. Portava el maleït carreró tanmateix un nom que li semblà de bells agalius i millor pronòstic, un nom lúcid, propici, predictor, providencial, o, com se'n diu, portentós. Era el carrer del Bisbe Gratulls! A quin indret més adient d'assajar ara de trobar el godomassí miracle que no al carrer que ja se'n deia, tu...! El carrer que ja es deia, ell mateix, sense romanços, tret que amb el nom una mica disfressat: godomassí miracle, és a dir, bisbe i gratulls!

Alfarrassà a quins trens de metro havia de pujar i baixar, pagà la peceta a la finestrella, i es ficà als pudents soterranis. Pel raval tot hi eren meuques, arlots, perdularis, bòfies i apotecaris d'ocasió. Na Lídia Ermini es féu demanar moltes de vegades si volia *pujar*? La volien fer pujar, homenets molt merdetes, no sabia pas on. No en feia cap cas. Car on volien que pugés, aquells enzes sense estil? No tenien ni cotxe, ni moto, ni bicicleta, ni sisvol patinet; tots plegats eren uns pobres desgraciats. La catipén que fotien, la suarda, l'alè fètid, quan li demanaven *com es deia* hauria fet caure un bou de cul. “Carrer Bisbe Gratulls, si us plau?” — els hauria volgut demanar, però sabia que tantost els adrecés mot s'ho prendrien qui sap com, com si els donés ales per a la conversa o qui sap què: *rapte? estupre? xantatge? permís per a fer-se manllevar calers?*

Algunes meuques se la guaitaven malament; alguns arlots molt intencionats ja me la volien fitxar allí mateix, pobrissons. Els bòfies era palès que tots eren uns venuts; addictes al règim tots plegats, i prou sabia què volia dir allò: seduïts, pitjor: posseïts, per la boja pruïja de fotre a qui fos, i sobretot de fotre-li mal, i com més mal millor; de fet, ni els apotecaris no eren gens de fiar: *gomes? purgacions?* — li demanaven fluixet, amb un racó de bec, i ella feia que no amb el cap, els elàstics de calces i sostenidors li funcionaven perfectament, i els budells li rutllaven d'allò millor, car prou que al repulsiu relliscós canfelip del tren i tot hi havia fets tanmateix caca i pipí sense no pas gaires taps.

Per sort, al capdavall, guaitant a les cantonades noms i noms de carrerons indistints, es trobà amb el cartell que hi deia Bisbe Gratulls. S'endinsà a l'ombrívol atzucac amb la plaent impressió d'haver emergit d'un garbuix marejador. Tret que en pic dins se n'adonava que ací tot hi era pitjor. La pudor a merda i pixats, i a buidarada i a rot de vinot, pujava molts de graus. I la gentota qui hi havia, tots beguts o drogats, amb uns quants de jaguts pels murs ja escorxant el gat; o potser fins morts i tot; la fortor de carronya no ho desdeia pas. Entre els esbaldregats tot d'una en percebé un de més estrany que no els altres. S'hi atansà, fascinada. Era un negre gegantí. “El primer negre qui veig a la vida, i prou et dic que, si tots són així, contentes que deuen viure les negres; no els cal pas anar a cercar enlloc cap bisbe miraculós; per això que no es mouen d'Àfrica; per tants de carrerots que no haig passat, i ni una negra no veus enlloc!” — es va dir. Car el negrot gitat per terra com un munt desproporcionat de parracs anava desbraguetat, i allò que pel forat hi treia el nassot no era pas cap pitxolineta ni cap cuc ruc, allò era vit d'ase, vit de mul, vit de brau (vit d'elefant, si mai n'havia vist cap)! Sense avís, uns tremolins efervescents d'orgasme regalimós la solcaren meravellosament. “Ai, i ara!”— agredolça es lamentà — “què diran a casa si concebia tot just un fill llor?” Car no pas que se n'entengués gaire, na Lídia Ermini, dels tètrics secrets de l'obstetrícia, vull dir, ehem, de les ginecologies del prenyat humà, és a dir, dels tocaments dels tocats tocòlegs, dels lleures equívocs dels abrivats embriòlegs, tots plegats fent-t'hi suspectes sopetes i herètics poti-potis pels dins d'alçurats budells transformatius, i..., en fi, qui se n'entén de debò, de tot allò altre de la panxota de les dones i l'alquímia mística que, garneus, totes plegades s'hi porten, en col·lusió amb les forces ocultes, i demoníaques i cabrunes, amb bocs bavosos i no gens arecs qui aenzen irresistiblement les pobretes bruixes qui després hom, molt eclesiàstic, cremarà de viu en viu, i sobretot, assenyaladament, pel que feia a les minyones d'ànima pura, com ella, sempre tan ben aconsellada pel repapiejaire capellà de la partida..., qui se n'entendria molla? No pas ella, encara. “Ja tinc setze anys” — mentí al sentinella qui al cancell d'un establiment molt rònec que tenia, sulla, una finestrota (no pas cap aparador), on damunt un taulell tot petit s’acumulaven mants godomassins de totes mides, semblava no voler deixar-la passar — “i això vol dir que tinc prou edat per a concebre, i vet aquí doncs que em calgui un bon bisbe que m’oclogui prou satisfactòriament l’ullet, no fos cas que altrament em prenyés cap moro, o gità, o pitjor, cap paràsit invasor; mon pare em matava, comprèn?”

El vigilant brandà la testa, però, mut, la deixà entrar. “Ah, una heroïna!” — ironitzà un jovencell qui dins la botiga començà fent morros perquè la campaneta el deixondia de la migdiada que devia fer ben assegut a una poltrona esgarrapada. “Tants de capsdecony qui entren a comprar heroïna, i per primer cop veiem el contrari: una heroïna que ve a comprar… què? Un capdecony?”

—No, senyor; un godomassí miraculós.

—Ah, mira-culós! Tots miren el cul, senyoreta, sap?

—Jove, no faci facècies sense gràcia i atengui més aviat com cal una clienta. No farà gaire negoci, fent el cafre, sap?

—Ui, quin espurneig esclatant d’ulls; ara sí que em cagaré de por.

—Em mostra la mercaderia adient i triaré en pau, dependent.

—Si el que vol ha de fer miracles… Hum… No sé pas, no sé pas… Un bisbe que ressusciti els morts… Això com aquell capsigrany de la història sagrada…

—No sigui pagà ni profà… vull dir, faci, faci com un prohom, però no pas sacríleg.

—És un bisbe per a la senyoreta, o és per a regalar?

—Ja em dirà què li pot fer a vostè?

—Home! Ho dic per la mida. Si és per a la seva mama, o per a seva àvia, o què ho sé jo, cal suputar les mides de… de l’organisme on s’embotirà… Que hi càpiga com cal, ca?

—Per a servidora.

—Doncs passi darrere la cortina que la mesurarem.

—Mani? No, no; jo no pas pas enlloc. Mostri'm la mercaderia que ja triaré; prou em sé les mides, pot pensar!

—Molt bé, molt bé; ara vinc... On dec haver posats els "miraculosos"? Un godomassí que eixorivirà els morts... els morts de fàstic (com si parléssim d'una revista teatral molt còmica i sarcàstica, i plena d'atraccions eròtiques rai), o escalfarà els morts de fred (com quan som petitets la sina d'una àvia grassa i moguda), o el morts de gana (com un brou tot fumós... quin peà més emocionat no entonen els emaciats envers el brou vitaminat que els reviscola!)... I els morts de pena? Amb quin godomassí els tornarem la joia (com per al malalt la salut que davalla sobtada d'un nuvolet fugisser)...?

—Dependent, no se'n foti de la parròquia, i ensenyi'm el mostrari. Aquesta no és manera de crear fama de bon botiguer. Potser me n'aniré sense comprar re i no recomanaré el seu establiment a cap de les meues innombrables amigues.

L'adònic jovencell se li'n rigué. Aixecà un braç i, fent-se una mica el maldestre, tot caient ell mateix, féu caure una capsa que en esventrar-se el colgà de joguines eròtiques. Eren periscopis, i calidoscopis, i estetoscopis i microscopis, i ulleres de llarga vista, i estereoscòpics opticons amb ulls de rap (vull dir, de llenguado, perdó) i encanellats o acanalats canons de massatge, cactus de baquelita (les pues fan pessigolletes on més cal, senyoreta), i, per a les festes d'hivern, arbrets de nadal tot gebrats amb mecanismes que els articulaven o desarticulaven, a tall de barnilles de paraigua, evaginant-ne les branquetes o invaginant-les, segons el gust de qui (o de les vagines i virolles de qui) els emprés. Així, tots els objectes fàl·lics feien doncs veure que servien (no pas per a pelar-se-la les dones i els marietes) per a quelcom d'altre, amb una aparença falsa i sovint trivial..., mes no, desencantem-nos-en, en realitat tots eren godomassins, és clar.

—Els miraculosos són a la capsa de darrere — va dir, bo i traient-se de sobre (adu un de la boca mateixa on li feia obscens vaivens) els diferents ormeigs d'autocardament.

Tornà a ficar-se de puntetes i aquest cop sense fer el plaga, s'emparà d'una segona capsa. D'aqueixa capsa, que va obrir damunt una tauleta baixa, en féu eixir pler de gruixudes espelmes llargues de pam i mig, totes amb un ble a la coroneta, que acunçà en ventall perquè l'exigent clienteta es decidís per l'exemplar que més l'atragués, o diguem-ne pel sant de la seua devoció.

—Heus ací els elets, els selectes, els més imbuïts de gràcia infusa, oi? Escaients catalitzadors de les més meravelloses efusions lúbriques, caòtiques, torbadores, mentre hom, transmès a les esferes celestials, nogensmenys se somorgolla reeixidament als més pregons tèrbols gorgs del plaer. Ep, i d'exquisit romanent, amb el sacre dipòsit en acabat d'evocatius enyors.

—Calli, vol? I deixi'm concentrar.

Eren petites estàtues prou dobles i si fa no fa cilíndriques, de cera flairosa, que representaven ausades els diferents sants del calendari catòlic. Sant Peret de Baix, sant Simeó Estilita damunt la molt convenient columna dòrica, sant Daixonses i sant Dallonses, franciscans de suaus cogulles, dominicans més rudes i toscosos, i ni cal dir bisbes amb bàcul i màrtirs lligats al costell, i inquisidors a betzef, amb instruments de tortura i encesos tions. Sant Sebastià Punxegut i Punxegós. Sant Llorenç rostidet, amb marques i osques brunes de les brèndoles de les graelles part davant i part darrere de la samarreta llarga que portava. Tots virolats, tots santificats, tots ben apropiats per a devotes i beates, i monges i fanoques de tot pèl. De tot pèl intercrural.

Mentre na Lídia Ermini triava entre els godomassins miraculosos, l'eixorivit jovencell se li posà a la vora. "S'ha ficat en barris perillosos, senyoreta. Per això li deia d'heroïna. Si semblava que me'n reia li'n deman disculpes. Sap què li recoman, senyoreta? Un bon cinyell de castedat. Li'n congrenyem un ben congrenyat, i qui vulgui atacar-la, sap què vull dir, qui vulgui forçar-la, se n'haurà d'espinyar. Se li estavellarà la cigala a la cuirassa i potser se li desmanegarà i tot. Potser li caurà morta per terra. Potser l'haurem de portar a la morgue; la cigala morta, vull dir. Estesa en un tovalló tot sangonós, com una serpeta trepitjada per un tramvia. A la llum incerta d'uns canelobres, cap professor Frankenstein no la sabrà pas fer reviure, vull dir, trempar, em comprèn."

—No sigui tant mòrbid, jove, i emboliqui'm aquest sant Gustau tot lacerat als indrets més estratègics; fa cara d'home madur i tanmateix seriós i durador.

—Senyoreta, m'agradaria convidar-la a sopar.

—No sé si vull perdre el temps amb un xitxarel·lo sense experiència i amb un estellicó que es trencarà per poc que badéssim. N'haig vists massa, d'estellicons que es trenquen abans d'encendre re. Com llumins que fan figa en comptes de flama. Oi que m'entén? Per això si vostè fos un home madur i amb l'aparell adient i com cal, experimentat i durador; durador, resistent, cavà que m'entén? Doncs llavors encara rai. A part que, miri, el tren a Lleida se me'n va a quarts d'onze. Arribarem a Lleida cap a les vuit del matí de l'endemà, i encara vull veure una mica Barcelona, els coloms, i el monument a Colom, i encara m'haig de comprar els queviures per a sobreviure el viatge en tren. Ah, i un coixinet de goma per al cul. Oi que els apotecaris diuen que en venen? Tots em deien si volia comprar-los *gomes*.

—Guaiti, senyoreta!

—Ah, verge santíssima! Per què se'm descamisa? Què em vol ensenyar? La pitxolina? No li dic que no n'estic gens interessada!

—Sap com se'n diu aquest os? Neulella! Guaiti, un dia al vigilant de fora el vaig fer emprenyar i em va llençar unes setrilleres; érem a la cuina de darrere i ens apariàvem un berenar. Les setrilleres m’impactaren a la neulella, veu? Com qui diu l’epicentre del meu cos, car tan aviat com en vaig rebre el cop el cos sencer em va tremolar (una peristalsi fulminant o mística m’anunciava fenòmens taumatúrgics o d’ultratomba) i alhora la neulella reverberà, ressonà, vibrà durant una estona fins que me’n vaig adonar que allò (i era una inspiració, una revelació), allò era una busca! I que ja no tocava tres quarts de quinze com abans, que ara tocava l’hora justa! Esperi’s, escolti’m. Vegi, sóc un home especial. Sóc tot solet un rellotge de sol. Enmig de cap tundra ni desert, sé l’hora on som per l’ombra que si em pos cap per avall em fa la neulella al costellam! No em pot dir de bordegàs qualsevol, ni de pipioli ni d’aprenent, ni de nyap ni de bunyol. Sóc especial, sóc especial. Deixi’m acompanyar-la, veurà!

—No vull que es pensi qui sap què. Sóc molt decent.

—Seré el darrer a dubtar-ho, cregui’m! Si em permet, senyoreta, prou sé que sempre val més sol que mal acompanyat, però oi que gairebé sempre també val més ben acompanyat que no sol?

—Presumptuós! — va dir la pageseta bo i somrient, i doncs acceptant.

A tots ops, potser sort que na Lídia va dir que sí, car ara que sortien de la botiga, i s’havia fet fosc, aquells carrerons eren sinistres i criminals. Amb els fanals apedregats, els maleïts de nas ratat i pell gangrenosa t’esperaven a cada cantonada per a escorxar-te de viu en viu. Tants de monstres aplegats! La pageseta no se’n podia avenir, se’n feia creus. Si s’hagués comprat, per comptes d’en Gustau, un dels microscopis (per poc que funcionés) enlloc no hi hauria pogut veure, nedant infamement i indigna a l’altre bec, microbis ni paràsits tant prepòsters ni grotescs. Hi havia degenerats qui els desfaries amb un buf. I geperuts, i esguerrats, i nans, i idiotes, i soldats, i molt d’altre xarnec! Ecs! S’agafà al braç forçut del bell jovençà, qui anava armat amb l’atot d’un barrot espès com el del rei de bastons, tu. I fotia una cara de mal gènit i aviava a tort i a dret uns renecs esgarrifosos. No gens letàrgic, al contrari, molt bel·licós i pugnaç, prou demostrava saber anar pel món subterrani i traïdor dels baixos fons.

Sense pànic, exhalaren tanmateix tantost emergiren a la rambla. L’avinent i galant xicot li féu llavors una guerxina garneu. El garrot era un godomassí plegable com un canonet telescòpic d’almirall i de pirata del segle divuit (segons les pel·lícules). No hagués fet gaire mal a cap dels salvatges i barroers personatges nocturns qui rondaven pels carrerons podrits, tret que no n’hi havia cap amb els músculs del noi valent i ben parit.

—Escolti, Epirnuç (car així li havia dit que es deia el plantós paladí. (“Epirnuç. Rima amb lluç, senyoreta”) (“Doncs sí que porten noms estranys els barcelonins!”) (“Doncs el meu germà es diu Penetral; se l’imagina despatxant ell els bisbes gratulls? Encara que, ben pensat, potser és un nom més adient, no troba?”) (“Ara se’m fa el mocós, Epirnuç.”) (“Perdoni, Lídia; és el deliciós nerviosisme d’anar amb vostè; en realitat, sóc un home molt educat.”) (“L’home-rellotge. I molt especial.”) (“Ara es vostè qui em burxa, senyoreta.”), escolti, doncs, Epirnuç, i si fèiem via? No puc pas perdre el tren. Haig dit als de casa (sempre enfeinats) que a cal metge (que viu a Lleida) m’havien adiat per a una hora molt tardana i que passava doncs la nit a ca una amiga meua qui es diu Riquilda (i sa padrina Caçarilda; cavà que aquests noms *també* fan riure?). Bé, doncs, tant se val. On diu que em duu a sopar?

—Ara hi fem cap. A l’altre cantó de rambla. De seguida hi som. Hi fan unes escudelles que veurà si li faran goig.

—Quanta de sorollada, cavà?

—Pari compte! Es farà aixafar pel tramvia!

—Quin embalum esventat! Llença guspires pertot arreu. Vol dir que no fotrà foc als edificis? Quin caos, eh?

—Ara arribem. Vol? Per ací.

S’allunyaren al capdavall de la rosegadora lletania d’esclats i enlluernaments, de les múltiples incidències on pla es veia que caldrien prou tost pedaços desguitarrats i pròtesis (que farien sospitosos grinyols i escarritxos i garranyics d’anar mig espatllats ja d’arrencada) per als ossos i d’altres bocins dels exposats vianants; car no hi havia cap entesa ni protocol entre els qui caminaven i els qui anaven amb rodes; tothom es barrejava amb tothom, i qui rebés que es fotés. I els timpans patien qui-sap-lo. Per fortuna, després de tant circumambular pels dèdals mortífers, el seu heroic cavaller la portava sana-i-estàlvia a sopar.

A la tèrbola distòpica perifèria romania la ciutat entròpica. Na Lídia va deixar el mantell darrere la cadira. A la taula del costat una dona molt grassa i monstruosament prenys, i tanmateix molt estretament encotillada, enraonava esbufegadament de les conseqüències… *les conseqüències*… Allò sonava molt misteriós, ominós i tot. *Tanta de necrofília*, deia la farta, *tanta de necrofàgia, vet per on la rel de la defunció esgarrifadora de totes les goles*. Na Lídia no havia sentit mai a parlar dels redubtables vegetarians.

—No en foti cap cas, i endrapi. Ja veu vostè quina hipòcrita. Molta de prosopopeia, mes prou li veu la panxota!

—Què vol dir, eh… prospo… prospopipopella…?

—Prosopopeia; vol dir, home… quelcom com ara… fer que els morts prenguin la paraula, sap? En aquest cas, el pollastre qui ens mengem i el xai qui em sembla que es mengen ells.

—Verge, quines bestieses! Es deu considerar un animal, que els representa, la ximpleta! I en acabat, cavà? I si, tant d’usurpar el paper de l’animal, després pareix un marrec amb quatre potes?

—Escolti, com vostè diu, llavors… doncs *massa poc!*

Rient-rient, enllestiren l'àpat d'allò més amics. El godomassí Gustau començava de fer miracles. S'intercanviaren adreces. Lídia Ermini i Epirnuç Impí. Butsènit i Barcelona. Carrer Tort i Avinguda Groga. S/n i 324. L'idil·li començava.

Fora del restaurant i, en acabat de fotre un cop d'ull sense gaire interès al port i a en Colom, pas a pas, sense presses, s'atraçaren devers l'estació de tren. Xerraven molt animats de paradoxes de la vida, de com amb un godomassí com aquell qualsevol velleta el confonia per ciri d'animeta i l'encenia davant qualsevol ídola o imatge, qui sap si fins i tot sant Gustau mateix, així re-sacrificat! (Ni l'un ni l'altre no sabien qui fos sant Gustau, i jo tampoc.) I després, vingué a relluir el fet que na Lídia s'hagués endut de la botiga uns quants de pamflets o fullets que feien anunci d'espectacles eròtics que tenien lloc a indrets apartats, o fins i tot a pisos privats, ben enmig de la ciutat, en propietats de burgesos avorrits de la vida on femelles abandonades decebien llur solitud deixant-se ultratjar per negrots disfressats de lladres de camí ral… I enraonaren llavors de certs episodis cancel·lats a la ràdio perquè el règim els considerava massa atrevits, o potser massa plens d'incidents que hom podria interpretar "subversivament" tot i que tot plegat no re… Quan, amb un gest impressionant, na Lídia aturà el flux de la conversa.

—Upa-là! És aquest el seu doble, Epirnuç?

—Mani? Qui? Qui? Òspima, el meu germà Penetral! L'energumen ve d'un bordell; fem veure que no l'hem vist!

Pena perduda; el germà els havia clissats. Hi hagueren les presentacions. I ara en Penetral no els deixà en pau. Se'ls penjà al costat i s'acabaren les confidències i les intimitats entre els incipients enamorats.

—Camí de la botiga de mon germà Epirnuç, us voldreu creure que m'he tornat a perdre entre les gentades, els gratacels, als metros…? Tanta de galeria, tant de cau hipogeu, tant d'atzucac… o de via sens fi. I pertot hi sóc estranger.

—Tret del bordell.

—Re no trau cap enlloc; o tot ix arreu; tant se val, la qüestió que mai no ets on deuries. I per molt que demanis atraç, sempre t'atracen (els qui són prou amables de mai atraçar-te mica) a indrets inexistents.

—Ara m’ho crec.

—Entre el trànsit massiu, fosc, boig i embalat, la vida rau, molt precària, al capdavall d’un fil primet… perennement. Sabeu què? Anem a la llum, anem a la llum! Aquesta foscor, companys! Se m’engolirà, com goluda negror, un camió esventat!

—No hi ha perill. Escolta, sòmines; vols plegar de fer el mal comediant?

—Verge intacta! Potser em veus il·literat i que parlant pels descosits només traeixc el fet que visc com conill engabiat i sense il·lusions, ratat, atrofiat i blasmant l’enter continent emergit de les llordes aigües primordials.

—No, escolti, només veig que si no ens afanyem faré tard.

—Té un nas molt imperiós, verge puta! Em sembla que l’hauré de millorar amb un cop de puny! I si demà encara ets viva, t’haurem els mascles com cal sotmès irrevocablement a la nostra més repulsiva superioritat! — féu, horrible, en Penetral, i ara atià son frare menys resolut —. Som-hi, som-hi, no val a badar!

Car havien arribat a les envistes llunyanes de l’estació, i tanmateix es trobaven propíciament rai a l’ombra d’un mur sense finestres d’un gran magatzem desert i tot fosc en aquelles hores de la nit.

Na Lídia Ermini va veure el seu cavaller encantador qui se li tornava bròfec galifardeu, brètol violent i d’allò més malparit. Ara comprengué que, al restaurant, quan li havia dit que trucaria a ca seua per a advertir-los que sopessin sols perquè pel culpa de la feina faria tard, en realitat havia avisat son germà que vingués a ajudar-lo a violar-la. I ara s’hi col·locaven ambdós de ferm. S’havien acabats de soca-rel els compliments.

N’Epirnuç se li havia posat darrere i volia servar-li els braços, mentre en Penetral li feia pujar les faldilles i baixar les calces. Una calma enorme envestí la noia. Gens descoratjada, car quantes de vegades no havia ataconat els xiquets del barri qui li resultaven poc simpàtics o es fotien carrinclonament els perillosos? No tractava pas cada dia amb el rebec bestiar per no res, ni solcava el tros a cops de ben esmolat aradre servant-ne fort el sondrollat mantí. Els seus braços i cames eren homogèniament musculats, i tots fets de magre i tendó, amb ni molla de greix ni sacsons. A més, jotfot, era de nit. De nit, somiant truites, i escodrinyant al clar cel segrianenc els misteris de la cosmologia, quantes de vegades, també, no es volia satànica i invisible, compulsivament foragitant-se en esperit a escosir els panorames esotèrics d’entremons. Amb astronòmic sarcasme, trobava que tot ve lubricat per les més atzaroses circumstàncies, que res no és estàtic ni doncs gens estable, que tot es metastatitza enjondre, que cap transformació no és doncs rara, i que més val que t’esperis qualsevol malvestat a qualsevol instant ni cantonada, no fos cas que altrament et trobessis amb el cul enlaire com espantall de la cua de palla pel llamp sobtadament inflamat. Amb càustic impuls, ara mateix on en Penetral es volia treure el cuquet ruc pel trau de la bragueta, i el verm fastigoset ja llevava el nasset com feble capoll de pipiripip, amb renovellada energia, volent vindicta com fúria argüiblement sublim, es deseixí d'una potent estrebada del miserable congreny del bare paladí bord i botifler, i amb la mà que encara servava el sòlid godomassí, avià, en incursió fenomenal, de diví estrateg de mítica crònica, avià, dic, etzibà, burxada cabdal i cap dalt, tota plena de la dinàmica dels astres fatídicament empesos a l'impacte que els anorrearà. Òspic, tu! Si el batzac s'hagués estavellat a la pedra-clau del grandiós edifici, exhaust i xiulant et ben dic que s'hauria ensorrat.

—Gusteu d'en Gustau! — va dir la pageseta, i amb tota la força el colpí de valent a l'indret on al dissortat Penetral se li desniava el cuc ruc; niu que el magnífic cop afollà instantani. Res més no hi trempà ni hi digué ni piu. Al contrari, si el cuquet es retragué fins a l'infinit, el gamarús qui el duia (i qui aparentment no servia per a gaire altre que per a portar-lo a passejar pel món) s'ensulsià ensems, fins que aterrat, esterrossat, semblava mesquina panerola qui llavors trepitjaves sense emoció.

Alhora, amb l'altre braç, la pageseta havia cardat un cop de colze horrorós al plexe de n'Epirnuç, qui ara es rebregava també com tartrany atès, el rellotge del pit a tesa xemicat, com si roda de carro li passava part damunt. Amb la mateixa revolada que el godomassí massís havia eliminat el moixó (ara metamorfosat en cuca sagnant, com si fos trau de dona, tret que sense les bones qualitats) de l'un, ara l'objecte màgic s'estavellava al vult astorat de l'altre germà, qui va acabar de caure perxat, estossat, mig desdentegat, amb ulls de vellut, la tarota rajant — ambdós frares impius doncs absolutament fora de combat. (Ai, el doloret inempassable! Pobrets de nosaltres, només hàbils per a amollar lleus gemeguets!) Sacrificats a l'altar de l'alta justícia.

—Altar sacrificial rai, a les fosques i pudint a lleterada i a pixum, consagrats en acabat de la missa bufa de qualque altre sumaríssim judici — xanxejà l'heroica privadament al seu tranquil sensori —. Saps què? Ja us hi encendria una espelmeta. Una espelmeta *anònima*, si cap en servava, és clar.

Car la que servava, ampla com canell de boxador, prou que hom l'havia batejada i inscrita al capbreu d'eines aptes per a perfer jocs màgics. I tant.

Quant als dos datspelcul, que es fotin fotre, cavà? Massa poc, també.

Ep, i ara ja hi som. Si mica espies per la cantonada, au, allí el tens: el fitó il·luminat, i clar i esclet de l'estació — rutilant i atractiu com la mateixa lluna. La lluna en un cel tot fosc i sense bromes que no vull enyorar, car ben aviat hi serem, Gustau.

—Oh, estrènua pageseta, sota la llum dels somnis, mantes de nits belleu ens hi voldrem escórrer, assolir-hi qualque orgasme o altre. En la pau dels estels. Com és natural — suggereix en Gustau, ben embolicadet contra la gisca que s'aixeca de l'aigua pudent, oliosa, del port.

Sense relliscar en els tollets de sang que començaven de formar-se als voltants dels dos cossos caiguts, na Lídia Ermini, accelerà el pas. Travessava el vestíbul de l'estació amb vigorosa elegància. Se n'adonava que la locomotriu ja treia fum. En Gustau dels miracles mai no en trauria, altre que figurativament, és clar. Tant se val, a Lleida la bona, plàcida entre fèrtils planícies, hi mancava gent.

~o~o~

Psychos

Tots ens volíem Toni Perkins
fent-nos el miquetes i el vergonyós
davant la molt llepable beutat
mes llavors per un foradet d'esquitllentes
ens l'espiàvem com es despullava
a la cambra seua i amorosidament es dutxava...

i potser caldria esperar que qualque amant o altre
tost arribés a trucar-li discretament a la porta
perquè voldria cardar-hi ferm i tot

tret que tot d'una *au i barrum*
naltres som qui d'una revolada obrim la porta
i qui efusius l'assaltem
i l'acoltellem amb delitosa vigoria

car prou som dels qui ens adaptem
sempre resilients
al medi i a les influències
i ens fem absolutament obedients
com atletes molt ben entrenats

pels psicòlegs de l’art cinètic
o l’art atlètic o l’art mental
a les instruccions ni comminacions
dels idolitzats qui ens guien a l’acompliment
de les aspiracions més vitals

i per això desenvolupem
atributs que ans ens mancaven
i àdhuc membres extrusius addicionals
exacerbant llavors les nostres ocultes potencialitats
en un nostre cos fins ara desconegut
i a despesa doncs d’altres membres
que cal escarransir llavors fins a la desaparició

i si ara tenim un braç dret acoltellador
llarg i fort com tentacle de pop
gegantí i abissal
i en canvi hem perduda massa cranial
i no cal dir la totalitat del pipí…

som tanmateix amb millor raó
més perfectes atletes
de l’atac del tot despietat
on la carn s’esqueixa amb sorolls
d’albelló mig embussat.

~o~o~

No pas ni un pèl mal ficat

Me n’adonava que sortós m’havia tocat

la dona perfecta
sense no pas ni un pèl mal ficat:
pits essencials
cul meravellós
ment idònia
i em veia enyorós com cardaríem de bé
i tot manyagament fins a la fi dels anys

mes llavors per la finestra
com cap titella carallot
hi feia cap el seu amant
i ara hi apareixien pertot arreu els armats
soldadets verds i bòfia ignara
i ramats rai d'animals
sobretot els pops esparveradors
i el goluts peixets nus qui se'ls volien menjar

i tot aquell cuqueig d'afegitó fet cap de trascantó
em va empipar i començava de viltindre'ls
tots plegats fort
i deia a la dona com els trobava de ridículs
i els assenyalava rient i els tractava de massa mal·leables
ni febles i ninots

i amb un lliurador o una paleta els aplegava a munts
i els anava llençant a les escombraries:
soldadets verds i animalots llefiscosos
i els buròcrates i els pagerols
i encara l'amant al caire de la finestra fotia gests d'emprenyat
i la dona perfecta no feia tampoc gaire bona cara
i doncs vaig agafar l'amant i el vaig també llençar
a les escombraries
i al cul del cossi on també hi havien anat a parar
el romanent dels ninots humans i animals

aldarulls rai

i ara doncs desempallegat de tant d’enfarfec
me n’anava a reconciliar’m amb la dona perfecta
quan me’n vaig adonar que…
per la manera com es bellugava ni s’exprimia
si no fos que…
fos ella també ninot

ninot ella no pas com els altres
petitot i malgirbat
ans ninot titànic i colossal
ninot d’imperfectible beutat i grandiós
clàssic escultural
mes fet i fet nogensmenys
ninot al capdavall

i allò (aquella noció) m’atuïa bon tros
i m’aixecava la sospita que…
no fos cas que jo també fos ninot

i ho era

i una força invisible mes indeturable
m’agafava a sopols
em sollevava i…
em llençava de petit afegitó sobtat
llavors al cul del cossi
de les escombraries

aiguabarreig fastigós on ningú no hi respira.

~o~o~

Penúltima estació

Zumzeig de cacau en pols qui tomba com plugim
zumzeig dels fustots apilats en tirallongues infinites
zumzeig de no pas cap amic qui enlloc no em rau
zumzeig sollat
zumzeig bosquí de bosc nocturn
zumzeig de la penúltima estació
amb l'últim tren genuí
qui rabit s'espitxava vers ací...

mentre sense aturar's el tren passava-hi
a l'andana la cusca noieta s'hi esvaí

anava disfressat d'ardit espahí
i volia reviure-la sense no gaire envair
i potser de dalt estant semblava
que me n'aprofitava ni la petonejava
i l'heroi gens mascarat d'estalzí
saltà àgil i isnell finestra avall
i va deixar el romanent de corporatius
amb un pam de nas asseguts a la taula
davall la qual se la pelaven
i damunt la qual repartien llur botí
de lladres de mai no amansir

qui voldràs matar ara heroi esgarrapat
(vaig dir)
i el zumzeig de les vies em revelava
que l'heroi només saltava

per a també fugir.

~o~o~

el més criminal el foten el jutge més gruixut

doncs ara no me’n record si mai he delinquit
segurament… car manta vegada sense sopar m’enviaven al llit
i, a casa i a fora, em deien que els malastrucs em nasqueren malparit

i malparit rai, car al mirall tort prou m’hi veig prou geperut
tret que els altres volien dir que els corcs al meu cervell ceballut
pels camps dels crims sempre m’hi peixien i hi han pascut

tret encar és clar que mai no seré tan carallot
de creure’m que “crim” vulgui dir el mateix a llur balb ceballot
i dins mon concepte del món, on el meu concepte és l’únic atot

per això dic que no crec pas que mai hagi delinquit
altre que en els ben bords caps de seny tot marrit
dels desgraciats censuraires amb per ull un repulsiu gargot
i per boca un altre forat del cul tot brut
maleïts il·lusos sempre pelant-se-la amb llurs lleis de l’embut
dins l’embut letal de llurs lleis on cau malalt tothom qui n’és glot.

~o~o~

Entre estacions, tren inaturable

He tornat a agafar el tren de la vida
Aquell tren on els vagons són curulls de gent
I el tren corr a recules.

I corrent a recules
El tren es va buidant buidant
A poc a poc el tren es va buidant.

I cada vegada hi caps millor
Tots els amics i familiars
Tots els coneguts qui adés eren morts
Ara tornen a ésser vius
I n'han doncs anat davallant.

I tu (és el teu tren) vols anar més lluny
Fins als anys on la teua dona jove i bellíssima
I els teus infants menuts i enjogassats
I els teus amics i tu
Teníeu encara tanta de promesa davant
Car aquell era el millor moment de viure.

Abans el tren de la desil·lusió no s'esventés
Ineluctable
Cap al futur llampat constantment
Pels batzacs de la mort.

~o~o~

Mort de l'albardà n'Heracles

N'Heracles sentia claques
que aplaudien son quefer
mes de debò n'eren flaques
versions d'aquella muller
que li aixafaven amb martell
os per os de l'espinada
mentre dormia, foll d'ell,
després d'haver-la atupada.

Veu ella el trencat xilòfon
i romp en sanglots, oh font!
de llagrimeig arrelut
per aquell home forçut
de circ no gaire important
on hi feia d'elefant.

D'elefant molt destructor
qui així passava passió
a un públic molt pagerol:
tots volen que algú pateixi
(llop guineu xut i esquirol)
i que el patir es dilueixi
com vol la vida animal
en catarsi general.

No et creguis mai ton paper,
heroi d'història molt ful:
tant de fer el ruc per no re
i donant-te l'autor pel cul.

~o~o~

Sense moure'm d'indret, sempre n'acab espetegant enjondre

Collons, car, tot just instal·lats a la cambra d'hotel, la dona em diu: "He vist al vestíbul un conegut; s'està al pis de dalt de tot, hi pujaré un segon; endreça tot això que en un tres i no res hauré baixat." Se n'ha anat i m'ha deixat sol. I ja no la veuré mai més.

S'han escolades un parell d'hores i tot d'una la porta s'obre d'una revolada. Un escamot de serioses donotes irromp, doncs, a la nostra cambra d'aquest pis de baix on som i, sense dir re ni fer cap cas de manguis, a estrebades comencen d'aplegar a munts tota la roba que troben — vestits, mitjons, jaquetes, coixineres, flassades, llençols. Buiden tots els calaixos, tot ho regiren. Els vull parar les urpes davant la petita calaixera negra on tinc desats tots els escrits i documents. "No tocaran pas si els plau les coses d'aquest moble. Com veuen, només hi ha paperots sense interès. Ni peça de roba, ca? Quant a endur-vos tot això... ja em perdonareu, però abans de permetre-ho haig de demanar permís a la dona. És al pis de dalt; puig i baix; serà un segon; sóc amb vostès ara mateix."

Prometre, rai; tret que al pis de dalt mai no hi arribaré. He sortit al carrer i he tornat a entrar per les "bones" escales, les més espectaculars de l'hotel; he pujats tants d'esglaons com he pogut abans de perdre el buf i llavors he anat de porta en porta. No tinc cap idea d'on sóc. Es veu que no endevín mai el bon pis ni en tot cas la bona porta.

Rere una de les portes sentia veus. M'hi he ficat. Era un pis-escola per a noietes: amb tres classes (he vist al capdavall), començant per les més petites, les més grandetes, i, la darrera, les grandetes. He anat de porta en porta i de classe en classe, doncs, interrompent, tret que demanant perdó cada vegada amb la contesta de la ganyota censurant de cada mestra, fins que quan volia obrir la darrera porta, la que portaria potser a una altra classe o al corredor mestre que em duria al pis de la dona, la mestra de les grandetes m'ha dit: "Aquesta porta no duu enlloc." Sóc un home molt puta, sempre tinc por que tothom me la foti de sotamà. He rigut una miqueta, com un conill datpelcul, i he oberta tanmateix la porta. Era encastada a la paret. Tantost oberta, l'obertura només mostrava més paret. Totes les deixebles se me'n reien. *Aquella porta no duia enlloc*; la mestra sempre té raó.

Amb la cua encara més arrapada al culet afamegat, he reculat, de porta en porta, tornant a fer riure les noietes de cada classe i ajudant a afegir rugues als vults de les sofertes mestres. A la classe de les més petites hi jugaven, es veu, a prendre rols per a la peça de nadal. Una de les nenes, mocosa, m'ha confós per un dels pastorets. "Ets un dels pastorets!" ha cridat. I totes han començades a braire ensems: "*Pastoret! Pastoret! Pastoret!*"

M'he excusat cap a la mestra tota esverada davant l'esvalot causat. "Perdoni l'aparença de deixat. És que fa tres o quatre hores que cerc el darrer pis on ha pujat la dona. Haig de demanar-li permís per a una qüestió de vida o mort." Després m'he fet fonedís, tot empegueïdot.

I au, sant tornem-hi, amunt i avall, escales i més escales, edificis i més edificis... Potser, qui sap, ja sóc a l'altre cantó de vila. Totalment perdut.

Tornc a sentir veus rere una porta. L'obr, i immediatament hi ha uns càmeres qui em diuen de: "*Xst!!*" Allò són uns estudis de televisió de no pas gaire estatus, ca?

Hi ha dos personatges aparentment molt enginyosos qui fan veure que s'entre-entrevisten. Amb tota mena de trucs i jocs de mots, ja preparats, les instruccions dels quals poden llegir en grans cartells que dos dels ajudants dels dos càmeres els van aixecant davant, semblen, així, immensament intel·ligents, tot i que si, com dic, no llegissin i seguissin el guió, hom podria veure el rucs i carallots que de debò no són. "The wines of the Catalan Midi, you know, those around Alacant, are the acme of all those we tasted up until now. Only '*tasted*' (wink, wink)... Penelopizing by and by, our tasting buds being buddy-buddy with the tastes of the wines, and then repudiating them into a little bucket we had nearby."

"Repudiating them tastily, not testily. For we are very gentlemanly."

"Ha, ha, you bet. Anyway, those of the Catalan Midi being the pinnacle, we averred, due surely to the mild saltiness with which every vintage is blessed thanks to the tempered winds of Heracles's Sea."

"Heracles, who was killed by the despicable wiles of a sinful lascivious centaur."

"Which shows you what sex with animals might accrue you with. Hey, but let's to another kettle of fish. Or the saltiness of it all. threatens our very being: we are already packed like sardines in this dismal studio, white-salted herrings would seem like the next step."

"And you know who was a latter-day Heracles? The terrorist arab Ahab. He never drank. His wines were shit. *Et pour cause*. The salt of his sea clogged with blood. What with he being the heathen abroad, committing that whale of a sin by killing that sin of white whale, of course!"

N'he fugit esbalaït pel xerecs qui eren aquell parell de capdetrons. I m'he ficat a la porta del costat, o potser no… potser era la porta del mateix pis de l'edifici del costat… o… ja no sabia ni a quina vila no parava, o contrada.

En obrir la porta, hi veig un alter ego meu (el personatge prou fot la mateixa cara d'acollonit, damunt el mateix cos escotifladot que fa el tit). Hi és en consulta, es veu, amb una metgessa ensopida; xinesa, fent mandrosament mandonguilles mentre fa veure que s'escolta aquell malalt tan quili, pobrissó. L'altre jo meu li va dient: "Tan viu que em crec que sóc, i mai no he après encara de cagar. I'm so stupid I never learned to shit!"

Veig, abans de tancar la porta, que distretament la metgessa li llença una burilla a l'ull.

He sortit al carrer. Al cel l'aurora tornava a apuntar. Quants de dies esgarriat pels edificis estranys, pujant-hi i davallant-hi sense descans, sense cap mena d'èxit. Sense trobar ni la dona, ni les donotes qui ens robaven la roba sense permís.

He guaitat girientorn. No reconeixia re. Era novament enlloc. Sense dona, sense efectes personals. Més perdut que no mai.

~o~o~

Viatge a Lleida de n'Epirnuç Impí

—Filustra'm (*diu n'Epirnuç*)
davallant de l'autobús;
anant fins on el trajecte termini,
venia-hi a veure na Lídia Ermini.

És ella la noia aquella
qui em feia cara novella
amb un cop de godomassí
de la mare qui em va parir.

Mes què hi farem, si molt n'estic

d’enamorat d’aquella fúria;
tant i tant, i tant, n’estic
que davallava fins al Túria,
i no pas sols el Segre, com dic.

EPIRNUÇ
—M’indicarà on rau Butsènit?

URBÀ
—Vagi tot dret i tindrà prèmit.

Xino-xano amb quatre gambades
n’Epirnuç s’en surt, ausades,
de trobar el carrer Tort
on diu que viu la noia dura.

En una torre amb cleda i hort,
hi truca mentre el nas s’escura.

Obre l’oncle (*mes ell no ho sap*).

ONCLE FREDERIC
—Sap què? No en volem cap!
(*I li tanca la porta al nas*.)

EPIRNUÇ
—No, no; ja sé que no en volen pas!
D’altra banda no venc res.
Venia, per si no ho semblés,
a demanar per la xiqueta.
En sóc un vell conegut;
ens vam conèixer a l’aixeta
de Canaletes, on alhora hi hem begut.

FREDERIC
—És a muntanya amb el ramat.
Si guaites per les carenes
endevina on se n’ha anat!

EPIRNUÇ
—Carenes, tot al voltant carenes!
Som-hi, cor meu, a quines m’hi menes?

Ja no crida en Frederic
ni n’Epirnuç parla tot sol;
ara es destapa d’abric
i segueix son nas al vol.

Se’n a va a ponent cap a Fraga,
o cap al nord, cap a Tremp,
o cap a migjorn s’hi embraga,
o cap a llevant trempant hi trem?

Aviat ja no sap on para,
treu el fetge per Bell-lloc;
no pot dir fava, i, ai, mare!
hi cau tot cloc-piu i pioc!

Pobre Epirnuç fracassat,
de nit fa niu a un forat.

Demà, sense haver vist la bufona,
se’n tornarà a Barcelona.

~o~o~

Episodi còmic

—Quan l'autobús s'atura en un arrest rural amb una badia enjardinada i els tres o quatre qui hi davallem perquè hem arribat a destí despleguem les maletes-taules, car abans d'arribar-nos caminant al poble pel viarany polsegós és clar que volguéssim fer una mossada a l'aire lliure, i doncs prou que estenem les tovalles damunt la taula i ens traiem els entrepans i l'ampolla de vi (el poble ens costarà pel cap baix mitja hora d'arribar-hi, i no voldríem pas fer-ho esvaïts), i vet ací que, alhora, hi ha un turista xinès qui es deu errar de mig a mig; es pensa que és l'hora del berenar i, molt a prop del tub d'escapament de l'autobús, no fos cas, car és qualcú molt previsor, també obre la seua maleta-taula i comença a amanir-se el dinar... quan tot de sobte, és clar, l'autobús re-engega i li omple la teca de fum i quan el matusser vehicle comença de rodar fora de la badia i cap a la carretera, el xinès fot un bot, i es desespera i (en japonès?), amb escarafalls rai, es deu exclamar que què és aquella atzagaiada que li foten, que no ho veuen que ell encara no ha acabat, i que quin país més poc fi; en tot cas, els crits aturen el xofer, el xinès s'atansa amb la taula i el tec de bell nou vora el tub d'escapament, i en acabat de pocs segons, el mateix esdeveniment ridícul torna a escaure's: la fumerada damunt el seu menjar, i els crits histèrics en japonès, i el xofer qui es torna a aturar... la mateixa gatada s'escaigué tres o quatre cops més; i tot i que cap de nosaltres no volíem riure, jo me n'hi pixava, pobre xinès!

~o~o~

El Sol's mon pare's

De petit una vegada em vaig despertar amb un pes a la parpella d'un ull, i trobava que l'empudegament era ben mal vingut. Mon pare em va dir: *No t'hi capfiquis, tantost es faci fosc ben fosc ens treure'm l'urçol de damunt*.

Em va permetre de romandre a casa sense anar a estudi, i vaig emprar el jorn llegint al llit romanços quimèrics i historietes visionàries. Arribada la nit, mon pare i jo sortírem a la fosca. Em va explicar com ens estorcíem d'aquell granot tan emprenyador a l'ull. El mètode més adient i escaient, i català (és a dir, com cal), era el d'anar d'esquitllentes a l'entrada de casa d'altri, et fos enemic (preferentment) o no, i d'encomanar-li, anomenant-lo pel nom, la llúpia o el brià, l'excrescència empipadora i lletja, que volies empeltar-li.

Vam trobar la casa dels Round, i tenien un gos maleït qui bordava per no re, i es deia McKenzie. Vam pensar que abans de donar-li l'urçol a en Jimmy, company meu, si *potser no li podia encolomar al gos*... Mon pare em va dir que *i tant*. Per això vaig cridar tan fort com vaig púguer: "*McKenzie Round, per a tu l'urçol!*" I es veia que l'embruix feia instantàniament efecte, car el gos es va fotre a bordar més fort que no mai. Mon pare i jo vam cardar el camp corrent i rient.

Passàvem pels prats del parc tot tornant, i mon pare llavors em va contar una història meravellosa. Em va dir que quan ella era petit, ja feia un pilot d'anys, el cel era sempre tan fosc com avui. Al cel no hi havia Sol.

Un matí, com a mi aquest matí mateix, mon pare es va llevar amb un urçol a l'ull. És clar, aleshores, en aquells dies antics, no li calia esperar la nit per a anar a l'entrada de la casa de ningú qui conegués pel nom, car, sense Sol, de nit n'era sempre. Mes a mon pare li feia cosa, com a mi avui, d'encolomar la malaltia a cap amic. Mon pare no tenia enemics. Llavors se'n va adonar que li podria etzibar l'urçol al cel. Va dir al cel, cridant fins que els lleus li eren a frec d'esclatar: "*Cel! Cel! Aquí tens el meu urçol!*"

I l'endemà de bon matí, tot era llum. Al cel hi havia l'Ur-Çol que mon pare li havia clavat. Tret que el cel, essent un animal especial, la coentor de l'urçol de mon pare la transformava ell en llum. L'Ur-Çol esdevenia l'ur-Sol, el Sol primigeni, i encara lluu ara, com tothom pot comprovar; i lluu, molt poderós, junt amb d'altres Sols més llunyans que d'altres personatges tan enginyosos com mon pare, tret que imitatius, és clar, han anat encolomant als cels de llurs mons.

La idea fantàstica no queia bé a tots els companys d'estudi. Als qui els ho deia, al pati, n'hi havia qui immediatament hi estaven d'acord i admiraven mon pare, i de retop m'admiraven. Ara, n'hi havia de molt repelencs qui deien no creure-se'n molla. Eren els adoctrinats en les falòrnies de la religió. Pretenien que el Sol no l'hi havia ficat al cel mon pare, mes un impostor que en deien *míster God*, o encara l'usurpador d'aquest, un tal *lord Dgizas*. Sovint n'acabàvem a mastegots.

—The Sun's my dad's!

—The Sun's your dad's?

—The Sun's my dad's!

—The Sun's god's!

—Dad's!

—God's!

Personalment, orgullós rai. Bescanviava de grat algun ull de vellut o altre, rebut ocasionalment defensant el Sol de mon pare, per l'urçol que ara devia portar aquell gos malparit qui se li veia que encara tenia més mala jeia que no abans. M'hi posava, arribant a casa, rodanxes de cogombre de la nevera, i au. Un ull de vellut per un Sol, això no és re. I tothom em tenia per molt valent. *I, ei, hauríeu de veure la cara del prevaricador*, xanxejava, estoic.

No cal dir que, com l'endemà que mon pare encomanés l'urçol al cel, aparegués el Sol, també, més modestament, el meu urçol havia desaparegut, emigrat segurament, com dic, a l'ull del gos fastigós dels Round.

Ara mon pare no hi és. Fa anys que ha traspassat. Mes, ben alt, el més senyor dels senyors, lluu encara, molt fort, el seu urçol. *Ets mon pare's*, li dic, cada vegada que el veig. I no diu pas ell que no; al contrari, em torna unes guerxines; senyal que ens entenem...

O potser, amb aquelles guerxines, al Sol li sortia un urçol? Què s'empescaria de fer-ne? O, ja, què en farà? A qui li encolomarà el Sol son urçol? A cap altre cel paral·lel? Això és factible, ca? Sobretot a la llum de les darreres historietes fantàstiques dels cosmòlegs més abrandats, gairebé tan valents com mon pare.

Si mai ens surt de trascantó un altre Sol, diré a tothom, *that other Sun's the Sun's. Aqueix Sol's aquest's*. I qui em desdirà (altre que un gramàtic, és clar)? Els de més pensaran que és un Sol, potser més petit, eixit del primer (son fill, més modest), mes els de menys, els més ensenyats, els més cosmòlegs, sabrem què volem dir, i ***d'on vénen de debò les coses***...

D'esquitllentes (només cal dir-ho — encomanar-ho — ben fort, en els foscs silencis), d'esquitllentes ens les entaferrem els uns als altres (cels, Sols, buidors, matèries) en les fosques silents, latents, de les nits.

~o~o~

Ull malastruc en forat sortós

Això ja era pega, Eleuteri!

El cap de la màfia georgiana local qui adés se'm cardava la dona, i perquè em veia tan bon noi sovint m'embotia qualque petit emolument butxacó endins, em diu que vol tornar a cardar-se-me-la, i això després de deu o dotze anys que no el vèiem enlloc (potser era a la cangrí, o destacat a qualque altra remota colònia de nova implantació); li dic de tota faisó que és clar, que volenters, i que això rai, que segurament ella se li adobarà com a ell més li abelleix, mes...

—*Ah no pas* — que diu la dona —. *Creu-t'ho! Per re del món, que se'n vagi a la merda, que a aquell no el vull veure mai més, després del que m'ha fet!*

En romanc com sempre a les escapces. I tanmateix no hi puc fer re. No seré pas eu qui la blegarà. Laments meus mentre me'n vaig a un raconet, laments hipòcrites que tampoc no serviran de re; malament rai, doncs, car ara qui rebrà al capdavall seré jo, i pels dos cantons.

No pas que em faci por rebre. Rebre, rai, Eleuteri. El que em fa por, amb les màfies, és que no s'aturin amb el tacó; que, amb l'embranzida, no m'occeixin i tot.

Car prou tot m'ho prenc a conya, com sabeu… Tret del fet que em moriré, ai. (O potser — oh esperança — seré valent un darrer cop, i em moriré rient!)

Sempre que tinc cap feixuguesa aparentment irresoluble al cap, el trac a oxigenar's. *Quin espaordidor embaràs no et barra ara la ruta, Zacaries, pobrissó! Com t'ho collons fotràs, amb aqueixos nusos i noses que t'impedeixen la lliure circulació vers tos designis i dissenys tan dignes ans denys…?*

Mes, més tard, m'apaivaguen les onades benèfiques del bon temps. Per poc que pugui, sempre trac el nas al camp – i ah, tot entra en proporció. Car què som sinó gargots de nàquisses cuques, cascú, vists de l'esglai de les molt remotes pregoneses de l'espai? Tot té remei, tot té adob, en aquesta terra instantània perduda en el no re.

Pel carrer, m'havia sosvingut, perdut en cabòries, el verset del poeta aspriu, *ganyó gueto guenyo quec,* i em deia, *renoi, eix só eu!*

—Ganyó gueto guenyo quec,
la tarota de bistec,
el cul cardat per un suec,
qui m'encomana l'entec;

si al racó em cruspia un tec,
m'amag com puc; re no en trec;
sempre algun o altre mec
se m'hi pixa ans no m'aixec;

el ploricó com cap nyec
si etzibava, això n'hec:
un bon tacó i pagâ el xec;
tothom qui em veu em fot un gec.

I tanmateix qui no n'és, vist de prou lluny, tan malastruc com aparentment no sóc? I, al contrari, guipat pel bon cantó, com en fruïa nogensmenys! I tant! Tantes de bones memòries que no em duien ella i el georgià!

Sovint, garratibat de tant de pelar-me-la oint-los amar's, anava esguerrat i empegueït, arronsant-me per les parets, i tothom es pensava que era un maleït, un endimoniat, o un betzol de la paparra… mes no, la processó joiosa i exultant (què collons sabien ells) anava per dins.

Sempre he sospitat que fou ell, l'home del més preuat obsequi que, tot i que fou ella qui el rebé, si algú va rebre de debò, amb aquell present cabdal, i milions de cops, és el tit, vós!

Car al començament cert que era molt gelós, Eleuteri, sempre espiant, seguint-la on anava… Un cop, em vaig fer envestir per un automòbil nocturn i tot… En acabat, tot s'anà arreglant. Hi vaig prendre gust. Acostumat, adreçat, reprès, corregit, feminitzat amb cada nova banya, aprenent a prendre'n goig… Fins que m'hi faig tant que hi jubil tant com ella, o més…! Amb això, ara, culpabilitzat que cada vegada que se'n va amb un amant, o els sent rere cap envà com s'ho fan, sóc jo qui en trau, dels tres, més plaer. Per xo, quan la dona comença de batre'm, quina calma espiritual, com ara si redimeixc part del pecat (la perversió) de gaudir'n (jo, el subsidiari, l'inferior, l'humiliat) pus i tot que no els principals!

Va començar que m'atupés, amb ella dient-me que havia somiat que em batia amb certes tribals deixuplines que havia vistes penjades en una caseta de firetes en un viatge de negocis seus al Camerun, a Etiòpia, a qualsevol indret africà, i que en el somni hi havia gaudit bon tros… Sentint allò, seguit me li despullava, i li oferia i proposava tot d'objectes de punició… Raspalls per als cabells, grataesquenes, espantamosques, bastons…

No en volia saber re… "*Ja et batré quan trobaré les deixuplines somiades*…" Sí ves, superstició, suposarem… Romanguí en porreta… Amb els anhels (els delers de càstig) doncs no gens complerts…

Al capdavall, tipa de mos tímids precs, les va trobar, tanmateix, o unes de semblants… I llavors la nit del misteriós obsequi… El va rebre de no sé pas qui… Volia veure'n els segells… Alemanys? Çoviètics? Mes ella havia llençat l'embolcall al foc… Tantost desembolicat el paquet… immediatament me n'adonava de la meua posició… Em vaig tornar a despullar, agenollar, oferir… I aquell cop sí… Les vergassades esclataren… M'encetaren senyals al cul, l'esquena, les cuixes, els collons… M'hi trobava feliç com congre xauxinant en subtil salseta d'agrassons.

Si la teua dona posseeix quatre exclusivitats, és a dir, les decisions, les iniciatives, el diner i el sexe, tu també en tens quatre (vuit, amb les quatre contràries de les seues prerrogatives o poders que vinc de dir, és a dir, tens l'absència de diners, de sexe, d'iniciatives i de decisions, mes tens alhora, com dic, quatre exclusivitats totes per a tu), ço és: l'obediència, la submissió, el servei i l’adoració. Per això ella és la deessa, i tu l’amigueta servicial i annexa.

És clar, Eleuteri, mon pare era molt gelós, i ma mare tanmateix cardava d’estranquis tant com volia; vaig pensar que si feia el contrari de mon pare, esdevenint doncs no gens gelós, potser la dona em ficava menys de banyes, mes no, me n’ha ficades moltes més. A ma mare li vaig conèixer sis amants, i això sortint de casa als catorze anys per a anar a estudiar lluny, d’on que, qui sap, potser fóra lògic de pensar que ma mare continuà acumulant amants, mes a la meua dona, als sis anys de casats, ja li’n coneixia quaranta-sis, vull dir, de bells druts, així que, ei, vós mateix.

Molt ple de manguis em veieu, i vanitós, egotista, ei, i prou que ho reconec! Car la meua dona s’ha cardats els millors homes de tres generacions — qui voldria doncs que no me’n revingués l’honor altíssima d’ésser’ls molt devot banyut; connectat tan íntimament amb els millors homes de segle i mig!

Fos com fos, pel que deia, ella i el georgià, la cosa espetegà. Esdevingué molt seriosa. Tornava de la feina, tot esbufegat, i els espiava per un foradet.

—Roent el Sol es pon
al cel cucut respon;

la meua dona es pinta
la meua boca — esfínter.

Mon ull és telescopi estort, enjòlit pels espais sideris, i descobreix, per forats sortosos, l’origen de l’energia fosca que els cosmòlegs (adu els merament afeccionats com eu) ens delim per escatir. *El cony creatiu del tot sobtat*.

I qui veu aprèn. I qui aprèn comprèn. Tot rau en aquesta activitat bàsica com cap altra: contemplar. Veure és comprendre, veure és el que compta.

La febre, mes sobretot la foscor, a través de la qual l’ull de la ment, com el del cap, bora, terebreix, filaberquina... et fan veure – sobretot en la innocència de la minyonesa – tots els monstres atàvics (no pas vists abans tampoc en cap vulgareta historieta amb ninots). Són monstres (hom diria) pel magí inventats, mes oi que també fóra possible que existissin altrament invisibles? Invisibles com el noranta-cinc per cent del que existeix, que és si fa no el que els cosmòlegs més avençats d’ara mateix ni veiem ni coneixem ni amb prou feines comencem d’endevinar. L’ull terebrant atalaia el retorn apilat de tot l’oldà bestiar, de tots els animals arreu mai empescats per les diverses heteròclites natures dels mons encara ocults.

Sempre he tinguda aquesta curiositat. Ficar l’ull pertot arreu on puc. D’on sovint me n’haig hagut d’empegueir bon tros. I pitjor, és clar, rebre’n pedrades al crani, garrotades a l’esquena, sessions a les garjoles...

Mes on érem, ca? S'escaigué, no sé pas com (els mafiosos s'ho deuen sàpiguer), que el georgià guanyés, en un dels seus afers criminosos com dic molt complicats i tampoc no gens interessants, un botí excel·lent. Ella i ell se n'anaren un mes de lluna de mel al Carib.

La casa, com sempre, n'havia acabat en desordre. N'era l'encarregat. Calia pintar-hi, calia fregar-hi; em tocava doncs feina rai... Tret que els treballs manuals tant em desplauen! I en aquella canícula, vós! I doncs, com m'ho faré...? La veïna qui sovint se m'insinua sense que jo li hagi mai mossegat l'ham, em diu hola, i ara torna amb una garrafa de vi; juguem una mica al corredor, mentre ella se'n va a fer una miqueta neta una cambra i eu romanc a la cuina, i ara se'ns esdevé un episodi còmic on, entre estires i arronses, tots els mobles cuiden caure en reguitzell catastròfic, com peces de dòmino, i damunt, monejant, un raig de vi es vessa a tall de brollador i taca força coses, especialment algunes jaquetes penjades al penja-robes... Ai, ai, ai, són les jaquetes del germà de la dona, aquell presumit a qui tant li plau, quan és fora la presó, de fer'm patir. La veïna i eu fem cares d'acollonits, i alhora, és clar, rient; i girem les jaquetes de faisó que les taques toquin a la paret i romanguin de moment amagades; després, ella es retira a entrompar's i, tot i que m'hi convida, tinc, li dic, millors coses a fotre...

Com ara a anar-me'n, com solc, a passejar defora, per trossos i sassos, a respirar-hi content... Mandra rai... Mitja migdiada sota un om fullós... Llavors cop de cap. Entrant a un hostal pobletà, i llogant-hi una cambreta amb la finestra que mostra boires i carenes, i quietud camperola, és clar.

—Cargolets cremats on els xaiets rostollen;
tenia lluny una casa tota feta malbé;
per tota educació llegia pels bancs
les revistes mig estripades que em trobava pels carrers;
per tot entreteniment, esguardava passar ramats;
a tall de felí, netejava les pastorelles adormides
llepant-los els foradets;
ah belles filletes,
tot el que en surt és aliment!

Més tard, en tornar a casa (hi vaig deure passar al camp més de dies que no em pensava), veig a la carretera de baix, el cotxe de la dona qui deu anar cuita-corrents a una de les seues múltiples ocupacions... I, tot arribant, ah l'ànima als peus! Tots els budells de la casa estesos als herbeis de la vora, totes les pertinences al carrer; un home gras i colrat, mig nu, marieta, mig ajudat per un company amb qui conversa, van traient totes les coses, adu les meues, sobretot les meues, Eleuteri!

—Ei, poc que tinc, i m'ho tocareu!

—Però la vostra dona ha ordenat...!

—Tant em fa el que ha ordenat... Si ara ella se n'ha anat, qui mana ací sóc jo, i les meues coses no les toqueu i prou; no, no, no!

No us penseu pas que em van fer cap cas. Veieu-me doncs vetllant pels meus quatre trastots. I si la dona se n'ha tornat al Carib...? Prou me n'adonava que hi havia fet canviar el pany, de casa, i que doncs no hi tenia accés. Repudiat, em deia, repudiat? Deuen haver-hi lleis que tanmateix em protegeixen... mes, lleis, oi, qui se'n fia? Ella sempre tindrà raó. Dirà que es pensava que era mort, o parlarà de *dereliction of duty*, de com se'n diu...? Refús a obeir, desertar, anar-se'n de festa quan calia pencar...?

Ah, un dels seus druts ocasionals fa cap. L'home fosc i de negre es veu doncs rebutjat a la porta. Com si hi sóc el gos cerber. El cavaller servent. El saig de cos. “La dona no hi és.” No pas que el conegui gaire, mes també m'hauria plagut que s'hagués aturat una estoneta en afable commiseració amb el tit, però no, deu tindre altre a fer. Amb un somriure amarg (despectiu?), se'n torna cap al seu camió pintat tot de color verd.

Sóc la riota, Eleuteri. De jove, com ens la pelàvem boldrons de vint o vint-i-cinc, a un racó del pati, o, en acabat d'estudi, a la voreta del riu, la meua xil·la sempre era la més petita (encara ho fóra ara!); tothom se me'n fotia amicalment i jovial. Ara que la dona em fica banyes a tort i a dret, tothom qui mig em coneix, se me'n riu com em veu, amb un riure afable, i jovialment, amical, com dic. Sóc la riota, hò, i això em pessigolleja els traus.

Na Minerva, com la coneguí, era una figaflor de figa flonja; per xo sempre ho feia tot com si visqués mig esllenegant-se pertot, respirant en greix d'espesses sopes. Em proposí d'eixorivir-la, perquè es veia, si més no prou ho veia un ull avesat com el meu, que, sota aquells cassigalls tan lletjots i boteruts, la noia no era gens amorfa, era d'allò més ben plantadota i ferma.

Sóc eu doncs qui agafà la fava i, amb la meua faveta, l'inicií als plaers del sexe. Després, la fava descobrí que hi havien faves molt més grosses i que donaven molt més de plaer; com més grossa millor, aquest és el dictat; i collons, llavors, com es desenfaví! Com qui duu un tàvec insistent al cul, no la podies tindre quieta: de fava en fava, com els cavall de faves, encavallint-ne a cony-què-vols cony-què-desitges. Per xo m'hi vaig casar, perquè sabia tant de distingir entre el bo i el dolent, entre el sucós i l'eixut; una flaire que tenia aquella dona per a desniar i conquerir els mascles més punxeguts.

Prou sé que em vant massa, ja em perdonareu; tota la glòria que m'espetega; que s'estavella amb esclat al petarrell de meu jo, reflectida de la que li curulla a la dona.

I amb les vostres vagues ganyotes d'incrèdul, poc em deflectireu pas, Eleuteri. Us n'esteu. No serveixen de re. Tampoc no sóc tan fàcil de reptar. *Quin carallot*, deveu pensar. Mes qui se sabrà, millor que no eu, el que em convé, ni d'on trac satisfacció?

La veïna tornà de la feina. Com veieu, l'únic qui pels voltants no treballava a compte d'altri era, poètic, jo mateix. "*Què foteu fora de casa, Zacaries, i amb tots els ormeigs, xinyells i paperots tirats prop l'embornal? No teniu por que plogui?*"

Em va permetre de guardar les meues coses al seu garatge. Llavors em va fer un bon berenar. "*La dona m'ha fotut fora perquè no havia endreçat ni acunçat ca seua quan ha partit al Carib. Collons, Elvira, havia de passar vernissos damunt els rovells i tot; i la calor que cardava; ho he jaquit per a més endavant; prou em pensava que s'hi quedava encara quinze dies més, o més*."

—Potser s'han barallat.

La veïna hi tocava. S'havien barallat a mort. Vés a saber, entre enamorats tan apassionats! No em passaran pas a manguis bestieses semblants!

La veïna, agraït, li vaig fer pessigolles al trau; així la pagava, en part; s'adormí en acabat de l'orgasme, i em vaig rentar copiosament les mans. Vós sabeu millor que no jo com ragen les dones del trau misteriós. D'aquell calze seu no en vaig beure pas, us hi podeu ficar dempeus. Només tast del calze de la deessa. Quan m'ho mana (molt, molt, molt rarament), o quan li ho deman, molt lamentablement, i hi assenteix (no gaire menys rar).

Després em vaig estripar la roba i em vaig mascarar pertot arreu; fins m'esgarranxí i escallimpí ci i lla. Devia fotre un aspecte atroç. Per sort, no se n'havia tornat al Carib ni a cap colònia africana. Havia tornat a casa i eu ambtant m'havia llençat a les escombraries del racó, perquè em tingués pietat.

—Què hi fots?

—Ah, Minerva! No sabeu quina una no me'n queia! Havia sortit de casa a comprar estríjols i brosses rai per a amanir les parets abans de fotre'm a pintar que… en un carreró, uns taral·lirots molt quimeruts m'han assaltat. Em sembla que em jaquien per mort. I he degut perdre la memòria. No sé pas quants de dies he passat malvivint del que trobava llençat part de terra, i xarrupant a les clavegueres. Després, avui, he recordat on vivia. I tot i que immensament avergonyit, perdoneu-me, deessa, mes he gosat fer cap.

—Vés-te'n a rentar. Potser no trobaràs re de ço del teu. Ho he fotut tot fora. Pensava que t'havies mort. O que havies desaparegut, empassat pels elements.

—Perdó, perdó!

—Vés-te'n a rentar, et dic.

Aquest cop (no pas com d'altres vegades, com sabeu) no havia doncs ni perduts els meus escrits. Es van escolar, en acabat, uns quants de dies, i no trobava mai avinentesa on plantejar-li com li havia anat de debò amb el georgià al Carib.

Llavors (amb d'altres esdevinences ordinàries de la vida) me n'oblidava, és clar. (Ja s'ho fotran.) Fins que, per pega, com dic, el georgià torna a aparèixer. I, doncs, amb el georgià refusat, trobant-me en perill de mort.

No sabia on fugir. Laments inútils encara! Tant se valia on fos. Un dels dos (exagerant) m'enxamparia i em faria la pell – ell (potser sense exagerar) per l'objurgatiu refús; ella, extremadament enfellonida, per la meua insistència que no el refusés.

Cal recordar ací belleu els corbs i les gralles de n'Ovidi... El xerreta rep de part de qui rep la nova (si és prou dolenta), o de part del traït. Si veus algú fer el salt a altri, i ho reportes, qui en rep la nova et pot occir no sols per l'enrabiat, sinó perquè no ho divulguis més; o el reportat pot revenjar's. El meu cas em semblava semblant al del xerreta. *S'hi val a mai no grullir a deshora!* Si li xerrava al georgià les barbaritats que d'ell en deia la dona, l'emprenyava fins a tal punt que potser em foradava allí mateix. Si a la dona li faig arribar les exigències de l'antic amant qui ella troba ara tan repulsiu per quelcom que li ha degut fer de molt gros (i d'ací que no gosi el georgià presentar-s'hi, no fos cas que no n'eixís il·lès), m'arrisc que si més no m'obri la clepsa amb l'enfuriment.

No pas que no estigui, com sabeu, habituat a pagar els plats trencats. Tot i que sóc qui s'ho guaita dels marges estant, la culpa sempre és meua. Eu qui no puc ni tocar-la; i qui tanmateix, si els altres la toquen malament, a mi em toca rebre.

—No és pas que no pugui;
és que la dona no vol que pugui,
car poder prou puc;
tret que no em dóna poder per a poder;
així que: tot i que puc, no puc;

sóc l’impotent qui pot, com el potent qui no pot.

Aquest cop em resolc, grotesc, a enfonsar’m als fems; esguerrat, simfònic, en un escaguitxat crescendo de crits bogets, mos ulls guipant arreu psicòtics focs follets, amb ignominiós posat de llevantí clandestí qui duu al cistell el cap de cap morta qui, morta i tot, somriu, m’he ficat davant cap vehicle de la bòfia. Cuidaven envestir’m, mes s’aturen a frec d’aixafar’m. Les orelles roents com cireres, se m’enduen a la garjola.

Per preludi, amb porra i virots de banús m’atupen ferm. Rere les reixes de l’alta finestra, colom harmònic treu el pit i parrupa. En contrasemble, voltor cap-pelat i aprensiu qui enfonsa el pit dejús llurs batutes, m’arraulia davall, tot inharmònic.

Salvatges, brutals, llurs visatges rumbejant erts rostolls a les probòscides, me’ls imagín, anagògic, corrent pels julls i els blats com quan érem minyons. Retorn a la perfecció d’adés, companys! Quan m’enxampàveu i em fotíeu cap poplítia traveta, i entrava en tenebres i, tot i que serrava les natges, tautològiques penetracions entomava santament. Pler me n’endossàveu, fins al mànec, entre tèrbols tremolins. Esgambis celests; qui hi tornés!

No em mossegaré pas la llengua. Me la vull enmig vostre, tastets tastant-hi, les papil·les creixents com circells d’insinuacions encara pus coquines.

—I, llavors, em defensareu de la dona...? No...? Del georgià...? Tampoc...?

Se’n riuen massa; massa poca-soltes. Per què voldrien ells consentir en compenetracions...? Poc els calen. I és clar, no som a cap pel·lícula de xarones moralitats sorrada. Sentors claveguereresques m’embolcallen ara que só novament fora, sagnant de mantes de nafres sobretot internes. Sense esguardar darrere, amb cap reguard per llurs possessors, m’embolicaré en mortalles. *Qui vindrà a emprenyar’m al cementiri...?*

Qui vindrà, dic, capdeconyament el·líptic. Qui...? Doncs, espera’t, només cada malparit mai mal parit pels voltants! Hi vénen tinyetes, tronyes, bútxares, gambirots; nyèbits molt brètols en aces furtives aplegats; hi foten cap pler de raspes eixides, empaitades per sorges així mateix trempaires; hi vénen tota mena de bufaforats, dels horts emigrats, a traus més amanits, doncs, en doina bufar-hi; i, de les gàbies esmunyits, mants de conills adés timorats i ara estrenus ans rabiüts; i pler de mart gibelí amb el musell albí i bellugós; i, per llisquents alambors relliscant-hi, els estufats talla-robes; i els juganers muricecs, amb ventalls estampats amb unglats espectres, jugant amb la lluna com qui juga al volant; i, en actituds espectrals, els pregadéus, de qui les ombres s’amplifiquen en imatges de malsons asfixiants...

Ah cementiri, lloc on tota voluptat hi és permesa ans encoratjada; amb ambulacres insidiosos tothom s’hi atraça; i els cagaires, tant constipats com diarreics, en bescunç, llurs pílors i paltruus de tota merda només allí a la fi quitis (a tothom li ve de grat de cagar’s en les morts); i, amb pinces i monocles, paleontòlegs missaires, qui en polsims transformen pertot zirconis i substàncies; i, rèptils, els prosèlits, disseminant-hi esgrafiats contraproduents; i els zombis epífans; i els esquemàtics misteriosos heliofòbics; i els gèrmens més erudits, a recitar-hi estorts de tota riota; i els discursaires qui prenen els podis nocturns; i els tecnòlegs qui assagen en mills circumstàncies llur ginys de somni; i els mesmeritzats admiraires qui admiren les descàrregues més poderoses; i entre ells, eu, veedor doncs de conys menys amagats i de menys implícites cardades…

Amusat, amb un pam de nas, tot t'ho esguardes, els enfeinats insectes, llurs idealístiques èlitres, llurs juguesques, llurs astúcies i tracamanyes… Què fot aqueix…? Ni un pam de net. O et fa pam i pipa? Pam de nas, car ara, amb arbitrarietat palesa, ara se't carda la marquesa, i ara acoltella el juramentat, i ara…? Ara bleixa, líric, als estels inconeguts!

—Uneix-te'ns a l'esbart — assenyalen els pocs qui se n'adonen que visc.

O, si doncs no això, quin altre propòsit m'hi menava…?

Fervent, gens astorat, *som-hi*, dic, i hi sóc; els sóc darrere, remot, com qui en ressegueix el mesc, per molses i resclums, no pas fent morros ni embotzegant-me ni eriçat, ni amb cap puixconsir, lleuger, gairebé imponderable, per lloses i túmuls infringint.

Antenes i palps baten a l'uníson devers el bon camí, eixams qui palesament se n'entenen, saben on van, no pas com les carrinclones humanes voludes, perdudes sempre en angoixosos atzucacs on els menen els pus rucs de llurs elements, sempre de falòrnies curulls.

—Guieu-m'hi, fulgòrids! — car sé que deveu portar sort, endevinant sempre el tresc exacte. Esdevingut mig entomòleg en les meues perdudes vetllades d'estiu, aprenc aombrat que sou dels qui són nats amb les *flors al cul*. O, si pus no, amb els *flòsculs* sempre a punt, els delicats tubets, en esveltes lúnules acunçats, dels vostres culs. Darrere us vinc, el darrer roí ensumant, amb les esventades ganyes, oratges pus afins en territoris pus fins.

—Hom m'ensuma de banyut i no dic re;
com els ho diries…?
més em val que em prenguin per banal banyut
que per insecte magne.

Car no són banyes, són antenes;
amb les antenes copsem les humors
del tarannà de tota maltempsada;
anem sempre a l'avantguarda;
sabem on tot comença i on tot acaba;
el nostre cicle vital és la metamorfosi,
i sabem doncs que re no és el que sembla

rere la façana.

Cleptobiòtic us vinc, darrere,
el darrer dels roïns il·lusos
vivint de la llet dels focs follets
de les vostres intencionades fosforescències
de qui en sé llegir els codis secrets
que em duen al paradís del viure en pau.

Fulgòrids, guieu-m'hi!

Em menen (més que m'emmenen, car els vaig, molt ressagat i cassigallós, a la cua, i ni em deuen haver apercebut) a un mausoleu amb molts de llums encesos dins.

Tinc els ulls enlluernats, i el cervell tan marejat, pels jeroglífics dels fulgòrids...? (Tret que no sé pas com, altrament que, cap calent, no estigui ara amb la por, la febre, el neguit, i l'esvaïment, simplement al·lucinant, per il·lusions massa posseït, car prou havia llegit en un lloc o altre que "no cap dels fulgòrids és de debò luminescent".) O és que veig doncs visions entre les pampallugues...? O anava darrere qualsque cuquetes de la llum...? Qui eren, íntims com mosques voladores retinals, els meus còmplices fulgurants?

Tant se val, la qüestió que... Oh somni, tanmateix! Car veig que són ella i el georgià poixeule que tanmateix feien les paus, i ara són cardant al taulell de marbre del mausoleu providencial.

Mes, és clar, què més voldries... ? No. Hi ha dins un cadàver a mig podrir. Escoltant quequejar les riallades esforçadament confegides dins les nafres del seu cos, n'estic tot esgarrifat. Els mosquits em piquen i adu ponen llurs ous als caus endanyats on m'han picat. Tanta por tinc que oblidava, on em pruu, de gratar'm.

Estaquirot que sóc, doncs, prenent com sempre els desigs per realitat. I no hi ha pas pau per a mi si ells no foten les paus!

Mes, fins en la meua al·lucinació, no n'estava gens segur que fos el georgià, aquell qui se la cardava. I, si doncs no era el georgià, qui...? Oh que fos un home molt valent qui occís, amb tots els monstres qui reveig, sobretot el mafiós!

—M'esguardava corprès la roba estesa

escaujant-ne excitat la faç defesa.

Llavors ho vaig veure clar. El meu salvador, son germà. No pas que se la cardés dins el mausoleu, car dins el mausoleu il·luminat només hi havia el carnús corcat, de saballons clafert, com vinc d'indicar. No; vull dir, en el meu cervell il·luminat, la cara de l'estrenu protagonista qui ens alliberarà del drac era la d'un altre criminal… Son germà. L'aniré a veure demà de bon matí. Li diré que sa germana és en perill de mort. Que un mafiós georgià me la vol pelar. Que li vinc a demanar que sigui ell qui estossini primer l'assassí.

Aquella segona nit al cementiri, tot i ratat pels rats sarcòfags, l'he dormida com un liró.

De bon matí, m'he clenxinat als canfelips de la Universitat. Llavors he anat a cercar el germà. Tot fa tanta de bona flaire. Les dones del mercat. *Hum, hum, hum!* Camàlic amorós del vit xiroi, em faig voluntari per a dur'ls les bosses i tot.

—Del tumult de l'assoc

a la fresqueta intimitat del cony de les clientes.

Cabdals queviures us duc a la privacitat del niu

on només hi covaré dolç amb permís.

Cada bella dona apercebuda se'm cristal·litza d'assidu integrant secret al meu ocult serrall cerebral — ah com te m'hi calques, aimia! Aquesta nit tot dormint, potser jaurem dolçament junts!

Son germà es diu Crònic, i com jo, és un crònic mentider.

Mai no m'ha agradat entrar a casa d'altri — per xo sempre en romanc fora, per molt que m'hi convidin; sempre tinc una excusa o altra: dic que he trepitjat merda de gos; o que tinc por d'agafar-hi fred, o que tinc un pèl de febre i no vull pas encomanar cap calipàndria a ningú…

És clar que el mateix fàstic, o la mateixa prevenció, tinc que algú altre em vulgui entrar a ca meua; no els hi convides mai, mes prou se sap que hi ha gent sense sentiments; se't foten a casa amb qualsevol excusa que inclou la pseudo-amistat; els veig intrusos, com repulsius paràsits, com invasors llefiscosos, burocràtics; els mataria i tot, si no fos que sóc tan educat.

De tota manera, sempre reïxc a treure-me’ls de sobre. Els dic que m’ha agafat un mal de ventre sobtat. Que tinc el metge esperant. Que demà m’haig d’aixecar aviat...

Tot el que hàgim de parlar, de tota manera, prou és millor fer-ho fora, com qui diu en terreny neutre, sense ningú envaint l’espai vital de l’altre.

Un lloc ideal (mills encara que al lloc benauradament anònim que són les estacions, sol indret escaient on no és sospitós ni xaró, ans normal, *d’esperar-hi quelcom*), el lloc ideal, dic, és al caminet entre les enormes pedres nascudes tot de sobte en el darrer espetec tectònic. Car allí què hi som, l’emprenyador i jo...? No hi som sinó dues menyspreables efímeres cuques. Allí tota conversa adquireix les proporcions que calen. I no cal espaiar-s’hi pas gaire; amb quatre mots n’hi ha sempre prou. M’alleres de viure en pau, com eu a tu, capdecony, i au, fot el camp, ja m’has empestades prou les òrbites, els voltants, les perifèries, del meu nucli essencial. Així tract tothom qui se’m volgués entremetre... tret de les pèrfides hores (com més anem més escadusseres, mercès als anys) on la genètica bare m’empeny al verriny.

Car, ja us ho diré, Eleuteri, no tot a la vida és espiar el drut enfilant-l’hi a la dona el seu escamarlà aromàtic... Hi ha jorns on la basca em pot... Sempre m’ha pogut, de ben jovenot i tot. Jorns on la simitarra del turc em parteix pel mig, a l’alçada dels ronyons, i la meua part de dalt cau de plom damunt l’atapeïdota sorra... L’estrany és que encara sigui viu... És cert que llavors amb l’ull dret tot ho veig tort... tortot, acolorit, i pudent, ple de bonys i clots... com quan era a Haití... amb cada paret, porta... cada canfelip, cada edifici mateix, per petit o gros que fos, tot de gairell, tot esbiaixat, i pintat amb pintures ben cridaneres, això sí...

Ara, la pudor... la pudor de merda pertot arreu... com si les caguerades s’esbudellessin per les escletxes de cada casalot... I en acabat el contrari, amb l’ull esquerre hi veig aquell altre lloc, a Palm Springs... aquell indret retirat, reservat per a rics molt rics, per a privilegiats molt pixavins... i tot hi és daurat, les taules, les cadires, els plats, els coberts, el menjar dins... les fruites, els fruits secs, els vins, les ampolles mateixes... tot daurat, tot daurat...

Els homes tots de negre, molt elegants; les dones, encara més elegants, totes de blanc, amb els joiells sempre d’or... joiells pertot, botons de puny, teixells, afiblalls, polseres, arracades... tot d’or, molt d’or arreu...

Amb el raor de raure, el turc melangiós m’ha escorxat... Carn viva, tot, el ròssec més fi, el frec del ventijol, la mera proximitat de l’estrany, m’atueix... En brea roent m’empantaneg... Als ous de mos ulls tot hi és grell... Xarlatà crònic, no sé per què em vull sempre tanmateix absolt, pulquèrrim. Estoic, apòcrif, xerreta (oblic delator)... En abís de menstrus enfonsat... Angoixa davant les nafres vinents... Faig continent de cap acció llavors que s’esvaeix, es dissol en la mera intenció... Potser plantaré més cascalls a l’hort... Amb celles de gripau, ploricó de tritó, esperaré a la cantonada l’aproximació del criminal...

Mes ai… Ja us diré en una altra avinentesa com ens en sortírem. Com veieu, encara cueig; això és el que compta, fa? Mes ara, com us dic, me n'adon que s'atansa el bon tren; imminent rebombori; ai, ai, quina emoció; creieu que faig prou goig? És la dona qui torna d'una altra reunió d'altíssima volada… Li faré de taxista, si vol.

A la propera, vós! Segurament ens trobarem assegudets als bancs, no pas…? Esperant quina altra no ens en cau tampoc. Au!

~o~o~

Qrim Qatalà [Lliçó 91]

al secret tocom

al secret tocom
enllà de l'atzur
el musell a l'aixella
al rabeig de la xera
ni peixent prop la fera
l'instant oportú
on l'oldà quelcom
que ompl el futur
s'escau meravella
fosc bruixot conjur

m'hi esperava tothom
(sols que em fes cap sobretot ella)

(i ambtant el subtil lladregot
qui em fot mà a l'escarsella!)

i al capdavall carallot
no va vindre ningú
(ai, ni el mític rabadà de bardella!)

mes llavors que fugia anur
m'esguardí al mirall
i truja i godall
els dos érem u!

dóna'm pel cul capità

que ella i jo som el mateix
i l'home ver se serveix
del primer budell culà

buida-te-m'hi enfrú
ton suc no és sonso ni enfú
i d'en Polifem el monocle
es desfà en vescós llanocle
o pegat d'ull orgànic
que em prenya oceànic
de ferotge urc pànic

o com ili mecànic
m'escanya i em pateix
esclatat el jejú

el nostre fill tabú
s'assembla al cagalló
parit pel magí
d'espieta carrincló
qui al tocom secret
l'instant oportú
volent comonir
comonia el retret
del que tenen d'insegur
la natura i el destí.

~o~o~

(*xera de marit no dura ni un xic*)
(*mes xera d'amant dura tot l'any*)

~o~o~

Nòmada qui a tota moda diu no!

La meua dona s'apunta incondicionalment a totes les modes; n'és molt devota fanàtica. I doncs atès que llavors la moda era de menar el cotxe a tota velocitat de nit i sense cap mena de llums encesos, s'esqueia naturalment que fos ella qui menés el bòlid per la carretera – i jo al seu costat, completament cagat de por. El comtat on ens trobàvem era famós per sempre d'anar seguint d'una manera general les modes i les faisons de fer dictades pels afaiçonadors de les tendències i manies de l'instant. Per això, si mai hi havia qualque excèntric extravagant qui s'estimava més de no seguir-les, hi era pertot escridassat i avergonyit; hom l'hi tractava de retrògrad i hom l'objurgava de valent i el convidava a fotre el camp a indrets més encarcarats i nyeu-nyeus. Això és el que feia la dona si mai ens trobàvem cap mandroset vehicle amb cap llum encès, ni que fos d'allò més tímid i incoat. La dona, tant se val, feia espetegar el clàxon, i aviava un rebombori de caldéu. Si jo protestava flèbilment, també em queia un carxot.

Per sort, al cap d'unes hores, encara il·lesos, va començar de matinar. El cor se m'apaivagava molt a poc a poc. Mayhew, la capital del comtat, apareixeria en un parell d'hores. Un jorn més que veuria, em deia privadament, i n'estava d'allò més content.

Quan férem cap a Mayhew era l'hora on la quitxalla anaven cap a estudi. Tots, xiquets i xiquetes, anaven carregadets amb bosses de llibres i d'altres materials escolars. Amb aqueixos paquets damunt i tot, i rient i empenyent-se, es llençaven tots plegats a les piscines que, noves de trinca, seguint les molt severes injuncions de la moda, ara hi havien vora tots els carrers més fressats. Car, com dic, s'imposava ara que tothom anés pel món amb els vestits completament mullats. A les cantonades, els bobbies, benèvols, s'ho guaitaven tot amb equanimitat. Com la resta de ciutadans, fossin ancians, adults, mainada, tant se val, també els bobbies, sota llurs capells d'autoritat, se'ls veia que també duien els cabells tots grisos, car aqueixa era la moda, els cabells grisos per a tothom, inclosos els nadons, no fotem, i les xicotelles, les quals es divertien qui-sap-lo amb els cabells duts estil bruixota tot esborifada.

La dona exultava. Els seus cabells eren perfectes, grisots i hirsuts com els de l'eriçó. També els meus quatre cabells mal col·locats eren tenyits com calia, tret que això tant em fotia, la veritat.

Aviat, sense haver de cercar gaire, la dona va trobar un garatge on desar el vehicle. Després au, vam sortir corrent cap a llençar-nos de cap a la primera piscina que ens sortís al pas. No m'hi hauria pas llençat mai. Sabia que pel cap baix una pneumònia ara no me la trauria ningú. Així i tot, allà som, i jo tremolant dins l'aigua, i encara més en pic fora, com un estaquirot etzibant-me ara tot de cops als vestits perquè ploressin l'aigua, i alhora al cos perquè, de mig glaçat, es reviscolés.

Per les voreres, on totdéu si fa no fa anava xop, era difícil de passar-hi, car una altra de les modes era de jugar al futbol pertot arreu, tret que sempre en un nombre reduït de quatre jugadors, mesos cascú a un dels vèrtexs d'un rombe imaginari, i el xut del primer jugador ha de rebotre en els altres tres, sense que l'esfèric, sempre ran de terra, es desviï gens i així pugui arribar al jugador qui l'ha tirat en primer lloc. Això és molt difícil, però la qüestió és que significa un gol. Ara el segon jugador, hagi el primer reeixit o no en el seu intent, tracta també de marcar amb el seu llançament. I així anar fent. La meua dona de seguida ha començada una competició, a mi m'ha tocat és clar d'ésser un dels desgraciats implicats, més dos altres qui badaven pels voltants i qui tanmateix s'hi han apuntat força volenters. Quan la dona ha xutat, però, s'ha fet mal al peu, per dissort; i, per sort, hem hagut de plegar tantost començat el joc.

Ara, amb jo fent-li de crossa, hem entrat a un xibiu a esmorzar-hi. La moda era de menjar per tota menja esponges. Esponges si fa no fa edules, és clar, amanides amb tasts rai; i amb coloraines rai acolorides. La dona, tota l'estona plena d'un entusiasme gairebé infantívol, n'endrapà unes quantes, dient *Que són bones, tu!* Mentre jo amb la primera ja m’engargussava orxegant. *Quina merda*, pensava, tot menjucant molt desmenjadament, i així i tot dissimulant rai, no fos cas que, tantost la dona se n’adonés que no m’abellien gens, no comencés d’arrucar-me i de dir-me de reaccionari i d’espantat, i em fotés, sobre, de sotamà, qualque bolet o, pitjor, m’entaferrés pler de coents pessics.

Pagar pagàrem amb fruits podrits. Aquella era la moda. Ho manaven els déus de l’estil. Era l’obligada faisó de fer dels fers afaiçonadors de vestits, de pentinats, i sobretot de sobtats “costums” i d’instantànies “tradicions”. Prou hi deia el cartell de fora l’establiment: *As the fabulous “fash pack” wishes, we also conform to the fashion of the day; thus currency consists nowadays exclusively in rotten fruits*. Sort que, sempre a l’aguait del darrer crit, ben previsora, la dona havia jaquits al petarrell del Sol a la terrassa, durant gairebé dues setmanes allí abandonats, les bananes, les taronges... i els kiwis, préssecs, prunes, peres, pomes, cireres... i els gerdons, avajons, nabius i maduixes que abans s’amuntegaven als taulells de la cuina o eren als calaixos inferiors del frigorífic – i ara doncs en teníem prou per a pagar per pler de cosotes que tot d’una s’havien posades de moda.

Vaig demanar permís a la dona per a anar al canfelip. Mentre cagava vaig pensar que *Quina sort que encara no hagin decretat, els llefiscosos pixavins, que calia, per a ésser fi, cagar cap per avall!* Tret que, com tothom sap, tot el que un humà pot pensar, un altre ho pensarà. Confiéssim que quan arribi aquell dia jo ja sigui mort, o si més no, vidu i ben lluny.

Cada animal anava de malva, fos al zoo, o pel carrer, o als oceans; tant atrapat com estort, hom amb vàlvules-ventall astronòmiques els projectava raigs de suc malva i au, a fotre’s – màrtirs vulguis no vulguis de la puta moda, com jo. Màrtirs, ausades – moltes de les pobres bèsties, sobretot les més petites, i mant de peix gros i gairebé tots els ocells – car s’hi ofegaven, enverinats. Tret que tothom ho trobava perfecte; sempre hi ha d’haver sacrificats per al bé públic, en les grans revolucions. *I que hi ha de més revolucionari que la moda dels collons?* deien, maleïts inútils repulsius babaus.

Pel meu cantó, tots els modistes i les modistes i els altres dictadors de com cal fer ni anar, es poden podrir ara mateix!

Fóra collonut que la moda fos de pagar re amb els cossos assassinats dels darrers modistes podrits, subespècie infecta qui atreu com flor fètida i tuixegosa els volàtils, i sòmines i bajans, i en general tots els febles de senderi i els qui balafien l’existència per culpa de traginar un cervell tou, moix, estovat, lloca, sabater i tan podrit com els podrits qui els voldrien acabar de podrir, i amb ells la puta humanitat!

Qui sap, un dia o altre hi arribarem, vull dir, que quan calgui pagar els repel·lents esponjats, ho hàgim de fer, pels deures deguts a la moda mateixa, amb els darrers parracs de carnús corrupte d’allò que fou el modista postrem. I la humanitat... (*tant de bo ho veiés...!*) la humanitat tornarà als sacres orígens de fer-se malbé i putejar-se mútuament, això rai, tret que ara amb una arma menys, una arma molt insidiosament letal emprada pels pitjors enemics qui mai no hem tingut – els modistes vírics i invasors qui ens aritjolen l’esperit amb xaronades esclafadores, amb carrincloneries d’ofec, amb el mal gust més ferotge i anorreador. No en teníem prou amb feixistes i histèrics moralistes de merda, amb homes de rectitud i dones capadores, amb tota la púrria de la gent de bé, perquè ens vinguessin encara aquells malignes datspelcul de l’estil guerxat a emprenyar els qui ens voldríem independents o sense gaires dèries rucs, si més no!

Amb els budells ben nets, vaig sortir del canfelip, on un ocellet malva havia vingut, orb i extremunciat, a estavellar-se al vidre de la finestreta de dalt.

Ara, després de la catàrtica enrabiada tancat al canfelip (després d'aquella mica de saviesa pràctica, o fronesi, per tal descargolar-me els nervis part de dins, i poder respirar, tot i que entre bones pudors), sentint-me íntimament vindicat, acaronant i tractant de manyaguet mon magí alliberador, m'atansí (part de dintre, com dic, tot acomplit; part de fora, dissimuladament, com un llimac qui acaptés de fer-se perdonar els pecats de tanta de càustica bromera), m'atansí devers l'indret on… on… on no hi havia ni vestigis de la dona!

On s'ha fotut? que vaig dir.

Qui? féu l'hostaler (o el cambrer, o el que fos aquell capdecony).

Collons, la dona qui s'asseia ací! L'he jaquida tota eixarrancada, ensenyant la fufa a tothom, per a demostrar que també els pèls del cony se'ls havia pintats grisos. És que és molt fanàtica de la moda.

Ah, la dona dels pèls esfereïdorament eixarreïts al cony. Tothom els li tocàvem, no pas els fiblons de dalt, les rels amb les tovors; car les puntes semblaven punxes d'eriçó; de porc espí; o pitjor. Planyíem son marit, si mai hi hagués de cardar; fiçances rai, oi? I en acabat mort en delitós martiri, nou sant Sebastià crivellat part davant pels fiçons del cony de la dona i part darrere pels sàdics marietes qui, ara enforcat i amb el cul enlaire, tots se'l volien cardar alhora amb llurs caralls massa trempats i encaperullats amb didals molt esmolats de ferro roent, ha, ha!

Sí, tant com vulgueu – que li responc, amb una rialleta de conill, mes part de dintre ple de fàstic devers ell i els seus cabellots tots grisos i mal cardats, i pensant *Bon altre, el malparit!* i em trac un tomàquet tot podrit que, seguint la moda, portava escarxofat a la butxaca, i li ofereixc a tall d'estrena i demanant-li, polit – *però no em sabreu dir pas si us plau on s'ha ficat?*

Se n'ha anat a celebrar la fi del món, no se la volia perdre pas per re del món. Es veu que els grans manaies de la moda prou han ordenat que ara pertoca! Ho esbombaven a tot crit suara els mitjans de pertot i els altaveus de les cantonades.

La fi del món? Una altra!

Fogueres pudents de plàstics i cautxús a cada carrer. (Potser hi cremen les bruixes? Ei, baldament les hi cremessin!) Tot hi és fosquíssim; sense cel ni celístia, ni Sol ni lluna, ni llum enlloc, ni lot que no tinc; i, sense lot ni llum enlloc, és immensament difícil de veure-s'hi gens.

Pel llençol fosc de l'univers, la Terra, presa pels modistes invasors, roda tota boja com baldufa atesa i sense quest, fins que, ai, s'enfonsa irremissiblement per un boïga feta per ella mateixa; món criminosament incendiat, ja podem dir-li *passi-ho bé* que no el veurem mai més.

La densa fumera em fa estossegar, escopinaré els lleus i tot. Fi del món, doncs. Cap esperança del més mínim esdevenidor. I la fi, de tan pregonament blava, que semblava negra del tot.

Ensopegant amb ninots tot flonjos i flascs, mascarats d'estalzins i amb els cabellots socarrimats, amb ulls tots vermells i enlluernats per la promesa de veure-ho saltar tot i tornar al firmament de les cendres que com subpartícules es distreuen per l'espai il·limitat, talment fossin falenes ablamades qui en llur somni entomològic es creuen travessant les portes solars del cul de l'absolut, me n'havia de desempallegar com d'enormes enganxifosos xiclets. Es veia que la darrera moda devia ésser llavors de passar per difunt. Com si amb tots els cementiris i mausoleus esbotzats, cada hom esdevingut espantall espatllat, els morts se la campessin arreu. És que tots els ineptes zombis qui s'adapten llambrescament als modes més injuriosos ni engavanyadors de les modes més dadespelcul són crèduls de mena. I ací tothom semblava ara haver-s'hi apuntat. És clar que el fet que certes "veritats" molt dadespelcul siguin cregudes per "tothom" no les fa pas menys dadespelcul, tampoc el fet que una datpelculada sigui seguida per "tothom" no en disminueix molla el grau de datpelculada.

Tret que a aqueixes alçades poc val la pena de balafiar energies tractant, d'això, explicar-ho a ningú. No. Haig de fotre el camp com més aviat millor. *Je eher, je besser*, que em dic, zelosament espitxant-m'hi tantost trob peu ferm.

Nòmada qui a tota moda diu no, per què m'hauria de creure ara la fi del món? No hi tinc pas tampoc la dona a la vora per a fer-m'ho creure a clatellots!

Amb quines tisores no tallaré, tallador de l'autèntic doncs, no pas sastrinyoli esclavitzat, el fals llençol fosc, i eixiré il·luminat a la llum immaculada de l'aire pur, perquè llavors barca avinent em dugui cap a terres fantàstiques on els salvatges anem nus i despentinats, i mengem el que ens rota i quan ens rota i amb el que ens rota, i no ens mullem ni gota si fa mica de fred, i les fogueres les bastim per a rostir-hi qualque senglar qui hem caçat i per a torrar-nos-hi alhora els collons, enjogassadament esbaldregats, i els monstres crèduls doncs s'han fosos i negats als marges, esborronadorament vaporitzats, o horrorosament engolits pels goluts aiguamorts, perquè els escandalitzàvem en la nostra innocència i naturalitat i ens fugien terriblement acollonits...? *Ah, respiréssim!* Llurs perverses emissions de civilització verinosa jaquides enrere i oblidades tantost m'enfilava pels clars primitius camins de la raó. Pels clars primitius camins de la raó. *Som-hi, Manel! Encara un esforç*. A la merda Mayhew i el comtat sencer, i la maniàtica illa envaïda pels subhumans mortífers i enlletgidors. No m'enxampareu pas mai més!

No m'enxampareu mai més, infames inventors d'espantosos cassigalls; mai més, mai més, esgarrifosos talla-robes de l'alta costura qui veneu, als més betzols, sobtats sets i maliciosos descosits a preu de diamants. Ja hi sóc, esquerat, al caire de la darrera brèndola de la gàbia o del darrer barrot del niu on romania caganiu fins ara mateix... saltem-hi, a tocar de mà de la llibertat!

On et penses que vas, dormilega?

Una veu insultant transformava totes les meravelloses truites que somiava en rudes ventallades de paella al vult estultificat.

Era la veu de la dona qui em venia darrere amb rodes i, traient la mà dreta per la finestra, ja m'estrebava l'orella.

Puja al cotxe, que tornem a casa, canta-cançons.

Adéu-siau, evocada moda efímera de fugir vers les selves amazòniques! Ai, patir rai! Car... la moda que manin només les amazones urbanes encara no s'ha acabat.

~o~o~

Agraït a l'invent dels vestits

Al contrari (em diu la dona), al contrari, gamarús; has de donar les gràcies al carallot qui va inventar els vestits. Amb vestits, ningú no pot veure que cada cop que som plegats en públic, algun dels meus druts i jo, i tu tímidament pels voltants, *El teu zizí es converteix en zuzú*, la menina se t'escarranseix fins a límits de clítoris petitó, i les boletes de feminitzat emasculat ja et desapareixen, engonals amunt, del tot; de tal manera que és com si li diguessis al mascle *Guaita, també jo et sóc disponible, també et sóc femelleta; dóna'm pel cul o fes el que vulguis amb mi*, car és clar que allò que tens entre les cuixes *No és ben bé ni zizí ni zuzú, és zuzí*. I llavors, al contrari encara; quan som el drut i jo cardant o als prolegòmens del cardament, i tu espiant-hi d'amagat, sort en tens encara amb els vestits que et tapen el zuzí tot trempadet, de tal manera que, descobert, encara mig rai, car si anessis sense vestits segurament que el mascle se n'adonaria, que el teu zuzí és tot ert i sedegós, i ai, llavors, que potser es pensaria el mascle que et volies fotre l'agressiu, que et feies l'atrevit, o el qui demana partió del pastís, com si venies a fer-li la competència (*Part en vull, part en vull!* com un mammotrepte empudegador, com un marrec groller i aviciat), i, pel fet que tots sabem que els teus drets de marit són estrictament nominals, per a omplir el paperet, i doncs que en realitat no en tens cap (zero iniciativa, zero accés als diners, zero usdefruit dels orificis, zero permís per a re fins que a mi no em llegui de donar-te'n cap), i tu doncs et trobes ara, ecs, molt degeneradament, i en contradicció a totes les normes, trempant com un boig amb la teua menineta rudimentària, com si volguessis fer l'home, doncs és natural que el mascle mateix n'esdevingués (vull dir, agressiu) cap a tu, car no et pensaries pas que es faria l'orni i t'hi deixaria sucar (cavà?), que no s'alçuraria normalment com un mascle desafiat, i llavors, doncs apa, tu a rebre-hi de valent (som-hi, massa poc, car prou t'ho mereixies, merdós!); ei, doncs, i ja hi som; el que et deia, cada cop que sóc cardant amb algú, pobret de tu si mai vas despullat; n'acabaves, a sobre, amb un tacó de caldéu; macat arreu, ple de nafres i treps, i bo per a no re, vull dir, per a encara menys que no vals ara, bah!

~o~o~

Aliens d'Illa

Creixia el crepuscle com un capoll de sedes. Les sabes s'alçuraven pels botafions que enteranyinaven amb ganyotes els vents; els moixons feien adients aletes per a encaterinar olletes qui treien banya per feixes i cavallons, mentre el ressò de cap poeta que recitava a l'olivet, "*com més impotent més orgullós*", surava entre el bellugueig bigarrat de l'eixam més quimerut.

Dos qui es destacaven del formigueig eren en Becut i n'Amat d'Illa.

Quines creatures, vós! Caminaven amb dos peus i la cua. A través del vidre de l'aparador de la botiga, això cogitàrem llavors l'aprenent i jo:

I ara quin gènere els vendrem? Fotrem goig, galdosos. Haurem de retocar-ho tot, patrons i models, i foradar els pantalons i les faldilles part de cul que hi poguessin treure l'apèndix caudal.

Allò va créixer. Hi havia ara membres de la premsa qui el que volien saber sobretot no era pas com tractaríem el gènere, mes exactament quin gènere fóra el que vendríem als pistolers amb cua vinguts de fora.

La conferència de premsa s'esdevenia en una sala de balls. Ens tocàvem els colzes l'aprenent i jo perquè ens dèiem baixet:

I si ara els pistolers amb cua, n'Amat i en Becut d'Illa ben coneguts, començaven de disparar a tort i a dret contra tots aqueixos repel·lents paràsits de la premsa?

Ens en rèiem part dessota el nas: *Hi ha llibres que els sastres emprem per a veure quina estofa convé més a quina pell. Veiem que els honorables forasters tenen una pell així mig de simi pelut, mig de llangardaix. Sí ves, doncs haurem de trobar l'estofa més convenient. Una pell pot tindre moltes de vides. Hi ha pells que hom es treu com muda o despulla, i hi ha pells que et traeixen i esdevenen plenes d'escates o d'arestes… o de brians amb dents i queixals.*

Parlant autobiogràficament, com a sastre acomplit, us puc dir que he romàs estabornit mantes de vegades per la, com se'n diu, l'elasticitat i la mal·leabilitat i la capacitat de transformació de les pells dels diferents personatges llunàtics, marcians i andins. La gènesi de cada pell crec que determina en bona part quina qualitat s'annexionarà pel que fa a bèsties de quin indret, vull dir…

Com veien que m'empatollava de valent, ens van deixar estar, giraren cua i es van acarar amb els pistolers.

Votarien per qui, a les presidencials que s'atansaven?

Els premsats ho volien saber. Mes els forasters musclejaven; llavors es grataven els collons i llençaven els paràsits qui hi trobaven als paràsits de la premsa, i l'aprenent i jo ens fotíem un panxot. Car com s'esglaiaven els membres de la premsa. Quina riota. Tantost els petits paràsits els aterraven a la pell, rere les orelles o rere les ulleres, o entre les calbes o a les mans o escots avall, o per les escletxes dels mitjons, com s'arrapaven els petits paràsits i com creixien... llurs cèl·lules incrementaven llur gruix acceleradament... les venes, el cor, els músculs... magnífic empelt tot plegat: al capdavall, en acabat de no pas gaire estona, es tornaven pitjors monstres que ja eren abans els membres de la premsa.

S'ho tenien ben merescut. Per sempre fotre el nas on ningú no els demana, i sobretot per sempre dir mentidetes, ca?

Ara els paràsits, crescudets, es barallaven entre ells. Cada periodista era un camp de batalla... o, calla, potser era un llit on tothom hi cardava de valent.

El cas era que cada camí que ens els guaitàvem, els paràsits els trobàvem més robusts, i tant l'aprenent com jo ens posàrem ara a cogitar quin nou gènere... i com afaiçonar-lo... convindria als nous mutants així premsats i represmsats... quelcom, és clar, que fos genèticament compatible tant per a l'hoste (els hostes) com per a l'amfitrió (això si doncs no se'l cruspien en un tres i no res, de tal faisó que només fos l'esquelet antic qui es fongués en ésser absorbit per les noves creixences).

Enyoràvem els científics, sastrinyolis sense gaire instrucció. Aqueixos ens ho haurien pogut dir. *Baldament fossin tant escorniflaires els científics com els periodistes*, deploràvem. Ara prou sabríem a què dedicar-nos de ferm, pobrissons.

Hi havia un ble d'espelma fumós que era, si ens ho esguardàvem de més a prop, la llengua de cadascun dels candidats afilerats a dir re. Confiàvem, tant l'aprenent com jo, que no es fotessin ara els pistolers amb cua a fotre de profeta. Car no hi ha re de més fastigós. Qui se'n creu les bisbètiques falòrnies! Caldria ésser boig com ells, i potser pitjor: encara més bavós.

Mancava un ingredient al quadre que teníem al taller. Vaig dir a l'aprenent: *Saps què ens manca? Una rossa!*

De seguida va treure el cap cap al soterrani i va cridar na Frederica: *Puja, noia!*

Fregant-se els ulls enlluernada, na Frederica eixí a la llum de la superfície. Modesta modisteta tallada a tall de valkírica cariàtide, també anava nogensmenys armada. Els pistolers amb cua, en Becut, n'Amat, llurs cues s'enrigidiren. Era allò que trempaven...? O era que reconeixien la rossa com algú de la família...? O... o ens amenaçaven cua-drets amb la mort de cada mestrívol artesà present...? Casuísticament parlant, no diguérem re altre que enviar-nos muts interrogants. Algú s'havia petat – la fortor era fortíssima.

L'aprenent gosà piular: *Les lleis que regeixen els substrats gramatològics, senyors clients, m'impel·leixen a emprar el trop de l'el·lipsi, vull dir, de l'eclipsi velat, bo i proposant-los, molt respectuosament, tret que amb volàtil jovenívol impuls que potser mereixeria l'oprobi de gent molt menys generosa que vostès, aqueixes almeixies rutilants que voilà!*

I, com màgic, l'aprenent s'embolicà en aquell teixit lluent d'on, sacsant-lo part de dintre i tot seguit fent-lo voleiar, ell mateix havia desaparegut. S'havia eclipsat. En realitat, petitó com era, s'havia amagat davall les faldilles de na Frederica, però això els pecs aliens no eren capaços de copsar-ho.

Les cues amenaçadores dels gàngsters es metamorfosaren en ceptres imperials, molt decorats ans cargolats amb joiells de duges resplendents.

Quins vestits més collonuts! Digueren amb llurs veus que ondulaven en onades deliciosament melangioses. *Ens en fareu catorze mil per a cadascú*.

Encara retrunyien a reculons els ecos adolorits de llurs encantadores veus (i ja no es veia ni ombra dels nostres estimulants clients de la darrera invasió), quan l'aprenent, xop a betzef de llefiscoses secrecions vaginals, s'escorregué tot avall cap a terra de les cuixes de na Frederica.

Patatxup, patatxap, els tres ens posàrem a ballar, allí mateix, rere el taulell, al llindar del taller. Catorze mil vestits per a cascun dels criminals estratosfèrics! No sols no ens fragmentaven amb els raigs espetegadors de llurs íntimes armes, ni ens transformaven en fenòmens genètics de dubtosa viabilitat, o en flascons transparents on rere el vidre de la nostra pell retornem a la barreja de microbis patògens d'on tots plegats no venim... ans ens oferien feina per a l'eternitat, i, tot afaiçonant-los aquells vestits estèticament sensacionals, inventàvem la moda més sublim, la que s'imposa pertot, car vestim el poder; tothom ens imitarà, ens envejarà, esdevindrem els modistes més corrents d'enlloc. I cridàvem:

Jotfot, visca les invasions!

Les infraestructures dels nostres cossos fenomenals col·lidien a velocitats simultànies que ens feien espetegar pels cresps cristal·lins en guspires enlluernadores. Satíricament inspirats, ens en fotíem de cada déu qui mai no ens havia visitat. Car cal ésser tros de contemptible estront per a fer-se vestir per nosaltres! *Almeixies rutilants, ausades!*

Convertim totdéu en ninots malfargats i encara els mistifiquem dient-los que ara semblen la gran cosa. Ximplets!

L'aprenent, esgarrifat pigmeu, s'esclafia gargantuesc, i, tot i que pudia a cony mariner, dialèctic responia a les seues grasses riallades amb les meues, sense plànyer-me'n, ans burxant-lo a indrets transcendentals i tot. En absència de les repulsives creatures, no ens cansàvem de fotre l'animal… quan tot d'una entrà a la botiga un heroi!

Maleïts herois del forat del cul, amb llurs caguerades de mai no acabar. Es volen menjar el món, però només es cruspeixen i fan malbé els febles i els innocents dels voltants, i s'escanyen i es trenquen la puta ferramenta si mai volien mossegar un bocí gros i poderós!

Enderrocs arreu, i pestilències i ferralla, i cossos corcats, només saben amuntegar pertot on passen abans no es moren rebregats com cucs malignes qui es "rebel·laven" només per a obeir llur putrefacta testosterona que els obligava a vessar, peti qui peti, espermes infectades i infectes per tants d'indrets com podien, i on ningú, és clar, no els volia veure ni ensumar el pèl safarós, ni els queixals regalimant farnat com fera rabiüda; car quina angúnia foten sempre, collons!

Em cag en els valents, gent repugnant qui només treballen per a fer la vida un femer ofenós encara més grossot que ja no ens ve servit per la cruel puta dictatorial mare natura qui va parir totes les malalties i totes les atzagaiades; per què serveixen els valents sinó per a fer les dolors més doloroses, les crueltats més cruels, les atzagaiades més destructores? Car atès que són uns repulsius datspelcul incapaços de gaudir amb el poc que hi ha, sempre han d'anar remenant la merda, com si la pudor normal no fos prou. Atien la mort perquè mati més; atien el neguit perquè tots plegats anéssim més de cul; atien la terror i la confusió perquè llur cervell ja és un caos desastrós, i no saben sinó encomanar el caos de llur cervell sense futur i sense seny ni enteniment perquè ens empesti a tots, i ens afanen ans lilen la quietud, la dolcesa, la contemplació, i àdhuc el bon cardar suau, perquè ens tenen enveja i ens envegen les nostres capacitats de rabeig amb el poc que tenim, i es fan el ridícul valent perquè no saben amb què omplir llur buit espiritual, i, per no tindre, no tenen ni personalitat ni presència, i per això es collons vesteixen d'heroi o de vés a sabre quina altra merda uniformada, de soldat, bomber, cambrer, bòfia, bastaix, i porter de porta d'hotel, patètics, els capsdecony, ha-hà, em fan rebentar de riure, xarons impotents, trossos de merda parençosa; milhomes, presumits, brutals, merdes, menjamerdes, mitgesmerda… els sinònims de valent són ben descriptius! Tifa, tifut, petulant, sapastre, baladrer. Un sinònim per a valent que sovint posen com a antònim és covard… com si un valent no fos un covard… *l'és i n'és!* No hi ha pitjor covard que el valent; els valents no poden viure amb la por que entrevé llur cervell… la buidor, l'agressivitat, la brutalitat, el caos i el desig assassí de mort en podrit barreig, els torna boigs i no s'hi saben enfrontar, i per això surten a emprenyar el món amb llurs heroïcitats de suïcida de merda. Sense imaginació, sense projecció de les catàstrofes que llurs actes covards d'heroi molt valent no desencadenen, es llencen a fotre mal a tort i a dret. Condemnats buits salvatges carregats de falòrnies del que és recte i moral, i és només bestial! Així es morissin tots (i tots els cagats carallots qui els vanten), i els altres poguéssim ja viure en pau, gaudint del que hi ha sense llur entremetiment de rabiós animalot.

Vinc esmeperdudament femant i llavorant la rebel·lió per tal de revenjar les astoradores morts dels premsats qui predicaven la llibertat en llurs noticiaris molt informats! Va dir, mig esbufegat, aquell betzol de capsigrany.

Quan tothom sap què esbombaven els dissortats venuts arreplegapets i estiracordetes de la premsa. Llibertat en llurs noticiaris molt informats…? Vols dir raspallades i saliveigs perquè els qui manen continuïn sempre manant, i els arbres caiguts, estelles rai.

Quants de vestits dieu que voleu encomanar-nos, doncs, senyor rebel? Féu l'aprenent, alhora que amb els ulls aviava senyal a na Frederica que es preparés.

Es va tombar cap a l'aprenent l'inútil heroi: *Vestits? Cap!*

Cap! Vaig dir, amb escarafalls, fotent-me el màrtir, sentint-me agredit pel pecat de la seua arrogància en fotre's al nostre humil establiment a munyir debades o en tot cas a entrebancar fins a l'eixorquia el nostre honest treball.

Vinc a endur-me els minyons per a la rebel·lió, i les noies per al descans del guerrer, i, dels vells, en vull la patriòtica porció al comptat!

Llavors va caure, atès al cor.

Na Frederica l'havia mort fent espetegar, de força prop, la seua arma. L'aprenent i jo, després de sacsejar-nos una mica les orelles per l'esclafit, agraïts li férem un bell somriure. Seguit, a puntades fotérem el cos destarotat de l'il·lús heroi al collons de carrer. *A la merda, tu; amb invasions, en tenim prou i massa amb una a la vegada*.

L'aprenent, vivaç, llavors féu veure que potser estava encara molt esverat. Ens senyalava que el cor li bategava bojal. *Mama, mama*, féu, i s'amagà garneuet de bell nou sota les faldilles de la modesta modisteta. Jo vinclava cap amunt el llavis, en qualque ganyoteta paternal o altra.

~o~o~

Na Zòsima es vesteix de groc; n'Epicaricaç de blau

Al reialme incert dels apunts íntims, els mecanismes neurals, que al nucli del saber-se un mateix asseguren les recepcions magnètiques, esdevenen incisius. Hom, ja no gens convalescent, es raspalla del cervell tota nosa i s'eixoriveix com xicòria alertada pel Sol. Els senyals elèctrics que les neurones enregistren, d'ubics i moribunds, s'han tornats prodigiosament únics i precisos, i vibrants. Ni mundans ni banals, molt significatius. No em faré pas ara de pretensiós matemàtic ni, truculent, injectaré al text redubtables fórmules que demostrarien, sense marge per a la redargució, que, només davant l'escrit secret, la nostra fauna neural espetega calidoscòpica i insurrecta, i més eixerits tots plegats que no un lliurador de pèsols, més trempats que no un culler de gínjols, més actius que els ulls de cap àliga escosint paisatges de misteri, i més obsedits i esbiaixats que un molt fer arreplec de linxadors d'estranys. Quan és palès que, a l'estèril vida de cada dia, no foten sinó pansir-se ultratjosament, i s'esvairien fins a l'extinció si mai no podien en els apunts íntims i retirats ressuscitar – teràpia única i urgent perquè llurs molt sàvies veus no siguin permanentment eliminades.

N'Epicaricaç Mox, el contraatacant, era un llegidor empedreït de guaitajorns privats. Sobretot els de les senyoretes de l'internat on hi feia de mestre de matemàtiques. L'ejaculació de la femella, la deposició de femtes pel cul femení, eren dues de les seues curiositats que amb més enveja i deler no volia descobrir en llurs escrits molt sincers i detallats de noietes sense inhibicions ara que vivien tancades en un món sense mascles (amb l'excepció molt lleugera del matemàtic Epicaricaç, el qual, de tant degeneradament finet, efeminat i ineficaç, no semblava pas tenir ni cuca ni moixó).

Insidiós, n'Epicaricaç Mox (un nom que l'ajudava molt a pretendre de tindre sempre *mocs* rajant-li als oronells, d'on que, molt puteta, fent veure que es mocava molt delicadament, portés gairebé sempre un mocador tapant-li la major part de la cara mentre a tort i a dret sos ullets es bellugaven conceptuant-ho tot), insidiós, dic, geperudet, vulturí, rondava sempre pels cantons dels corredors, prest a espiar quina noieta no venia ni anava al canfelip i a la seua cambra, sempre preparat per a entaferrar la ullera al trau del pany, o a cap escletxa, i si, itinerants, les minyones se n'anaven gaire estona, i llur guaitajorns molt secret romania doncs o mal desat o mal vigilat... extremadament dinàmic, el mestre de matemàtiques agafava la tangent més veloç i el furtava un instant i hi clavava un cop d'ull fotogràfic, dissector.

Car el matemàtic Mox és un cirurgià excel·lent pel que fa a les malalties imaginàries, psíquiques, de les senyoretes. N'endevina, amb quatre ventissos símptomes que hi detecta, fugaç, on cal tallar i enganxar, i subratllar i interpretar; les metàfores se li obren com cors migpartits pels estilets esmolats de les seues ungles i els roents escalpels de sos ulls; els ultimàtums i abominacions que hi mig llegeix, garbellant entre el dubtós candor d'aquelles mènades camuflades en col·legiales d'actituds normals de lascívia i menfotisme, el convencen, intuïtiu, que el que amaguen és encara molt pitjor, diabòlic, aràcnid.

Misogin, gens. L'únic que quan llegeixes que aqueixa vol ésser estuprada per cap vidu beduí qui se l'enduu, sibil·lí i pregon, per innombrables òrbites orgàstiques que ja no l'assolies, rabida, paradisíaca, ni amb cap vehicle d'estratosfèrica acceleració; o l'altra et diu que voldria caure sots tutela de cap sàdic qui la condemnés a tota mena de veneris turments, o encara hi ha aquesta qui s'esma patrona de casa de barrets, i àdhuc n'escarneix el to contenciós i l'èpic colcar amunt i avall de l'escales, vigilant que cada meuca de les seues no cardi com cal, és a dir, com vol exactament el rudimentari mestre qui la lloga, o el cabrit de general qui, bon altre, amb ses tendències simiesques, s'estima més d'ésser donat pel sés amb fruita diversa, cogombres, bananes, albergínies, que després mastega amb efusió, o el bisbe incongru qui amb mitra efervescent, ans raucant calapetenc, s'atipa de les cagades del bordell sencer, i es torca, rellepant, en cada barret dels clients altrament ocupats en llurs oblidoses tasques; o ja la qui viu en ambrosies de serrall, o la qui es desempallega de fetus cefalòpodes, o la qui penetrada, posseïda, pels fal·lus en corretja, godomassins adherits a les carranxes d'altres dones, el nas a la claveguera, coincideix a trobar-s'hi un homuncle marieta, esteta amb fonendoscopi qui n'ausculta els residus, i qui, amb un cloqueig suspecte, a cau d'orella, mentre les altres, per qualque defecte espacial de la volta on no són tampoc no hi senten re, li revela on es troba un tresor amb tot de joiells i pedres precioses que la fotran més rica que els collons, i, ja, què me'n dius, encara més perversa, de la llunàtica monògama qui es vol guardar la virginitat amb totes les polsegoses teranyines per a un rabadà tot líric qui a so de xeremia la transformarà en pet de llop tot vellet qui llavors serà penetrat (tretze són tretze, tossut, insistent, la banya al forat) pel pirotècnic ullal d'un elefant rebufegós? Què n'has de pensar? Quines peces! Com els faries expiar tantes de barbaritats? Oh, i espera't! Veuràs encara què diran demà! Segurament pitjor!

Els apunts íntims de na Zòsima Sal·lústia Cric eren els qui li feien més de goig. Qui sap per quin enzim intel·lectual assassí amanits, servaven unes propietats narcòtiques que per onades propiciatòries me'l jaquien cada cop més enze, gairebé del tot atuït. Sempre temia adormir-s'hi, i llavors ésser sorprès en el seu gravíssim lapse moral, d'on se'n seguiria la ritual degradació, l'anatema, la petrificació, i el llançament postrem a les pernicioses escombraries dels rars delirants aires de l'atur i la fam. I ep, això si, més inefablement, no me l'embotien d'espetec en cel·la de ziggurat, on, de gaó en gaó, tot pujant, les penes no s'alentien en llur descentrada crueltat, i on gaons i d'altres capellans penitenciaris treien guspirejants estelles del tou cos ultramalmès. Tanmateix, el risc era excitant! Per això (a desgrat de la qualitat soporífica dels escrits) que s'hi estampés tantost li fos mig llegut per les circumstàncies del bellugueig de les virginals marcolfes, qui a lloure et rondaven per l'internat, com puus i cutibuts eixelebrats d'estany molt enfeinat.

De nits, al seu recambró, no pas luxós, ni enfinestrat, ni amb miralls, i amb parets roses i daurades, i amb cortines de seda i llits amples i alts, com les cambres balderes de les seductores estudiants... ans escarransit i grisot, i amb goteres, i amb llençols i flassades mal embastats, ai, amb esquinçalls de pollosos sacs... De nits, doncs, n'Epicaricaç, molt catalògic, treia detingudament suc de tota aquella *vultura* (cultura per a nocturns voltors com ell) sistemàticament espicossada i desada matemàticament al pap durant el jorn sencer. Cada xicotella tenia, en prestatge ocult, el seu cartipàs d'apercepcions psicològiques que ell escrivia assíduament sense que li rodés excessivament el cap; amb aquells atots a la màniga, com aquell qui diu, en coneixia, de cascuna, l'infal·lible rellotge intern. Sabia doncs si fa no fa com n'acabarien de típiques senyores putes al món exterior, ben casades i importants, molt histèriques, plenes d'enrònies i de follies, i d'absurdes inflexibilitats quant al manteniment de l'ordre fastigós, car si hom s'hagués ajustat a ensenyar-los matemàtiques i física, i les magnífiques idees dels utòpics, rai, mes, ai, que, a més de les execrables supersticions de la urbanitat, també els ensenyaven les molt més nocives de la religió!

Tant se val, fos com fos, el cas és que a pleret aquella collita constant dels místics escrits de les pubilles aritjolaren, com intrusos circells de qualque planta tuixegosa de qui els ubics bosons et trumfessin el cos, les així nogudes facultats gramaticals i lexicals del tímid mestre-tites. Cadascuna de les tendrals noietes tenien, en un mot, carallots tics del llenguatge. A aquella (qui s'esqueia que fos n'Avel·lina Vil·là de Çoncirera, dels iberuts Çoncirera i dels Vil·là de la masia ca n'Hàpax, a Flix) li abellia d'emprar tan sovint com li semblava l'absurda expressió "*mestissa solitud*"; aqueixa altra, na Llúcia Llosca, feia servir, vingués a tomb o no, el pseudo-proverbi "*esmeperduda avinentesa la que avui ajorna nostra empresa*" (també és clar, de trast en trast, la llosca anava dient "*Santa Llúcia!*" quan el que cercava se n'adona tot d'una que ho tenia davant), mentre la plúmbia, narcòtica, Zòsima no es podia estar de carregar tres o quatre vegades a cada full el solecisme "*quin cisma inopinat de delirant inòpia!*". Sense adonar-se'n, n'Epicaricaç absorbia aquells glòbuls lluminosos que, d'improvís, en plena lliçó, de cops li sortien a relluir.

Posem per cal, tot explanant els cilindres i les propietats dels gasos continguts per llurs cuirassades formes, et deia: *Si en col·loquem el pistó a mitja pressió sota la mestissa solitud d'un pes de quilo, observarem que l'aire comprimit pel pes susdit prova a aspirar cap a millors empreses, mes ah, esmeperduda avinentesa la que avui ens n'ajorna el deler; voler no és pas poder, car caldria l'impuls reaccionari d'un altre quilo pel cap baix perquè el pistó, en la seua delirant inòpia, forcés el cisma inopinat contra el feixuc repressor que el deprimeix.*

Aquelles frases oximoròniques al capdavall van fer dreçar les orelles a les hamadríades més adormides. A algunes la mosca ja començava de pujar-los al nas; n'enraonaren entre elles, amb caretes de mal geni, i amb ganes d'esternudar estentòriament.

Na Zòsima Sal·lústia, molt malfiada, iracunda, ressentida, volia anar més lluny. Car la sòpita Cric, en afers d'esbrina-crims, potser tampoc no era tan sòmines. La sospita se li havia arrelat molt endins. I potser era la qui donava més vàlua als seus texts sense substància. (Que hom li violés els drets d'autor! Allò sí que l'enfellonia! Sabut és, i és incontrovertible, que com més incapaç és el grafòman, més tem que altri no li manllevi les pallusses collonades.) Uns texts, doncs, tan fastijosament hipnòtics que de vegades fins i tot havien posat en perill el furtiu llegidor, quan, serpeta i remeneta, s'havia embotit a la cambra de la rossa colossal, car, bo i llegint-los, immediatament s'hi perdia, no hi entenia re, s'hi ensopia, cuidava morir-se de son, allí mateix plantat i tot.

Tot és que, ambtant, la fada beutat va pensar de veure, amb un estratagema subtil, si algú no li ditejava doncs el guaitajorns tan colt. Estratègicament, va empegar amb saliva, no gens conspicu, un cabell tot ros i fi a través del cantó on s'obrien els fulls del seu preuat llibret.

I efectivament, tot tornant en acabat a la seua cambra, si més no dues vegades (car havia repetit el truc, no fos cas) va poder comprovar que l'escriny on tancava el seu tresor d'avorridíssimes confessions de favíssima col·legiala havia estat diguem-ne espanyat. La gegantina, silentment (el greuge se li rebregava als nítols), s'emprenyà qui-sap-lo. I així, l'endemà del darrer cop que havia copsat l'escabellament del seu meravellós dipòsit de bajanades, amb la bossa de la tovallola i el xandall, i a tret del matemàtic qui, bo i mocant-se flèbilment, romania a l'aguait, a un racó ombrívol, fent-s'hi el distret, com si no hi fos, digué, a qualque companya tot passant: "*Me'n vaig dues o tres horetes al gimnàs*", i encara, per a millor mesura, també amb veu prou alta que ho sentís el sempre al·lèrgic mestret, qui tothora feia les orelles llargues rai, sobretot quan era enmig de perdre's rere el molt llord, repugnant, mocador: "*Em vull presentar a Miss Forçuda de l'Univers i prou cal que m'hi posi de ferm; això demana engatjar-s'hi, esmerçar-s'hi molt de valent*."

Naturalment, tantost va veure la costa desempallegada, el tites s'infiltrà a la cambra de la campiona. Immediatament s'adreçà a l'indret on l'íntim llibret dels secrets romania ocult. Se l'estava llegint molt de prop quan, assenyaladament, quelcom es bellugà al pany de paret daurada de la cambra de la brava xicota absent. *Tret que absent, ni molla!* Car quelcom que el pecaminosament encuriosit professoret no sabia pas era que na Zòsima Sal·lústia, per comptes de davallar de mantinent cap al gimnàs, havia eixit encontinent al pati, havia corregut cap a davall la finestra només ajustada de la seua cambra, havia escalat el mur fàcilment, i s'havia embotit a la cambra de parets rododendre i albercoc; cronològicament, pas a pas, ineluctable, s'havia vestida tota de groc; asseguda davant l'espill del lligador, s'havia quillada la cara amb polsim d'or (els cabells no calia, és clar, car prou n'eren ja, d'or) i s'havia estampada doncs al pany albercoc de paret. Ara badà els ulls que guspirejaven esfereïdorament, i, de faisó d'antuvi gairebé imperceptible, es desprengué del fons de la paret, talment com si de fora estant, lentament la travessés. Solell irat, astre fosc, la deessa de la revenja emergeix alhora tenebrosa i resplendent. Pobrissó maldestre delinqüent, amb els pixats al ventre! Que l'enxampessin en flagrant. Quin esglai no s'endugué! Se li aturava el cor i de poc que ja no s'hi quedava, ert, com dic, el no gens pràctic lilaire, molt pàmfil lladregot, de molt privades confessions!

I aleshores allò no fou pas que es barallessin; allò era el matx de boxa més injust del món; allò era el pes ultra-feixuc de la musculada Cric contra el pes microbià del pansidet Mox; allò... allò sonava com un escampall de bèsties boges qui colquen en la foscor de la nit, tret que no eren pas peülles que esclatessin damunt les codines i els clapers de cap prat, eren els cops de puny i els mastegots que l'atlètica Cric li etzibava al decaigut Mox; allò era l'espectacle molt penós de na Zòsima Sal·lústia atupant-lo de valent, i de n'Epicaricaç doncs rebent i més rebent, mig rebentat.

Greus distorsions trigonomètriques ans geomètriques s'abateren damunt el cos aparentment empedreït, fossilitzat, de l'infeliç desconfit. Les ulleres se li envolen com mosquits de vidre. Els cuquets helicoïdals de les orelles, solcats sobtadament d'abscisses hiperbòliques, se segmenten en esclats eixordadors. La tetraèdrica tarota té tot seguit els angles tot guerxats; les hipotenuses esquerdades, els angles aguts obtusos, els obtusos aguts, i als catets els neixen nous oronells escarxofats. Aquell nas un nyap. I els ulls molt de dol, vellutats de blau fosc. De fet, sota els esquinçalls i tot, de cap a peus n'acaba en Mox cobert de blaus.

Aquest és llavors el quadre, el severament alliçonat esdevingut una taca blava de mal distingir al rerefons rosa, amb, a primer pla, la titànica Cric, triomfal, disfressada de groc, fregant-se displicentment al rentamans els artells ensangonats per les nafres de l'altre, ara, massa tard, també molt escarransidament penedit ans ploricós.

Malament rai, nogensmenys, ton panorama, Epicaricaç Mox. Això no és cap vulgar calipàndria; això, déu-n'hi-doneret els malsdecap.

~o~o~

triant-se avinent espècie si convé

doncs pol·licant amb els pòl·lexs
hal·lucant amb els hàl·luxs
i amb les polides ales aücant
frueixc de la comèdia d'ombres
que arran del tacó rampant
que em fotien anit tot tornant
m'ofereixen a sagnies i sofrages
mos contrincants sangtraïts
guies per a mos senys adormits
per a ja sense més ambages

escosir cartògraf sincopant
noves vies cap a les terres verges
on ni el mal ni els brètols elefants
ombratge no hi fan ni hi interjecten
llurs agressives impulsions
car per a fugir d'eix món de boigs
sóc capaç de perdre'm entre espècies
com qui es bransoleja bransolejant
cuablau camagroc ditverd vitnegre cul-roig
i el nas al bec del bec trencafages
a d'altres racons de bosc tot ensumant
amb veres i sentides emocions
com si tot no fos fàcil facècia
molt cautament hi va ficant.

~o~o~

Qlar Qrim Qatalà 92

Incomesos comesos incomesos

Quants de crims incomesos no he revelats en els meus moments eixelebrats?

En privat desdic la dona qui en públic ha dit que de jove "m'entenia" molt sovint
(potser durant èpoques d'alta activitat cada nit i tot)
amb ma mare!

Gairebé tothom m'esguardava ara amb urses i rufes de fàstic.

–No pas que mai cardéssim;
no sé pas d'on ho has tret!

–Tu mateix m'ho contaves amb pèls i senyals!

–Doncs em sap greu,
mes no n'hi ha ni punt, de veritat; tot falòrnia.

–Tant se val, la gent se'n reien;
per què t'ha de neguitejar ara ja gens? Tots ho trobaven típic de tu.

–Això no trau que tampoc no és cert.

–Buf, això rai, tu! Qui et creus que encara hi pensa?
I no pas que abans del petit incident tinguessis gaire “bona premsa”;
amb les bestieses que dius sempre.

–Dic sempre bestieses?
Quan? quan...?

–Tot d’una et poses a dir-ne; disbarats rai;
doiut com tu sol, desbarres sovint;
ah, mes si ningú et desdiu, llavors t’hi fiques seriós, i hi insisteixes,
i tot seguit et vols fer perdonar, i somiques, sanglotes i tot;
i trobem, quan ho dius, que fet i fet podrien prou ésser coses viscudes, oi?
Les presentes i esdevenen força lògiques i certes
(per a tu si més no)
i algunes doncs (pensem) no podrien sinó ésser veritat,
car són revelacions, revelacions...
revelacions molt íntimes,
que et surten del cor, que et cal esprémer de l’ànima afligida,
per tal d’alliberar-te’n, per tal d’estòrcer’t de llur pes,
llur llordesa, lletgesa... llur brutícia, llur culpa, oi?

–Són crims amb prou feines incoats,
escalaborns de crims mai no acomplits, ni duts a cap mena d’esplet.
Potser... potser no hauria de dir mai més res;
se m’escapen les mitges veritats, els somnis (o els malsons) irrealitzats.
Callaré... callaré.

–No callaràs; ni que et tallis la llengua.
Hà! Si jo no sé qui ets, tu no saps qui ets.

–Ho sé, ho sé; sé el que he viscut.

–Només saps el que t’empesques cada dia de nou;
la resta, allò que t’empescares adés, només ho sé jo,
i els pocs qui se’n recorden, de tots aquells
als quals els n’he revelades... porcions... fragments.
Només amb mi ets sencer. I sincer.

–Però sóc molt menys criminós que no em dius!

–No, no; n’ets més, tret que sortosament (per a tu) te n’oblides;
només et sóc rebost o dipòsit perquè no et perdis del tot.

–De debò? de debò...?

–Creu-t’ho, posa-t’hi dempeus.

Ep, i ara moixoni; tinc son.

–Bé... bé... Agraït, mercès... Agraït...

–*Xst!*

~o~o~

Ocell nerviós (1)

Quan mon amic bessó i jo veiem novament el mateix tros de femta de bòfia aturat autoritàriament a diferents indrets, com si el bordellevat fos individu ubic, sempre amb la mateixa carota ignorant de tres déus, ens n'adonem que no pot ésser el mateix, que és cada cop un pàmfil de diferent, i que cada borinot és doncs bessó de l'altre. I aleshores hi caiem. És palès que tothom es repeteix il·limitadament. Que no hi ha individus únics. Que de fet només hi ha quatre o cinc prototips d'individu llavors infinitament reproduïts — hi ha, com dic, el bòfia feixista, sempre segur, en la seua inòpia, que tothom s'ha de quadrar per força als seus designis estrets i repressors; hi ha el merdetes administratiu, fanoc, supersticiós, obsedit, sempre omplint les normes, formularis i paperots d'acord amb les més restrictives lleis de l'embut; hi ha el llepaculs estiracordetes, cruel i bavós, sempre servant l'arma dreta i prest a obeir les ordres dels atuïdors de vida; hi ha el delinqüent, brètol bajà, banyat d'autoodi, sempre disposat a fer mal, sobretot perquè a tornajornals els altres li'n facin de pitjor; i hi ha els altres, gent, com mon amic i jo, qui a cap enganyifa no s'han apuntats; que només hi som per tal de veure, sense gaires esglais, com tot no es va descargolant, sempre amatents a fotre el camp tantost l'embolic no esdevingui prou deleteri.

Ens n'adonem alhora que tot el que diuen els diaris i les lletres, i tot escrit i discurs parlat o projectat, es redueix a dos o tres paradigmes d'on la resta no són sinó lleugerament modificades reproduccions.

Les lletres que la meua dona rep aquests darrers dies, d'un antic amant qui feia quaranta anys que no veia ni de qui re en sabia, són, amb els seus dibuixets bufons i críptiques redaccions amb grafies estranyes d'opacs llenguatges remots, exactament iguals, o si més no amb variacions gairebé imperceptibles, a les lletres que el mateix cap de tartana no li enviava fa doncs quaranta anys.

Ei, i el que diuen els diaris d'avui mateix és exactament igual, o amb petits retocs sense importància, al que deien els diaris de fa quatre cents o quatre mil anys — les mateixes ximpleries, les mateixes falòrnies.

Només canvien de mans (i les mans són les mateixes) els mateixos trofeus. Els trofeus de l'antiguitat, els trofeus del futur. Els àpats de demà, els d'ahir. Els iconoclastes, en trencar una ídola, en esmicolar una imatge paradigmàtica, en construeixen alhora una altra amb els mateixos elements, pastats ara potser una mica a la biorxa, guerxats d'eix. Amb el temps, els iconoclastes esdevenidors destruiran la darrera ídola perquè, si fa no fa, lleugerament esbiaixada, en reaparegui l'altra.

Encallats en roderes immutables, els prototips qui no s'envolin part damunt de l'ordenat, estan condemnats a ésser repetits per l'eternitat.

Mon amic bessó i jo ho aprenguérem, i tanmateix de què ens serveix? Assagem de pujar prou lluny per tal de deseixir-nos-en, vull dir, dels límits de la gàbia, mes un cop d'inopinada brèndola al cap sempre ens mena, molt cansats, de bell nou avall.

Acròbata sardònic qui, presoner amb manilles,
emmanillat i tot, llunyedà t'esmunys;
si llavors giravoltes per alçades d'àligues,
bòlid distret que transitava el cel
de trascantó et perxava i, poll eixalat,
d'aquest cantó de cleda, al corral recaus.

~o~o~

Ocell nerviós (2)

Sóc com l'ocell qui nerviós fuig
Tantost veu la maror creixent

La gent qui a qualsevol indret
Es reuneixen ungles esmolen
I ullals sense ni sovint adonar-se'n

Si les onades de fatuïtat em duen a ofec
Hi ha vegades on el conflicte s'obr

Sangloten de cony les esfereïdores dones
Qui per menys de re esdevindrien mènades
I erts i agressius els vits de certs mascles
Amb ulls de basilisc gresca demanen

No hi prendré mal si lluerteig lluny
I un contra un davant la immensitat

O arraulit solet fins que despesa
No s'ha fosa la caòtica vanitat
De tants de trons ni llamps guiats
Pels escanyadors parasitaris instints

Llavors natura apaivagada
Mostrarà clars horitzons prometedors

I sé que no volaré mai més prop
On es congrien les munions
Que d'esquitllentes en lleuger refrec
Si encuriosit em jaquia temptar

Ni n'envejaré mai la tensió
Pudent de corrupció incipient
Car avesat sé que on massa es congrien
En indret ample o pocs en tancat
Se'n segueix malaltia de proximitat
Que imminent vol resoldre's
O gradual en galopant cadàver.

~o~o~

ocell nerviós (3)

cambres d'alts murs i alts armaris
finestres altes d'on els crits de les llunyanes mainades es filtren a onades
cambres coltes
ara en renovellat silenci mes adés quan érem joves d'enrenou curulles

les nits s'encenien amb els esbojarrats amunts i avalls
i els xipolleigs salvatges
dels fugitius gitans i d'altres ardits genets qui fins ran de costa
i entre els pilots d'escombraries a mig podrir colcar-hi solien

i jo si puc a peu, corrent, estort, escàpol
entre varec i brutícies on cuidava enfonsar-me
i saltant els sinistres embalums de foscs llangardaixos
per llapons relliscosos trobant-me sovint massa prop dels ferros
de les repicants peülles dels embogits cavalls
qui em fregaven arran en llurs suoses esbufegades corregudes
d'on, tot i escallimpat, el cor m'atiava a fer-me córrer més fort...

qui tornés ara als oblidosos anys dels perills on tot era aventura
on la mar no es pansia i servava misteris el polièdric port!

~o~o~

Hem de parlar de la matèria (1)

Ni de les tovalloles i els mocadors
Les actrius i les models
Les venerades antiguitats
vistes en somnis i en realitats
Hem de parlar de la matèria

Ni de les malalties greus
Ni dels nyèbits carismàtics i llurs peripècies
fora dels estadis
Ni dels rius i les barques
i els públics bocabadats
Hem de parlar de la matèria

Ni de les entretenidores amistats
Ni dels canvis de potestat
Hem de parlar de la matèria

Ni del pa gord ni de les esporàdiques aparicions
Ni dels coratges bords
Hem de parlar de la matèria

Ni de les espontànies ficades de cullerada
Ni dels mecanismes sobtadament
mesos en condicions
Hem de parlar de la matèria

Ni dels cels d'espetegadors estels
Ni dels vehements recels
Hem de parlar *només*
de la matèria.

~0~0~

Hem de parlar de la matèria (2)

Soldat molt nafrat
I ja moribund
Vora el clot nauseabund

Sóc l'antic guerrer
Em dic Lucreci

He musclejat
Què voleu que confessi
Si no crec en pecats?

Ah, i *màter, màter!*
De cridar me n'estaré

Matèria, matèria…
Empès al llord pou
Mormolaré…

I prou.

~o~o~

tot s'acaba com dius prou

ni gaura ni enjòdol ni empallec
ni taparot ni cap altre embaràs
de biela ni de nan còsmics
no t'obstrueixen el passatge

tu ets el vehicle i el garatge
tos fars no són pas anòsmics
com bords oronells d'inert nas

t'ensumes i fins veus ben a frec
ton sest o fitó al cul del bou

faràs coster o l'endevinaràs
i seràs el millor o el més xerec
fiblant o no fiblant al varengatge

tant se val em cag en l'ou
tot s'acaba com dius prou!

~o~o~

text

cada full n'és bosc
on gens no m'esgarrii
ni mai m'és laberint

prou sempre m'hi encamín
arrelut als marges

on tot més clar s'hi tasta
sense enfarfecs ni ambages.

~o~o~

tren d'anada

sense ormeigs ni bagatges
tren desbocat et duu enlloc
ningú de re sabent-te'n dir raó
(i en acabat qui els entenia?)
alhora la cara et pruu bon tros
t'hi grates tothora amb desfici

ja al capdavall a la garjola
mentre el cap sura en cable
damunt la selva i els meandres d'enjondre
vols convèncer la dona al jardí clos
que en escapolir-vos-en
si molt convé tothom hi guanyava pler

mes ella amb el seu parlar estrany
sembla fer continent de respondre't:
"*quin malentès no fóra (desconegut)*
si gens no t'entengués!"

fins que al capdavall el cap de la presó no reapareix
i sap que re no ha estat trastocat
que tot roman en cunç
i muscleja: *ai incompresos cabassos!*

comcals però... i esperant nets
i amb nous humils bagatges i ormeigs

la remota arribada del tren esclet
que ens durà plegats i de dret
a clar territori entès.

~o~o~

sóc qui sóc

sóc qui sóc
fragant, flairós,
del copròfag llepolia,
com cagalló caigut entre vies

amb un cert quequeig de l'ésser,
amb un cuquet de l'orella sovint a frec de follia,
de malaveranys estalvi,
paint monotonies

sóc qui sóc
cargol traient banya,
esquiant cua marrida amunt del boc al jaç,
fent moms i llengots als absorts arbres del costat,
a les congregacions de carrinclons fidels qui hi rauen,
qui s'agrumollen com gralles contra l'esparver
sempre reinventat

tot és tan divertit
i tediós alhora,
mortíferes societats de temes exhausts

sort que no m'hi volen,
eixalat,
o sense trompes de sucar-hi sucs,
o sense facultat per al bon bel

sóc massa antic
acabat d'ésser cagat i tot,
sóc en Geront, no gens deontològic,
amb les xinel·les ratades,
llepant a cap relleix salabrors malbones,
per cap rebuf ni retret mai no prou desencantat,
encadenant rabeigs
en tolls de pixarades

sóc qui sóc
suc en sac
sí que sec i a sacsades
m’aixec per a anar a veure què cau
dels arbres de la vora

sóc qui sóc
recollint fruits qui cauen com ous
d’on horrors molt còmics ara i adés desclouen

sóc qui sóc
espiant pluges,
sempre acollonit,
i llavors eufòric

sóc qui sóc
cauen gropades,
passen esbarts ramats eixams…
bufen ventades,
i en acabat del xerri i la calamarsada
i de les destruccions d’huracans o aiguats,
de terratrèmols i catàstrofes,
full nou no em diu el mateix: *bada-hi,*
tot el que s’hi escunça ho fa a batzegades,
seguint exactament el teu esguard
que et quequeja com l’ésser

passen eixams
tremola la pàgina
hi foradaria amb una bona punta de llapis
tret que tinc por que tot no sigui idèntic al que és ara
i que jo no sóc sinó qui sóc

abandonat en via
cagalló al cel
veient-hi i no
cul de vagó

quequeig de full,
quequeig d’esbart,
vel rere vel,
trepitjats per soles,
impressions als ulls,
enlluernaments d’imatges mentals,
quequeig de l’ésser,
en raja i no en raja

sóc qui sóc

amanit amb mosques.

~o~o~

Contra efímers estrúmbols llibres perennes

La gent llençaven tots els llibres
perquè tants de repel·lents estrúmbols i merdetes tecnològiques
els havien escurçades esfereïdorament les vides.

Només els vells teníem prou energia
per a anar escalant les piles i piles de llibres
abandonats a les cantonades
on en triàvem
posant alhora en perill els nostres cossos
entre els cingles espadats de les piles inestables
entre les empentes i els sobtats allaus
on cuidàvem caure i rompre'ns els colls estrebats
d'uns caps que meditaven els millors exemplars
i alhora gaudien de l'esplet i la collita
providencials de llibres lliures
per la vida que de franc ens afegien.

Car la vida és llarga
la vida és llarga
dèiem als incrèduls marrecs qui perduts es desmenjaven
per les ciutats enfebrades de llargues avingudes sense eixida
amb milions de vehicles o ferralla amb rodes
sempre xiulant-hi en llur inútil vaivé.

La ciutat benaurada és plena de llibres de franc
i de benèvols carrerons sense barreres ni duanes d'extorsió
ni els enjòdols insofribles de màquines qui nafren
cada seny i sentit
i només val la pena barallar-se
i si cal àdhuc morir relliscant
pels llibres escollits d'edicions...
o prou rares...
o (per entranyables fal·leres moguts) fort cobejades
car la vida és llarga
la vida és llarga
i un cop reomplirem les cases velles de velles edicions
veureu si descansarem dels nostres treballs

amb gaudi prenys de reminiscències de lentes hores enyorades
i encara endolcit sense sorolls en el colt silenci
per llur car contacte
que ens allarga el lleure
fins a horitzons rutilants de consols incansables.

~o~o~

Planeta condemnat

Em vull eixit a corre-cuita d'aqueix planeta condemnat
malmès a cap forat de cul inquiet de firmament.

Totes les dones qui hi han romases hi són lletgíssimes
i les poques qui ho són menys esdevenien bacives.

En tot cas amb cap no es "casava" ningú
si no fos a bec roent de llurs trabucs tribulets.

Els nounats qui descarreguen són monstruosos
o l'espitxen instantanis com larves efímeres
qui no assolien sinó a mossegar-se els cervells
amb llurs ullals llargueruts esbiaixats en folles cruïlles.

N'hi ha qui neixen amb potes de porc
i només aprendran mai d'esgüellar estentoris
i llefres roseguen incessants fustes
i metalls i lloses.

O inviables en neixen dos o tres alhora
densament entortolligats per la panxota
amb dos o tres torsos doncs i dos o tres caps
i dos o tres parells de braços i cames.

O semblen els nounats botits godalls si fa no fa
tot grocs d'un groc envejós i foscant
tret que encontinent s'umflen i umflen ofegats
fins que somrient ans obrint a la fi els àvols ullets
tot d'un cop en trit farnat t'han esclatats.

~o~o~

Adéu, Aristarc

Era al jardinet de la casa de vells on la vídua del senador em retallava cabells i barbes — fou la seua idea, un dia temps ha on se'm va oferir a retallar-me'ls, i amb aquella familiaritat aviat jèiem sovintet junts; no pas tampoc que, jaguts, féssim mai gaire cosa, car els anys eren feixucs, mes la dona, als seus vuitanta i cassigalls, feia prou goig, i guardava sentors delicioses de dona — doncs, com dic, era ella, la vídua del senador, qui, mentre em retallava barbotes i cabells, em deia que li havien tot just publicat un article al diari més important de la nació, honorant ella el seu marit, l'antic senador difunt, i sobretot les seues antigues, molt progressives, propostes de llei, ara essencials per a la supervivència del continent, i llavors, doncs parlant parlant, com fan els barbers tan xerraires, encara em deia que si m'havia presentat per al film que feien a casa nostra mateix, que hi volien vells ben barbats per a jeure en un llit d'hospital on s'hi esqueia una escena cabdal, amb el savi patriarcal de la família; i jo dient-li que ja em presentaria, que no retallés doncs gaire... I, efectivament, allí em veig, jagut a un llit, amb d'altres tres llits ocupats per tres companys meus també magníficament barbats com jo, on fem veure que som malalts amb malalties de vell en un hospital per a vells, i ara apareix l'actor, senyorial, amb la barba més collonuda que mai et poguessis esmar, llarga fins al melic, espessa, amanida amb tots els grisos més lluents del món, i de mantinent s'ajeu al seu llit vora la paret i es posa a assajar el seu llarguíssim, molt prenyat, discurs, on analitza el destí ineluctable dels humans i del mateix cosmos, tan badoc i mal conjuminat, on si cap fórmula matemàtica es desvia mica, tot fot el camp a can pistraus, i, esguardant-me l'heroi, em ve una inspiració; atansant-me no pas gens conspícuament al cap d'un meu company amb qui sempre la fem petar, li dic *Em sembla que és en Bradford Dollboy! No en feia pas pocs, d'anys, que em pensava que ja era mort!* I en aquell instant el director diu *Action!* i en Bradford de la barba imponentíssima es posa a declamar les seues frases plenes del seny sublimment sublimat de les savieses congriades durant els escassos segles més intel·ligents i desesperançats, i veig el meu il·luminat company que, com vella serp, se m'esmuny part damunt, i s'esmuny part damunt del llit del meu company més atansat a l'actor qui declama i, encara serpentí, se li ajeu al costat, al costat del gran Bradford, i li comença d'acaronar la barba, i li diu *Bradford, tens la barba més envejable ans cobejable mai concebuda per bell visatge a l'univers!* I veig que el director atura els qui voldrien interrompre l'escena, tret que ell se n'adona que aquella intromissió és genuïna i afegirà un toc d'emoció encara més gros al seu film molt carregat de pregons temes intel·lectuals. I a poc a poc, els vells ens hem adormits, si més no el company qui acaronava la barba d'en Bradford, content al seus braços com un infant de pit tot just nodrit, i jo, qui abans d'ensopir-me del tot he recordat l'article a la revista del campus del costat de la casa de vells on hi havia dues fotos tacades d'un blau roent, la primera deia "*It's not a miracle; it's Magnetic Rust*", i mostrava, la foto, un dels edificis del campus, el més alt de tots, amb una taca de blau roent al bell mig, que, segons qui l'interpretés, sobretot qualsque ments ignorants, és a dir, supersticioses, hi podrien haver copsats contorns de figures religioses, o d'extraterrestres enfellonits i molt comandants, o d'esperits monstruosos i fugissers, mes que només tot plegat eren taques informes, si fa no fa agrumollades en un sol gros grumoll; i l'altra foto era d'una munió de gent travessant un pas de vianants i, damunt un fragment de la munió de persones, una tacota semblant s'hi estenia, també doncs de *Magnetic Rust*, segons la revista, tret que *Magnetic Rust,* en les dues avinenteses, ho escrivien amb el mateix blau pregon tot cremat que en feia la lectura força difícil, per això llavors pensava que no, que no hi deia, *Rovell Magnètic*, que hi deia segurament *Magnetic Rests*, és a dir, *Restes Magnètiques*, tret que tampoc no semblava pas que hi havia lloc per a la S final, i que no, que allò que hi deia en realitat era *Magnetic Rest*, és a dir, *Repòs o Descans Magnètic*, repòs darrer, és clar; com si allò fos, de cada grup, la taca morent, el cementiri d'elefants del camp magnètic, el lloc on el camp magnètic de cada congregació de coses venia a morir; volent dir, tot plegat, que els camps magnètics de l'univers s'anaven morint d'un en un, i alhora tots ensems, en cada amuntegament de matèria, d'on que... d'on que, ben aviat, tot se n'anés en orris... els ocells i insectes no sabent pas on volar ni anar a espetegar... els planetes, astres i estels perdent llurs eixos... com baldufes pets... i les llums mateixes apagant-se pertot, per tot el firmament... fins que tot hauria de tornar a ésser foscor... foscor i caos... i no re.

Quan m'he despertat, la pel·lícula ja s'havia acabada. Ni d'en Bradford Dollboy ni del director, no se'n veia pèl, però els meus tres altres companys bellament barbats encara dormien a llurs llits estrets, com angelets. La vídua del senador era al costat meu. Era ella qui m'havia despertat. M'ha dit *Som-hi, que el món s'apaga*. M'ha dut de la maneta fins al jardinet, m'ha fet asseure a la cadira alta que emprem quan em fa de barber i m'ha rapat al zero, m'ha xollat a la xinxola, com si tornava a ésser tot xitxarel·let a l'exèrcit. I llavors hem romasos estretament abraçats, durant llargues hores, durant tot el que romania de nit, i l'endemà, on el Sol ja no tenia força, i la foscúria romancejava, i ambdós ben arrapadets, besant-nos lentament, ja com si els nostres cossos es fonguessin mutus, i hi romaníem tan enamorats, fins que la dúctil excel·lent escultural senadora no ha dit, exultant... *Ara, ara!* Perquè es veu que al pol dubtós i incert a la coroneta de la meua clepsa, el miracle del cementiri relluent del morent camp magnètic del meu cervell pampalluguejava com trèmul braseret d'estosegosos focs follets. *Adéu, Aristarc, adéu*... suggeria llavors, llunyana, la seua molt dolça, calda, estimada, veu.

~o~o~

Q. Q. XCIII

Ascensió al reialme del seny

Resisteix tots els setges
(com feren els gibraltarenys
com feren els catalans—
resistiren tots els setges).

Quan a les fúries de la boja enveja
se'ls hauran acabats tots els projectils

i ens llençaran les darreres peces
de llurs àvols màquines
ara fetes a esparsos bocins
podreu ascendir.

Podràs ascendir
als espais infinits
per tal d'assajar de veure
(potser debades)
com està establert
la resta del laberint.

~o~o~

Hem fet el cim, divins, i a la roca hi guixàvem, amb pedra dura, qualque obscenitat que fes referència als genitals de la femella; també, no gens afligits d'iscúries, hi fèiem cascú cap rajolinet que llavors (en confluents devessalls) davallessin cap als abissos dels vessants com cataractes de fang — com en devíem haver espaordits els no pas gaire vius pencaires de les fort arnades valls!

Ja en vèiem els aldarulls per les rues; tothom fugisser i amagant-se com negligit rebuig per ascles de quers i colls d'ampolla de congost; alhora llur hostilitat ens assolia per seqüències, o onades de freqüències saltironants — i ens en rèiem!

Ara amollàrem gargalls qui cinètics guanyaren embranzida; llurs casalots de bordell, de sostres escrostonats i febles envans, atesos per la brutalitat del nostre implacable entusiasme, esdevingueren de cop-sobte candidats a lleigs amuntecs de runa i calçobre robats de tot angle prou pràctic.

Estatuescs, romanguérem enlairats. I ens hi cagàrem — llur poble adient canfelip escalfat pel volcà dels nostres sessos en crisi.

Els envaeix caòtic xiulet de caguerada qui patètica se'ls abat. El públic oblic se n'esquitllaria com de pluja àcida. Amb panteixos rai, degenerats, no hi reeixien pas millor que si fossin estats, ensems, paralítics.

Baronívols, com qui congru escura el xampany, botzinàrem, gegantins, en desemperesir-nos de colossals lassituds, amb badalls huracanats — en vol estripat d'estels mal sargits, llurs rebosts de rancis queviures s'espargeixen enjondre. Els espolsàrem les sitges fins que cap ombra de gra no hi restés; els fregàrem hilarants, amb enjòlits rabents matalassos, cuines i llavis, ferramentes i forquilles, fins que no cap mongeta ni cap altre organisme si fa no fa edul, estil falena o puça, s'hi celés com en atzucac defès o inaccessible.

Quin mal no els fan els ulls! Els esdeveníem defectes espectrals, irreconciliables, irracionals. Volen atènyer'ns com si els som aparicions celestials. No sé pas si per a coldre'ns de prop o per a ja esborrar'ns. Llurs mel·líflues ascensions, cues de desnerits desvagats, en eclèctica atròfia, per les injúries de la maltempsada deixuplinats, se succeeixen en silenci. I sempre fan cala buida, estimbats com refús de desglaç.

Riu-te'n, sabata! diem breument quan trepitgem voluda i patoll amb l'elèctric tremolí de disgust del qui xeringa el petulant camaleó. I amb melangia ens copegem amb els colzes, tot d'una astorats, amb els sensoris embafats.

Car, heus, hem mort tothom. Els atapeïm als pers de les escombraries. Sol·lícits, incoherents (car res no reïx com el fracàs), les xereques multituds quintaessenciades en exhaurit rebuig; carcasses com perbocs, en trèiem orats tastets. Falaguers, els diem ben cuinats. En flascons i neons els afetgeguem, i llavors exposem, en altes lleixes de mal escorcollar.

No ens hi picarem pas els dits. Que tot hi reposi entre setins i joiells, i nilons de finestra, rere gelosies, per on atalaiarem si els interromputs no tornen mai a brollar en qualque grau insospitat.

Establerts, aspirats, implícits, amb dits fet malbé per tantes d'ascensions inútils, en aplec imperdible, ens empentejaríem, no gens polits, cap als abissos de l'esdevenidor sempre tan fat. Tret que no fem altre que guaitar cap avall. No re s'hi mou. Caldrà esperar.

~o~o~

Construeix; assidu construeix ton qas, qlar i qatalà

Per punxegudes estretors de morts esbarzers damunt la neu, els ajudava que s'hi esmunyissin, la vella i la xiqueta, lluny dels llops i els mascles brutals, enzes i agressius. Lluny de llurs urpes i ullals.

La gent poètica construïm. La gent poètica construïm harmonia, i ells (els bestials) només vénen a afegir-hi merda, ensangonada merda. La gent poètica en conjuminàvem llur anorreament molt horrorós.

I ells a les escapces. Com monstres boigs envescats per sucosos esquers, brellats per mirallets de rapte, per agalius d'estupre, de dret... de dret cap a l'indret secret de la matança.

De sobte se'ls acaba la neu en flames afamegades d'infern.

La xiqueta aprenent-ne, suaument embadalida.

I els diem, líricament i mental: *Només destruïts sou constructius*.

~o~o~

Fent la feina perquè no et calgui d'ésser engolit al formigueig febril de la fàbrica de cadàvers

Com ahir, entre tots els qui som a la cua, només ell i jo, distesos, duem la feina feta. La dona granada i grossa, neguitosa, empedera, suant la gota negra, qui tenim davant, a quatre o cinc passes de cua, la duia gairebé feta, mes prou li n'hi manquen (i n'és conscient) dos o tres detalls. No sap doncs si li permetran, excessius en llur magnanimitat, de tornar-hi demà, o si ja se la quedaran per a afegir-la de mantinent a l'enfebrat formigueig fabril, feta ara un altre psicòtic autòmat qui més tard, tantost mig inservible, serà menjat, a dosis ben adobades, pels qui, supervivents com nosaltres dos, ara xanxejant amablement enmig la cua, i admirats per tots els qui segurament seran condemnats avui mateix, duem, com ahir, la feina perfectament feta.

~o~o~

Esfèrules merdoses [L'única història d'horror]

Pel prat esfèrula de merda que qui sap quin animal ha cagat
I veig que hi viuen tot de cuquets molt enfeinats
I s'hi barallen i filosofen i es neguitegen que són tan importants

Que només ells tenen consciència i que llur déu els empara rai
I que cadascú d'ells és una *entitat… entitat… entitat…*

S'ho repeteixen interminables… *entitat… entitat…*
Amb ànima, consciència, destí, futur, finalitat, eternitat!

Quina història d'horror la llur!
No en cal pas altra!

Horror, horror, horror, de petita transitorietat
Entre eternitats d'anorreament mai remut!

Tot el cucam atapeït vivint en esfèrula de merda!
I tots conscients, conscients que es moriran!

Tots conscients de debò, ep!
Tots conscients, sota el prim vernís enganyós,
Que si mai no visqueren
Mai no viuran!

Eternament… eternament… eternament…

Tret que parant l'orella
em pujaven llurs carrinclons crits de desesperació.

Tenim consciència… som únics…

Cadascú de naltres entitat… entitat… entitat…
Destinats a una eternitat a la voreta d’un déu
De qui la deu de bondat ens embolica net!

Quina horror d’història merdosa la llur, assenyaladament!

Temptat i tot de fotre’ls bitzac
I esgrunar’ls la intranscendent cosmologia.

Me n’estic.

Il·lusos merdosos presumptuosos de vanitat
Abracadabrant.

Parlava de valtres?

O dels qui som cucs atapeïts en aquesta altra esfèrula
Horrorosament perduda sense solta ni volta
Per l’infinit.

I cada altra il·lusa pseudo-entitat horrorosament
Destinada ben tost a l’anorreament mai redimit.

~o~o~

Si et fotien anar a petar a cap merda d’església

Ecs!
Pudor de feram i de resclum!
Ferum de fanocam,
de fraram, de capellanum!

Corcat arnat agre florit
cendrós bascós
ofenós ensum
de carnum i de pixum,
de budellam!

Maleïda bomba que no els fotés bum!

Per tot embarum, runam!

Que colgui tant de putam,
que enderroqui tanta patum

envoltada de moscam!

Caguerada de bub-bub
per als mammó, moloc, beelzebub,
i caguerada de garneu colom
a cada test de vidre policrom.

I que de cada ruïna al cim
hi rauqui el corb,
i el verdum entre el corquim,
i s'hi mogui sens destorb
mant de cabrum,
i amb tot aplom mant d'altre eixam,
i també mant d'armat mim
profà fent tant de mom
que el vell aviram acolloneix
de repel·lentíssim fanocam.

~o~o~

qui?

a la cruïlla espiritual de la matèria
on els cosons bosons fan la puta
(s'acoblen amb qui més goig no els fa
i tothora disfressats d'allò que llavors més convingui)
la meua identitat...
uh... la meua individualitat...
uh... la meua ficció que sóc re...
aparegué.

em decebia que potser fos humà i tot
i àdhuc allò que hi ha més exquisit de l'humà
un català!

ah il·lús!
a la mateixa cruïlla dels cosons bosons
em vaig trencar en mil bocins
de cop-sobte
com per catalèptic accident
no gens significant.

~o~o~

pseudo-heroi amb massa de ceballots a la clepsa

em faig d’estranquis a certes cases prohibides
sempre infiltrant-m’hi
ni cal dir mitjançant qualque murrieria
o tripijoc
i llavors
per laberints perillosos
què

doncs que només hi descobria
que tampoc no hi havia re a descobrir.

~o~o~

film d’art al meu cap
inquieta assemblea
d’on se’n desix una dona sense pietat
qui sorneguera occeix
l’espieta dalt la lluerna…

haig de tornar’m a adormir
hipnotitzat pel camafeu de vori que batzega
damunt son pit d’estret negre abillat
per a saber’n la continuació…

ah… ací són de bell nou
inquieta assemblea inquietant
de negre tots i emaciats
amb collars amples com jous…

el que no escatiré jamai serà
qui era aquell carregat de flors
qui empaitava a mort
la dona sense pietat…

la tinc d’esquena on el ganivet se li enfonsarà
i el camafeu no m’hipnotitza
perquè m’hi adormi novament…

d’on que tot s’acabi en secret.

~o~o~

dona qui haig de gomboldar
molt manyagament
i amb paciència lenta

com mel·liflu degoteig

ep... i sense mai cardar-me-la
car ja la tinc prou dependent

aqueixa mena de dona histèrica
neuròtica
bella rai
mes sempre angoixada
per qui sap quina altra enrònia
angúnia
premonició de mort i infern
malsdecap rai si ruc de tu t'hi jaquies envescar

cal dir que sempre entrem per les finestres
ella i jo
car el que fem és delictiu
furtiu
conspiratori
clandestí
entre còmplices conxivats
qui van contra les institucions
que ens volen tots robotitzats

i les portes són vigilades
per milers i milers d'electrònics
denunciatoris
ullots.

~o~o~

enciam

queia de qualque finestra o balcó
endut per l'airet l'enciam

per terra feien goig les quatre fulles d'enciam tallat

m'he arrupit a agafar-les alhora que una granada burgesa
les volia també

el seu marit molt digne es mantenia a la vora

és ma mare que me les dóna, senyora, si us plau
que li dic mentint

no sé si se’n fia gaire mes m’ho permet
i me les enduc tot content

me les amaniré prop la font amb salpetre i verdet

nogensmenys, llas, embrancat en cap illa
entre el trànsit qui d’ambdós costats
rutlla rugint i roent
badant si mai podré travessar
l’enciam em cau a un tollet
tot negre
d’olis de màquina
i brutícies i escopinades
i estalzins i caguerades de gos

en trec les quatre fulles totes olioses
negres
llefiscoses
escaguitxoses
i una de les quatre fulles té forma de mà
negra
de negre assassí

i (guimeranià
o potser xeicsperià
otel·lià)
em fic a fer el discurs
encara agenollat

ah… mà escarransida
que em condemnes a la fam!

dimitida arqueologia del pèndol
aturat del meu ventrell
la neulella fa anys que no em marca
cap hora de teca prou adient

ah… bessons de les despulles eixutes
de la serp remotament anorreada
per la roda del tractor
els meus budells
adés fervents febrosos intermitents
s’oblidaven de sirgar peristàltics
i ara només se somien umflats
pel buf de la inspiració
que el portador portés enllà dels cercles dantescs

que de poeta de mala mort
passés pel canó de fusell de qualque cul de ric

a autor de merdegada
meravellosament pagada
pel burgès sempre xaró i capdecony!

els automobilistes de bòlids bruts i embogits
em deuen veure de símbol boig i religiós
mes que es facin fotre
car qui se'n cura
colla de datspelcul
inútils embacinats
i, sobre, embalats cap enlloc?

a la font
(tantost un respit em permeti guanyar
l'altra vora)
em rentaré les mans
i tornaré a recórrer els carrers
de pausats caminants
burgesos a qui cap feina mai no cal

esperant que em caigui a la puta clepsa
un mica més de mannà.

~o~o~

En Quim Sorolla se la sorollava sense soroll.

En escórrer's, la lleterada la vessava
a la paleta d'on en acabat,
a cops de ditades pintades, tintades,
en barrejava els colorets
amb què empastifava un nou quadret
que qualque anglès molt datpelcul
comprava per a després escriure'n què,
amb estronts per guixos
i amb molt merdoses lletres doncs,
per al paper de torcar's l'ull del cul
que es deia
de financial taims.

~o~o~

si sóc capellà marieta
amb un infant a la bragueta
d'hipòcrita no em trac la careta

quan dic que cap dona no és neta

“*Les dones són brutes de mena*
es caguen als plats i cassoles

menstrus càncers mocs i fills
fluxions secrecions...

osta-les de la cuina
osta-les del llit

dèries dominants de folla fembra
que no s’atansin a la canalla
que treballin a fer ponts carreteres
i a matar l’enemic amb malalties de dona!

em cag en dena
car les dones són brutes de mena!”

~o~o~

Nou esglaons cap al replà aurat d’enlluernades glòries

Axiomatitzant, només us diré que a l’altra Brussel·les, aquells anys on, seduït pels cimbells de l’ascensió a la gràcia, o, en infusió mística, com qui diu, hi perdia el lleixiu, estrebat per forces transcendents, devers el reeixit assoliment del punt dolç de l’arpegi sostingut de la il·luminació, m’hi fotí doncs pler de puelles. Nou, ara que les comptava; nou puelles noves de trinca. Les desminyonava les nou, molt jovenetes (poc diré fins a quin grau, jovenetes; prou conec, ai, les repel·lents, hipòcrites, enrònies de la “societat” d’ara).

Tant se val; som-hi amb les historietes d’amor. Començant, metòdic rai, amb n’Assumpta, de substrat sumeri, qui acceptava de pagar tots els tributs deguts a mon ceptre sotmesa rai, ans prou metamorfosada en flairós triangle sexual estacat pel gest majestuós de la meua eina; cert que ses maixelles eren força xungues, i xuclar, pobrissona, poc en sabia gaire, mes l’enveja que em tenien tots els altres, com em veien impunit, trumfava la seua imperícia de bacteri sense memòria.

La segona n’és, si remembrant reprodueixc a mon esment, en simulacre resistent, la sorprenent esdevinença, la reticent Adelaida Çonguim. Guanyadora, per vague mecanisme, de cap campionat inconseqüentment dansaire, la veia distant, utòpica, quan qualque esteta amb ombrel·la trencava l’hiat mut de la fada celebració i, amb el mànec del seu aparell virolat, me la feia caure, de cos pla, en fossar oblidat. Davallava, únic testimoni, per a emprendre’n la reanimació. Va badar al capdavall els bell ulls i m’objectificava d’individu estructurat d’allò més com cal. Prehistòrics, cardàrem sense més prolegòmens, i el nostre xic-xic ressonava al fossar hirsut com tritlleig de vívids pistrincs perpètuament masturbats en butxacó sedós. La seua sangueta damunt l’herbei traumatitzat gens no emmascarava mon goig, fort palès, car prou mos gemecs atragueren coleòpters lluents, esculpits en àvids joiells, amb galivances, pobrissons, que em trobés en ranera, i que mon esperit fos mig fos, a frec de traspàs, per a llavors devorar'm.

N'Òpal Bontemps n'és la terça. Sempre l'he mesa en pedestal simbòlic. Car si haig de donar una diagnosi sense disfressa, el trau molt magnètic de son culet em fou tan terapèutic que puc sincerar'm que adelerar-m'hi em duia cada cop a desintegració del si-mateix mateix. Sense si-mateix, esdevenia, és clar, exiliat a mons primitius, tribals, benaurats, on no hi cap cap individualització altre que en feble residu de flameta incerta; residu, doncs, sol·lícit solament a l'oprobi de qualque restricció purament animal, com ara el plaer segat del fruit a mig mossar emblat tot d'una per lleig enemic, orfe de cap font de seducció.

La Llucieta apareix després. Fou criminal com pixava rere el colossal monument a les forces destructives dels paràsits ocupants. Per comptes de reptar-la, veure-la pixant atiaren mon matràs a llargàries ans amplades de rang sense paral·lel. Demolia encontinent amb un trepig la taronja que tenia a mig cruspir, mentre era assegut a l'ombra del faig, i me li trac, tot d'una nu i sense impediment, patent, l'esbojarrat cigalot, perquè vegi l'efecte atroç que l'episodi de sa figueta exposada, amb l'estimulant ingredient afegit del tebi rajet, no ha causat. M'exonera d'espetec, se li veu als ulls i al posat, egrègia co-corrompuda minyoneta, qui desminyon amb tota impunitat, bo i cometent, com dic, en la sotmesa innocent, els torts més freqüents ni acadèmics en cas semblant. El combat que segueix rere el monument als maleïts invasors i llur angoixat feixisme de bruts sense horitzó, adquireix un ritme més regular al cap de mantes recíproques escorregudes. Ara ens en rèiem, humils, desenfocats. A l'altra banda de massiu monument, la betzol voluda espectadora, amb els pares de la tot just esponcellada Llucieta inclosos, s'han aglutinats en ciment armat. Verament grotescs ans menyspreables, aquell parell, vull dir, els tancs i avions assassins ara fets pedra, i la busnada restreta de trossos d'ase qui mai s'aturen nogensmenys a reverir-los.

Els plaers de la narració atenyen, pampalluguejants, un punt enlluernador quan fa cap na Bernadeta Fum, cinquena entre les feliçment espellides per mon vit roent. Em tornaré bard entremès, hàbilment adjectivant concisos viatges de turmentós orgasme. Inconcloses abraçades d'opressió creixent cada dissabte on la sotsgraduada em duu flors que altrament el violat paisatge hauria servades com geloses icones de qui les llàgrimes de ros centellejaven amb ineradicable distinció. Aquells lapses jovenívols no afectaven pas el romanent de la descensió cap al floriment més entusiasmat de la nostra col·lusió il·lusionada, la dissecció de la qual ens duria ara a símptomes paroxísmics de paradoxal exotisme, tot i que l'únic que fotéssim fet i fet fos fotre.

Se m'atrofia la insubstancial memòria quan la sisena i setena verges assoleixen de confondre-se'm a l'erosiu cresp de llurs paral·leles recordances. Sé que se'm deien Ambrosia i Girofle (n'Ambrosia Glop i na Girofle Tapdenàs) i que me les devia doncs bitllar si fa no fa alhora. Tanques que la mateixa calç emblanquina les confon, llurs identitats ans semblants reputacions ara molt minvades per al meu segriny. D'on que n'enraoni com si ensems en fessin una. Pàl·lides sota els sostres negres de l'indret on aleshores visc, ambdues fan veure que són al son immergides perquè llurs conys molt menudets potser pagaven ja massa esfereïdor tribut a mos embats desmesurats. Ambdues em mossegaven, l'una pitjor que l'altra, al mateix ou dret que metges llavors, seductors cirurgians qui et prenen per joguina, es veien constrets, deien, de, net, llevar'm.

La nena vuit, abans la darrera, la tinc molt present. Na Sàhara Cru tingué el privilegi de gaudir les primícies de l'ou no pas immolat. Car era ara l'altre un ou hiperbòlic, sobredimensionat, superpotent, ultradesenvolupat. Qui sap per quina meravellosa tecnologia de l'instint vital de mon cos, la qüestió que, on l'altre partia vers el no re etern, el sobrevivent, obsedit, sobreposant-se a la por a la desaparició empeltada, pugnaç augmentava de mida i pes. Poc perdérem nogensmenys estona a especular-ne per quès. Entre els murs del cementir mateix on colgàrem l'ou mort, esmunyint's-ens dels perillosos sentinelles sepulcrals qui, orfes de tota emoció, en morts batallons les imperibles trinxeres vigilaven, l'esgarriada verge per la tisora del meu altre ou ressuscitat fou feta, part d'himen, fi com pell de ceba, innombrables cassigalls. Els idíl·lics asteroides de la seua virginitat esmicolada impactaren, amb vistoses escares en acabat a les lloses, els miralls apocalíptics on els nostres veïns sebollits negligentment es podrien. Quan, eleta, es duia a la gola el raig gegantí de lleterada indeturable, na Cru em deia haver tingut, mentre s'engargussava de valent, a frec d'anòmala extinció, la vera clau de les galàxies. "*Les espectrals partícules del cosmos que afamegadament em duia al pap quan massa generós te m'hi escorries, em convencien, teòricament i matemàtica, que els indicis seminals dins teu incorporats encarnen les inundacions de matèria irrellevant per què cada univers eruptiu en col·lisions de creació es plasma*." Mercès al tit, doncs, na Sàhara serà tost, tantost grandeta, celebritat arreu lloada ans nobelitzada per les seues molt còngrues descobertes còsmiques. Al laboratori dels crits i les narcolèpsies orgàstiques, la quieta ominosa gènesi es covava de la teoria al capdavall provada on, pels grunys de la violència rítmica i els perbocs i vòmits dels grops impassables i embalums repulsius, la naixença dels mons no es perpetra.

Aquella xiqueta en sabia massa; per això, ahontat, de cementir canviava. La noia nou i nova es va dir Tildeta i em féu, d'amagatotis de la vexant família, zenital guerxina com, jaguda al prat, quan eu, qui ja alleujava l'ímpetu de la fugida, cap a espontànies aclimatacions tendia. Eclipsaven sos ulls abortius tots mos remots designis. Amb tàctica directa, ostensiblement trempant i ja degotant saba, coherent m'hi atans. Na Tildeta Astruc, amb esglais de trenes ans embranzides pletòriques, se m'aixeca a rebre'm. M'anuncia fantàstica ans efervescent de molt colt professor seu de bioquímica. Seguit m'envolta d'un vaporós castell enjòlit i inexpugnable d'onades isotòniques on bombollegen, rebels, tot de lloances o preances d'epitafi de mausoleu. Fúnebre, la família roman rígida. Al goll de l'àvia paranoide hi apareixen ascles i llivanyes d'impotència (esguardí enjondre; no volia ara que en desclogués cap falena mortífera i em vingués als ulls). Desencantats veuen com la fascinada xicarrona plega baldric i buirac on hi té entrepà i beguda sense encetar, i el bastonet de caminar, i se'n va a passejar amb manguis. Llavors, ens allunyàvem rai, i ara volia que em quedés a les escapces, allí a l'estaqueta, deixat a l'estacada, vigilant mentre s'entenia amb el promès, mes què voleu, li dic que nyeclis, que si suara li feia cap mercè, prou devia tocar-li fer-me'n a mi... I mostr, fora màniga, l'esmolat raor. A lloc, en clariana, li esbotzava el tel més que content, mentre el seu pipioli promès feia guàrdia entre esbarzers i escorpins. Amb quin estrèpit no gemega l'astruga! Amplament esbocada, diríeu esgüells, espinguets, pinyols i garranyics de sacrifici en rassa, barrejat i massiu. Tant se val. El cas que prims retrunys de l'estètic escàndol es veu que prou n'arriben, a oïda dels mal evocats (tret que en tot cas vulgaríssims en llur xaronisme, fastigosets en llur ridícula inútil rectitud) familiars de la molt de fresc esvorancada. Es draguen de llurs lànguids jócs, desencarxofats, i, pudint a suarda i a agre esbufec, uns quants, si fa no fa, en escadús ja foten cap. Els dic que llurs assumpcions són infundades, que prou patir, car romanc il·lès, i que doncs no m'he fet gens de mal, que els únics qui se'n fotien molla eren el maleït, fraudulent, promès qui adés emprenia un molt àvol atac, barement i traïdorenca, i qui ara nogensmenys allí el tenen, gola-segat i ert, i (una mica tarumba pel cop que damunt li entaferrava d'estranquis) llur nineta, la qual, com veuen, en acabat de tal tràngol, pobrissona, un pèl malmesa rau desmanegadament gitada. Inexhauribles en llur agraïment, profusos m'exalcen. Luxuriós oncle àdhuc vol tots els íntims, més minúsculs, detalls. A la llarga, del parc en conflueixen, boldrons rai… chor punyent de proliferant audiència, a llurs vults de pallús la mateixa molt còmica ansietat… mentre, sense contradictor, al·lucinats, cascú n'aprova la inconcussa prova que els en don, de la luctuosa escaiença, amb l'esborronador violador allí present de cos mort qui molts aprofiten l'avinentesa per a escopinar'l i, guits, magolar'l. Farsa aberrant, començ d'arrencar-me'n, en tot cas (no fos cas) ans la minyona no es regeneri. Ai…! Massa tard. Reemergeix mentre encar hi sóc; malament rai. Tret que se m'atansa, permeant, així mateix a retre-se'm. "*És ell qui m'ha salvat!*" — argüia, monçoneguera rai, i — "*Aniré a la clínica amb ell; de ningú altre pas me'n fii gens*." Per inconsútils avingudes ens fonem, a més boixar-hi i manxar-hi, riallosos, embolcallats de benaurances. I ells, tots plegats, esperxats allà baix, estranyats i amb un pam de nas. Mes quan sóc al bo d'espletar-la, venint d'enlloc una sobtada estrebada s'obté. Ja us ho diré. M'emblava el raor, i en rodó em tolia el pixot. Sense llepolia esponjosa, la noieta amolla facècies i ganyotes. Estotat, no sé què dir. Ni mal no em fa, un tall tan net. Atalaii filosòfic els fragments catastròfics. Aquell sistemàtic genocidi de tots mos ulteriors, ja pòstums, espermatozous, m'esbossa de cop un esdevenidor extàtic. A tornajornals, persuasiu, pervers, bavosament la vantava, tot i que ella, ara a retop molt esgarrifada, regalant sang lluny ja corria. A la clínica me n'hi anava sol, i servant-me (sí ves!) l'entrecuix lamentable.

Ah, i tant, l'altra Brussel·les d'aquells anys jolius, oi cavà? Com em cardava puelles sense recances ni pius-pius carrinclons de cap retret! Qui hi tornés (potser!), si prou mànec li romangués! Ai, gamarús! De bell nou desbocat cap a noves fites de salvament superlatiu, heurístic, prodigiós. Car cert que amb cada himen crebat en mil sanguinolents bocins, em veia pujant per heures místiques arrapades als murs radioactius del sacre castell cap a la finestreta del més crucial, esclatant, descobriment. Sí ves; què hi fotrem!

~o~o~

Els dos Dàrwins entrevinguts per l'ombra fatal

De visita a l'hospital dels moribunds on tirallongues de malalts carranquegen cap a la darrera claveguera entre càntics fúnebres que retrunyen, roncs, al rerefons, tot ens ho guaitem amb circumspecció. Alt parlant, l'invisible guia qui ens fa veure les línies paral·leles de morts imminents, ens diu, amb veu greu, que ens n'adonéssim: *Avancen lentament els malalts terminals justament on vosaltres, visitants, avanceu ràpidament*. Amb equanimitat rebíem l'arrambatge, tret dels inútils rebels de sempre, emprenyadors.

Un infant repel·lent, amb son pare, d'aspecte brutal, fent-li darrere de paret de contenció, ara ens ensenyen, mal escrits, dos papers complementaris que, victoriosos, pretenen haver arrencats al president o capgròs de l'hospital, mes als papers només hi han xifres maldestres que tampoc ningú no entén. Paperots de malaverany; hi escopinaria damunt, si no fos que el mateix disgust que em provoquen aquell parell de repulsius espècimens qui els serven m'ho impedeix; és la mena de nàusea que no provoca ni gargalls ni saliva.

Passen els cruels infermers carregats. Femtes en àmfores; en oinocous, baixúrries; en orinals, brutícies; en plats i tasses, oradures; a les xeringues, tuixegosos tèrbols garbuixos...

Un dels malalts ni es bellugava; semblava adormit dempeus, dut per l'empenta feble del reguitzell caduc. Què deu pensar un cervell tan podrit?

Els dos Dàrwins dormíem ensems, fets ens únic; més que bessons, imbricats.

–Com deia en Pili, als temps del gran Lucreci...
–En Lucreci, tu, millor poeta mai no inventat; xeic, i tant!
–Com deia, doncs, llavors també en Pili... n'Opili Cuscle Tallarol...
–Bon altre, és clar.
–"*L'hom qui es pleveix de fembra maridada, el cuguç a ell a bastament es deu sotmetre e deu regraciar e a taula servir, e a tot el que li mane es deu plegar*."
–Ah.
–Així que ja ho saps. Farina blana al qui tant te la vol que et fa l'honor de cardar-se-te-la a ca teua i tot. Res d'hipòxies ni d'ofecs, doncs, ni d'esglais dramàtics per quiasmes d'esglaons ascendents ni descendents mal acordats.
–No, no.
–Tu tan acollonidet que sembli que et manca un bull, fa?
–Sí, sí.
–Ets un beta; més que no un bull, et manca un "vull"; te'n manquen més, de "vulls", te'n manquen pler, car com a bon beta no goses prendre cap iniciativa, només respons quan hom et sol·licita, i llavors vergonyoset rai.
–Hò, hò; sempre he depès de la seua generositat; que m'hagi ofert molt menys que als genuïns homes vers – els reguitzells de letons, estonians, georgians... – doncs, ves, home, és clar, és lògic i com cal; cascú al seu lloc; ells (els forts druts) se sabien i se saben servir del que cal (i servir se'n saben un munt, de llurs xeringaires perns; perns, perns adrets de collar femelles)... on jo sóc nat escanyolit d'ànima i d'ànimes, i doncs molt servicial.
–Exacte, exacte. Hò, i més, al contrari: com a un mussol, el vertigen de trobar't la consort en flagrant delicte, et fa giravoltar el cap a cinc-centes revolucions i mitja per segon.
–Ah, desgavell més delectable, tens raó!
–Oi? No hi ha per a tu revenja més dolça contra la natural raó dels brutals: amar esmeperdudament allò que voldrien que odiessis.
–Sobre, tothom sap que sóc copròfag — copròfag de merdes escollides. Al trau uropigi i sialagog de la meua dona, n'Agripina Vesc, m'hi amorr.
–Ets tan merdeta que ses amigues i tot, quan ixen de disbauxa, et lleixen encarregat de les petites...
–Me left in charge of all the little cunts at their home! The little ones pissing themselves on, so that I can take sweet care of them; the older ones being naughty when I must wake them up to get to school...
–Se't pixen perquè saps eixugar-les tan delicadament; pel que fa a les pocavergonyetes més granadetes, es fan les mandrosetes a l'hora de llevar's perquè les hi encoratgis amb estratègics acaronaments.
–Totes les tastava, a tastets molt menuts, llengüeta estreta de recents papil·les a cada instant, i, en les silents foscors, de pupil·les, per a veure'ls figuetes on ficaré molt tímidament ni d'esquitllentes la bífida.
–Dius figuetes, mes no ho són pas *pas*; una figa esfigassada és ens horrorós de menstrus i entranyes. Vols dir llurs sinuosos colps, llurs sedosos solcs, llurs primers intents d'entalles,

encar de molt suaus contorns.

–Què hi farem, el meu cantó groller; mai no el sabia polir. I ara és massa tard.

–Llavors, temps ha, sirgar-hi rai, no pas per tiranys de sirga molt ben fressats, ans per perverses endreçúries i garneues dreceres, i mai no te'n cansaves ni emmalalties.

–Sóc jove, no pas curull de greuges ni pertot de xacres barrat. Antisèptic, hi he surat, fins que...

–Fins que...

–Fins que, ah amarg, tot no s'ha esfondrat. Tots mos previs exabruptes ara em requen qui-sap-lo. Com em faré perdonar?

–Què són aqueixes culpes? Repapieges!

–Ens empaita incessant l'ombra d'una dona eixuta, esquelètica.

–Deu ésser la dama seca. Car ara els anys s'han apilats. Anem al darrer hivern enduts rere l'estendard marcidor de la tardor.

–Què se n'ha fet? Tan ben proporcionada, tan perfecta, com deessa de celestial bordell! I tots els fidels, com estàtua oferta, de carn, volien maurar-li magre i gras.

–*Les mans dels vells amants són fulles seques*.

–S'estenen voladisses per terra i em sap greu de caminar-hi; no vull trepitjar el fràgil trencadís passat, esdevingut tan dolcet i suau, fungible, delicat, intocable.

–És el vers del gallinaire Apollinaire.

–La tasca del gallinaire és de dur aviram al mercat o al firal.

–*Senyal.*

–La gallina, ma filogenètica cosina. Mateix destí.

–El senyaler Apollinaire, assenyaladament ans assenyada, diu...

–El senyaler duu el senyal i la senyera.

Senyal

Sotmès a l'esclet Senyal de la Tardor
Són els fruits qui am i no pas gens les flors
Tantost l'he donat em sap greu cap petó
Com del noguer sap el vent el mal a cad' os

La tardor m'és l'eterna estació mental
Les mans dels amants d'antany n'omplen el sòl
Una esposa em segueix com ombra fatal
Aquest vespre els coloms fan llur darrer vol.

–Coloms, mos cosins germans filogenètics.

–Ja no toquem cuixa; només os rondinaire i enfellonit.

–Abans no li publiquessin el llibre que tot ho fot damunt davall, un dels referents als quals l'editor es fia l'aconsella que: "*En Darwin el que hauria de fer és fotre daltabaix tota aqueixa cigalada de l'evolució i concentrar-se al món dels coloms, on excel·leix.*"

–Ens havíem enamorat, sota l'embolcall formós, d'una maligna fúria.

–Els coloms, ala-rompudets, tots som massa vellots ni per a assajar d'esvoletegar; com eixalats, no ens romanen forces per a esvalotar-hi gens; i a qui ens planyeríem? Els vells, qui ens fotrà cap cas?

–An ostensibly desiccated broad, her abrupt incursions into our precarious being, provoked by the vicissitudes silently undergone – silently, though not scentlessly (for she stinks) – by her scanty meat, are as the shorn pheasant's, who implausibly bereft of ecumenical molecules, wades across the collapsed pinnacles of our hierarchical vehicle of a badly swung world, and, dripping ichor, pecks at the haunted eyes of her poor mate now dead of fright; anomalous syntheses overshadow the mirage, where we are beggarly bums cryptically entangled in our own filth, and she, a wreck of a contorted ghoul, jumps us with the obvious malicious intent of eviscerating our punctilious nuclei with the splinters of some lattice she's found discarded as garbage; *where to?* I said, and *to the raft, to the raft*, I answered, as I huddled with myself over the stranded bench; the incident was exploited by the parsimonious lords of the expertise; *what's that intriguing crustacean?* they ask, *is that a bizarre bernard l'ermite, I mean, a damned hermit crab, only a particularly domestic and staggeringly inclusive one, for is he occupying the carapace of his dead mate? or, wait a second, is the carapace quite dead? she isn't, is she? she's the carapace, and is she then the host, or the parasite? what follies does nature perpetrate! see her, even while dying, mightily straddling with her pervasive design her trapped half-strangled haunted prisoner of a doomed husband!*

–Quina desferra de paia! I put, malalta, sense carn altre que podrida! I com l'ocell despietat i moribund se'ns menjaria els ulls! I em sembla que s'ha trobat a les escombraries una gelosia de fusta atrotinada de la qual n'ha tret qualque estella amb la qual vol foradar'ns el ventrell. Per això ens allunyem del naufraig que la seua arribada intempestiva no ens duu, bo i arrupint-nos ben arrupidets al rai que s'hauria d'endur el riu dels esdeveniments, i que tanmateix no és altre que aquest banc fermat al terra ressec del pati. I ara faran cap els mèdics experts. I analitzen la closca on ens hem ficats, xufancs decebuts, la closca qui ens escanya de la nostra dona ara esdevinguda boja bruixa antropòfaga.

–Què vol, què vol? Ens vol morts!

–Quin escàndol, mes no m'hi n'obstín pas. D'altra feina tinc.

–Arrapa't al rai, arrapa't al rai! Ara tot corr, el corrent *corrent* se'ns enduu!

–Disbauxa dels elements; la natura ens etziba incessants lleterades de por: aigua folla, fang, vent que tot s'ho enduu.

–Quan haurà passat l'huracà, guaita, papa, que ens ha dut la tempesta! Un gran ocell pescaire de fusta. Ah, és un llum. Mon pare m'ajuda a apariar'l. I funciona!

–Si algú ens ombrava, en preníem greu susany i trobàvem que era doncs greuge, i amb animadversió d'escurçó molt rancuniós llavors ens hi tornàvem amb...

–Mes després vaig caure al pou de l'amor.

–Érem els més ràpids a escola; érem, entre els companys, els més entesos en els afers del menjar.

–Ombreig i matís. Era el rebel qui ningú adondaria, i llavors ella apareix, imatge, miratge, del cel de les més íntimes aspiracions. D'ara endavant, per sa presència dominant ans colossal sempre aombrat.

–Els tam-tams dels cors esventats, esvalotats... *T'am, t'am*, li anàvem dient.

–L'ham on m'he penjat de barres fins que gens ja no cuejaré. *L'am, l'am*, m'anava dient, empassant-me el verinós esquer, buderó queixalut qui em rosegarà el paltruu per sempre pus.

–Els jugadors qui hom deshonorava dur per haver perdut, de fet havien guanyat. Els qui adés ens envejaven per casar-nos-hi, ara en rebien més beneficis que no nosaltres.

–Mai no li fotia banyes; totes per a mi; la farta botiguera xinesa cruament m'ensarronaria si mai volia comprar-li un violí; *me n'estaré, me n'estaré*, em dic, reculant ximpletament.

–El violí on es pixà el gallinaire pensant-se que fos orinal, deus voler dir.

–La caseta més humil, la del pastor, serva la millor vista de la sencera vall. Rere el bosquet de codonyers, pels gaions que en aqueixa coma s'estenen fins al rost del davant, hi cloqueja

aviram. Els nostres cosinets allerats, jovenets, ben peixats!
–Visió beatífica, per què no ens hi quedem?

(...)

Per què somriu en Darwin tot desdentegat? Es deu morir ara mateix; quin descans que no l'empaitin pus, ni hagi d'empaitar ja res.

Ara, quin envitricoll! Tant de garbuix, tants d'afers, de falòrnies, de vanitats, tant de buit fer veure, i de passió i de carallotada... i al capdavall, per què...?

Tant se val; ça com lla, tot això m'importa menys que una merda... segurament ningú no se'n recorda a hores d'ara del començament, on, al relat, s'hi deia "*un dels malalts ni es bellugava; semblava adormit dempeus, dut per l'empenta feble del reguitzell caduc*"; aqueix mort dels collons era jo; em deia (el meu nom era) Aristarc Verdura.

(...)

–Guaiti, Carmeta, aquell boig d'Aristarc que torna a embrancar's sol; cada dia em fa més por.
–Paciència, senyor Properci, paciència; aviat hi serem. I por de què, bonifaci?
–Que em prengui per altri i m'assassini de nit.
–Quins disbarats de dir, senyor Properci!
–Vós no el coneixeu com el conec. Discuteix esbojarradament amb tot d'espectres qui li brollen del magí. Fa angúnia veure'l tot vermell de ràbia, sovint; tot vermell de ràbia contra algú altre qui porta dins i qui tanmateix veu pels voltants, com mosques qui li rodessin pel cervellot podrit.
–Com exagereu; si no té forces per a aixecar la forquilla!

(...)

Hi havia una certa tibantor entre n'Aristarc Verdura i el seu company de cambra a l'asil de vells mig extremunciats. En Properci Bicicleta era molt poètic (i s'havia après el clàssic Properci, i se'n considerava doble renat, o transmigrat al temps present, o reencarnat com un altre boget d'aquells qui només duen perill per a ells mateixos), i es compadia doncs de les marietes i de qualsevol altre coleòpter, i els acaronava amb dits tremolencs; si mai cap crisopa se li ficava damunt, com en plorava la curta durada al món, i, si veia un pregadéus qui es cruspia una aranya, els versets èpics que aviava, cony, ni aquell altre pobre carallot, n'Homer. Ah! i sempre fotia cara d'ensumar tarongines fins i tot quan les flors que es ficava al serrell pelut dels oronells no era precisament de les que mai fumin gaire bona flaire, com ara els marxívols, o els alls d'ós, o les sarriasses i els malrubins plens de pugó que hom s'ensopegava, amb d'altres matolls facultatius, bo i carranquejant a cop de mangala pels marges del jardí.

Anaven junts, quan en Bicicleta l'aturà: "No, Verdura, te n'estàs. No passarem pas per la porta de l'abeller on l'eixam es deleix per atacar la parra curulla de carrolls d'or. La senyoreta dels raïms ens ho retreia amb reptes qui-sap-lo coents."

Per tal d'entrar a l'hivernacle hagueren doncs de fer tot un tomb fins atènyer l'altra porta.

De sobte en Bicicleta s'esglaià: "Ah! Entre les baptísies a pler visitades pels borinots i les sarracènies d’oldà rodoladís plat capgirat, hi veig, oh, glòria, les molt ensumables melisses!”

S’ajupí en Bicicleta a trencar’n una fulla per a dur-se-la al nas, quan quelcom se li trencà. L’espinada, potser.

En Verdura s’esventà cap a més a prop de l’ocre edifici, i a crits escardalencs comoní la presència de la infermerota de guàrdia. Na Sibil·la Balb aparegué amb una escombra, no fos cas que els seus jais els hagués envestits, ullals nus, qualque escurçó d’aquells qui jauen traïdorencament ontocom i aleshores et corglacen – corglaçat, esdevens cera, i, tot d’una, una espurna elèctrica rascada a l’esca de l’esfereït cervell se t’encén, i t’encén, llas, i et fon en un tres i no res. D’aquelles malastrugues contingències no li n’havien pas explicades poques, a la clínica on li donaren (a la infermera Balb) el titolet.

–On és l’escurçó, en Verdura?

–L’escurçó? Quin escurçó? Ara, heu fet bé, na Sibil·la, de portar una escombra. Amb el mànec li estintoleu, a en Bicicleta, l’espinada, qui, bo i ajupint-se, el grofollut, a prendre cap fulla de melissa, es veu que li ha fet un pet.

N’Aristarc, d’ençà d’aquella feta, va tindre en Bicicleta bo i fent-li llit al cantó un parell de mesos abans no se li va morir (o viceversa: **no** se li va morir). On li petava l’espinada li creixia, al malalt, un gep que esdevenia a pleret més i més gras, mentre l’home mateix anava esdevenint esquelètic – és quelcom, es veu, que sol a tindre lloc en casos així – qui sap per quina llei de compensacions.

Ara, comparat amb l’invàlid Properci, n’Aristarc s’hi estava, a l’asil, com qui diu gairebé d’estiueig. Tanmateix, era en Properci Bicicleta (i no pas n’Aristarc Verdura) l’home joliu, l’home xiroi. En contrasemble, davant la mort imminent, l’altre, en Verdura, anava sempre moix i corprès, tremolenc, clafert d’un rar desfici, com enjús pal·li fosc, o paraigua negre entre tenebrors, encaparrat, enderiat amb el cop de balda que el tancaria d’empertostemps fora del món, ai, de la distreta varietat del món i els pilots i escadussos de personatges estranyots qui s’hi esgarrien, enraonaires, il·lusos, plens llurs melons de d’absurdes decepcions, falòrnies. En Properci, en canvi, com dic, boiant, boixant rai; se n’anava a la seua part d’armari, tota bigarrada, claferta d’atifells (mentre la d’en Verdura no contenia sinó paperots molt acunçats d’enrancit record), i de la sincrasi en treia els subtils elements, ingredients, de les seues fantasies. Disfressat de cavaller, o de mosqueter, amb baldric, elm, capell emplomallat, espasa, pedrenyal..., s’esguardava, com era sol, al trèmol, i es recitava poemes heroics; i, si s’esqueia, feia la cort i llençava líriques floretes a la Balb, a la Carmeta, i a les altres minyones (força lletges) com li entraven a dur-li el dinar, a netejar-li el piset o a palpar-li els esfígmics batecs (tan a frec de ja periclitar).

Com venia a ajocar’s, li deia n’Aristarc a en Properci, clavat com gairebé sempre al llit de la vora, si podia aturar de carinar amb les seues versions de literatura, que allò molt retruny en el buit, i que per a soroll feixuc, prou en té prou amb la bonior del defora, amb els insectes de caldéu, i amb els parracs esfereïdors, els estrips esborronadors de les tronades sobtades, i, quan amb això no, amb la xerrameca d’aparells i personal – la mateixa telenovel·la fadíssima i indeturable. (Mes res no diu de les autoritzades veus al seu cap, molt més plenes de senderi, entenedores, habituals.)

El tractava en Bicicleta d’aspriu i de corsecat, i li deia que no fos tan enze, que es moriria més d’hora per culpa de la tensió i el neguit, i que déu-n’hi-doneret la bondat de la natura que ens ofereix a la baldor objectes, ens i meteors a admirar. Responia n’Aristarc que se n’anés a la merda.

–Anima’t, home! Esperarem l’hivern i cercarem a l’estalzí del fumeral restes d’ictiòlits que la fusta de la llenya absorbia del mineral prehistòric i gelosament celava; ah, llavors, llurs enlluernadors espeteguets, les escates pampalluguejants fetes, amb el temps, perla, com ens eixoriviran les vetllades!

–Que callis, si et plau, Bicicleta!

O li explicava els somnis i records (ja no ho sabia ben bé) sempre joiosos.

–...voltant l’hortet, hi havia la terra afetgegada, entre el corriolet, i la terra flonja de l’hortet mateix. Era **l’hortolà bonjan** qui l’afetgegava amb el seu anar amunt i avall, ara estintolant un pleixell, ara esporgant una mateta, ara cavant amb l’aixadeta, ara collint, ara triant, ara eixonant cap branqueta per tal de treure’n els paràsits minúsculs que li aritjolaven qualque tomaquera o pebrotera.

–El Solell s’aliava al ventijol i ensems feien ballar les suaus ombretes. També els versos d’en Properci (Sisè) li dansaven dolçament per l’enteniment. Els tenia a frec d’esment, i somreia feliçment en aquell migdia havent dinat tan assolellat i net. “*De mos sòlits sons, emocionadament, gaudeix-ne, puel·la*... (*Gaudeat in solito tacta puella sono*...)”

–I deia als pardals, o els pardals li deien, car l’embolicava el politeisme (on tota vanitat es fon), que, de sos sòlits sons, íntimament, en tinguessin tot el goig, cars minyons. (“O tu, pagès amic, dels nostres, íntimament, així mateix.” Car els llurs, de piuleigs coneguts i tanmateix sempre novament apaivagadors, es deseixien en meravelloses simfonies d’harmònic ans pausat tritlleig), o això en consirava, confós en el tot d’una existència barrejada al tot...

–Tret que en aquell instant d’apujat liricisme, **el llaurador adonós** es descabdellà de la presa on el tenia pres la vida inconscient (és a dir, divina) en sentir un esgarip ferotge. Quelcom (o algú) patia. (Alhora en Verdura gemegava d’empegueït corruix i en Bicicleta lleugerament es deseixia del dolç somieig.)

–El **bell pagès colrat** sentí l’aüc destrempador. *Ariol nie lovit mukh*. “L’àliga no caça mosques.” Llas, mes caçava el falcó quelcom d’altre, un gatzap, un altre petit mamífer...?

–Elephantus non capit murem (nec aquila muscas), Verdura, “l’elefant no en vol saber re, del ratolí; ni les àligues de les mosques...” Mes, creu-me, Verdura, “**amb paciència i saliva l’elefant l’hi ficà a la formiga**.” Com diem de pagès els bons hortolans: “**Amb ardu afany i de contrarosca l’àliga l’hi endinyà a la mosca**...”

I amb això se’n reia guturalment, el maleït nan geperut, tan optimista. “Só esdevingut” – afegia – “só esdevingut mon propi avi, qui déu hajo perdonat.” Car tot torna a lloc. Com l’univers mateix, de tornada inexorable al melic de la divinitat.

Cada vespre, doncs, més deprimit n’Aristarc. Aquell nan i el seu gep, què...? **Un nan què**...

Ah, Ananke – la deessa del destí (la necessitat, hi ha qui tradueix). Tant se val el que facis, n'Ananke t'assassinarà parell, en les mateixes condicions planejades al començament. Les traduccions sempre l'havien marejat. N'Anagke, el nan Nagke (la fatalitat), el fatal nan Agke... Esgaripava: *Noms, noms!* S'esgargamellava amb: *Nans!* i *Quès!* I no en treia l'entrellat. En Properci Bicicleta se l'esguardava ara amb una certa pena, i amb commiseració.

Féu cap la infermera de guàrdia d'aquella quinzena, na Melissa Espinars, i el nan maligne com botà de content.

–Melissa (li mormolà a cau d'orella), si a aquell carallot tot pansit li'n romanien residus, de descrèdit, vull dir, el contrari, malament rai, car em sembla que els ha perduts tots avui. Sabeu que els espectaculars i famosos espectres d'adés se li han tornat poixeules gnoms!

En Verdura els va apercebre, foscants, llunyans. Se li eriçaren les celles, les orelles, les vibrisses.

Sóc en Darwin Sotjaire, res no em passa per alt. Els enfaldillats mammotreptes, els aviciats falorniaires qui afaiçonaven d'amagatotis, com qui diu d'esquitllèbit, gairebé d'estranquis, com si fos l'immens recurs contra tot gam, com qui fes cap panacea o giripiga de preu rai en acabat, la molt malanomenada aigua del carme (el nom bo fóra **aigua de melissa**), no m'enganyaven pas.

Ja de menudet, coneixedor dels noms de cada planta, reconeixia una mica pertot arreu l'odorant tarongí.

I veia llavors que els voraços cuïcs en fugien — i doncs pel fet que qui fa fugir el dolent és compatible per la seua intrínseca bonesa amb la meua més íntima, ja l'abrací. Me'n ficava rere les orelles, en duia, amulètica, eixarmant, als traus...

L'emprava en acabat per a fer-me'n una infusió i llavors afegir-hi sucre i anís Infernal — beguda renaixent per a l'abans i per a l'en acabat de la correguda — alhora que el misteri de la flairosa begudeta em feia interessant per a tot altre corredor...

Melissa, només cal reconèixer la melissa, qui creix gairebé pertot arreu. Entre tàrrecs i ormins i sajolides, enamorosa s'eixexpandeix.

Agafa'n llavors les fulles tendres del capdamunt — ah, llur molt sentit verd, tendral i lleu — en pessigues la tija amb dues ungles, delicadament i sense nafrar-l'en més avall l'organisme — en fas un te — quan es rofredi, hi afegeixes un cigalonet de vodka, i un polsim de sucret si t'hi abelleix — i som-hi, ja hi som — ficat en ampolleta amb tap de suret — tan calmant i guaridor — sent-lo cantar i de goig somicar — i, sobre, es fa de bon tastar, i et dóna idees que encara et romanen mantes energies.

Pels mig-llocs per on corrs, el xurriburri esbufec-aplaudidaire en roman bocabadat — corrs nu i fas sentor de musculat cavall qui mastegava herba d'olor — tesos com tesos llibants, els teus tendons esbuquen els guixos de llurs encarcaraments, i els homes es posen a trempar i les dones així mateix — i a esmeperdudament fluir de secrecions de sexe molt eixumflat.

Els apar que passa un déu — Hermes, sense dubte, molt misteriós missatger.

(...)

—Guaiteu's-el, Melissa, com, massa xaruc, s'empatolla sol.

(...)

—Hermes, què em duus? Com desxifraré aqueix text tan críptic? És de bell nou la mateixa darrera lletra del lituà, que ella, traient foc pels queixals, va cremar tantost rebuda?

(...)

Senyal

Ben oliats per olis aliens
Els golfos i pollegueres del seu cony.

L'hi olien amb olis aliens.

I cal dir que ara fa anys
el darrer qui la va oliar
la pernolià.

Car allí s'acabava l'oli, car... ara, cap altre qui ara se te me la cardés, emblema esgarrifador de la mort, calba, esquelètica, plena de xacres, malúries, gams, llúpies teratògenes,.. tota ens te me la desmanegava... laberint sense remei, en fastigós trencaclosques boig, amuntegament irreparable d'ossos trencats que ningú no podrà tornar a collar.

(...)

Festejava, ambtant, l'impotent Properci: *De mos sòlits sons gaudeix-ne, Melissa, mentre bicicleteges, emocionada, cap a les llunyedanes remoteses del clivellam oposat. El món s'ascla sovint i per cada ascla hom pot esconillar-s'hi o esmunyir-s'hi, estort i conscient, o físsil i absent...*

Na Melissa, basta, fot: *What?*

I el geperudet joiós i inspirat: *Si barregem els versos vers d'en Properci Sisè i la darrera visió d'eix món qui suau se'ns desix... on els sempre tan significatius sexes, de l'amagat ens ofereixen tastets... muntats cama ací cama allà en l'únic mitjà sa (les bicicletes)... i clivelles cosint...*

(...)

Se n'adonaren, astorats pel silenci, que l'altre feia estona que callava. El gran crític no criticava ja res. Era mort.

(...)

—Ah, Melissa, pobrissó! Me li permetreu, en colgar'l, refilar-li l'elegia més adient? Properci. Elegies, III, 16, fa?

—**Amb por dels gossos, dels bandits, de les peuades fosques, seré tanmateix, per amor a l'amor, prou valent encar**.

Al centre de les tenebres de la nit rebia el missatge de l'aimada.

Em diu na Melissa de fer'm sens triga fins a la voreta del riu, a l'entotsolat indret que sabem.

Els garfis dels galifardeus, si sortia en aquesta hora angoixant, no s'abatran, bavosencs, damunt mon cos embasardit...?

Fotré goig, em dic, i per xò me n'estic, si més no dementre que en consir les peludes alternatives.

Això em dic: paira-te'n i salva el cos aquesta pressentida nit, i en canvi endura en acabat els plors i els abaltits esgarips de l'estimada, encara pitjors al cap i a la fi que no pas cap maleita ganivetada de tapat malparit.

Prou me'n record del darrer camí on li fotia la guitza; poc em perdona — un any sencer i tot em té abatudament pregant-li de jaquir'm tornar-li al costat.

A part que qui collons gosarà atacar cap enamorat! Se'm veu d'una hora lluny, que només zel d'ella duc, i que només sóc ric del seu desig, que de re d'altre gens no en tinc enlloc desat — cap pistrinc a la butxaca, cap joiell penjat o celat — sóc com si fos etèria despulla qui el ventijol s'enduu... Lleuger com cassigall qui cap fantasma beneita no ha perdut anant cap a cap altre paradís allunyat...

La natura mateixa ho sap. Podria caminar pels abruptes senderols dels orcs, i re no em nafrava, ca? Per l'ègida de la deessa de l'amor protegit, cada lladre i assaltant roman com rat enlluernat, tremolós al seu forat; els gossos rabiüts fan muts i a la gàbia, espaordits per les torxes de mos ulls encesos pels angelets dels buiracs flairosos i els viratons qui travessen, amb mels, cors. Clots i esbarzers la lluna mateixa s'escridassa a assenyalar'm perquè estalvi me n'esquitlli.

Ausades, massa acollonit, i encantadot i lluny d'osques, qui...? Qui que fos prou brètol gosava tocar'm...?

Fos com fos, això rai. Àdhuc si hom, per cap error malastruc, em mortria, què...?

Aital sacrifici me'l paga ella amb escreix. Car com deu aleshores recar-li el fet! Se m'asseu dolçament a la voreta on la meua llosa diu qui fui — em conta com li va, hi esbarria perfums i flors... *Això és vida, vós!*

Sols se'n recordés de no plantificar'm a cap cementiriot fressat, on massa de gamarussos i xibecs sovintegin a badoquejar-hi ni a borinotejar-hi...

No, no. Que m'emboliqui amunt, a la terra on les rels del roure rauen, solitari, entre rocs, amb la serp i el llangardaix, i el cargol endormiscat. I el liquen i la molsa, i el niu de l'ocellet.

Anònim, o esmentat només per llurs veus i les d'ella, enyorosa.

I el nom de l'arbre i el meu serà ara el mateix, lluny dels ulls lleganyosos del xurriburri pec qui va passant, pudent, part de baix.

(...)

Tornant de sebollir n'Aristarc, rumiava després en Properci, una mica faceciosament: *No se'm morirà mai més*.

(...)

L'havien sebollit a bocins. Els metges, pitjors gairebé que no pas aquells infernals malparits de la inquisició canfelipútrida.

L'operaven de cada foradet, i on no hi tenia forats, li'n fotien de nous. I això que ell havia jaquides instruccions que, si mai queia en coma, no vinguessin pas a tocar-li els collons. *No em ressusciteu*. Gens de cas. Els vells, cap consideració; les monges, o les infermeres, o allò que pebrots siguin aquelles dones fastigoses qui s'agraden de botxinejar els vells qui hom molt rucament els posa sota llur fèrula a les cases de vell, deuen estripar les instruccions. Això si de debò saben llegir – i, si no en saben, ho estripen tot, no fos cas. (No fos cas què. Què em sé. No fos cas que hom les denunciés de maltractes. O no fos cas que el vell hi digués que no volia que ningú se li vengués el cos als metges. Tant se val.) Tant se val, com deia aquell. Car de què serveix plànyer-se'n a misses dites, com qui diu; i al capdavall, què? Tots som cucs de dimensions diverses. Prosperen els dialèctics en la captura d'equacions mistificants que impliquen, en llur foll magí i en els de llurs favots adeptes, dinàmiques fonamentalment vitals (o vés a sàpiguer quina altra merda), tot per tal de no haver de pensar gaire en els foradets a la carn dels cucs sarcòfags. Fastigós condiment. Me n'anava rere una llosa repulsivament gòtica, plantada ben alta, i al caire esmolat hi amollava a gratcient una perbocada gargantuesca. Hi oblidava, hò i més, com si fos a la comuna, el sollat arnès. Car l'afegitó de qui no pas no sóc sempre em sobra.

~o~o~

Sóc jo, Carmeta

Hi entrava del fred i el soroll, i els gossos i els avions, les màquines, l'enlluernament; de tot el fàstic del món... i dins tot hi era silenci i foscoreta, i la flaire de cony em tenia encantat.

De tots els bells mausoleus i cenotafis piramidals, amb els frisos en espiral on els baixos relleus representaven els integrants més importants de cada família, i ni ella ni jo és clar que en cap no hi figuràvem i tanmateix prou dins hi vivíem, n'havíem triat el de l'oncle Jefferson.

En tornar de la merdegada i el nerviosisme del món exterior, feia uns trucs al front de l'oncle Jefferson, qui es féu construir el monument, mes qui després es va perdre a l'oceà, i de dins estant la Carmeta deia: *Qui hi ha?*

–*Sóc jo, Carmeta* – que li deia, i per un ressort de dins m'obria una lloseta lateral per on m'esmunyia a respirar molt agraït molt manyagueta domesticitat.

I si hi vivíem felicets, jotfot! Sense reptes ni retrets dels armats i brutals, sense els cadavèrics voltors de negociants, sense els panteixos ofensius i fètids dels espantapardals més enlairats, sense les raneres dels panxuts xeringaires d'embacinadores "notícies", sense el torniol eixordador al cul de cada abís on pel món cada motor (súmmum del balafi) no et duu, sense les escates als ulls per a no veure-hi la crueltat i la injustícia que tampoc no et jaquirien viure de recança ni de despit, sense la càrrega d'odi envers tothom doncs per a sobreviure en l'afetgegament i el contagi...

–Que bé que s'hi està als teus braços, Carmeta!

–Mon frarot!

–Ma soreta!

–I què m'has dut avui?

–Cebes i naps.

–Collonut.

I aleshores, tot rosegant, repreníem el fil de les nostres narracions. L'única solució (tornem a coincidir en les nostres opinions) hauria estat no haver volgut néixer a l'instant on les forces fatídiques ens llençaven de flix o d'escombraria dins aqueix femer angoixant on, dissortats, hem anat a raure, mes, atès que en la nostra innocència, decebuts, ens jaquírem nogensmenys néixer, el que cal voler, després, és que el fil del destí no sigui gaire ben filat; parques, si us plau, un filet encara més prim i esfilagarsat; o, si voleu, que el vis que ens mig colla a la vida tingui els anfractes més primets i esmolats, i doncs friables, frèjols, frèvols, fràgils. En tot cas, amb la vida de l'oncle en tenim prou.

–Under the azure, over the ramshackle bridge, my paranoiac uncle, among the ranks of destructive clones that expect mysteries from theological pap served hot and disguised as arguments... Vull dir, perdona'm, Carmeta. Heus el cel blau, sedec i despietat, i mon oncle, el còmit, pres de paranoia, damunt el pont destarotat de la nau precipitadament condemnada al naufraig, i, sota seu, encantats, els pàmfils galiots, els rengs d'estaquirots implicats qui adés per força amarinaven la carraca; els soplegava (i alhora n'estrafeia les veus, els tics, de clons destructius, tanmateix dreçats per la por, i ara doncs, tots plegats, esperant les mels de misteris que regalimessin encara de les sòlites falòrnies teològiques novament disfressades d'incopsables raons), els esperonava, dic, a ajornar llurs tasques quirúrgiques, que no s'empleguessin pus a recosir cois ni, amb quatre punts d'espasa, d'embastar veles rifades, o a pastellar baranes i a desdujar obencs i a engalzar més ferms agullots i gòndols al codast, i el diu, mentider, que, per osmosi, ja els pren per col·laboradors i tot, companys del cor, tot i la diferència de classe, i els és pedòtrib (entrenador, massatgista) molt amador, i que doncs, ara que són tots amics, podran tindre masclíssims diàlegs atlètics. I els diu: *Escolteu! Prou tost tots morirem, més això rai, car qui neix, mor; qui té començament, té acabament; qui ara és, no és adés; i ni qui adés era, adés serà; qui de no res ve, a no re torna… ep, i així anar fent, mateix reguitzell! I oi que, on érem o no érem, s'hi estava tan bé? Hò, si estava tan bé, sense saber-se existent! Doncs així mateix amb la resurrecció de l'esperit! Albíxeres, no ens sabrem existents, benaurats, entre nimfes i hurís, al reialme dels privilegiats, entre hierofantes, hadrons, marrofins! I glaçons! I fòsfors i quinines! I pèmfigs, vull dir, figues! Figues a betzef!* La nau s'enfonsava, Carmeta, ja ho saps. Tret que l'oncle, embacinant a delusions sense solta ni volta els pollosos betzols, el que volia era que s'agenollessin i devers l'ull cruel del cel hi atracessin, molt enderiats, precs idiotes perquè, el déu qui adés els clonava només perquè patissin turments rai, se'ls emmenés, complagut per les formes ignominioses com el colien, a millors cataus, amb llets i tecs, i hurís i efebs, i totes aquelles altres incompreses ximpleries promeses pel qui a cops i verins fins ara els manava, i així, l'oncle, doncs, pel fet, com dic, que es volia fer durar, un pic els tingués tots ajupits, i d'esquena, pogués, furtiu, embotir-se, a tall de closca, un coberticle si fa no fa prou surador, que tenia desat no gaire lluny. *Serem arrabassats si preguem prou fort! Per la mà amatent del generosíssim, candorosíssim, molt compassiu criador (criador sobretot de virus virions virolets virolats virulents violents, de virolles viroses, envilents, malvolents, mes…* xst, tant se val!)*! Arrabassats, arrabassats, us dic! De viu en viu i d'un en un! Ascendents, ascendents! Cap al cel! Paradís demantoide (verd herba), conquerit pels nostres estorts esperits, i àdhuc hi podrem, menfotistes i despececs, jugar al bon golf!* I llavors no deia re; i els altres fent reverències a l'ull eixut, impassible i escarransidor, i l'estona s'escolava, i algun clon ja mig calcinat va tombar el full en blanc del seu vult ignar, i va veure, efectivament, que el còmit havia estat arrabassat! *Miracle, miracle!* – cridava el capdecony; i tots se'n fotien creus. De sobte, és clar, tot anava damunt-davall. El vaixell oblic feia glop-glop. Tots es negaren. L'oncle pitjor. La closca de suro corcat el feia queloni sapastre oblidat damunt la muda estesa oceànica durant unes quantes de llargues hores més. Ai els ois, però. Nàusees molt fragants ens me l'envernissaven abans no s'eixarreís com cagallonet caigut a marge de tassa de cagadora. Aquest és el fat que son buit mausoleu hauria de contar en xiroies vinyetes. I no pas l'esgarrifós curt epitafi que hi hem plantificat dient que l'oncle moria de la passa molt encomanadissa, d'on això sí que és closca o escut que ens protegeix, car hi vivim, distesos, seriosos, hàbils en la tranquil·la continuança, mentre part de dalt, irrisoris, porucs, els bojals pardals qui s'hi migren, mecànics, col·lidint, sotmesos a règims inviables, hà! Si sabessin que enlloc no s'hi està millor que en cenotafi! És clar. Mes moixoni, que ens arriscàvem llavors que coincidissin tots plegats a voler trobar-hi també aixopluc, d'on que immediatament el món fosc i hipogeu esdevenia llur laboratori on emprar ara tots llurs invents letals. No fotrem, Carmeta, mai aquest malbargany. Per això, ja ho saps, muts i a la gàbia, ca?

–Et veig erecte, Casimir.

–La nostra sort, qui sap per quins codis ni correlats, m'empeny sempre a trempar.

–Doncs som-hi; ho aprofitarem.

–I tant.

~o~o~

Q. Q. 94

Opacitat de l’espectre

Si abans l’espectre semblava transparent i no en volia notar la presència, ara és ben opac i present; enantiòdrom, si abans semblava sempre fugir, inaprehensible, ara sembla tothora atansar-se’m – i tant que diria que el tinc a manès amanós, a la vora, faitís.

L’espectre de la mort imminent.

La meua natura és la mateixa — res no ha canviat — no pots mai esmunyir-te del que et dicta aquest òrgan disparat cap enlloc que en diem el cervell. El cervell duu indeleblement imprès el destí del cos qui el porta. Hom neix amb el cervell ficat — i ja incanviable altre que amb el trauma — amb el cop brut o el cop de sang; i la degenerescència de la fi, és clar.

Jo he arribat, a tot estrebar, enmig del camí de la meua vida. I allò que en tot cas trob que dins meu s’ha modificat és que, aquest jo qui rau al meu cervell i la veu del qual em dicta d’ésser qui sóc, de sobte és conscient — en som — d’una presència que abans em semblava intangible, boirosa, intermitent, potser de cops inexistent i tot, i ara doncs s’ha tornat iridescent, i fins i tot enlluernadora, pampalluguejant.

Veig que Montaigne va dir quelcom com ara: *qui aprèn de perir, desaprèn de servir*. És a dir, que si saps copsar l’essència de la ubiqua mort, ets senyor de la teua llibertat.

Ep, no pas que mai m’hagi plagut mica de servir ningú. I menys els poders instal·lats pel feixisme — bòfia, exèrcit, govern, escola, església, premsa... tota aquella merda i enganyifa; tota aquella falòrnia de la moralitat i la sociabilitat, i l’obligació, i la devoció i l’heroisme i el patriotisme i les jerarquies, i les absurditats del deure imposat, ment envaïda, i el nauseabund sacrifici per corcades efímeres idees, ideologies, i anyocs d’*ismes* datspelcul... Mes també és veritat que, per fer-me el camí més planer, feia veure que assentia a moltes de les formes de servitud, això sí, sense mai dir re; que assentia doncs passivament, gairebé com si no hi sóc (com si ni hi era tot, hauríeu dit, de vegades). I pecava alhora d’humilitat i d’insolència mentre – fantasies d’adelitat cosmògraf – em veia col·lidint, pels espais superiors, amb d’altres perennitats d’oblit qui, també en el secret de llur closca, esporàdiques desobeïen les règees lleis dels còsmics budells. Tret que llavors se m’obrien els ulls: *Si només fos ja gallina, rai* (em confessava), *car tot plegat al màxim que he assolit d’arribar fins ara és a gallinassa*.

Manca de llibertat equival a dolenteria, creia llegir en Sartre. Qui se sap serf (víctima de cap superstició o força atuïdora), només pot concebre maleses, és a dir, barroeries, pasterades, malviure.

Obediència va amb violència, va dir si fa no fa La Boétie. Tota obediència engendra hostilitat i odis, i doncs mastegots, i sang i fetge rai. Car qui obeeix es viola — i qui es viola, no li costa gens de violar. Qui obeeix només pot cometre torts — la seua natura és pitjor (més corrompuda) que qui el fa obeir.

Qui et mana sempre et vol de mal, i com més l'obeeixis, més de mal et voldrà — això no me'n record qui ho va dir, mes a tots ops ho redic.

Cal violència perquè els funcionaris... [els desgraciats qui més obeeixen, i doncs els més cruels dels humans] *perquè els funcionaris de la tirania es caguin de por*, veia que feia n'Arendt. *I si mai responen amb violència, en saps la fragilitat; com més violent esdevé un poder, més fràgil es traeix*; car això vol dir que la plebs esclava obeeix (i doncs el suporta) de menys en menys. *Poble (o home) desarmat ja l'ha cagat*. Qui s'arma amb la mort, no té cap por.

Tot poder es recolza en els obedients. I tard o d'hora tot poder ha de caure. *Lo pilar en lo qual lo nostre estat segurament recolzava és derrocat per tu, fortuna adversa!* — gemegava en Martorell. [I ell i tots aqueixos de qui en dic re només serven raó si els la don.] Tret tampoc que no és la fortuna, qui trenca cap poder; és el desobedient, ço és, l'home estort.

Fins ara només pretenia doncs de fer veure que obeïa; d'ara endavant, ni això. S'ha acabat collons pretendre. Només obriré la boca per a dir no. Només donaré raó a l'espectre opac de la mort qui tinc al costat — i prou veig molt agraït que amb la falç ben esmolada a frec pessigollós de la meua parrupant nou de coll. No em vinclaré ni per a cordar-me els sabatots.

Amb l'espectre opac sempre al costat, mai no estic sol. Company del cor. (I ara que la nit s'atansa, company, forn i garatge de tendresa, som-hi, sebollim-nos-hi; predestinat tanmateix a l'extinció, amb tu estalvi rere meu, vull dir, la meua cargolada carcassa, fes-me d'espill i pantalla perquè m'hi vegi voluptuós ni que fos durant aquests darrers instants, a l'apogeu sardanapalesc doncs d'aquesta vana història de l'univers on, imperible pèrdua, amb la revolada em duus, mentre, apoteòtics, paral·lels, hi saltem. Per còmplices horitzons de caòtiques arestes, fon-te'm només, si et plau, com del tot m'he fos.) No perdré el temps enraonant amb ningú altre. Només ell és savi com jo. Ell i jo ens entenem, íntims. Fins ens la pelem plegats. La fem de la mateixa mida, i sacsem ensems. Car amb tu tot prop, tampoc quin millor afrodisíac...?

M'ajudes a desembossar el safareig, m'ajudes a canviar els ploms, a escurar els culs dels topins; m'ajudes a raure amb fi raor i maquineta de xollar els sovint intricats plecs als conys de les grasses, colrades, petarrelloses, femelles; em fas molt entretinguda companyia mentre a les tèbies escalades hem d'esperar-les gairebé dalt de tot, a punt de fer el cim sem i som, fent-nos veure els exhaurits, només perquè les esbufegades truges arribin tanmateix primeres i es creguin que fan cap progrés devers una millor, més esvelta, línia.

Ens guanyem la vida sense ensurts, esglais, neguits, malsdecap. Joiosos, anacreòntics, en el bany natural de fulles, núvols, pedres, cuques, bocs, cargols i bolets; gitats ça-sus a la xamberga, gaudim tribulets dels encants d'octàgons, astròlegs, sarcòfags, eunucs; esgambis, vídues; nassos, asils; èpoques, eclipsis, esquellerincs! De l'espectacle de la natura salvatge i, lla baix, dels ridículs civils sotmesos de grat i per força, com titelles forassenyats, als fils inexistents (només imaginats) dels poders impotents, supersticiosament i innecessàriament empescats.

Ah que bé que s'hi està amb tu, amistós espectre opac de la mort. Tu ets informació, entreteniment, enamorament, emoció, èxtasi, efervescència, ritme. Amb tu les nostres necessitats són escasses. Anem fent meravellosament sense cap de les cagades superfluïtats (andròmines i subscripcions i innovacions, i infantilismes i ximpleries rai) que el pudent capitalisme marcidor prova de fer indispensables per als crèduls caps de tartana qui s'hi apunten, i s'esderneguen doncs, i debades, per a assolir i posseir — posseir pols metzinosa i podrida, asfixiant.

Ah espectre molt concret, no gens evanescent! Ajudant-me als safareigs, a la feina tanmateix no gaire cansada de perruqueret de conys, i, sobretot, inestimable gaiata durant l'escalada. I aleshores (al bell i bo de la natura indòmita) les filosòfiques disquisicions; no hi ha hagut mai més assenyat parell!

I tothora ell tan amatent. Pujant i davallant per turons i per viaranys i, pitjor, per avingudes urbanes, m'adverteix de tot perill, i no tinc por de cap perill, car l'únic perill és ell, i ell és el meu molt sòlid company de l'ànima i el meu amic més estret, i se m'endurà al seu reialme de feliç no re quan tot perill s'haurà extingit, o si abans mai el perill esdevenia inendurable.

Mentrestant, resistents, resistirem a tota ingerència de qualsevol dels enemics poders merdosos dels repel·lents alienats brutals plutòcrates, i (armats amb patracols anorrea-ànimes i d'altres verins i armaments anorrea-cossos) llurs infames llepaculs, els merdacaners aplegapets estiracordetes sequaços buròcrates… a qui baldament se'ls rebentés l'inútil cervell ara mateix.

Ell és nodriment espiritual. Raent raent, de les fades vanes adiposes burgeses les boterudes odoríferes carranxes, i la feina és prou compatible, car també molts pocs de conys si fa no fa nets de debò puden — i si puden gaire, això rai; no és pas culpa d'ells mateixos, sinó de certes sabes i certs llevats i bacteris qui hom pot amb prou traça combatre, ell, a cau d'orella, me'n conta de bones, i haig de somriure, i allò encara em fa més agradívol a les clientes. Sobretot si perceben que potser em fan trempar una mica i tot. I és que les bajanes bacones no saben que el que excita un òrgan — principalment el cervell — excita els altres — particularment els reproductius… Per això tot crim fa trempar; robar és erotitzant, i delinquir contra les múltiples lleis sense solta ni volta. I el que em conta és sovint molt apujat. Només ell, la mort, sap tots els secrets, i que rere cada secret no hi ha absolutament res que faci por, cap merdegadeta de tabú.

Entesos, simbiòtics, pertot arreu hi cabem; ens asseiem a la mateixa cadira, caguem al mateix bocal de canfelip, raem el mateix cony, defensem el mateix territori, trenquem el cap del mateix gos insultant amb la mateixa ferotge puntada, fingim les mateixes ficcions, cardem el cap al mateix coixí, arrupidets i calentets com torronets al mateix racó de llit.

I ens aixequem optimistes, vitalistes, cada nou jorn el primer i el darrer alhora. D'embranzida, jo i el bell bessó espectral, resilients com dos jovenívols vímets, som a esmolar les eines, car cada nou dia és un altre Juny clar de conquesta del que de vida no ens roman. A tort i a dret zigzagant, si no podem doncs tallar pel dret, a cops de mandret, tolent tota malesa ni enjòdol ni insignificança.

Car ara sé sempre què fer, amb ell a la vora, tothora estintolant-me, recordant-me a tot instant que només sóc ni puc ésser en aquest instant, i que no puc doncs comptar en cap altre instant, car tot altre instant serà anul·lat si, descregut, no hi crec — i amb tot altre instant, tots els instants mai disponibles.

Quan era sol, no fa gaire, vaig haver de patir la destrucció del balcó de darrere. Es devien pensar que havia sortit a la feina, i els malignes veïns de darrere es posaren sense fer gaire soroll a fer llur excessiva malifeta. De bon principi ni me n'havia adonat. Potser encara dormia, o somiava despert, panteista, confegint qualque llunyana fantasia, mes en acabat quin esglai… Veig el mascle que ja m'ha llençats daltabaix a la seua eixida tots els estenedors i que va descollant els finestrons de llates… Com reaccionar? Si de sobte obr el finestrons de vidre, estic segur de fer-li tanta de por que pot caure cap endarrere amb l'escala de mà i tot, i trencar-se, en espetegar a terra, el coll. Per això no faig res. Només em pos a cridar de rere els vidres. *Què feu? Què feu?*

I no en fa gens de cas, i per l'altra finestra veig que van desmuntant el balcó, ell i la dona (a un graó més baix) n'arrenquen barrots i rajoles, sistemàticament; davall d'ells, llurs bordes malèfiques filles, despòtiques mènades, ho trepitgen tot, perquè mai no pugui tornar-ho a construir; tota la meua roba abans neta i estesa ara feta cassigalls, i els barrots i llistons i llates fets estelles o tots torts, i la tela metàl·lica, la mosquitera, plena de forats; i llur gos fastigós abuixint com un boig i cagant-se-m'hi pertot arreu. M'han desguarnit ben desguarnit. Se m'emporten, peça per peça, vidres, finestrons, fallebes, barana, permòdols, llosanes, bigues, mainells, remigs, bastiments, i tot ho esclafen a baix, i en faran una foguera, i descansats que es quedaran, quitis de tots els greuges imaginats que els induïa potser perquè estenia la roba i els espatllava la vista, o vés a saber quina altra excusa — qui et vol malament tot vici t'alleva i qualsevol crim suposat prou li n'és (i molt greu) per a fer-te mal.

Estic tot fet malbé, tremolant, espaordit. M'entraran els mosquits, i els lladres assassins, nocturns… Com patia, tot arraulit, agredit. Pensant… Per què no podia tothom ésser com jo? Autònom i savi — sense fotre mai el nas en els afers de cap altre? Tothom ha de tindre grans il·lusions sobre el que és decent i indecent. Desgraciats.

S'ha acabat. Ara que no sóc sol, no tinc por de fer mal a ningú qui només és al món a fer mal — endut per qualque podrida creença a la destrucció del meu tranquil entorn — és a dir, a procurar per si mateix en patiment de tothom altri, o en tot cas meu, sense cap motiu altre que imaginat o induït pels enverinadors dels poders esclafadors. Avui obriria els finestrons i empenyeria el destructor i que es trenqués el cap. I trauríem el pit, el meu espectre i jo, davant qui calgués, assistits per tota la raó del territori envaït, contra qui ens pren la llibertat, qui ens vol vassall. S'ha acabat.

Ara ja, indemnes, sencers, inassolibles, dalt intactes finestres, cims, monòlits, esteles, torratxes, fars, i si s'escau altíssimes voreres, des on l'esfereïdor remot miratge tremolós es fon i desfon, s'esvaeix i reapareix, observem, estalvis, el perenne daltabaix.

Automòbils, a obscens ramats, com bestiar orb per laberints sense eixida… Vist de dalt estant, sempre part damunt la folla barreja, el roí rebombori, el xerec xurriburri. O les matances sense cap ni centener, per idiotades i infantilismes fútils. Passi-ho bé, passi-ho bé.

Valents i equivalents, ara sempre som dos — pràcticament formem un doble; millor, un janus; un argus, omnivident, auto-suficient. Jo i l'espectre molt concret — doblement armats — i ell l'aliat al món més poderós — cascú la rèplica de l'altre — el viu i el mort sirgant ensems — doble potència — eficàcia immillorable — efectivitat multiplicada — i si doncs cal passar a l'acció, això rai, no pas que me n'estic!

Ahir mateix la casualitat cercada i doncs trobada, o diguem-ne l'obstinat destí, em duu a la mateixa cruïlla on no feia sinó quinze nits un escamot de brètols m'atacava, envaïa, em jaquia per mort. Avui un dels qui m'havia encalçat, el més paó del tots, el qui amb més ultracuidança m'acuitava i llavors atiava els altres que em xemiquessin cada os, venia sol, és a dir, venia covard. Em veu, i la por! Ell sol-i-vern, i jo amb l'espectre — tot l'avantatge per al tit! (Ja sé que tens un cervell mal pessigat, amb un plec defectuós que el duu a degotar degenerades falsedats, i que t'empeny doncs a la destralada i a l'anorreament d'altri, només per tal de, massa deficient, debades assajar d'omplir-te; així i tot, te'n dec una de bona; i, no fos cas que després no en tinguessis prou amb la penyora que em lliurares, millor enllestir ton compte d'una vegada.) L'espectre tot d'una l'envesteix i l'in-vesteix — l'enemic ja s'ha cagat. *Est meu* — li dic, tallant-li el coll.

~o~o~

Àiax urbà

Duc el suïcidi a la màniga
polítrop xi ocult
qui serviria contra les hostils condicions químiques
del corrupte veí
mes així mateix contra la petrificació del meu tòtem

Cal molt de coratge per a reeixir en la il·lustre desfeta
de l'obscur grotesc desenllaç

Faig "ai" i "ecs" alhora al món
disminuït en la pol·lució
amb què les panòplies m'aombren
gegantines com les totalitàries estructures
de les ubiqües cases d'orats

Despagat pos èmfasi en l'arma
la vaig acaronant entre les il·luses voludes
hedonistes sicofantes epitàfiques

Entre les colossals tombes tragicòmiques
les mascarades psiquiàtriques

els àpexs a les atrocitats follament estampats a noves i anuncis
i els enormement geperuts sanatoris
que la vila enfosqueixen...

I oïc a l'oïda íntima psalms
que presos amb la til·la i la camamilla de la indulgència
em persuadeixen de la futilitat mateixa
del nou naufragi

Dècades s'escolaren sense cap altre risc
que el de la sòlita catàstrofe

Epílegs de claveguera
tothom hi raja

Percudia amb la bota als murs esgarrapats
de qualque vell manicomi desolat

Se n'escrostona la base i hi apareix un forat
dret cap a les catacumbes

Prescindint de la gent important sempre traïdora
m'hi ficaré no fos cas amb escafandre
per les bèsties i monstres de goludes ferramentes
qui hi poguessin raure

Us diré el corol·lari:
joguines de circs i ludions hi romanen
esquelets de centúries

Maquinacions paradoxals:
n'esperava l'esglai d'urpes contra mes freixures
mes tot rau polsegós com els antics miracles

Embolicat amb vetes de mòmia
dins la inherent boirina
bad el revers de ma gola
estany estantís perquè extenuat hi caigui
el primer ninot qui hi rellisqui

Cal esdevindre-hi el monstre
si el monstre hi feia altrament fretura.

~o~o~

Pont a l'enfit

Reeixia a travessar el pont
tot i que no anava abillat
foscament ni encarcarada ni diguem-ne lletjament elegant
a l'estil dels més erts burgesos del dinou

Hi anava abilladet amb roba d'allò més plana
camisa i pantalons de colors clares i no gens conspícues

Amb quin no gens dissimulat fàstic no em guaitaven passar
ells amb llurs capells forts i negres i lluents
que els armaven els caps a tall d'esquena de tètric queloni
elles ofegades de mussolines emmusteïdes
i amb ventalls de tremolors frenètics i un enfarfec de penjarelles

I llavors al capdavall llur emmidonament ni emperpalament
tot plegat per què...?

Malament malament
malament rai!

Car cal ésser dissortat i viure decebut i alhora complagut
com tots aquells carallots de rigideses coleòpteres

Quina enganyifa tu!
El desengany s'instal·la en comprovar efectivament
que a l'altra banda (doncs) només hi endrapen llepolies
llaminadures cridaneres i repel·lents
i de colors molt carrinclones

Veure-les (bascós) i te n'atipes – pitjor te n'enfites

Plàteres immenses de dolçors lleus o gomoses
de bescuits i cócs de faisons de cuita i consistències rai
de pastissos de tota mena de llefiscositat

Tot allò en tens prou d'ensumar-ho i ja et sangfons
especialment que ho amaneixen amb aixarops i sucs
enganxifosos apegalosos regalimosos suspectes
i tot plegat amuntegat sense ni com va ni com ve
golafreries amunt i avall a pèrdua d'horitzó
enxampats com cuques en mel

I els elegants llefardosos ni cas
ells rai balbuços papissots
amb dits tot emmerdissats
adeleradament cruspint-ne

devorant-ne salvatgement i ferotge

Au som-hi daltabaix
sucres i cremes a betzef
goluts golafres gormands
fins que curulls els budells no puguin dir ni fava

I enlloc no hi veig…
i enlloc no hi veig la humil molt gustoseta verdureta
que és allò que solament mai no m'alta
car de re altre – i menys de cap pastissot repixós –
no en sóc gens llamenc

Ecs tu!
De què serveixen els ponts cap a l'ambició
sinó per a sempre trobar-t'hi de pitjor?

~o~o~

Penyora de goig

Amb un mirallet retrovisor recobrat de qualque carracota
o mamotrecte derelicte
m'haig fet un altre cop d'ull il·lusionat a l'esquena
reflectida al mirall gros de la sala de banys

Ah beneitó!
Aurança molt excel·lent em circumval·la!

Penyora de goig orgàstic
duc ara a l'escut daurat de l'esquena

Vuit rius de sang
vuit rius de sang molt pregons
augurats ans inaugurats per les molt coltes ungles de la deessa
tigressa
vampiressa
druïdessa del roent miracle que no cessa

Si en acabat m'esguard al mirall gros
ah palès l'urc!

Urc de pertànyer a la nèxia catalana

i doble urc encar de pertànyer a la nèxia molt sortosa

dels empenyorats pels orgasmes de la deessa.

~o~o~

Acteó urbà

Pulcritud de nimfes
de qui les matrius regalen
gotes d’esperma

De verges venjances
si amb ventre de centaure
les veus hipnagògic
gemegant i nues

Meravellosa intrusió:
desxifra’n neurològic
les enfollidores dades

Metamorfosi sobtada
de sobtades banyes

Amb destí de front arbrat
eixies a la civilització:
minvat aborigen
amb el cor oprimit

Plàstica espècie:
els estigmes latents
tot d’una se’t tornaven
brians nafres èczemes llúpies

Amb cop d’ull d’esclau
copses l’enigma

Et nodreixes afí als insectes
al rabeig dels bacteris
que en la flor de la dona
la llavor raïa del bell arquitecte

De sentors enceses
pels punyents coralls

de l’atol intercrural
marítim hi sures

Radi col·lapsat
de flor que se’t tanca

Orquestrats autòmats
ell i la teua dona
com si dansessin amblen

Catastròfiques rialles
al cap se t’engorguen

Alhora esclatats en leucèmies
cérvol i cervell
assidus et sagnen.

~o~o~

Mirallet als ulls

Mon pare ha romàs molt enderiat amb la cosa
em diu entusiasmat que suara aprenia
una altra carallotada de les que diuen sense atur els ximplets mitjans

Diu – *òspima tu*
amb aquella “tècnica de seducció”
que tenien em sembla que al divuit lasciu!

Responc – *“tècniques de seducció” “el divuit lasciu”?*
quines guilopades vós!

– *No no el galant o la galant*
duia penjadet o embotidet dalt la màniga ampla
un mirallet
i si et volia et ficava la reflexió del mirallet als ulls
i tantost guaitaves cap al causant de la garneu intromissió
en rebies d’escreix una guerxina…
molt significativa – fa

– *Doncs tot això em sembla ofenós i idiota* – irritat hi he afegit

Car era enraonant amb la dansaire lletja
i de sobte rebia la llum molt emprenyadora
d’algú qui s’entretenia a fer-me la rateta als ulls

La lletja ballarina molt encaterinadora
justament em contava les vicissituds molts interessants
de cert ver escunç que recentment doncs li esqueia

I era que correntment portava sa mare a cal psiquiatre
i sa mare una dona és clar amb manies
vol que la filla romangui a un costadet
mentre diu a l'homenet assegut rere la seua taula
els secrets més íntims del seu si-mateix una mica trastocat

Doncs bé
es veu que no fa gaire (potser ahir vespre i tot)
la noia arribava al consultori una pèl més tard
per culpa d'haver hagut de trobar on metre el vehicle
i tantost ha arribat al pis del llicenciat
estranyament l'han duta al despatx adjacent
s'anava a asseure al costat quan ha vist que hi havia algú altre

Aleshores el psiquiatre li ha dit que s'assegués a taula davant d'ell
on normalment s'hi asseia sa mare

L'al·lota ho fa
i el psiquiatre amb la seua veu molt convincent
l'atia a revelar intimitats

La ballarina ho troba sorprenent
i demana jocosa si ara és ella qui cal examinar
i a contrallum (indistint) el metge molt seriós
li diu – *contesti si us plau*

Així comminada collons la noia no sap què fer
al cap d'estona tanmateix comença d'anar descobrint
tot allò que duu més amagat

De cops un lleu comentari s'aixeca de banda de la dona
qui ara seu apartada al mateix indret on generalment
(si bé a la cambra del costat) s'asseu la noia
mentre sa mare sincerament es jaqueix anar
com qui estén la roba de l'ànima als quatre vents

Se n'adonava llavors que la dona asseguda
era la dona del psiquiatre
abans d'avui sempre silent testimoni de llurs anades i vingudes

L'imponent doctoret fa cada cop callar la dona
amb només una capcinada enèrgica

Tot plegat l'hora de visita s'escola

i la noia se n'adona que ho ha contat pràcticament *tot*!

És llavors que la dona torna a dir res
diu – *nen saps què? és l'hora*

Allò fa aixecar les orelles de la involuntària pacient
– *nen?*

Mes el psiquiatre encén el llum de la taula
i no és pas el psiquiatre
és un marrec de nou o deu anys
qui respon a sa mare – *doncs som-hi pleguem!*

Pobra noia quin pam de nas!
El fill del psiquiatre i sa mare l'han decebuda de mig a mig!

I ara que foten el camp
(tant mare com mocós complaguts d'allò pus)
i la xicota doncs anava a plànyer-se'n
d'aquell tracte estentòriament i ultratjada
vet ací que fa cap sa pròpia mare – *on érets!*
fugim fugim!

I se l'enduu a la porta – *si sapiguessis* –
li diu davallant les escales – *ha tractat de violar'm i tot!*

– *Mare no tant com m'han violat a mi!*

Com dic doncs bé
érem en aquesta conversa tan plena d'implicacions
quan l'estrident rateta als ulls
ha trencada la tècnica molt efectiva de seducció
amb què la ballarina lletgeta em tenia al bertrol

M'he disculpat si us plau
i poixeule rai me n'he anat a veure mon pare
qui llavors s'escau que amaneix amb llimona qualque plat o altre

Car era ell qui així m'atreia per a explicar-me
urgentment la seua darrera descoberta
sobre els mirallets a la màniga durant aquell segle o altre
per a encantar el candidat a parella sexual

Sense pensar el betzol que si fos veritat
allò d'aquella tècnica d'atiar a cardar
els llums i les llums que aquells llums feien al divuit
(o tant se val la centúria)
no tenen res a veure amb les llums que t'endinyen els llums d'ara
(tret la llum del Sol és clar que deu ésser si fa no fa)

i de tota manera no és pas a mi que ha de seduir
amb cimbells de l'any de la quica picallosa
que se cerqui un altre pardal
que prou feina tinc amb tractar d'esquitllar-me de l'embruix
de la dansaire lletja
qui robusta em té com barres de ceballuda serp els collons

Un bri avergonyit mon pare s'ha posat a prevaricar
– i si no fos jo?
i si fos cap pubilla amb iots i predis qui et pessigollesés com mosca?
o el rellotge accidental d'un actor marieta molt famós?
o el raor de l'assassí?
o del cirurgià el bisturí?

– *Papa papa toca'm els collons vols?* – anava a dir
mes me n'estic car allò també sonava a perboc
a part que parlant de tècniques de seducció ca?
quina millor?

Per això només responc –
tergiverses mos símptomes (poc m'hi calen remeis quirúrgics)
només dic que els ulls em fan pampallugues
damunt la roba impol·luta de la dansarina
de veu tan càlida i convincent...
noieta delitosa qui veig que desdenyes perquè és lletgeta
lletgeta i pobreta com som
mes a tots ops poc serà amb cap il·luminació de dubtós origen
que se m'estavella molt agressivament als ulls
que desfarem la fetilleria
al contrari
tot vindrà si fem bondat
i jaquim que el seny treballi
i desimpliqui els plecs
i llavors
fitant l'objecte
s'il·lumini sol

La taral·la que etzibaven els gatzarosos
tant els qui dins discutien fort de foteses rai
com els qui de fora estant engegaven llurs cridòries
sense cap ni peus que llavors se'ns esmunyien per les finestres
ens voltava (aïllats) de soroll molt apte per a les confidències

Tret que (tot mastegant) mon pare només tenia ulls i orelles
per al televisor del racó.

~o~o~

Odisseu urbà

Quan obres la porta la por

En la foscor l'amenaça

Quan t'hi enfonses escales
Escales on cap no mena enlloc

Quan tornes el terra n'és ple
Taronges taronges podrides

La porta et barra tenaç

La clau no t'entra al pany

La teua dona per l'escletxa
Sotmesa rere l'autoritat poderosa
Encara més forta i alta
Que no és ella alta i forta

L'apartament adjacent arreu
Inundat del gatxull
Sobreeixit dels canfelips

Observa pel trau el corredor

–Banyat en fang coprostàtic
Que se t'esmunyiria fins on ets
Si no t'escorreguessis devers
El retorn als abissos sagnants
On d'altres fonts tritllegen.

~o~o~

Avui volia fer un poema…

1) Sobre tots els bars, i cuines, i llibreries,
que en pensiva drecera he travessats
per a anar a l’altre costat…

2) Sobre tots els amics superficials
amb els quals havia pogut emprendre converses significatives
que tanmateix ni reeixien del tot ni al capdavall duien mai enlloc…

3) Sobre totes les fites que he ateses
sense nogensmenys sentir-me’n gaire satisfet…

4) Sobre totes les vegades que he escrit
rhythms, i *hymns,* en palesos articles
per a remotes revistes d’infants…

5) Sobre els escarsers pistrincs: croats del segle XV i naps d’or,
que he cuidats perdre mig esmunyits en escletxes
i rere papers pintats, granats i amb floretes, en murs escrostonats
de rònegues dispeses, i que llavors tanmateix
recobrava al darrer instant
per a encara servar un niuet d’on anar fent…

6) Sobre el blau intens que em recorre les venes
i que m’empeny constant, blau contra blau, cap a l’altre blau
del cel oceànic…

7) Sobre els avions i les noies, i les dones i les carícies,
i les farines i els trens, i els paisatges i les oldanes construccions,
i els futbols quan xiula el llebeig; i els prats, xeic, i els prats,
brostant-hi i tastant-hi, bressolat per les odorífQeres mates,
suaument envejant els pastors,
lepidopteròlegs, vulcanistes, arqueòlegs, folls ermitans…
i les evanescents, dolcíssimes, aloges qui, pentinant-se i harmòniques,
gombolden i acomboien les fonts frescals…

8) Sobre tot allò doncs on em somorgollaré i rabejaré
tantost atès el mateix somni que m’embolcallarà demà.

Somni de vidre, d’espills, de vitralls, de tritlleigs,
de vidrieres, i d’aparadors vidrats
que mostren vidres i més vidres,
i cristalls, i vitrines, i encara atuells i andròmines de vidre,

delicats, cristal·lins, fràgils, exquisits...

Tret que s'hi mou...

Tret que s'hi mou i remou l'origen de la intranquil·litat:
la serp espasmòdica, a estones àdhuc epilèptica,
feta dels meus xerraires avantpassats...

Els meus avantpassats capiculats,
i en ofidi encadellats,
i alhora, ensems, xerraires, xerraires, xerrant...

Xerrant, xerrant, xerraires, xerrant...

~o~o~

Teseu urbà

Tren assolellat per paisatges de guerra tot just despesa
Els pallers els penjats els quadrúpedes depredadors

I ara a ciutat l'embús d'on l'automòbil blau abandonat

I llavors els carrerons estrets on la subversió fermenta

L'edifici esfondrat on latents rauen les armes subterrànies

I el baticor il·lusionat d'ensumada clamorosa llibertat.

~o~o~

En rabent degenerescència s'esbadocaven els missaires

I certs divins empoltronits en trones tronades
trametien llurs espectres
qui amb arguments engrescadors esperonessin
l'entusiasme dels presents

Les assumpcions suscitades en l'esme dels presents

els esperançaven fins que de pansida i escarransidota
llur moral s’engreixava fins a empaitar aèria les mels del triomf

A l’avantguarda dels presents sobretot
la màgia anàrquica gitava el llast
i els peans i les glorificacions adreçades als daurats espectres
pels divins tramesos a titil·lar ans mol·lificar els presents
prosperava i creixia fins a esdevenir la pedra de toc
on els entusiasmes de la resta dels presents
també es volien provar

Allò era un concert sense suc ni bruc
i tanmateix els sords presents s’atiaven mutus devers l’apoteosi
de l’acceptança dels manaments dels espectres muts

Aombrats per la premonició que allò es fondria com espelma
de qui el greix del tot es despèn
els divins coreografien ara
per biaixos de telescopats alabastres
premeditacions d’aparicions encara més miraculoses
tret que fent que botzinin ans brunzin ara amb boniors esborronadores
com les de l’embrió ceptrat a l’olla de la fetillera
i perquè fossin percebuts per les pells esgarrifades

Se’ls escaguitxen com llimacs els membres als creients
de qui els botris d’helmint i cestode bleixen aquàtics
peixos tosos d’escates per filferros eriçats de filferrades
amb què les santimònies dels tautòlegs cerndrien els esmeperduts
perquè puerils ans caòtics terminessin enteranyinats i àrids

S’exhaureix cada mitrat gripau si el sofre
de tants de bavosos sanglots follament vessats
no s’estronca en la sorra i la cendra
l’estalzí i el corquim

Car cada objecte natural els convida al suïcidi
on també seduirien cada escorxat de qui l’escorça s’estén a sos peus
com fúrfur fosforescent de nacres i pampallugueigs
sol·lícits d’angúnies

Se’ls fonen desfets menjats pels gebres corrosius
despresos de llurs propis cossos els sords oients
i ells amb apoptòtica rancúnia en conreen encara
fantasies de plaers pútrids que s’escindeixen
en fúnebres pompes

Amb trets d’esclau atrets com mosques vironeres
per la caguerada
ara bisbètics els bisbes hi ballen

s’hi barallen
hi quallen
hi begallen
encavallen
tomballen
amorrallen
encallen
engargallen
fins que en l’ofec ja no esgaldinyen ni grallen
(*julis oidàs hosannes al·leluies albíxeres!*)
... callen.

~o~o~

qrim 95

Mestre Micky Merda, de dispesa en dispesa

Mestre Micky Merda ja havia cremades sis o set ciutats de les grosses – Detroit, Xicago, Cincinnati, Cleveland... – fins que no vingué a parar a la nostra. Això ho vàrem descobrir després que el malparit hagués avergonyit molt maleïdament la mestressa. Es veu que dispesa on anava (ens n’assabentàrem a cops de telèfon entre dispesers); dispesa on feia cap, doncs, dispesa on tard o d’hora s’hi escunçava si fa no fa el mateix esgarrifós incident. Una de les senyoretes o senyores es trobava que, havent cagat, i havent en acabat feta rajar l’aigua del dipòsit perquè s’endugués la gran cagada, el canfelip (la tassa del canfelip) se sobreeixís immediatament i profusa. Quin daltabaix sempre, llavors, i quina immarcescible horror, vós!

De petit (crec que tenia uns vuit anys), doncs diguem-ne que accidentalment, a mestre Merdeta li va caure l’aneguet de goma de la banyera dins la comuna. El va treure mentre sa germana trucava molt insistentment i emprenyadora, com sempre, a la porta del canfelip, planyent-se que si hi cagava veta, que fotés el camp, que ella tenia molta de pressa, que ja li tocava a ella, caralls, i que sempre el mateix!

Mestre Micky duia esquírria i apujada rancúnia a la seua germana, tan presumida i ultracuidada amb els seus catorze anys; tan agressiva i superior que, de tant en tant, li etzibava qualsque carxots i tot. Mestre Micky Merdeta se’n pensà encontinent una de bona: va tornar a embotir l’aneguet groc de goma a la tassa, de fet l’afetgegà al forat de sota el llivell de l’aigua tant com pogué. Després obrí la porta del canfelip i eixí disculpant-se, tot cusquet i arrupidet, amb el caparró acotadet. L’acollonida disculpa li estalvià el mastegot que sa germanota li tenia amanit. La xiqueta es ficà al canfelip a fer-hi doncs la seua molt urgent feina del matí. Al cap d'uns deus minuts, els crits d'esglai, els crits estentoris, els crits esfereïts! Tothom a córrer-hi. Pare i mare abandonaven amb el cor a la boca l'esmorzar i, empenyent fort, badaven la porta... La germana nedava, com aquell qui diu, en merda.

Mestre Micky trobà que allò era un tast del paradís dels infeliços capellans. Meravellós, opim, idoni, allò... allò induïa una pau interior delitosa d'allò pus. Naturalment, ho va haver de provar un segon cop, amb un guant de goma que sa mare feia servir per a netejar la banyera. La segona avinentesa sempre ultra, en aqueixos pruents, delicats, tràfecs, sempre hi és de massa. Sa germana novament envernissada de merda, els pares de bell nou bojament esborronats... Mestre Micky fou bandejat... Li defengueren de mai més tornar a emprar el canfelip... Ara havia de reprendre les antigues mesures... cagant a l'orinal i buidant-lo d'estranquis finestra avall... o ja metre atrevidament el cul en finestra (ah, dolç costum enyorat!), i au; les garrotades que li anaven caient per part dels de casa i els veïns, rai; la fama que adquiria, de brut i d'ofenós, considerablement augmentant.

Tant se val, la qüestió que, a pleret, rebent a tort i a dret sense que allò fes altre que anar-lo escarransint més i més, no pas adreçant-lo molla ni gens, ell rai, tossut, anant fent... I, doncs, mestre Micky es féu diguem-ne gran; abans dels setze anys començà de treballar d'electricista, no pas a la vila d'on venia, a la del costat – Cœur d'Alène – on els babaus qui hi vivien encara no en sabien re. Hi residia en una dispesa. Un altre dels residents de la dispesa era casat amb una dona força cassigall, molt vestida a la moda, i molt fineta també, fent sempre fanàticament cas dels neguits indumentaris més "moderns"; romania, aquesta model de fira, el dia sencer a la dispesa, xerrant i xafardejant, i cosint amb la patrona i amb alguna altra vídua o padrina – era bona cosidora i feia dinerets arreglant vestits d'algunes clientes entre les veïnes. Mestre Micky sovint l'espiava per un foradet – de fet, més que no pas d'enlloc, de darrere la porta ajustadeta de la seua cambra amb el llum apagat. Pel fet que, cosint asseguda, la dona, de vegades s'eixarranqués, o de cops fins una mica allunyada, davant un mirall, s'emprovés qualque peça, tot plegat a mestre Merda al magí li'n nasqueren idees caldes i punxents. Un dia, tornant de la feina, pujant les escales, amb la cosidora venint del magatzem de queviures amb la bossa plena, ara davant seu, abaixà ell el cap tot estossegant, com si li volgués guipar cuixes amunt, alhora satisfet (i somrient intencionadament) que ella se n'adonés. La dona el reptà – *Pocavergonya, ja li ho diré al meu home!* De fet, la cosidora ja ho va dir tot entrant a la dispesera, i les dues dones es foteren un panxot de riure davant mestre Merda mateix.

Al cap d'una setmana de l'irrisori incident, mestre Merda (qui es va fer el malalt tres o quatre dies i romangué doncs dins la casa covant la seua "malaltia") sabia a quines hores aproximadament la dona qui l'havia humiliat anava a cagar. El darrer dia de la seua malaltia, ell va anar al canfelip deu minuts o menys abans no li toqués si fa no fa a la dona d'anar-hi. A la tassa hi va endinsar la sabonera, la conquilla que servava el sabó del rentamans. Quan la dona anà a cagar, allò que s'havia escunçat feia anys amb la germana de mestre Micky, s'escunçà doncs de bell nou. La tassa embossada, la merda sobreeixint, els esgarips esglaiats de la pobra dona. Com se'n reia ara ell, amb aquella excel·lent revenja seua, dins la foscor rere la porta del seu pudent recambró!

Després s'hi avicià. Mestre Micky Merda hi tornava i hi tornava, i cremava així vila rere vila, com he dit. Ara, cada vegada, de dispesa en dispesa, passant davant la senyora o senyoreta més esvelta i elegant de la dispesa, la dona qui, pretensiosa i ultratjant, mai no li voldria permetre la floreta o la insinuació més petita sense alhora viltindre'l i tractar-lo de brut, i de naquis i d'impotent, la dona doncs qui ell vol avergonyir davant tothom… doncs quina casualitat, tu!… Qualque decoració de la paret – sempre "accidentalment", és clar! – hi cau… O és el raspall d'escurar la merda rebeca qui roman enganxada a la tassa que avui s'escau, per qualque estranya misteriosa voluntat pròpia, que ei, es desprèn o es descargola del bastonet qui el serva i, al forat d'endur-se la brutícia, "malauradament" i "inadvertidament" durament s'hi encasta, mortífer… O l'esponja del bany… O una tovalloleta de fregar el cony… uns bolquers… unes boles de plàstics i paperots de la paperera mateixa del canfelip… roba bruta… Ell rai, sempre trobant quelcom o altre per a embotir-hi, i atapeir-hi i afetgegar-hi… Mitges penjades, bragues, mocadors… Sempre embossant la tassa amb tota mena d'objecte adient, i amb allò avergonyint a mort doncs les senyoretes i senyores qui, en acabat del seu fatídic pas i desastrosa ocupació, també vénen a cagar-hi… Sempre el mateix penós panorama catastròfic… Bromeres repulsives rai, i els crits molt estridents de fàstic i de por… I, d'ell, les amagades molt garneues rialles.

Fins que es repeteix i el foten fora. I ell rai, d'electricista a una altra banda… I si ha "fetes" sis o set dispeses a una vila, doncs som-hi, ell i la seua barça de les eines cap a una altra vila, això rai, se sap llogar a mant indret…

A casa nostra hi enxampà la nostra mestressa mateixa… La mestressa de la nostra dispesa d'estudiants era jove, bonica i cardadora – una beutat amorosa. Si va acceptar mestre Micky Merda era perquè va aparèixer una nit de vent i neu i, compadida, li va dir que (beta merdós, homenet de no gaire categoria) podria clapar-hi aquella nit i prou – tret que mestre Micky va caure encara "malalt" i l'endemà la mestressa (qui té un cor monumental) no el va voler ostar; al carrer hi fotia un fred!

I mestre Micky miquetes, mestre Merda merdetes, sempre ha estat bon pagador, això també; per poc que mai guanyi, atès que cap "vici" no té, doncs… – (home, cap vici tret el d'embossar cagadores). La qüestió que no trobes raó d'expulsar-lo fins que te n'adones que té tendència a repetir la proesa… de perdre-hi, dins el fred seient del canfelip, quelcom o altre que l'embossarà.

Quan, fent unes quantes de trucades, ens vam assabentar que aquell podrit carallet tenia aquella manera maniàtica d'humiliar femelles, li volíem fotre un tacó d'escarment. Vàrem publicar el seu nom i els seus crims per la xarxa, i diguérem per correu electrònic a tantes de dispeses com vam trobar que ens avisessin si mai hi feia cap aquella mala peça.

Mal fet, car ell mateix devia veure el seu nom anunciat arreu, i se'l devia doncs canviar… Ara vés-li amb un flabiol escardalenc darrere… Potser ha passat a l'acte al Canadà, o a Sudamèrica, o, qui sap, car deu ésser bon electricista i feina no li'n manca enlloc.

És a Europa ara? Vigileu tots els qui viviu en dispesa… Mestre Micky Merda us obturarà el canfelip… juga-t'hi el que vulguis… segur! I llavors ai, alguna bellíssima boníssima escalfadoríssima dona, rebre rai; traumàtic i tot, no gens catàrtic ni pensaments. Salvem-les, salvem-les, si us plau!

(…)

[Master Micky Merda, repeat offender – or revenges of a shitty beta

His first victim had to be his own too abrasive big sister – the yellow rubber ducky getting into the toiletbowl somehow... and the evil crazy sister shitted all over... hey, and how had he relished the beautiful result... so much so that he had to do it soon after... bad idea, though... only eight years old, and already banned from the bathroom... now he had only the chamberpot... and the window... (but ah also the sweet classic nostalgic image of the ass out the window!)

He never learned... he had to try it again, always... and in each occasion... the second time he did try it, indefectively proved to be twice too many... Soon he was out altogether... Nowadays not a flophouse from Chicago to Cleveland to Cincinnati... to you name it... would now take him... He had burned down many cities then, before he came to ours... and did it to us, his dastardly act. So, pay heed everyone concerned to what we are saying, ok...? His method follows straightforth.

A handy worker, a handyman with the meek mien to get easily hired here and there, he'd go from flophouse to flophouse and, sooner or later, once he had roughly reckoned whatever happened to be the regular times... for the regular ladies... to "go"... then, during one eagerly awaited, very inspired day, all of a sudden... with the hour of truth calling to "nature" one of the... let's say one of the most sassy and arrogant (or flirtatious, but never with him) of the lady residents... and the beaut rushing to the john for her secret tryst with the sensitive product of her bowels... for she needed indeed to "go" big... *Lo!* he'd just happened to have been there first... and (always "accidentally", mind you!), every time something solid would "inadvertently" have flown off its handle, as it were, and, with a purpose, that solid thing then would've dropped inside the toiletbowl... A decorative shell from the wall... Or was it the self-willed brush itself that would have gotten unstuck from the toiletbrush stick and...? Or say maybe already that a big piece of soap had "fatally" flown in... And what about some panties now in a bunch, erstwhile last seen drying over the tub...? Whatever. No mistake, though; all said and done, something or other would always have gotten pushed hard into the hole... And then, after the lady had consummated her private somewhat dirty exploit, and so afterward she had coyly flushed... in order surely to as quietly as allowed bury her odorous criminous sin into the unsuspected elsewhere of watery oblivion... Alas, the ominous rumble, the looming stercoraceous cataclysm, and finally the pouring... the outpouring of unending shit, and the dismaying uncoiling of the exploding serpentine turds... And with it she got flushed herself indeed, and how, and worse... the burning pall of red-hot shame descending all over her... not unlike the very ordure that in the hysterical meantime, overflown, was varnishing her feet, and legs...

The ordure, the ordure... the foamy sticky crap would flow over the toiletbowl... and the screaming guilty lady... what...? *A horrified mess, a panic-stricken, despairing gorgon... you bet!* And the flophouse stinking much worse than ever yet... and the foul waters seeping through, and filling up the floors... and falling on the stories below... The universal commotion, all told!

Master Micky Merda is now a marked man... Watch out all you flophouse managers... If anyone – for surely by now, with such hungry fame biting his heels, he must have changed his

name – … if anyone at all ever accomplishes such prowesses in your hallowed abodes… please don’t let him apologetically flee… don’t give him the boot either… no… hold onto the fucking beastly bastard for us… for we owe him one… a big one!]

~o~o~

Els quecs — llur poderosa atracció sexual

He despès el jorn sencer a l’oficina de correus a rembre-hi uns certificats adreçats a la dona i que el carter no ha pogut o volgut jaquir a la bústia de ca nostra. La claror del matí i llavors la del migdia i la de la vesprada s’han anat pansint, pansint. Els buròcrates rere el taulell anaven tornant-se, i jo restant enrere, inatès per molt que de tant en tant, humilment (és a dir, com cal, o és pitjor, car llavors se t’emprenyen i, rancuniosos, el paquetet ja l’has vist), hi insistís. M’he avesat a la sala d’espera (tot plegat, en el seu ambient alhora ensopit i neguitós, i també en el seu aspecte físic de bancs arrambats a les dues parets, una davant la porta i l’altra davant el taulell, molt semblant a la sala d’espera d’un hospital no gaire boiant). Sense que cap dels buròcrates nou-arribats em poguessin tampoc resoldre els taps que obstaculitzaven el lliurament dels misteriosos patracols oficials de la dona, per a mi el busil·lis raïa en com esmerçar l’estona.

Llavors m’he entretingut tractant d’arreglar una finestra alta que tancava malament. Després, qualcuns dels qui s’esperaven com jo, tret que havent fet cap més tardet, ja em prenien per qualque tipus d’operari llogat — un altre ergastre no gaire viu fent tanmateix el viu i la viu-viu pagat per l’erari.

Tot i que m’hi he esmerçat de valent i hi he parat tant de compte com he pogut, al capdavall no hi he reeixit gens i ho he hagut de jaquir estar. He davallat arrupidet de la tauleta on m’havia enfilat per a atènyer el forat malclòs, i he abaixats els ulls, tot penedit, mentre damunt meu la finestra ha romasa espatllada — de fet, ara, mercès als meus esforços, una mica pitjor i tot que no abans.

Aleshores, a pleret, ha arribada l’hora on l’oficina deia prou. Algú de rere el taulell ha dit: *Ladies and gentlemen… pleguem; tornaran demà, si els plau*. I han començat d’apagar els llums.

He fet cap a casa que el vespre ja feia estona que havia estat encetat. Tantost he oberta la porta la dona m’ha fet sàpiguer que sopàvem fora i que m’afanyés.

En acabat, sopàvem doncs a cals seus amics i hi havia a taula un vell d’uns noranta o cent anys qui, quequejant, explicava matèries filosòfiques pregones rai.

Enllestits, dient que quines hores de la nit, quan la gent més decent ja s’era colgada l’estona que devia fúmer, en acabat doncs d’acomiadar-nos dels gentils amfitrions i tot allò, i ja érem dins el cotxe i la dona, abans d'engegar i posar-se a menar (sempre mena ella, és clar, car és qui en sap) ara em diu: *Toca'm el cony* — i se m'eixarrancava adientment perquè pogués ficar-hi els dits… i renoi els mocs! Els mocs del cony li rajaven fins a mitja cuixa.

—Perdoneu, deessa; no n'endevín pas la causa; cap dels convidats a l'àpat no semblaven gaire mascles. Pus tost matussers burgesos d'irritant conversa, com de costum.

—Carallot, no sabràs mai què engresca de debò les dones. A mi, els quecs, no sé ben bé què deuen tindre, que sempre em mullen el cony una barbaritat, sempre més que no els altres, per ben plantats i masclots que siguin. I si el mascle és quec, llavors ideal, és clar.

I ara ha engegat i som de tornada cap a casa, i em va contant coses escaients a l'afer. Diu que qui sap. Que potser fos que una de les possibles causes que els quecs tant me l'encenguin, pobrissona… ragués també en el fet que la quequesa mateixa (la quequesa en els mascles, és clar), li produeix, pel fet de l'insistent catric-catrac mateix del verb incomplet, al seu ímpetu lúbric de dona molt calda, diguéssim, la imatge de l'acte sexual mateix, i aquest degudament perllongat, allargat fins a cada orgasme repetit del mot finalment i triomfalment ensopegat.

Entre les coses que em diu llavors sobresurt la prop-següent, em sembla. Em diu que quan tenia uns sis o set anys — i ja cardava aitan sovint com podia, i açò amb minyons molt més grans — de dotze i tretze anys i tot, i de quinze i de setze — es veu que un jorn cap al tard, eixint a deshora de la masia, anant segurament a trobar-se amb algun marrec a la borda de l'hort — tot d'una, l'esglai! Car, traient el nas d'una cantonada, un home bestial, qui s'esqueia de treballar al mas de temporer, per a collir-hi cireres (o arrencar-hi cebes, o a veremar, qui sap), au, que me la va enxampar i, d'una revolada, se l'endugué a sopols, com una ploma, rere el corral i, damunt el femer mateix, llavors la va violar ferotgement.

Ara, aquell energumen, com dic, era molt fort i despietat, i s'escau així mateix que mentre se la cardava li anava dient tota mena de grolleries molt crues i insultants, i no cal dir d'allò més eròtiques, impúdiques, ontoses, valents — la tractava de puteta i pitjor, i li allevava xacres rai, com ara que li agradés palesament massa de cardar, i la blasmava per tindre un cul ja més burxat que el trau de la comuna mateix, i, en fi, no s'estalviava pas d'adreçar-li, bleixant i panteixant feixugament, pler d'altres obscenitats i brutícies semblants. Tret que tot allò, alhora que l'home satànic me la manxava com un desesperat, li ho anava dient amb un quequeig que, degut a l'excitació de l'instant, esdevenia més i més estireganyat i estrident. Car hò i tant, l'homenot salvatge era quec — i era potser el fet mateix d'ésser-ho que l'havia empès a fer-se, amb els anys, tan poderós i musculat, monstruós. I pel mateix cantó era plausible que fos aqueixa la raó per què, a còpia de rancúnia contra tothom, alhora hagués esdevingut tan rude i agressiu, i cruel.

Tot en tot, amb aquell home tan dur i gegantí, la xiqueta va comprendre que cardar, cardar, podia ésser molt més (*i molt millor, no cal dir*, em diu ara la dona) que fins llavors no s'havia pensat. Tant se val, la qüestió, tot plegat, que l'acció espectacular del quec tan decidit, i el fet mateix que quequegés, es veu que romangueren cremats indeleblement al sistema límbic de la meua dona. Trobava efectivament que el fet de quequejar — el *ca-ca-ca-ca-cà* sincopat del quec — figurava simultàniament l'acte sexual ideal — tot aquell manxeig sobtat i insistent, ardit i violent — i així els estigmes del delit se li oscaren càusticament a la part del magí més llefiscosa, lasciva, animada i amorosa.

Jo deia que sí, que sí, mentre conduíem de nit a casa — sempre dic que sí a la dona — i encara més falaguerament i enganxifosa quan s’embala a dir-me intimitats, és clar.

—En acabat de rebre repetidament la copiosa semença d’aquell homenot fet i dret, i com cal, i masclot, aquell home de debò, qui, un pic servit, ell rai, em va fotre un mastegot d’advertència (i l’endemà, l’ull de vellut, dient-los que havia ensopegat anant a cagar fora), abans no m’afegís, amb un empentota, de fems al femer, jo xiroia d’allò pus, convençuda que aqueix cop n’havia esdevinguda degudament prenys. Que triomfal em sentia! Em guaitava aquells dies mos pares com a dos desgraciats fracassats, cansats, envellits, nyicris, sobretot comparats amb el magnífic exemplar qui fóra ben aviat el pare de la meua excepcional criatura — i, ni cal dir, em guaitava els cardaires d’abans com a miquetes i merdetes, i faldilletes, incapaços de fotre’m fills sensacionals com els qui ell em devia haver fets.

—Admirable, deessa!

—Tret que... les setmanes (dues, tres, quatre...) s’escolaven, i què. La panxa no em creixia molla! Llavors vaig començar de renegar, de flastomar, de cagar-me a tort i a dret en tots els déus... car aleshores, infantiloide com era, no gens avesada a la ciència, encara creia en déus i diables... doncs açò... em cagava en tots els déus més o menys escaients, culpables... el de la gestació, el de la concepció, la generació, què ho sé! Tots els déus implicats... perquè els malparits no havien volgut beneir-me amb el fruit tan desitjat (i com m’ho faria després? Amb l’home, aquell monstre únic i meravellós, qui l’endemà pots pensar! Havia desaparegut del mas, saps?).

—I tant; per dissort, ai llas.

—Doncs bé; fos pel que fos, per qualque efecte mental o místic, vés a sàpiguer, tu! Aquella nit claferta de trons i de llamps on omplia encara més estentòriament, enmig l’era, exposada als maleïts elements, omplia, dic, de penjaments i de renecs com més anàvem més agressius, més sacrílegs, més apujats de to, boigs, desfermats, els merdosos déus qui tant m’havien fotuda la puta guitza no volent-me donar el fill del meu molt immens heroi, doncs... ep! Tot d’una, d’espetec, nyec! Vés a sàpiguer ara per quin càstig si fa no fot diví, o pus tost per quin mecanisme psíquic molt estranyet, de cop i volta, com dic, som-hi, se’m baden les portalades del cony i *ploc-ploc-ploc... ploc!* Que ponc i ponc... i ponc... i ponc! Allí mateix vaig parir quatre petits dimoniets!

—Òspima, vós!

—Sé que eren dimonis perquè portaven banyetes als caparrons, banyetes vermelles, roents; i llurs potetes eren de cabra, i les cuetes bifurcades, i amb sengles plomalls tots esborifats al bec...

—Açò és codonys l’estrany! I què en vàreu fer...?

—Tu què hauries fet? Quin desastre, tu, quina espifiada, i quin desencant! Els prenc tots plegats — i cremaven! — i els duc, sota els llamps i els trons, fins a la soll; i els hi llenç, amunt va, tanca enllà, avall. I es deixondeixen, i que contents! Vull dir la truja, i els bacons i els garrins, i apa, som-hi, ells rai, ganuts, dentegades amunt i avall... i, mig cuits i tot, se’ls cruspien tanmateix en un tres i no res.

—Quatre dimoniets, eh?

—Quatre, quatre; quatre ensems!

—Tots de cop, oi?

—I que cremaven i tot, sota la claror i la roentor dels llamps.

—Açò sí que fou doncs estrany, deessa. I tant. Ara, el que, si em permeteu, no trob gens estrany és açò altre dels quecs, veieu? Que us facin rajar tant el cony. Natural, oi? Quan hom hi pensa… llur staccato és d'allò més sexy! Ver!

—No pas…?

—I ta-ta-ta-tà… ta-tant!

—(…)

—Ai perdó! Prou sé que fer el ruc no em servirà de re! Al contrari!

—Abans d'anar-te'n a clapar netejaràs la cuina i les sales de bany, que abans que tornessis de correus hi havíem tinguda una certa… activitat; i deuen fer força oi. I au, que caic de son.

—Sí, deessa; bona nit; mercès…

—I prendràs esment que totes les finestres tanquin, ca?

—I ta… ta… Vull dir, bona nit!

Se n'anava badallant a matar l'araig després d'un altre jorn molt ocupat, i, ambtant, jo, alat, m'enfugia per una de les finestres de mal tancar. O ho somiava.

Fotent el camp cap al camp a cagar-hi alleradament i, amb la cistelleta del llacet rosa i blau al braç, alhora trobar-hi pler de salutífer nodriment. Nyam-nyam!

Tret que dec dormir, somrient, home feliç (*felicitats!*) qui só, tot sol al racó, en acabat de la feina ben feta, satisfet. Al vèrtex nemorós del tòrax, el limbe fosforescent al regle de mon carall trempadet mesurant avui vint centímetres o més; i al vòrtex sens fi del meu meliquet, que va burxant-hi com cercapous salivós el polsegós flairós cinabri; mentre a la gola, el vodka pectinat, acrobàtic, m'hi rellisca com lleterada dels vers homes, de qui l'activitat potser havia tinguda lloc als indrets que suara aitan nets, pobret de mi, no netejava.

Ah, fantasies delitoses del son! Que lluny som, benaurats, dels tètrics sopars de condemnat a mort per a la matinada!

~o~o~

Nictolúcides aigües qui no mullen

Meravellat, els deia *guaiteu, guaiteu!*

I ells feien *que no, que no veien re.*

I llavors hi queia,
car… havia oblidat que
només el qui el somia hi veu,
dins l'eixarm de les pregones aigües
resplendents
del somni.

~o~o~

Colom al cel

Colom d'iridescent pèl moixí,
aquest matí em tocava morir,
mes sabia que venia al vespre la pluja,
i, amb el Sol colgant, l'arc de sant Martí —

arc de sant Martí on fa bo de morir.

Nós qui emblemàtics duïm,
del coll, el pèl moixí tornassolat,
coloms, tudons, xixelles,
on tornaríem… *sinó al Sol*
pel mateix camí de l'arc de sant Martí?

En hiperbòlics vols acolorits,
lluny dels estocàstics titelles
i de llurs fats espantalls,
per l'arc del plugim,
pont cap al Sol qui mai no es pon,
ultrant els límits,
reabsorbits per les avials badielles,
al tan gruat somni adolorit
de l'inflamat corquim

de l'oceà angoixat del cel ascendim;
pel pont fugaç, ventís,
en sublimat irisat plugim transcendim.

De la gastronòmica veça a la bessa astronòmica
que, per l'arbre del Sol,
ens duu a la rel de l'esclat,
on la gamma cromàtica, desclosa, es resol.

Closos de bell nou en magrana o ou,
volves o volàtils esferes sense becs ni arpelles,
dins la llet del Sol al xup-xup bombolletes,
en esclatades colors prou tost ens espargim
en el somni d'ésser, en fi, fi bocí d'allò més fi:
miratge enjòlit o arc de sant Martí.

~o~o~

Aristarc Verdura, mort i resolt (38)

Aqueixa és l'altívola casa on em plau, beatífic, de romandre-hi... fins a la fi del somni; fent-hi vida camperola, pausada... i bonhomiosa, i semi-solitària. És dalt el turó aspriu i s'hi veu, quan surts per la porta de baix, l'estesa excelsa de valls verdes i muntanyes llunyes. I a l'esquerra, damunt un altre turó, hi ha el poblet, i rere el poblet, retallat al capdamunt de la carena, l'imposant castell. I a la dreta, damunt un tercer turó de vessants suaus, hi ha el campament d'estiu amb tot aquell bé de déu de jovent... i llurs tendes i envelats i llurs innombrables inventades banderes tacades amb tota mena de joioses colors... Ah, que és bonic pels matins veure-hi eixir en delitosos eixams tantes de minyonetes de cuixes llarguetes qui se'n van a banyar al Noguereta, o al Turbó, o al Francolí o al Flamissell... encara no he decidit com es dirà el riuet. Cada dia, esmorzat, davallaré de casa meva... passejaré sense empudegar ningú pel "meu" paisatge gairebé desert... hi faré una miqueta de pastor... em beuré una cerveseta esguardant el ramat qui sesteja i els moixons qui hi vénen gentilment a esplugar-los... mastegaré pa corretjós i formatge sec... i empaitaré amb la gaiata qualque salvatgina... i herboritzaré... i em banyaré els peus a un revolt de la riera... i xiularé amb les canyes... i caçaré qualque bolet...

Un soroll de quelcom que em queia molt a prop em va despertar. Vaig guaitar girientorn. Cambra totalment nua, estreta, escarransida, aïllada. Silenci absolut. A cap de les altres cel·les abandonades no hi viu ni una rata (què hi menjaria? si hi hagués cap crosteta perduda l'hauria trobada abans jo). Què pot haver-hi doncs caigut? Clapava a terra, vestit. Aquestes són totes les meves possessions: les sabates, els pantalons, la camisa, la jaqueta. Tot això ho duc posat. Cap de les quatres coses (i cap parrac o descosit que se'n desprengués tampoc no faria cap espetec com el que he sentit) no ha poguda pas haver caigut. Car no he caigut pas, jo, qui les portava; era jagut a terra com en sóc ara. Tret que hagués levitat mentre clapava… i el batzac de l'eixoriviment al món del… no-somni fos el soroll que sentia de quelcom que queia, sec. Què més tinc? L'espelma, la capseta de llumins. Un llapis a la butxaca. Aquest paperot on escric això. Un mocador força llord. Un carnet d'identificació. La foto d'un gat. Un bastonet dolç. Res no ha caigut, tot era a les butxaques…

I llavors hi caic. Enmig de la nit, en el silenci absolut, m'ha caiguda pels voltants l'ànima de n'Aristarc. Pobre xicot, s'ha degut haver mort en aquest instant mateix. "Bona nit, Aristarc; bon repòs! Demà dematí aniré a l'hospital."

I no vull pensar-hi més. Ja veurem demà què faig. Buf la flameta de l'espelma i torn a jóc. Tret que adormir-me de nou em costa. Em neguiteja quelcom. El meu amic Aristarc Verdura, el visitava ahir a l'hospital dels indigents…

(…)

—D'indigent a indigent (em diu), què fa la gent quan es mor?

—Doncs (li dic) posen llurs papers en ordre, llurs negocis en regla, dicten llurs disposicions… Fan un testament, nomenen un marmessor qui els meni a bon port els darrers desigs llurs…

—Això farem (em diu). Tot el que tinc t'ho deixaré a tu.

—Tens gaires milions amagats? (jo, fent xanxa).

—Tinc els pantalons, les sabates, el llapis, el mocador… Tot això ho hauràs de cremar… Qui sap els polls, i potser els microbis d'aquesta infecció que se m'enduu al clot… I, parlant de clot…! Hi ha la qüestió del cos. D'això sí que caldrà que te n'ocupis (em diu, una mica esverat, panteixant una mica més feixugament).

—Què vols que en faci?

—Havia pensat en cremar-lo. És més net, no creus?

—I la pol·lució? Diuen que afegir fum a l'ambient, no hi ha res pitjor per a perjudicar la terra. I ja sé que, com a mi, t'agrada molt la natura, els ocellets, els bolets, les herbes, les ovelles, les jovençanes qui es banyen als rierols i als estanys...

—Tens raó! Què doncs recomanes?

—Diuen que el més amic de la terra és que et colguin en terreny pobre. Així engreixes la terra, vull dir, em comprens, la fas una miqueta més agrera i feraç.

—I la pudor? I el fàstic?

—Ja veig que no et fa gaire gràcia. Saps allò dels... com se'n diuen... em sembla que se'n diuen zoroastrians... Són tan rucs com els cretins, però potser una mica menys... No sé per què ho fan, em sembla que per la famosa bestiesa de la "resurrecció de les carns"... en tot cas... posen el cadàver al terrat, que hi baixin els ocells a menjar-se'l, i quan el tenen ben rostat, no sé què en fan amb els ossos, potser els posen en lloc adient que es petrifiquin si fa no fa... La qüestió que quan li toqui a la carn de ressuscitar ja sigui enlaire on se l'han enduta els ocells, i es pugui doncs afegir al ossos tots nets... És clar, tot això suposant que els ocells no l'han abans convertida en merda... I en tot cas, com tu dius, és més net que no deixar que es podreixi sebollida i pudint qui-sap-lo...

—I les cagadetes d'ocells també femen el terreny...

—Tretes les que ens cauen al cap.

—És un bon sistema, tanmateix.

—T'hi apuntes, doncs?

—Si no hi ha res més...?

—Home, pots oferir el cos als carnissers de la ciència... Potser aprofitaran alguns dels teus òrgans per a perllongar una miqueta més la vida d'un altre desgraciat... O potser només hi faran experiments...

—Ah, això m'esgarrifa, els malparits!

—Si vols aniré ara sortint a la biblioteca, i passaré demà a dir-te quines més bones solucions hi ha als llibres...

—D'acord, i perdona per la feina que t'estic donant.

—Res, home; què altre vols que faci?

(...)

Així vàrem quedar. En no res. I tenia tota la raó, el pressentiment nocturn realitzat; n'Aristarc mort si fa no fa al mateix instant on la seva ànima empedreïdeta em queia al costat i m'espatllava el somni i la tranquil·litat. Car de bon matí sóc a l'hospital, i m'ho asseguren. Ja em coneixen, ja els havia mostrat ahir el paperet signat per n'Aristarc Verdura dient que ell em declarava el seu marmessor... I ara, al taulell, em diuen que efectivament s'havia mort durant la nit... segurament (mes com no tinc rellotge no hi puc ficar la mà al foc)... segurament a l'hora mateixa on, com dic, me'l sentia esbaldregar-se'm a la vora. Em diuen que el tenen a la nevera del soterrani. Que me'l puc endur quan vulgui.

I així és com em carreguen el mort del meu amic Aristarc. Què en faré ara? No teníem res decidit. Tot poder és patològic. Tantost tens gaire poder, les tendències se't torcen cap al cantó repel·lent. Només els indigents som gent sana. Tant se val. Mes ara què? Infectat amb aquest nou organisme, el cos de n'Aristarc, amb el qual puc fer allò que collons em roti, em crec superior. Com eradicaré tal xacra del meu caràcter; en altres mots, com me'n desempallegaré, del mort i doncs de les meves ínfules de superioritat que em fan agressiu i criminal, feixista i datpelcul.

Anem junts als canfelips públics, jo i ell (ell, mon enorme farcell), i ens fiquem en una de les cagadores. Ni ell ni jo no reeixim de cagar. Mai no hem pogut en públic. Una vegada, fins i tot, quan encara era jovenot i mig presentable, em detingueren i m'encofurnaren a la cangrí, només per haver fet veure que em cagava (i només hi era per a veure cuixa...). La cosa anà així... Vagarejant, m'ensopeguí amb els començaments de les classes en una escola per a pobres. Hi havien moltes motes de xiquetes — partenòfil, en sóc d'allò més llépol (de les xiquetes, no pas de les motes). Me n'adoní que els llocs de fer-hi caca i pipí eren dalt una plataforma a la qual s'arribava per unes escales de fusta totes desballestades. Com les cagadores mateixes eren fetes de fusta, i la fusta era tota foradada, m'havia dit que, si hi pujava, hi veuria molts de petits conyets (són els que més patxoca trob que foten). I per ço feia veure que em calia anar-hi de totes totes. La dona qui vigila (una vella esquerpa, vestida amb cassigalls), com em veu tan desesperat, em permet d'entrar en un dels dos canfelips improvisats. Per dissort, aquell canfelip només tenia porta a la façana. Part darrere era tot descobert. I al mateix replà hi havia una botigueta on una marmanyera dispensava pastanagues, naps, i nespres i codonys. Les clientes xerraven molt. Però tot d'una totes tres o quatre han aturat de garlar. Ara tothom em sotjava, tothom em tenia fix a l'ull, em fitava, cadascuna de les donotes prenent alhora un posat molt poixèvol, de jutge de censura. I jo fent palesament forces, tantes com puc; i el resultat... res de res. És clar, no podia, amb la presència de tota aquella gent. I tampoc no podia espiar les minyonetes del costat. Així que quin altre paperet! Llavors algú ha sortit a avisar el guàrdia de tres o quatre cantonades lluny. Ha arribat amb l'arma fora d'estoig i tot. Tafoi, quin record més lleig!

Aquest canfelip, rai; és dels tancats. I ara que hi som sols, desembolicava el paquetot una mica. Aristarc, com t'has tornat? Tot ple de cuquets se't belluguen, letàrgics rai, i grassonets, i irriten l'ambient; quines afliccions terribles no causaran en l'aire que respirem? Cròniques deficiències respiratòries segurament.

I a poc a poc, tant guaitar-me'ls, per comptes de profilàcticament o teràpicament, o com se'n digui, fer-hi quelcom, el que faig és, mímic rai, acabar fent la mateixa cara que els cuquets no fan. Anava i tot a fer-hi un mos, dalt, al muscle del pobre Aristarc, quan algú del costat és plany de la pudor.

És merda el que caguem, company! (que esgarip). Mes ja sé que no és prou. Que dels canfelips públics i tot és hora d'emigrar.

I tinc gana i no puc anar tant carregat fins als menjadors per als pobres, i no crec pas tampoc que, un pic arribat, m'hi deixarien entrar amb la mòmia pudent.

—Què faré, què faré?

I si l'encolomava al mateix clot, aprofitant qualque altre funeral que tingués lloc al cementiri més proper? Bona idea...? No se n'adonaran si jaquia rellliscar el paquetet mig embalsamat i en tot cas ben abrigat d'en Verdura mentre hi aboquen la terra? Ep, com qui no hi és, tot passant passant, esmunyim-l'hi d'estranquis, i continuéssim envant, xiulant respectuosament, atesa si fa no fa la cerimònia.

O què me'n dius d'un nínxol a mig tapiar? Si els distrec dient-los *Guaitin, guaitin, un pitecantrop hermafrodita, força higiènic tanmateix, tret, pobrissó, que amb les hemorràgies dels hemorroides concomitants a l'ofici*...? Cavà que per tal d'escatir-ne les innovacions anatòmiques, la maxil·la esfenoide i l'apòfisi xifoide, diguem-ne, i llavors, què ho sé, els estranys músculs i venes i ossos exhibits, els còndils, els tendrums, i, ni cal dir, sobretot, parlant d'elàstics tendrums, els múltiples esfínters a la carranxa, cavà, dic, que perdrien l'equilibri i tot, bo i torcent el coll dalt la bastida per a ullar-ho tot millor, vull dir, els paletes qui tancaven el forat...?

Suava suara, tan carregat, camí del cementiri, i, llavors pitjor, car tot d'una s'ha girat un vent pluig. I, al rabeig de la llorda mortalla, avançava a tentines, com a l'agre del repapieig — dos indigents ja sense titola qui, patint patint, s'estintolen, patim-patam, cap al darrer mèdol, o born, de llur bord trajecte que ara se'ls esvaeix com la visió; dos vells oldans qui, mig morts, a les últimes, es porten ells mateixos, corcada crossa cascú de l'altre, a l'indret adient per a fer-s'hi ja colgar. La societat ens hauria d'homenatjar pel servei que li fem — inservibles, ens ostem del mig, com els millor educats. Per comptes de què, ningú no en fot gens de cas; a part que temen la tempesta, i per ço els caminants no caminen, corren; i els vehicles són gargots esventats.

Ara el vent és ferotge. Volen arreu pàmpols, teules, tomàquets, cadires, escultures, finestrons. Em pensava que hi hauria més familiaritat en temps de crisi — gens de modèstia entre la gent, és clar, amb les faldilles enlaire, mes, si més no, més ajut mutu. Doncs no. L'únic qui carrega el mort, encara sóc jo. Ara que, també, em fa de contrapès, de com se'n diu, de llast. I em mantinc a lloc, no pas gens mogut, tot i que bufa i rebufa l'huracà.

Si el jaquia anar, pobre Aristarc? On aniria a petar? Segurament a la taula d'un cirurgià afeccionat. L'en dissequen el cadàver, li'n cerquen els procariotes i d'altres ninots i pòlips, i hi il·luminen les cavitats, i diuen *eureka* sovint, com si es piquessin els dits en arestes, o els pruïssin fiblades de cnidoblasts. I així anar fent. S'escola la procel·losa, tètrica, nit. I quan l'han pràcticament obliterat, bocinets per ací, bocinets per allà, au. El miracle es resol al forn...

No sé per què me l'esm rostit, servit en plàtera amb taronges i cebes, catiu Aristarc!

Car queia en records... Remembrant sentors d'infantesa, em tornava tot tendre i dolç part dedins. Al forn, pels volts de nadal, hi còiem (coíem) garrins. Els accents de ma mare em gombolden i bressolen amb el vent. Quan hauré oberts els ulls, me n'adonaré que el cos de n'Aristarc m'ha fugit de les mans. Se n'ha anat amb la sobtada riuada, com d'altres despulles de vaques, gossos, gats, cabres, humans, tots damunt davall, cap a les clavegueres, els rius, l'oceà insadollable, indeturable, inestroncable, inacabable de tots els morts de totjorn – els d'abans, els d'ara, els de després...

Me n'adonava que caminava sol. Només queia ara una plugeta dolça — tot pel carrer era lluent, envernissat... Tot era neteja. Tots els morts d'avui l'aiguat se'ls havia enduts qui sap a quins llimbs atapeïts de voltors i cocodrils.

—Ah, i que bé que s'està sol! I que bé que es camina caminant sol!

Car hi ha res al món més ensopit i depriment i ruïnós que les reunions amb la família, o els passeigs pel parc amb la família? La família, vós! Cascun dels membres, dels lats elements, un altre pes mort! M'hi moria de tedi i de fastig. D'irritació. Ara em venia amb desgrat tot a l'esment. Car el pitjor era quan de cop-descuit queien quatre gotes. Compel·lit inevitablement per la seva mania, mon pare confonia llavors el seu nas per un paraigua — i es delia per obrir-se'l i s'hi escarrassava i s'hi basquejava, i en perdia els collons, i s'hauria espellat allí mateix, s'hauria escorxat de viu en viu, només per a obrir-se el paraigua (que no era sinó el seu nas). I l'únic que el deixondia del seu malson despert era uns quants de trets gitats de ben a prop. Els espetecs el tornaven màgicament a la realitat – la realitat pansida i insofriblement soporosa. Per això tota la família anàvem armats, no fos cas.

Qui no va armat, ja l'ha cagat, dèiem a casa; i és l'única que cosa que mai vaig sentir-hi de mig interessant.

I ara havia aturat de ploure i tot, i tenia les mans enganxifoses, els dits com llimacs. N'Aristarc sencer, inclòs els seu crani òptim, se m'havia anat fonent fonent... abans la tempesta i el torrent i tot no me l'arrabassessin d'empertostemps. Tampoc no l'aniré a cercar enlloc. Qui sap on deu parar ni raure, ni si encara rau enlloc.

A poc a poc, m'he anat tornant novament l'esteta qui bípede i amb pas acurat s'enfila pels solcs polvoritzats dels camins menys fressats. Xop, goteig substància. Em migraré si bad gaire.

Rabent ara, enyorant doncs la casa dels somnis, no m'inhibeixc. Espontani contra la bonior dels borinots alarmats dels serveis d'urgències, m'envol, ocellesc. I el díptic historiat dels oronells m'afina l'olfacte — m'hi ensum el verd fosc i feraç, i, amb el verd pregon, la llibertat del son on la son ombrívola em mena. Casa dels somnis, on hi faig d'aventurer; la casa on hi viu el bandoler Manel, bandoler inactiu. I em somorgoll, tendinós, dins el bosc.

—Tomba't cap a mi, vols? (em diu, vocatiu, mon company de monòleg).

—Què et pruu?

—No oblides res?

—Res, res! (responc). No pas cap mort!

I, pler d'urc i alambor, he grimpat dalt de tot. Dominant els horitzons, sallant damunt el arbres, relliscant (com llambresca, llefiscosa, serp) per les verdes, atapeïdes, capçanes dels arbres del bosc, la casa albir, la casa altívola, suspesa entre les bromes, o per les bromes, on m'hi rau la glòria d'ésser viu.

Ni sóc mut com la serp, ni el vernís idiopàtic damunt els vidres de les finestres m'enlluernen. M'espols les escates dels anys on fui peix prògnat i portava, fidel, la càrrega d'un cadàver com gegantina rèmora. I ull viu (no pas ja de lluç fregit), i amb megàfon, i amb veu de violí, prenc comiat del malson del viure despert.

I dic, parafrast, com si fa no fa no em tinc...

—A la merda, ictiosi poixèvola; a la merda, cadàvers ambulants remenats en peixera, sangoneres de la foscor qui en l'amfiteatre de les síndromes pandèmiques (molt castigat per la maltempsada) carrinclonament feu veure que viure de menat titella és viure, quan només qui dorm i somia es propel·leix èpic pels al·lusius abissos del ple ésser. Sóc l'àrbitre dels ermosos guarets on les subatòmiques entitats canten i aplaudeixen com aloses als rostolls assolellats els malabarismes i les acrobàcies de l'aventurer autosuficient, sense alçaprem, i de qui l'icosàedre de l'espinada és reialme i flascó on tot es metamorfosa, calidoscòpic, en element de paradís. L'aup de les petjades del rabàs damunt la molsa dibuixa maduixes i saïms; la lluna a les cruïlles desertes, amb lluïssors de cloïsses de vèrtexs nacrats i afrodisíacs als vòrtexs irisats de llurs clovelles, descobreix illes, turons i flums de paisatges infinits closos en bombolles qui esclaten com codonys a la llar, on els cruanys es resolen en eixams, esbarts i poms de papallones, insectes metàl·lics, i ocells o orquídies virolats com les ombrel·les de les donzelles de fusta on hi empelt en un llampec l'esqueix vivent d'una part essencial del meu cos espiritual. Carboncles, i esquers i hams, em conviden amb mormols d'adondat huracà des del bategós racó polsegós on es desen, marrits i ala-tocats, els alenants ormeigs. *Vine a la dansa* (fan les escardalenques veus). Me'n desentenc. Hi sóc, enmig, i nogensmenys me'n desentenc. *Prou m'entenc i ball sol* (faig). Tant se val, oi? Car sé que fer i veure fer s'equivalen al cervell. Al cervell tant li és fer com fer veure com veure fer. Amb fer veure que fas sempre n'hi ha prou, si voles prou alt.

—Si voles prou alt, la carcassa et passa incòlume el pont; dellà, t'has tornat fumet irreverent; la predisposició dels voltors es troba compromesa; tot hi és cap per avall, llur quest hemisfèric l'àpex de la irracionalitat; retòrics, histèrics, perpetradors desmantellats, llurs testes toltes, tallades arran, plouen com granotes, de qui les assumpcions es revelaven tortes rai. No fas mai cap tort ni fas mai tort si en diferents estats de nuesa t'enfiles pel dret a tot estrop, hàbil menaire, eriçat i borni, acomplint les feines de l'oceà. Xerris, sémens i esgarips d'esgarrapaires rèptils les sedes estripen. Colles de galifardeus, de gambirots d'imprevisible versemblança, es dilueixen com ombres de sospitosos contemporanis qui, procastinant, demoren llur resurrecció. Ah com sota el garrot s'escridassen les estovades espinades, i com m'he ficat a maurar la pasta del pastís d'ametlla i gluten on galfons i pollegueres ardents, roents, pampalluguejants, es torcen de luxúria. Taüts de creosotatge recent són llaguts on jaguts onegem. Entròpics, el carismàtic espectre de totes les colors de cintetes ens condecora. Cony de bacora qui tresoreja escaròtics, paregòrics, antiescorbútics, d'on en romans (xucla que xucla) tot seduït. Apoptosis en mortalla qui en antifònics epitafis d'obsedida profanitat al canibalisme t'atien. L'oncle Tieta (patum, marraco, papu), de moribund a mort en quatre dies, i llavors doncs l'espitxa i la cobejança als visatges subversius n'aboleix tota dissort de naixença. Coordenades d'hipèrboles escumoses al marbre sota el qual el seu enigma no rau, quiti el fan de mai haver ficat els dits a traus de vidriola o d'altres entrecuixos. Els fetus bavosos dels ximpanzés qui escopinà damunt els motlles i estàtues de les víctimes qui mai no tocà som a l'enterrament. Renunciem a tota disciplina redhibitòria. *Ni ens reca ni ens pot recar haver perdut allò que mai no haguérem* (fastuosos choregem). Se sent aleshores alhora al xup-xup llunyà el chor imponderable de serafins eunucs i d'altres sopranistes cantant la samfaina amb xanguet que en Verdura fa xauxinar.

~o~o~

Tot és màquina, i tot es maquina en màquina

Et dic que tot és màquina

i que si res rutlla, prou n'és, *màquina!*

I tu dius màquina? màquina? quina?

I et dic pren-t'ho amb quinina
pren-te'n un glop o ja una màquila
mes tot va amb ressorts de màquina
(i no esperarà pas que no t'ataquin, eh?
els ressorts de màquina)

Capten-te, estreny-te'n la xàquima
mes tot, viu o mort, és màquina

Juga-t'hi faixa, mocador i barretina
mes poc reïxes que els fets no t'estomaquin, eh?

N'acabes amb la butxaca nàquissa
car tot és màquina i ressort de màquina

Els inspectors i llur gavardina...
els insectes i llur resilina...
els vehicles i llur botzina...
els tarongers i llur tarongina...

I, tos amants, fes que s'estaquin, eh?
i ensuma'n la putrescina...
ensuma'n la cadaverina...

Femer d'aflat que vaticina
la propvinent mort de la màquina
que, morta i tot, és màquina, màquina, màquina.

~o~o~

Aristarc Verdura, home feliç

Em pensava de petit que xo de les dones era la gran cosa.

Després en va haver una qui, prou bonànima, em va ensenyar l'horror, vull dir, el cony.

—Per xo he patit collons tant — vaig dir, caient del ruc —. *Un foradot pudent de carn crua? Give me a break!*

Mai més no m'hi he atansat. Alliberat de la càrrega del misteri, d'ençà de llavòrens m'he dedicat a viure content, sense cabòries, sense acolloniments, car prou sé ara què són (en llur més íntim pinyol) les dones. N'hec la clau. La clau de llur clau. És una clau que no obre absolutament re — i és un clau que ni treu cap clau ni enlloc treu a cap. És una clau cap al bertrol on t'hi envescaries com ocellet al brell. És un clau on n'acabaves clavat.

Fuig, dona, fuig, no sóc pas tan babau. Qui t'acaronés el gripau escorxat qui duus entre cuixes, ja faria prou si la infecció immediata no el duia a qui sap quin abís de bogeria i de malaltissa enganxifor, de llefiscositat deletèria, pruent. Car pruir-los els pruu constantment – per xo se'l graten – o volen que els el gratis – constantment – *i gratis, jotflic!*

Al contrari, estort, lleuger, llambresc, veieu-me en canvi cercant per la natura traces de saviesa, i alhora respirant aire net, i bevent aigua prístina. Mai pres, *no-nò, mai-mai.*

Al començament de la meua descoberta cabdal, em deia d'homosexual. Em pensava que ésser homosexual equivalia a ésser fi, sensitiu, amic de les arts i de les harmonies naturals. Mes aleshores vaig llegir a un organisme, vull dir, a un òrgan molt fiable (la viquipèdia, vós!) que els homosexuals ficaven llur pipí al forat del cul d'un altre home — o se'ls el feien ficar! I tan amunt com podien! Quin esfereïment! *Seriously? no shitting?* No fotis! De debò al forat del cul…? Exactament al forat de la femta…? Quin escàndol, vós, tanta de brutícia! *Ecs, ecs, i ecs!* Si hagués estat el forat de l'ull o el de l'orella… home, ves, encara com aquell. Però el forat del cul…? …!

Fastiguejat fins a les ganyes, ja no em vaig dir d'homosexual mai més.

Sembla així mateix (me n'assabentava a la mateixa molt fiable font), sembla que hi hagi homes al món qui, a més a més d'allò (el pipí per al pipí) que endinsen a traus de farnat o carnús, els pengen uns altres penjolls tant o més pendulars encara, i que en diuen “testicles”. Collonets, rai; *tumors de turmes, no, tu!* Mai no me n'eixiren per enlloc. Amb xo feia sort, ací no em puc plànyer, em naixien amb la flor al cul.

Tret que, ben plantat i saludable, de jovenet un altre flagell haig de patir. Se'm llençaven sobre! Ramats de noies em voltaven, molt agressives, que em volien heure, petés qui petés. Que els embotís el pipí al cony, o rebre rai, amenaçaven, molt cruels. Amb violència, violant-me. *No, no, mai!* Vaig aprendre llavors un moviment agonístic molt valuós. Amb totes les forces, etziba'ls un cop ràpid amb el peu ben ensabatat al cony: una puntada a l'entrecuix. Allò els fa molt de mal. Ja no volen cardar més. Se'ls engruna la dèria lúbrica de cop i sobte. Recomanat!

Allò que sempre he trobat molt estrany en els humans (pitjor, molt pitjor, en les femelles, per llur necessitat de reproducció) és llur grau de badoqueria – com es deixen decebre pels gèns i les hormones qui els fan anar contínuament de bòlit rere el pipí dels altres. Les de més de les vegades, es veu que no n'han mai prou en ficar el pipí, o que els el fiquin, amb una sola vegada, per traumàtica que els sigui; els cal provar-ho una vegada i altra – sempre amb els mateixos resultats pregonament descoratjadors, atxul·ladors, pobres il·lusos, pel que n'he llegit.

Els de més dels animals – a part de qualsque simis, qui es veu que són tan carallots com els humans – de fet, gairebé la totalitat dels animals en eix planeta – sobretot insectes i aràcnids, els quals ells sols ja deuen fer, què ho sé jo, el noranta-nou per cert dels tipus d'animal existents dins aquesta marejada esfera enjòlita on tots plegats fem la distreta viu-viu – prou n'han prou (gairebé la totalitat dels animals comptables), n'han prou i massa, *thank you very much*, amb una vegada, de ficar-hi el pipí, o que els l'hi fiquin els del sexe si fa no fa oposat. L'avinentesa esdevé tan deshonorable, l'experiència tan desagradable, que encontinent, tot seguit, avergonyits, molt ultratjadament fastiguejats, plens d'ois i d'ecs i de manies, es moren, sobretot els mascles, car les femelles, més enganyades encara, confien esdevindre'n si més no prenys, per a continuar el maleït cicle que enlloc no duu mai. N'hi ha tots plegats per a suïcidar-se, *indeed*, davant aquest panorama tan estret, escarransit, escanyador i limitat.

Mentre que, sense sexe, els horitzons s'eixamplen indeterminats, sense mèdols ni palissades de mútua animositat ni de recíproca infecció.

Sóc del parer molt seriós que el pipí només hauria de servir per a fer-ne. Per sort, el meu, amb els anys, de poc que era, passava a no re; se m'ha anat pansint i pansint, fins que un bon jorn, tampoc no fa gaire, me n'adon que s'havia pansit del tot; anava a fer pipí i – *ep, avall* – m'ha caigut per terra com ressec minúscul folíol. Ara, rai, molt millor; faig pipí per un foradet petitet, minyó, manyac – i és clar, *uf*, cap noia no m'emprenya ni m'envesteix de cop-descuit a esbraguetar-me... i pitjor, a espantalonsir-me ni a escalçotetsir-me, per a mirar de munyir-me i potser fins i tot pispar-me, furaç, l'escarransida saba; no, no, gamarusses, arruix! Que d'on no n'hi ha no en raja – *au, bah, i ara sí que us he fotut, cavà?*

Les dones – l'element més poderós de l'univers mercès a llurs estratègics forats, que són pitjors que la pitjor, més embogidora, flairosa, deceptiva, mefítica corol·la de flor mortífera – les dones perden tot llur poder damunt els qui manquem de pipí. Car amb què ens arrucarien? Amb quina mel·líflua metzina ens prendrien al vesc del giny infernal d'ocellaire vil, bare, celerat i fementit? O ens empenyien traïdorencament al bertrol... a l'abís condemnat de l'enteniment corromput, esmussat, negat, nogut i afetgegat amb l'oli atapeït de la constant latent lenta letal lleterada despesa inútilment i suïcida? El cervell del pipí – petit i tot, microscòpic, gairebé invisible – trumfa tanmateix el cervell del cap. I al capdavall, doncs, aqueixa fóra la solució al caos del cosmos, crec: *La pèrdua de pipí de cada ésser existent – o millor, de cada ésser imaginable, potencial; no fos cas que en brollessin de nous*. Sense pipins enlloc, tothom podríem esmerçar llavors la nostra estona vital en afers de pes, de debò vàlids i interessants.

Doncs sí; així anar fent, ves, tranquil·lament rumiant. Ahir, tant se val, ahir hi consirava. Per què perdre el temps en foteses del fotre? Hi ha tanta de poca gent al món amb ni que només fos un petit bri de seny! I sense descans s'esderneguen i besunyen com folls o com lladres només per a gaudir de millors pipins! Tan fàcil que fóra tot sense la pega enrònia del voler cardar! Et toques la pera (figurativament, cal tocar-te-la de debò ni et cal) i tanmateix prou sures, talòs.

També, amb uns quants de sacs de sosa càustica com els que hec a casa, rai; me'ls trobava abandonats, i ara em subvenen a totes les fretures fisiològiques.

Saps què? Mentre haguessis un petit indret amb teulada – qualque mendraig o recer per humil que fos – on anar ficant-hi les coses que t'aniràs trobant, rai; no cal en acabat que compris ni pispis mai re; a poc a poc, caminant innocentment per ci i per lla, t'ho aniràs trobant tot – una pinta, una roda, un ninotet; un elàstic per a fer músculs i forcetes; un llum, una sabata, una agulleta, un didalet… Un xerrac, un clau, un cargol… I el tornaviset, i el martell… I caragols i bolets… I móres, nabius, ametlletes, nous… Roba a betzef, i crostons… I innombrables joliues pedretes per a la decoració. I un llibre o altre, i un rellotge; una rajoleta de xocolata, una poma no gens macada… Com dic, brells i paranys i cimbells a munts que, tanmateix tantost trobats, trepitges amb rancúnia i els xemiques a tesa, car prou creus fermament que no s'ha d'ésser mai traïdor, i menys envers els qui mai no t'han ofès; al contrari, gairebé tots t'alleugerien la vida amb llurs càntics i advertiments, i quan en presenciaves llurs dois enjogassats i llurs àrdues astúcies.

Ah, i què més et trobes? Doncs et trobes ara i adés àdhuc un joiell i un dineret… que llavors podràs colgar, no pas com si fossin llavors que en acabat germinaran i produiran qualque arbre amb monedes o anells – no, no, no parlem pas de llavors, tot i que llavors te'n trobaràs pler així mateix, i que llavors podràs plantar-les a qualque clariana de bosquet i fer-te'n sense gaire o gens de feina un hortet – parlem de qualque arqueòleg sortós qui d'ací vuit o nou mil anys trobarà ton tresor, ço que segurament l'eixorivirà i el retrà tant eufòric com a tu te'n te'n fa de colgar-l'hi.

Admès, doncs, ca? Només amb les petites cosetes trobades la felicitat s'ateny.

Una vegada em trobava fins i tot una xiqueta qui, en pic néixer, ja parlava i comprenia – *quina por que em feia!* L'embolicava ben embolicada i la lliurava d'amagatotis davant a la porta dels verguers o dels caps de sometent; qualque mena o altra de burocràtic edifici d'oficines al poble veí.

I no sé si ho hauria de dir, perquè semblarà que vull vantar-me'n… o potser em criticareu que espatllava els esquemes, les estructures, i que no és pas possible el fracàs de les ubiques fractals. Mes què hi farem si així s'esdevingué!

Encara una altra vegada, no dic pas calcat, però semblant, el mateix escunç. Em vaig trobar aquest cop un vailet d'uns cinc o sis anys. No em repeteixc pas! *No pattern here! Definitely! Fractals be damned!* Car per a reproduir idòniament el cas prou calia que el segon mainatge fos, de més a més de repetit del primer, d'un format més petitó; i tanmateix, no sols era més gros, era el contrari de l'altre! Car si l'altre era femella (son trau cru!), aquest expòsit (amb vitet eixarreïdet) mascle! I no havia pas acabat de néixer, com prou he dit. Rossot, d'ulls rucans, anava perdut per un camp molt extens de conreus caòtics on els rèptils verinosos abundaven.

Que *qui devien ésser sos pares tan barliqui-barloqui i tan improvidents*, que li deman, sever.

Em diu mastegant màstic i colrat com un tomàquet, difident, a frec d'esclató, que, son pare, inics llenyataires l'estossinaven, i que sa mare i ell fugien de llur caseta al bosc fins que trobaven aquesta vall on s'amagaven al ventrell d'un panissar, covant l'estona tot rosegant panotxes i vigilant els farcells on hi havien atapeïts llurs béns potser més valuosos.

No sabia què fer-ne. *I on para ta mare?*

Amb deliri, o potser epilèptic, es projecta com si volgués mutilar'm. Un llangardaix gegantí, afusat, de llengua bífida, apareix damunt les mates. Mainatge i monstre sauri sonorosament ensopeguen. Els dos l'esglai! Ictèric com el màstic mateix, el valent cau per terra. El drac s'esblanqueeix, esdevé verós com si la por en lleixiu el banyés. *Si fos mig apotecari* (em dic) *potser conec cap sortilegi o duc al sarró cap remei que a ambdós duu remissió*.

Per què m'hi estenc? *Bide your time*, i tot s'adoba sol.

Més tard tallaré arran brots d'idil·li entre sa mare i jo. El pretext que sa mare emprarà per atansar-se'm passada la línia de saludable distància entre tot sollament de femella i ma immaculada innocència, serà l'alt grau d'efectivitat quan carburàvem ensems. Car després que m'enduia el xiquet desmaiat cap a redós per a guarir'l, una dona esbojarrada m'ix a mig camí i amb palesos instints assassins. Se'm figura furaç i rapinyaire, o pitjor, raptant-li el plançó per a fer-ne què...? Coure'l...? Atroç, em ve amb un bastó punxegut a treure'm un ull, o a segar-me cap caròtide, o ja a toldre'm el topí sencer. *Ep, ep, ep!*

Sort que m'escudava rere son fill. Se li estronca l'embranzida. L'aristol esmolat del tirapeu que amb urpes d'harpia brandava no perforarà pas l'estopa ni la brea d'aquell cos ben calcat i calafat. Impermeable a les burxades. Gens de sang no n'acabarà degotant. Encontinent sortíem de destret.

De mantinent son consirer entra en raó. *Torna'm l'al·lot o ets pell!*

Només el tornaré a sa mare.

Qui cony et penses qui sóc? En fi, mig ens fèiem amics.

I ara som el molt empaitat triangle qui molt fidelment s'emfractaleix en la distància.

La dona em repeteix el conte dels malèfics llenyataires, de qui la cobejança esdevenia mortífera, amb, de fatídica figura damnada, son marit, el guardabosc, car testimoni de les mortals abominacions que els destralers perpetraven en l'equilibrada natura i els arbres inermes. I em relatava com ella i el marrec se n'esquitllaven d'esquitllèbit, de la fúria anorreadora de la virulent tropa arboricida. I com esquivaven aquèn i allèn i es filtraven d'estranquis a través de tantes d'abjectes trampes parades.

I llavors quantes de peripècies no havien doncs en acabat endegades per tal de deseixir-se'n. *Lluny, lluny!* I com acabaven en aquests predis inhospitalaris. On aquest home solitari els durà, ínclit, heroic, a salvament.

Car cert que els trobava en merder pregon. Els menava a vila, car em conec cada drecera, galeria, endreçúria i carrerada, de tant que he caminat ací i enjondre, com em conec pel nom i pel tracte cada pedra i cada arbre. Mes volia dur'ls a vila, que les autoritats sabessin com esmenar'ls la situació.

Ambtant, hem perdut tot el bagatge, però tant se val; quina necessitat n'havíem? Quina necessitat n'ha ningú, amb cap bagatge que l'únic que fa és enfeixuguir-te el trajecte? Ara viatgem més expedits, emancipats. Darrera etapa: dels greixos del dipòsit de vehicles desnonats, a la neguitosa carretera; i de la carretera a cals veguers i verguers.

Aquella dona i jo, fent abstracció de son balderot marrec, hem acomplert (cascú son torn en la vetlla constant i els mastegots fàcils, ara ella, després jo, i així anar fent)... hem acomplertes totes les tasques calgudes perquè sobrevisquessin i em sentís prou com cal, vindicat.

Estalvis, a recer de tot soscaire, ara bleixant d'alleujament, la dona al capdavall se'm llençava al coll per a, molt reconegudament, petonejar'm. Li he dit que s'estigués, que ara mateix tornava.

He fotut el camp com un fuet. Ah clímax exuberant! Ja et tornes a veure les orelles! *Platxeri i solaç, suavitat i senderi, torneu-me al continent, re-imbuïu-m'hi l'eixarreïda carcanada!*

Èxtasi de la solitud... en esguard de la qual tota altra condició (i en especial la que implica el contacte amb els banals humans) és del tot insuficient, pàl·lida, nàquissa, cacoquílica... i n'acabes amb el fel podrit... o malalt del fetge, com el marrec.

Sense càrregues, doncs, benauradament aïllat, em perdia novament per les muntanyes.

En un tres i no res, per tresqueres subterrànies sóc a les envistes de la borgeta dalt mon turó. Ah com hi jauré! Activitat, rai, tret que cerebral, eminentment.

No n'estava gens content, amb la intrusió dels estranys, mare i xicot. Sovint, d'amagat, em barallava vigorós, mes sense fer-los de debò cap mal, amb uns quants de boixos de qui els el·líptics troncs entomaven mos cops de puny amb força equanimitat i segurament sense sentir-se'n gens; llavors em calmava; em llepava les nafres als artells, i caçava bolets.

Bolets, sí. I les herbetes – res no m'alta ni em satisfà tant com de trobar-ne de noves. Les tastes amb un ai al cor d'anticipació, sense basarda, gairebé delerós... I les de més de les vegades, se'n segueix el triomf. *Bo!* Sense oblidar l'afegit molt agraït de la salut.

Al meu hortet no hi ha herbeta dolenta – si no és prou bona per a mi ni per a ma querrina, és prou bona per al femer. La querrina la trobava passejant pels turons – anava, pobrissona, en orri, penyorada, i sense marca cremada enlloc. Ara la tinc per a la llet i el formatget – i menja, com jo mateix, gairebé de tot – sobretot verduretes sanes – *hum*, no n'hi ha cap ni una, on, en fer-ne ús sovint o en assenyat usatge, no et dugui sempre a millor delit. *I les conec!* No em dic pas Verdura de per riure! *You bet!*

Tant se val, el fet és que, arreu, tots els qui ben vivim, el nostre impacte és negligible; xo cal, com si mai ni viscut no haguéssim; el nostre cos femarà algun raconet, i au.

Ambtant anem trobant trobant... Som trobadors. Com els ocells mateixos – els ocells caiem en frenètic xerroteig quan hom ens anuncia, per fonts místiques, la imminent arribada de la monstruosa neu; tots a l'una, llavors, assabentats, ens llencem a la recerca de les percaceries, de les pellucalles – i els cucaires de cuques i cucs – *ei, i som-hi, som-hi, al bec, al pap, qualssevol xorrèstics doncs que hom sàpigui trobar per a omplir-se'n fort, bah, bah!*

I si la neu ha amagats els viaranys, rai, car la canalla muntanyenca tost se n'ha empescats de nous pel bosquet on només amb la samarreta i els minsos calçotets em bellugava un altre matí on eixia de casa segurament no pas per a córrer ans per a acomplir-hi qualsevol altra comesa, com ara esfereir els cerfs qui clandestinament brostaven per l'hort – o atansar-me a recollir cap branca caiguda durant el vent de la nit; encara rai nogensmenys que veig que duc a lloc els calçotets; de moment, davall la samarreta suada, em pensava que me n'havia oblidat de posar-me'ls i tot.

Hortolà tanmateix no gens exòtic, les verduretes de cementiri trob que són les que ja vénen més ben amanides. Pels evocatius canarons entre nínxols florits, en descobreixes = com si ets un infinitament molt millor Colom – un qui és home bo dedicat al bé – en descobreixes, dic, ressuscitades, de més saboroses i casolanes encara.

I ara que, albirant l'estimat paisatge, dalt el turó estant, em sent l'esperit delint-se'm per fugir... posareu-hi, si mai us vaga mica, damunt la llosa de ma tomba o, si xo no, ja en aquest mateix pedrís:

Ací assegudet n'Aristarc Verdura,
home sense pipí, home feliç,
no gens amic de re moll i indecís,
somiava llargues hores meditant,
i potser pesant figues, vincladís,
guaitant pondre's el riu i rosegant
força de pinyol encomanadís:
llobí, festuc i, a pleret, macís.

Passeu-ho bé, tots plegats.

~o~o~

Impressions errònies d'avui i d'ahir

Dic ja hi som em pensava que el veia del davant i el veia d'esquena.

Tot el que em pensava que era de l'un era de l'altre.

Se m'atansen i se m'allunyen sense cap fidelitat... ni finalitat.

El fracàs assegurat... i les rialles.

I el que em pensava que era ca ma cosina era ca la dona del vestit vermell lleuger – res dessota sinó les calcetes de cotó blanques – i lluny dels altres convidats m'ha dut a un racó i m'ha feta posar la mà sota sa roba d’estiu damunt un de sos pitets i em xiuxiuejava brutícies mentre se m’enduia a recer.

Jo qui sóc fill d’amant el qui em pensava que era mon pare era un monstrinyoli – ogrinyoli – car ni a ogre no arribava pobre banyut – qui amb vuit o nou anys em llençava fora abans la basardosa nit enmig l’hivern més fred.

El que em pensava que era un vaixell estratosfèric sallant dolçament pels infinits era el llit de ma padrina on convalescent hi he clapat durant dos dies i mig seguits després que a la matinada em trobessin ert glaçat arrupidet prop la porta de baix.

Finalment el que em pensava que eren emmirallats dos capolls o clepsidres vull dir crisàlides potser d’enorme papalló eren en espellir-se la mateixa persona i – de formes i tonalitats i tocs patatoides – ses dues personalitats tanmateix molt diferents – alfa i beta com qui diu del mateix espècimen de qui prou voldria saber-ne mai el nom.

És clar que el que pens que mai sabré no ho sabré potser mai i el que pens potser que mai no sabré potser qui sap un dia o altre molt fugaçment i ventissa – *clac!* – i ho saps.

~o~o~

passeig capvespral

desensopint-me de lectures somníferes
i per a exclusiva consumpció del meu enteniment
feia qualque comentari mordaç
mentre em guaitava caminant
la fauna del barri de les meuques

per les meues nàquisses possibilitats econòmiques
no em podia permetre cap de les copetes de licor
que enmig del carrer de mantes ampolles ambrades
en prestatges primparats em temptaven

millor arrambar’m a les voreres
on sord a les sorollades i orb a les lluminàries
m’estimava més copsar amb ull microscòpic
les dones qui ultrapintades em semblaven tanmateix
pobrissones prou lletgetes

i els miraires estaquirots – apart jo mateix és clar –
uns bajans i uns barliqui-barloquis

llavors tot d’una esclatà quelcom

una bomba o qui sap què vés a saber
dalt la cúpula que saltà com un barret endut pel vent
de l’imponent edifici de més avall
al barri ben proper dels llunyans negocis

l’edifici que dic el palau més massiu
entre els abundants severs palaus
que atapeïts i fortificats
prohibitius tothom altri inhibien
seu aquest també de molts de diners
– incomptables infinits qui sap

m’hi atansí badoc i els executius atlètics
eixiren molt organitzadament
desfilaren damunt la berma de dalt el talús que duia al vall perillós
tots ells només vestits amb calçotets impol·luts

conscient tanmateix de la injusta divisió del treball
la distribució dels guanys i guardons
i l’estratificació social tan insultantment establerta
no em podia estar d’allerar’ls una certa admiració
en guipar’ls tan ben plantats i nets
a despit de les insòlites ordalies que travessaven

aprofitant que tots miràvem flascs
una putaneta al costat em feia pessigolles a l’anca
fregant-se-m’hi l’entrecuix

amb un somriure piadós me’n deseixí

desemboirat tornava a casa
a re-emprendre les ponderoses no mai prou ponderades
lectures fosques.

~o~o~

D’interludi a interludi

Si la tempesta intervé sobtada
tots correm a improvisat refugi
mentre al cel els llamps s’obre pas
i els invents aeris hi perillen.

Ara més vives i relluents
pels efectes electromagnètics de la furient tempesta

les colors de les màquines voladores
— vermelles verdes grogues blaves —
enlluernadorament ens sobten a llur torn
amb llur tràgica beutat.

Tràgica car les màquines
embogides pels elements
s’entortolliguen al cel irritat
i encara ens cauran sobre i tot si no vigilem.

Ah doncs si correguéssim
cap als més sòlids hotels
entre els crits de les dones i els esclats
i les flamarades dels estavellats objectes celests
a espiar després rere finestres i cortinatges
el pas maleït del temps dolent...

Fins que tot no s’assereni
i tornin les elegants notorietats a desfilar
amb llurs vestits enlluernadors
— blaus vermells grocs verds —
mentre les velles...
mortes de curiositat
ens ofereixen de vigilants a les joves
amb la condició és clar
que a l’altra cambra en la calda intimitat
tampoc no ens les cardem.

~o~o~

Vespers al paisatge foscant

Sóc qui recull les escombraries escampades
i doncs qui a tothom dóna exemple

Sóc qui no vol pneumàtics enlloc
i qui duu doncs a aquest parer tothom plegat

Sóc qui gombolda les trumfes gegantines
qui creixeren sorprenentment soles en sas prou agrer

Sóc qui rere el darrer humil mendraig
retallat a la carena el cusc Solell descobreix

Sóc qui s'atansa a la dona qui amb vestit safrà
entotsoladament i melangiosa rumiava el per què

Sóc qui els esquelets descolga
perquè li ballessin davant i belleu l'eixorivissin?

Sóc qui els vespers colpeja
perquè tots correguéssim cap a l'oposat indret.

~o~o~

En un anyoc de vespres tardorals s'hi esdevé que…

Es reflecteix a les lluors i s'exhaureix en científic de qui tothora tremolen tanmateix més i més remotes les flaques ressonàncies.

Olímpic amb estopa calca els foradets per on se li esmunyiria l'ombra.

I amb l'esperó per ceptre la tendra mossegada del rabàs amb mucílags es frega.

Creu que es morirà aviat.

S'agemoleix davant les dolors.

Orxega amb el fel que li puja a onades i buida els gits a la soll.

Amb una tovallola es torca els torniols càustics qui li ixen vora els llavis.

Ah vana arquitectura del meu cos incoherent (teoritza covant èxodes vers reialmes d'eternal foscor).

Avalots com més anem més violents entre els empastifats elements que conté (o el contenen).

(Llavors es diu) *admès – potser per a no gaire – però de moment encara visc*.

I se'n va (s'envola?).

Col·lisions a betzef entre ell i les cantelludes bigues (com orba mesella falena decebuda pels llums i llurs oldament refractades conveccions).

Fluctuen les fases mentre caça estranyes balances qui enjòlit li dansen davant els ulls balbs de l'intermitent enteniment.

Continus ous espàstics brollen al reialme físic.

Els científics només n'hem vistes les closques.

Ah complexitat del sistema retocat per mai no vists tornavisos incerts (mentre viatja estàtic).

Persisteixen els fenòmens fins que (excedides) totes les mesures se sobreïxen.

Procrastinant rai mes tard o d'hora sap que acabarà admetent totes les paradoxes.

Cels tardorals de vàcues sincronitzacions.

Em sembla que sobreviuré (es diu més freqüentment).

Escateix que al seu surant prototipus les pigmentacions milloren.

Tret devers la carranxa (afegeix) *em detect com més anem més sencer*.

Dromòman sempre enjondre en indrets rars com era ans ara col·lapsat poc es mou gaire.

Ja només troba prou pintorescs (o eixoriveix molla les orelles amb) els crims dois follies i rebomboris de les fanoques remotes gentades (com més esventades millor).

Calze sollat de mon cul ple de cremalls (i se serva els budells i d'altres vísceres on els punxents torniols tanmateix s'amanseixen).

Admès (es repeteix) *potser per a no gaire mes de moment* (ei!) *encara viu*.

~o~o~

Aristarc Verdura, mort (39)

Se n'anaven de la convenció molt enfellonits la parella adés més poderosa del partit; els he anat a recobrar; eren al racó d'un xibiu del sector xinès, amb posat desesperat; el meu fill petit era amb ells; els he demanat si els plau que tornessin al local; que foren ben rebuts; que hom se'ls escoltaria i en faria cas; que els congregats estaven encallats, que ells amb llur pes desencallaríem tothom; l'expresident i la seua dona em diuen que no hi ha res a fer, que si els vull ajudar que els porti una altra cervesa fresca; li dic al vailet què vol, em diu que una altra cervesa, aleshores els arruc, els arruc en català, i emprenyat, no sé per què, per tanta de tensió, de neguit... *Els vostres néts parlaran tots en català, i quin paper hi fareu...,* car llur filla petita i el meu xiquet van junts, i ella és a punt de parir, d'ací un mes, mes i mig. Però l'expresident està encara més marrit. *I think I've got rabies*. I s'aixeca la samarreta i em mostra una inflamació tota roent a l'esquena, si fa no fa damunt la paleta esquerra. Li deman si l’ha mossegat cap gos, o fiblat un muricec, que només mossada de mamífer pot encomanar-li el virus de la ràbia. Que hi ha vaccins contra ràbia. Que un científic català en va trobar la fórmula fa més de cent anys. Que allò pus tost sembla fiblada de qualque cuca, fins i tot simplement un mosquit, i la reacció al·lèrgica ha fet la resta, i que allò amb una mica de glaç, que ara li duré, baixarà, i de seguida es trobarà d’allò pus collonut, que no es capfiqui tant, que el que té és una depressió del caldéu, que no s’ha de veure tan vell, que pensi en els néts que vindran, en les glòries de la nació, en els nous descobriments científics, en tot un futur resplendent... que sap què...? que tantost s’eixoriveixi, demà mateix, anirem al metge i analitzarem la picadota, i au, que vingui, que farem contents els congregats, que l’aplaudiran, i ella, que els aplaudiran tots dos com pares pròdigs, molt agraïts tots plegats que els en treguin encara un cop més, del merder on s’han enfangats.

Diuen que no, que no hi ha res a fer, que se’n tornen a Indiana, entre els pagerols fanocs; dos advocats esgarrapats, decandits, a pledejar pels interessos casolans de patataires i ramaders, de porcairols i gallinaires; escumant les darreres bromeres; que què hi farem, si a Nova York hi són de pus. I aquests dies llur salut es deteriora de valent, prou tost es moriran, llei de vida. L’edat no perdona. I això rai. Nova gent amb noves idees prendran qui sap si el recte camí, i, amb la bona estratègia, qui sap si els jorns de glòria on el partit manava a sis districtes i tot no tornaran. O millors.

Una rauxa em pren; els vull omplir els vults balbs de mastegots! El vailet, amb una certa violència, me’n fa desistir. Em duu fora. *Torna-te’n a la convenció i vigila què hi diuen. Duré ambtant els sogres a casa llur. Demà en parlarem. És hora d’asserenar’ns tots plegats*.

Anava cap al garatge on teníem la sessió i no sé com collons m’he desviat. Hi anava directe i on... On estic rodant...? Rodant? Del rodó al boterut, del dret al tort, de l’oblic a l’esgraonat... M’he ficat tot plegat en indret equivocat. Ciris hi cremaven, pudents. Foscúria tètrica i tèrbola. Gatgeigs betzols de capellanufes amagats. Les ulleres – o els ulls mateixos – emboirats... Ensopegava en qualque reclinatori. Hi caic agenollat. Quin mareig... ja hi som, l’atac... dec patir un atac de feridura.

(...)

N’Aristarc es jaquí emmenar, titella mal plegat funció finida, embotit a la caixa dels ormeigs de qualsevol faisó.

(...)

Tornem a ésser a l’any 1648-9, i hi bufa una anèmica brisa, segurament portadora dels miasmes del flagell endèmic. La ignomínia d’haver de tornar a veure’m engarjolat entre cruels monjos m’enceta xàldigues al fràgil tegument d’una ànima que cuida ja esquinçar-se’m definitivament. L’altra vegada que em tingueren perquè la meua cerca de llibertat (sempre la força o deessa qui ha menat el meu destí), la tria de les emancipacions de les condicions opressives (*abjectíssimes condicions tanmateix tan manyment aclamades, llas, pels “subjectes”, sempre redescobrint, ells, com estimen llurs “senyors” i n’admiren els mecanismes essencials de potència que tenen per a anar acollonint totdéu*), m’havia dut a fer-me subtil pedagog implicat a la cruïlla de la llibertat i la ciència, i a esbombar doncs l’única vàlida creença, assenyaladament: *La de la independència del pensament basada en el concret de cada objecte i com reacciona en contacte amb qualsevol altre...*; doncs bé, i tant, aquella vegada m'esditaren, prou ho revisc, i em caparen, i m'esllenguaren. Així van treure'm de llur fortalesa dels horrors, el monestir idíl·lic, com rebuig repel·lent; sense testicles ni cigala, que amb tenalles, sense anestèsia, m'arrencaren, doncs, car això és el primer que els plau de fotre tantost et tenen; i amb les mateixes eines i amb la mateixa mala traça, privat de llengua perquè no parlés pus, i de dits, perquè no se m'ocorregués d'escriure. L'avolesa humana, sobretot vestida amb l'uniforme marcial de les esglésies, és palès, se sent del tot justificada, excusada, condonada, àdhuc beneïda, seguint els molt estrictes principis del dogma. *Tot dogma és molt breu drecera perquè bogeria i crueltat puguin copular incessantment i sense recances*. Com en les regles prevalents als matrimonis, tot el que és arbitrari esdevé "natural". I qui piuli que s'hi ensuma quelcom de no pas prou net, de mantinent hom li escapça (per començar) el bec.

(...)

El boc jau al llaç! – ve aücant, i me n'esglaii, tantost bad els ulls.

Aquell afoll d'"amic" meu, el monjo dels monyons, aquell reconsagrat nan golut, qui perquè ha estat torturat i tolt de cada membre, inclosos els de més dels viscerals, i el fal·lus el primer, això rai, indefens, doncs, i alhora denunciatori i malparit com ca, més ràpid i tot que no el quadrúpede, ell qui només s'arrossega, i més intel·ligent, ni cal dir-ho, que no qualsevol gos, ara hom li allera de nodrir-se, com als altres gossos doncs, dels escapçalls provinents d'altres sacrificats adés trobats si fot no fot en pecat d'heretgia.

Què hi tornes a fer, al monestir, Aristarc? – em diu, i m'ho diu sense llengua, i tot desdentegat, tret que entendre'ns rai que ens entenem, i rient-se-me'n, sarcàstic, amb aquella seua grotesca ganyota de gàrgola, cruspint-se'm encara quelcom que m'han degut tallar mentre em torturaven i havia perdut coneixement, i ara "allò" fins ara meu raïa part de terra, probablement una cama, o un peu, o si més no qualque dit al peu, car prou sembla que rosega artells, tot i que no trob al meu cap que me'n manqui cap de nou. Tret que és clar, amb tots els mals del cos, potser no tria prou, el meu cervell, massa ocupat de destriar mancances, prou feina té a tractar de mantindre'm la identitat, *car què altre só que allò (oldans esdeveniments marcats amb la titlla titil·lant del record) que m'amuntega als seus envitricolls?*

(...)

Devot ple de vicis, voltat d'esperits de tàvecs, bèmbexs, polls, rats, borinots... llurs boniors irritants només tallades pels eixordaments adesiara provocats per les cridòries i estridències esgarrifoses dels ninots momificats, el llum al racó de la capella n'Aristarc trobava que no en feia prou. O que en feia massa.

Sóc – es deia – probablement la figura més important qui trepitjava aquest conquerit territori d'ençà de deu fotre pel cap baix set centúries o pus. Per canals pol·luïts, sense penedir-me'n ni guaitar doncs enrere ni una vegada, a desgrat de cada obstacle i gaura i contratemps, he obtingut aquest objectiu on ara em rabejaré. *Només els traïdors es penedeixen mai de res*. Hi ha enteniments arreu d'aquest quincunci sideri, i ni cal dir de d'altres i tot, que, segurament massa filosòfics, cogiten que les descobertes s'esdevenen providencialment i no pas per feina de músculs, i per coratge, i sobretot en reacció als cossers contracops rebuts. El meu sistema, en canvi, que és el dels herois antics encreuat amb el dels criminals pòstums, de tots els quals n'aprenguérem beceroles en lliçons d'història dites per bavosos bruixots, és el d'anar per períodes de puixança manifesta, i llavors aturar-me per a engolir-me cada anècdota – anècdota que voldria escriure en roca amb rocs que hi colpissin ferms, i que tanmateix me n'estic de fer, car qui em llegiria quan ja no roman ningú prou devot ni amb prou llum, doncs, per a saber encara llegir – i, en pair-la, reforçat i satisfet, tornar-hi, doncs.

Llavors s'atansà al llum i el fongué. A les fosques, la seua mà esdevinguda el roc escrigué en els ninots momificats el no re de la seua darrera acció, lletres que s'envolaren etèries o caigueren mortes transformades en calçobre i brossa, en miasmes i efímer espurneig.

(...)

L'endemà d'alfarrassar la vàlua d'allò suara conquerit tornaré – es deia – a les harmonies del meu quincunci sideri; em sembla que l'única aproximació possible a tot el que faig és la idíl·lica, car si ens posàvem a esguardar l'univers pel cantó lleig, més ens valia haver nascut orbs i sense llengua ni ja senys. Car què valdria el viure sense la capacitat de poder metre el dit a l'essència?

Com els pagans d'adés qui els calia pagar dimonis amb sangs, i suors i penes, per a surar ni que fos una nit més, i per això construïen inútils temples que ara em lleu d'ultratjar i conquerir, així els únics ens alliberats d'ara hem de pagar amb destrucció i sarcasme el que trobem de podrit i doncs de dolent (de malaltís) per a l'enteniment, si volem viure endemans d'idil·li i harmonia cascú al nostre quincunci sideri privat.

La seua assumpció (tanmateix errònia) havia estat que ara, en aquest salvatge (inhabitable) quincunci conquerit, ja no hi romania ens per a esclafar, anihilar. Car encara hi restaven dones.

Traïdes pels crits de dona que esfereïdes amollaven, aquells ens romanents li van semblar reguitzells maleïts dels antics dimonis colts pels carrinclons supersticiosos dels eons malastrucs. La discòrdia i la cacofonia li regalimaven verinosos com graus emocionals o valències transgressores a les perifèries del sensori agredit. Esdevingué esfera llisa per on rellisquessin els xiscles llençats i covà una estona el fàstic produït per aquell esclat forà. El revoltava immensament l'antiga divisió demoníaca entre mascles, mig mascles, mig femelles i femelles – (i infants i nyecs escanyats al centre maleït del quincunci contrincant – la decisió de l'infant – mut – en pic vençut el dubte existencial, el marcaria per a sempre ens limitat en un dels vèrtexs, ens monstruós de tota mena de malignitats eriçat) – l'avorria abominablement tot aquell procés on els ens anteriors a ell i als altres herois qui ara conquerien per al ver déu universos i quincuncis sideris com qui conqueria vertígens es veien sotmesos encara ara en certs racons no pas encara prou escorcollats – li produïen doncs basca no sols els ens mateixos ans el fet d'haver-ne de consirar l'esclavatge de llur condició que els constrenyia alhora a la mortalitat imminent i a la dependència dels dimonis inexistents.

S'esvaïen els sorolls de les cascades i els ocells canors; començaven els delers i les picaós devers les neteges higièniques; succintament, calia escosir el panorama i marcar el fitó volgut; les pressuposicions massa mastegades calia escopinar, i créixer, calia, en més agut, enorme, odi contra els munts marginals de brossa. S'enfonsà en un pou gratant dinàmicament la terra atrapada en mònades carcinogèniques i s'allerà llavors la identitat específicament apropiada per als exterminadors d'obsolescències.

Rèptils, bèsties delusòries, per comptes de rocs, ho ocupaven ara tot. Ell, dur, amb glavi, s'atansà als decadents (infants i femelles, febles, balbuços, suaus, tendres, compulsivament abocats al plor), criatures arrapades angoixadament a tòtems... *Tothom heroic viu, sol, al seu quincunci sideri, absolut; tothom salvatge, arcaic, viu en família, aboldronat, en voluda vil, en brut, apilotat*, els hauria dits, mes qui, ni com, l'haurien entès? Amb èxtasi, la boira ontològica que els envoltava, els l'esborrà com un huracà de qui el cosiment únic fos esbarriar males marors, afollar amb profusió de focs els focus pestilents de desraó.

(...)

Fatídic duel de l'ésser íntim del vellard Verdura amb els propis malsons sempre armats amb el darrer mandret de la feridura.

Serva't amb totes les forces romanents als agafatalls relliscosos de bol·lards i norais de qui ets o deus ésser part dedins ben endins de dins; no et jaqueixis pas endur per les onades de l'agnòsia rampant que damunt se t'abraona traïdorenca per a enfonsar-te en pou d'ignota nit permanent. Pels nous clots envaïts de sang corrompuda, l'ombra mare et pon ous d'esclatat no re. Una borrasca interior tot ho anorrea, la pols opaca et vol oclòs, et vol absent, et vol ignorat de tu mateix.

(...)

Al refugi per culpa de l'huracà; amb el meu fillet petit, ens ha tocat anar a jeure amb una parella jove; mentre vaig llegint una revista dels anys quaranta — molt interessant, acolorida amb colors d'estranys contorns i tonalitats, amb fotos de dones mig despullades — la parella s'ha posat discretament a cardar, el braç d'un d'ells — i, si m'esm que és el de la noia, em fic a trempar; mes només tremp a mitges, no fos cas que fos el braç del xicot — el braç d'un d'ells frega rítmicament el meu a través l'estofa fina de la flassada que ens separa, mentre el vailet el tinc jugant al racó, el serv amb una mà, la mà que no serva la revista, i mig jagut i tot amb un cop d'ull cap avall el puc vigilar que les porqueries amb les quals juga no se les acabi embotint al pap.

(...)

Grans magatzems — mai no hi compr re — al contrari, part del vestit que duc (posem abric, jaqueta, mitjons, camisa) m'ho trec i ho lleix penjat a qualsevol lloc de qualsevol manera; ningú pren prou cura a retirar-ho, ni a emblar-ho; ni menys a comprar-ho, és clar. Sempre ans d'anar-me'n ho trob tot com ho he lleixat. M'ho tornc a posar i au.

(...)

Al fons de la nevera, aigua calda, lleugerament pudent — hi vaig llençant les claus, i els claus, i les monedes que em vaig trobant — en tinc per a obrir portes i descobrir secrets, o si més no per a triar-hi ferralla i qualque dineret si mai em cal — hi tinc també targes-tiquet metàl·liques o plastificades, o si fa no fa magnètiques, per a espectacles o partits de futbol que no s'han fet ni es faran mai perquè abans l'esdevinença o l'avinentesa l'equip ja l'eliminaven o l'elenc feia naufraig.

(...)

Avions s'encallaven a ple vol. Un gat negre se t'enjoguineix amb la sabata. *Per a l'horda llorda sempre és l'hora de l'or*, rítmics cantàvem. Els polítics avariciosos (n'hi ha de cap altra mena?), ja els coneixem, tots reus de concussió i peculat. *Ai, Aristarc*, li diu descarnada una veu, *de fàmul de partit a fàmul de déu. De dogma a dogma, i sant tornem-hi*.

(...)

Selvàtics territoris mentals oberts per la feridura per a la fe imperialista de la personalitat renovellada, la identitat apariada, fal·laçment íntegra de bell nou.

(...)

Som els immonstres, som els invasors, portem la creu i la clau.

Els immonstres – llur pas anihilador. I llur prepòstera xeringa sedueix totes les dones. És una xeringa icosaèdrica, mutant, canviant, esteto-, vull dir, estereo-, no, estroboscòpica, calidoscòpica, i és doncs delitosa xeringa qui delitosament xeringa la nit durant, sense descans, bé que amb ritmes variats rai.

Llur xeringa immensa i monstruosa s'adapta a cada matriu, ocupa tot el territori envaït i l'estimula sense preferències, pertot amb la mateixa embranzida i amativitat. *Les dones fem crits de goig tota la puta nit*.

Els immonstres, contràriament als monstres, no són monstruosos altre que en llur monstruosa xeringa de vori i pell d'ase. Xeringa de plaer qui penetra com esmolada daga i et prenya en atroç simulacre.

(...)

Aristarc, Aristarc, em sentiu?

Pare, pare? hi sou? Hi sou?

(...)

Mòmies clavades a les parets, mòmies xisclant esfereïdament. O àgnates i aglosses sobtadament.

Us vinc sotjant, intercanviables ninots!
Únic us sóc!
Sempre part damunt la barreja, car ni compr ni venc mai re.

Pretenia d'ésser mut *perquè no em calgués d'explicar el pecat.*

(...)

Ni allitat no em convenceran. Els engalipadors del guariment màgic me la portaran sempre fluixa; massa els conec.

Tret que ja em diràs per quina malaltia hi vinc? (Dolorets... cancerets... mareigs... basques... la por a l'aneurisma...?) (Paròtide paròdica? Periòdiques piorrees? Els eburnis oronells, tributaris de la putrefacció?) Lleig paó plomat, hauria volgut encara fer veure, pintar re, ni que només fos uns quants anys més... No sap la meua ànima enverinada que, putrefacte, el cos ha claudicat; per sos oronells eburnis hi ragen piorrees. Voraces aberracions adquirien domini damunt cada pany de corpenta, per tit que fos. Lladres de nit – llur sobtat atac. *Vinc a cardar-vos-em la dona*, m'havia dit el cap de secció. Pertot, els adreçadors se t'ericen davant – t'has de saber inclinar amb prou traça ni mònita per a mai poder-hi anar passant.

Ja no m'engalipareu més. Massa claupassat. Em reconec mig endut pel torrent carregat de morts.

Ara ja, si doncs no ho veig no m'ho crec. És com qui es creu la "història" – com les historietes de la vora el foc per a mainada, t'amaneixen l'esperit de ben menut per a l'adoctrinament massiu que s'atansa; te les conten generalment pudents i impotents desgraciats qui volien que la petja restés de qualque invent de personatge o fet. Invent, car re del que mai et digueren no és veritat. Tothom qui et conta la història t'està contant un conte de la vora el foc, t'està tractant de pàrvul, pueril, molt crèdul.

Només el que els sentits et revelen et creus – i amb prou feines, ja ho he dit.

I ara m'he despertat i em pensava haver perduts els calçotets; els cercava pertot damunt el llit on vagament em semblava haver jaquida la roba. I efectivament, entre munts de calcetes molt escarransidetes de minyona i alguns calçotetots de mascle barrut, al capdavall, eureka, ací hi són, els pantalons, la samarreta... Els calçotets tanmateix enlloc.

Pots cercar, no els veus pas aumon. Jaquiràs-ho córrer, doncs... tret que, al darrer moment, quan sóc a punt de ficar-me els pantalons i la samarreta amb els quals me'n record que arribava a la clínica dels engalipadors del guariment "espiritual", me n'adon que els calçotets els estic portant. Els duia damunt l'estona durant! I quina mania de creure'm que els havia perduts! (I això, savis, com es guareix?)

Així que, evidentment, ningú no m'havia convençut que em despullés completament – i llavors potser aturaven d'insistir-hi. Se'n desentenien. Desapareixien. Ja no els veia més, i m'havia adormit. Hores senceres, segurament.

I ara ja ho veus. Els antics engalipadors qui et somreien molt a prop, salivosos, escopinant-te capellans, infectes ximecs, incessantment, assajant de convèncer't que llur "fantàstic" mètode curatiu molt "místic" era d'allò pus collonut... ara qui sap on rauen. Expulsats, evacuats, fugits, pels deutes incorreguts.

La qüestió que m’havia adormit al doble llit, i ara el llit era simple; en mancava com si diguéssim la meitat. I la clínica d’estranquis s’havia tornat hospital amb cara i ulls. I els qui visitaven i aconduïen eren metges i malalts diguem-ne genuïns. I on damunt el meu llit doble només hi cabia la meua roba, ara, com he dit, hi cabien, al llit simple i soliu, munts de roba (sobretot íntima) d’altres malalts (malaltes sobretot), qui en aquells instants mateixos devien patir manucleigs i recaceigs mèdics rai; pobra gent, calia plànyer’ls, si no fossin tan rucs d’haver-hi vingut voluntàriament.

Tant se val, a hores d’ara ja m’he vestit i estic fotent el camp. Encara doncs inviolat, ixc al carrer, i el carrer no ha canviat gaire del com era el mateix carrer al temps qui sap si gaire remot on entrava, enganyat, a la clínica dels engalipadors dels guariments “miraculosos” dels collons, tret que estic segur que no hi entrava al capdavall per a mi mateix, que hi portava algú qui m’ho havia implorat, o al contrari, hi venia a rescatar algú altre, qualque carallot qui s’havia lleixat seduir per les rucades dels “màgics” saludadors de merda. Tret que ja em diràs qui. Una noia qui coneixia? Un amic? Un familiar? Potser només qualcú qui cridava ajut (o m’ho semblava) a través dels vidres entelats d’una de les finestres?

No sé per què sempre m’embull ni agarbuixc (aquesta dèria de servei; allò d’estimar el proïsme, per poc que en sàpigues); en tot cas, sempre confonc les prioritats, i prenc, no pas la via dreta, qualque biaix perdedor, qualque drecera torta, i m’esgarrii lluny dels eidòlons normals del qui sóc, les ombres definitòries identitàries, les projeccions convenients per al meu (altrament a la bestreta convingut) anar fent pel món. Ja ho veieu que no sempre donc la culpa als altres, ni de bon tros; sovint el qui té més culpa (prou ho reconec) sóc jo.

Mes ara sóc fora... On aniré? Me les camparé ben lluny, entre oliveres, vinyes, pinedes, a les envistes de la ratlla de la mar...

(...)

Qui paga pel teu tiquet al tren, Aristarc? El tren és a trenc de partir. Aristarc? Aristarc...?

Pare? Pare...?

(...)

Desendollem.

(...)

I... i... ic...!

~o~o~

Sóc el negrot qui truca a la porta

Mig intrèpid espiava el nyèbit
la dona qui es ficava al bany ambigu,
mes llavors copsava d'esquitllèbit
del mal armat marit el bleix contigu.

Ui qui planteig! Es resoldrà amb estrèpit?
Això no ho sap ni el més perspicu!

Tret que el marit és tan decrèpit,
i ha el nyèbit un aparell tan poc conspicu…

Per a la dona cada opció li fóra dèbit:
Tan naquis aquest, i l'altre més exigu!

Tret que qui vol espigueta de blat o d'ordi?
Poc cal pas que cap del dos mai se'm descordi!

Si ens banyem és només – ai, collons, misericòrdia! –
per al ben empanotxat tercer en discòrdia!

~o~o~

Sentíem l'estona melodies de ballet (o ens ho semblava).

Aquests són els fets.

N'Alfreda Raïm i n'Aristarc Verdura foren casats el dotze de maig d'enguany.

Abans-d'ahir, setze de desembre, durant la matinada, va caure una gran nevada.

Érem diumenge, setze de desembre, doncs. Abans de les vuit del matí, n'Aristarc obria les cortines del dormitori i veia tot el jardí nevat.

Exultava com un minyó. *Freda, Freda,* li feia, insistent, a la dona, *esguarda'm com ha nevat! Ah i que és bonic! Neu virginal! Quina talent tinc tot d'una d'anar a tastar-la! Freda, Freda! Tinc una idea! Tothom dorm; vull dir, els veïns; avui és diumenge; no s'aixecaran pas abans les deu; i de llurs finestres no es veu re rere la tanca de pedra! Té! Agafa la càmera! Agafa la càmera, vols? Me'n vaig a fora tot despullat! D'ací dalt la finestra, fes-me unes quantes fotos tot pèl a pèl enmig la neu virginal! Artístiques, et dic! Freda, Freda, em sents?*

Què vols? Et sent, et sent!

Serva, serva! Serva que et caurà, la càmera! Tot preparat. Només cal que tiris unes quatres instantànies; veuràs que collonut. Faré unes quantes poses artístiques, poètiques, m'entens? Faré àngels a la neu. Freda, ara baixaré. Freda, em sents!

Sí, sí.

Apujaré el termòstat fins a vint-i-dos graus. Em sembla que fora deu fer fred. O potser no. La neu sembla polsegosa. Potser fa calor i tot, amb aquest Sol que enamora. Freda! Esguarda'm el paisatge, si et plau! Has vist mai re de tan meravellós! Hauríem de filmar un documentari i tot. Per a recordar-nos-en tota la vida. Freda, te n'adones! Una nevada tan magnífica potser no la veurem mai més, per aquest verals! És un regal d'hivern de noces! Freda, me'n vaig a baix. Faig pujar el termòstat, i ixc fora, tot despullat! Em sents? Quina talent tinc d'atipar-me de neu! Freda, para compte que no et caigui l'aparell. Freda, Freda! En dos o tres minuts ja hi sóc. Fes-me les fotos tantost m'hi vegis, abans la cigala no se m'amagui esfereïda pel fred, com el cos del caragol quan li plou sal. Oi que m'entens? Hi vaig, eh? Freda!

Sí!

(...)

N'Aristarc corregué cap al pis de baix. Féu pujar el termòstat, de disset graus com el tenien ara, fins a vint-i-dos, i davallà encara fins a la porta de darrere, cap al jardí. Es despullà completament i eixí a la neu. La tastà. Deliciosa! Era una neu tova; calda i tot, semblava; el Sol hi espetegava de ple. Quin enlluernament!

Corregué nu fins una mica abans d'arribar al mur que separava llur jardí dels altres jardins de les tres cases veïnes. Fent un bot, es llençà a un indret pla perquè en les fotografies no es veiessin les trepitjades d'accés al punt verge.

Guaità cap a la finestra del dormitori. El raigs del Sol s'hi reflectien rabiosament. Li semblava que encara era closa. N'Alfreda s'ho devia pensar. Potser ajustava o calibrava els pius de precisió de l'aparell. N'Aristarc va haver d'acalar els ulls. L'enlluernament l'eixorbava.

El fred l'anava posseint. Per sort, va sentir un soroll a la finestra. N'Alfreda ja hi devia ésser. Tingué una altra pensada, una mica picant. Es ficà bocaterrosa; amb el cul enlaire, fent veure que estimés la neu; que se la cardés. Sabent-se vist per la dona, àdhuc trempà. El prepuci féu morros, musclejà, s'arrupí, romangué arregussat; el capoll, nu, s'umflà i enlluentí; tres o quatre gotetes de lubricant aparegueren als llavis del trau...

La neu flonja era molt superficial, una capa primeta d'un parell de dits. Sota, tot era glaç molt dur. Feia, fora, per davall dels deu graus; negatius, vull dir. I ara el Sol s'havia amagat darrere uns núvols negres. Després de les fotos de cul, n'Aristarc volgué prendre una nova posició, potser per a fer un àngel a la neu tot bellugant braços i cames en ventall, mes llavors, carall, se n'adonà que tenia el vit enrampat, enxampat en glaç. Se'n rigué empegueïdament. Digué, cridant una miqueta: *Freda, Freda! No és per riure! No em puc bellugar. Si vull deseixir-me'n em fa molt de mal. Freda! Fes rajar aigua tèbia i porta-me-la que m'alliberaràs!*

Freda, si et plau! Ai! Fa molt mal, fa molt mal! No ho dic de riure.

(...)

N'Alfreda Raïm va sentir que n'Aristarc l'empudegava de bon matí. Va sentir vagament la porta de baix. Cercà el cos de n'Aristarc perquè tenia una mica de fred, i només hi va trobar el coixí; s'hi arrapà i continuà dormint. A poc a poc la temperatura ambient anà pujant. Tot d'una va sentir un soroll a la finestra. Badà una mica els ulls. Re. Els tornà a tancar. No havia vist l'ocell qui, enlluernat i afamegat, havia ensopegat amb el vidre vivament assolellat. Un altre soroll, en acabat, ni la va inquietar; en aquell moment somiava pregonament. Era la càmera que havia caiguda a l'espona; mes, com diem, no en féu cap cas; cap consciència del que fos.

(...)

Eren quarts de nou, i en Steve Coffin, el veí de la dreta, era al canfelip, i alertat per les sotragades als vidres, esguardà finestra enfora. Una borrasca de neu s'havia aixecat, ferotge. Va guaitar amb un bri d'aprensió cap a les branques dels arbres, carregades de neu i fuetejades pel vent. Desviant els ulls, també se'n va adonar d'un ninot de neu boterut, caigut damunt el cresp endurit de la neu, vora la tanca de pedra, al jardí dels Verdura. Va sortir del canfelip; en entrar a la cambra, li va dir a la dona, encara jaguda, *Quin ninot més malfet han fet els carallots de l'esquerra*, i se li tornà a gitar a la vora.

(...)

Freda, Freda, amb un filet de veu, mormolava n'Aristarc, *no em puc moure; ca que arribes...? No és de per riure; això... això va de veres... Freda... l'ésser... l'ésser em fuig per un forat... el forat de l'orella dreta... i... i... i amb el darrer filet d'essència... aixecaré el braç... i amb la mà esquerra... m'abaixaré les parpelles... I bona nit, què hi farem, bona nit... Bona nit, Freda... Freda? Freda...? Ah, ací ets! Uf! Quin descans! Gràcies, tu! Ja sabia que em salvaries. Ah, que bonica véns, Freda! Celestial, tota blanca, perfecta, adorable, com una ídola! I acollidora, somrient... I calda... Calda... Ah i que bé que s'hi està, a la teua sina, Freda! Ets l'àngel...! Ets l'àngel de la neu! Gràcies, gràcies...! On em duus...? Ah, has encesa la llar de baix... Hi crema la llenya a tot estrop...? Sí que em sembla ensumar-ne el fumet... Per això devies haver trigat una miqueta, oi...? Vols dir que calia tant, vull dir, encendre el foc i tot? Oi que no m'oblidava pas d'apujar el termòstat? A vint-i-dos, a vint-i-dos graus, com sempre que som a casa. Trobes que tanmateix en aquestes condicions cal el foc, un foc ben viu... i reviscolador. I tot allò altre, dius...? Tot preparat... Comprenc, comprenc, mercès... Les flassades...? Les begudes...? Gràcies, gràcies, amor! Sempre ens hem entès perfectament... Ets un àngel... Millor que un àngel... Un angelet del cel, diví, miraculós, com se'n diu, taumatúrgic...? Dama blanca de bondat... Fada dels vels vaporosos i perfumats... Te m'enduus als prats eternament suaus i assolellats... Harmoniosa, virginal, mig assumpta... M'embolcalles, m'annexes, posseït...! Ah i que s'hi està bé! Als teus braços, fos en la teua escalforeta... Hi estic com al paradís! Mercès, deessa... Freda! Per sempre més viurem feliços, així, abraçadets... D'aquesta en sortim segellats en unió perfecta per a l'eternitat... Una abraçada absorbent, totalitària, esclatant... ascendent, ascendent... Freda, Freda. Ah... Ah... Quina felicitat!*

(...)

Cap a migdia s'aixecà n'Alfreda. Amb el peu, sense voler, trobà la càmera per terra; què hi devia fer? La recollí. Fora, el mal temps continuava. Tot era fosc, ventós, desagradable. Encengué tots els llums. Se n'anà al canfelip. Una cançoneta li rondava pel cap. *A la neu virginal, faunes i verges; al pou de les heretges, foc infernal*... Quines rucades. Ho devia haver somiat. On es devia haver ficat n'Aristarc? No se sentia dins la casa cap soroll, ni havien pujades de la cuina les sentors de cafè i pa torrat que pujaven normalment els diumenges quan n'Aristarc es llevava abans d'ella. Vols-t'hi jugar que se n'ha anat a veure les destrosses de la tempesta? La curiositat se'l menja sempre. Quina sort, tanmateix; no hem perdut el corrent. Mes renoi... Quina mandra, els diumenges!

(...)

N'Aristarc no s'havia mogut. Ni la ventada rasa no l'havia mogut. Només la nova neu mastegotejada per les ràfegues l'havia amortallat, car, somrient i tot, mes ert i glaçat completament, efectivament, mortalla li esqueia, car feia un parell d'hores o més que era mort.

(...)

No direm ara els crits esgarrifadors (*histèrics*, en va dir l'endemà a l'oficina en Steve Coffin, qui a l'hora de l'esdeveniment esguardava a la televisió un partit de futbol on els seus acabaven de rebre un altre *touchdown*), no ens estendrem pas, diem, amb els xiscles esborronadors de n'Alfredeta Raïm quan, cap a les cinc del vespre, el descobrí, descobrí el cos, fet còmic ninot tibat, del pobre Aristarc. Massa tràgic fóra, potser. Amb un petit toc d'horror en tindrem prou, per a avui.

~o~o~

Urc de copròfag, i amunt (*vull dir, avall*)

No se'ns en justificarà pas. Ets com ets, i s'ha acabat. Si tu no fórets tu, no fórets ningú. Tot el que t'alteraria la identitat fóra destorb o verí; tot el que te la "milloraria", te l'empitjorarà.

(...)

Indeleble temptació dels bolquers ençà, només ens va dir una vegada; *a l'orinalet m'amorrava, m'hi arrigolava, enrampat. Presoner de la necessitat fisiològica...*

(...)

I ara, embolicat de boira, torna a entrar a aquell xibiu, moblat amb peculiars ormeigs, en Justinià Inraja; n'Irma Groller, mestressa dominant "XL", *extra llarga*, és a dir, gegantina, el rep com el vesper rebia ton nas si l'hi ficaves.

Era l'hora oimés on en sortia el dinguilla cassigall d'en Coragre Milserrell, avui ben detergit i escarrutxat, titella esguerrat, ple de blaus i taques de sang que se li esbargeixen com boïgues a través els vestits ben planxats; suara tractat com baldufa ferida pels llamps de les xurriaques de la deessa, amb una ganyota d'urc, més que content amb els seus intrèpids budells, que s'han sabut constrènyer a no jaquir esquitllar-se'ls la merdeta més fina, i qui li feia *hola* silent molt polidament amb el cap.

Ens saludem sovint, es diu en Justinià, admirant l'heroic patidor en Coragre, *com m'abelliria atènyer mai el seu molt coratjós grau de patiment sensacional!*

En eix planetari de màrtirs, qui més rep més lluu. Com més lluents i emfàtics, com més abusats, més perdurem, més vida abasseguem.

I ara amb l'esguard encara de gairell, es fot cop de cap a la cantonada. *En zé zop zaprendre nels topants* (ens és ops aprendre'n els topants?), es diu, anant (ara sí, i trempant) darrere la geganta.

I fan cap (amb trep i tot) al delitós indret dels càstigs. La llar roent i els cortinatges feixucs i vermells, de flamejant vellut, fenyen els orcs, àvols i vehements.

Sense avisar, la germana Irma, grollerament, ogressa dominatriu, monja opressiva, me l'estomacava de valent. *Quin bon parell no som!* es diu*, ni quin bon parell no fan la necrofília i la coprofàgia! Ella necrofílica, jo copròfag! Ella em vol mort, jo la vull caca!*

Es demana què ha degut menjar avui. *Barramunde zam balls, pebrò ti xirivies?* (barramundes amb alls, pebrots i xirivies?).

Zam balls, zam balls! respon la geganta, cagant-se-li molt rítmica ni adu harmònica damunt.

Un bé de déu doncs d'estronts estorts cruspits d'espetec, tal com ragen...

Menjant (mastegant-la, assaborint-la) merda, en Justinià es recorda, tot tocat i posat, i elegant, el posat tan digne ni respectuós (sòlid com l'estront més ben format) que sempre no fa (i prou cal fer) tanmateix.

No sóc cap intel·lectual, però prou en faig la cara (amb la cara, pag?). I ara de la merda li'n davallen les escorrialles (solatge, marro, sansa, pinyolada?). *Tastem-ne lentament, com en Jafà, i ultrajoiosos, com els feliços espectres de can Crestes, fins a les darreres rerialles*.

El llencen, acabada la celestial sessió, com qualque llorda carcassa, via finestra de baix, al boscany adjacent. *Mercès, deessa!* poc s'oblida nogensmenys d'exclamar-se tot caient (no gens espectacularment).

S’arrossegarà fins a la sèquia. S’hi abocarà com vòmit. *Els americans anem fent xup-xup sota capes i capes de merda i falòrnia, enze zil·luminat zen zhi rabegem!* (enzes il·luminats, ens hi rabegem...) (en les fades falòrnies de la plutocràcia infantiloide, supersticiosa?).

Esdevenia cuc mig subterrani qui s’avençava furtiu cap al seu automòbil, on l’esperaven vestits nets, i dragees de sentors.

Assegudet, refent el bleix, s’esmava volant, aletejant amb els braços. I amb l’accelerada velocitat del seu vehicle, per inèrcia, es veia levitant, sense que li calgués ni moure un dit. Una eufòria punxeguda l’envaïa; s’esclafia; la hilaritat li sacsava les pedretes del grier, d’on que en parrupés, ventríloc. *Quina felicitat, haver menjada tanta de merda de dona domadora!*

I és doncs així, somiant dolces truites i menant l’esventada màquina, que, *nyac*, es va estimbar.

Va treure el cap nafrat pel sostre traucat de l’automòbil. *He sobreviscut a la caiguda*, es diu, tanmateix paralitzat, cada membre seu inhibit per qualque inefable força insuperable.

Esguardà els voltants calidoscòpics. Espines hi suaven, sagnoses, delitosos nodriments de sabes. Ínfims insectes s’enfeinaven arreu en caços i escamots adelerats. I llurs collites parien inexhauribles. Tant de franc recapte al cresp feracíssim de la gaia mare!

Petitor és solució. *Que bé que s’hi deu estar!*

Enantiòdrom, si adés assadollat amb tant de moneig, ara es delia per l’estabilitat.

Seré lleial a eix nou amidat ambient; hi entrava per la porta irrefusable de l’atzar qui només engendra bonesa. Som-hi, doncs; ja no m’hi mouré mai més.

Li tornaren petit a petit qualsque facultats.

Eixí colgada nit de l’estricte capoll metàl·lic. Enmig la foscor, inaugurà cusca esfera fulgurant de manyaga solitud, bo i parant-se cap foguereta amb busques trobades a les palpentes i, sense bellugar-se gaire, apropades amb els crocs adolorits de les seues mans.

Tot d’una romangué petrificat, aombrat de potent temença per amor a qualque latent imminent letal perill. A la llum del foc la pell se li tornava ocre, com ara tota envernissada pels microscòpics llustrins del safranet d’Índies. Qualque fera devia ullar-lo amb intencions gastronòmiques. *Ai, l’esglai, mare meua! Tot jo sóc galliner follament escarotat per la presència de la pudent guineu!*

No sabia ni on ni com ficar-se ni ficar-s’hi. De sobte, un atac molt fort; el pessigolleig a la sina esdevenint-hi arpons de mant de balener zelosament pitjant-hi i estrebant-hi, despietat. *M’he mort*, es diu, amb el darrer filet de seny. *Tret que ja era hora, car vell rai*.

I ara re. Fins a l’endemà, cap a migdia. Vet ací quina formosor de Sol no hi llueix. Ni boires ni foscors de dens bosc no ens sollen l’esfera ni l’atmosfera on nedem estàtics, en entesa unànime, o com qui al rabeig de gelees o mels el tenen de llonga data en inabastable rebost desat, marinant-s'hi, o qui sap si amarinat per a un esdevenidor incalculat, ni per a quines gestes insospitades.

Li calia llavors cagar tanta de merda com no s'havia cruspida ara feia unes catorze o quinze hores (setmanes?), merda ben païda doncs; amb el capçat de l'índex esquerrà s'amoixava el trau. Gomboldat, amanyagat, el trau amollaria son adequat xorrèstic sense gaires punxades...

(...)

Ens ho explicà clarament en Justinià Inraja... El copròfag se'ns assegué a la vora, al mateix banc de l'estació on ja érem mig pesant figues fins que no arribés esbufegant la propera locomotriu.

Doncs escolteu, seixanta-quatre anys que faig abans d'ahir mateix, i mai malalt! Una salut fèrria, conseqüència d'un païdor ferri, amb la més vivaç budellenca fauna, és clar, car... *Tot zels mal zel ventrels sap* (tots els mals el ventre els sap). Els estronts ben formats de cul fiable, vós; bocinets selectes, hom en xarrupa i en pren per començar un petit bocí només, com dic, en indret molt triat, com de qualque gelat molt exquisit i doncs massa car, on et fan pagar per culleradeta un colló pel cap baix. Assaborit amb delectança, tastet a tastet, sense exagerar, sense goludam, mai t'esbaldregues en àvol delit; a l'inrevés: sempre romans en excel·lent delit. Elixir de llarga vida. La prova: els insectes i animals estercoraris... més longeus i vius que no els altres. Recordeu què en deia en Rimbau, en deia *torrons, torrons del joliu trau*... Venint de budells ferms... plens de bacteris benèfics. Matèria fecal sublimada, de bleda-raves amb fesols a ambrosies nectarines... o si fa no fa. De tota manera, només mos estronts fan pudor, no pas mai els de la deessa, és clar.

Qui sap, escolteu; potser no n'escollia prou bé la cronologia. Quinze o setze setmanes (o setze o disset mesos?), i, fos com fos, ça com lla, mon ferri païdor ha feta la perfecta feina...

(...)

Ens era doncs cagant al mèdol darrere la roca... com l'escuramerdes Evarist se li va plantar aombrat... *Quin estront més gros!* li digué, *us el compr per una dinerada!*

Li va vendre l'estront monstruós i l'Evarist se'n va anar espatotxí com un gínjol...

(...)

Tota merda apropiadament reciclada. *És eix l'etern retorn pregonament (o superficialment) filosòfic...?*

Tret que ara una oldana recança m'heu. Potser no em resignava pas a perdre mon premi. Com diem els catalans, *No hi ha mai esquerde zentrhò mi ses merdes* (mai esquerdes entre hom i ses merdes... o, segons els clàssics, *cascú sos pets troba prou nets*). O era curiositat per a veure què en faria l'escuramerdes, amb l'enorme estront qui suara cagat havia, i per xo mateix darrere i subtilment no li aní...?

Tot i que em temia, sabeu? que no fos cap altre escultor i ara me'l banyés qui sap a quina barreja d'impudent alquímia que el fixés per a l'eternitat i el plantés en acabat al capdamunt de qualque plint adient per a vendre'l al museu més despecec. És esdevinença que massa sòlitament obté, en eix temps d'insuls xaronisme on els tasts artístics a llivells tan sotans ni supins degenerats no s'han. Nocions corrompudes del que adés era carronya. Ara hom ho estima espectacle teleològic, èpic. Tothom diu als teatres: *El triomf de mos estronts al tron de la cagadora creen l'adhesió, el dret capteny i l'acolliment benvolent de frares i llecs*.

O encara, no em feu gaire cas, potser, vagament, li volia dir, que *Quina mala premsa no té la merda, cavà?*

*Caco*dimoni, en diuen als dimonis *dolents*... I als pitjors, més pobrissons, marietes... cul*cagats!*

Evarist, ho hem de canviar! Vós qui sou escuramerdes molt reconegut i segurament premiat als cercles adients, que en sou doncs tan cony-eixedor, vull dir, encara millor, cac-eixedor, en el bon sentit de la coneixença de tota caca (ses textures, sos teguments, l'espectre sencer de ses sensacions), oi que en podríeu escriure un tractat que llavors faríem desenvolupar en pel·lícules d'art i en documentaris i en jocs molt atractius per al jovent...? Xo rai. Clients i adeptes a betzef. Car no va dir en Dalí, i em sembla que també aquell altre tocaboires d'en Freud, que merda i or és tot el mateix? Que és pel que ens delim solament els humans? Els humans de la identitat inviolada, vull dir, és clar! No pas els deturpats per l'adoctrinament de les "educacions nacionals", és a dir, feixistes, no fotem!

(...)

N'Evarist carregat, en Justinià xacrós, s'arrossegaven, molt provectes tortugues, per viaranys de no gaire ferm peig. On arribaran? On arribarien? On arribaren?

(...)

On arribarem? Hi arribarem mai?

I què hi fan tants de milers de paraigües plegats amuntegats damunt la molsa dels capçaners de les tanques dels jardins davant les cases, entre les branquetes dels arbusts de bardissa i decoratius – arboços, olivelles, azalees, albellatges, arbres d'en Jou, boixos, sanguinyols, esbarzers...? És impossible que d'ahir a avui tanta de gent – mares i padrines, i faldilletes i d'altres capons i lacais, sempre xerraires i xafarders – els haguessin oblidats desprès del plugim que s'estroncava de sobte perquè el Solell ho assolellés tot mentre acompanyaven la canalla a estudi o als arrests dels autobusos d'escola que, pudents i estridents, els hi menés. Tret que eix enigma l'hauré d'escatir més tard, car veig que l'escuramerdes Evarist s'emboteix al cau sobtat.

(...)

El cau era pou. Hi ha davall un món hipogeu. L'Evarist hi ha desaparegut. En Justinià s'hi llençarà tot i que cada os li faci encara mal.

(...)

Estil bomber, joiosament davallant, de replà en replà, isnell, a trencabranquetes, milles i milles d'escales avall, jaquint-me lliscar pel pal de ferro d'enmig – cert també que tenint qualsque efímeres aventures als replans entre pencaires que hi pugen i davallen flascament i mesella – faré cap a baix de tot, on comencen els barris dels pobres.

I ara què...? L'Evarist enlloc, i jo trobant-m'hi buit i perplex, havent oblidat l'objectiu de tantes de corregudes i de presses vanes.

(...)

Els barris dels pobres nogensmenys són força entretinguts. A poc a poc s'hi distreia badant.

(...)

Passatger de curta durada, atès que hi som, en trauré una cosa o altra.

I ara on m'havia ficat? *Enfonsa't, enfonsa't, Justinià!*

(...)

Per tubs com més anem més interns i tanmateix capaços, balders, li fa l'efecte que esdevenia estront reabsorbit pel forat del cul del món.

(...)

Hauré de renéixer per la boca de qualque creatura creadora, la qui, fos com fos, parí eixa idea tan absurda del viure?

(...)

Més hauria valgut / que mai no haguéssim nascut, havien esgrafiat als folres d'aquells budells d'altres passatgers abans el seu passatge, *hom t'hi caga, i tururut*.

(...)

Al banc de l'andana, els vells teníem, simultanis, una aversió a la insurrecció dels excrements. Bordant i cagant, els gossos de certes mig podrides "senyores". Austers, lacònics, ens aixecàrem per a dissipar nostres gènits volcànics.

(...)

Jo també ho jaquia anar, relatava encara el copròfag Justinià, *ja no tenia ni l'esquena ni la constitució de ferro; me n'esquitllava*.

(...)

Eixida d'indret fosc per llocs més fàcils... No es volia pas trencar res més; car, malgrat la salut fèrria, tampoc no era un infant qui pertot arreu pogués rebotre, boterut.

(...)

Per boca de claveguera, exigu èxode al riu. Més ençà se sobreeixien els recs. Mes, això rai; en acabat de no gaire eixia el Sol; llavors, si el corrent fineix i s'assenten els aiguats, romanen els tolls, i damunt els tolls el boll ara que a les llunyanes eres esventaven. Vaig veure on parava; per un pontet romà em fiu fins a l'altra riba. I els carrers dels benestants, rierols pastorals. I vet ací els paraigües de bell nou emprats.

(...)

I el cagalló de l'Evarist? vàrem demanar.

Mes en Justinià Inraja, disfressat de puritat encara més intransigent, hermètica, insollable, sacsadament articulat elleix com titella esguerrat, de color tot sencer de llepia o xuclet de botri de tentacle, s'havia aixecat a rebre un bisbe o altre de qualque secta cretina o altra. O potser, no pas gaire millor, sa mare. Per la plaça de l'estació les ambulàncies o els bombers o la bòfia, llurs cridòries i estridències, transitaven de bòlit, perillosament.

Prop, la locomotriu feixugament panteixava. Del comboi n'havia davallada, ausades, sa mare, l'actriu.

~o~o~

Ma mare, l'actriu

En arribar a ca meua es treu la mortalla que l'abrigava i orquestra el decor. Com sempre, no s'inhibeix pas a retreure-m'ho tot.

—Endèmic xaronisme — sardònica em diu — *com ton pare, tens el gust al cul*. Un gust carrincló, de repel·lent *rat burocràtic*.

Em fa anar de corcoll, fent-me reajustar cada moble, atuell i quadre penjat.

Invicte tanmateix com romanc, ella també, com es cansa de fer-m'ho remoure tot, també s'ajeu, panteixant. S'espassava, esbravat, el vent de grop.

Som-hi. Amb les potes de qualsevol manera, llençada a la xamberga damunt el sofà, ma mare de vuitanta-quatre anys – ara pus tost esquelètica, actriu qui fou a ses joveneses, fenomenal catalana a Hollywood, pleneta i amb escaients volums i magnànimes corbes, i qui sempre es feia cardar davant les càmeres per tota mena de bestiar ungulat (i, en les escenes aquàtiques, per flotes incessants de llisquents cetacis), na Lily Cucumber (que es feia dir de nom d'artista; car de debò es diu Emília Cogombre), ara oblidada del tot al món cinematogràfic especialitzat en cintes de cardar i riure – com és a ca meua, a can son fill gran, l’hereu, vol que aquest compleixi filialment i més, i que tot li sigui servit adequadament. Tot. Vull dir, pernils, alls, cafès... Li tinc en un tres i no res la taula parada opíparament.

—Encara et fas amb la veïna? — vol saber.

—Doncs hò — que responc —. I l’he trucada que passi si vol, perquè ja saps com admira les teues capacitats tel·lúriques, vull dir, teatrals.

—Son marit sempre tan ase del cops?

—Quin remei! Poc hi pot fer res més!

—Els banyuts, *com ton pare*. Ecs, sempre m’ha fotut fàstic veure’n.

—Per si ve amb ella, t’he preparat el garrot. Per si el vols anar ataconant.

—Ben pensat! Porta-me’l!

He anat a cercar el bastó amb el qual com li rota atupa també en Coragre Milserrell, el qual he emparaulat així mateix perquè aparegui avui. Ell i n’Irma Groller, els llog per a aqueixes sessions on ma mare veu que faig vida “normal”, amb una amant i tot, i, de bon afegitó, un pobre marit desgraciat i dominat per la dona... per la dona, i pel drut (presumptament, jo), i així doncs potser li continuaré fent gràcia i tampoc no em desheretarà del tot.

Qüestió de noms — hom en fa, si doncs no pas el que vol, el que pot. I amb prou diners, rai. L’extra llarga n’Irma Groller, l’ogressa dominant, esdevé (per quan s’escaigui; com ara, doncs) ma veïna d’avinentesa. I cal dir que fa un paper millor que ma mare, n’Emília Cogombre, ni fent de Lily Cucumber, mai no féu. Pel que fa a en Coragre, llogat de marit cuguç, no li cal fer cap paper, o diguéssim que ja fa el paper que sempre fa, el paper *concomitant a la seua natura*, que en deuen dir els psicòlegs, els com se’n diu, els psiquiatres, el paper d’acollonit i de perenne vençut. A tothom ens convé el paper que fem, o diguéssim, tothom fem el paper que més ens convé. Per això gairebé tot gairebé sempre rutlla tan bé. Si no féssim tots plegats el paperot, malament rai. Tots som *aspectabunds* — abundants en aspectes, i sempre ens escudem rere el més adient, si en sabem prou. Habilitat per a viure — viabilitat al món — vol dir saber-se’n disfressar amb el més apropiat al moment, el que ens duu justament a la supervivència. (Em direu que cap mèrit el del supervivent — que tot depèn de la sort o dissort dels impactes — que les bales porta-mort xiulen pertot — que les trajectòries dels projectils fan llur via entre tosses i buidors, sense saber de què cony vas disfressat. I jo dic que no... si doncs t’has sabut disfressar abans... *d’absent*. D’absent, d’absent; d’absent entre les maltempsades.)

Cert que tots els psiquiatres es veuen afectats per la mateixa perversió: la perversió lligamosques, catalogatriu i omni-culpabilitzant que és la perversió dels caràcters repulsius i escanyats. Mes què hi farem. De vegades, també fan servei — el bon servei sobretot de justificar qualsevol boja mania ni crim.

Després que s'ha ben atipat, ma mare se la vol pelar. Se la pela pertot i gairebé a qualsevol instant. Ho fa per la seua salut, i a fe que saludable rai. Ho fa en públic discretament (n'ha après molt últimament), i casolanament ho fa sense cap mena de prevenció... *ni decor, doncs, jotfot!*

Tret que llavors, en aquesta avinentesa, ai, que no trobava pas el que li calia.

Obriré un incís per a explicar una mica que... Ma mare de ben jove renegà dels homes. És clar, per a qui ha tastat els ungulats i els cetacis, i s'hi ha acostumat, un míser homenet què serà? Na Lily Cucumber es va casar amb mon pare — el "repel·lent rat burocràtic" per antonomàsia — pels seus diners. Mai se n'ha amagat, ni quan mon pare era viu. Mon pare, en Ninian Inraja, jueu, productor cinematogràfic de films "estranyets", a part de ric i molt viu amb els negocis, era homenet-homenet, geperut, panxut, lletjot i nan. I la devia fer molt petita, la cigala. Els semites, és conegut, els moros i jueus, tenen sempre aquest complex de petitor "where it matters", de petitor diguem-ne peniana, doncs. *La pena ja la duen intrínseca*, com deuen dir aquells qui se n'entenen. I per això ja de nyecs, sistemàticament, es fan tallar la pell del gland (el prepuci, sí, em sembla que en diuen) i en provoquen la balanitis i es pensen, il·lusòriament i delusa, que així la cigala els creix. Quin malviure per tan poca cosa! Amb aquell complex d'inferioritat, amb l'enveja constant que porten envers els cretins i tanmateix molt carallots "cristians", perquè la fan tan "grossa", sempre s'han armats fins a la coroneta, perquè en alguna cosa s'han de creure superiors. Diuen: *La fem petita — guaita'ns la capacitat cerebral, però!* O diuen: *Tu la fotràs més grossa — mes guaita'ns si som bons terroristes!* O com expliquen si fa no fa els molt pecs, sempre al·lucinats, psiquiatres: *Per llei de compensació psicològica, els físicament i íntima mal armats, s'armen follament i gegantina per via externa*. I això fins a límits suïcides. És evident que els països amb armes atòmiques (de destrucció massiva, en diuen, i no és facècia), és evident que, com més merdetes es veuen, més en tenen. Són països paràsits, inviables, nocius. Compensen la manca d'assegurança anímica, de fortor corporal, d'energia i d'ardidesa — de fortitud que en deia en Llull — de coratge humà... ho compensen (s'ho pensen, desgraciats acollonits!)... ho compensen amb aquelles cigales explosives, esclatants, putrefactes, anihiladores de tot el que viu. Massa fastiguejats i rancuniosos per a viure amb la realitat. Prou són de plànyer, gamarussos, catius!

Deixa'm anar enrere, que no sé on era. Ah, hò, i tant. Ma mare volent-se-la pelar després del ric refrigeri. Va renegar dels homes de ben jove encara, doncs. Amb els ungulats i els cetacis, qui s'hi pot comparar! En acabat, com ja no fa films, què s'hi ficarà? Vull dir, a la font de tota salut, per a estimular-la com cal, al foradot de les injeccions orgàstiques d'energia electromagnètica, o místic-galàctica, o com se'n digui. Tant se val. S'hi fica de tot: les eines de cap de sos coneguts poc la satisfà... ni escarpre d'escultor, ni escalpel de cirurgià, ni ceptre de rei, ni maça de jutge, ni copó d'hòsties de capellà, ni porra de general de la bòfia... Per això, és clar, es fa fer els godomassins *custom-made*, a mida. Els quals per això se'ls estima tant. Són fets a les dimensions i als contorns i textures — colors, línies, massa, volum, espai... — exactament dissenyats per a son plaer màxim.

I ara doncs no trobava el bon instrument (*esturment*, caldria dir, en aquest cas, a l'antiga).

—Mais où s'est-il mis mon gode? — i ho regirava tot entre les seues bosses.

N'Irma Groller afluixà la veu per a demanar-me:

—Mon gode, mon gode? Que potser parla de religió, ara?

—No, no; vol dir *gode*michet, en francès; en català godomassí; es posa com una boja com el perd, com perd el que justament vol en aquell instant, car en té milions, pel cap baix. Hè! Me'n record una vegada, com era ben jovenet, va esvalotar el veïnatge. Mon germà petit i jo ho havíem posat tot a la vorera que s'ho enduguessin l'endemà de matinada els escombriaires. Havíem escoltat un guru a la televisió: *Com menys tindràs, més feliç seràs*… I de tota manera llegíem existencialistes: *Aviat les circumstàncies universals ens fotrien fora d'aquest món, d'aquesta vida, d'aquesta existència vana, efímera, inútil*… D'un rampell rampellut, inspirats i purs, doncs, tot ho abocàvem fora. I les coses pròpies primer. Els nostres llibres, musiques, pintures, aparells — jocs electrònics, ràdios, càmeres, instruments — i allò que trobàvem a la cuina i per les cambres — microones (no n'hi havia encara, potser; fogons i fornets, doncs), i neveretes, televisions…

Ma mare arribà en un dels seus *Jàguars*. Va veure l'estesa davant casa i no en féu gaire cas. Potser, contenta, es pensava que fèiem neteja i tot. Les minyones ploraven, singlots i sanglots a betzef; tret que tenien ordres de no impedir en re les nostres iniciatives de fills d'un ésser superior. Les arrucà, els digué que aparells i atuells, allò rai, i millor, que ja en compraríem de nous. Car aquells dies "nedàvem en l'abundància", com hom sol a dir.

Ara, com se'n va adonar que també havíem llençades les seues coses, inclosa la seua tauleta de nit… *Uf!*

Pertot arreu demanant a crits furients de dona ultra moguda a qui el cony plorés raigs llefiscosos de pur roent elixir: *—Where's my dildo? Mon godomassí, mon godomassí!*

Va sortir al carrer armada, engegant trets enlaire. *—My dildo, where the fuck's gone? Nobody take anything at all before my dildo appears!*

Va acollonir uns mexicans, tres o quatre escamots, uns quinze carallots aprofitats qui s'havien ensumat teca de franc i ja s'ho enduien tot en unes furgonetes, alhora que es barallaven entre ells pels objectes de més vàlua. Com s'escorregueren, vull dir, com es cagaren i se n'anaren corrent!

Som-hi, au; foteren el camp els esparracats mexicans omplint l'aire del verí fumós de llurs vehicles de merda.

Tots els veïns, ambtant, traient el nas. Un nas molt arrufat. *Quines maneres per a una aristòcrata com ma mare!* La criticaven entredents, i tan encarcarats que, si els hagués vingut aleshores cap pet, potser s'haurien esberlats en mil escalaborns.

Tots plegats (fills, minyones, la Lily Cucumber mateix més ardentment encara) regiràrem amunt i avall tot el que havíem llençat. Finalment el seu godomassí altament preferit al moment aparegué. Esdevinguí l'heroi, car el trobava jo. Em perdonà allí mateix...

Personalment, n'acabava tan agraït, amb ma mare pelant-se-la alegrement, les minyones totes felices, cantussejant, i mon germà petit passat encara a un grau més inferior, que vaig cagar-me llavors en tots els gurus i en totes les religions, tant si sortien a la televisió com no!

I vaig dir, molt decidit, i ja mai no m'he desdit:

—Fora, ja hi som! La meua tolerància envers els datspelcul de la superstició és zero d'ara endavant; merda per a la merda de totes les creences asiàtiques: merda per als moros, merda per als jueus, merda per als cretins; merda per als xintoistes, merda per als budistes, merda per als hindús; *merda per als del ioga i el taekwondò*... i el iugurt, i el jujitsu i el judò... *i tota la merda de la merda de la religió!* Merda per als freudians, i merda per als junguians, i merda per als adeptes al misticisme, a la metafísica, a la ignorància, *a la superstició...!* Tolerància zero, tolerància zero *per als enemics de la raó!* I qui no n'estigui content que es xucli un cagalló...! Que, urobòric, autodonatpelcul i horrorós... que s'amorri al forat del cul pudegós... lluç podrit... li fotrà més profit! Que s'hi amorri i vagi menjant... el que va cagant; no els puc encobeir... em foten perperir... Merda per a tots plegats! Merda per als capellans i tots els escarabats! Merda per a tota la tresca i la verdesca, i la merda i la merdesca d'anacoretes i d'estilites, de bonzes i de faquirs, de bisbes i de santons... de transcendentalistes, i deistes, i maçons i mormons! Merda per a totes les verges, màrtirs, profetes, messies, bruixots...! Merda per a tots els eclesiàstics gargots i ninots... de guix! En tots m'hi cag i m'hi pix! *Shit for all and sundry*, i merda per a cascun d'aquests animals; tots plegats, caps d'orinal... jo només em crec (*mentre em convé*) la mona, el caganer... i el tronc de nadal!

—*Ah, voilà!* — feia estona que havia dit ma mare, i ara se la pelava tan alegrement com aquell altre memorable jorn.

Mes ara, en sentir-me dir que "*prou, que ja s'havia acabat, que ja no fotria mai més cap cas de les infames merdoses puerils elucubracions de cap altre repel·lent capdecony metafísic de la puta merdosa mare qui el cagà*", ni de cagar-me, doncs, "*en tots aquells gurus i religions de merda dels ous podrits*", digué:

—Pobre de tu! No saps pas les malalties que se'n segueixen...!

—On som? Encara parlem de religió, no fa? — responguí, sense de debò sorprendre'm, car prou sabia que la múrria marfanta ens escoltava tot manxant.

—De religió? No; de la merda! — contrabalançà.

—*What!* — que dic, molt ofès —. *Slander!* Difamació! No, senyora; les merdes *variòrum* són justament *les essències sublimades del ver nodriment!* L'ambrosia divina de què enraonen els clàssics. La pudor, la pudor… La pudor només és un altre vil truc dels déus sempre malparits i garneus, per a decebre, com sempre, els datspelcul d'humans…

Ma mare, allò l'emprenya. Sempre l'ha emprenyat el meu gust copròfag. Diu que és culpa de mon pare. Una predisposició congènita, una afinitat innata, una tendència genètica ineluctablement actualitzada…

—Prou prova, malastruc, que ets fill de ton pare! Condemnat d'ençà de la concepció mateixa a ésser un merdofílic, vull dir, com se'n diu…

—Copròfil? — apuntà n'Irma.

—Copròfil, copròfil! Aquell pobre pallasset xucla-cagallons i amb cara de rat fins i tot prenyant-me ho féu tot tan mal fet com va poder! I tu, i tu! I tu — em diu, enfellonida ara, èpicament manxant al vòrtex efervescent de son cony amb accelerada embranzida —. *Tu sortires pel cul, no pas pel cony*… pel forat del cul, sí, senyor! Com certs animalons molt degenerats qui ara no me'n record ni com collons es diuen (també ho haig vist en un programa a la televisió)… El teu cas, perquè ho sàpigues, el teu cas fou molt pelut; l'equip de metges (i n'hi havia d'eminents i tot) se'n fotien creus — quin collons de cas més únic (s'exclamaven), no es deu collons escaure sinó un cop cada catorze segles o així; normalment (féu el més savi) això no saben fer-ho sinó certs insectes i artròpodes… em sembla que digué, o què ho sé jo quins noms va dir, animalons sense importància, negligibles, inútils, excedents… Teca per als altres, sempre sotmesos, cruspits, putejats… O monstruosos, quimèrics, teratògens, patumescs, i molt nocius i queixaluts… Traient foc per les orelles… Matant-te d'un llambrec… Dracs, opinics, manticores, cutibuts, basiliscs…

—Les gallines, oi? — la bona Groller interposà —. Les gallines mateixes. Ponen els ous pel cul. No crec que cony ni en tinguin.

—Ep, és veritat, és veritat! Es veu que sou una persona instruïda, veïna! Què hi feu, maridada amb aquesta merda de bescuit malpixat! Hauríeu de decorar la casa d'un gran savi, d'un gran científic… un d'aquells qui miren el cel i tot… un astròleg, pel cap baix!

—Astrònom, mare.

—Les gallines, vatua! I aquell tros d'ase de la televisió, tan set-ciències i tothosaus, i el capdecollons no hi havia pensat!

—Potser es referia als vivípars i prou — intercalí, molt dolçament.

—Sí, ruc! Ho sabràs millor tu que no vas veure el programa!

—Perdona, tens raó. Si em permets, però, pensant-t'hi una mica, te n'adones que tots els animalots qui ponen ous, les serps, les granotes, els peixos, amb un forat en tenen prou; economia estructural de la natura. Per què dos forats quan amb un n'hi ha prou? El conducte cloacal…

—Tu sí que ets cloacal! Què collons en saps? No és el mateix l'orgasme anal que l'orgasme vaginal; ni punta de comparació; collons la diferència, carallot!

—Hò, és clar; perdona.

—Ah, ara em ve a l'esment... Una de les bestioles anomenades al programa, o potser era un programa diferent... Aquell animalet tan estranyet, quimerut, malparidot... sembla un ànec encara més matusser... ara, que té un nom molt bonic... ai, ja ho diré demà... l'oto-rino-laringòleg! Aquest també caga els fills!

—Vols dir potser el *plàtypus*, l'ornitorinc?

—Tornem-hi! Ho sabràs millor tu! L'oto-rino-laringòleg i s'ha acabat!

—Perdona; què sé jo, és clar.

—I aquest datpelcul què s'ennuega? Que potser se me'n fot; és ennuec d'escarnuf...? — s'adreçava ara al pobre Coragre Milserrell, qui, malauradament, en un petit hiat entre les exclamacions descordades de ma mare, s'havia esclarit la gola, arrupit a un racó, amb ulls melangiosos fitant el sostre, com quan deu ésser a ca seua i deu esguardar amb sos dos ulls d'ou ferrat celobert amunt, catorze pisos, un petit pany de cel ennuvolat —. On tinc el bastó, Justinià? De quatre potes i a parar l'esquena, quili, banau; de mi te'n fotràs!

S'hi prengué fort, l'atupà de valent, i, acabada la tasca, tothom content novament (sobretot en Coragre).

Perquè no hi havia gaire conversa, vaig tornar-hi pel biaix:

—La confessió, mare, no m'alarma gens, no et pensis.

—Quina confessió? Què cony haig confessat?

—Allò que, molt miraculosament, fui nat pel conducte equivocat...

—Ah, ah. Tret que de miraculós, mira'm el cul. El contrari. Allò fou diabòlic. I un mal! Un suplici que excedí totes les fites! Que no ho havien vist mai, cap de les eminències reunides! Tot pare, el milionari, garrepa escarransit i tot, aquell pic poc hi va... *didn't stint at all*, com se'n diu, no va mirar gens prim a despendre'ls; un equip mèdic de quinze o vint. I cap ni un sabent-ne la bona explicació. Vaig ser jo, per via mística, diguéssim (ep, i tothom féu que sí, molt impressionats), vaig ser jo qui va dir... Això és com els dos fills de la Deessa Mare, creadora del que diuen que hi ha i no hi ha. La qui parí el maligne pel forat del cul, i el benigne pel forat del cony... els dos bessons nats ensems per canals diferents i qui, prou ho diu cada religió mai empescada, tot ho rutllen i regulen, tot ho governen, tot, tot, tot... tot absolutament, inclosos doncs els diversos universos, i els hiperespais, i tant se val, vés a sàpiguer, el que pengi enjondre i més avall. Les infermeres, a segon ordre, aplaudiren i tot.

—Jo també hauria aplaudit — féu, falaguera, n'Irma Groller.

—Perquè es veu que discrimineu, veïna! Quina sort ha fet aquest esguerrat de fill meu de tindre-us d’amant!

—Ara — perquè les dues dones no sabien si llavors abraçar-se o no, intervinguí encara —. Quina confessió nogensmenys de pa sucat amb oli, mare! Ui, ui, ui! Què altre em portarà demà l’atzar de la claveguera? Sempre em toca el millor tros del pastís de les malvestats! I… — fiu morrets com si anava a engegar el ploricó — …i això, has de dir? Què dirà ara la meua amant…?

—Oh, què vols dir? No em diràs que no sabia que érets copròfag? — féu ma mare, escandalitzada, potser amb recança i tot, vull dir, penedint-se d’haver-me fet perdre una druda i un marit cuguç tan convenients.

—Hò, hò, ho sap, ho sap! — he dit, rient de valent.

Tots ens hem ficat a riure, ma mare, la meua “amant” n’Irma, el pobrissó Coragre amb mitja rialleta de conill (el primer cop que l’he vist mai riure!); fins i tot, joiosos retrunyets de les cambres de les minyones, rebotent per permòdols i culs de llàntia, llambrescament ens feien cap. Quina casa més feliç, oidà! *On the whole*, ausades, *a charmed life for everyone involved*.

Ma mare, boiant, s’ha ficat a recitar:

—“*Oh if only I could re-shit all what I shat across de centuries!* — cries a woman lost in the deepest of orgasmic pangs, as time finally ends, and the world with it… the world itself shitted into some dying sun that enters, lucky sun, a dark enormous ouching anus suspended on a sky made also all of brown shit; suddenly depleted of all other shit and now pure as a burnished sheet of steel, the sun shines as the shield of Hector the horsecocked Trojan shone on the assholes of the fallen as he was about to ram them…” Així començava un dels meus films més celebrats, mentre me la pelava amb un enorme godomassí repenjada a la consola del rebedor, abans no sortís a l’orgia desesperada de la fi del món. *M’acompanyeu?*

S’havia ficat a pelar-se-la amb més ardor.

Tots ens sabem per ella pagats. Vaig fer signe a en Coragre Milserrell i a n’Irma Groller: *Cal pelar-se-la tothom; pistrincs hi haurà*.

Em traguí la cigalota, i au.

~o~o~

You are so special!

Constel·lacions de solipsistes

Col·leccions d'individualistes

Amorfes multituds de singularitats

Univers sempre *uniformat*
amb molt d'usuals unicitats

Boldrons indistints de formiguejants voludes
amuntegades en piràmides de *morts oblidats*
amb tantes d'*adotzenades individualitats*
qui un cop havien volgut fer-hi *tat!*

Tan solius *i tan massius*

Tan lliures *i programats!*

Cadascú tan privat… *i exposat*

(…)

Tan diferents tots… i tan *ordinaris!*

I tanta d'identitat… i abans de donar-te-la et feien respondre a uns qüestionaris

Amb tanta d'integritat… i tanta de sinapsi *arbitrària*

I tanta de personalitat… (que hom voldria perenne i estàtica i és d'allò més llunàtica)
titella només de l'hormona més rudimentària

De molt famós tothom volent vendre's… i al taulell no estenent sinó cendres

(…)

Si cascú es grata on li pruu… em diràs que et grataràs… només on re no t'hi incita

No ets heroic ni sense parió… ni escrú ni diví ni dur…
ets tocat com baldufa que l'atzar repetidament atzufa

(…)

Guaitaràs girientorn… (tu… sí… tu!)
tu… miracle mai no imitat que l'univers pren per fita

Arreu hi ha fosses curulles d'altres *anònims ninots*
de presumpta prosàpia infinita
i ni cal dir de pedigrí de molta de bufa
i un immens incomparable renom que al retruny de l'espai
també s'ha deturpat... en *enrunada llufa*.

~o~o~

Programes divergents

Tinc una dona hiperbúlica
espartana tirànica tenaç
patològica heroïna
fa llargues llistes de bon matí
tasques que cal acomplir
o tard tampoc no pot pas... ni deixa dormir.

Això em fa tot abúlic
despreocupat filosòfic fal·laç
figurant o paperina
badallant de bon matí
amagant-me amb posat boví
jaient sota el primer pi
ensopit somiós i gos
roncant com qui escorxa el gat
gratant-m'hi pera i pipí.

~o~o~

La felicitat (*saps què?*) — la felicitat *somiaré*

Perquè m'emprenyen les multituds aqueferades, uniformades, formiguejants — *a deshora tot ho faré.*

Quan tothom pencarà — *vacances faré.*

A tornajornals, quan tothom farà festa — ferotgement i seriosa *carburaré.*

Ni vivint mil anys (aquest és mon pletge) — mai ni un mal ral *no faré*.

Tots els trens (que se’n vagin a la merda, vós!) — *tots els trens perdré*.

Amb cada pèrdua de tren i d’oportunitat — impertinent *exultaré*.

Amb cada mort veïna — per a riure a riallades — *m’amagaré*.

En cada inútil vaivé polític — *m’hi cagaré*.

En tota altra convenció social — això mateix *fotré*.

Els edificis (i com més majestuosos ni palauescs, més) — com de cremar-me el bec del vit —
evitaré.

Tot paperot oficial — el cul *me’n torcaré*.

Només a solars desolats — *niu hi faré*.

A muntanya (tret que no pas ni a tres-quarts de quinze de la càlida mar) — *sempre seré*.

Per amples esteses de nets paisatges — només *m’aventuraré*.

Si no hi vaig caminant — enlloc tampoc *no aniré*.

A llords greixos de benzines — mai no *m’enfangaré*.

De cendres i d’incendis — tostemps *me n’allunyaré*.

Tothom es tapa la cara — *me la descobriré*.

Re mai que no m’hagi preparat jo mateix — *no menjaré*.

A cap ventís ni adventici jouell mon cap mai no es met — car a re ni a ningú *no m’enjovaré*.

Mai a cap requesta — *no respondré*.

Ni cap regal dels déus (que se’n vagin on els trens se’n van!) — *mai no agrairé*.

Tot és sempre resolt abans de començar — al mateix consuet mirall *m’emmirallaré*.

Quin remei si cada esdevinença somiada llavors cal reviure-la en l’encara més ficta realitat—
la coneguda escena *repetiré*.

Si de bell nou ara mateix s’esdevé — *no pas gens me n’esfereiré!*

Em sabia el paper — *em sabia el paper*.

Orgullós de tots mos crims — sempre *seré*.

Quan tot va damunt davall — i tot és un daltabaix — i es bolquen els volcans — estàtic ans serè *m'ho rumiaré*.

Serè seré… i tantost mort — *m'enterraré*.

Llavors ja hauré fugit del tot — *d'aquest merder*.

~o~o~

De vegades surten cares les facècies del merdetes Micky Merda

Pertot on passa hi passa pelant-se-la per un forat a la butxaca dels pantalons, i empastifa la lleterada als llocs on més de gent hi haurà de ficar la mà – als interruptors i dolles, i aferralls, i nanses d'atuells, i mantins d'ormeigs, i corretgetes de trapa, i pius de pitjar-hi per al semàfor, i empunyadures de bastons de caminar i de cordes de gos, i agafadors als cossis de les escombraries, i manetes de portella de bústia, i alçaprems per a les portes dels automòbils aparcats al seu fatídic pas, i als respatllers de cadires i bancs públics, i a les aixetes de les fonts i els rentamans dels vàters… i, què ho sé jo, pertot, pertot.

I pertot on feineja, el mateix; hi deixa la lleterada empastifada a mànecs, maniples, pàmpols i poms. I regalimant a les peretes, pertot.

L'havien llogat l'altre dia a un palau o altre, i la comtessa mare en morí i tot – de la lleterada, dic.

S'escaigué que la comtessa (diguem-ne) de Búcketoswill – la vídua del príncep (posem) Phílip de Kanphílip, mort ell mateix feia uns anys per un “terrorista” (aquesta essent la versió oficial, és clar, que, com sempre, no té re a veure amb la realitat, car, maleït marieta lasciu i depredador, com tots els prínceps, en Phílip de Kanphílip una vegada es veu que s'excedí, es va altar de cop i volta d'un guàrdia molt ben plantat i fortet i li va embotir tot de sobte, sense avisar, el monocle per l'ullerol del cul, llavors burxant amunt no gens tendrament ni discreta, i això enmig dels quatre turistes i tot, i em sembla que el monocle, *croc*, es trencà… i el pudent, molt adolorit, es va emprenyar tot d'una i, sense pensar-hi, etzibà un mastegot al príncep, *croc*, que el pelà en sec).

Tant se val. La qüestió que la comtessa de Búcketoswill, davant convidats molt mudadets, pobrissons, volia baixar les escalinates d'allò més majestuosament… i féu *ecs!* I s'esguardà horroritzada la mà amb la lleterada d'en Micky Merda… i alhora gotes de lleterada eren al replà, i, sense parar compte, la provecta comtessa, torcant-se a la màniga la mà, relliscà damunt el tollet llefiscós… i amunt va, cap avall, daltabaix, damunt davall, com un titella tot desmanegat, de qualsevol faisó, tota desconfita, *croc, croc, croc*, fotent-se cop al crani a cada aresta d'esglaó (n'hi havien si fa no fa quaranta-tres, pel cap baix).

Tot el carrinclonet reialme "plorant amargament i desconsolada" durant una setmanota i tot de dol oficial.

(...)

En Pepet, un nebot de la meua dona, un nen molt curtet, va vindre a viure amb nosaltres mentre, durant vuit o nou mesos molt desgraciats, esdevenia l'aprenent de mestre Merda.

No sé si d'electricista en va aprendre gaire; ara, a esdevenir un malparit en va aprendre un colló. Tot el que rebia a la pell ho emmagatzemava per a fer-ho patir a d'altri el dia potser que mig s'autonomitzés. Mentrestant es devia entrenar a casa. A part de perdre el corrent cada dos per tres, pitjor; amb la dona trobàvem aviat, arreu damunt nanses i mànecs, sucs agafallosos de lleterada. I ens moríem de fàstic.

Les bromes porten aigua — deia sovint mon pare (referint-se alhora al doble sentit corrent del mot *broma*: trufa o facècia, i, llavors també, núvol amb pluja; volent dir, és clar, que, rere la xanxa cruel, algú o altre n'acaba sempre plorant).

A aquell aprenent merdós de malparit li vaig dir un dia on la dona era a cal perruquer que si tornava a trobar cap lleterada enlloc, de nit vindria i distretament li calaria foc al llit.

En Pepet, per comptes de revelar l'amenaça a la dona (d'on encara n'hauria rebut pler, pobre de mi, car ell és "família" i jo qui sóc?), va triar de fer-me'n una de més crespa encara.

L'endemà dematí, lleterada pertot, al pom, a l'aixeta, al mànec mateix de la cafetera on rau el cafè que ara em reescalfaré. Mentre vaig xarrupant a la tassa, estic pensant on trobaré sense fer-me notar gaire el fluid incendiari...

Aquesta era la darrera putadeta d'en Pepet – m'havia enverinat el cafè. Unes gotetes de qualque potinga corrosiva de les que deuen emprar la gent de l'ofici per a adondar electrons o fotons, o com se'n digui, i au... al pot.

D'ací que, aquest cop, doncs, com dic, no fos pas cap comtessa ni príncep ni ningú d'alta nissaga, no... Que aquest cop, doncs, qui es morís, ai, només fos jo.

Aristarc! Aristarc! – feia després, sanglotant de valent i engegant ridícules ganyotes de tràgica grega, la meua dona quan, extremunciat, jo ja agonitzava – *no la palmis; no la palmis, si et plau! Em sents, Aristarc! Aristarc! Car collons també, si et mors,* ***qui*** *sostindrà les meues velleses després, capdecony?*

Potser en Pepet...? – vaig encara reeixir a confegir, amb un extrem esforç, fotent-me'n alhora per dins molt estrepitosament, content, molt content, de morir-me tan content.

(...)

No gaire hores en acabat d'aqueixa escena major, i algú havia degut convidar en Micky Merda i tot al meu escarransidíssim funeral (així en lloc de tres, feien quatre gats), i els enterramorts i tot esfereïts – i mira que n'han vistes, de brutícies, tret que brutícies com aquelles, *ecs!* Car, és clar, entre en Micky i en Pepet, les nanses de la meua caixa de pi, ai, ni cal dir, regalimant profusament d'alienes lleterades rai. Això es trobaren, obrers de la pega, ai.

I jo? Doncs sí ves. *Això sobre, sí ves* – vaig dir-me, em sembla (sí ves) conformat –. *O potser amb això amanit…. em podriré… millor. Sí ves! I si doncs no, doncs… ves, sí, què?*

~o~o~

98

El seu món es divideix entre els llibres llegits i els que llegeix

"*El món d'en Justinià és divideix justament entre els llibres llegits i els que justament llegeix*." Així em dibuixava davant la noieta qui volia seduir amb mon posat intel·lectual, alhora mostrant-li els dos immensos pilots de llibres amuntegats a esquerra i dreta de mon llit.

Tret que ella arrufava el nas, no volia grufar entre tal brutícia. *I won't prostrate myself agroof among this filth*. I ara li surt la rectitud (la falsa rectitud) del militar de qui és filla. Vol que rectifiqui en les meues tendències tendencioses. Em diu que tot ho veig en termes de defecació: *Et defequen al món; el món et defeca a la mort, i au*.

Com me'n ric, em diu: *Fot-te'n, foll, i mentrestant només fas el món una mica més indecent!*

—És el món qui ens fa indecents, Glorieta, vull dir, Cèlia, *my pet!*

—I'm not your pet!

—Then I'm yours!

Eren tan ingènues algunes d'aquelles xiquetes! No sabien o pretenien no saber que els milions de casa venien justament dels films "bruts" produïts per mon pare.

I ara na Cèlia — qui en realitat es deia Glòria, però que com ja hi havia dues altres Glòries més veteranes entre el minyonam gloriós i flairós de ca ma mare, es feia dir pel seu segon nom de Cèlia — na Cèlia, doncs, la minyona aquells dies més dedicada al meu benésser de rei de la casa, arrugant les celles, em reptava i m'omplia de (suposats) penjaments: de coprolàlic, em deia, i pitjor (millor), de copròlata. Perquè no li agradaven gens (o molt, la molt garneua?) els poemes i proses líriques que li dedicava.

Mon pare, en Ninian Inraja, féu gairebé tots els seus doblers — milions i milions — amb cintes “privades” de dones cagant... Amb càmeres molt atansades feia rodar merdes fumejants per als secrets rics coprolàgnics del món. Als films, les magnífiques dones, de cul i popes imponents, sortien emblemàticament de rere ombrel·les de colors que rodaven lentament, i als morros els culs sensacionals se't cagaven incessantment: immenses caguerades d'esplèndida deessa! Prou podíem, tots plegats, durant els tibats anys cinquanta i seixanta, abans la pseudo-revolució sexual dels darrers seixanta i començament dels setanta (del segle XX, estic parlant). De petit, havia vists aqueixos films de les ombrel·les i els culs marejadors cent o dues centes vegades; me'ls posaven minyones velles (retirades de l'ofici de princesa cagaire) quan estava massa nerviós i no podia clapar.

Abans no em permetés de llepar-li el culet, ai! En un altre atac frontal al plàcid diletant qui sóc, contemplatiu, indolent, i bon tros epicuri, na Cèlia, celíaca, em deia que no, que no trobava, doncs, “gens bé” que “sempre” parlés de la merda, que en versifiqués i tot! Trobava que “sempre enraonar ni tractar de la merda feia de nihilista”. No m'estalviava (massa mastegats i trits) blasmes i retrets; i evacuava diarrees de renys, i m'omplia, com dic, de severes (molt evanescents) oblocucions.

—Com pots ésser tan brut! Ningú no voldrà llegir mai el teus escrits.

—Prou els vols llegir tu.

—I greu que em saps després!

—Si la merda t'esfereeix, Amèlia, fotràs goig, galdosa. Si creus que hom hauria d'amagar la merda que tanmateix tothom caga, com si al món només s'hi valguessin flors i violes, Amèlia, només et vaticín patir (com tantes de senyores i senyoretes, a qui la propaganda “femenina” constantment decep i engalipa), només et predic que patiràs, doncs, de constipació molt arrelada, escanyadora, invasora, mortal. La merda, rai, dic! Tothom amb apoteòtics budells n'hauria d'estar immensament agraït. La merda un regal diví; comparada amb les malalties putrefactives, Amèlia, *ecs!* Tot és carn cosida, carn efervescent, carn rebentada, carn amb queixals putrescents que esclaten de cop-descuit, metastatitzats, a betzef. Xemicades butllofes d'horror. Símptomes vomitius a tot estrop. Tot és corrupció, en les infeccions i mals lleigs! En orrupte, de cop, trencant músculs, pells, teixits, els brolladors de pútrid podrimener solquen el cos torturat. I les nafres magmàtiques i repel·lents en les bombes de neutrons, i en les radiacions, i les erosions i les fragilitats dels cossos corcats, Amèlia, hi vols pensar? Em vols dir que no són totes aqueixes malalties mil milions de vegades pitjors que la sana merda natural? Veus els farnats i els carnussos virosos i que puden impossiblement a mort als cossos fètids dels malalts, i no et desesperes llavors, Amèlia, *my pet*?

—Per què em dius d'Amèlia, i si em dic Cèlia? —vol, doncs, saber, molt seriosa ni olímpica i circumspecta, arrugant les faccions en fútil màsquera d'odi, estrafent no gaire reeixidament un altre fastigós adotzenadíssim déu de buida repressora moralitat.

—Ja em perdonaràs; és que Cèlia és un nom que em duu a l'esment, què hi farem, la imatge d’un cagalló (i la Cèlia d’en Swift, també el seu més destacat atribut és que cagava, pobra dona molt presumida), mentre que Amèlia, no; Amèlia m’assuauja l’impacte, em duu “només” el mot immortal d’en Nabòkov, el mot que fa, si fot no fot: “*Pelar-se la cigala amb la mà, quin doi ni desbarat! Prou fóra com cardar-se un amel*”, i un amel... “*Te’ns lloes, amel n’Enees, qui amb psoes de boes a proes de canoes de minses goes de Samoes a Lisboes, si ens hi incoes per les coes o cues, pels caps ens hi emproes i situes? A quines assemblees — on conrees, segons te’ns prees, no pas quinoes, odissees — no traus tu aqueixes idees panacees, n’Enees...? I no et duen les brees apnees? I ens vols amb lliurees de farisees lliurats a tes canoes com rees lliurades a mosquees?*” Un amel, com tothom hauria de saber, és un fetus d’allò més malparit que hi ha i no hi ha, un fetus sense extremitats, amb zero cames ni braços.

—Calla, això és esgarrifador! Ets tan cruel i “mental”!

—Jo no em planyeria pas! Si per comptes de veure’m cagalló, hom em veiés en rosa vianda. Oi que hi surts guanyant? Tret que, en el teu cas, potser només t’hauria de veure com la mà encarcara..., garratibada; garratibada és el mot. Sempre venint-me amb sonses insípides lleterades indecents, com quan em dius que no hauria de parlar dels monstres ni de la merda, ni de la merda dels monstres de merda, quan, rere totes les façanes, tot al món orgànic n’és, merda; tots som merda reciclada, i demana’ls-hi, als teus “vegetals” de sacra vegetariana que sé qui ets, si no suren molt més contents com més i millors de fems no els femen! Tret encara que més que no pas melós i tou amel, Orlaca, ets l’urpa raquítica, massa eixuta i “reumàtica” de massa anar pelant la imaginada gran cigala del déu “moral”, i ara doncs tocant-me, a sobre, els collons.

—Què has dit? Orlaca, ara...?

—Condemnat pels elements “naturals”. M’ha vingut a l’esment en Malcom Lowry qui a *Part Davall el Volcà* esmenta que la cinta que es diu *Les mans d’Orlac* la fan al cinema part davant el qual el cònsol condemnat passa i repassa. Són les mans del perill imminent, de l’amenaça creixent, que pressuposen la violència que s’atansa, la tragèdia que, fatídica, s’amaneix en l’inescapable ambient. O ara, de boterut retop, potser més que no *les mans d’Orlac* veig la mà de goma, groga, morta, al capdamunt del barret del xiquet, i llavors dels innombrables xiquets, presoners del molt sinistre, diabòlic, mestre de piano als *5000 dits del doctor T.* — on les tecles infinites esdevenen metàfora molt acollonidora de l’horrorosa inacabable eternitat — *i no hi ha res més horrorós que l’eternitat*. Ai. Prou record els mesos de terror cada nit en acabat de veure totes aquelles tecles tocades per sempre més! I ara em veig víctima novament. Per les garratibades mans de la masturbació assassina de l’estrangulador, qui amb convulses mans de prístines ungletes masturba colls per comptes de cigales! Les teues mans virginals! Car no em deixes ni respirar si tant em censures, *my pet!* Sóc l’angoixat artista de qui la dona que li adossaren és com pes mort que no el deixaria avençar en el seu progrés artístic, i, exagerant encara més, sóc l’artista amb una dona “empeltada” qui m’és com les empeltades mans de l’assassí als braços de l’artista accidentat a *Orlacs Hände*, el film original, que també m’impressionava de petit.

—Pobrissó. I empeltada t’estic, eh? I com te’m *desempeltaràs*? A base de fer-me relliscar en femta, a força de fer-me vomitar, de disgustar-me de tu completament?

—Ets tu qui m’assassinaries molt figuradament amb les teues ganes de voler-me fer “despensar” la merda, de “desemmerdir-me” per a estergir-me en vulgar moralista de merda, de “purgar-me” de tota brutícia molt saludable, com si sóc un faquir ple de falòrnies, o com si no hagués ja de menjar mai més, *car només sense nodriment no hi ha merda*. Ets tu, ta pura, pura, qui em purificaries amb purí purpurí de fems. Ets tu, tu, la de les mans qui “purguen” i “burxen” i “operen” al meu cervell per a traure-li la part “cagaire”... sense pensar, il·lusa, *my pet*, que *si el cervell no caga, no creix*.

—*My pet*, encara? Ets tan... tan...

—Pedant?

—Pudent!

—Pudent, oi? Em ve de la merda; deu ésser que sóc més merdós que no el comú de la ciutadania, *my pet*!

—Prou pets!

—O vols dir: *pets prou!* La qual cosa és exactament el contrari, Trinitat, com prou saps. (From *Enough farts!* to *Let’s then have more of ‘em farts!)*

—Trinitat...? Perquè sóc tres persones alhora? O perquè sóc tres vegades més “persona” que no tu? En intel·ligència, en beutat... i en netedat.

—No, no; tots som tres persones alhora... Tres pel cap baix...! O no podríem pas viure en aquest món d’hipòcrites; ens mataríem tots plegats en mitja hora; cal amagar-se sempre, i cal amagar sobretot la veritat; si fins i tot amaguem una cosa tan “natural” com la merda!

—No pas tu.

—També, també. Molt més del que voldria; com has d’amagar que tens un cervell que raona com ets entre els fanàtics de déu i la religió... has d’amagar i mossegar-te la llengua que no digui les veritats de la vida com ets davant la gent qui manen i s’auto-aristocratitzen amb ceptres i trons daurats, i miralls, i soldats amb sabres relluents... i sedes i maquillatges i perfums... i es fan un cosmos cosmètic, i s’hi tanquen dins, hermèticament si podien! I tot això, justament i inútilment, per a amagar fora la merda que amaguen dintre! En realitat, et deia, falaguer, *Tri* “*Nitada”*, que amb tres nits al llit en tens prou per a “buidar” de suc, i doncs d’essència, deixant-ne només la pelleringa, com qui diu, l’home més ferm, vigorós, ni vital. Oh! I ara que deia de ferm, i abans esmentàvem el cònsol del *Volcà*, què me’n dius, de tot això, Fermina, què me’n dius...?

—Fermina? Perquè et sóc vermina?

—No, no, ai la pobra!

—Perquè em veus com una altra bèstia “on the farm” o “dans la ferme”, una vaca, potser, o una somera, al mas?

—Malpensada! I si fos que és que et veig tan ferma, o, si no això, tan ferma en les teues opinions, que...

—O tan fermada a tots els teus desigs… però això, què més voldries, il·lús!

—Tornem-hi! I jo, pobret de mi, que t'ho dic perquè et tinc tanta de consideració que veig en tu *els dotze fermions de què tot, absolutament tot, és format dins l'univers*.

—Segur que no, mentider!

—O, si et veiés com a cap de bestiar al mas, Selena, et veuria potser com a cabra.

—Selena? Perquè em veus llunàtica? Comprenc, comprenc, com una cabra, inconstant. O em veus licantropa? Felina?

—O et veig sempre a la Lluna, Dèlia, perquè tampoc no en pesques gaires.

—De què…? És Dèlia un nom de peix…? Dèlia, Dàlia, delit, deler, daliniana… Gala, galena, galàxia, Galina, Gagàrin. O és que em trobes tan escultural i pitonissa, endevinant-ne més que no et creuries (*i pescant-ne més que no et penses!*) com l'oracle (*l'oraclessa*, es deu dir) de Delos?

—O és que et dic de "fi… Dèlia", perquè em portes fidelment el corrent, Adela.

—Uf, i jo em veig "psico…Dèlica", perquè n'acabaré amb un maldecap; i Adela, ara…? Perquè m'ignores com si no hi sóc?

—Et volies suara "escultural" com *l'oraclessa* a Delos, i de sobte no tens ni cos? I si de bell nou tenia l'esment posat en el contrari? Adela "a…Dèlica", és a dir, indeleble, inesborrable, Mecònia, *my pet!*

—Mecònia, ui, malament; com la caqueta del nou nat!

—O perquè em fas dormir… *i somiar*, Mèlani, Melène, *my pet!*

—Ecs, tu, això ja no és caqueta de nyec; això és caca seriosa, i perillosa… de sang païda i tot.

—No, no; t'ho dic perquè sota la façana impol·luta, tu també tens una ànima negra, amb petites brutícies i pecats amagats…

—Potser tinc una ànima de negra… Amb molt de ritme i cançons, segons el tòpic, samba, calipso, xaixaixà…

—Cançons rai, tens, Potifar, Putifar, Putifer!

—Putifar perquè et clavaria totes les banyes que volgués? O perquè et sembl una botifarra?

—No, no; banyes tu…? Pots i fas, mes què hi pot fer ningú…? Sobretot quan el teu *Pot* és de *Ferro*, i raja *Rovell*, *my pet?*

(…)

Tret que aquell joc dels noms declinats (com frèvols vaixells als grops i torbs de l'erudició, o com bombolla a la lava de la imaginació) és un joc que es perllongava gairebé fins a l'infinit... i llavors ja ens rèiem massa... rebolcant-nos pel llit.

~o~o~

Em lilaren el tomàquet, i patir-hi un munt

Aquesta deu ésser la història d'ahir. Curiosa, collons. Tenim la casa feta malbé i hem cridat el lampista i l'electricista que vinguin a posar una mica d'ordre al món de l'aigua corrent i al món del corrent i prou. Tant el lampista com l'electricista els de casa m'han deixat a mi que els vigilés. Quin parell de rares aus! Tot i que a casa no fa ni fred ni calor, un té massa fred i l'altre evidentment el contrari. Ambdós són grassots i lletjots, fastigosets. El lampista va abrigat fins al nas i quan el veig posant cola a una peça helicoïdal que no sé pas on deu anar... i ho veig tot alhora tot tan desajustat que gos dir-li: *D'on s'ha degut descollar això que encoleu?*

Tret que no vol o pot respondre'm. Com no diu doncs res, que li dic: *Senyor lampista*, i més fortet encara, *Senyor lampista*, i ja cridant: *Senyor lampista!*

Ara fa: *Eh? Parleu amb mi?*

Dic: *Sí senyor*.

—Ah, com dèieu lampista, pensava que parlàveu a algú altre.

—Que no sou lampista, doncs?

—Sóc calafat.

—Calafat? No són els calafats els qui aparien ascles i forats a les barques?

—No ho sé com ho dieu els catalans, els francesos com jo en diem calafat del que vós altres aparentment en dieu lampista.

—Calafat, n'esteu segur?

—El del Sud així en diem, amb e final, *calafat-e*.

Li haurem de portar el corrent. Evidentment aquell paio és boig — o me'n pren, i menteix amb tota la cara.

—Bé, doncs, senyor calafat-e, us demanava on collaríeu ara aqueixa peça tan estranya?

—Aqueixa peça ràdio-dentada aparentment és la clau de tot el disbarat ni daltabaix d'on aqueixa casa i les veïnes són greus reus. Tota gotera ací i al voltant, penyora de la perfecta situació ni (això va d'ell mateix) col·locació d'aqueixa peça bàsica, cabdal, *pivotal*; on, un pic collada a lloc, tot serà de llavors endavant estanc, hermèticament estanc. Hi podeu pujar a cavall.

He fet *uh-uh*, sense creure-me'n mig pam, i he anat a veure què fotia l'electricista. L'he trobat per terra, inconscient, potser dormint, o mort, o amb algun atac, o havent caigut, atordit; com devia tindre calor, anava pràcticament nu; portava un vestit de banyar antic, tot negre, molt esfilagarsa i estretet, amb tirants; tot i que doncs, teòricament, el vestit de banyar antic li hauria hagut de tapar el pit, tenia uns pits tan desenvolupats (uns pits de dona grassa) que li vessaven pertot, i esguardant-li la carranxa, me n'adon que sota la petita tireta que li maltapa l'entrecuix no sembla haver-hi re; i si fos tot plegat dona, doncs? La curiositat pel sexe sempre l'he tinguda forta. Veient que semblava mort o adormit, he gosat aixecar-li la tira de vestit de bany entre les cuixes. No, res. Sota, no hi havia cap mena de sexe. Es veia operat. Però no hi havia ni cigala ni ous ni foradet del cony. Res. El del forat del cul més avall. I allò era tot; unes cicatrius antigues i potser un foradet minúscul amb una vàlvula, per on, amb ajut de qualque tubet, devia potser pixar.

En aquell instant s'ha despertat.

—Fèieu una becaina?

—No, és que m'he esvaït. Dec tindre gana.

—Ara us portaré qualque refresc repel·lent clafert de sucre i també quelcom de més sòlid i ben greixós. Us farà patxoca?

—I tant, i s'agraeix!

—I com van els fils?

—Tot bé; tindreu la llum i els llums tot d'una i perfectament sincrono-sintonitzats abans no tingueu temps de fer una altre singlot.

—Singlots? Per què voleu que singloti? Sóc dels qui singloten rarament.

—Doncs el proper… el proper… el proper badall!

—Badall? Ara anava a fer-vos-en un, de ben greixós, com m'heu demanat.

—Assenyaladament!

—Escolteu, sou electricista, oi?

—És clar! I dels bons!

—No sou pas, diem-ne, ebenista, maquinista, o mariner? És que el lampista m'ha dit que és calafat.

—No, no; jo sóc electricista i prou. Fins i tot quan era a la guerra, de soldat, enmig dels vasts deserts, en feia, d'electricista, i de res més. Mariner? No sé ni quin gust té l'aigua! Us agrada riure, a vós!

Mentre reculava me n'anava adonant. Tot era fet una merda. Ni el lampista ni l'electricista no semblaven fer altre que anar espatllant encara més la casa. Quan tornarien els meus trobarien que ni ells ni jo (encara menys jo) no servíem per a res.

He anat a la cuina, on era abans els obrers no fessin cap; hi era fent un film, on la pèrdua de l'únic tomàquet que em creixia a l'hortet, car hom me l'havia pispat, m'havia semblat la tragèdia pitjor, i el camell que feia vessar la palla del got! Era un drama molt dramàtic que m'havia succeït aquell mateix matí! Era l'únic tomàquet, l'únic tomàquet que en tota la vida no havia reeixit a fer créixer, si us plau! No en podia estar més orgullós! Era un tomàtec tot rodó i vermell, i grosset: una beutat de tomàquet, i algun malparit havia passat i me l'havia pres. I com un boig, el protagonista del film (és a dir, jo) anant doncs de cul pel món. Veient a tots els altres hortets dels veïns milers i milers de tomàquets intactes, tan grossets, rodonets i vermellets com havia estat l'únic meu, i ningú no pispant-los-en ni ningú fent-ne ni cas, com si tothom oblidés els miracles, i jo bleixant feixugament, angoixat, moribund, amb ranera, cercant el meu tomàquet robat pertot arreu; i debades! Així que el protagonista (jo) torna a casa desolat i no sap si s'hauria de suïcidar per culpa d'aquell fatal infortuni, fins que tot d'una té una darrera idea salvadora: farà un film del seu fat tan malastruc, i per això se'n va amb una càmera de fer cine a la cuina i alinea tots els ous i els ordena que cap no es bellugui mentre filmem, *Acció!* I l'ou qui es bellugui, ja ha begut oli, car encontinent el fregirem. A ou fregit, el càstig molt cruel hauria d'esfereir tots els altres ous, els quals de blancs i bruns passarien, amb la passió, la por, la ira, i la vergonya, al vermell del tomàquet emblat pel lladre més maleït ni maligne del món. Aquella al·legoria tan poètica hauria d'haver portat joia i esper a tots els pobres éssers trepitjats, disminuïts, humiliats i espletats d'aquesta terra tan inhospitalària, escrua, injusta i criminal.

Li portava a l'homenot de la calor el badall de llard amb mantega i un got ple de la beguda més repugnant que et puguis imaginar (una *cocacola*) i la casa relluïa, tot semblava funcionar, cadascun dels llums encesos, i totes les aixetes i dutxes rajant xiroiament, sense estossec...

N'estava encantat. L'electricista s'ha empassat teca i mam amb dues mossades d'ogre, i l'home del fred, el diguem-ne doncs calafat-e, s'ha desabrigat una mica, ha aixecat una mica el tapanàs per a mostrar-me, en un somriure ample, queixals corcats i tot.

En aquell moment, la família ha tornat. Tot eren felicitacions. Els ous aprofitaven l'avinentesa d'aquell ambient de felicitat per a anar, amb potes molt curtetes, cuita-corrents a agençar-se com cal, cascú al seu lloc de la nevera. La nevera bategava de benaurança i d'acontentament – eren els ous sobrevivents, els quals bleixaven molt alleujadament.

Després acomiadàvem els obrers... pagats ells amb tritllejants doblers... i nós altres amb toves satisfaccions.

—Salut!

—Salut! — responguérem, potser una mica irònicament.

I allò era una bassa d'oli. Tots enamorats amb la meravellosa transformació de ca nostra.

Només ens hi mancava el tomàquet adés lilat qui sap per quin dolent dolentot, home lleuger al qual ben mal profit li fes.

Com l'enyoràvem – i sobretot jo – el tomàquet rodó, grosset, vermell, i la seua molt optimista nota de color i de vida a l'hortet. Sense ell, tot semblava tanmateix una miqueta naquis, tot semblava fer curt, anar guerxo, no fer el pes, un si és no és esguerradot, sense atènyer la bona mida, tret, és clar... tret que la perfecció sense qualque petit rebrec ni tap – llas! – la perfecció perfecta tampoc no deu existir... ni en els films més acomplits.

~o~o~

El més perfecte dels humans mai no parits fins ara, us dic

El malaguanyat Ignasi va néixer només amb un forat — hi menjava, cagava, ensumava; hi pixava, cardava, parlava; i hi veia... i hi sentia les cançons dels elements clements i inclements... Ah, i hi respirava! Per això quan he dit que hi cardava, hauria d'haver dit que només ho devia fer amb molt de compte i només segurament amb un ditet molt primet, no fos cas que s'escanyés.

Cardava? direu; *hum, un home doncs amb conyet...?* No; un home amb un foradet. No és pas el mateix. Car home, rai. Al contrari, era un Apol·lo, era un Adonis, era el míster Univers més míster Univers de tots! Car no he dit pas que no tingués cigala, ni plec d'ull del cul, ni orelles, ulls, boca, nas... L'únic que dic és que els tenia sense foradar... Els tenia per a fer bonic i prou – i prou que hi feien bonic, prou que hi feien forrolla, i patxoca, i tropa, i goig...! I prou que eren admirats per l'urbs i l'orbe, com dic!

Malauradament, un dia caigué malalt i els metges no li trobaven el foradet enlloc.

–On teníeu el foradet, Ignasi?

Mes ell es feia el desentès; no volia revelar a ningú on l'amagava; era el seu gran secret. O és que era un noi i un heroi molt sensible i molt comcaleret. El foradet quelcom massa íntim; una íntima intimitat massa íntima per a dir-la a qualsevol. Potser li era una mena de virginitat que es desava per al jorn gloriós on es casés.

Calculaven ses eminències que havia d'ésser, el foradet, per força en lloc descobert, car altrament el bell noi no hi hauria vist; hauria ensopegat pertot arreu; i menjar sempre menjava privadament, ningú no l'havia vist mai menjar; i cardar només ho havia mai fet (i no gaire) amb el dit petit, i els dits petits no esbomben mai de debò els secrets.

Ara, el foradet amb el qual també veia el món, no el podia doncs tampoc portar amagat rere els vestits. Era als genolls? Car sempre anava vestit amb pantalons curts. No, no l'hi trobaren als genolls. A la mà? A la cara mateixa? Al clatell? Enlloc, pobrets de nosaltres, enlloc! I ell morint-se, i els metges desesperats.

–Com trobarem el foradet. Potser el té embossat!

Per això l'immergiren sencer en banyera, per a veure d'on eixirien les bombolles de la respiració i les del païment. Tret que les bombolles no eixien d'enlloc; bombolles no hi havien; zero; allò havia d'ésser per força malaltia mortal.

–Se'ns quedarà a les mans, un míster Univers tan ben parit; el més ben parit de tots mai al món; espècimen de perfecció inapel·lable! Quina pena, vós!

Amb el foradet tapat, el malaguanyat no hi devia veure... ni ensumar, ni sentir... ni tastar... ni pixar, ni cagar... ni respirar...! Quin martiri!

–Potser se li encallava un didalet?

El més savi entre els metjolles va alfarrassar que quin condó no posaries a un ditet sinó ja un didalet? No volies tampoc quedar prenyat amb la semença del dit més passatger! Allò hauria estat un compromís! Doncs amb un didalet el ditet prou s'hi escorria, enlloc d'escórrer-se al foradet.

Ara doncs portaren, ses eminències mèdiques, grans magnets, per si de cas el didalet encallat al foradet hagués estat fet en metall. Llas, poc hi hagué gens de sort! No el van pas trobar! Potser era una didalet de plàstic!

–I si fos un foradet tan minúscul com un dels porus a la pell? Comptem-li els porus un per un! Bufem-hi un per un amb un ventallet fet expressament!

Dit i fet, els savis s'hi posaren. Amb embuts i lupes i xeringuetes, i el ventallet miraculós que bufés i xuclés dins cada porus del cos de l'estatuesc Hèrcules pioc.

Llas i rellàs, cap resultat!

Devia servar el foradet a l'ànima no pas vista pel comú dels mortals – això decidiren llavors, no gens científicament.

Per això cridaren els falorniaires de la religió, els quals, grotescs, amb repulsives bromeres, i urpes de bruixots, entre la matràfola sacarina i l'agra camàndula, li cercaren i trobaren mants de catralls i bobanys d'ectoplasmes i esperits, i d'àvides ànimes, i fantasmagories rai, i li espremeren els eidòlons i les emanacions, i les aparicions i les repeticions, i els espectres i pler de vàpids (no gens sàpids) cagallons pareguts i semblants, i llurs esgarrifadors aücs, i els tampoc no gens opacs retrunys metafísics del seu ens enze i enzement manuclejat digueren els estrafolles copsar esfilagarsats ontocom en el temps i l'espai.

Aquells abjectes carallots l’acabarien de matar amb llurs repel·lents exorcismes i comoniments dels collons.

–*Encara respira…?* – demanàrem al cap d’estona.

Hom l’auscultà.

–*No*.

Malament rai, malaguanyat! Ens quedàrem tots plegats amb un pam de nas. Baril muló, nogensmenys; immarcescible i tot, segurament. N’hi hauria hagut per a plantar-lo d’estàtua enmig d’ufanosa font en jardí nemorós.

No sé què en feren. Els metjorris el deuen tindre desat en buada hipogea, hermètica, entre els altres secrets i misteris encara no mai ni mica escatits.

~0~0~

[**Amb rima i sense** (3)]

Sense supersticions

Enlloc no seràs lliure si abans no t’alliberes

Allibera’t de cada merda imposada

Tota influència és maligna

Al fer la mà tota “autoritat” religiosa política “moral” econòmica “natural” i somàtica

Ni les dones del culet bellugós qui amb ullet de foradet de cul i bocota de cony
criden *endinya-me-la endinya-me-la*
Ni els bisbes putetes temptant-te amb llurs ídoles carrinclones
que branden com godomassins
Ni els maleïts saigs assassins claferts de porres i insígnies
Ni els encarcarats legiferants amb llurs “progressos” cap a pitjor merda
Ni els sorollets dels dinerons fantasmals a les butxaques buides
Ni els ximplets desigs del cos animal
Ni les empentes descordades dels elements caòtics…

Enlloc no et duran sinó a la mort de l’inútil badoc
Mai a la llibertat de la possessió teua personal absoluta de l’instant.

(...)

Sense supersticions

Ningú si abans no s'allibera és lliure
Tot el que t'influeix t'emmalalteix
Tota imposició tramet al riure
A cap autoritat donis relleix

Ni les dones amb llurs forats de carn
Ni els bisbes amb llurs masturbacions
Ni els armats qui a la tortura s'acarn-
issaran Ni els directors d'accions

que ho adoben tot perquè tot empitjori
Ni els capricis del cos i la natura
Ni de calers i gràcies la fretura...

Sinó a deshora et duen i al desori

Mai on et vols... que és a la plenitud
De l'instant on vius... sense cap embut.

~o~o~

[**Amb rima i sense** (4)]

Tota recepta et duu a perdició

—Qui va amb receptes, va, babau, d'esclau.
Diu en Gustau abans no cau al cau.

Ara haurà de sortir d'aquest infern
Ell qui no és acròbata ni cavern-
ícola, espeluncaire, escalador.

Tret que, tot llest, s'hi troba un ascensor.
Ascendeix fins a alçades tan enormes
Que els prats bucòlics perdien les formes.

—Aquest és el món (es deia volant)
De prop infern, de lluny gargot borrós
De l’exacta mesura cal ullar’l.

A les palpentes pel terreny boirós
Ets tu només tot sol qui va guaitant
Fins que no n’obtens el punt ideal.

(...)

Cou-te el món

Cou-te el món de tal faisó que hi trobis cap gust.

Si te’l cous al gust d’un altri malament rai:
Parlem de basques
d’indigestions
de malalties al ventrell, al cap,
de disgusts,
de fàstics,
d’avorricions.

El món només tindrà el gust que li donaràs.
Tasta’l sovint mentre el cous
no fos cas que t’erressis en els ingredients.

Llença el món si el tast t’ho diu
i fes-te’n un de nou en les distàncies
sense fer el mateix error jamai.

El món és mal·leable i prou s’hi troba de tot
per a pastar-lo, això rai, com cal.

~o~o~

Caus farcits al laberint flamejant qui enmig rau del desert inundat

Els patiments i l’atrició dels qui part dedins ens transita la processó
Ens voldríem hostils iconoclastes bàrbars volcànics
I a canvi ca nostra s’ha omplert de gentota estranya ventríloca insolent
Grotescament fèrvida

I no ens tornarem a veure les orelles fins que no hagin fotut del tot lo camp

La canalla tothom ho sap dolenteries rai
No els cal cap exegesi mental quant a llurs arravataments ni rauxes
Emancipats de les càrregues de la responsabilitat arrenquen cap el que surt
I si és un bunyol la gent gran el maquillarà
I si és una veritat la gent gran la tergiversarà
I si és amarg sacarinament i xarona ja prou ho vestiran

I enmig el naufraig sóc l'aufrany qui s'envola cap als cims

Només em despertaré en la solitud

De moment hauré corregut una darrera correguda damunt l'herba de l'escola
I al rerefons els gossos buixint i poc en feia gens de cas
I potser tinc el musell barrigant endormiscadament a calze i calicle
Entre les cuixes de la vella cal·lipígica

I coreògraf vaig saltant sèquies i braçals
Sense ramalades ni follies ni esglais apamant espais i esplais

I em deixaré il·ludir per el·lipsis i el·lipses mastegant farratge rere la soca del roure

I el cagaire del temps haurà cagades les hores

I tornaré als petits recambrons sense eixida
I als corredors desolats i als rovellats vàters estrets de parets d'antigues merdes corroïdes
Perquè sóc poble entre el poble menut
I poble sense cabals fort desgraciat
Qui s'emboteix si pot pertot arreu d'estranquis i disfressat d'ombra quaix invisible
Emprenedoret incògnit amorf ambigu autònom desconegut
Entre les rajoletes groc viu i les parets blau cel i les finestres modernistes

Un dia o altre decidiré què hi venc
I llavors amb els profits què eixamplar ni desenvolupar

Perquè ningú altri no hi càpiga.

~o~o~

Palinòdia (*o entonant la mateixa oda, adés massa exaltada de la meua galifardeuesa, mes llavors més tard desdient-me'n; desdient-me'n repetidament; ah, i amb, cada nou intent, desdient-me'n més malament*)

Ai Qarlets, ai Qarlets, Qarlets!
Ets com érets, i érets com ets;
sempre arrosant-te a les parets,
sempre omplint fèrvids paperets;
sempre fenyent pèrfids retrets
contra tu mateix... I als guarets
bordant, i enviant als canyets
a qui els alleves greus destrets,
renegant de promeses i plets,
flastomant contra els focs follets,
i el firmament sencer dels quiets
estels que als orcs també remets.

A tot això passes rasclets;
a cadascun dels uts i ets
del que has dit no admets
haver-ne esment, i treus esplets
del fet que sols els barrufets
enmig d'enlloc els desuets
brams teus sentien, indiscrets,
que aviaves contra els estrets
congosts i amples cels de merlets
que són núvols, tènues fumets
sense llengües, ni bruts ni nets
ulls, no, ni orelles, ni obsolets
guants de boxa, o punyalets
amb què tornar-s'hi, amb boigs ruflets
atupant-te fins que t'omets
tu mateix dels qui han tiquets
per a viure, com bons vailets,
encar dos dies de ballets
entre els qui en treuen benifets
de l'ésser en pau, tot satisfets.

Tu, tantost en públic, hi ets
la gata moixa dels mansuets
fats afalacs a torts i a drets;
dels farts i agres contrafets,
dels torts palinòdics decrets,
i els “greu que em sap, senyorets”,
tot contret en contrits constrets.

Mes, si érets sol, som-hi alirets!
I les imprecacions que emets,
ai, tothom, als calçotets
cagant-s’hi...! O a tos ximplets
lòbuls frontals de molt mal fets
conceptes davall els barrets,
ja fotent-hi uns quants de bolets!

Vaivens, de tan abstrets, restrets,
que et fan sols saltar els cargolets;
ara te’n manquen tants, Qarlets,
que no encertes els carrilets;
massa et desdius, vas en coets
d’amunt i avall: alt als palets
d’erms i rius, i cingles secrets
i solius... I fent espinguets
nyeu-nyeus als fort curulls indrets
on amb llengües com fuets
la gent llencen gams i àvols gets
de verins com papabenets,
capellans de càustiques llets,
mentre afollen torts minuets
de ralls rucs i els platerets
passen, i pagues doncs, i els rets
fe de submís, i ara arremets

contra els valents qui al gaironet
admires, i rages suquets
fats, repulsius, agres, dolcets
i, arrossegant-hi, lleig, t'hi mets
més baix que no els llimacs amb sets
de veure's accepte amb tastets
lents i triats, i si amb untets
se't baden com hàbils magnets,
t'hi rovelles, i de verdets
t'emmerdes, i entre llurs pertrets
n'esdevens un, o dels versets
que diuen un dels més coixets.

Dónes al públic sems peixets
i, sol, rabiüt, te'ls menges, xiclets
del desdit; *tot els fets, desfets*.

~o~o~

Quina bolla! De trobar-t'hi (dins el laberint infinitament emmirallat de la casa sens fi) l'embrió de qui en d'altres avinenteses no hauries estat!

Per tal de no pas pagar el pàrquing, m'ajec la moto a l'esquena; damunt la moto hi llenç una flassada força acolorida amb motius geomètrics de tonalitats prou colpidores, i esperant mon companyó, qui roman a la botiga comprant els queviures per a la nostra excursió final, em mantinc entre els posaires de la plaça; hom àdhuc em pren per posaire especial (per comptes d'anar nu o gairebé com tots els altres, vells i joves, tan ben tallats i enformosits, vaig sobrevestit amb l'astoradora flassada damunt els bonys estranys de la moto així feta invisible); el que els humans practiquen a la plaça depèn naturalment d'allò que els humans allí reunits prenen per essencial o per accidental, ço és, pel que per a ells és natura o és violació de tal concepte ambigu i al capdavall molt carallot; car per què acceptaríem una mena de posaires i no pas una altra si no fos doncs perquè estem posseïts per certes manies que hom ens inculcava de petit; hom ens deia *Això es fa, ço és, és natural i s'adiu a raó i a seny*, o *Això no és fa, ço és, és contra natura, és foll i criminal*; trobem natural quelcom perquè s'escau d'adir-se al model on certs avantpassats esculpiren la matèria, i trobem absurd, o pitjor maligne, quelcom que xoca amb l'arbitrari model imposat vulguis no vulguis pels altres (els precedents i doncs predecessors, tots morts i podrits, mes no pas, llas, llurs repel·lents models, els quals només ens semblen si fa no fot harmònics perquè generalment no som prou capaços o en certs casos prou valents per a conèixer res més), quan de fet res no n'és (ni natural ni no-natural), car natura no existeix altre que com a construcció mental; *gypped and euchred by the original exploiters*, els del pecat original, ço és, la primordial falòrnia, encara ens serven pels collons, i sobre ens fan bufar.

Ara surt de la botiga carregat del que ens caldrà mon companyó, en Lleonci M'h.

—No saps quina una me n'esdevenia —em diu en M'h.

—Quina? —que dic engegant la moto.

—Era comprant aigua de banya de cérvol per als síncopes —em diu, assegut ja al seient del darrere, i jo sentint-li-ho dir doncs fort malament, amb el soroll de la moto, i entre els espetecs dels elms, car els tenim molt atansats— i oidà, ara amb tu, Qalbet, però m'he revist jo i na Lloret endevinant els mateixos topants. Estrany! Me n'adonava que tot el que farem, ja ho feia amb la dona fa trenta-tres anys! Durant l'altra fi del món. Amb el cometa estantís qui enjòlit hesitava si s'anava a estavellar-se'ns damunt o no. I heus que en aquell instant, t'ho voldràs creure! Hi havia na Lloret també comprant, amb no gaires sous, fragàncies i caluixos, i ous, i ous de bous. *Als mateixos indrets on ens perdérem irremissiblement, avui hi vaig amb en Qalbet* (que li dic, i em diu) *Doncs prou pots!* Li he volgut regalar un llibre, i aleshores m'ha dit, *Estigues-te'n, ja no treu cap llegir re*. L'he trobada molt desmillorada. Li he regalat un tornavís, que ha acceptat somrient.

Al cap d'hores de muntanya, trobàrem l'indret. Davallàrem per l'abrupte cau. Tornàvem a ésser a les clavegueres... o a les catacumbes.

En Lleonci M'h em conta com els va anar aquella vegada.

—Havíem perduda una capsa de llibres pel laberint indestriable de latrines que comuniquen les nostres biblioteques subterrànies d'interdits catalans — per les escletxes a la roca, a tall de discretes espitlleres, hi perceps els bots i les barques subversius que rellisquen pel riu — n'hi ha de disfressats de tartanes menades per bous i tot! — n'hi ha de rem, com si qui els menés tingués sempre prou lleure — i llavors hi passen, rabents i rabiüts, fotent trets a tort i a dret, els de l'acollonidíssima bòfia feixista...

Entre d'altres omissions, diré que ara sentírem arpegis de llaüt. En seguíem, com qui diu (exagerant) encantats, l'esclau (esclau en el sentit d'indicació, d'indici, d'aup o de rastre), el rastre estètic, doncs, fins a un petit forat parit com el cau típic d'un rat o ratolí en el sòcol d'una paret. Qui hi fica el nas també subversiu, en M'h o en Qalbet...? L'hi ficava jo; i què hi veig...?

Hi albir còsmics esquemes transcendentals que ara banyaria fàcilment en un frenesí de no gaire lúcids superlatius. Me n'estic tanmateix. I dic només que hi veia paral·lelismes amb les meravelloses meravelles engendrades pel vi. Vaig encendre un cigarret. Allò havia estat un orgasme.

—Un orgasme mental, M'h —li dic.

—Fes-me'n cinc cèntims. O gosaré ficar-hi el nas jo mateix?

—Gosa-hi, saps què et dic? Gosa-hi, home, i tant.

Pobre Lleonci M'h! L'impacte visual me l'estaborneix. El diguem-ne xoc fòtic fou tan gros i fotut... si en tornà viu (amb prou feines), no en tornà pas gens sa del cap.

—Què haig vist, Qalbet, què haig vist? —feia; o més col·loquialment—. *Collons, collons, collons.*

Li fregava alls als polsos; li donava que xarrupés en aixarop l'aigüeta de banya; l'engrescava amb metàfores i al·lusions als mecanismes químics d'allò que belleu havíem mig albirat pel foradet, mes com els dos érem autodidactes, ni jo no era gaire explícit ni ell hi entenia mica del que li deia.

Que què hi veiem? Doncs, home, goges, per començar. Sempre m'ha plagut abans d'aixecar-me, perdre'm en mons de fantasia on els cossos imponderables cardem pels descosits... tret que allò que vèiem a l'altra banda de mur, pel foradet gloriós on també hi hauríem ficat més que no l'ull, si ens hi hagués capigut — ço és, el cigalot i tot — allò no era pas fantasia... Si més no el que jo havia vist, car ara el dubte em neguitejava que fóra possible que en M'h hagués vist quelcom de molt diferent. Potser no pas com jo les fermes cariàtides hipogees qui amb llurs cossos de sílex escrú sostenen el cresp esfèric sencer tot ballant i saltant i fent el ruc, i d'ací tants de terratrèmols i volcans i aldarulls i trontolls, i estacions capgirades, i figurades fins del món. Belleu ell hi veia tot d'angoixants malsons, belleu, en lloc de cariàtides terràqüies, en lloc d'enzes d'infern delitós, de cimbells de siluetes molt engrescadores, hi veia entitats horroroses vinents de dimensions insospitades i fetes amb matèries molt repel·lents, llefiscoses, regalimoses, podrides, cridaneres, fumejants. Qui sap si, al capdavall allò que mai cascú veiem — i pitjor (o millor) si ho galivem a través d'un foradet, car l'espectre lumínic (diguem-ne) llavors es concentra en un punt fix i concret, no gens abstracte, general ni distret — qui sap, dic, si allò vist, no depèn pas del que hi hagi o manqui d'haver-hi, ans de la qualitat mateixa de l'ull que pretén de guipar el que tanmateix, d'una manera o altra, hi deu si fa no fa haver, i tot segons els llums de la realitat i les llums de la consciència de l'espia mateix. Em reca ara de no haver-ho fet prou bé, doncs, de no haver-li demanat a en M'h exactament què hi veia ell. Potser el panorama canviava completament. On jo hi veia paradís o infern delitós, ell el darrer horror dels més lleigs monstres ganuts, amb baves corrosives i ullals de verí i unglots d'urpes infectes assenyalant-lo que se'l venien de mantinent a cruspir de viu en viu, per exemple.

Ara, jo rai, amb sorteta, car aquelles goges "meues", quina musicalitat, quines fragants exhalacions, i quin surar enjòlit tot harmònic, i quina arrogant promiscuïtat, de sobines suspeses entre dos suaus ventijols o airecelets, o prones amb pler d'alades llengües putatives que s'arraïmaven, papilionàcies, a dolçament fregar-los ans subtilment llepar-los els culets! Com un pagerol, hi romania badant, encantat i rabit, anticipant qui sap quin paradigma de revelació monumental, o quin rabeig encara al goig més transgressor i decadent... mentre, destrossat moralment, en M'h s'havia arrossegat fins a la boca d'eixida, tentinejant havia trobat el vehicle, i en un horitzó d'estalzins, fent espetegar el llord tub d'escapament, tocava el dos esmeperdudament. Ell i la moto encontinent s'estimbaven, mes d'això només me n'assabentava molt més tard. De moment, en la meua bombolla icosaèdrica, assaborint-ne, a cada plec, la totalitat (visual i invisible) de l'espectre, mon apetit mostrava proclivitat a consumir-ho tot, d'on que, de mica en mica, el foradet es tornés foradot.

No sé on he acabat ficant-me. Diu en Nit Xe que qui massa es fa amb monstres, n'esdevé; qui massa ulla l'abís, l'abís l'ulla. Potser és això, doncs. Fitant massa adeleradament les monstruoses meravelles d'un esdevenidor promesament màgic, els monstres triomfals, de beutat embalbidora, se n'han adonat que visc. Tot d'una l'embruix es romp, i torna el bec porpra de l'espectre, ja no hi veig més enllà; i, davant, rònega, ha tornada la merdosa sòlita realitat. I aquelles lleugeres deesses s'encenen com feixucs titelles, com fustes corcades penjades de metxes o blens d'un sostre enrajolat d'esques.

Molt enfellonides esgavellades meduses, es conjuraven ara a heure'm, es plevien a plomar-me amb el pretext que amb raigs oculars tant penetrants els fiblava la bombolla llur. Iconoclasta, tot espiant-les, les feia caure totes de cul; literalment, car d'enjòlit que eren i gaudint i gaubants (i amb tanta de gaubança gaubaven que aquell gaubament era altament encomanadís), totes les qui fins ara foren goges magnífiques es foten llavors molt estrepitosa trompada (dedinsdefora, daltabaix, damuntdavall, davantdarrere) i, per la inèrcia, amb quin líric esglai... de mantinent esdevingut estrident pinyol, grinyol, garranyic, espinguet, escarritx i perllongat ganyip escardalenc i esgargamellat.

Si catacriptes eren polides, atlètiques, libidinoses, luxoses i enlairades, descobertes són lletgetes i heretgetes, són constretes, magres, convictes, contrafetes, insolents, no gens hedonistes. D'innòcues bacants a mènades voraces.

I són vellarres recalcitrants, punitives, exasperades, palingenètiques. Són vermiculars, són larves, tampoc no gaire elàstiques. Ara, qui hauria mai predit la força dels cuquets negres? Amb llurs facultats electromagnètiques poden tancar de cop la boca del cocodril ferotge qui potser se m'empassaria d'un mos; com poden aixecar pesos (roques i quers de milers de tones, molt sòlids, massissos, concrets) feixucs d'allò pus, i poden fer-los caure al cap de cap enemic, esclafant els cranis dels cocodrils com hauria cascun dels cuquets pogut esclafar la meua miserable carcassa si de debò hagués volgut. Recony, i ara doncs, és clar, com em sap greu les mil-i-una que havia fetes abans per tal d'arranar-los amb les estisores, bé de cap al cap, ran de coll, bé de cap a la cua on em fa que hi duen àdhuc fibló, ran si més no el darrer segment, i això tantost anessin eixint del foradet on s'havien embotit. Les dones (sempre ho havia vist) els volien tothora i tantost morts, els cuquets negres; collons amb els escarafalls de les dones, pensant-se que els cuquets eren tan verinosos, amb un musell amb quatre forats i uns ullets porcins (vull dir, els cuquets; les dones pitjor rai, encara més porcines, vull dir; i boges com harpies o tervagants: *Mata'm això ara mateix! Quina horror de verm maleït i segurament letal!*). I ara els simpàtics cuquets em salvaran la vida, no fa? No fa?

No, no: em titllen d'oprobi, de filigranat seductor ans destructor (corruptor immediat) de verges. I ai els crits de víctimes que avien! Catastròfics! Esveltes serps de verins llancívols se'ls tornen les llengües que, un moment ha, llepaven molt còmplices, complagudes, i estètiques i virtuoses, conys i culets. I ursines atrocitats només puc esperar-ne si assoleixen d'assolir-me. Car han esdevingudes gegantines, paleozoiques, sàuries, espúries, i tot els és tabú, tret, d'arqueòlogues, mocar-me com peix, espinyolar-me com cirera, disseminar-me com sac d'ossos esventrat.

Vistes de prop, com perden, redéu! I llurs ulls incandescents, com cremen i maregen, i et fan perdre el coneixement! Hipnotitzat els sóc, com conillet per l'escurçó, el pistó, la pítia, el pitó, el basilisc, la raquítica maga dels mals averanys qui amb llavi contemptuós i quilític, bordant, vota espargir-te, sempre impel·lit en cercles infinits, ensems a la catorze o quinze de les més llunyanes constel·lacions.

Sucumbia a llur collita; em tallaven les cames com la falç el bri. I ara tornaré a somiar en la pel·lícula de les ombrel·les. Es mereix tot el bombeig rebut. És un peà a les dones de bell cony. Pel nexe de culs i culs, amunt, salvat. Era en cruïlla, llençat com rebuig. Una de les galeries devia dur enfora, cap al cadàver corromput d'en M'h; l'altra potser enlloc, a la set, a la inanició, a l'escarransiment total. La tercera? La tercera al pinyol roent o ull orb de l'esfera psicòtica. Calia triar, com sempre; sempre cal triar, i allò m'ultra, i és ultratjós.

Som-hi doncs amb el projecte insoluble de l'anar escorcollant en les pregones estructures blaves de la imprevisibilitat. Per graus instantanis, transferint l'observació del reialme inconsútilment soldat a la regressió infinita de la nafra encetada a la pell còsmica... al reialme germinescent, latent, fecundat per la topografia màgica dels nàquissos desviaments simultanis amb què el somni monolític malignament no t'empaita.

Ets el fitó dels efluvis omniscients que regeneren la impotència sacrílega, immaculada, diferent, que, bel·ligerant, malda per omplir-te el crani de bonys, camps de mines per on les tímides evasions de criteri cercaran la substància especial de qualque apocalipsi o metamorfosi que et transformi en un altre obtús guerrer, qui, aidat d'eixarms i conjurs, molt acollonidament es fiï de l'esplèndida, erràtica, instrucció per a guanyar-se el guardó que el consagra extingit.

Per les sabanes del ziggurat abstrusament anava esgarriat. Pas a pas fins als impassables cingles curulls de foc líquid, i sense guals ni ponts ataüllables aumon.

Opistotònic em rebrec intrínsec, i hi havia una guingueta, i a la guingueta un rebost, i al rebost peculi, i amb l'humil peculi pagaré un gotet de vi de pixallits. Allò em revifarà. I renegaré de les esferes massa vagues perquè poguessin esdevenir vedrunes que marquessin distincions a les quals tampoc no afluiré. Tota estratègia és conjuntural conjectura, i a la prehistòria hi sóc per cercles com més anem més cenyits. Ni llangorós ni letàrgic, anorreador de tota indulgència, la meua ira respon a les infàmies de medes i eunucs, de camarlencs qui untuosos em vendrien afrodisíacs, i dels batllius qui llurs presos pecuniaris emboliquen en tremalls per a fer-se'ls rembre per llurs avials predecessors, qui agres i no gens agraïts, lúgubres acorden circumscriure (l'amb prou feines bategós farcell) al ritme macabre de l'electrocució.

Tornaria al rebost a percaçar-hi aquest cop qualque altra llepolia (un brou de tast fugisser) que em redimís al meu torn d'aquesta estocàstica esclerosi, aquesta gòtica aposiopesi dels sentits mútuament juxtaposats. Balafiant fogoses corregudes tanmateix, eventualment me n'adonaré de l'evidència, que la cosmologia de l'exili és epigenètica, que només amb himnes rovellats ix del formiguer de les ombrívoles quinta-essències, i ara m'aturaré doncs a meditar sense cinisme, sols esperant que valís autòctons i d'altre muladís banals s'escanyin, i em retornin a l'esment les hostils experiències del món de les rebel·lions, els sorolls de la meua moto quan s'embala, dicòtoma, cap a l'ahir, i ensems envers el paradigma rival del futur. Car tercera via mai no hi ha.

Com refer (desfer i tornar a fer) aquella duja tan tremenda de crims i transgressions de magnituds tan titàniques? Joguina dels spoonerismes, *pensava'm al llot, al rabeig del fang, surant nici i plogut, i llençava'm al pot, al faveig del rang, rat en suplici nogut*.

Sense moto, relliscant avall, els sorolls em deien que hom continuava de perforar en la roca de la muntanya del ruïnós castell per tal de fer-ne encara més i més cambres, enfonsades doncs fins al cor de la prohibitiva elevació, on les catacumbes de l'aire dolent molt perniciós, i el garbuix indesxifrable d'atzucacs subterranis, feien ominós niu; tanmateix, de fora estant, hom hauria dit que aquell casot no era pas gens remarcable entre els altres de l'antic carrer estret al llogarret abandonat; ausades, no semblava pas gran cosa, mes part dedins, les cambres, no gaire grosses, amb les més velles i atrotinades davant, de façana doncs molt impròpia, decebedora, presentant com qui diu les plagues llebroses a la pell, amb tot de forats i bocins i clots, amb murs, parets i envans arbitràriament mig afegits, que tanmateix, si hom sabia fer-s'hi, potser menarien a nombroses d'altres cambres més petites, i darrere aquestes, com més anàvem més aprofundides, les novelles, ja fetes petites d'inici, les cambres, com més anàvem més colgades, les quals llavors ja esdevenien incomptables i eren noves de trinca i hi habitaven o raïen éssers o ens més i més estranys, repulsius.

Sempre hi ha viscut en Gaietà. A ell veníem a veure'l, el malaguanyat Lleonci M'h i jo.

Mon cosí Gaietà aquell altre dia la seua confessió em va jaquir baldat. Em deia que sovint, d'amagatotis, es fot damunt la façana més estètica i surt al carrer amb el cos fragmentat.

—Am i odii alhora, Qarlets; androgin, som un hom de pregons odis, som una dona de pregons afectes, eixarrancada.

—El cuc solitari jugava al solitari amb els naips dels meus budells, i quan no jugava al solitari, s'esmerçava sencer al vici solitari — sóc jo qui trontolla mentre ell es trastorna — més tard, lleterades de cuc m'unten els budells; que bé doncs que no cagaré!

—Amant de llefiscositats, l'okra, els cargols, els bolets, les ostres, les lleterades... pol·lucions, porrasses, pèrdues... I per adrògins estimulat, trempant i escorrent-me si sóc a prop de dona amb vit, sibil·la o gallimarsot, mig-i-mig vori i banús, transgènere, indecís... Pits, cabells, llavis de dona de pell fineta... el pipí penjarut l'únic que li roman del mascle; em pensava en casar-me que la meua dona n'era un; mes ja ho veus, cosí, me n'escuncen de ben crespes; no n'era pas; tot dona, què hi farem, mala sort; ara, això rai, res d'estrany (o, si res és estrany, tot n'és també); la vida és tota de bolles (casualitats) feta.

*—**Dius, Gaietanot, que em trobes què?*** — Així demanava'm parer / n'Iracundina Sabater.

—*Crec que les gallimarsots són les antigues amazones, / deesses rai, mes no pas merdetes ni bufones, / ans molt potents, i tots els voltants anorreant!* — Li responc finet i alhora fugint fort, i tot cagant / llets com minúscul aranyot qui hom es cruspiria / si abans doncs no es fonia.

—*On vas, capdecony?* — diu n'Iracundina, / abans d'ensopir-se i roncar i petar com no sé pas quina / infernal màquina natural, / potser en somnis esmolant-se cada queixal / amb els ossets més rudes que em romanien a la despulla, / mentre jo, passant estret i sedós com fil en agulla, / com dic, he fotut el camp / tan lluny puc, com prou fa l'aviram / a mig eixalar / i doncs encar / amb prou enrònia i facultat / de prou esquitllar-se'n, *tat? /* d'ésser plomat, i cuit, i cruspit / aquella mateixa puta errònia nit.

—I també et parlaré, Qarlets, de mos veïns alemanys, filibusters qui, amb baticor, i d'edat avençada i tot, tot ho volien, acrobàtics, filustrar. Quan ens trobàvem ens compreníem perfectament, ells amb llur anglès ranc, jo amb el meu alemany de bot-i-fora; *perfectament*, dèiem, assentint, amb somriures i capcinades, rai, *perfectly*, *ausgezeichnet*, mes no pas gens, car aitantost arribats a la cantonada, com en un somni molt detallat que s'evapora en aixecar-te, tot i que un instant abans, lúcidament dormint, àdhuc t'admiraves dels mots tan exactes i ben triats que s'hi escunçaven en una situació filosòfica i enlairada, ells, la parella alemanya, i jo — ells suposem-ho, i jo segur — ens n'adonàvem que no havíem comprès re, que ni allò que l'altre havia dit, ni (pitjor) allò de què un mateix s'havia empatollat, no jaquia petja a la consciència, que tot romania doncs totalment oblidat, no jaquia, dic, traça ni osca, ni tan sols evocació, al cervell.

—És clar que hom mai no ho sap, el que pensen els personatges; que hom només pretén endevinar-ho. I si hom es té per personatge, vés a endevinar el que penses; t'hi has d'aturar i, en lloc de pensar en re, pensar en què penses, és a dir, pensar en pensar, que equival, a fi de comptes, a pensar en un mecanisme abstracte qui es dispara sense ni com va ni com ve.

—Tant se val, Qarlets, aquest és el fat on la vida ens condemna. *Per comptes de multiplicar-se'm els cossos per tal d'assolir un destí, se'm multipliquen els destins perquè al cap i a la fi no reïxi a assolir-ne cap*.

—Aquest és el somni que no se m'esfumava aquest matí. Anava amb la moto per una llonga carretera, directe cap al meu destí, quan una cruïlla se'm trifurca. Quin dels tres camins agafar, em dic, i ràpid, car no vull pas haver de passar la vergonya d'haver destorbat el tràfec insistent del trànsit. Triaré el primer forc, el de l'esquerra. El primer forc no duu enlloc. S'acaba d'espetec als camps. Cap enrere doncs i agafem el de la dreta. Aquest no s'acaba mai, es repeteix en un paisatge insuls eternament. Som-hi enrere i triem doncs el tercer. El tercer sembla el bo, el qui em duu al destí... tret que llavors et salta davant una altra cruïlla forcada amb tres camins. Si agafes el primer no vas enlloc; si agafes el segon, no s'acaba mai; si agafes doncs el bo arribés a una cruïlla amb tres forcs... i la teranyina és infinita.

—Una cosa record haver-los dits als alemanys. *Si que sou fosquets de pell; fou* (no sé perquè assumia que eren germans, i casats), *fou la vostra mare negra, potser?* Allò evidentment els feria d'alguna manera, feien una ganyota muda. Parlàvem immediatament de quelcom de molt menys delicat.

—Una columna negra de fum molt espès s'elevava de continu d'un fumeral monumental instal·lat al cul de llur jardí. Potser s'hi cremaven cada dia una miqueta més allí dins, cremant-hi alhora què altre, em diràs. Això em plauria saber, Qarlets. M'havia proposat de demanar-los-en discrets aclariments, tret que abans-d'ahir...

—Era abans-d'ahir, o l'altre? O deu fer ja algunes setmanes i tot? Oi com s'escola el temps, Qarlets? Tant se val, diguéssim l'altre dia, els vaig sorprendre, la parella alemanya, enfilats perillosament en bitlles de llenya d'aquelles que en diem pilons, curtes i amples; i s'hi enfilaven, precàriament, com dic, i avençats en edat, com dic, només per a espiar els veïns! Ai, pobrissons! Sorpresos pel veí més xerraire i obert al món, amb la seua moto amunt i avall, pels indrets més ignots, i ells descoberts! Excés d'empegueïment els mena al suïcidi! Ningú no els ha tornats a veure al veïnat. O potser fugiren durant l'espès de la nit. Qui sap. Misteri. I el que devien haver sentit aquells pilons! Si haguessin vinguts del bosc de Dodona, quines no ens en contarien, *tat?* Potser com el fust dels argonautes, fet amb fusta de Dodona, ens deien què fer. Si fugir o suïcidar-nos, per tal d'arribar al destí tan gruat. Aquells pilons, apilats ara en torres altíssimes, veig que els marrecs del barri (sembla haver-n'hi més que no mai) hi pugen; a alçades inversemblants, Qarlets! Diries que atenyerien la lluna... o llur destí. Em fa por que s'hi faran malbé les cames... o esberlaran els cranis... s'esguerraran... o es trencaran el coll. El cop de l'ànec. *Nyec.*

Li he manllevat un paraigua i he tornat capcot cap a ca meua. Sense moto, sota la pluja, per tiranys rosts, trobar casa no fóra tampoc bufar i fer ampolles.

Tret que de sobte, oidà, automàtic, ja hi sóc.

—Has portat les espelmes que has sortit a cercar, Qarlets? I tanta d'estona, havies de trigar! —em diu ma mare, desconeguda, tot just he entrat.

—Espelmes rai, prou n'hi ha —responc—. *Qua candles we're fine, mom.*

I he obert el calaix de la cuina. N'he tretes cinquanta-tres. Les he anades encenent; llavors les he anades plantant damunt taules i tauletes de casa. Ambient tremolós. I la casa és plena de gent, desconeguda, molt més desconeguda, encara.

Correspondències misterioses. Fer-m'hi no puc, amb ningú. Car què hi fan? I qui són?

Car tot i que sabíem que l'avió on venien s'havia estavellat i no hi havia supervivents, a l'hora convinguda se'ns presenten nogensmenys. Sencera, l'oldana família qui esperàvem, apareix (qui esperàvem fins que no ens assabentàvem de l'estavellament, és clar). Mes ara, tant se val, els meus, i sobretot ma mare, els reben com si fossin els de debò, i amb escarafalls i afables ganyotetes rai.

Ma mare, xiroia, tocant amb dring de platerets l'hora de sopar.

Els morts s'asseuen a taula i semblen endrapar si fa no fa com persones... Hi ha un galifardeu qui es diu Maurici qui em segueix malignament amb els ulls... Jo, molt neguitós, de seguida m'he fet escàs, sempre allunyat de la taula on s'entaulen... A mitges escales cap amunt... Ara a un esglaó més amagat de dalt de tot, ara mig espiant a un esglaó de més avall... No m'amagaré mai del tot a la meua cambra... Massa intrigat per quins crims horrorosos els fantasmals intrusos no cometran...

Aquell menjador de llums embriòniques és com l'indret subterrani on els esgarrifadors misteris de vides extraterràqüies no s'ha congriat... Car qui deuen ésser o no ésser aquelles figures alienes...?

Tot hi és fals i sospitós; i perillós, molt perillós.

—*How can you* —li dic a ma mare, carregada de plats—. Com pots prestar-te a aqueixa farsa macabra?

La hipòcrita em respon admonitòria: —Nen, cal fer bon paper; *cal fer bon paper sobretot als estranys, i com més estranys, més; no fos cas*.

He desaparegut (mig desaparegut) durant tot el sopar. No he entès un mot del que deien; em semblava entendre-ho quan ho deien; mes, tantost dit, oblidat. *Què han dit*, em demanava, i no en treia l'entrellat, i deien una cosa nova, i creia entendre-la, i, en callar, com abans, sant tornem-hi: *Què han dit?*

Se'n van; finalment mig s'acomiaden; diuen adéu molt flascament, difidents; jo faig adéu encara més feblement, retirat rere tothom, arrupit, geperut tant com puc, com si ni hi sóc.

Ara ja estic més tranquil, puc respirar... Podré apagar les espelmes, podré asseure'm, sopar...

Ma mare xerra molt, mes no em cal escoltar-la, perquè no diu re. I no sé com pot dir que mon pare no és mort. Arrambat a la paret, vora la porta que mena a la cuina, de mon pare, encara no pas a dos pams de terra, només hi ha el seu cap. És un cap que sembla bloc de fusta dura, o àdhuc de pedra. Muntat damunt un petit cub verd, com ara si fos una capsa curta que li fes de pedestal. Em sembla que el cap li han glaçat amb aquella mena d'hidrogen líquid que tot ho petrifica en un instant. I ara ma mare pretén que mon pare encara es viu, i li parla de continu i li diu tots els xafardeigs i el que veu a la televisió. Una televisió de televisor sempre encès i espatllat. On tots els canals mostren sempre el mateix programa mut. Un programa enrotllat, molat en cinta infinita, estil möebius, crec, i que l'únic que ensenya és el mateix interior d'una cambra banal d'oficina pedestre, eternament anant de paret a paret, molt lentament.

Aixecaré el porró, faré un rotet, rostaré els plats…

Mes al cap de mitja hora, potser menys, molt menys… tornem-hi, ells! Es tornen a presentar a sopar… La mateixa família morta en l'accident! La mateixa… o gairebé… Canvis en els personatges… ningú no és del tot el mateix… com si la mitja horeta els ha gastats…

El bordegàs Maurici, gànguil i matusser, i amb malèvola carota de malfiat, és encara més diferent… N'és totalment… és un altre… un altre tot canviat, ni punta de comparació amb el Maurici d'abans. Sí que sopen en una esgarrapada, aquest cop! I desfilen cap al llit, cridant com espectres esfereïts.

A knot of nudes, nus de nus. Tothom al mateix llit. Són vint-i-u. Nus indestriable de nus. I si els esguardes de prop, floridures als tendrums: neus letals. Llur putrefacció (rabent) feia camí.

Qarlets, te n'uges, d'ostar gent de ca teua, i al capdavall és perillós, les topades més i més greus, car sempre hi ha algú qui es creu, després d'envair-te, amb drets adquirits. Molt de discutir i d'argument, molt de brandar arpons i fusells; encara hi prendrem tots mal, i en què us val la pena? No hi tinc res desat, només el cos em serva sentit (i amb l'esquelet em serva i prou) i em serveix; tot altre m'embafa, baldereja, m'és nosa i obstacle. Per això, al capdavall te n'ostes tu mateix — vull dir, fart, fots el camp; ja s'ho fotran; merda de casa, pel que val!

Nits sense lluna ni celístia, me'n vaig a caminar incessantment pels camps — viaranys infinits de foscors on sóc sol amb el que sóc i prou — una entitat qui nua fen un horitzó tot negre i sense topants — un boldró d'afegitons de bocins variats qui si fa no fa en simbiosi s'imagina u i sencer, alhora tractant d'enfilar-se sense gaires pèrdues entre els components vers un punt determinat tanmateix ignorat.

Fent pila com feia pila (feia rodó, feia campana) de petitó – visitant llavors les vil·les dels benestants, i els rius i els prats i els horts, i els ramats. Les vil·les dels pagesos amb prou cabals, amb piscines i jardins; els rius amb pastors; els prats amb insectes i flors – mostrari lluent – horts amb bells pènduls fruits, figues, magranes, codonys, caquis, cireres d'arboç.

Cal caminar amb compte damunt els hortets que hi ha a la cresta de la carena. Ara que tots hi esperem l'esclat, encara hi hem de caminar amb més de cura. Trepitgéssim pas on (quelcom no) creix. Només als marges estrets. No volem fer malbé res abans d'hora. Que el cràter que tot s'ho enduu, s'ho endugui tot ben endreçadet, en cunç, perfectament distribuït, amb cada cuqueta al seu indret, amb cada microbi somrient al microscopi, conformat amb el seu fat de comú rebentament. Els hortolans fins al darrer instant amb l'ull viu que no els aixafis cap carxofa. O ni humil lletsó. Tot i que saben, com dic, que és imminent l'esclat que tot s'ho enduu. Esclataran els fels, els cors, els caps; esclataran els ventres, els pits, les caixes dels pits, amb les brèndoles de les costelles esgarriades com virons de buirac volat. Sobreeiximents sense solta ni volta, els ous, els planetes, els Solells... Aquesta terra massa aviciada pels nostres assidus, interminables, acaronaments, i ara, desagraïda, fotent l'espetec més bestial. Ens passem desigs de bon esclat. Fem nit, una darrera nit, als boscs, a les voretes dels rius. I en despertar-nos allí hi ha els desigs: petits paquetets, petites postaletes, amb floretes, amb llacets, amb caramels, amb joiells. I llegim-ne les dedicatòries a les cintetes imaginàries.

"Que el teu cap esclati amb millor pampallugueig que no esclata una carbassa."

"Baldament se't rebenti el cor amb més espectaculars llustrins que no es rebenta un tomàquet."

Els hortets a la cresta de la carena, aneurismes a l'esquena d'ase del meu pit. Amb quina guitza no se m'esclata la bombolla on visc: *plaf!* Tot s'esgarria en sang, en foc.

Car avui de bon matí quan tanmateix havia tornat a fer cap a casa, el rentamans on havia volgut rentar-me una mica era insistentment embussat — amb un xuclador de bastó tractava doncs de desembussar-lo mentre escoltava la ràdio on ma dama Mort, la presidenta, propugnava, amb l'aprovació prou sorollosa de tothom, la solució final del suprem espetec.

Suprimim-los tots —deia— *i tot tornarà a rutllar perfectament, com abans*.

Veia de la finestra de la cuina estant, l'ombra de l'avió que volia posar-se en catàstrofe, virollant, filaberquinant, tornavisant cap avall. Vaig tornar a sortir. Trucava a can Lleonci M'h.

Tot se'ns esvalota al nostre planeta — tot és ara desordre, catàstrofe, i prou tost mort total; passa sota l'atzarosa influència de Mart, vermell, irritat i sobreïxent de sangs podrides. Al Japó, glaç que tot ho enferritja, paralitza; cada clau envernissada d'espesses capes de glaç; cap clau ni obre re ni de re no serveix; no poden obrir cap pany; els forrellats també encallats, les baldes enravenades, encarcarades, massa grasses no entren al trau ni al ganxo, inútils, balderes; res a tancar, res a obrir. Darrer tren a la neu, glaçada com pedres... Només a ca nostra, a la nostra pàtria, el bon oratge... *ah enyor!* Tret que els desesperats ja han llençats els gats qui troben pertot en pous secs perquè s'hi acabin de morir, entre ells devorats — adés cruel espectacle dels beduïns; ara, on res electrònic no fila, badant, hom, a caire de pou, guanyant-hi doncs una estoneta de lleure i rialles. Tres enormes volums antològics i dos minúsculs diccionaris molt atapeïdets rescataríem del fang mentre els agitadors xerrarien estridents ideant a qui fer la pell més dolorosa, i llavors doncs, carregats, jaquiríem enrere les gernacions exaltades i les biblioteques cremades, i tornaríem als pastorals indrets on només els vents i els arbres sobtadament romputs, potser també els esgarips postrems de la bèstia violada, interromprien la serenor del consirar-hi texts i pensaments.

—No trobes? Hauríem de pujar a muntanya, fos com fos. Cap on viu mon cosí. Ho veurem tot de més alt, més lluny. Tinc la moto engreixinada.

Els àvols malèvols visitants banals i adotzenats s'envolaven en qualque carraca d'avió part d’enmig de les desolacions del Colorado i ara que al capdavall volien aterrar, car el llivell de carburant mostrava vermell, les rodes tampoc no els volien davallar per molt que el pilot pet pitgés petges i premés alçaprems. Que s’haurà ara doncs de plantar de gratapanxa, es va deure dir, amb alcohol glaçat tanmateix a les venes. Entre l’asfalt i els hortets s’allargava una claveguera oberta. Dues formigues s’encauaven, aombrades per l’avió que a mig estimbar feia una remor remota de tro engargussat. De més a prop, abassegats, dos tatús foradaven noves catacumbes, esmeperduts.

L’avioneta groga, amb góndola penjada sota, a la panxa de l’aparell, es gronxava pel cel, com si volgués estavellar-se, mentre ma mare cantava cançons dels 1950. Els coberts a taula, les estovalles verdes, tots els objectes al menjador estampats en cuir. Incloses les llavors de carbassa. És una casa que haurem de vendre; la dona agent de vendes també canta, se sap les mateixes antigues cançons; veig que tothom guaiten velles col·leccions de noies vestides amb vestits de bany o amb pijames del temps de les melòdiques melodies. *Tanta d’ambició, acabarem tots plegats a l’escorxador*, vull avisar, tret que tinc por de caure pou avall, on els orcs esborronadors de miols m’embolica com bromera d’ofec. Amb una ampolla de whisky a les mans, he volgut fer avinent a tots els veïns i famílies que s’armin i els vigilin, vull dir, els malèfics espies qui hi tenim a casa, *Pilleu els més agressius i inclements atuells que us caiguin a mà*, i som-hi, car de mantinent envestiran; clisseu-los rere les cortines, i s’amaguen de la llum del Sol i tot. Llavors s’atansava l’hora dels adéus. Penjant ran de mur, part de dins, un dels veïns hi té un infant; el vol deixar anar, que s’estavelli entre els frenètics felins; un amic de la família, sense pensar-s’hi, se sacrifica, es llença ell mateix avall, es trenca les cames, encara fa un esforç per a empènyer els peus de l’infant amunt, o entomar-lo a baix. Mentre els gats se’l cruspeixen, he assolit potser de salvar l’infant a frec de caure, agafant-lo fort per les mans.

—No són gats —m’hauria d’haver dit en Lleonci M’h—. Són goges esveltíssimes qui ballen ballets encaterinadors. Esdevén-ne addicte, Qalbet. Tot és tan bonic!

Tret que es va esfereir. Fugí com boig. S’estimbà.

~o~o~

qq99

Amic del cor

Aquell ouet me’l fiquí a la sina, i llavors quan vaig haver d’agafar el metro em vaig lligar el braç esquerre amb un mocador i vaig fer veure que el tenia trencat, i em vaig ficar l'ouet a l'aixella esquerra, i ningú no m'hi etzibava cap empenta ni cop.

I arribí a casa i li diguí a la mama que tenia un ouet fecundat i que veuria si el podria portar a terme fins que desclogués. I ma mare arronsà els muscles.

I al cap de pocs dies, heus-lo que amb la dent del bec el pollet fengué la closca i n'eixí tot xiroi.

I ara si érem amics! I jo donant-li amb compta-gotes aixarops i vitamines, i llavors farinetes sublims, i més tard grans selectes, i alguna pedreta per al grier, i alguna pansa perquè esdevingués el gall de panses més excel·lent que mai no hagués escatainat ni escarotat pel jardinet on passejàvem cada vespre, tret que plogués o nevés, i llavors romaníem a caseta escoltant heroiques musiques, especialment d'en Berlioz.

I filosofàvem ensems i li guaitava l'ull i hi veia que em comprenia, una espurna sàvia hi relluïa. Schopehauer, assenyaladament, era tant el seu preferit com el meu. I les caquetes que el gall magnífic no feia pertot el meu bocí de pis de dalt, on hi desava els llibres i les musiques, les anava recollint sense entretenir-m'hi gens, i les emmagatzemava en un cabasset, i llavors les duia a l'hortet. I no li vaig trobar mai entre les plomes ni puça ni poll. I la cresta i la barballera les hi eixorivia amb petits massatges molt maternals, i li pentinava el plomissol, i li netejava les ungles, i érem els companys més ben entesos del món.

I aquest migdia érem al jardí i he pujat a una escala de mà per a anar a apariar una de les casetes que pengen de les branques dels faigs on hi fan niu sovint cargolets, mallerengues i pardals, i he caigut de memòria i m'he trencat el coll.

No m'he pogut moure més. Cap de les comandes cerebrals no corren per la medul·la cap al cos. Malament rai. I he vist tanmateix ma mare qui sortia al jardí a estendre-hi la roba. Llençols, camises, samarretes...

Em pensava que ma mare em veuria, però no m'ha vist jagut a terra, incapaç, mig amagat per l'herbei i les canyes de les tomaqueres. No ha vist ni el gall, el qual, molt amorosament, al meu costat, m'anava llençant pedretes a la boca, que dec tindre oberta i que no puc tancar, com no puc tancar els ulls, ni cap dels sentits del cap.

Ma mare s'ha ficat endins. El Solell m'ha anat cremant. Després, el Solell s'ha fos cap a ponent. I el gall, el meu amic del cor, ha començat a clavar-me cop de bec a l'ull esquerre encara enlluernat. Perquè no tenia la facultat de fer anar ni llengua ni gola, no li puc pas dir, pobrissó, que se n'estigui, que em fa molt de mal, i que em priva de la poca visió que em roman.

I a poc a poc la foscor de la nit ens ha enfonsat en l'anonimat. Amb l'ull dret he vist o m'ha semblat veure, de gairell, un gossot qui m'ha fet por que potser volgués atacar el meu amic el gall. Sort que el gossot nocturn i traïdor, hipocrital, es veu que s'ha estimat més de fer el lladre. Estic segur que s'ha endut, a cops de mossades, els estenedors i tota la roba que hi havia estesa i penjada. I ma mare, qui sap què hi feia, sense adonar-se'n de re. Segurament ensopida davant el maleït televisor.

I llavors he vist amb l'ull dret els ulls molt penetrants del gall qui m'esguardava atentament, vinclant esbiaixadament el cap, ara devers aquest costat, ara devers el costat contrari, molt filosòficament, com dic, i cruel, macabra. I tot d'una el seu bec s'ha abatut damunt mon ull dret. I ja no he vist ni veig ni veuré mai més re.

I el gall hi ha insistit. Li plaïa un munt el gust dels meus tendrums, i em sembla que ha assolit de fer-se'm fins al cervell i tot. I de cop de bec a cop de bec, em va descervellant.

I aleshores hi caic. Tot això no és altre que un simple malson. Car prou sóc d'allò més viu i capaç. Damunt la meua barca ancorada enmig de l'assolellat, gloriós, oceà. Quines coses d'imaginar en el somni! Que un gall amic meu se'm cruspeix els ulls i, per via dels tendrums i ossets de rere els ulls, el cervell i tot.

Boig, el corrent marítim s'escorr a banda i banda de la meua barca. I ara se m'atansa una tropa immensa de peixos gegantins qui neden ran de cresp! Em passaran per la vora; els saludaré amb joia, amb bons desigs, amb dolça companyonia de contemporani llur, d'un altre qui com ells gaudeix d'ampla vida! Tret que tantost em veuen espiar-los s'enfonsen i deuen passar (tret que de faisó invisible) vora (o davall) la barca, car se sotsobra de valent; efectivament, car reapareixen ja allunyats, sense haver-se desviat gens, encara drets en llur travessa dels deserts marins, ininterromputs en llur intenció.

Ah bé, tant se val. I ara me n'adon que el meu amic el gall continua de menjar-se'm el cervell. Que el que em pensava que era al·lucinació era veritat, i el bell somni marítim no era sinó al·lucinació d'un cervell com més anem més minvat, i confós.

Car em faig un embolic entre les realitats que em rauen a l'aguait en corrues incessants. I ara què faig? Ah, lúcid i hàbil a la fi! M'aixec de per terra on havia feta una llarga migdiada i corrent pel jardí, espantant amicalment el meu amic el gall, cridant la meua mare que vigili que hi ha un gossot lladre qui ens vol pispar la roba, dient als peixos que portin el meu missatge de benvolença i benaurança a totes les costes dels illots fantàstics i exòtics on faran cap, obriré la porta de la cuina d'una revolada i em faré un bon berenar.

Ultratge idil·li ocellaire. Avantatge orgia. Ou urubú. Rovell verí. Obsedida mortalla que em duu el gossot? Bordell bordell! Càmfora! Metà! Nèctars i daus. Mare mare! Quina casualitat! Atots esporàdics! Aleatorietats de l'estocasticitat. Aristarc...

Amb mig cervell... que es va apagant... Tundres tendres. Brucs. Tasses de bruc. Pimpinelles. Carlets verderols cogomes. Orellanes. Fredolics. Quiquiriquics... pipiripips. Purpúries. M'estic morint... morint... morint... Em deia...? Aristarc...? Verdura...? Feixuc... feixuc.

Neons neus bolles bombolles obscenitats. Esllavissades de nyaps. S'ericen les agressions... Se m'enduen rosegat... En trontolls de basts curulls... vessats... devorat... A la voreta del foc... Estàtic. Onades bromeres. Invisibles... Gegantins... De dret cap a llur port.

Mort... mort...?

~o~o~

Càncer

El cos m'ha post al cos un ou molt íntim.

Aquest ou s'espelleix en petit monstre ganut.

I aquest monstre entranyable
se'm cruspeix — molt llefec — murriet!
els millors òrgans.

~o~o~

Descensor als orcs

Avui, abans les tres xicotes qui serveixen als taulells no sortissin de la botiga, com les sentia enraonar, molt afalagades, del fet (*tanmateix un bri suspecte*, modificaven) que tres minyons les esperessin cada vespre fora, i fessin veure, elles, fal·laces, en acabat de pintar-se i perfumar-se i agençar-se meravellosament, que allò al capdavall no els semblava gens com cal, els he suggerit que sortissin doncs per la porta del costat, saps què? que pugessin pel carrer de l'esquerra, i que de tota faisó tornarien a trobar-se amb la boca del metro que les distribuiria cascuna a ca seua i sense haver-se topat segurament amb els falaguers pretendents, als quals haurien ensenyada llavors la lliçó que no són cap d'elles xicotes fàcils d'engalipar. Quan els propietaris de la botiga, home i dona, també han sortit de la botiga per a anar a ca llur amb llur cotxe de ric, i m'han interrogat amb els ulls quines me'n trac de la màniga, els he respost rient: *—Tothom es complau amb el conegut; jo m'hi complac; vós, senyora, us hi complaeu, i vós si fa no fa, senyor, amb allò que ja us és conegut. Les noietes assoliran el mateix resultat per vies diferents. Això encara ens complau més. Això sincronitza, com qui diu, el plaer del retrobar-se amb el conegut, i al mateix temps amb la il·lusió que hom hi ha atès per vies d'aventura, ço que realça la impressió de reeixida familiaritat, de ben quadrat esdeveniment temporal. Les noietes, tot i que passant de biaix, gairebé d'esquena dels noiets qui pacientment les esperen per a festejar-les fins a ca llur, amb llurs rialletes inevitables atrauran (això si abans un dels noiets desviant l'esguard distret ja no les filustrava), atrauran, dic, els esguards dels pretendents. Per vies diferents, el mateix resultat conegut i esperat. Això el plaer apuja bon tros*. M'han guaitat sense dir re; se n'han anat alçant les celles i intercanviant un cop d'ull incert; sempre han suputat que, innocu i tot, no hi só de debò tot. Després he romàs a la botiga per a enllestir-hi l'arqueig del jorn, i llavors tancar-ne les portes i, prement-ne els alçaprems que em donaven trenta segons de coll, armar les molt terribles alarmes. Car de tot això i més en só l'encarregat. Acomplertes les tasques, au, m'he enfilat també cap al metro. Quan n'he sortit vora ca meua, dues gitanetes ploraven assegudes a la vorera, respirant els fums nocius dels vehicles dels rics. Mare i filla, molt lletgetes, pudents. *—Algú les ha robades? atonyinades? volen uns dinerets?* Com no em responen sinó amb sanglots, ja fotia musclejant el camp, quan la mare, rabassudeta i malgirbada com una sud-americana, m'ha dit: *—És que tenim molta de por*. *—Por de l'inconegut, segurament!* (he perorat). *Només de l'inconegut tenim mai por*; *car com deia avui mateix als propietaris, en el conegut ens complaem, sempre, i bon tros*. Llavors m'han mig contat llur trista història, de fet, la mare contant, doncs, i la filla ni piu; encara ara no sé si en sap, d'enraonar, i ja devia tindre uns cinc anys si fa no fa. Es veu que viuen al soterrani de l'estació. Amb les altres netejadores. Hom va als soterranis per un ascensor que hi baixa. No s'hi pot davallar de cap altra manera, que elles sàpiguen. La qüestió és que, un cop tancades als soterranis per a la nit, els trontolls misteriosos, i els sorolls horrífics que ixen de certes cambres secretes, amb crits esgarrifadors i batzacs enormes que cuiden, fent tremolar els murs, ensorrar el sostre, les tenen amb els nervis esfilagarsats i no saben eixir d'aquest dilema; hi han d'ésser si volen guanyar-se les escarides garrofes com de bon matí — de fet, encara de ben fosca matinada — les sirenes criden eixordadores els qui han de netejar totalment l'estació per al nou jorn que s'atansa, hi han doncs d'ésser, dic, i alhora, si hi són, no poden aclucar l'ull durant tota la nit, esfereïdes, esborronades amb els infernals rebomboris i els molt cruels esgarips d'escorxador maleït que els martellegen els murs. Cada vespre que han de tornar als soterranis el despenen doncs lamentant-se amargament i adolorida. *—Quin martiri, senyor, si sabés!* He romàs feixugament rumiant l'afer uns tres o quatre minuts llargs, mentre la barbeta de boc amb ungletes d'elegant mercer lentament em pentinava. Llavors els he dit que n'esdevenia protector, que, tuïtiu, sota l'ègida aqueixa nit de dissabte les duc. *—Us empararé, gitanetes (o indietes sud-americanes, tant se val); us en fieu; sempre só qui dóna els millors consells*. Els dic que som-hi, que baixaré a les cambres prohibides amb elles dues i que vigilaré tota la nit contra els monstres misteriosos qui tant les nourien, pobrissones. Hem caminat fins a l'estació, una gitaneta a cada cantó meu, la mare tremolant de por encara més fort que la menudeta. On és l'ascensor cap als soterranis. I oi que, si doncs només va als soterranis, se n'hauria de dir *descensor*? Anava a dir-los l'enginyosa pensada, demostrant-los alhora si en só, de savi, tret que llavors me n'he adonat que, un cop a baix, el descensor prou havia per força d'esdevenir novament *ascensor* per tal de portar-nos a la llum i a la felicitat del conegut diumenge. Així que només he anat xiulant, benauradament. Hem arribat a l'estació, i gernació rai, encara. Viatgers i viatjants a betzef, i els qui els rebien i acomiadaven. Plenes d'emoció, les meues brunes odalisques grassonetes m'han assenyalat en un racó perdut una porta metàl·lica que devia doncs ésser la del descensor infernal. Ens hi hem esperat fins que no s'ha oberta sola. Elles dues s'hi han ficat i, estrebant amb llurs sengles manetes, també m'hi han ficat a mi. I ara doncs esperant. D'altres gitanetes – o el que fossin, atzeps no gens esvelts ni elegants, de faldillams cebacis i pitreres guerxes i bombades, i mans i visatges de cuir enlluentit per l'aluder molt avesat del mal temps, pels escots alhora endevinant-los que sí, que els pigments de llurs pells tèrboles (ronyoses?) tampoc no foren, part de dins, ni nivis ni negrals, tot just cúprics i au – d'altres "indígenes" doncs, s'hi han anades encabint, cinc o sis, vull dir, a la gàbia que ens duria als dominis hipogeus dels follets malignes i els ogres goluts, o potser dels inquisidors sempre fanàtics i botxins. I ep, que amb una altra hurí esbufegada qui s'hi fica ja començàvem d'anar estrets, i allò feia massa pudoreta, ferum i suarda d'harem, com qui diu, i els he dit que sortia un instant, i les meues gitanetes han fets i estrafets uns vults tràgics i histriònics d'aquells que t'haurien d'esberlar el cor i tot. Jo nogensmenys apaivagant-les, amb un somriure excels. Que no patissin, que no les desertava pas; només volia fotre un cop d'ull pels voltants, no fos cas que trobés unes escales que duguessin al mateix indret sense haver d'esperar tant. I veus-t'hi la pega que, tantost he tombat l'esquena, el maleït descensor automàtic s'ha engegat i ha descendit. M'he trobat amb un pam de nas. Ara hauré d'esperar el proper viatge. Pobres gitanetes, patidoretes de mena, m'esperaran a baix amb candeletes! De moment, he borinotejat; i no, no he trobades pas enlloc les escales que menessin a baix. Llavors, m'he anat cansant d'esperar. Les hores s'escolaven. Els perdularis dels voltants, i pitjor, les autoritats qui els molestaven, feien l'ambient desagradós. Els banals, en cavi, la gent, minvaven. Vols-t'hi jugar que aquell era el darrer viatge del malparit descensor? I jo havent perdut el viatge. Ara m'he emprenyat. Havia de trobar un forat d'escales que baixessin, per força. Doncs, no; caca. Totes les portes blocades, barrades, tanmateix, i ningú mig oficial a qui poguessis demanar raons. Cambres secretes, rai; mes, com dic, totes hermètiques, amb metalls molt durs protegides, inviolables. I ningú ni entrant-hi ja, ni eixint-hi. I en acabat pitjor, la fauna nocturna ha anada apareixent. Els qui no es cansen mai d'esperar l'endemà. Ensopits, badocs, dispèptics. I l'ascensor sense oferir cap mena de senyal d'activitat. Totalment mort. Vés a endevinar com ara, part de sota, pateixen les meues gitanetes; quins suplicis interminables! Nit impenetrable. Entre la fauna, esdevinc un altre no-ningú no gens congru; algú dubtós, sense gaire flama, ni mig encès ni mig apagat, o al contrari, mig apagat i mig encès… empatollant-m'hi… caient de son… com ells, un altre dissortat sense enlloc altre on anar a raure. —*Fementit*, em rept, *fementit! Els daves la teua paraula de cavaller de fresc adobat! Llur protector, hà! I les lliures als dimonis més demoníacs de les pregoneses sacrificials, martiritzadores! Mare i filla totes soletes davant l'horror inendurable de la més agressiva de les nits! Com ho resistiran! Malament rai, malament rai!* I llavors, ben arrupidet a un raconet, m'he adormit, i he viscut un somni tan agradable i segurament buco-còlic, vull dir, bucòlic, que, com m'he eixorivit, cap a les tres de la matinada, les baves em tenien la corbata xopa. Amb mal a totes les articulacions, sense com qui diu ni esme, automàticament, havent pla oblidades les cuproses gitanetes, content del somni que he mig apuntat a un paperet, sí ves, a fil per pua, me n'he tornat xano-xanet cap a ca meua. Mentre desenfilava els esglaons cap al meu soterrani sense monstres, ni secrets ni misteris horrorosos, encara somreia com si avui, com sempre, havia assolit de fer la meua feina fil per randa, vull dir, Filotect, el molt constructiu mercer, com cal, com sempre, amb totes les seues tasques acomplertes, sí senyor, moderadament satisfet, i amb raó, ell (vull dir, jo) sempre tan equànime i filosòfic, sempre tan mesurat, sempre amb les millors intencions. I ei, si en acabat no tot li ix pas com qui diu de faisó òptima, *vós*, sempre ho he dit, *sí ves, què hi farem, prou ho hem intentat, prou ens hi escarrassàvem, prou hi ficàvem una certa mig enderiada voluntat!* I prou ara que m'hauria plagut de poder-hi consignar ací el somni de l'estació, on l'escalfor germanívola prop les fètides índies, i les mels persistents a les genives del record del jorn suaument despès amb les molt tocadetes i posadetes dependentes als taulells i amb les delicadetes clientes presumides, m'havien segurament induït a somiar d'arcàdies i pastorel·les, tret que… Tret que també és pega que la mateixa nit, ara al meu llit doncs, tingués la sort de viure-hi un segon somni delitós i, a les fosques, entre els papers de la (pseudo-)tauleta de nit, hi volgués escriure les impressions del segon somni, i a les palpentes hi "escrigués", sense adonar-me'n, amb el bec on el llapis no hi duu pas la punta de grafit, ans hi duu la gometa d'esborrar, i ai, pitjor! Hi "escrigués" amb la gometa justament al mateix paperet on oblidava (sí ves!) d'haver-hi ja mig escrit el somni primer! M'havia tret els paperets de la butxaca i els jaquia, com solc, dins la "tauleta". I ara, veus-t'hi, en lloc doncs d'afegir-hi els mots pertinents, hi esborrava els que ja hi havien… d'on que ni del somni darrer ni del primer ara tampoc no en pugui dir futil·la. Tornem-hi, què hi farem! M'he tombat cap a l'esquerra i hi he vist encara la dona dormint. He vigilat a no eixorivir-la mentre m'aixec. No és pas que la toqui mai; és com tocar una serp! I em preparava, carallot, per a anar a obrir la merceria, quan me n'he recordat que encara no érem a dilluns. Només a quarts de set del diumenge. I em fa que he dormit poc; *per què?* Ah, per causa de caritat. Per causa de caritat envers les gitanetes. Confiéssim que han sobreviscuda la renegada nit. *Toca ferro, Filotect!*

Llavors, mentre abans d'apariar-me l'esmorzar, só tancat a la comuna, i em neguiteja que no recordi les arcàdies dels meus somnis, amb llurs pastorel·les, i sorel·les, i vampirel·les, qui eclògiques m'adonden entre fruiters i ramats, he revistes, als escenaris refulgents del magí, les gitanetes i la deguda caritat (una mica no pas gens reeixida) que els he retuda anit, i, de fil en agulla, he revisada la caritat que em dugué a adquirir n'Ofídia, la dona qui tinc (o em té). La meua dona és nipona, i és llarga i prima i freda com una serp. La recollia quan havia (ella) perduts fills i conillets. S'havia volguda suïcidar i s'havia llençada al riu. Del pont estant, tothom se l'esguardava balbament i flasca, i ningú no aixecava ni un dit. Sense ésser gaire valent, vaig atansar-me a la vora del riu. La presumpta suïcida, nua com verm, tota mullada, a mig ofegar-s'hi sense moure membre ni fer-hi cap paper, hi semblava tanmateix, i més a causa de les petites revesses dels cresp, llonga serp d'aigua. M'hi llencí gairebé de cap. L'estrebí per un cama fins a la voreta. Un murmuri, mig de desaprovació, mig de desencant, ens saludà. Poc en fiu cap cas, i ella, és clar, menys. Me l'enduia a casa, i ara d'això ja deu fer any i mig o dos. Aquell mateix diumenge on la rescatí també m'havia aixecat molt aviat. Com feia bo fora i abans de no pas gaire, tantost el Solell escalfés prou, es desclourien les flors dels cirerers, vaig pensar que al jardí de l'emperaire hi mancava gent, i m'hi adrecí. Hi era sol com un xut, de moment. I veus-t'hi que en aqueix jardí públic, tot hi era encara, aquell matí, carcasses: de coloms i d'altres ocells i aviram (oques, ànecs, pollastres, faisans...), i de bernats pescaires, de gantes, d'esparvers, de milans, merlins i sebel·lins ... i llavors d'esquirols, i de gats i gossos, guineus, cavalls, infants... Els carronyaires, diguem-ne, o els escombraires qui s'enduen les carronyes cada matí, aquell, pel que fos, encara no havien arribat amb llurs escombres i sacs, i pales i contenidors, i gasos i líquids de neteja. Car cada matinada el dos cavallers macabres, Nit i Mort, hi han dipositat ritualment (*com penyores sacrificials? què ho sé...!),* hi han doncs esbarriat, arreu del jardí de l'emperaire, mant d'animal difunt i de nyec i nadó... perits tots plegats per causes dubtoses i motius amagats, i de bon matí, com dic, cada matí, llurs sèduls pillards passen (els assidus pillards d'en Nit i en Mort), molt ordenats, passen a fer-hi net. He tornat enrere, no fos cas que els impedís la feina, i he fet cap, per comptes, al passeig central. Amb les anades i vingudes, s'havia anat fent una mica més tard. I ara doncs era passejant pel passeig central, i hi vaig veure arribar la nipona Ofídia amb els seus cinc niponets. Tots sis, ella i ells, anaven molt ben engiponats. I anaven rectes, disciplinats, marcials. I, ben ensinistrats, obeïen llur mare sense versions ni condicions. Érem tots plegats, vull dir, ells i jo, i els comparses de la gernació sense pes, gairebé davant el monument a certs herois escabetxats pels podrits imperialistes d'ultramar. Una reixa altíssima, molt elegant, tota pintada de negre lluent, encloïa un espai tot de marbre blanc i impol·lut, sembrat molt escadusserament amb certs cossiols o escocells on plantes florides exposaven, amb un gust perfecte, llurs magnífiques flors. Llavors, tot i que era palesament prohibit, la nipona va badar lleugerament la feixuguíssima reixa i hi féu encabir, entre els *ohs* i *ahs* esfereïts dels altres passejaires qui s'havien aturat i inclinat per tal de retre llur respecte als molt colts herois sacrificats... (Escopinava ella com verinosa serp: —*Betzols!*) I... Ah sí, i... l'abrinada i molt senyorial, divina, nipona hi féu encabir, doncs, al sacre lloc, els cinc seus fillets molt disciplinats. Els fillets, vestits tots cinc, com ella mateixa, de blanc absolut, duien cascú un conillet tot negret arrambat al pit. Ara que eren dins, l'altívola nipona féu un petit senyal amb els dits d'una mà molt fina, i, així encavallerits, ensems els cinc fillets prengueren llurs sengles conills de tal faisó que, panxa endavant, i enjòlit, poguessin pixar a raig, ben tranquil·lament, damunt cascuna de les meravelloses flors enginyosament encastades al resplendent paviment. Ara creixien, és clar, les exclamacions d'esglai entre nosaltres, pecs badocs, tret que tampoc no gaire, ep. Un poble molt comcaleret, el nostre, *hò*. Pels deleteris pixats dels simpatiquíssims conillets, les extraordinàries flors es pansiren veloçment. Com ningú no gosava retreure la nipona, no sé per què, per caritat, segurament, li retraguí jo mateix el no gaire acceptable fet.

—Home, dona, quina cosa de fer, o fer fer! (retrec). La nipona m’esguarda com si li só cuquet minúscul i de vàlua zero, no pas prou vàlid per a embrutar-se la sola de la sabata trepitjant-me. *—És que no teniu por que vinguin els militars?* (reprenc). *—Els nipons mai no ens arronsem. —Prou sé que no té cap nipó ni por ni basarda davant re... altre, és clar, que davant l’autoritat ultra-uniformada*. Amb cara de fàstic, encara es digna a trametre’m a qualque femer amanós: *—Sempre tindré vint-i-set anys. —Prou veig que sou jove i escultural, una beutat d’alb òpal pur i glaçat, i etern per a l’eternitat més llarga, tret que això no us deu atorgar tampoc cap dret a fer malbé el que pertany als caiguts per l’honorífica honor de la nostra pàtria... i què ho sé. —M’hi defec* (diu bel·licosa, intrèpida, majestàtica, la deessa única de totes les serps), *m’hi defec, en tota cerimònia ni déu íncola o foraster; fats, sonsos, insípids ritus, ecs.* I em sembla que, efectivament, afegí: *—Só qui só, deessa única de les serps*. A l’acte vaig caure’n enamorat; pitjor, encaterinat, fetillat, posseït. Ara havien eixit de rere la reixa, i els sis samurais més elegants i ben parits de tots els temps, abillats d’allò més modern i fi, i amb trots no gens cuitats i amb posats sublims, continuaven llur anament triomfal cap l’altra banda de passeig. De mantinent, jo havia romàs empedreït. Contemplant-los fondre’s com estaquirot, s’escolava l’escaient oportunitat on de bell nou la meua caritat relluu. Hauria d’haver anat corrent-los darrere, llepant llur ombra ferma, com un gosset nerviós i adorador. Mes no hi va haver pas lleure per a altre, ai. Car tot d’una, l’horda de l’autoritat féu cap. Llurs cavalls trepitjaven i aixafaven els indefensos membres del tou públic sense cap mena de mirament. Jo m’havia arrambat a un cirerer i l’abraçava fins que el terratrèmol, l’huracà autoritari no hagués passat, jaquint darrere la mateixa destrucció i els mateixos gemecs i esguerros de sempre. El càstig als rebles, vull dir, als rebels, havia així mateix estat rabent. El capità havia ordenat que encontinent els cinc niponets fossin lligats a la cua d’un cavall monstruós (al qual hom havia ofert, com a guardó liminar, els cinc conillets, qui es cruspí com qui es cruspeix cinc crispetes negres) i ordenà també que els cinc fillets ben lligats fossin llavors arrossegats fins passats els mèdols de la capital, i a través dels pedregars i guarets que calgués, fins que no en restés, de cascun dels fillets, sinó un osset que la mare hauria de cremar perquè amb les cendres s’embrutés (més que no pas s’amanís ni assaonés) el seu darrer àpat abans del suïcidi reglamentari. La molt alta i imponent presència no acceptà cap condició. Girà cua i, pont avall, es llençà al riu per a negar-s’hi, i au. Els bàrbars autoritaris eren ara darrere el monstruós cavall atiat. Després, amb la meua lívida paitida entortolligada al voltant del cos, amb duges rai cargolant-se’m al coll, la cintura, les cuixes, i encara embolicant-me-li amb els braços perquè cap bocí no me’n caigués i esgarrapés per terra, molt esbufegadament, faig cap al meu cau. La dona serp no em cap al llit; l’haig d’eixamplar (el llit) i estireganyar; de fet, n’haig de llençar els llistons i barrots; amb un matalàs n’hi haurà prou. I ara frega, el nostre matalàs (fet no pas de borra, ans d’aigua!), les quatre parets de la cambra, i hi cabem balderament. La tauleta de nit, és clar, no és tal; és un calaixet encastat ran paret (només en sobresurt el pom, que estreb, i dins hi tinc els llapis i els paperets, i la pistola contra l’autoritat). Quan he arribat a la cuina, veus-t’hi que, amb facilitats i silencis de serp, la paitida Ofídia ja hi és. La fit un segon als ulls. Sempre ens entenem perfectament sense dir re. *—Què en sabeu dels ascensors de l’estació, deessa? —Que només baixa l’ascensor de l’esquerra; que el de la dreta no puja mai; que la gent qui no ho sap, d’antuvi ho troba estrany*. “Un s’hi va morir!” *es planyen, i al capdavall ho deixen córrer; no s’hi voldrien tampoc pansir. —Hi ha les escales, però? —Escales amunt, i tant. —Hi deu haver la direcció, dalt. —Hi és, hi és. —Vull pujar-hi, deessa. Prepararé un manuscrit, un com se’n diu, un* “cedulari de greuges”*? En pergamí antic. —Dalt hi trobaràs, cuc (dalt de tot, ep!), l’oficina on hi diu* “(M!)”. —“(M!)”...? *A què es deu referir la inicial? Vull dir, què vol dir?* “Maleït? misteri? mag...?” *O què mana?* “Mor? mortreix? mossega...?” *Potser, davant l’ascensor bord, si no me’n record que m’heu dit que no puja mai, a poc a poc, tant d’esperar, el memorial de greuges, el pergamí, vull dir,*

l'he anat ratant, i trob que és prou bo, amb gust de cotna de pernil que rosegues i rosegues, i n'acab cruspint-me tots els planys! —Com tothom, cuc, com tothom. —És que, deessa, hi volia salvar unes gitanetes. Les torturen, els directors, de nit. —Llamprees. —M'agradaria resoldre-ho avui, car demà dilluns, amb la merceria... i tornant a casa tan tard... —És massa tard. Anit els xuclaven el darrer gargall de bessó. —Ara sí que m'heu fotut! (faig, i em fic a guaitar, melangiós, per la minsa finestreta que surt al carrer, les distretes sabates dels transeünts). Car quina manera més trista d'enllestir la historieta de les gitanetes, galdós. *Ah, tanmateix...!* Que aqueixes sabatetes les conec. Les tres dependentes als taulells passant pel "meu" carrer! I, darrere, les sabates ben enllustrades dels tres pretendents. *Ah, felicitat!* Quin món al capdavall més rodó; només cal saber triar, entre la satisfacció dels pocs atots i la multitud de naips damnats. I, si mai amb cap atot, doncs saber-t'hi embadalir llongament... llongament... com t'embadaleixes veient, reflectida al vidre, lentament lliscar, pel laberint hipogeu, la gegantina encantadora serp. He tornat a la cambra a trobar-hi els vestits i, essent diumenge i mandrós, havent dormit poc anit, veus-t'hi que m'ajec al matalàs i m'hi he ensopit. *De sobte, quins calfreds i tremolins! Quines esgarrifaós!* Tret que... tret que no és pas que la paitida m'hagi tocat, encara que quan s'esdevé l'esdeveniment (i és un esdeveniment que s'esdevé sovint), vull dir, quan la dona serp amb el seu trident neptunià apollega el matalàs, i els escatxics que n'ixen en forma de brollador, d'aigua gèlida, i jo pàmfilament encara rabejant-me pels dominis hipnopòmpics, m'eixoriveixen amb un esglai en espetegar-m'hi, a la pell, no sé pas mai, llavors, dic, si la causa dels meus calfreds esborronadors vénen de debò del toc impensat de la cara deessa, la freda ondina Ofídia, o dels raigs del matalàs traucat. I no és pas que ens foradi el matalàs (que llavors, jo, mercer molt constructiu, Filotect molt destre, adobaré, molt esversat, en un tres i no res), no és pas, dic, perquè, niga, em vol de lleig o de dolent, o perquè degui creure que ja he dormit prou; no; ho fa perquè ho fa, i potser (una miqueta) per a veure'm exercir les meues habilitats amb fil i agulla, i amb cintes i pegats. Car formem una parella preciosa; tothom qui ens conegués ho asseveraria, hi pujaria dempeus. Tret que no ens coneix ningú, vivint com vivim colgadets, una mica amagadets, clandestins. L'horda autoritària assetja pertot. I jo qui só? Nu cuc sense pretensions, ningú no en dóna cinc cèntims; una mica (tret que molt inofensivament) excèntric; sovint enclí, veus-t'hi, a la inútil caritat; no pas re on trencar-s'hi el cap, ni despendre-hi ferradura de cavall monstruós, ni fiblada d'ullal.

~o~o~

Com hom es desprèn d'un xinxa diplomat com el lànguid Selaxucl

En Gel·li Selaxucl, de tan lànguid semblava llondro;
tothom qui pel carrer se'l troba el tramet a tondre;
si hom li diu de —*Bon dia*, ell guaita enjondre,
o només mai amb un muscleig despectiu us sap respondre.

No sé pas per què collons es pensa que tot li és llegut;
tan aviat s'esbalça ensopit com irromp rampellut.

Ens arriba espatllat, heteròclit, el teixit ple de grops,
mes no pas gens contrit ni gens fotent-se el desconfit,
ans com cranc de leucòcit grapejant tots els trops.

—Gel·li, Gel·li (li diem cascú), *ens portes de corcoll, t’ho jur!*
Ets embut enfú: tot el que t’empasses, de la gola al jejú!

Avui, vespre post, tomb el cap mentre coc el sopar
i per la porta de la cuina em fa cap, trempant com guarà,
en Gel·li no gens angèlic qui també la dona diu que se’m vol cardar
(com si fos ens tot normal, amb els folls vans desigs de l’animal!)

—Pensava que érets tan especial, collons, Selaxucl, en Gel·li!
Mes veig que, com qualsevol altre inútil putxinel·li,
només els budells et guien, i tot altre sòlit verriny que el seny cancel·li.

—Vas molt i molt lluny d’osques (respon); *em són els conys closques*
i pedres tosques, i no vull que en peret de baix se’m constel·li
d’escalaborns ni de vidrets ni que, excel·lent, ma lleterada de bdel·li,
de sangs bdel·loides s’empleni; a mi no hi ha déu qui em debel·li,
i menys cap fretura de dona. Me la xucl personalment;
me la sacs amb ritme cient, i abans em card la papallona
que no pas cap trau sanguinolent. Em dic “M’ho dic”*, i on visc hi visc,*
i poc prenc cap risc de pudir a marisc. Só, impol·lut, el campió,
com ho és mon moixó, i per a mi en aquesta i cada altra saó
sempre és temps de Martror. Só tan pregon i profund
que només me la desenfund si no hi ha pels volts re fecund;
no tinguis por per la teua dona, desgraciat, puf! *Ni fred ni calor*.

Sense ni amb vestigis de decor campant-se-la com impostor,
se’m jeu mirant-me remenar i coure... I tornava la dona, i a lloure
es despullava per a prendre el bany. Sort que era a terra, el tartrany,
car no podia caure més baix en veure de la dona el carcaix:

El buirac (més que no pas braguetes) on el seu perot de baix
i els bitllots (peluts com profetes) hi fan tossa molt conspícua!

Amb l’urc de son fal·lus ert i massís, la dona molt perspícua,
el buirac de terliç es fa relliscar fins al pis davant el mut,
qui ara el tenim tot submís davant, de la meua dona, el mamut,
qui en Selaxucl es fot doncs a xuclar com si fos pinzell de mel.

—Com ha perdut, com ha perdut... alçada el gratacel!
(em dic, coent, rient, no pas pruent enlloc). *How do you like this cock!*
(li dic, rient, coent, no pas pruent enlloc). *This is a real cock,*
this is a real one! No pas com el teu (ni el meu), pipinet nan!

Ah, com exulta en Selaxucl! De la dona el matràs l’ha convençut!

Diu: *—Ja ni re infame no manyucl, ni só rebec ni barrut…*
Ni só gens ni mica adust; ni veig, coll-alt, el proïsme amb cap disgust.

Haig trobada la vocació! Prou d'ésser desmenjat ni lànguid.
Ara, solidari, só molt acollidor amb cada vair varà ni ànguid,
i amb cada gegantí virió viró de dona ni vit de virior d'home
(qui els destriés fóra un taquí qui escatimés en el pleroma!);
só qui bonhomiós cada banana pela i gallineta ploma.

I si abans garrell amb rogall de gralla llogrera
fui qui amb llengua destralera el penjat (a qui els joiells dels ulls tol)
vilté i colca, com viltenia i colcava cada tallarol
qui m'acollia hoste cucut qui al si li creixia arrelut
i amb el pollegó de son ullal tuixegós li apollegava freixures
i òrgans vitals, ara esdevinc, no pas doncs maligne creixent copròlit,
ans mansuet dringaire còlit, qui a fins refilets, de les nobles dones maritals,
pàmfil i lacrimós, canor en vanta musculatures i estatures;
no só pas cap llogater foll qui diabòlic comet l'oradura
de comparar amb el fal·lus de la patrona sa molt vil miniatura,
ans llagoter, claquer, s'apunta, paula maula, a glòries rebre'n d'ordalies i tortures.

—Ajuda'm doncs a parar la taula ara que dius que ets tan bon acaule,
Gel·li, si et plau, i benvingut a palau, és a dir, a cal banyut,
d'on tot es veu més sencer, sincer, enciser, com d'encenser
qui giravolta per la volta i buada acaliuada d'un cel de virtut,
on tot s'escau escaigut, collonut, com cal i degut, i cap anacolut
no hi cap; tot hi és trip-trap de cor molt ample.

—Mercès, i som-hi, car veig que cal banyut és ca l'ample, i se m'eixampla
el cor, i la boca se'm fa bava, i fins que no podré dir "fava"
m'atiparé d'ara endavant, com em dic Gel·li, del bdel·li
de cada fava monstruosa amb què cap dona no em flagel·li.

Feia bondat i, fàmul i flàmula, faldillejava prop, de la dona, el favot.

La dona li deia sovint *—Espavila't*, i li cardava clatellot, carxot, mastegot,
i el feia despondre i, espadó, sense ous, no pas apandre,
aprenia, el llondro, a re no confondre: *—Un vit de dona,*
allò t'ha d'infondre un respecte sense cap mena de meandre.
Agenolla-te'm a l'espona, i fes com el coc: a tot el que dic, dius "hoc",
i despens l'estona besant gloriós el sés de qui et desarçona…

I ara qui ets el muntat, titella, prou: el teu cicle s'ha acabat;
ets pensaves que érets no saps què i et feies el diplodoc;
pobre de tu que hi tornessis, ni que re ara em desendrecis;
et caurà un bolet o un moc que, tot i despert, et creus a jóc.

—Oidà, oidà, com la mestressa manarà (va dir ell, com el siurell).

I allò va durar el que va durar — no gaire enllà del sendemà.

Foté el camp, cua entre cames, en Gel·li, i sense farcell,
amb por del clítoris o quicarell super-desenvolupat de la senyora,
i jo a la cuina, amb les flames, amb un piu roent com la nyora,
i fotent alhora l'orni, pel fum mig borni, dient que amb un cavicorni
n'hi ha prou a cada niu, i que, ei, ningú no l'enyora, i que prou era el cas
de treure's del damunt aquell corrosiu de pet bufat tan contumaç!

Sense el toca-son qui ens descompon, ens podem tornar a compondre,
i a comprendre, i a revindre a la mateixa tendra tundra, i romandre-hi
sense tindre'l de veí massa arrapat ni malentendre-hi,
amb sos despits ni perbocs de sorrut masturbatori,
que els mancats encar fórem nós, vós, arnes qui cal que hom camfori!

Amb el llondro desagradós ben lluny enjondre, de boc expiatori,
com respirem allerats, com ara per prats peixent amb eufòria,
una miqueta esgarrapats per tant de banyam arbori,
mes sense cap altra cabòria, *harmònics repetint la història*.

~o~o~

Mort d'en Silvester, enèsim amant molt reculat

—Eleuteri Mut i Nu!

—Zacaries Mur i Cec.

—Xst, xst.

—Ah, doncs què? Veniu d'Emili Cuguç, potser?

—Vinc de vidu, yes.

—Un altre antic amant de la dona a qui el clamp del suc vital se li desbota, i amén?

—Ai llas, el dull esbotzat, yes, yes! El drakkar a can pistraus, ves, com qui diu!

—Forn crematori, eh?

—Forn, forn, pel que em comuniquen.

—Ningú gaire conegut, aquest camí?

—Conegut no gens; al contrari, un "espectre" de la Ci Ai Ei. Ni de difunt pas que en puc dir el nom. Pas que el sàpiga de debò. Silvester i prou, l'en dèiem a casa.

—I con us assabentàveu que era mort?

—Un altre amant, qui treballà al Pentàgon, i qui a través l'espectre conegué la dona.

—La vostra dona es fa, es fa.

—Es feia i es fa; tret que es feia més que no es fa; els anys els desigs esmussen, sabeu?

—Prou, prou.

—No sé pas per què encara en dic la "meua" dona, si en aquest planeta la "meua" dona és ja la dona de tots — no hi ha pas cap altra dona en aquest planeta! Extingides, ca? Guaiteu al voltant vostre! Quanta de gent veieu passar per l'aeroport de Baltimore? Milions! I hi heu vist mai cap dona diguem-ne aquests darrers cinquanta anys?

—Mai, mai; mai cap; ara m'heu ben oberts els ulls. Tan bonic que era veure dones, Emili!

—"Standing on a corner watching all the girls go by. Brother you don't know a nicer occupation; matter of fact, neither do I."

—Exacte, crooner. *Giving all the girls the eye*. L'únic que duia joia a la visió — les dones. I sobretot les empantalonades molt estretament amb pantalons tots albs! Ah, llurs carranxes blanques impregnades de la sang del menstru pur!

—Notes de colors que ara hem perdut, pega humanitat!

—Pega humanitat, *indeed*! Només cal romandre parat davant l'aeroport i veure'n la fada gentada, i adonar-se'n com hem davallats a pregoneses abissals; cada dia som més pecs, més infames, més taüls!

—I això que havíem sobreviscuts incòlumes, com la resta dels ous als prestatges, quan el nostre petit bot de plaer fou envestit enmig l'exuberant oceà per aquella virolada embarcació enorme. Un cuirassat pintat en xaró albardà que només ens sacsava com si érem aixarop o opopònac. La festa d'en acabat… quan tots ens vèiem si fa no fa fal·laçment sencers, i cap dels ous als estatgers ni mica asclat, i ens llençàrem doncs, ebris, als xampanys, als etzigoris i les gatzares, a les orgies, on n'acabàvem tots macats, i alguns àdhuc mancant quan en llegírem els capbreus, ço és, els compta-rols. Car… On eren les dones? Totes ofegades? O se les enduien les ventegades del tifó a illes de paradís? Escac i mat… cada ou intacte, mes cada dona fosa! Quin intercanvi ni malbargany més balafiós!

—Malfiem-nos-en!

—Tot ve del gos dels veïns. Quan el gos dels veïns em va robar les ulleres, vaig perdre la visió de les dones. No n'he vista mai cap altra mai enlloc! No sé pas el vostre cas…

—El meu cas? També un gos… O espereu… Covat, encara covat. No havent desclòs, com qui diu. Covat com un ou fòssil, així és com em veig i sent; covat pel peu d'un dels arcs del pont, sí, exacte: com ou en aixella, ben arrupidet, arrapadet, mig colgadet, dins l'exigu espai on l'angle molt agut toca terra, esperant, al no gens conspicu, mig ocult, vèrtex del pont, sempre esperant… ara esperant-hi la inundació, o l'incendi, o les piques burxant insistents de l'horda invasora qui si m'hi trobés m'espellava de viu en viu; car intentava d'amagar-me'ls. Per això romanc a l'ou, perquè no vull que em coguin amb llurs nocions corsecadores…

—Ben fet. Quant als meus veïns, els veïns del gos lladre, doncs són rudes, pagesívols, armats; em feia basarda d'atansar-m'hi, no fos cas que no els trobés aquell dia prou de filis; mes hi havia sentit grasses rialles, i vaig gosar doncs a provar de veure si hi treia una micoia el nas, i si xerrant, xerrant, no feia un vaitot prou coratjós i els demanava si veien enlloc rondar les ulleres, potser a les quadres, o als garatges, o a qualque lloc o altre pel mas desolat. Me'n record que havia plogut força, i tot i que els veïns hi tenien un caminet fet de sacs estesos que anava a parar fins a les taules desparades de vora l'era, m'estimava més de trepitjar al cantó dels sacs, fent petjades al fang.

—Jaquint la vostra marca al món, ja ho veig, no fos cas també que fos al capdavall allò darrer que mai no jaquíssiu.

—Creieu? No sé pas si em perdia per consideracions tan pregones ni laberints tan "existencials". Al capdavall només anava a rembre les ulleres amb les quals havia vistes tantes de coses remarcables, incloses dones sensacionals i tot. Bé, tant se val. La qüestió que, fora, no s'hi veia ningú. Potser suara que començava de ploure a bots i barrals, es ficaven dins, i ara, mig pets, potser ni se n'havien assabentat que ja no ploïa. O, qui sap; potser s'estimaven més restar dins, o no tenien res a fer-hi fora. I… a qui anava a saludar sense ningú fora, doncs? Romania perplex; hesitava a apitrar i trepitjar endavant, i llavors arriscar-me a trucar.

—Si haguéssiu pres exemple de n'Abd el-Qrim Qatalà. Damunt un ase, molt dignament portava un llençol estès; els invasors mateixos el respectaven. S'escau que un escamot es banyaven al riu, rucs soldats fent el ruc a l'aigua; algú va veure el llençol i en Qrim a cavall, i digué: *És ell, és ell; és en Qrim; en Qrim, sol, qui es ret…* Nus tots plegats tal com eren, s'aixecaren i esdevingueren erts, i el saludaren militarment, retuts ells mateixos al seu encant d'heroic campió qui, amb inoït coratge, desféu i esclafà els més criminals exèrcits de la història (gavatxs i xarnecs, *kanieixna, selbsverstänlich*); alguns dels soldats enemics trempaven de valent, no se'n podien pas estar!

—No; al contrari. De gairell me n'adonava que una de les taules encara estava mig parada; amb la gana que duia, i tots aquells triangles gegantins de formatges assortits sota les campanes de vidre, ei, sense mirar-hi gaire prim, amunt i som-hi, i n'endrapava, sense tastar, tants com em semblava.

—Hi ha res més bonic que la primavera? No!

—Us en recordeu d'aquelles entitats encantadores? Aquelles entitats qui no pagaven mai cap multa sinó amb llur baldufari fimbrós o madur culàs?

—Les dones?

—De prop sempre m'han fet por. De lluny, tot el que vulgueu.

—Millor eu! Només ben encotonat dins el cotó de la boira, benèvol, n'excel·leixc, en la imaginada relació! Dins la boira, hi sóc com dins mon nimbe o gambuix; i amb quin plaer no hi sóc, niu esfèric que m'embolcalla molt dolç, sempre limitat per les meues projeccions eidolòniques, idíl·liques, idònies, que tanmateix van rodolant exactament i il·limitadament devers on hec sempre la intenció d'anar!

—Perfectament i molt poètica mes, Eleuteri!

—A la dula, a lloure, controlat per no ningú, cap indiscutible de l'únic ou elàstic existent, indiferent als orbs esguards dels qui no hi són, campant-me-la agrest.

—Com quan hom és sol a l'hortet, cantant a les plantes en rus amb la veu d'en Dino o en Sinatra.

—Emili, hi toqueu.

—Vidu rehabilitat, per sempre més ignoraré els sanglots a les clavegueres que s'empassen els morts.

—Fareu com eu. Badant, estàtic, als aeroports. Trobant només vàlues d'enyor a llibres i a rars escrits. Vàlues, és a dir, tocs textuals qui evoquen i descolguen memòries íntimes que et fan viure doblement.

—Direu què hi feia, com un estaquirot, esperant qualque senyal de vida, ni que només fossin lladrucs del gos cleptòman.

—A l'atzareta, a mercè de maltempsades i atzagaiades rai.

—A l'estiribel, hò; a mercè de llamps, ferros roents, i els sòlits aeròlits aleatoris.

—A la intempèrie, doncs, sota els estels glaçats i les pluges boges. No hi ha millor indret. Potser em trobeu un bri sociòpata, amb la meua devoció per les boires, el vagons refrigerats, les neus, els caramells, les cristal·litzacions, les lentes anàlisis dels vols dels ocells, i llavors d'altres catarsis esporàdiques, d'altres lleterades compassades, bromeres de somni, ascles que es baden als vessants dels volcans...

—S'estimbava el jorn; les cogitacions i el llanguiment, i la repel·lent estètica del mas dels reclusius, endogàmics, veïns, em duien a emetre electromagnètics maelstroms, raigs gamma i infraroigs que les remoteses astrofísiques devien destarotar (car res en la gàbia d'aquest univers sense dones no és inconseqüent), mes que, a tots ops, obversament, no afectaven pas en re conspicu les propinqüitats.

—La migdiada dels herois dura sovint una eternitat.

—A les fotos sempre hi estic fotent cara de fàstic o de disgustat... tret que no pas devers les generacions futures...(o potser també, per què no?), mes sobretot cal dir que estic disgustat i fastiguejat pel fotògraf. O per qui fos qui m'ullés per l'esquerda.

—Teníeu por davant la porta, Emili?

—M'hi escaguissava com quan la cap d'escola em convocava acompanyat de cap de mos fills molt pecadors. Encara hi havien dones, Eleuteri, i manaven molt; encara n'hi havia, encara; car encara no havia perdudes les ulleres.

—De mena inquisidors; tan "morals", és a dir, plens de merda. Llurs llambrecs fiscalitzadors us glacen: us incriminen, us imputen qui sap els crims que només rauen a llurs putrefactes melons. Només saben noure, psicòpates de cadafal.

—"Eren les cinc del vespre, Silvester, em dius on érets?" "Era voltat de neu insalvable, directora; dins l'hivernacle, atrapat per neu fins la teulada; i tot enlluernat: licantrop, els escotomes m'esborren l'objecte del meu foll escorcoll. A l'aeroport, hi perdia la mare; vestida de blanc, autònoma, traspassava els magatzems ràpidament, no trobant obstacles enlloc, mentre jo només ensopegava en tota mena de nyaps, noses, objectes, agents."

—Silvester, es deia, com el drut d'adés, com el mort.

—Com el qui ens somiava, agonitzant.

—Un home acomplit.

—Li besaré el front.

—Molt us honora besar-lo entre banyes abans hom no l'incineri, mes... ai, que potser li regalarà la *midalina* (una altra molt verinosa ptomaïna extreta de la carn pútrida). No m'alta mai tocar ningú: *haptotròpic*, em sembla que en diu el diccionari.

—Ja ho sé, Eliseu, vull dir, Eleuteri.

—Vaig com cal, distribuint (si mai cal gens) carícies amb didalets als dits.

—Putrescina, cadaverina... No us penseu pas que no em fan por. Com sempre, “bètic”, xarrupant les rerialles de lleterades alfes als traus de la deessa, i d’ací em venien no pas poques malalties venèries... i de les altres molt menys interessants... mes com ho diré...? Prou l’haig d’honorar d’una manera o altra. Això els dec, als amants, un camí palmats, ai. A trenc de plorar-lo, m’hi passaré qualsque hores, mà-pla, esguardant-me créixer les ungles.

—Cal dur una llimona a la butxaca. Molt desinfectant.

—Això és molt d’adolescent. No en fa pocs, d’anys, que hem crescut. La vida se t’escurça sola.

—D’altra banda, què. Ni aventures, ni violències ni cardamentes, no volen dir re si saps que, enjondre, de la vida, no en roman memòria. De cap dels episodis, aup, ni molla.

—Esmentaré la unió, la solidaritat; que estem perduts si hom no comparteix...

—Hom jeu en grumolls, amb arestes i fiblons oblics i inadequats que causen freqüents infidelitats.

—És el sòlit binomi del dimoni i la gelosia; és l’etern partidet al carrer.

—Partidet de què?

—Una pilota o altra. Son pare havia anat pagant els altres nyèbits del carrer, generació rere generació; perquè permetessin que jugués el grandolàs, en Silvester, l’estranyet; tret que, si mai hagués fet un gol, el sotjador impertèrrit l’hauria occit; és que de petit el grandolàs havia mort el germà del militar vigilant; un pic on en Silvester havia fet un gol i el germà deia que era de trampa; cada dia un partidet, d’ençà de feia cinquanta anys; el militar amb pistola lluent, molt mudat, amb l’uniforme d’alt grau; rere el canó del mut acusador sempre havia sabut en Silvester els dies de la seua vida; al capdavall li féu un obsequi: un feix de fulls grocs, un full per cascun dels dies on havia sobreviscut; el vell vigilant el va perdonar; es veu que ja en tenia prou; a més, el grandolàs es trobava malalt de greu malaltia...

—Fulls grocs? Què hi devia haver escrit?

—Era un dibuix gradual que es resolia en el gos qui ens lilà les ulleres.

—Amb basarda ens arrupim davant la porta on acariobionts i eucarionts, com tot altre component de cèl·lula simple i complexa, tot organisme ni parènquima, doncs, com tota altra idea antològica d’ésser o ens, si fa no fa de qualque dimensió o altra, cúbics i trapezoèdrics, prou fórem obliterats només amb una mossegada a la febrida esfera on esquemàtics ens desem. Cauts, rai. I... era, a més de lladre, el vostre gos, lladrador?

—No; molt bare, traïdor; només lladra quan no hi sóc. Estrany, ara que ho dieu. Vaig tombar-me i hi havia la dona al balcó, cariàtide mal col·locada. Tornava en fosca nit plujosa, amb un paraigua negre romput al capdamunt... La noia hostilitzada parava al lluny... Hi havien animalets qui em fiblaven a tort i a dret, insectes de gèneres (o se’n diu filiacions?) molt diferents, com petites recances d’aquell a qui li requen molts de fets, forfets. Amb el bastó del paraigua haig d’esfereir guineus, opòssums, rabassos, úrsids, llúdries, coiots... llurs dents i ferramentes; llurs ullals... i cap no diu re; no borden ni lladren, ni ganyolen ni buixeixen, no; només ho fan quan no hi sóc. I llavors hi ha un diari groc, gros, enjòlit, fugint, alat, del fred. El marrec qui adés s’hi havia embolicat, amb els seus mitjons caiguts, el seu trist vult famèlic, anant, desnonat, potser descobrirà la noia hostilitzada, a la cantonada del parc, on algú (ah, les recances dels fets que tant no em requen... com em fiblen i em fan córrer, lluny dels insectes de la inútil consciència!), algú, dic, algú l’havia jaquida per morta, en acabat d’haver tractat d’escanyar-la i tot.

—La dona glaçada, al balcó. Encara la vau doncs veure un darrer camí, no fa gaire.

—Hò! D’esquitllèbit, tombant el cap, rere la fosquedat del paraigua intermitent.

—Què us hi volia?

—Qui? La grisa parella de mitja edat tirant a puretes? Em diuen discretament com els sap de greu que mon pare sigui mort. No (els dic), no; *mon pare no és mort*. Ah (fan), com sabíem que el teníeu tan malalt. Llavors hi he consirat. On és, el pare? Foragitat, marginat, esbaldregat, mig fet malbé, fiblat per interminables reguitzells de regirells, rebregat de dolors, cargolat per torçons i espoderaments, l’havia abandonat a les portes de la clínica... O eren les basques que em pujaven? Car aleshores havien eixits ells, els vasts botxins; amples, panxuts, carnífexs amb carnussos, farnats regalimosos d’icors, de limfes, flegmes, sabes, sangs... amb caps d’animals (bípedes i quadrúpedes; reses i simis; i humans) morts a l’escorxador interior... a nodrir-hi ferotges carnívors qui de fora, lluny, s’atansaven horabaixa... tornem-hi... guineus, opòssums, rabassos, úrsids, llúdries, coiots...

—La dona al balcó, què us hi volia? I el gos? El gos eixia amb els carnífexs? Portava ulleres? O, millor, us les portava, no pas, set-ciències, al seu nas o musell; us les portava entre dents, oferiment?

—M’atabaleu, m’atabaleu. Amb aquell espavent (mon pare mort), només volia cuitar a amagar-me, difident, sota el pont, com qui diu cobrint-me el cap amb cendres, rostant remordiments.

—Quin episodi més convulsiu, doncs. Sense pare, orfe. Sense dona, sol. Sense ulleres, invàlid... I vidu novament!

—Món de vidus, on adeleradament tots els grans amants l’espitxen, i sense contemplacions! Món naquis, doncs, on trobes que hi manca el millor assaonament. Tret que cal fer-s’hi fort, no fos cas. No fos cas que, contra tota esperança, l’esperança reflorís.

—Malgrat tots els succints eslògans, la cohesió del vostre discurs pateix punxades rai, com pneumàtic de bicicleta perseguit per aces de reblons. El grau tremolenc on es projecten les vostres dinàmiques maquinacions traeix la corba de la cresta de l’onada que amenaçaria d’estavellar-se en malson, d’estellar-se en teulissos, ancolles, òstracons, de dites impressions ressons fragmentaris confusionaris incomplets.

—Bromera de cresp d’onada. *Träume sind Schäume*. D’altra banda sense dones... sense dona... On tan desnerit i sotmès a la meua dona, un camí desapareguda, doncs... esdevinc ara molt nerviüt i àdhuc agressiu envers les condicions diguem-ne vitals, enantiòdrom, home de corretja i coratge, estort.

—Enantiòdrom... Trop que darrerement molt empreu.

—Pel tropisme constant que m’empeny devers l’estrany; què hi voleu fer?

—Enantiòdrom, doncs, voleu dir, com el vell morent qui, a trenc de tancar la breu finestra a l’ésser, ço és, a la vida... hi fa un cop d’ull un darrer camí, per a reviure’n els millors i pitjors episodis, de recules, revisant-los rabentment, en un tres i no res, per a tancar, com els ulls, la fonedissa finestreta entre no re i no re justament al punt on, naixent, casualment se li havia obert.

—No sé pas vós, jo encara no hi sóc, en aqueixes angoixes, angúnies. Enantiòdrom, doncs, encara vivaç, vital, ço és, encara viu, amb energia, fent el contrari del que feia. *Si era així, ara sóc aixà!* Els signes palingenètics m’han capgirat com un mitjó; caic en satori, en anagnòrisi, i ara tot ho veig clar, ho reconec, i dic: *Daixtò tü, buòge moi!* (I ara, verge!) Sencer! Sóc home amb totes les de la llei, i contra el setge que s’atansa, imminent, em tornen els atributs. Sóc qui tot ho manega com cal. Qui pren la paella pel mànec, i sap que el cel no és pas paella castanyera. Qui a l’hora de la veritat ni s’engargussa ni encalla. Descloent-se encontinent d’ínclit estrateg; de tota fusta ni de tot moble, fent llenya. I emmagatzemant llegums eixuts... trumfes cebes carbasses cols pomes codonys... I penjant herbes i pebrotets, rasts d’alls... bolets, rels... Desant xufles, cacauets...

—Fútil argila de paracaigudista qui, ascètic, pervers, s’adiava a espetegar, romàntic, bufanúvols, de bell nou al tarter del mèdol, “a les pedres”, on, sense les noses grogues de les teranyines nocturnals del “torrent de la consciència”, la lluita entre la canalla no tenia lloc, estrenus marrecs, nyèbits i galifardeus nus i arrapats damunt un terra de vidres (el primer de caure, tot encetat, insígnies de la vençó), tret que hom va créixer, i, petit a petit, peti qui peti, les partícules rigoroses del coratge se li anaren esvaint... i esdevingué bon ciutadà somnolent, impecablement conformat, no fos cas que rebés molt més que ja no rebia de petit.

—Un darrer vaitot, yes. Car sense dones, prou tot és permès! Les dones eren “déu”, eina de tortura qui ens colla el cervell perquè no es desenvolupi sinó en gargot, tumor, grotesca excreció.

—Nòmades de bell nou; prosaicament retuts a l’ocurrència qui capriciosa se’ns presenti.

—Ruïnes sacres, paganes, pertot. Ja mai pus acollonits. Car només les dones ens acollonien, capaven.

—Perllongat fenomen d’atrició, les repercussions del qual tot solaç ni mascle assoliment ens osta, i les vicissituds subseqüents ho subratllen. Un camí enjovat pel cony, ja no vals sinó per a sínia eterna. Servem, presoners, els mateixos criteris que morses i dugongs al zoo. Demà serà ahir.

—El meu marit s’hi coneix, davant coneguts em vantava la dona, sense vantar-me gens, només dient que, anorc, li sóc tot submís, sotmès. Car calia esmolar l’orella, atès que en realitat deia: *Mon mari est une conne de soeur*.

—Qui escolta de debò? Balbs, mesells, no escandallem mai prou.

—Emmurriats ximpanzés qui realitzàvem els prodigis requisits; i doncs, aprovats, hom ens mantenia mig nodrits. Desumflats, sense ínfules de futur. Tret que això... *s’ha acabat!*

—Què féreu? Us armàreu?

—I com ho saps! Trac del formol oblidat dels mals endreços l’eflorescent carcassa de l’escopeta dels rebesavis. Tantost ixi el gos, és pell.

—Què en féreu amb les ulleres?

—Carallot! Les xemicava... perquè no fossin redescobertes ni fòssils.

—Enantiòdrom.

—Car qui vol perdre-hi més temps?

—Sempre és massa tard, com deia aquell.

—Amb tota la raó.

—No dic pas que no.

—Fins a una altra.

—Qui sap.

~o~o~

Marieta Culcagat! This is your life!!!

[Primera part. Filmet de fa seixanta-set anys. La meua padrina (mon àvia de part de pare) tapant-se el nas, alhora que m’atzufa un calbot: “*What’s that awful stink? Did you forget to wipe your ass... again, Marieta!*”]

[Segona part. Filmet d’ahir mateix. La meua néta, tapant-se el nas alhora que branda un índex monitor: “*What’s that awful stink? Did you forget to wipe your ass… again, Marieta!*”]

~0~0~

[qq 100]

Regirant xorrèstic que es rabeja al dens resclosit

Somiava en calaixos dins calaixos quan la veu molt sexual de na Genoveva; na Genoveva Pujol “*Teòcrit! On són les figuretes…?*” cridava, i ara a pleret m’eixorivia, em desensopia. “*Les figuretes…?*” vaig dir, fort alarmat.

—Han totes desaparegudes, saps?

—Ah, vols dir les que hi havia al prestatge de la cuina?

—Totes. I les del menjador. Ens les han lilades durant la nit!

Mos budells transparentaven, sonors, angúnia. Vaig excusar’m i vaig córrer al canfelip. El verí desat ara m’eixia a sacsades. Suplicacions manyagues i desvergonyides m’atenyien. Era na Genoveva al telèfon, congriant, vull dir, comonint la presència de l’inspector amic seu. El plaer estrany dels focs artificials: les pampallugues o focs follets qui em cremaven els ulls; a la saó, sentors de cautxú inflamat n’emergien. Me’ls vaig refregar fins que el cor no em deia prou. Aurores triomfals m’hi naixien com esmolats senglars de rere els rangs de matolls espinosos. Amb inquietud vaig esperar fins que les sengles eixordaires remors que m’engreixinaven grollerament ambdues orelles no aturessin llurs obscè glopeig.

Quan tornava a la cuina, na Genoveva pessigollejava i acaronava l’inspector. Ambdós tombaren l’esguard cap al meu vult ara sollat de mig blaves i mig sors tonalitats mats. Vair (ni clar ni fosc) vaig recular a tot estrop. Melangiós, resinós, em vaig tornar a jeure al llit, al cóm, colom, capó, ben embolicat amb draps de cuina i amb un excés de braços que tinc si escarransit n’esdevinc encara pus. Em bategaven les venes caòticament; tractava d’aipaivagar’m guaitant al trebol les suggeridores goteres. Hi voletejaven girientorn falenes esllanguides.

Na Genoveva i l’inspector entraven, ja mig despullats, vehements. Silenciosa com la d’un llop, la meua ombra s’amagà entre la roba bruta. Na Genoveva, la desitjada, aquell gall de panses la destrossava a ferotges cops de bec.

En aquell instant, l’altra alarma, la de la porta, espetegà, retrunyí. Amb l’esglai el cor se’m despenjà oronells avall. Despentinat, el cabell voltat com dic d’eixams de falenes qui suaven o ploraven amb gotes o llàgrimes iridescents i atapeïdes, vaig anar cap a la porta. Amb veu ingènua vaig demanar “*Qui hi ha?*”

De na Genoveva en sentia neguitós els esgarrifats vots oferts de l’orgasme. Vaig badar la porta cridant “*Benvingut, benvingut!*” Un home alt i bru, segurament molt ple de mèrits, se’m presentava de sotsinspector.

—On és doncs el comissari?

—Malauradament no ho sé. Potser se li corrompia de despit la teranyina de l’esperança i s’allunyava llavors, massa astorat pels oblics esquelets qui rauen rere les façanes de l’aparença.

—Eh?

—Potser esgarriava el llambrec i es guipava llangardaix amb cames de simi i tentacles de pop. Car oi que ningú no se sap de debò part dedins? Per un forat negre intergalàctic enmig el faduc i maleït mirall, la cana o embega el trasviava, per sequioles i braçals càustics rai, i mòdols, almenares i caliponts com més anàvem més estrets, fins que l’embut escanyador del viure no se l’enduia duad avall, justament devers l’altra banda (o, *llas*, com en el meu cas, devers enlloc). Tot hi eren, com sempre, màsqueres i monstres. Llurs dits o garfis l’atraçaven a indrets inhospitalaris. Com el meu croc rovellat que us assenyala on crec que no són.

Li obria la porta d’una cambra buida. Molt malfiat m’ullava sense tanmateix moure’s. “*Comissari!*” va esgaripar, hauries dit esfereït i tot, pobre sòmines del cabàs.

Seductora, vantant-se en la indecència, per sort na Genoveva aparegué. Coquetejà com qualsevol múrria veïna escalfabraguetes amb l’ara força pàl·lid i miseriós sotsinspector.

Bavejant ella com qualque llimac de fresc escorregut, de bracet se l’endugué, arrapant-lo fort, ses bombades tovors oscades pels metàl·lics músculs i armes del mascle. Amb el pretext que el seu company devia ésser ja a la cuina, plegats enfilaren el corredor com qui diu encadellats, trempats crestalls d’ell enfonyant-se als tebis solcs de la femella.

Amb certa tristor, on s’afegia un feble odi, tremolava tot solet al raconet del rebedor. La meua reputació de pacífic tocat del bolet, de poeta líric, per dir-ho en finet, no havien dissuadits els escrúpols del sotsinspector, qui embolicat i tot per la calda beutat de na Genoveva, encara no era tanmateix capaç de lliurar-s’hi sense por. Tenia com qui diu els sentiments empenyorats per l’escena proppassada, i s’interdeia doncs d’esvair’s sense prevencions a les dolceses d’aquella dona massa sospitosa potser en els seus devessalls de devoció.

—Ah, Dídac Divuit, el meu ajudant. Vine, Dídac.

—Volenters, comissari. Sense cap recança, uf.

—Has interrogat el marit?

—Qui mana?

—El senyor Recòndit.

—El cap de casa?

—El cap...? Ha hà, no. Ni el peu. Potser l'ulldepoll. Màxim el renòs, i au.

—No he entens re del que ha dit.

—És que és molt líric...

—Faldilletes, oi? El fàmul de casa, fa?

—Nyac.

—Em sembla que de bull li'n manca més d'un.

—Em fa que és molt murriet. Se'ns disfressa de ratolí ratat i llavors d'amagatotis rosega els millors bocins quan totdéu va distret.

—Us ensumeu que és el criminós? Que s'ha degudes empenyorar les figuretes per a comprar's qualque narcòtic refinat? Per a l'avara inspiració?

Na Genoveva se'n rigué. "*Si en som, els inspectors, de malpensats!*"

L'inspector li cargolà una natja amb un pessic. "*Reassumpció assídua del pregon escorcoll, som-hi. Badéssim finestrons, esbravéssim resclums*" va dir.

Escopinà a l'aigüera. "*Dídac Divuit, canta'm els objectes, endreçats i no, continguts a la cambra, les cambres, on els actes desastrosos adés s'escunçaren, au*."

Mentre enumeraven el recapte, m'esguardava a l'espill. Vaig ullar la calaixera. Com un espectre m'hi atansí. El meu espectre s'hi atansà...

(...)

(*En Teòcrit Recòndit obrí el calaix*)

re bo
rebuigs
ecs

les fetors apujades de l'estiu
la dinamita al cos de la teranyina
el vòrtex que duu el vertigen àvol malèvol desdentegat

l’esclat eidètic
l’òntic vaivé
les gernacions oceàniques
els aclucalls cavalcant orelles
les ulleres nassos
els ullals genives
les pròtesis crosses cossos

els crucifixos esmolats
els murris furtius assassins
els clergues disfressats
els sòpits carrabiners

les espàtules sollades
els genitals elants gairebé alats
els elàstics esmeperdudament pansits
les goles cogombrosament incòngrues
les coltes icones

cada taca sedueix

la borra càustica als racons

la ganyota que et davalla al coll i t’hi rosta la nou
el coll fals punxegut de rostoll

les proeses de l’aixarop
el circell qui escanyava el gos

l’antagonista rudimentari qui creies haver oblidat
l’infant precoç qui et va denunciar
els oronells fent-te ventall
el cor fallint-te
l’omnívor budell
l’epilèptic tendó

l’epíl·lic (èpic melòdic) epitalàmic ditirambe
els opalins polits convidats
els predis agrers
els joiells inversemblants
els inconseqüents cataclismes
els esguerrats espectres

un ventís venedís havà

el pirotècnic reialme

(*i aleshores plorà*)

(...)

La veu monòtona del Divuit m'atenyia. Semblava a mig comptar.

—Condescendeix, Dídac, a deixar'm respirar. Fem'ns-e una copeta, vols?

"*Us l'ompl a caramull*" respongué na Genoveva. El tres xarruparen; llavors es lleparen els llavis.

—Reassumíssim la tasca amb zel infinit.

—Fiquem'ns-hi, comissari, vehements.

—Au, au, minyons, valents!

L'atmosfera a la cuina s'anava escalfant. "*Antigues samfaines tornassolades*" en Divuit anava dient "*microcosmos de rampoines; safranòries sabateres; lliuradorets rovellats; salpassers amb vidriols ressecs; gens de sofrosine; corrosius rai; sinistres erugues; fagòcits espurnejants; asclades llecadores...*"

"*Ai, ai. Ni traces de l'Elefant! Ni claus ni esclaus d'on anava a raure cap dels òptims figurins!*" es planyé la dona "*Sarraí fatu, on t'has ficat? I tu, Lleidatà molt de la ceba, on ets? I el Nan geperut amb el pirulí d'ull rectoscòpic tan protuberant? I els íncubs, i els tabús, i els tòtems i els talismans? I el Bobilaire oriolà? I la Corista riallera? I el Batlliu equí? El Comparsa ignorat?*"

—Llas! Ni ací ni aquí ni enlloc! Teniu raó, patrona, que us els han emblats tots plegats!

—Brètols! Si els enxampés!

—Us els enxamparem per a vós, mestressa, baronessa; no us capfiqueu! Somoniu-me, comoniu-me el senyor Recòndit ara mateix!

"*Teòcrit! Teòcrit!*" convocava amb espinguets l'escardalenca, moralment molt enfonsada Pujol.

Me'ls apareixia, nadalenc o Nicolau, amb una rialla grollera a trenc de voler trencar'm el mosaic obscenament malaltís de la carota.

—Ho trobava a la polseguera d'un racó de sota la taula de vora l'altra finestra.

Exultà la dona "*L'osset Nicolau, eixerit com un gínjol i més viu que una centella!*"

—Els devia haver relliscat als lladres, o se'ls esmunyia, viu, del sac, dementre que fugien, silentment sobreeixits, per cap trau ni escletxa de la finestra.

Declarà el comissari "*Hum!*"

Vaig afegir “*Els lladruncles potser trobaven l’ós il·libable*”.

—Il·liquè?

—Il·libable… inrobable, potser el trobaven massa il·lot… brut, safarós, sense rentar.

—Pocavergonya! Mira que dir de merdós al pobre Nicolau! I vigila, capdecony, que ets davant l’autoritat.

Reptat per la il·lectriu… seductriu Genoveva, i fitat severament pels dos ineptes saigs, acotava els ulls, acotava el cap, blegava lleugerament el genoll dret, parava l’esqueneta per si de cas cap dels tres no em volia batut amb sarga, vímet, sarment o llong curvímetre aleshores mateix.

Tremolinets em solcaven les venes. Qui m’encetaria treps ni sangtraïts entre els omòplats?

—Molt nyeu-nyeu, el vostre home, patrona, si sabeu què vull dir.

—Inspector, no sabeu pas l’ultracuidat ni garneu! De cops em fa la vida il·legible!

—Malament rai, hi haurem de ficar remei.

Només ara amb una puntada al cul. Oraculars, cascú fotent si fa no de Hierode, orador i hierofanta molt cult, hi van, gos a dir, com àfids o pugó color de puça polidament sucre amunt. Fins que el sucre no es tornarà fel, i ja sabem qui rebrà.

—Tants de ninots encantadors (i de marca!). Era mon erari irisat!

—Quan sabrem el que hi ha, sabrem el que hi manca.

—Als prestatges hi teníem, molt presumits, els titulars; al forn —que no encenem mai— i entre coixins, els reserves hi rauen, beutats adormides que un petonet no eixorivirà qui sap el jorn gloriós. O partiran per badada i dissort en estalzins i flames.

Tant se val, i així anar fent. Aprimant la cosa, només afegiré que la irritació anava creixent, i que el veredicte leri-leri de caure, dràstic, segur que em condemnava a la cangrí. Car quin altre sospitós a la pingueressa no els rau?

Si la pòtola grassatriu m’escuguceix impunement, impunement m’acusen al capdavall de lladregot, això t’ho vaticín, esbrín, endevín, desencalaixín, i (fluixet) t’ho botzín.

Sentencien els mascles “*Bord anorc i guita mula totjorn te’n foten alguna*”, amb llengua innocent.

I la meucarra, plorinyosa “*I això que hom àdhuc li permet esporàdiques friccions! Si em convenen, és clar, i no hi tinc ningú disponible o en prou avinença perquè me les encolomi com cal…*”

—És clar! (Llavors, amb copet de colze afegit i tot, deia sots la rosa el comissari “*I sovint i* *menut els fongs del seu cony botzegós i batzoler quantes de vegades no han dut a malaltia l'il·lús palangana!"* I estrafeia amb la meua abnegadeta veu de capat colomí en Dídac Divuit, malparit "*Ai carallot qui sóc! Amb l'innocent cercapous del carallí quin monstruós microbi no he anat a replevir!*")

—I llavòrens l'hi tinc i tinc tinc tinc, i tant reguitnós mig ofegat no l'hi tinc sostinc retinc, fins que no em ve el gustet!

—I parlant de coloms tan ben ensinistrats, hi ha cap finestra, podé, al racó on dieu que ens l'eixexileu quan és fora de servei?

—Hi ha un foradet al trebol, que no li calgui despendre llum de llum que no té permès de tindre-hi. Altrament, sí, "penca", i si més no dorm, al seu "despatx", al recer dels mals endreços, vull dir, amb la resta de folls titelles afollats i els altres ormeigs i aparells espatllats, un altre frugal marieta amb el feble esquelet romput, una altra matussera marioneta de qui espetegaven fils i tendons, figurant emmordassat, tot cargolat i rebregat, macerant en trotinaire deterioració teratològica, dins l'obi vil mateix que hi té per comptes de llit, l'incòmode cóm on, amb els palps arrugats, acumbent no rau, com desconfit escarabat destarotat... Ha hà, com diu ell mateix, només si clapa ben engrapat i minvós, estretament esturmassat a la grípia, se li'n fuig mica l'agrípnia!

—De l'obi a l'òbit en el temps de dir *te*! (Era una e neutra, no pas l'imperatiu greu *tè!* ni l'agut indicatiu *té!* I mentre em ficava a cavil·lar-hi, vull dir, en les immenses implicacions, la conversa se me n'havia anat a can cresta.)

—Arnat al llenegós bací, com un altre dels crestats cucuts taxidèrmicament mal empallats de la col·lecció d'ocells de companyia, qui òlim privadejaren, qui, quòndam gallets, gaudiren de les sovint massa "flairoses" intimitats de la sororitat, i ara, en canvi, i ara...

—Hi haurà fet el darrer badall, el darrer batec penós li haurà sonat a buit, potser mentre confegia qualque litúrgic peà als sucs de la putrefacció on xauxinava i...

—Conc tot florit i amb verdets on fetal en closca es remet per a tornar a l'origen de tant de no re. Hi mata l'araig en captiri ultratjós, tot i que, com dieu, es deu somiar en magne olivet amb aiguaneixos o fonts, paranys d'orella, i bombolleigs frescals, i tebiors d'oreigs, i sentors de magranetes i cireretes rai.

—Poti-poti eclogal on si mai es vol esmar la seua rudimentària sanguinyola belleu anar trempant, sabent-se cuguçós qui mullebrós mullerós cap verriny ni "escalfor" enlloc no el mena, car cap verdura ni molsa de carranxa per molt que no maldi mai no ratarà, no gens eixorc tanmateix, entre ennuecs, sangassa l'hi brolla i prou, d'on el taüt on maldorm s'unta amb lúties dilucions i delusius lleixius, de qui el pessigolleig neguiteja fins al pitjor malson.

—Dídac, prou; prou me'n freg el cul, amb ses desconfites ni sos íncubes feixucs.

—El que més el desconfeix, comissari, és la por del que vindrà, si hom mai no l'atrapa.

—Collons, baronessa, doncs ja l'hem atrapat. Car qui altre fóra? No em direu pas que us n'entren encontinent busnades, voludes, d'amants.

—Pura só, fautriu o partidària de tindre sempre un cony impol·lut, i com se'n diu, immú, immú, immunitzat contra totes les ferotges esgarrifances venèries i tal.

En malacreu! Ja m'hi puc morir. Abans d'anar a parar a la presó, on hom m'esminyonava amb foll ressentiment, em desconfeixc jo mateix; me'n vaig a la banyera a tallar'm venes i artèries ensems.

Ah, catarsi tanmateix, abans no m'hi he irremissiblement nafrat! Albíxeres, *plaisir du bonheur au tombeau*! A la banyera, grípia on sovint el psítac, si doncs ell no hi col l'agrípnia, s'hi rabeja enyorós de la jungla plugenca d'on hom no el desarrelà, el psítac savi, dic, s'hi remulla amb na Irene, el pensiu batraci amb pler d'idees, amb el pinsà Festel…*lliiiit*-festel…*lliiiit!* Amb n'Eleuteri estort i mostatxut tocant el seu sac de gemecs, i amb l'arec Urubú, i la verosa na Iris Tomàquet, i el cogombre en Comiat, qui sempre diu adéu llefiscós pujant-te pel cul… I amb totes les altres gruades figuretes mancants!

Ara que us he retrobats, amb quin urc no eixiré a l'arena, i molt harmònicament refilant…

(…)

(*En Teòcrit, disfressat d'en Llimac Gilós, diu tres cops…* re!)

amb una orella de serp
i una cua de gripau
amb una cuixa de peix
i l'harmonia d'un carrau

et bull l'ull de mant de tartrany
i el melic de qualque ocell;
t'ho duc tot en plat d'oripell
i tec i mam tens per tot l'any

(*i aleshores part del sota el nas, conillet, riguí*)

(…)

I els ho dic mentre d'esquena faran alhora "*Què s'empatolla encara el capdecony!*"

I ensems encara, riallers "*Hem fet un bisbe!*"

I ara doncs tornen a dir alhora "*Un altre*!"

I doncs s'esclafien enduts pel vòrtex del desori sens fi.

—Un altre! Un altre!

I tants de bisbes, tu, allò què era? Un sínode, com se'n diu, un conclau de xots, xuts i mussols?

Fins que en tombar's no em veuran, i se'ls estronca de mantinent la túrgida purpúria dèria pedofílica.

La dona del dimoni, na Genoveva Pujol, papessa quaix apoplèctica, si se n'adona que duc el seu psítac tan ben (tot i que no tant com manguis, colom sens ous), tan ben ensinistrat (és a dir, bare, ell, botifler, traïdor), el seu amat psítac, dic, a mig escanyar com adés m'escanyava el cigaló perquè sagnés veritats, engega cella amunt negres fumarades de fallida i de despit, mes debades, car só prou eu, man, el tit, qui duu com qui diu el plomós timó, i a fe que el fotré ganyolar.

—En erupció amolla els adients paràgrafs!

I, així manat, ja es desennuega l'esborifat parroquier.

(...)

"*Lítotes totèmiques l'ara no gens aparatós psítac us recita!*" he anunciat, encomanat, si doncs no de tots els mals, de tots els mals de mar de les efervescències de la redempció imminent.

I més retòric que no voldria, subjacent, amb zum-zums i zub-zubs de zombi qui betzoars de betzarrut emmetzinat no pot pervindre a etzibar del tot, fot:

—Vinc d'enlloc, foll, ranc i geperut
amb un elm que és una ampolla de vermut
esculada com un anacolut
o potser vull dir catalèctica com mig esternut
o si me la posava cap per avall, rampellut
escapçada com anapodotònic uròbor esquenut
qui per comptes de cruspir's la cua, mig begut,
és el cul qui, ai, se li cruspia el cap orellut
uroboret del cul estret ben corroborat ganut
(com els epíl·lics germans Impins molt anal-golut).

(...)

—I ets tu, deduïm de la cançó, qui emblares sense exagerar la matèria fosca de l’univers, o diguem-ne el material absent, per a jugar-hi com amb groc escaguitxós aneguet?

—Sóc el qui paga les figuretes trencades. Cabrit sacrificial, himen de vestal, nyec per a en Baal, en Jahvè i en Marduk, d’hospital negligit malalt, gallineta de vodú, cigne, colom, meix, picot, cucut; boc emissari, comissari, cap de turc; escorniflaire escornat, ase dels cops, xagna; estaquirot fes i perfès, malastruc, corferit, corcorcat, corfós, patrona, corglaçat, melsaforadat, fetgeatès, panxaesbotzat; culpable, culpable, parroquians, *culpable de res*; el qui paga, el qui paga, comcalerets catecúmens, *el qui paga els ninotets de nyigui-nyogui... ara tots encetats, asclats, esberlats, plens de treps, d’esbornacs!*

—*Trencats!* Na Genoveva, tràgica.

I ara rebrem tots plegats. Ninotets atrotinadets, sempre hem depesos dels seus arravataments, les seues ramalades de gènit; quan la ràbia li ve, salvi’s qui fotre pugui.

Els quatre banyuts descrestats eixíem volant i eixalats, evangelistes de pa sucat amb oli, pitjor, de xaró guixot escrostonat; gargots i nyaps d’obsoleta col·lecció descartada, boteruts putxinel·lis, botinflades teresetes, figurants boirosos, espantalls esparracats, passerells sense rumb...

Si tombaves el coll per darrer cop, per la finestra dels lladres, l’empedreït cap de la medusa el despentinaven serps d’esgargamellat emprenyament. El Solell, ègida no gaire esplèndida, de matisos eslleïts, s’anava a amagar tampoc no gaire valent. S’atansava una nit pus tost galdosa, resplendent com la figureta mancant del greument escalabornat Solell fugit.

Una nit doncs d’agrípnies rai.

Férem un bisbe l’ensopit parroquier i eu “*Una altra!*”

El porpra del bisbe escapçat era un ocàs.

~o~o~

fris llampant bellament historiat

travessant viles i camps
prats de tardor i fangars hivernals
ponts soterranis pendissos abissos

perdent-hi bous i esquelles
bicicletes automòbils fills

pujant baixant amunt i avall
parlant rient fugint
discutint de rucades amb personatges sense gens de seny

tot tan difícil
quan tot hauria pogut ésser tan fàcil
si cada segon es repetia en la tranquil·litat de veure'l vindre

si mai no frisaves ni te n'esveraves
ni feies gaire cas de quin pou no et malrep quan adormit caus
car la vida rai

viscuda entre l'esme i l'esment
sense perdre l'esme parant esment
cada segon s'emmiralla en el precedent
i vius en un dolç segon
perllongat infinitament

i ara finalment
al capdavall de tants de treballs ni frisances
el fris a la casa de la gran actriu!

car aquest només era del greu desplaçament l'objectiu
veure'n el fris

el fris llampant colpidor impressionant
que tot el desert reviscola i il·lumina

és un fris massiu amplíssim
qui volta la terça part alta del palau
a tall de fres o passamà molt sòlid qui passés davant els ulls
el front els polsos el clatell de la vasta molt acollidora construcció

cinta mòbil i en relleu doncs
que cromogràficament i estereoscòpica
el bell edifici promissori orlés totalment

és un fris canviant
representant tot de vegetació paradisíaca
afaiçonada en ceràmica enlluernadora

de colors no pas adormides
vibrants brillants vivaces resplendents

es belluguen també les fulles de bategosos grocs vermells verds
que embolcallen figures procaces lúbriques cardaires

i si mai hom sent la pansidora presència de genteta cagallona
renegaire recusant contrària al viure
i qui s'escandalitzen doncs de tot i de no re
aquelles fulles llavors
amaguen de mantinent els salaços protagonistes
qui tant no ens encaterinaven els del viure amants

el fris llavors esdevenia llas
de bursada púdic iconoclasta
carrinclonet vulgar
sense cap dels bellíssims cardaires cardant

i és clar només hi hem vingut
a veure-hi cardar
de lluny de lluny

mes calla
delicat flairós trontoll
anuncia els trepigs de les senyoretes nues
qui porten els fruits i els vins

deserts d'empudegaires repel·lents
de tan "rectes" tots tot torts

anacreòntics
dins la rodera renascuda en paradís
del sempre mateix segon del suau goig perllongat
estireganyat fins al mai no acabar's

pel bell cimbell del fris
delitosament seduïts
cremarem pausadament
com humil ble constant
fins que el buf darrer dolçament no ens apagarà

a ca la gran actriu
cuscs figurants qui admirem el fris sumptuosament acolorit
que part dedins ens orla tot al voltant

com cinta als ulls de l'home feliç
qui tantost afusellaran.

~o~o~

Ègloga novella (*hi ullava la cabra, anava a dir l'ovella*)

Nen, oblidis pas la graella. El jorn no podia començar millor. Érem quarts d'onze del matí i sortíem la dona, el drut i jo d'excursió dominical. El Solell, per dret d'usucapió senyorejava el cel. A pleret ascendíem. La dona i el "*vrai homme*" caminaven a lloure, lleugers. Com embrió asmàtic, els anava, pedíssec, darrere, tendons dels argues a les sofrages patint i cada camí més estrebats; a l'esquena el gep afegit del molt prenys pallet; al coll les alforges curulles; per cinyell basts i beaces, tots feixucs i carregats. Quan trobaren el bon indret (idíl·lic, bucòlic, bosquí) em digueren de desembolicar l'esturmàs i buidar bosses i bessacs; d'estendre-hi les flassades; d'apariar'ls el niuet, de preparar'ls el dinar... mentre se n'anaven al rierol pirenaic una miqueta a mullar's. Sota l'alerç florit esmocava els peixets; en llençava lluny els budells per als adips i els coiots, o vés a saber els feréstecs guillots, i els carnissers nocturns, qui amb urpes, tentacles i esmalts ressusciten caòtics en l'emocionada foscor. Ventríloc, destarotava les mosques cismàtiques, els sectaris, heretges, tàvecs, borinots. Ara iniciava la foguereta, ecològic, coherent, i amb compte rai; fumet no gaire, estalzí no gens. Peixets rostits, rostia l'anyell, amb regalims de mel. Melat anyell, peixets oliats, búrnies, setrilleres, anaps. Perfecte encès tastet, taula parada. I ara arriben els enamorats, mig eixuts i molt ganuts, somalls i esbufegats, exhalant sentors molt saludables de boc. En veure que tot ho tinc perfectament enllestit, *Aquest xiquet val molt*, etziba ell, delitós peà que molt m'enrojoleix. *S'ha ensinistrat solet, i doncs el tinc més com cal que no mai, autodidacte de referència*, fa la dona, amb un cert èmfasi, i allò també m'ompl d'orgull. I ara es fiquen a endrapar, mentre els sóc no pas gens lluny amb tovallons adients i l'ampolla de vi a trenc de vessar'ls-en (rajolins esclatants) tantost els veig nàquissos els gots. Amb els llevants a tocar de mà de fruits i dolçors per quan s'escaigui que no caldran. I això fins que no acabaran. De satèl·lit amatent, ara, a anacolut fora de gradient; d'afí ans addicte satèl·lit resolut a allunyat i abstrús anacolut. Car veig que es comencen d'entortolligar, i doncs poc que els calc gens, altre que com a gos d'atura, és clar, no fos cas que ningú, lúbric o envejós, els espiés, o pitjor, cap lladre se'ls atansés enmig dels amorosos embats a pispar'ls a barces i senalles objectes personals de qui sap la vàlua. Servidor, ambtant, tramès doncs *A péixer entre el xerri, nen*. I així, vigilant, vigilant, de recules, sóc retrovisorament a les envistes del frescal rierol pirenaic. Sense fer-hi del tot cap, me n'adon que hi ha un pare amb un seu infant molt enjogassat. L'al·lotet (què deu tindre? cinc anys?) ha passat el rierol a gual. El pare parla amb un halieuta no gens enfeinat. Tot de sobte i sense que cap dels tres adults ens n'adonéssim, allò era degut a què...? Al desglaç...? A les altes rescloses de molt més amunt ara obertes...? Qui sap. Tot és que el rierol s'ha tornat un riu acanalat i cabalós, d'una aigua d'un blau pur que el cel avergonyeix i tot. L'infantó ha romàs per la riuada embrancat a la riba contrària; i ara enjogassat crida son pare... Vol tornar a passar cap la riba on aquest rau, mes el pare, esfereït, li va dient: *No, no!* I el pescador avesat adverteix que ara la fondària és d'allò pus estireganyada... i el corrent bestial. I el xicotell: *Ara* *vinc, papa, ara vinc*. I son pare, esborronat: *No saltis, no saltis, no saltis pas!* Tret que, és clar, el minyonet riallós salta devers la riba on som i cau enmig del corrent. Com s'esvera el pare! Com burxa al blau tan pur! Com es baralla amb el riu arrelut i maleït! Foll d'indòcil follia, el tens com anguniat llangardaix gegantí qui, xipollant monstruosament i desesperada, el riu sencer torna bombolles, bromeres, brolladors. Debades, tot per no re. Orfe de peix, tret que dient *Vist això, tant se val*, d'esquitllentes fot el camp, enfonsada fins al nas la barretina musca, l'halieuta esporret. Coll tort, cap de biaix, esguard tèrbol, hieràtic xitxarel·lo melangiós, estaquirot llagrimós; i ara què collons encara hi faig? Com espectral carcassa del fracàs, me'n torn, opac, cap als "meus". El drut i la dona han acabat d'estimar's. El bugre pafart fins i tot s'ha entrompat. En veure'm plorós, es pensa que ho faig per les banyes que tot just m'ha afegides al front (greu desencert, car banyes milers rai, poc em ve d'una). Barroer, conceptualment guerxo, coent com anticor, i blasmant-me i renegant, em fot un moc al tarot, un bitzac al paracolpi, i m'arrapa per la bescara, o vull dir el clatell, i em duu la cara a la cruïlla molt flairosa (estupend estipendi) de la seua carranxa. Em diu, amb un cert despit, home també de dur temperament: *Què véns a cercar, plorant, desgraciat!* I em fot el peu al gep, i tinc ara la seua cigalota destrempada davant mateix el nas sagnós. I em diu: *No t'he pres pas re, carallot! Vols el que és "teu"? Tè, doncs, xarrupa; tot el que hi ha sucat damunt ve de la teua dona, és clar; idò, et deus pensar, il·lús, que prou ho és, teu; au bah, doncs, ací ho tens, prou pots!* I em fica el matràs tou que me l'hi xarrupi a fons, ofegant-m'hi, negant-m'hi, com el pobre xicotet d'adés (quin pensament més malparit, ofenós!). Com els ho explicaràs? No voldràs pas posar'ls encontinent en escandalosa evidència. Llurs llàgrimes assemblant-se massa als regalims de lleterades encara a mig rajar'ls de conys rosetes brocs de faves. Per la hipotiposi a la patopeia. De l'anècdota al patètic. Del marrec negat i son pare agònic a les recances esclatants, els sanglots remordiments contricions penitències. No, no, quina cruel inflicció de part meua, pobrissons; no els humiliaràs pas, no. T'ho desaràs per sempre més, d'hipèrbaton mal col·locat a anapòdoton silent. Per el·lipsis de màrtir elidit; per eclipsis de devoció eclipsat, de recós reu arraconat, sense presses, voltor mandrós, esvellegat, desdentegat, síl·laba penjada, sibil·la penedida, anacrútica, sense garfis, insensible satèl·lit amb plàteres i panòplies de sil·lepsis escaients i, és clar, atuells rai, atuells propis que mai no els calgués manllevar; atuells sans i sencers, que mai no parlessin castellà, impropis, amb ascles per on l'adí de dins a la merda se n'anés. Així doncs, som-hi, i au, comès, com de costum, complint, jamai justificat, reivindicat, entre bromes, ombres i turgències, ni redhibit ni replevit, servidor impensat, servidor tàcit, servidor mut, relapse, sense ceptre, de nits cargolat al fútil palafit del buit, esquifit rèptil qui, atàvic, obedient, fa niu al propi melic, peus i cames de fang, periclitant, enterbolit, tremolant, no gens deny, qui altrament (prou feina tinc) mai tampoc no he salvat... ni salvaré mai (inútil esmerç) ningú.

~o~o~

D'antuvi em creia que enjòlit a l'aire prístin fossin papallones
mes en acabat me n'adonava que eren flairosos regalimosos conys
qui com tothom feia la migdiada repenjats als pallers de qui manyacs
mormols els amoixaven o a les ombres dels roures damunt l'herbei vora la font
se'ls enfugien de les carranxes ardents a les bellíssimes odoríssimes dones

qui eren a la berenada.

Els homes tots a pescar i a beure-hi vi a galet i romania solet
i únic d'entre els qui mai tenen un carallí d'aquells qui s'alzinen com llances
i es llancen amb les goles badades a enfilar per l'aire diàfan
ans cruspint-se'ls de viu en viu si mai cap n'enxampen
conys de vol incert conys saborosíssims conys d'immens mareig.

Ah xafogors sacres dels joves estius que l'enyor endolceix!

~o~o~

compenetrats

estic molt ben compenetrat
amb la meua dona
i tots plegats ens entenem molt bé
cascú feliç amb el seu paper

jo prou puc les compenetracions
i els pobres druts seus les penetracions
mentre suats cants suaus de cucuts
amenitzen tants d'afanys boteruts.

~o~o~

A la meua dona patxoca força fan-li els xicots moderns i vius, i atlètics i ben plantats; mascles macarrònics i hiperbàtics (com eu mateix, menys de vit, vult, vigoria i virtut — ni permís per a accedir-hi, altre que, amb sort, amb la llengua *post factum* — no só); li alta el jovent alt i cald, que sàpia com fotre el salt; minyons i adults esvelts i desimbolts, resolts i de qui els vits sense empelts sàpien fer *tilt!* li plauen, i molt.

A baix doncs davant els só, i cua discreta el jovent postulant qui vol cardar-se'm de franc la dona no fa, i eu a la dona de servant, servent cerber, molt assidu no fent-li doncs.

I a aquest per exemple que dic-li:

—Si t'alta, t'alta; si no t'alta, tolt.
—Tolt? (respon).
—Tolt.
—M'alta, doncs, m'alta.
—T'alta gaire? O molt?
—Molt.
—Molt?
—I *talt!* Vull dir, i tant!
—Doncs au, cap ben alt pots 'nar cap dalt.

I mentre s'enfila amunt prou olímpicament trempant, entrevistant el proper bell candidat al fotre ja em trob.

—Vejam tu, company. Saps que de rebutjar hagut n'hem uns quants d'incults. T'hi condols?
—Hom s'hi condol i ol que condold… re-se'n més li val; s'hi condol, doncs, i ol, ol, ol que més li val old… re a hom qui pencar-hi fort sol que no pas a molt mòlt.
—Veig que ets cult; qui és prou cult no es mai estult.
—I es guanya molt més fàcil l'indult. Ep, sense que això cap insult ocult no us sigui, cerber molt colt.
—Atès que tan bé ho doncs dius… si t'ensumessis com a la dona li alten els bells giravolts amb prou girs de vellúries tints… de mant de prosòdic crim açò sol no sol absold… re'l, el tal.
—Doncs amunt… si per vós absolt?
—Tantost despès i dissolt no davalli el d'abans.
—Hi pujaré solt i mostrant els esmalts.
—Platxeriós!

~o~o~

La dona doncs carda amb "tothom", mes algú amb qui mai no cardarà és amb mon germà Vulcà. Massa fogós, *ai llas!*

No en patírem prou de petits!

Llençols antiinflamatoris, calçotets d'amiant li havíem de fer portar d'ençà que cap als vuit anys la seua cigaleta ja descarregava lleteradetes de foc.

I llavors de més jovenet, com presumia si els companys volien encendre un cigarret. En Vulcanet se la treia, se la pelava una miqueta, i au, descarregant amb la seua cigaleta-llançaflames els "donava foc". Les noietes sobretot com s'hi delien, verge, déu meu!

El que no feia mai és descarregar la lleterada damunt cap paper. No fos cas que calés foc a casa i pertot; ni que ho fes damunt cortinetes ni tovalloles, mateix perill d'incendi sobtat!

Més grandet, d'allò que en diuen "polititzat", patriòtic com cal, no n'havia cremades poques, de les odiades banderes xarnegues que els repel·lents invasors plantaven pertot! Només calia fer veure que les saludava molt "apassionadament" i marcial, ecs, estil fanàtic feixista i castelladre, i au, raig de foc, i a parir panteres el drapot fastigós.

O entrava al sànctum-sanctòrum de qualque centre que els canfelipútrids ponien, teratògens, i colien i covaven al bell mig de qualque de les nostres viles envaïdes perquè espargissin pertot arreu l'infame gatxull i l'anihiladora pol·lució de llur "doctrina imperial", i tot i que l'escorcollaven ben escorcollat, no fos cas que fos un "subversiu" amb avials tendències "vernaculars" qui mai ficar-s'hi no volgués, ell sempre s'hi ficava tanmateix, amb la incorporada "arma de foc" de la seua xirimberga flamígera aviat ben a trenc de flamejar.

Les merdoses exhibicions, les exposicions ridícules dels franquistes "combustaven espontàniament" justament quan en Vulcà amb ulls de robins diamantins més admirativament ans devota no les "embevia", pobrissó, i quins esglais!

En la seua vida amorosa, en Vulcà, emperò, entrebancs rai. Només es cardaria l'enemiga (l'enemic i tot, si mai calgués), car tot l'aparell reproductiu els el trametia a can pistraus. Amb la seua lleterada roent, encesa, incendiària, calia mirar-s'hi molt. Podia esdevenir-se àdhuc que et descarregués entre pits o a la boca, dona insensata, i n'acabessis cendra en un tres i no res.

No us aconsellaria pas que hi cardéssiu mai.

Sí ves, que se n'estigui, cavà, com ací el tit! Tret que ell per millors raons, és clar.

~o~o~

If — if — if — (*amb singlots i un pic pet*)

Siguis conseqüent, fill meu, i metòdic

Un dia es divideix en jorn i nit
El jorn és si fa no fa claror i duraria dotze hores
La nit és si fa no fa foscor i duraria dotze hores

Dotze i dotze fan vint-i-quatre
I vint-i-quatre dividit per tres fa vuit

Els tres fragments de vuit hores els empraràs així

Dormiràs vuit hores
Menjaràs vuit hores
Te la pelaràs vuit hores

Dormiràs en la foscor
Menjaràs en la claror
Te la pelaràs a hores tèrboles… com jorn i nit són mitja figa mig raïm

Si segueixes aquest ritme (si fa no fa, és clar, no fotem)
Seràs, fill meu, qualcú altament acomplit

Seràs (ho diré?) *un home!*

~o~o~

L'incident de la peixera

Eixint bascós de l'orgia de ca l'autor famós

(tanta de donota despullada damunt tirant-se't indiscriminadament!
pertot tant de nerviüt marieta
a cops de colze ostant-me d'indret
perquè volen cardar "center stage"!)

m'he ficat al recer tranquil a l'altra banda de replà
on la gran peixera sembla ésser-hi la mateixa
o potser n'és una de més grossa encara
i els llums que ara l'il·luminen més vius i cridaners.

Els peixos s'hi han engreixats de valent potser un pèl de massa i tot
i les noves adquisicions pengen xarones a les parets
quadres i objectes de preu i els llibres és clar…

Ah no els llibres no — tots hi són només peces de decoració

i ara ve l'autor i ample i magnànim hi presumeix
i li dic que *Aquest peix és gras com gras meix*
i que *Sos ulls tenen forma de xeix*.

I li cau amb sa barbeta de moixell la maixella
i somric mig jagut damunt fluixell de xixella.

~o~o~

tothom part volent-ne (*i al capdavall oblidant de què*)

la fava de l'acròbata jeia al coixí de seda sor
per a heure'n talismànic escapoló epígons galàctics brollaren paral·lels d'ontocom
i convergiren a l'embús a ancorar-s'hi simultanis
creatures empíriques lúcides melangioses
qui amb els cobles o els orincs tard o d'hora es penjarien
si hom no els atenia amb prou cura els puerils desigs

mentre eren ignorades les prerrogatives de l'ull
esfera llenegosa on superficials les acrecions al·lòctones a pleret s'amuntegaven
s'escalaixaven ecoiques en al·literacions alarmants les onades angoixades
trameses per mons morts i esclatats molts d'eons fa
durant èpoques doncs altrament incopsables

vituperis d'en Borodin silenciaren un instant els més cosmopolites dels espècimens

irrompia doncs ampla erupció d'addendes seminals pels acadèmics cuinades a lloc
regurgitades obvietats ja antigues d'antic
com ara que els més *catèxokhen* (genuïns) invents de totes les píties pítimes els causaren
i amb enteses reticents rialletes també que: calia matisar quant a les fonts
que: abissals desencants per arcans circuits segmentats col·lapsarien els parènquimes
on paràsits els universos es compendien tendenciosos insegurs oscil·lants

de bursada els desviats exigien igualtat en el fracàs
meticulosos bohemis en tàndems encallats (com gossos esglaiats indissolubles pel coit)
amb empenta al·ludeixen als romanents de civilització
part en volen: *en som mereixedors tenim-ne dret n'enyorem les cadenes*

convictes a la mateixa presó per tèrboles mol·lícies entecada
esdevinguts convivals vernacles solubles

a les ulleres mutus engalzant-s'hi rivets de dol
per tal de no haver de clissar com amb parsimònia
ineluctables els pius s'engatgen dels coixinets de l'engranatge omniscient
d'on al capdarrer de tant de rodar la resposta tornarà a ésser insatisfactòria del tot:
un desencant ausades còsmic

esfavat el tortell de fètides ventresques
hermètic tremolava que ningú se'n recordés de queixalar-hi

reunits intuïm tots plegats que fotem aigües pertot
tret que enmig del naufraig tampoc no hi planyem truismes

ni dic tanmateix ni em moc ni re no remoc

o els deia (si mai em toqués tret que mai no em tocarà) que tota humiliació és terapèutica

que: els ous dels estruços aspirants
(acròbates astronautes escarbotaires d'arcans)
ni els els toquis ni els els trenquis
ni els els guaitis de gaire a prop
ni els els agafis pels pèls curts

mes que hi esguardis nogensmenys tan palesos els grops
car malament rai malament rai malament rai

els agalius (els diria si mai veu tingués) pitjors no poden pas ésser
no.

~o~o~

els 3 al podi tramposos rai

cada correguda empresa m'hi he comès
i ha d'ésser empesa fins que despès hi he demès
o vençó no admesa heroic m'he pretès

s'arrossegaven part de terra esbufegats
no podent dir figa els 2 primers
només a 4 pams com qui diu de l'arribada

els vinc darrere dempeus guimbant tot fresc

quin dels 2 no ajudaré?
el del meu equip... o el del equip dels "dolents"?

la trampa més grossa hauria estat

si només empenyia el “meu”
i trepitjava el pobrissó dels contrincants

ambdós alhora amb els peus els he empès

calia fer-ho dissimulat
no fos cas que tots 3 n’acabéssim desqualificats

fent veure doncs que sobtadament
m’eren les forces nàquisses
matusserament ensopegava
amb llurs peus estesos part de terra

alhora amb tot el nervi pitjava
perquè ensems llurs closques esterrossades
no travessessin doncs ex æquo la ratlla

llavors passava tercer cuquet del tot crebat

al podi emmedallats els aplaudiments balmats
ens empastifaven flascs com desfiles de cotó-fluix
xopes de qualque anodí extenuant

pel camí tornant a casa he llençat
a les escombraries el meu humil metall

els ex æquos s’esguardaven estranyats
fotran l’error de prendre’m per boig?

no! ensems llencen rient (descansats!)
llur més “nobles” metalls
a sengles cossis dels rebuigs

demà dematí aquells bocinots de ferralla
tornaran (com havien de tornar tard o d’hora)
a la mateixa pila d’escòria

hi veníem a córrer i a riure
no pas a endur’ns-en mig món

naltres rai ja hem feta història

és veritat que només compta
i sempre només ha comptat
haver mai enlloc fet cap.

~o~o~

tot d’una adonant-me’n

perquè anava massa embalat
m’he projectat fotent-me la gran castanya

en la carretera torta qui davallava davant meu
he vist més endavant
en la meua imaginació
l’accident vívidament i nítida

mes de fet no era pas el meu
era un altre cotxe blanc molt semblant
el qui acabava xemicat entre les roques

tantost hi he fet cap m’hi aturava
i he vist que l’home dins
així mateix se m’assemblava tant
que hom ens hauria pogut confondre

tret que ara allà el tenies
ninot tot desmanegat
sagnant profusament i tot allò
segurament mort

“*segurament mort*”
deien també els garatgistes
i els homes de l’ambulància
i alhora ho destarotaven tot
i n’hi havien àdhuc qui es menjaven
allò que el mort era menjant
mentre carallot s’embalava cap enlloc

i tot ho retocaven i empastifaven…

i els ho anava doncs a retreure
quan els bòfies recents han demanat
si hi havia hagut testimonis

i aleshores hi he perorat una estoneta
sense immiscir-m’hi gaire — “*hi era força lluny
a l’hora dels fets*” que els dic
i he continuat novel·lant-hi de faisó tan amena

amb invents monstruosos
d’aquells que hom somia de vegades

(s’hi havien esdevinguts enlluernaments estranys
com ara esclats d’asteroides efímers
amb aparicions i desaparicions
d’espectres imperfectes qui saltironejaven
esborronadorament aberrants i grollers
i els membres alhora
se t’adormien i embalbien o et bufetejaven
i toquejaven sense esme ni voler
i la memòria… ah la memòria!
et feia pampallugues
tantost hi veies ciutats submarines
com planetes impensats habitats
per gallines de becs gegantins)

m’hi delia doncs i m’hi engrescava tant
que mercès a una mestra capitana
qui s’esqueia d’afegir-s’hi i m’ha sentit
les escoles m’han amarinat
per a fer-los de conferenciant impagat

i ara dic als mocosos marrecs els perills
de mai anar enlloc massa de pressa

i els dic sobretot que *Per a sobreviure*
no hi ha pas com armar-se amb la millor arma

assenyaladament la de la imaginació.

~o~o~

Home a la cua

Torn a veure l’home de l’estació
Fent espetegar el nas a l’aparador.

És un home moro i sempre parla amb noies.

A la cua del tren atrapa al vol toies
Que els dóna enraonant de llibres i d’arts

Que veu exposats pels amples bulevards.

Viatgen amb ell a la cua del tren
Qualsque de les toies noies tot rient.

Mes si els feia pessigolles a l'entrecuix
D'un mastegot el fotien daltabaix;

Cap noia, toia i tot, no pas que es vol l'uix
Empastifat per l'home mig llangardaix
Qui només s'atreveix, caparronet moix,
A la cua a zigzagar, amb elles, o broix.

~o~o~

Al tren del crim

Som al tren del crim,
sempre hi delinquim;
a l'altre bec de vagó,
totjorn l'interlocutor.

De vagó en vagó pels crims comesos
fins que tots plegats no ens són defesos.

Si érem al darrer,
serem al primer.

Dic: *sempre fem curt*;
diu: *sempre en fem, curt*.

Dic: *sempre ens en manca,*
mai no en duem prou;
diu: *raó no us manca;*
mes no és res de nou.

—Duc vestits de dona;
Hi sóc molt mal vist.

—La disfressa és bona;
el futur ben trist.

Dic: *no hi puc tornar*;
diu: *no hi ha demà*.

—El tren se m'acaba,
el viatge no mai.

—És cosa d'espai:
pujàvem com saba
mes tot s'ha estroncat.

—També us n'heu adonat?
Reculem, reculem ara.

—El mateix fum d'alimara:
Mai no passem de mig camí.

—I el Sol tornarà a relluir.

—I per la finestra hi veurem
vagament entre les fulles...

—Com si s'asseu en alçaprem
i ets ventijol que hi desembulles...

—Fragments de noia rere figuera...

—El tren haurà doncs tornat enrere.

Enfonsem les mans als foscs vestits;
hi fan curt: rebuigs ben esquifits...
llords polsims de bitllet de tren
qui a mig camí se sobreprèn.

~o~o~

Amunt amunt i sol sol

Per això sempre ja de petit me n'anava tan amunt com puc
dalt de tot ben lluny al darrer reng
d'estadis amfiteatres pavellons

per tal d’alhora veure-ho tot i gairebé no re

Car de massa prop tot és violència dissort horror putrefacció

Sempre esgarrifat pels episodis on de cop-descuit
siguis on siguis passis per on passis
bestiesa i bestialitat es manifesten en tota llur cruesa crueltat

Caminava suara i dins el cotxe blau fosc blau fosc mateix
el jove negre angoixat anguniós agònica
volia treure el cap per la finestra respirar eixir sobreviure
i darrere seu el seu company i el pare d’aquest l’estrangulaven
li han trencat el coll allí mateix davant meu
i l’horror l’horror tremolant i esborronat he fugit corrent

I això que els dos joves negres eren tan bons companys
molt ben considerats al veïnatge
formaven una companyia força boiant
afaiçonaven samarretes de fantasia per a assenyalades avinenteses
i per a celebracions i festes còmiques i serioses
tot molt legítim i com cal
portant-les amunt i avall amb llur lluent cotxe blau fosc blau fosc
i nogensmenys com dic tot de sobte
tot de sobte tot de sobte tanta d’horror i tanta de brutalitat

I ni amagant-me a casa mateix
tot i vivint a l’àtic més petit i enlairat del gratacels
davant mateix només traient el nas al balcó
la joveneta qui viu davant
de vegades estenent la roba l’he vista tan vistosa vistent ben escaient
i avui el vell l’atzufava l’omplia de cops
i ella esfereïda i jo terroritzat
i el vell gelós o irat o embogit o monegós
s’ha ficat un instant a dins a cercar-hi (he vist més tard) un objecte contundent
i la noieta ambtant s’ha enfilat per la paret que divideix llur terrat del del veí
i ha trencada la barrera de fusta pintada de verd que hi havia damunt el mur
i s’ha deixada caure al terrat del veí
mes aleshores ha sortit el vell amb un objecte cilíndric negre petri
i també ha pujat mur amunt i per la barrera esbotzada
ha saltat amb feinades rai al terrat del veí
i encara més enfellonit ha volgut trencar el crani de la joveneta acorralada
i ja no he pogut guaitar més
tanta d’agressió el vell qui foll agredeix la noieta agredida claferta de treps
el cor em cuidava espetegar i he caigut rere el parapet agemolit mig mort

Davant aqueixos sobtats tan sovintejats episodis violents
els ulls em pampalluguegen d’inesgotable esglai
no en puc aturar el foll pampallugueig agònic
i haig d’aviar esbramecs de por

mama! mama! mama!
i m'haig d'amagar amagar sempre amagar

Tan bo d'agombolar que sóc
si amb tot estic content si tot ho trob de lluny prou bell
a lloc immillorablement ben dispost conjuminat
mes els nervis no m'ho volen
massa d'estralls girientorn inexhauribles

Amunt doncs amunt amunt al turó més alt
al terrat darrer
a l'àpex sobirà de la torre més alta del castell arruïnat
vivint si puc enjòlit a l'avió
o ermità de pic nevat
santó hiperbori epilític assegut molt calm damunt la roca

Que ho pugui sempre veure tot
tot tot tret els detalls els horrorosos detalls
les sangs les sangasses els esguerros esbudellaments
escapçaments mutilacions
els episodis els episodis els infinits episodis
d'inestroncable ubiqua violència
imperi absolut imperi imperi imperi incopsable de la mort
la mort més horrorosa incansable cruel

Amunt vident invident amunt amunt
com liquen
catifa de roca
codolenc amic dels vents les maltempsades
els més diversos amicals agalius i caresos atmosfèrics
amb prou feines present
sisvol tot just latent
veient-t'ho tot
i re.

~o~o~

mon pare

mon pare m'espia
com un esparver

...que no ho mengi tot
sens deixar-li re.

~o~o~

L’home de plom

—Dad’s back!
ha tornat mon pare, crec

Mentre és assegut al menjador
estàtua silent
he anat a veure la seua cambra
cambra buida
maleta buida
només qualsque illes de pols

Illes de pols
pertot on abans hi havia hagut re
illes de pols

El seu cos?
cos buit

No li he dit re
no m’ha dit re

Illes de pols

No he cregut mai en cap mena d’esperit
follet burot parrot ni interventor insubstancial
ni en cap miraculosa bestiota parida per cap banal superstició
ni en cap ninot de guix qui es bellugués tot sol
(altre que en disgregar-se en illes de pols)

Ja sé que aquell ninot de plom no és mon pare, doncs
que és quelcom inert
un estaquirot pintat tot de plom qui algú plantificava
a aquell indret buidat de tot sentit

Casa dels morts sense solta ni volta

Espolsem-hi espolsem-hi.

~o~o~

a mon pare qui sempre estava trist
cruel li deia *Em moriré rient!*

i llavors ell es va morir… rient
ara tinc por que em moriré tot trist.

~o~o~

(Dos poemes d'autodescoberta)

larvatus

arrossegant-me pel món com cuc furtiu
fraudulent… hipòcrita a collons

recosament entrevingut
per la meua tendència indeturable
a allevar a qui fos els crims
dels quals sóc-ne íntimament reu

imputant doncs a altri els propis vicis
ara a aquest adés a aqueix
sovint a boldrons sencers

encolomant-los mos pecats
entaferrant-los mes mancances…

i sempre em trobava moderadament esfereït
que en un moment de feblesa física
no m'anés a trair dient al món
mos continus nyaps... nelets... i taques...

ara que... confessant això... què en trec?

desvirtuat més virtuós?
(*catralls...! farfolla...!*)

afegint hipocresia...
com qui il·lús es "confessa" amb capellà
qui fa de llefiscós ninot
representant l'ull repel·lent del maligne vigilant...

el mateix verí regalant-los pels podrits llagrimalls

quina altra excusa no reeixiré a confegir?
hi ha tantes d'excuses per al crim!

diré que sóc artista
que he d'ésser una mica tothom
per a "personificar" els meus poemes
omplir-los de fauna adient...

i al capdavall (*excusa ve!*)
encara rai... encara rai que!
cregui que em calen excuses...

car és palès que els pitjors crims... pecats... vicis...
són els que mai no en necessiten

són els que ja vénen "excusats"
per "raons d'estat"!

per "raons d'invasió"... "de civilització"
o sense vergonya... "de conversió a la vera religió"

totes aquelles desraonades "raons"
per a la salvatjada i la depredació
la usurpació i el genocidi
el pillatge... la destrucció.

(...)

imago

pel qui altrament no sóc
em veig viatjat

ombra grotesca
subconscient neguitós
alter ego fosc
fetus incorporat

insegura signatura
gargot més bellugós

presència latent
íncube enganxifós
nosa indesencastable
íntim estrany

ocult bessó insistent
cadàver adossat

escurçó de trascantó
eidòlon sinistre
closca en mosaic conflictiu
d'ou covarot

fals emmirallament
imatge qui em sobreviu

passatger intangible

entre boires filagarses
anàfic morfós
neulit ínfim nitós
volàtil esvaït

pel naufraig agraït
se't mor com l'esperança

efímer aflat
crec que força endinsat
a l'oceà esborrat.

~o~o~

exúvia

si darrere ja no hi ha re
dempeus encara ha romasa
la il·lusòria façana.

~o~o~

al *meu* carrer

hi viu una celebritat

tothom el saluda

mai l'he saludat.

~o~o~

ambut a la moda

vés-te'n a remullar al revolt
entre els canyars a la voreta del riu
no pas lluny dels hotels
la platja els ascensors
món d'enganyifa
de parences i parencers

escunça-hi esglai
troba-t'hi l'ambut:
mort exquisit
part de fora perfecte
part de dins tot podrit

torna-te'n a l'hort
hort emmalaltit
moscallam pertot
eixams de flagells
cuques enfervorides
fusta corcada
borrons rostats

troba-t'hi la dona
empenyent carretó
amb forca enforcant palla
rocalla fems

amb vestit llarg antic tot blanc
tancat de coll a peus

pentinat aplanat en plaques
encastades al cap

això no va ni amb rodes li dius
ara em dedicaré a la moda
com qui vestís l'ambut això rai

rossa esborifada
amb vestits volanders
virolats estampats
estrets de cintura
accentuant gropa
pits cuixes turmells

la dona quin goig
guanyaries mant concurs

fins que tampoc no esclatem
tots plegats prematurs

prematurs ambuts.

~o~o~

ni cagar en pau no et jaqueixen

fot cascú son paper, i el meu és de caganer;
tota activitat humana, tret l'estudiar, em fa cagar;

sense altra feina ni tasca, no havent nascut per a escarràs;
fent-me basca tota ridícula operació
dels adeleradament enfeinats;
havia assajat de fer de paràsit, i tanmateix no hi reeixia gens;

ho atesten ara i adés les fitxes de can bòfia
a 23 "nacions" pel cap baix:

“vagrant” “seasonal” “manual” “temporary”
“never been gainfully employed”
“says he failed even at parasitism”;

en pic ja no es creuen que a 40 o a 50 anys
encara es pot ésser “estudiant”,
només sobrevisc amb el que en descuit o de casualitat
no em tomba damunt;

si avui mateix faig de mariner ras,
i nitós m’alluny de tot passatger,
a cagar-hi tranquil entre vents i ximecs,
i crits d’ocells emprenyats, i peixos i calamars i pops voladors
volent-me jogassers llepar o menjar-se’m l’excés,
sempre pujarà a coberta un emprenyador o altre,
humà poètic o orxegós potser a passejar o pitjor:
a passejar son gos!

ah si fos, a part de vagabund, criminal!
com els llençava tots plegats daltabaix!

car ni mon paper no em jaqueixen fer, de caganer.

~o~o~

fan veure que s’ho creuen

que dins hi ha re
mes de tot només en roman si fa no fa la forma
el contingut no en fa pocs d’anys que s’ha fos

s’hi atapeïen molts de “jos” al llarg de les estacions
a la mateixa closca

el xufanc diferent qui amb cada revolució
s’hi instal·lava qui sap on para

aqueixa arqueològica devoció per la closca
és patètica atzagaiada

[al capdavall tanmateix creu-te (i prou) la forma

dins qui sap què hi ha

segur que el llogater s’hi troba tan malament
que només pensa a fotre-hi el camp

això suposant que hi hagi cap llogater

més sovint s’escau que dins no hi hagi re
(ningú anava a dir
mes re és més precís)

closca vacant].

~o~o~

tota veritat és veritat de putxinel·li i au

pouant al femer amb un cert decor
costurer atzarós al pilot barroc
trobava pler de paral·lelismes al contínuum

despòtics deliris de policromàtics ritmes
fosos metalls voraços rovells
orquestres d’estetes rabits fervents
lascives centellejants serps
qui als dominis psíquics se t’immisceixen
per a dur’t a sumptuoses intuïcions
on engonals volcànics babilònics
en erupcions de palpitants pol·lucions
t’assabentaven íntimament
de verídiques aberracions irrellevants

les assimiles mussolesc
seduït seduït sempre seduït
per les epidèmiques insinuacions
coercitives ambigües mal·leables
absències al·lusions il·lacions
llengües de seda piruetes de carn
superficials follies on vermina es rabeja

tres o quatre dècades seguides de virtuós desdeny
remenant entre sardònixs
raspallant orfresos
gratant èlitres amb xilòfon
i sobretot amb quin entusiasme (càgumdeu!) catúfols fotent

redubtable anacronisme escleròtic
fruint d'ençà de forat entre merlets
de l'alta xifra de ferrets atrets pel magnet

aboldronem'ns-e eixelebrats
al voltant de l'espontani despullament
eròtics bàrbars al servei dels estilístics tsars

demolíssim acadèmics els forniments pietístics de l'ahir
ens estimem més l'arcà de l'endemà
amb somnàmbules damisel·les turmentades als zoos

èters i jaspis i opis impetuosos insurrectes
enquadren la marcida apoteosi

tanta de sofisticació és a dir de merdificació...

ofegats de vergonya s'arraconen moribunds
els nafrats campions enjovats als trofeus
d'on brollen els ramats de famèlics queixaluts cucs
qui amb rancúnia se't remenen com sardònixs
piruetes de carn damisel·les de zoos
pèrfid caprici de les fórmules exuberants

se li escapoleix la bromera que li raja del trau
el vent dalt la torratxa la reparteix vibràtil com corda d'arc

sofre remenàvem a baix els gitans prostituïts
sense d'altres neguits que d'afegir'ns tal qual
al varengatge de l'amuntegament testimonial

a trenc de femer si fa no fa en ziggurat
efímera treia el nas cada fada veritat.

~o~o~

estrenu estront

sense entendre-hi mot
faig si fa no fa *sí sí* al buròcrata

tant se val
a tota esdevinença cagant-m'hi rai

rere el seu taulell o gabieta
tant seriós com fent brometa
sempre el veig com és

i amb la mateixa semi-admiració
i oblidós desdeny
on adés esguardava
al fètid forat del canfelip
just ans el sifó no se l'endugués
al mai més
la merda feta.

~o~o~

Paletes al Quiròfan llurs Eines anant-hi
— sense gaire Descans

la Casa i el Cervell
— mateix incessant Combat
afegint-hi i traient-hi
— Substància
endreçant-ne i desendreçant-ne entre Cançons
— el Canemàs

ah i l'Establiment part de ci part de ça
— de les Cambres secretes
on els Secrets despullats rauran
— per a Tu
— Espia serpentí
immòbils com qui pren
— interdites Senyoretes
— eixarrancades a la xamberga
el Sol il·lusori de les gairebé impenetrables
— Foscors interiors.

~o~o~

faç sense careta cos sense disfressa

sé que sóc el meu cos

i tanmateix el veig com un vehicle estrany

qui cal tractar bé i amb prou miraments
no fos cas que se m'espatllés
i em fotés llavors perdre encara més de temps
en fastigosos i fatigosos apariaments

si el pogués trametre a ca la puta de déu
i continuar nogensmenys d'ésser jo mateix...
l'enviava a dida ara mateix!

i encara ara, si mai l'obeeixc
només ho faig si veig que gens m'afavoreix
car tantost em voldrà fer fer animalades
com ara luxúries avideses cobejances religions prostracions bogeries
el desdic   i n'estreb les regnes
com si és despès rossí.

(...)

"si t'agredeixen, torna-t'hi
si t'enyores, torna-te'n."

(...)

no tenia cap mal
i em veia morint

ara que m'estic morint
pens que re no tinc.

(...)

sota les pluges torrencials
els saigs qui entre tots paguem
torturen salvatgement i escapcen als terrats

els subversius
dementre que als primers pisos
irònicament discutim de les exquisideses
dels plats que hom ens serveix

el fàstic no em permet ni de menjar
ni d'escoltar ni de parlar

tanta de fada vanitat m'afligeix
només puc obrir el bec per a orxegar

hom em tracta per això d'estrany

(...)

no diguis de tos fets
a altri que a tu mateix
o se'n segueixen plets
i crims i danys en creix (Guillem de Cervera).

~o~o~

[qq 101]

Cares costen les facècies del merdetes Micky Merda

De jove vivia en dispesa; en una de les dispeses on visc, hi havia un personatge repel·lent. Es deia Micky. Micky Merda. I era un lladre de somnis.

Ja aleshores, o potser més aleshores que no mai després, m'estrafaig i bafaneig de poeta molt inspirat. Poeta qui els somnis nodreixen d'imatges colpidores, exòtiques, inoïdes, excel·lents.

Sempre tinc a la voreta del llit llapis i paper. Sense desaclucar, tantost un somni meravellós no em percudeix, n'escric els fragments més excitants.

I tanmateix, en deixondir'm i voler veure il·lusionat què hi he escrit, damunt el paper — *terror, tu!*

Car només hi trobava ditades de merda!

Molt esfereït em pensava haver-me cagat durant la nit. Ja repapiejant, tan jovenet! Dec tindre el cervell encarcerit amb càncers. El càrcer del càncer al dodecàedre del crani — quins càbits incalculables, quines fracassos camforats, quins càustics càstigs, quins collons carregats, quines quimerudes cabòries, quins càrrecs camuflats de camús camàlic ni quines constants qüestions inconqueribles! I, amb això (prou ho copses), re a la corpenta no puc regular! Se'm disparen els budells sense avisar! I (ensuma-t'ho) què en resulta? Tot cagat!

Cala'm doncs angoixat, recacejant com un carallet; desesperadament escorcollant; regirant flassades, amb l'escrua por qui em rau crus tendrums d'esventada esverada ànima...

I no, *uf, vós, uf...!* Els llençols impol·luts; ni moquets eixuts d'innòcua lleterada.

I doncs?

Una nit somiava que meravelloses beutats m'acomboien, em consolen, m'aconhorten, acaronen, gronxolen... Els estic abandonat, com vailet manyac o nyec de pit amb el lleu vitet molt encès i eixorivit. Ah si em violéssiu, quin desig, som-hi, sou-hi, me'n migr! Són dones perfumades, de serrall molt ben triat, molt millor que no cap bordell de molta de classe ni categoria, ni cal dir; allò de dins, en colors somortes i entre coixins, són les noies mandroses i molt cardaires d'en Ticià pel cap baix, o les d'en Harunobu i en Hokusai, sobiranament llençades als plaers.

Apsares en saunes suaus; embaumades hi ressuen; i cama-fluixet hi tast.

Eren somnis deliciosos de dones de dolços perfectes embalums tovets qui m'amanyagaven desvagadament; eren doncs somnis "orientals" amb luxes i lascívies rai, l'un darrere l'altre... I me'ls apuntava, i apuntava, i apuntava... apunts sensacionals als paperets de la vora.

L'endemà, novament, per comptes d'allò tan solaçant i sexual, evocador, impressionant, deliciós... *ditades de merda!* Ditades de merda molt virosa i prou! Em deprimia — ja no hi ha potsers; era segur ara que em cagava de nits, i, si doncs no al llit, on? I veieu-me cercar angoixadament pels armaris, calaixos i racons...

Tornem-hi. *Estic perdent el senderi; m’estic tornant boig?* Car, pel fet mateix que tinc consciència d’haver apuntats bocins de bell somni, sé que hi era, entre els braços ambrosíacs de les hurís. Hi sóc llur biògraf, anant d’una a l’altra, com en serrall sumptuosament farcit. Avinents, toves, dolces, adretes cortesanes episòdicament biografiades per llur eunuquet molt lletraferit. I amb l’atlètica soldana, ah que bé que hi estic, extàtic, cast i cusc, i al dolç rabeig! Ni cap altra molt hàbil odalisca circassiana d’en Vathek, verament. Car bella acollença em fa la dama tota blanca, sí! Nimfa hieràtica. Amazònica, eixarrancada. La qui delicadament esgarrapa, pessiga i grata la lira o la cua de l’ocell lira, i de qui la biblioteca que sovint amb el seu permís reverentment entrevinc és tan majestuosament fornida entre els empedreïts epítets tombals a cantó i cantó dels reguitzells de toms amens.

I ah la qui sense adonar-me’n, per quin premi sobtat que guanyava sense cap mèrit, blanament se m’atansa a l’orella mentre sóc humilment llegint i em mormola amb alè roent mots de suavíssima cardada

Ai pobret de mi; i aquella pregona felicitat, aquell delitós mareig de benésser, doncs, què se’n fotia, al capdavall? Transformada (païda) en excrement molt vomitiu.

Tant se val. Una altra nit un sorollet m’ha eixorivit. Encara aromes de dona pregonament perfumada. Ni em moc. Car, és clar, em volia deixar “violar” per dona perfumada, de serrall hipnopòmpic molt acollidor. Sent però tot seguit uns sorollets de paper rebregat. Badava mitja parpella, estossegava, em bellugava. Ràpids trepigs. Un espectre s’esmunyia lleuger porta enfora.

I el paper dels somnis, si encenc el llum, és ple no pas de les meues inspirades guixades, amb els ocells lira molt ben descrits, car s’esqueia que hi feia, me’n record, d’ornitòleg molt colt i apreciat per les senyores i senyoretes de l’harem, a qui duc aures de contraban, i psítacs i moixonets exòtics; no hi ha pas les excelses línies que ni el mateix Coleridge, pobre home, no hauria escrites; és que, per a no haver-hi, no hi ha ni els bordons il·lògics, tètrics, gòtics, dels carallots de la por, com el “monjo” Lewis, amb, per comptes d’ocells de somni... de malson, amb els quatre eixalats ans plomats genets de l’apocalipsi de l’aviram qui entren a sac al galliner rodó, no, ni això, car això rai, car escriure és escriure, i exprimir el teu somni de faisó si fa no fa llegible no és pas poc, tampoc... Si hi hagués hagut això, content, feliç, encantat!

Perquè, és clar, ni allò. Només hi han ara bocins de merda mal estampada, i hi ha un bocí de cagallonet no pas encara emprat com a guix. Car, per culpa de les corregudes, el guixaire merdós es veu que no ha pogut emprar tot el seu “llapis” molt fètid.

Tret que ara ja sé què fer. Vetllar. Vetllar, peti qui peti, i a despit de flaquejar a estudi i durant el jorn, i de no poder tampoc afaiçonar cap misteriós ni místic poema oníric, simbòlic, metonímic, sinecdocal, com cal, idíl·lic, atmosfèric, psicopatològic, fascinant. Sense Xanadús ni banys i vapors tebis i sexualment escalfadors. Sense genials gineceus! Ni poemes on cascuns dels molt elevats bordons llampurnegen com cinyells d’estels. Ah, Orió descenyit, et cauran els pantalons, i en Sírius sedec et prendrà la cigala per perdiu. Què diran en Poussin, en Boucher, en Dürer, en Delacroix, n'Ingres sobretot!

I me n'adon, carranquejant com un ressuscitat pels corredors de la dispesa, que entre els altres dispesers, hi ha un noiet fastigoset, molt calladet, qui respon amb *hums* i *hams*, fent veure que a tothom qui mai li diu re li segueix la conversa, que la troba àdhuc d'allò pus interessant (i sobretot, és clar, l'intel·ligentíssim capdecony qui l'amolla), i ell mentrestant, doncs, no dient mai re. Et deixa parlar i assenteix en tot el que dius, de tal manera que et penses que és tan llest com tu... mentre part darrere, sempre deu estar pensant quina putada no et pot fotre.

I me n'adon sobretot que en Micky Merda (car així, molt profèticament, no es deia) es posava pútids perfums, molt penetrants, de putarra de preu fluix.

I aquella nit l'enxampí. *Era ell qui, odiós, envejós, datpelculós, em pispava els somnis*. Venia, a canvi, amb un estront tot fresc entre els dits; em prenia el paper amb els escrits, el rebregava i s'hi torcava el cul, se'l ficava a la butxaca, i qui sap si el llençava a les escombraries de la cuina o se'l desava on; en tot cas, a un dels altres papers que tinc amuntegats a la tauleta amb l'estront hi emmerdissava línies il·legibles de merda.

Lloguem-hi cadires. Li agaf el braç mentre mà nu amb merda va escrivint, i dins la foscor densa de la nit, necròfils, ens queixalem. Ah els crits d'horror!

Tret que en acabat qui dels dos us creureu que es creuran la resta dels astorats maldesvetllats casolans, vull dir, residents... els maleixamusos, de futris, agres residents?

Se'l van creure a ell. Prou sabem com la gent baixa es malfia dels fins intel·lectuals. Em van fotre a fora, per fantasiós, o fantàstic. Per elevat. Per celestial. Per eteri. Per estratosfèric. Per vaporós.

Allí ferm la cagaren, capsdecony. Sé que no van passar gaires dies que ho pagaren amargament. Clavegueres desbotades. La dispesa enduta catastròficament per una llau de femta emmagatzemada als racons de la cambra d'en Merda que els seus molts mefítics nocius perfums, com disfressen amb bàlsams molt odorants un mort podrit (per què altre servirien els perfums?), dissimulaven.

Massa poc.

~o~o~

Penteu ataconat

Ací sóc, esperant a travessar la via gran. Una "ferotge" manifestació la recorr, una manifestació tan “abrandada” que tanmateix amb quatre ridícules gotes que ara tot de sobte no cauen caòticament es dissol. Tothom fot el camp, cascú a ca seua enfredorit i arrapat.

Ara, sense por de la misèria que plou, amb el meu espectacular bòlid d’esport, descapotable, tot de vermell lluent, travessaré doncs, la buida relliscosa carretera. De fet, això rai, en un tres i no res, el ruixat s’ha esvaït.

Desatenent els precs de la meua dona, qui vol que enfili cap a centre de l’urbs, m’he endinsat en un carreró molt costerut a l’altre costat de la carretera.

La dona com se m’ha emprenyat. No vol ficar’s a la vila vella, laberint per a ella insuls. M’aturava, li obria la porta, *Doncs au*.

Anava a anar-me’n sol quan he sentit el crit; me n’adonava que tantost arribava la dona a la vorera de la gran via, se li havia atansat un espantall horrorós.

La meua dona hostilitzada per un ninot lleig i fastigós, mocós i llefiscós, a qui li ragen sémens vomitius pels ulls i les orelles, la pell mateixa, tota llenegosa i repel·lent, malalt repugnant qui es disgrega en mocs pudents pertot on va. Els crits de la dona. Esfereïda, amb molt de sentiment crec que em demana ajut.

He davallat del bòlid. M’he atansat al monstre, corrent. *I’ll cut your fucking throat if I see you again!* — li dic fotent-li alhora una burxada amb la virolla del paraigua. D’on el gargot repulsiu fuig jaquint enrere regateres de matèria infame.

—Què fas! Pobre home!

No entenc què cony em retreu la dona. Li dic, pedantesc: *Si és veritat que hom ha descobert molt escadusserament algun idiota “savi”, en tot cas no mai gaires! Hi ha immensament més, incomparablement molts més, idiotes perillosos, bruts, cruels i assassins, que no pas “savis” o maniàticament saberuts en qualque qüestió imbècil. Listen, I don’t do freaks; I can’t stand slimy.*

I ara s’ha emprenyat amb mi; reganyosa, se’n torna a casa caminant; li vaig un instant darrere; hi ha un home vell panxut, assegut en cadirota de boga, a la cantonada del carreró amb la via gran. Foteta i malparit, se’n riu com em barall amb tothom, primer abans amb el repulsiu llebrós i llavors ara amb la dona, a qui dic:

—On vas? Per què t’emprenyes?

—No el reconeixes?

—Qui. Aquell tros de putrescència ambulant qui tant t'ha esglaiat? Aquell bocí de merda demanant-te almoina i amenaçant-te d'infecció i repartint a tort i a dret la corrupció d'enganxifoses pelleringues repel·lents?

—Després de tants anys botxinejat a la presó, passant-les molt putes, pobrissó, patint ininterrompudament, el meu nebot; en Micky Merda, ell, sí.

—Aquest era en Micky Merda? El teu nebot? No entenc re!

—Mai no t'has fet amb la meua família. Tots et semblem no fer mai prou el pes. Au, deixa'm estar! I vés-te'n cap al cotxe que encara et quedaràs sense; a hores d'ara ja te l'hauran pres.

He tornat a passar davant l'homenot foteta. He pujat al meu bòlid de col·lecció. A tot cilindre, nogensmenys seriós i guaitant cada racó i clínic revolt no fos cas que l'imprevist em glacés, m'he embotit al rudimentari nucli medieval. Carrerons costeruts, estretíssims, laberíntics, amb llambordes en forma de pa de motlle i baranams de pedra espessa arrodonida; amb fontetes impensades a encantadors replans on patinen marrecs. Prou complicat, tret que jo rai; amb cotxe antic i poderós em fic ardit arreu.

Fins que, és clar, novament, com sempre, em veig perdut enmig d'enlloc, com un xut, enxampat. He d'anar reculant. Se'n riu encara el vellard panxut quan sóc de tornada; muscleig: *Perdut pels carrerons costeruts, intricats, sense espai per a la maniobra*.

—Ià eixlúixaiu. I hear you, boss. Històries de nebots qui tot ho espatllen, el verí de la vida. *Iadovítaia gizny*. El meu era marieta; la dona me l'encolomava, com t'encolomarà el teu a tu; el vam tindre a casa tres quatre anys; un paio silent, molt malparit, capdecony, datpelcul, repugnant. Sempre volent seduir son oncle, sempre volent-me seduir; sortint-me de trascantó amb el seu carall trempat; anant-me darrere, aixecant-me la camisa; no pas que gosi gens, pobre de manguis, d'anar a cagar de nits, no fos cas! I no puc pas fotre-li mastegot; a part que la dona em renyaria de valent, potser em desheretava i tot; i que el maleït nebot de la dona és més alt i fort, i el seu carall, enorme, de marieta de medecina reforçant i de gimnàs. De marieta narcís. I molt agressiu; xeremia descominal, ja et dic; i quina por, doncs, i quin culet meu patidor! Tret que això rai; el meu, rai. El teu molt pitjor, deleteri, letal. Car el teu en canvi et sortia tot podrit, infectant-te tot el que toca i que tu hauràs de tocar, perquè tornareu a viure junts; la dona encolomant-te'l, com et dic, fins que no us sigui guarit... o l'espitxi; o ella es mori... o preferentment tu. El meu, encara; marieta i seductor, molt burxaire, emprenyador. Tret que amb paciència sobrevius. Sobreviure és el que val. I llavors... ja ho veus, la bona vida. Car, te'm creus, que no? Només quan seràs vell i amb la mort fotent-te pessigolles amb el seu bigot vermell rere l'orella, podràs riure i ballar... i petar, i rotar, i fotre això rai allò que voldràs, com diu la cançó; i sobretot quin panxot veient esdernegar's els altres, no anant enlloc i pensant-se els carrinclons que van tan lluny; si arriben a vell ja fotran

prou; i tu a la teua cantonada, ample rient-te’n, ridícul espectacle; fotent-te’n de totdéu com m’estic fotent de tu.

—Però tinc un bòlid d’esport, i d’avial verema, com en diuen? d’època. Hà!

—*Txipukhà, nitxevó*. Aviat, vulguis no vulguis, ton infecte nebot de la presó ficarà el nas pertot arreu; amb l’aval de la teua dona esdevindrà el segon de bord; ella l’almirall, ell el nauxer, i tu galiot encarregat de l’uix de la sentina; i a ton bòlid de merda, és clar que ell hi pujarà; i ja no gosaràs tocar-hi mai més, per por d’encomanar-t’hi malalties rai. T’hi ensopegaves arreu mocs i sucs molt virulents; com n’he dit? deleteris, letals. D’aquest punt envant la teua vida un martiri. Enverinada, corcada per dins. Fes-te fotre, noi. Serva ferm, serva ferm, això cal. I quan seràs vell, ja en parlarem; amb sort, faràs com jo, ben assegut en cadira de boga, d’ençà de cap indret estratègic mig amagat, content i rient, escarnint el personal qui s’esfetgega inútilment rere mirallets banals, i divertidament planyent sobretot els més malastrucs i humiliats, els qui tenen la condemnada dissort de viure amb mestressa molt possessiva, i manadora, i maleïdament “familiar”, i amb repulsius paràsits nebots irreparablement encastats part del cul.

L’ancià garneu i burleta es deia Mixa Kadírov — me’n record perfectament, car en sentir el seu nom pensava en mon padrí, qui es va morir assegut a una cadira; i he pensat, en sentir-ne el nom i veure’l, *Aquest home es morirà assegut*.

I ara ací sóc, esperant assegut en cadira de boga a la cantonada de la gran via amb un carreró estretet i inconspicu, que passi la vehement manifestació de descontents molt cagats, i pugui esclafir-me’n satíricament, i sarcàstica si cal… Riure-me’n de totdéu; d’ells, segur, i llavors de qualque altre aleatori dissortat, amb bòlid o sense, per la dona i sos nebots incessantment destralejat.

Car això és viure, esdevens l’objecte del ridícul durant uns anys fins que te n’adones que els ridículs també són ells, belleu pus i tot que no tu, sortós, esperant la mort, plàcidament i riallera, prenent la fresqueta, assegut.

~o~o~

Didots sense dàtils

On vaig sense somnis pel món? *De pitjor en pitjor borràs!*

[I saw professor Obi Vlit, most pointed of neurologists, standing on the railroad platform, his chaotic intellectualism dynamicly enhanced with his cynical smile; as he was all alone, laughing in bitter sarcasm at the vanishing world, I decided that this was just the right moment to accost such a famous man.

—My dearest wife's rotten nephew, sir, has stolen all my dreams; dreamless, I'm rudderless, wallowing in decay, breathing in grieved sighs that echo abstractedly in the ominous ruins that in vile ambiguity oscillate in the deserts of my barren fancy; and I see atop the broken towers of those forlorn ruins doves fiddling with eels; *am I crazy already?* Acrobatic, surreptitious, sinuous, endless, these elusive doves (indelible dandelions, their exploding pappuses for ever more imprinted in my mind's trembling eyes) I do desire obsessively to catch; yet, in intricate swerves, their volatile reflections escape always my empty grasps; in analogous emotional states the eels must transit, *don't you think?* Deaf to the eery songs of the phosphenian doves, only their whimpers (the irritatingly played eels' as well as mine) windmillingly reverberate in the bloodthirsty void. A plangent metal staircase spirals down and beckons in murderous allure, but the exhausted bones of my badly squeezed pelvis impede our batty flight toward the unreachable doves whose prolix emphatic dirges do doom us. For I am indeed one of them choking, badly corrugated eels, professor, who in his last throes intuitively becomes the urgent emissary to the sapphire skies where my inner hypnotist used to articulate his rigorous continuum of gaudy fluorescent tropes where pugnacious Erotes and other picturesque sojourners (mainly female; alas, how I regret them now!) joyfully collided in luminous fireworks; how I long for their filthy shoes to walk all over my brains again! For I miss them all awfully, don't you know? Not excluding the detestable doves above, outrageous epidemic pimps, of exuberant death the shittiest flunkies, ensconced like blobs of sperm in the chloral ether, that for eternity now keep fiddling away with their wriggly anguillous bows. And forever also the abused and humbled eels, meanwhile, shriveling, grated, hurt, how shaken by the sonorous ignominies the soiled shadows have them perform! Lugubrious, fuming, what colossally injurious sounds (shrill swollen minefields of agonizing bursts) we've got to listen to! And we do, with bated breath and tender smiles... But ah how our tragic gender *en masse* does exhibit such a saintly fortitude... that with promiscuous ceremony I'm even tempted to propose that they (not I, too modest) be briefly canonized! With me it's okay, thanks. I'm done, cooked and raw, boiling down and up, soon to be swallowed by the grating throats of oblivious hell. My only remaining defense mechanism being that of seeing myself prancing and caroming with them all, ephemeræ on limitless green meadows unleashed that in retrospect try still to fill the heavily leaking bucket of my soul. The only task left me now (*what sayeth thou, perfessor?*) is that alone of persistent reminiscence. For nothing new can advene without dreams. The worst being yet that, after the dizzying fogs of each of those vivid Gothic episodes half wafted away, I always woke and wake wiping the scarlet off my ass. The toilet bowl now become the bleeding cauldron of my asphyxiant phantasms. *But wait... wait!*]

Espera't, il·lusionista insolent qui em jaqueixes escuat i entre teatrals espasmes mentre el tren oprobiós fot el camp!

D'ençà que en aquell maleït bordell, enxampí mestre Merda en flagrant delicte, mon son és

son xorc, son sense somnis, son infecund i queixalut qui antropòfag em rosega. I ara ningú, ni cap neuròleg arestut trobat a cap andana, vol-me consolar. Car perquè sóc un il·lús, sempre m'he il·ludit amb rampoines i paperines, i pampallugues i espeternecs, tret que amb jo sol ja no en tinc prou. Em cal cap autoritat. Per a afermar'm. Qualque saberut qui m'il·ludeix contant-me àdhuc si s'escau trufes metafísiques.

Per això esdevinc ara molt religiós. Cervell qui cap somni, ni anecdòtic, ai, ni melodramàtic, no guarneix esdevé al capdavall, en breu i tot, molt eixarreït, i tot mòlt; ja no es frunzeix lleganyós ni llenegós, en folla emocionant activitat; encenalls i cendres, sequedats, n'aturen en sec, doncs, engranatges i coixinets; amb tots els galfons destarotats, amb cap dels perns collats a les adients pollegueres, ni neurones ni collons que valguin no hi treuen enlloc el ceruli nas.

Ja no puc pensar dret. Cervell qui, en molt eloqüents evocacions, no cria espectacles d'òptiques anòmales i miralleigs cristal·lins qui tanmateix el cor cofoi no duen a territoris eteris on ell, sa, s'eixampla i bleixa tot lliure, ja et dic que no val re.

A quina claveguera mortífera no t'has estimbat, cervell infaust, impotent? D'august mag immanent qui volums de florents epístoles amorosament no feies guspirejar a l'enclusa noosfèrica de les fulgents idees... d'estètic entusiasta dels jocs lingüístics... de fraternal intern titil·laire amb hams i esquers molt temptadors d'incoades rels d'escorços i esbossos de farses que ni en cel·luloide mai hom no diquelava ni clissava plasmades, amb esclatants homeis i uxoricidis, i esgargamellaires humorismes i atípics estereotips, i gelosies i pànics nimfomaníacs, i coincidències excèntriques en atmosferes trabucaires, de fer caure de cul, que tot clapant ton estre escabrós de l'èter íntim i molt femellenc (vaginal i uterí i prenys) no espigolava ni esgotimava, alhora sirgant i sallant com per oceans d'embrionaris contes.... i de sobte quina feblesa de vaporet pútid no t'ix del fumeral tot ascladot del mig negat carbassot que recentment les malvolents circumstàncies no t'hi han encolomat... transformant-te també en cap grotesc d'albardà desnerit, jafut i inútil qui només segrega xop guix qui no escriu.

Tu no ets tu, robat de tu mateix. Indicis de pròtesi endevín que duus damunt la tomba molt acollonida del coll. Atacat sense somnis per la temudíssima melangia cerebral, t'hi escorcoll espermes emfàtic; t'hi trobaria gustós subtils llacunes amb espigues de quelcom que s'assemblés vagament a cap nou argument, mes em sap molt de greu de dir-te que te m'has tornat irreversiblement desconegut. Si per a somiar no em serveixes, per què collons haig menester de tu? Més val que giti aquest pes mort, aquest llast feixuc que és llosa muda i en blanc de la tomba del coll; més val que sense idees l'encomani als orcs o m'encomani als "déus" imaginats no pas per tu, ans pels maleïts enemics de la desraó.

A la depressió m'has dut, i al carallot enyor, carallot. Car ah com els grui, cert, els geomètrics cels safrans on s'escuncen escàndols espirituals en al·lusions d'ocultes tenebres... amb urpes d'ambres qui n'ixen estocàstics, i en estrenus, heroics, olímpics, catalítics aürts, sedosos no s'enllacen... amb sobergues favorites qui en maragdes oasis es freguen estètics astràgals i, si adés m'hi insinuava, distret estruç a qui ningú no pega cop d'ull, tot d'una, saltant els andans amb peus de vellut, allí els sóc, vehement espectre qui pica d'estreps a sollar-los tendrums d'amagat dels eunucs... i si mai ells em pescaven, esperonats al zenit minvant pel caos dins la cleda on el gineceu només es banya amb les regateres molt terapèutiques de mes esverades gònades, i, pel virulent vernís de l'enveja enverinats, em volien doncs balístic cap al volcà del no re infernal... molt de tornada, fent-me el mesell, *pst*, foguejat d'allò més, això rai, canviava de somni...

I et fots, didot sense dàtils, que ara ja sóc a un somni llunyà sense anhels ni penúries ni aldarulls de pistolers altricis en espuri niu d'irredemptes femelles qui l'agrest segrest ardu i gentil endolceixc.

No; cervell per a qui evacuar somnis és un suplici, ha de virar, feta al·lucinant carronya, cap a la religió.

Chors angèlics sent al seu meló corcat, i es diu, tornem-hi: *Quina inspiració, quina infusió infusa, infosa, m'hi fonc! El colomí de l'esperit sant se m'ha cagat al cap, i la seua merdeta em revela que els pontífexs forasters tenen raó; que no tinc dret a ésser sencer, que mitja vermina i gràcies sóc al cul d'una sangonera, les genives del qual cul em roseguen com rosegó; i oiosos odiosos ominosos ròssecs jaquim entre els vestigis ruïnosos de la raó*.

Ah si encara somiés! Somiava que, tothom d'acord, ara corr el chor, i el cor corr de cascú del chor com corr cap al cor del cor cru de la carxofa, car potser hom, irònic, o qui sap, potser ple de cobermòrums i enrònies, enderiat, els ha dit que la carn del cor de la carxofa tota veu nodreix, basteix, guareix, i unànimes, avis i vailets electes, en coratjós paral·lelisme, setge meten a la gegantina inflorescència com tropes severament ensinistrades.

Up! Jup! — ordena alternatiu el sergent. I ordena sincopat el cor de la carxofa: *Cru! Cuit!* I el chor cru juga a cuit, ara jup, ara up... ara jup, ara up, ara jup... ara up... ara...

Fins que no m'he escorregut.

[Or I didn't come, but I came to. And coming to I came to realize that the coming itself had been a dream induced by the play on words. Oh joy. On a bench of the station I had fallen asleep; thieves had taken me for a lush, had emptied my pockets. But even robbed blind, now I saw indeed clearer than ever; and I was exulting, so glad... So glad, so glad, so fucking glad... for the screens of my dreams had come back with a vengeance, and were again gladly gleaming. Micky Merda be damned, sooner or later, as long as it is in my dreams, if I fall, I do, but always on my feet.]

~o~o~

insistent cacofonia de ja invàlides cançons

pararem boigs — molt neguitejat deia a la dona

la ràdio espatllada del veí m'esclatava al cap

aleshores em vaig tombar i vaig adonar-me'n de l'error

ah no
el soroll espatllat venia de la *meua* ràdio

he anat doncs a apagar-la i veig que ja n'és
que no l'havia pas engegada mai

m'he tombat aquest cop devers la dona
i aleshores he remembrat que no n'he tinguda mai

i he guaitat cap a la casa del veí
i ara hi mancaven les finestres
només hi veia davant una paret molt alta tota grisa

d'on devien vindre'm doncs els sorolls espatllats?

per a desencaboriar'm he davallat devers la platja
a saludar-hi les múltiples dones qui mai no he tingudes

són totes molt semblants
ronden la cinquantena
són totes una mica plenetes
molt blanquetes
de pell molt fineta
i no jeuen gaire al Sol

s'estimen més fer-ho dejús ombrel·la
allunyadetes dels ximecs
d'on les ones arítmiques s'escalaixen espectaculars

l'excusa que tinc per a apropar-me-les-hi
és que els duc de casa un mocador tot net

llurs marits m'ignoren
o m'esguarden com si els sóc mosca fastigosa

les *meues* dones en canvi (agraïdes o no)
diuen tanmateix *mercès*

no sé pas què es deuen pensar que venc

aleshores els mocadors se m'acaben
i remembr les toves aromàtiques carranxes
de totes les *meues* dones on podia barrigar-hi
remugant de felicitat

i remembr que mai no he tinguda cap dona

i el soroll espatllat
torna a entrevindre'm el cap.

~o~o~

Ququtz cent qantant ensemz

Cent ququtz qantaven junz
I de bursada han qallatz

La gent amb por... molta
Els homz *llurs qux jupz*
Les dones *llurs qonyz sens sux*

Tot ho embolqalla la negror
El Solell s'aixeqa negre
Negra ha qaiguda la neu

Vidus ensemz i de dol
Eixutz en el desert
Cendres i qruanys

Per les tresques i verdesques
Del xorc mai més
Perdutz per sempre puz...

Si de les dones els qonyz
S'estronqaven... sens sux.

~o~o~

Sux

Ah xicotella! Li veig lo cony i me n'ensum mels de benaurança...
li viu la claveguera i encontinent n'esdevinguí gormand...
son somicós entrecuix...
plec intercrural de delitoses llagrimetes xop...

Car oi que les dones fonts inexhauribles
oi que sempre ragen mels de cony...

S'han de canviar la roba tan sovint...
on els mascles no ens canviem en sis mesos o set...

Les dones són molt més brutes
per això són molt més netes...

Exacte! Brutes de mena
netes de necessitat... *justa clavada!*

Cada matí en aixecar's
la dona em fa xarrupar son conyàs...

Del savi dels opopònacs sempre en fem cas:
"*Cada maití aixarop de conys penràs*
no hi ha pas millor hipocràs..."

I què me'n dius bordegàs salaç
de les cascàrries als pelets del cul...

En desembarassaves l'embaràs
amb la llengua... o amb el matràs?

Si deies la llengua... llargs allongs doncs dónes
a l'instant faitís on la mort tot esquelet
(sense cascàrries als pelets ni conys ni xones)
no t'adiava per a endur-se-te'n al canyet.

~o~o~

mox

si me la sax
sux sex

no paz mox ni grox ni opax

massa xarux ouz malastrux
que no podeu ni amb trox ni trux
ni tox ni jox bajox i rux
a llox i llux
aviar mox
ni de llimax
ni de qargolz ni altres qux flax

desertz sou d'urqz
d'entreforqz porqz
i ben enterqz
que qom orqz qorqz
entren a solqz
primz esbaldrex
per parqz i cirqz
i a bolqz i calqz
fent esbramex
qarden qom turqz
amb llurz trabux
totz quex

xerriq-xerraqz
qatriq-qatraqz
qom esdernex

no vull remux
sembleu anorqz
nyex de xiqz rox

bessax piox
d'eixorqz ronyax
dutz a remolqz
qom doz sax buitz
o de sex marqz

ni vull expliqz ni obliqz repliqz
iniqz buirax molt enemiqz

xiqz qriqz baldriqz
d'antiqz somiqz eixutz i sex
i somz i semz

quan qalen sonz
de brauz pessiqz
d'amiqz musiqs

uz vull ubiqz
en meliqz i qulz
de riqz abriqz
qardant moltz piqz
i amb boniqz xerriqz
d'altz escatxiqz de diqz

pex ballarux
roïnz porux
i plenz de brox
i sense fox

no en rebreu paz pox
de xox i qopz a plex i blex
si no feu qaz d'aquestz moz prex

ullz qlux
uz vull de box molt qaldz
no genz eunux

anz de bonz tex tipz
qardant a anyox i a flox
arex segallz de qulz manyax
i bellz esbiex
i barbamex
en pler d'aplex als pratz de brux
i rex badox

no paz en nox d'atziax renox
amb qrox sedex de vilz mossex

ni mai sotz atax
en fosqz atzucax
de feixux drax
de lladrux tosqz

ni d'espantallz amb follz parrax
fotent batzax qom boigz qosax

anz qom prou diq
plenz d'espinax
sense alifax
ni ofex ni enfarfex
ni ennuex ni sotrax

jugant a esqax
tranquilz qontentz
sense espetex ni llex enrox

qar sempre elz ox
han tingutz bex
i amb bonz tex
i qulz cusqs i beqgrox
ben propz i a frec
per als refrex
i per als embox
sense perbox

toz ouz llefex
genz temorex
amb afalax i tripijox
quls als xaloxs
en brusqz nyaq-nyax
i unz pox esbufex i batex
muntz de renex
qualsque gemex
faz-ne esvellex
faz-ne enderrox

i ensemz qom llampex
sux no paz sex
anz plenz de mox
t'ixen delz sax.

~o~o~

somiava que hi anava somiant

somiava que anava en avió
somiava que hi anava cap per avall
somiava que l'avió assolia tanmateix de redreçar's

somiava que hi anava cardant
adés davall damunt... i ara damunt davall
amb la dona d'aquell pilot tan enfeinat

somiava que hi anava somiant

i era veritat que era un somni allò que havia tingut i alhora tot veritat el que enjòlit s'hi ha esdevingut.

~o~o~

diu algú que l'àngelus d'en Millet "*és obra molt espiritual!*"

(i tant!) (vols dir?)

doncs ara et diré què hi veig

hi veig un pagès amb esclops dient a la seua dona:
em cag en déu, guaita el capellà qui passa pel camí;
pega que al mateix l'instant
del cloquer toquin l'àngelus malparit;
fotéssim veure que preguem!

datpelcul de merda, com em plauria,
satanàs casolà, de trucalembut,
d'esfonsar-li aquesta forca al cul!

i hi veig la pagesa amb esclops no dient pas gaire,
mes de sotamà la veig forcant dos dits,

amb els mànecs del carretó
representant com qui diu l'ombra
dels seus dos oprobiosos pollegons,
mentre al cove hi rauen pilots de trumfes
representant diguem-ne els escrots volatilitzats
o les nespres caigudes de l'entreforc de home emasculat;

la veig doncs dient-li de: *banyut, banyut!*

car prou és el capellà qui et fot el salt cada divendres al vespre,
on et dic que me n'he d'anar a confessar
per tal de púguer combregar diumenge;

cascú dissimulant segons son estil
tant els pagerols presents
com l'inquisidor ensotanat passant pel camí tot just fora de quadre
i de qui tanmateix prou n'intueixes la presència d'hipòcrita capsigrany
en aquest quadre ausades (cavà?) (jotfot!) (creu-t'ho) *tan espiritual*
(per la part dels ous!).

~o~o~

dona s’escriu amb q

i només la salvaré
si amb l’ham a la cua de la q
no espany la porta

de l’indret fosc tancat
on la tenen els agressius presonera

perquè tots els secrets no els confessi.

~o~o~

empès als marges

empès als marges

no pas que gens m’hi planyi
prou s’hi respira millor

misantrop de mena
el contacte amb les voludes
em descol·loca
qui em roba els ous? dic en lloca

i ara on sóc? em dic tot pol·luït
ni qui?
no pas formiga
qui la pudent química duu a parir

mussol em vull
eleuteri sa solitari nocturn

sa mussol sol

qui s'empenys als marges

mai prop de res que nogui

rient contra els estels

prenent-m'ho tot a trufa:

univers de nyigui-nyogui.

~o~o~

mon pare emprenyat
quantes de vegades
no em sabatejava amb la merda de:
sigues un home!

vés-te'n a cagar, company,
mentalment el contestava,
home als collons;
molt millor sóc dona.

~o~o~

Sacrificant els peons

No s'estressa la sastressa
mentre em cus els pantalons

mentre en rus canta cançons

mentre tus els dos pulmons

mentre usa escapolons

mentre un lluç molt toca-sons

(*o és un fus entre botons*)

prou s'amusa sentint trons

mentre nus i pels racons
quin nus no són mos collons!

~o~o~

llum de la meua vida
saba que em do embranzida
Rosó Rosó

he vingut perquè em fotis un tacó
re no em dóna millor erecció
que un bon massatge al cul

i amb tu d'horrible mestressa
brandant aquell bastó
bastó bastó
Rosó
tan delitós ni esfereïdor.

~o~o~

De catoptromàntic catoptroclasta a catoptròman catoptrolàtric (o potser només catoptrodulià)

Fa vint trenta anys vaig acabar una novel·la on el protagonista me'n record que necessitava veure's en miralls per a saber-se present, és a dir, de carn i ossos, car ben segur que se sabia existent, tenia esment d'existir espectralment a un lloc o altre, tret que no sabia on... fins que no es veia, sòlid, a un mirall. Era *catoptròman*, depenia doncs dels espills, i per facècia l'en deia adorador, *catoptrodulià*, i àdhuc, de cops, *catoptrolàtric*.

En una altra novel·la meua antiga (no tant, aquesta, deu vint anys ha, car digitalitzada i tot), hi trob fàcilment això; amb un dels personatges principals tancat al canfelip i esguardant-se reflectit a l'espill: "*Els miralls! Teca inexhaurible, tu! Catoptrotròpics, ens hi intuïm; catoptròmans, ens hi cerquem; catoptromàntics, ens hi endevinem; catoptròdroms, ens hi retrobarem, autopsicoanalitzats tots ensems*."

(...)

És tot això ficció literària i ganes de fer-me l'autor "interessant", o hi ha un contrapès espiritual carregat d'energia psíquica que, actuant, m'hi impel·leix?

Car catoptromàntic rai. De petit, esperava els diumenges que tothom de casa sortís; m'havia fet el malicós i hom em permetia romandre-hi sol, amb mos pares i germans al cine o a passejar, i la minyona a festejar, i llavors ho regirava tot, armaris, calaixos, amagatalls.

En acabat, de bell nou mestre de tots els darrers secrets, despullat, em ficava davant el mirall al dormitori de mos pares, davant l’armari, doncs, amb aquella lluna “tan cara i tan fidel”, sovint preada per ma mare. “Quin espill més *natural*, sense cap defecte; no se’n veuen pas gaires, de tan bons!”

Tenia vuit anys i dins la lluna, despullat, era Tarzan qui brandava un martell, i cridant i botant i de liana en liana saltant, assassinava dolents i folles bestiotes, i brandava i brandava el martell. Em veia doncs com fóra exactament com fóra gran. Heroic, magnífic, sobrehumà.

De sobte, mentre sacsava ferotgement el martell bo i matant qualque enemic molt malparit, el ferro del martell es desprengué. Em vaig quedar amb el mànec i prou. I la meua imatge, com la meua ànima, caigueren trencats en mil bocins. A cada bocinet per terra hi veia la meua carronya, el meu esquelet a mig podrir. Ausades, el meu esdevenidor clarament revelat.

Volia fugir de casa. Sabia que, en tornar, tantost mos pares se n’adonessin, era pell.

Em vaig amagar al rebost de baix, fosc, fred. Fent-me el mort, volent-me’n; fent-me el mesell, tremolant; en nínxol, entre cucs i rates, si imaginats, tanmateix ben oïbles, amb neguitosos sorollets incessants que em martellejaven els senys.

Els crits esbojarrats de ma mare em llevaren els sentiments. Quin rodament de cap! Queia desmaiat. Greix em gotejaven els pernils penjats.

Mai més no m’he fet el valent davant els miralls. Mai ni m’hi he guaitat, sinó distret. Algun dels meus eidòlons a les novel·les, sí. Tots uns carallots, pobrissons, sense altre futur que el que els don, patètic.

No tant patètic com el meu, carronya, esquelet a mig podrir. Clarament revelat d’ençà que ja no sóc ben petit.

~o~o~

[102]

Com despenc aquest diumenge (24-III-2013)

Matí

Perquè sentia fora ploure fort
previsor he anat cap on el boldró
de botes negres de cautxú

no romanen arraconades

He embotits els peus en el parell
que em semblava més “meu”

Greu error
ara me n’adonava que eren plenes d’aigua

Així
quan he sortit feia un Sol que enamorava
tret que és clar
immergit cada peu en sengles tolls ambulants
només em tocava trepitjar pluja.

(...)

Migdia

(*Molt poixèvol*
deu tindre mal de queixals!)

Sóc doncs qui treu el lleonet del pis
mentre em mossega una mà
i jo rient força estoic
i a poc a poc alhora substituint
la mà caçada dins la seua ferramenta quasi hermètica

Introduint-hi el mànec de la mangala
per comptes de l’animalet amb cinc tentacles tot magolat

I ara que el tinc fora

li puc alhora etzibar puntada al cul
i fotre el camp corrents cap a casa

(*Tant de bo amb les presses
no m'hagi tancat tot sol fora!*)

(...)

Vespre

Limfàtic sinovial
simpàtic al·luvial
telepàtic fantasmal
participava a les rialles generals
perquè (*quin descans!*) tampoc
no tenia res a comunicar
ni a aconsellar
ni a recomanar...

No sé pas de què reien
mes si més no
quan tothom riu (*cal aprofitar-ho!*)
no m'haig d'amagar que ric

Car quan tothom plora (*malament rai!*)
o tothom fot el datpelcul bèl·lic
i el merdeta guerrer
això rai que encara ric (*encara prou ric, encara ric prou!*)
tret que no puc riure amb forta rialla (*que és el que cal!*)

Haig de fer carota de mig trist
o de mig malhumorat

sense que això vulgui dir (*és clar!*)
que no els trobi encara més ridículs i carrinclons
que no mai

Ni que part de dins
no me'n foti més estridentment
ni descordada.

~o~o~

A la feble llum que feia l'aigua sardana de geronts

De riuada en riuada els automòbils s'afuen
Tret que de sobte foscor total s'hi esbalça
i ningú no sap on fotre's.

Les màquines s'aturen i les contradients riuades mecanitzades
són ara riuada de debò i unidireccional
cabalosa torrentada que de tot s'empara i tot ho ratlla arran.

Els supervivents silents surem en l'aigua de qui certs electrons
o àtoms lluminosos la foscor total del cel no anul·len
(tot i que només molt superficialment).

Les ulleres se'm desencasten i ara sallen
cap a una de les voreres on els caminants
dificultosament avencen amb l'aigua a mitja cuixa.

Si cinyell col·lapsat en abís
la carretera s'enfonsava damunt les desferres
i és ara pregon riu atorrentat

les voreres sols són marges inundats.

I les meues ulleres evasives una dona les ha plegades
damunt el cresp onejant i se'n va no gens recosa
havent-me-les doncs preses.

Ei, ei, sorel·la! Les ulleres són meues! Ei!
(mes no sembla pas sentir-me
per ço que hi ned tan fort com puc).

I ara faig cap a la vorera i puc anar-hi amb l'aigua a mitja cuixa
i encalçant la dona l'assoliré
tret que a l'instant on la tocava perquè em tornés les ulleres...

Les ulleres li queien i l'aigua rabent se les enduia qui sap on
Somorgolla-t'hi i què t'hi trobes?
(rajoles oscades de vorera despullada).

Per ço m'atansava a la boca del metro. *Endinsa-t'hi.*
I a contracorrent de la gentada emergint-ne esbufegada
vaig burxant amb mans orbes a cada vèrtex d'esglaó d'escala.

I del fang no en trec pas poques d'ulleres enfangades
d'ulleres amputades d'ulleres a bocins
ulleres de totes menes graduacions i marques.

Tret que cap no se m'adiu i entre d'altres geronts
esdevinguts invidents o quasi
fent cercles amb les mans enllaçades com ells
a fer el mort em fic.

Panxa enlaire rabejant-me en merda
rebent a ulls plens
la insistent pluja negra.

~o~o~

El problema

He inaugurada per a femelles de totes les edats una *Escola de Pixaires per a Femelles*. Car és palès que com més aviat n'aprenen més de pressa esdevenen habitants alfa de la terra. Porteu-me-les de tres quatre cinc anyets cap endavant — el que aprendran en aquesta escola els servirà fins a l'hora de la mort, hora molt gloriosa com a dones internacionals de vida acomplerta i segurament sensacional.

El problema és que quan pixeu us espixarreu pertot arreu, us ho diré ben clar. El forat de la pixera cal exposar-lo i ensinistrar-lo a esdevindre piu regulable de mànega explosiva, d'on el raig fervent ix esbojarrat a espetegar just a l'indret desitjat; penseu-hi doll o raig d'ormeig molt especialitzat d'esverçat bomber... raig efervescent adreçat justament al pinyol del foc que cal apagar, com qui apaga l'irritant infern on la natura envejosa us esfonsava, dones, perquè l'ànima, estorta del foc de la vergonya de la pixarrada esbarriada pertot arreu, se us pugui en contrasemble o contràriament elevar a exultacions d'acompliment insobrat.

Un pic amb apresa traça separats tots els plecs que me li fan maleïda nosa, el meat nu fa guerxines al Sol, fa morros a la natura, i amb tot el gènit es dispara. La deu del doll ja treu fumeres de roent intenció i de revenja. I, campió d'inici, el raig ix net, cabalós, llunyà i precís. *I cap home no tindrà jamai més injust avantatge en la precisió i la concisió, ni en la monomaniàtica obsedida concentració en el punt a atènyer i doncs sobretot a resoldre*.

Exacte, succintament i axiomàtica, problema resolt. Les dones ara parelles als homes en llur precisió... i àdhuc, sabent-ne doncs (havent prou après a la nostra Escola), força superiors en llur git, car prou llurs bufetes molt millor dotades, capaces, sense els entrebancs d'inútils pròstates, i collons, i d'altres objectes feixucs per a la construcció dels mecànics homuncles, obstaculitzant-los el dipòsit, punxant-los i burxant-los els murs de l'hostilitzat contenidor i afectant-los doncs la pressió d'on el flux d'expulsió sempre en pateix.

Veniu-me totes a preu prou baix a aprendre'm com pixar, i doncs a esdevindre deesses qui amb urc trepitgeu el furiós caparró de l'acollonit serpent de la natura ignara. Som-hi, sou-hi, i au.

~o~o~

Sí però no

Sóc com d’altres dels grans cardadors
de qui fama i seriositat enlluernen femelles
algú qui s’ha de cardar quotidianament dues dones diferents

o no n’estic gens content
i m’afigur que ja pleguem
que m’estic morint tot malaltot
i me n’angoixava bon tros
i tost si no hi posava ivaçós remei
vulguis no vulguis la depressió
de viu en viu se’m cruspeix

me’n calen doncs dues de noves
una abans d’esmorzar
l’altra al vespre mig paït el sopar
quan el jorn fa figa i figa prou cal

catorze dones per setmana
diguem-ne que seixanta al mes
diguem-ne que set centes trenta a l’any
diguem-ne que set mil tres centes per dècada
diguem-ne que unes trenta mil aquests darrers quaranta anys

i aqueixes trenta mil fermes donasses
els conys i culs de les quals
assíduament he llaurats i sembrats
totes m’han felicitat

i totes sense excepció

les he pagades d’una faisó o altra
pels serveis prestats

i totes se n’han anades cap a llurs marits
(car només les casades són dones qui valen)
més riques en qui sap els graus i qualitats

i els trenta mil banyuts sabents o ignars
prou que se n’han així mateix beneficiat
qui sap tampoc fins a quins extrems d’experiència
ni de mística finalitat.

~o~o~

Camises groc safrà

Camises groc safrà per a cada escaiença i ocasió.

Camises groc safrà per als jardiners furtius
qui m’assassinen l’olivella perquè parençoses xarones
“japonades” hi usurpin amb roses penjolls.

Camises groc safrà esventegadament alades
quan cal caure de l’alta escala de mà
providencialment damunt la capçana de l’arbre de baix.
(On part de sota *calia-hi prou sorprendre els falsos enamorats*.)

Camises groc safrà quan cal posar-s’hi fort ferm
i dir “no” als llogaters indesitjables
i pitjor: als reguitzells de captaires de qui el poixeule és estrident
o el nyic-nyic massa subtilment amenaçador.

Camises groc safrà per als penjats qui s’enranceixen
i per als qui ens atansem d’amagatotis
a lloc remot d’aigües fosques
a atènyer-hi d’estranquis *gruix de personalitat*.

Camises groc safrà per al qui va vestit i despullat.

Camises groc safrà per a les lletres closes de glauca enveja
i per al reflex cloròtic de l’estilet ocult
que et clavarà el maligne nan flavescent
qui rau recondit a l’aguait
afetgegat al buit del taronger corcorcat.

Camises groc safrà tan manyes com mortalla
o exigües com estretet jupetí d’albardà.

Camises groc safrà per als prohoms ictèrics cirròtics
de qui l’ímpetu luti dicta el doll d’imatges on sebollits ens ofeguem.

Camises groc safrà per als fabricants de mortífer humor.
Per al prestidigitador de vòmit màgic al tren embalat.
Per al castigat qui creix en l’esperança de rebre més i més ert.

I per als marcits empesos en cadires de rodes
carregades amb humils evocadors escrostonats tresors
de tota una existència (fugisserament incopsable).

Camises groc safrà per a cada avinentesa i saó.

Camises groc safrà per a cuguços i campions.
Per als anònims i els numerats.
Per als sotmesos i els dominants
els dominats i els insubmisos

els folls els assenyats
els rèptils els alzinats.

Camises groc safrà a tort i a dret
i a dret i a tort
i a qui per dret fa tort
i a qui tort va dret
i per als de dret
vivint dels torts
fets per rectes i guerxats.

Camises groc safrà per a aquest present de faula
i doncs per a tota la groguenca safranosa fauna
de l'endemà d'aquell ahir presentment mig oblidat.

Camises groc.
Camises groc.
Camises groc.
Safrà.

~o~o~

Tothom

Tothom en aixecar's fa cara de pallàs
Tothom amb trep al nas fa cara de pedaç
Tothom qui marxa al pas fa cara d'infeliç
Tothom molt ple d'encís fa cara de narcís
Tothom qui es caga al pis fa cara de merdós
Tothom religiós fot cara de caspós
Tothom amb les picors fa cara de talòs
Tothom rosegant l'os fa cara de feroç

Tothom no gaire gros fa cara d'inconclús
Tothom ja massa il·lús fa cara d'obtús lluç
Tothom amb els ous nus fa cara de pagès
Tothom no gens entès fa cara de despès
Tothom de mal endreç fa cara d'insuccés
Tothom sense diners fa cara de nogués
Tothom boig pels plaers fa cara d'aixecar's
Tothom qui és un pallàs fa cara de ben ruc

Tothom a trenc de suc (quan se la pela)
fa cara de mostela...

Tothom molt datpecul (com mul bastonejat)
fa cara de bagul...

Tothom molt enganyat (sobretot per l'estat)
fot cara de soldat

Tothom en anar al llit (amb vit eixorivit)
fa cara de mamut

Tothom qui ensuma el pet fa cara d'anar pet
Tothom qui es pica el pit fa cara de buit pot
Tothom qui rota el rot fot cara d'esternut
Tothom molt malparit fa carona d'astut
I prou tothom tothom s'acarona el taüt.

~o~o~

Pòdex prolix contra tòrax perplex

On ella té el pòdex prolix
(per la cèrvix rondant-li el bòmbix
pel còccix l'hèlix del fènix)
i amb ungles d'ònix
urpes de linx
pòl·lux i hàl·lux en flux
al nàrtex del múrex
(de complex plec inflex)
sèdula es grata àpex i annex
com tecles de tèlex
que es toca amb tics i tox
on se li afegix així el sufix
d'un orgasme ple de sux...

Tinc eu el tòrax perplex
amb de qualque tènia l'escòlex
remenant-m'hi un vòrtex
d'on l'adés fix apèndix
ara em pessigolleja vèrtex
de paltruc tot lax.

Amb l'esòfag no gens ortodox
pler de reflux
calent-m'hi doncs bon dròpax...
podé compost per artífex
qui prou coneix qualque còdex connex
que els alquímics apotecaris astrux
de qui dels cosiments n'isqué mant lux
i de llurs cervells al còrtex i al fòrnix
quant a compondre fàrmax
prou se'n forjaren a anyox...
d'on doncs ell ja en rem looc redox...

O (aquest de fàrmax artífex

picat de l’acuïtat el cúlex)
com perspicu harúspex
o àdhuc conspicu pontífex
qui de debò sap on van ics i hax
i qui com tots els Balzax
coronats d’espernellax
(i ai! de banyes d’òrix)
exacte dictarà l’hàpax
qui esculpit al simbòlic sílex
durà llavors el clímax
de cada acte afix
de “*constitucionalíssim*” dux…
(ex! merda de generalíssims renox
baldament per camins el·líptix
i omplerts de bitzax i tàbax
fossin trepitjats com cux!)

O encar (aquest artífex de fàrmax)
com molt curós orífex
qui dels conys als nòstox
i àdhuc a borres i cascàrries de culs i melix
amb guants de làtex
i amb fornicari índex
cusc anell unisex
sap col·locar convex
com carboncle o àntrax
que cundescs i marrux
dels concupiscents marrex
arrenca i de goig pler d’aüx…

Ai si doncs mai trobés els escaients opopònax
excel·lents remeis i loox
d’on dic que si en bec prou em relax!

Car tampoc gaudi no dic d'arqueòpterix
qui vola promiscu pels prehistòrix brux...

ni de bens estrenats camàlix
qui tot just descarregaren brex...

no... ni menys (amb crits agònix)
joia d'ella... de qui el pòdex prolix
rep mant de colossal carall com ara làrix:
ert i llis i dret i gros (no pas com mon trist espàdix...)

ans potser només (com els tòpix badox)
just amb benaurança de xaruc sioux
assegut i fumant entre els cadux amix
típic escaujant els fums equívox...

I alhora somiant... somiant en brix...
somiant en brax...
i en brox... en brox... sobretot en brox.

~o~o~

Estadístiques com aqueixes hi podeu pujar dempeus

—Això és molt gros, direu, mes si en Wilt Camarlenc, qui com sabeu era un gegantí jugador de bàsquet qui malgrat el seu nom no la devia tindre gaire estona "wilted", car bafanejava en llibre escrit i famoset d'haver-se cardades deu mil paies diferents (tothom sap que les paies al món, com abelles qui es delissin tothora per xuclar lleterades a l'estigma de l'estil del pistil als conys bigarrats que en diem flors; les paies al món, dic, doncs sempre immensament atretes a les xil·les gegantines, estigmes d'estil de pistil de flor de carranxa, collons inclosos, i com més gegantines, aqueixes xil·les, millor, així que els basquetbolistes prou poden, no fotem, aprofitats rai), i si, a part en Camarlenc, tenim l'escriptoret Si Mais Non, qui també en llibre escrit i si fa no fa llegit, bafanejava d'haver-se'n cardades, també de paies diferents, trenta mil (les de més pagant, car anava per feina, no tenia prou pati ni estona per a festejar amb floretes i pedretes; arribar i agranar, ell, car escriure volia tants de llibrets com pogués, i si hagués estat tan fàcil, escriure'n tants com culs no s'anava cardant, rai, tret que és clar pel que fa a l'escriure féu naquis; no sé si en va escriure tot plegat tres cents o quatre, i amb prou feines, ja dic), i doncs, tant se val, com dic, si aqueixos dos, i els qui pengen i qui sovint tothom recorda, com ara en Casanova, en Genguis Khan, en Tamerlà, en David i en Salomó del llibret dels cretins (l'única cosa que hom es pot mig creure d'aquell llibret cretí n'és la barbaritat, el retardament mental, la bestialitat i la pornografia), i etc, ei, tots plegats molt fantàstics i llegendaris, i creure-me'n no pas gaire, un bri i a córrer, car jo no hi era pas, ni ganes, car ja sóc prou bé on sóc; aviat, amb totes les tècniques i màquines, i apomixis i brutícies mèdiques semblants, cardar milers de conys artificials d'autòmats molt formoses, amb carns gomoses i flairoses i tot el que vulguis, tret que no pas gens naturals, tinc por que serà tan fàcil que tothom se'n desdirà; que cardi son pare, diran, i això de cardar (i tota la gràcia i tremolí, neguit i sobresalt que tragina) es perdrà, malaguanyats; en fi, la qüestió és una altra, car ara som a l'ara, i s'ha acabat, i la resta és especular espectacularment i banalment, i debades; la qüestió és, dic, que si tots ells bafanejant rai de milers i milions de conys cardats, jo només bafanejaré que la meua dona s'ha cardats cinquanta mil mecs diferents. Apa. I en bafanejaré jo, car prou sóc qui en porta la comptabilitat, la meua dona poc volent perdre temps en numerets, sempre ocupada en coses molt més importants. La meua dona, a part de tindre una força sobrehumana, sap els secrets masoquistes al cor de cada ceba; t'espinya un bulb i t'hi fa sortir, instantànies, tija i flor, i pòl·lens i aromes; et fa, de tot pinyol, només afetgegant-te'l, magnífic arbre fruitós i tendinós i durament brancat, i doncs, i tant... el mateix amb la ceba o pinyolet de la pròstata; home qui veu i mai li fa mica de gràcia, home qui s'enduu a un raconet i home qui viola. S'ha acabat. Me l'agafa pel coll, me'l llença a terra, li fot el dit al cul i, amb una ungla llarga i tibada, molt esmolada, com qui diu en prem el gallet, n'encén l'estopí, me li fot una fiblada bestial a un punt precís a la pròstata, i au, tot creix, eufòric, ubèrrim, torrencial, com palau babilònic, com castell i ziggurat enjòlit qui t'apareix encontinent, colossal, aombrant-te, monument, cenotafi a la masculinitat més enderiada, endimoniada, descomunal, descordada, salvatge, i el carall de l'apol·línia sortosa víctima up, up, up, com supercanó embussat que s'aixequés implorant molt desconsoladament al cel tot moll i rosat, i maldant i jurcant com un boig, sedec, descosit, mocós, cosmonauta, remenant entre galàxies que voldria totes plegades làcties i més làcties, i el pobre mec davall, damunt el qual l'immens fogós celebratori monòlit (anicònic obelisc que tanmateix ella adés il·lustrarà amb sangtraïts i nafres rai) no s'alzinava, ella muntant-me'l, i remuntant-me'l fins que no me'l destrossa, enderroca, desconfeix, tot cardant-se-me'l i recardant-se-me'l. Cinquanta mil en duc de comptats (ep, en xifres rodones, compreneu; sempre es tracta de xifres rodones, quan hom parla d'aqueixa mena de casos); sí, cinquanta mil rodons, dic, doncs, i com qui diu els qui pengen, hauria de dir, car no pas que hagi afluixat gaire, la dona, i la xifra va creixent, qui sap on arribarem, seixanta, setanta, vuitanta, cal ésser optimista, no fa? I tant se val, el cas, nogensmenys, és que de tots aqueixos maleïts afortunats, ací volia fer cap, de totes aqueixes desenes de milers, de tants i tants de beneits beneïts per la seua femellenca molt millor lleterada panaceica de Deessa molt heroica, de trast en trast, de lluny en lluny, malament rai, sempre hi ha un nyap, un anticor, un jafut barroer i desnerit, un merdegós o altre aixecant maror; qualque podrit empudegant la benaurada conjuminació, malparits; doncs bé, aleshores... tantost n'hi ha cap qui se'n plany, que voldria portar-la als tribunals i tot, pel "mal" que li ha fet ("espiritual", sobretot, els meuques, car no és pas que amb el batzac sobtat a la pròstata que els ficava automàticament en perxa, la dona els l'hagi desumflada in aeternitatis, ca?), doncs llavors, de mantinent, na Minerva avisant-me ans atiant-m'hi, *Miliet, en Tal-i-quin o en Qualsevol vol querellar-se'm, capdecony de merda; a l'atac, Miliet, i som-hi, fort, mossega-li l'ull!* Au, i no cal que em digui res més. La meua feina, a part la de la comptabilitat, que més que feina és cavallet de distracció, és que el rebotegós aturi en sec els sorollets emprenyadors. Cal deixar viure la gent, i els qui no deixen viure la gent, hi són de massa. No pots tractar amb condescendència i amb fortitud, ni amb paciència i amb floritures les noses que t'entrebanquen l'existència. Hi has d'anar d'espetec, a cop d'esporgadora; cal fer net i envant, sense consternacions ni contemplacions. En realitat, les meues tècniques homeieres són molt pedestres, casolanes, de sibarita i de favorita. Homenet beta, de manoquella flàccida, de carcanyell frugal, de cigronet de carranxa negligible del tot, em puc ficar gairebé pertot arreu sense fer por a ningú. Les dones saben que no gosaré fer re (cap mena d'agressivitat sexual; com a mascle, nul; pitjor que capat; i sempre passiu, fent el paperet, pàmfil, esguardant les brometes del cel, esperant veure si cap nespra més o menys ambrosíaca em cau al bec badoc...) i els homes pitjor, no es senten ni tenen raó de sentir-se gens amenaçats en llurs interessos de portadors dels grans collons, i del tit, re; del tit només se'n foten, o li foten mig d'estranquis (o potser vull dir mig obertament) qualque clatellot o altre (i el tit tothora somrient, deferentment, difidentment, balduferet, esquifit, fotudet...) Barrejar verins variats a mams i mossos dels victimistes fastigosets, llavors, això rai, sempre n'endevines l'avinentesa. Amb això només m'ha calgut fer callar tres mil desagraïts. Renegats. Tornats enemics. La qüestió... que això vol dir que sols un sis per cent d'homes violats mai se'n planyen. Un sis per cent, i som-hi; res; bromeres que cal escumar. Estadístiques com aqueixes hi podeu pujar dempeus; els marits assistents (no sé pas si en som gaires al món, mes amb nosaltres, si mai xerràvem, els de més d'homeis mai no descoberts a hores d'ara prou en foren), els marits estiracordetes, victimaris, còmplices, merdacaners; els bons, uxoris, devots, marits, dic, prou hi posem la titoleta al foc, per a suportar-ne la fiabilitat, consistència, veracitat, àdhuc quasi exactitud, dels nombres que dic. Així que... Què us en sembla? Ja en parlarem.

~o~o~

Otacust i escopòfil a la paret

—Esdevinc simi exasperat, Segimon!
—Pèricles! Què t'ha passat?
—Rovell advers m'afua a xiular, glaçat en concupiscent persistent vaivé... M'he trobat aquest xiulet per terra i em sembla que el covaven escurçons — llas! i no pas nàiades plantígrades, com hauria volgut — o ja pitjor, escorpins, de l'aspra suor de les dures mamelles dels quals el xiulet tant en patia.
—Vejam, vejam... Hum... Romanc-ne quasi extàtic i tot en acabat de la inspecció severa que li endiny, cavà...? Diria, tanmateix, que, això, ni xiulet, ans clàxon, ca?
—Clàxon, Segimon? I creus que me'n daven cap remçó si clamés pertot que el tinc i que estic disposat a tornar'l al seu patró si l'eixauc s'ho val prou?
—Pèricles, on vas! Te'n donaran no re! Manca de lluentor! I fa un so exhaurit! És com qui bufa en xops encenalls, no gens encesos ni àdhuc fumosos doncs. Un so flonget, xaruc; de ranera de qualcú de tota abilió ni baronatge (eretisme, eh?) ja desposseït. Hà, carallot! Sempre somiant! Belleu et creies que perquè t'anunciessis fort, eixams de clients se't plantaven al nas!
—Llas, doncs, i tornem-hi! Fútil elació! No em fotré mai ric! Tinc tot un arsenal

d’estratagemes màgics... Sempre amb els oronells i llurs candeles ran de selectes solcs ni aups, ròssecs ni esclaus ni virastres... i assidu ensumant-hi sens relaxament, i au, tot i que mes troballes m’omplen ans curullen i tot el tagzim, i faig tostemps oimés que se’m divideixin perfectament per nou, no mai al capdavall valen un ou, ni xarbot ni covarot, ni un zero tampoc; mai no en trac guasardó per ínfim que fos. Ep, tant córrer, cap on anem?

—A lleu hi serem; poc em pateixis, gens.

—On, però?

—Al teatre, és clar! I llavors... ah gaubances! El que hom hi veu, i ou, i ensuma, i tasta... a l’ambient del prosceni aquesta nit, i el que en Pèricles sense anàfia i amb la nàpia inserida no hi sent... el perineu li neva de llets delitosament candents...

—Ah, Segimon, de debò?

—Carallot, si sabies...!

—Qui hi veurem doncs?

—La xinxa zòmbia — la mateixa xinxa qui picà sor Eufrònia... Tot hi és ereccions i conspícues encòlpies...

—Encòlpies, oi?

—No ho confonguis, ecs, amb cap eucolpi... No hi anem a veure monges ni que se’ns hi despullessin i amb cap creu amb relíquia inclosa (l’eucolpi) se la pelessin o se n’afaitessin ja el colp (lo cony) ni l’encòlpia o paracolpi (els voltants del zuzú en aquest cas amb la roseta inclosa), de qui filustrar-los-els, ai, ens allevava de minyons tanta de culpa...

—Ui els tacons...! D’antuvi les putes semblaven donar’ns-e xanguet, mes quan ens ho crèiem i ens hi atansàvem gens, ui l’atupada! Llurs xones pitjor que cap consagrat greal dels collons. Qui hi va prou prop, calamarsada de garrotades. Encar en vaig tot esguerrat i malmès, amb cada antic sangprès rosegant-m’hi com rancuniós areng, i açò fins que desrengat no me’n faré l’aresta!

—Fins dinyar-la, dius, efectivament! Zonats, cremats amb cruels llepies fins a la mort; allò no ens ho treu ningú ni re; marcats amb el ferro roent dels queixaluts sexes cruels dels inquisitorials moralistes, maleïts nyeu-nyeus mixorrers, qui ens “educaren”, ço és, ens dugueren al calvari de la lletra “e” — que és un ou tallat pel mig i amb un verinós ham penjant... on hom ens hi pesca per a llavors nodrir’ns del no re qui a l’ou no roman.

—Tant se val. I de quin dels múltiples gèneres s’escau l’obra de mai no ésser?

—Del pus lúcid, és clar! Gènere picant. Hi ensopegues, ofert a l’eixarm, les millors dicotomies del llenguatge gràfic, al·lusiu, que mai no condescendeix a esdevindre particularment obscur ni innovatiu... La peça es diu: “*Minerva, m’estic cagant*” — elegant sentència que ja es distingeix pel perfum, per la sentor, no gens astringents, que sens esforç empeny...

—*Hum*... Misteriós femer d’on véns, histèric titella, en eixes serioses centúries de seny no gens complit... Confiaré que s’hi escúnçon pler de decapitacions... com a “*Salomé*”, tret que en quantitats industrial-armamentístiques... Car *òspima tu!* M’abelleix talment veure rodar caps! Quan no en roda cap, tot m’és suspecte! Quan en roden, i com més millor, cercles rere cercles... per cap creixen les terapèutiques unces de la meua elació... com pus caps no pas pus barrets, ans pus èxtasis i orgasmes... per a manguis, exacte: el nombre màgic de caps qui han de rodar cada quart d’hora és també nou, ja ho saps.

—Encobeeixes a manta, Pèricles pampana, peques per generós; ara, sense gaires rals, la millor solució fóra que et fessis rodar el cap, tolt arran en l’escalfor del desig, i aprofitant la sang encara viva veure-ho tot rodant i sagnós; altrament, fins que no hauràs empesos untets rai, no te’n toldran pas tants, de colls, en cap espectacle general... Per a aqueixa mena de xou nauseabund hauries d’anar-hi de privat i amb pistrincs en abundor... o hauries de fer-te fer general o polític pel cap baix... De moment i fins que no brandin els senys discordants que anunciaran ton vil òbit... te n’hauràs d’espinyar i enyorar’n llavors als paravents tremolencs

del teu magí les truculents projeccions.
—Hi surten vespasianes, si més no!
—Llas, força escarides, i escadusserament oimés hom s'hi fonyega penjolls...
—Doncs collons no sé pas ni si hi vinc... Serà una merda, com sempre. *Ecs!* O sóc boig... o el que plau al comú em fa un fàstic immens. Segimon, totes aquelles historietes amb quatre sòmines xerrant... i amb escenes glaçades on progressen estantissos o suren estàtics esquelets qui només acabaran bunera avall. Una vegada hi havia un rei qui d'història en sabia molta, *merda per a qui se l'escolta!*
—I un altra vegada aquell rei tenia el nas vermell, *merda per a ell!* Ambdós som boigs, Pèricles beneit; qüestió ociosa qui fóra'n pus.
—Bon parell de passerells qui s'humilien ferm davant les deesses de carn.
—Amb meló contús regurgitant cúmuls de bagatel·les, comesos a portar les mateixes ulleres aberrants de l'avorrició i l'agradabilitat, sempre segons diagnosis molt intuïtives, no gens serioses.
—Retreu-me'n el carcellatge, la servitud, mes que fàcil es depènyer's d'humà i creure's llavors la ful fal·làcia. Cascú com fou nat l'*il·luminaren* quant a la seua *recobrada* anatomia. El naixien obsolet, i tanmateix, obviant opressions intestines de pregona melangia, li deien com s'assemblava (millorat) als seus predecessors, és a dir, *a tots els qui abans d'ell no periren*. Si aquells no eren intersignes o presagis de mort!
—Cada detall del mateix designi t'infligeix enuig i t'exhaureix amb el mateix ensopit segriny. Mastegant agrella, t'esguardes la pluja incessant. Dèries de suïcidi se't recolzen forenses, i l'esguard et segrega llavors certes patològiques estructures que influeixen cada individu qui altrament conjunyit se't voldria.
—Merda, Segimon, que se m'hi amorri més aviat com voraç llampresa... sols l'individu qui dius fos l'actriu més procaç ni salaç de tota la peça.
—Com llavigrossota "peixa", Pèricles, pertinaç disciplinari; vull dir, com àvid osculant peix femella qui de tota la peixera més d'escates no se't juramenta a desempallegar's per a presentar-se't amb tot desavantatge, quaix esclavatge.
—I no gens indivídua, al capdavall, car, un pic l'actriu escapçada (o la "peixa" esmocada), cel·la per cel·la de cada cèl·lula ensorrada se li desprèn, per a no tornar-la mai més a formar ni informar.
—Ni a deformar ni a etcètera. Ara, ja saps oi que cèl·lula és *diminutiu* de cel·la?
—Aquesta és la gràcia.
—?
—Tot i tothom una única cèl·lula, i cada cosa i cascú, cel·la de la cèl·lula total amèbica, cel·la que, escapçada, es dissol... Com es dissol, escapçada, la cèl·lula mare...
—Tots aqueixos espuris secrets de la citologia, eh?
—Meiosi, mitosi, partenogènesi... sí. I llavors autòfaga!
—Si autòfaga... autoexcretora, ca? Ameba inacabable! Em rodarà el cap.
—Si et rodés el cap, això rai. Quina troballa! Miracles de la taxidèrmia i dels nocs on hom rendeix pells i membranes, i nassos i tendrums, i els adoba tots plegats en acabat magníficament. Amb el cap arranat, potser ho veuríem al teatre. *Minerva, m'estic menjant. Minerva, m'estic cagant. Minerva, t'estic, escopòfil, espiant cardant*. Cansada, fastiguejada, et fa tallar el cap per cap amant més carnisser. Com prou li esdevingué a l'obscur novel·lista A.V.

—Aristarc Verdura?

—Ve-li. Ell mateix. Massa curiós. Volent escriure quelcom sobre gelosies, adulteris, dominacions i submissions, conqueriments i rendicions, exclusivitats i servilismes, i de goigs i penes de banyut, i, contràriament, d'epicaricàcies i riotes de mascle alfa, janglant esmeperdudament sobre les cuguçoses dissorts. Doncs el Verdura aleshores, som-hi, tothora otacust, com dic, escoltant i espiant la dona com carda i festeja, i, perquè llavors el pescaven ficant-hi el ventall i la tarota massa sovint mentre més esveradament ni diguem-ne amorosa no s'hi esmerçaven, tips, finalment, ella i el drut goril·lí del moment, molt fogós, d'espetec, l'escurcen d'un cap.

—Oh elizabetà!

—Espera't; o com li va passar a l'altre novel·lista, A.V.

—L'altre Aristarc Verdura?

—Justa la fusta. No n'hi ha pas pocs! La gent es repeteix — i *es repeteix*... Tothom som repetits — i *ens repetim*; i tot el que diem fou dit, i tot el que direm serà redit... I tan únics, i especials, i orinals, i originals que, enganyats, decebuts, no ens volíem!

—Què va passar amb el doble de l'altre, o amb el triple, o el múltiple...?

—L'altre Verdura, semblant, el mateix, igualment fent recerca per a les seues novel·les, ara era fontaner, i refeia i "esmenava" sense que calgués, i espatllava doncs, totes les banyeres i cagadores, i aixetes i eixidius, i canonades de ca seua; i ara era electricista i tots els fils daltabaix i els endolls de bòlit; i ara era capellà, i beneint i encensant i aspergint pels racons, sebollint, batejant, i tractant de violar minyons, i cagant-se al confessionari mentre cap vellarra no l'avorreix a mort; espera't, i es féu enginyer de ponts i enginyer agrònom, i el seu hort o jardí malament rai, hi naixien rius, plantes carnívores s'entremenjaven; i es féu copròfag i la seua dona al paradís, és clar! Res no estimen tant les dones com que te'ls menjos tothora la merda; prou ho saps, Segimon.

—L'únic que de debò al món no les engresca, certament. Això, i els calers.

—Doncs tot d'una va canviar. Va començar a escriure una novel·leta Si-Mais-Noniana, on el protagonista no era cap inspector magret ni grasset, era assassí. I va començar a estudiar doncs tècniques assassines, i se n'adonà per mantes de malalties que llavors ja el tenien força pioc, que menjar merda gams rai. Camí de Damasc on trepitges merda. *Look I don't recommend eating shit ok?/ I'm the biggest shiteater in the world/ I thought shiteating was the biggest shit ever/ the solution to all kind of shits in life/ Big error! shiteating helps none!/ on the contrary all that shit filled me the worst viruses/ no panacea shit I tell you!/ Look as a consequence of the shit infections/ I lost an eye an ear a nostril/ a tooth a lip a lung a kidney/ a bronchus a ball a finger a toe/ you know what? I won't eat shit no more/ and neither should you no more no no*.

—Instant sinestètic de revelació. La merda ens emmalalteix, i al·legòricament la dona és merda, simple cas de metonímia, o d'aproximació massa palesa; com van dir tots els damnats "pares de totes les esglésies", marietes amargats, neuròtics, embogits en veure cony i merda alhora a les carranxes de les femelles. No hi ha mèdol ni frontera entre el forat cagaire i el forat de les sangs; massa adjacents, besats; pòdex i paracolpi embessonats. Quin esfereïment, pobres ignorants — i en acabat qui els treu l'enrònia, massa espantadots! Per sempre pus hi veuran el doble signe de l'infern — sangs portallatzèries i cràter cagat!

—And now the deadly shit viruses are coming to get the critical single guys — throat heart brain pancreas... Lastly they come for the only thing makes me unique — my number. My number is up — by shit all covered buried done immerded unreadable.

—El nombre és l'únic que ens distingeix tots els homònims, tots els doblats i redoblats. Sense nombres, fotuda l'hem; sense nombres, ni sabem qui som, ens confonem... tu...? jo...? ell...? Som-hi, ben clars: si tu ets l'u, jo el dos, i au.

—Sí senyor, i aqueix segon novel·lista A.V. — la dona el mata quan vol canviar de copròfag a assassí. Tothom sap que no hi ha assassinat més "perfecte" que el que inventen els novel·listes. Així que la dona ja sap que ha begut oli. I l'emprenyament que agafa llegint allò, l'oda d'odi a la seua merda per part del seu home fins ara tan arec, allò no ho atura cap déu. *Dona fins ara dominant qui de sobte vols sotmetre, amaga-te'n, car no hi ha pitjor bèstia desfermada ni folla* — diu amb tota la raó l'adverbi, vull dir, el proverbi.

—L'orgasme de l'assassí com assassina és molt superior al del cardaire com s'escorr — tothom qui ho sap, ho sap, això.

—No sé si la seua dona s'hi avesà. Potser encara ronda pelant mecs a tort i a dret.

—El que sabem que féu és plantar el cap arranat a la paret.

—Exacte. Prou falòrnies, amb tota ardidesa l'ha plantat a la paret.

—De quina de les dones de quin dels Aristarcs parlem?

—D'ambdues, de totes, collons. No em vinguis amb merdegadetes metafísiques. Cada dona ho fa si pot.

—Les dones són tan terra a terra, tan poc lliurades als vaivens de l'esperit vesànic del món. No s'ho demanen cap de les dues qui coneixem... com faria algú sensat com jo mateix, qui m'ho deman constantment.
—Què vols que es demanin, baratacançons? Prou feina tenen vivint com animals.
—Sóc jo qui fa el que vol amb el *seu* cos? O és el cos el que fa el que vol *amb mi*...? Convivim, coevolucionem, ell i jo, mes cap on...? No gaire lluny, segurament; cap a l'extinció. Fem veure a la fi que érem matèria i antimatèria, destinats (mútuament reconeguts a qualsevol distància) a ensopegar'ns-e justament quan ens calia desaparèixer. Fosos d'empertostemps.
—T'has equivocat d'obreta de teatre, capdecony. Aquesta que anem a veure havíem acordat que és de cardar i riure.
—O si això no pleguem, tens raó.
—Tornem-hi. Boc estaquirot, a qui han arranat el cap, l'Aristarc u, l'Aristarc dos, tots els Aristarcs... Cap sull que llavors ella ha penjat empallat a la paret, com si és (encara millor) el d'un ant de bell banyam o el d'un exòtic bou africà de cornamenta cargolada, ei, o de qualsevol altre animalot de front florit, adés caçat al vol. I en acabat, ara, què li diu? Li diu maligna que: *Prou pots, penjat a la paret, Segimon, vull dir, Aristarc!* Veus impunement i sense més càstig, tu rai, ja enllà de tot neguit, tots els vers homes... com els am al llit... sovint per tanta de passió destruït.
—*Minerva, m'estàs corn-palplantant! M'estàs cornúpeta-fent!* Millors títols, efectivament.

—O hi veus tots els assassinats que tants d'orgasmes no em solleven part d'aparell genital... i part d'ànima accelerada cap l'origen roent d'indestriables magmes qui tot ho creen i anihilen ensems.

—*Minerva, a mig perdre la llet, m'estàs clavant al cor l'estilet!* Vull dir*, m'estàs tallant el coll en rodó!*

—Fagocitar, defecar, escapçar, cardar, no hi ha millor teatre. Saps què? Una altra caparrada. Si tant m'alta veure rodar iteradament caps com irisats parhelis qui es desprenguessin per a caure'ns a les closques com gambuixos o aurèoles tornassolats, per què no m'estalvii tanta d'eloqüència centenària i el primer infant que vegi d'aspecte brutal (no cal anar gaire lluny, tots el duen, mimètics; prou poc poden evitar-ho, cascun de naltres tan brut i animal com l'animal més brut) i no li sostrec, inepte i clínic, l'abstracte cim per on mai més no plorarà de penes doblement psíquiques i psicòtiques?

—Amb aquella neta sobtada fracció o abrupció acefalofaent ja estorcent-lo idíl·licament de tantes d'ambivalents controvèrsies, esotèriques messions, reticències escandaloses, transgressives dinàmiques, ressentits silencis, evocatius candaulismes, humiliants coltellades, deliqüescents hostilitats, empoixivolidores circumlocucions... Pèricles, ets tot un senyor... feudal.

—Qui amaga o millor recondeix les vídues assassinades al mateix indret secret on hi duu les ballarines robades. Ah escoltant rere la porta els mormols i xiuxiueigs excitants. Segimon, diguéssim *Sèsam!* que em morfonc. Em deleixc per *penetrar-hi*.

—Què hi faràs, Pèricles, reiet? Clavats als murs de suro els romanents fosquets de cadascuna de les teues ben desades ballarines. Papallones qui es corromperen a l'aire enverinat. I el forniment de la cel·la dels suplicis, ai, estrictament de bordell del dinou. *Xaró!*

—Volia escoltar'n secretament les confidències prohibides; dissimulat rere la roba del penja-robes, embolicat en un abric feixuc com mamotrecte, i penjat de qualsevol manera, trempant, apandre, llefiscós. Tàctilment allargant palps per a líricament tocar-hi grotescs ventres anònimament i molt ridiculitzadament bufats.

—Pèricles, quin idealista!

—Amb quina eficaç intel·lectualitat no col·laborarien les nostres vergues i llur verges xonetes aptes per a tot espectacle. Miops i nus, aeronautes pels autòdroms de les altes respostes flairoses i elegants, tot el que les exòtiques dansarines no ens llencen com meandriformes bales, persistents ans autodepreca'ns-e i tot els els tornem, centenàriament eloqüents, teatret fútil de seriós argument. *Oh quina merda, Segimon!* Ja hi tornem a ésser! Sant tornem-hi, la mateixa merda teatral de la conversa fàtua. Com hem caigut al mateix bertrol?

—No no! És un teatre diferent! Sense censures, carallot, sense censures! En aquest teatre de paret no hi censuren re. Ni el comte Guifre, rei dels Països Catalans d'aleshores, no els és sagrat i en poden dir les veritats. Com s'empescà la molt gloriosa senyera, per exemple. La seua dona...

—La molt formosa Ermessenda, segurament?

—Guinidilda, fàcil de recordar-te'n; només cal que pensis en godomassí o "dildo" i en les guineus, donetes molt múrries pel que fa als estratagemes adúlters que se saben fer anar per al guillot enganyar.

—Guineu-dildo, fet.

—La Guinidilda, segons aquesta altra versió molt més fidel, li fotia banyes contínuament, i en Guifre, és clar, contentíssim espiant-los, otacust i escopòfil ensems, ausades, i ve-t'ho ací que un bon migdia, la Guinidilda enmig d'un altre enfollit orgasme, me li esgarrapa a la natja esquerra de l'amant groguet qui se la carda (potser era un dels mongols mercès a qui, per via catalana, un parell o tres de centúries més tard, d'altres pariren en Genguis Khan mateix i tot), i, esgarrapant-l'hi amb tota la dèria, com dic, a la natja grogueta m'hi inaugura "quatre rius de sang", i fa en Guifre, escorrent-se, llavors, *Collons, doncs ja tinc el penó que guanyarà totes les putes guerres del món!* I així va néixer el nostre antiquíssim estendard immortal. No et creguis cap de les rucades que en deien abans, quant al naixement del més esplèndid senyal de l'univers.

—No me les creuré pas. Ja ni me les creia ara, saps? Els qui escriuen d'història em sembla *que en saben molta*.

—Merda per a qui se'ls escolta, ausades; oh i espera't, hi pots dir "penetrar" i tot, en aquest teatre de paret, i qualsevol altre dels mots prohibits. Saps que *penetrar* era un mot que els cagallons castelladres franquistes sempre li censuraven al novel·lista Pedrolo (un novel·lista molt millor que cap dels Verdura, ni cal dir)?

—Qui perdonarà mai els franquistes cagallons? Baldament es morís ara mateix qui mai ho fes.

—I hi pots dir *zizí* i *zuzú*! Te n'adones que com les plantes dioiques, els arbres femelles sempre són oberts de cames, vull dir, de branques, en "U", i els arbres mascles s'enfilen en "I"? El mateix amb el zizí (que assenyala l'òrgan de l'orgasme mascle), amb dues "i" o vits trempats; la primera "i" amb una mica d'aigüeta de lubricant al capciró de la fava, la segona ("í") ja amb la lleterada que s'enfuig. I el zuzú quelcom força semblant; el cony o zuzú té dues obertures de cames, dues "u"; la primera sense lleterada, la segona amb llet delitosa d'orgasme de dona ("ú"). Adona-te'n que en gavatxet (els gavatxets no són gaire bons en anatomia), a *zouzou* hi ha, a part del zuzú propi en "u", la "roseta" en "o", figurant el forat del cul, mes tot plegat és un zuzú massa complicat, vull dir, confús, i sobretot una mica més pansit, adust, poc gustós (té tastets de merda) — hi manca l'accent de la llet en "ú". En fi, tant se val, només per a fer-te avinent si és un teatret que s'ho val, i alhora que tot a la natura ho garanteix i certifica: És destí de tot ver home *penetrar* i de tota vera dona obrir-se de cames i veure's penetrada, posseïda.

—I això veurem?

—I escoltarem, Pèricles.

—Si tu ho dius…

—Cap reviscolança? Encara capcot i xil·la aflonjat? Sobreposa-t'hi, company… Ah si tinc cap aperitiu per les butxaques? Ni molla.

—Disgustadot, malhumorós, tarannà tarat; el pes massa feixuc de l'escala del firmament i d'altres tarararats que se t'abaten, megalòmans i infinits.

—Quina ràbia; cismàtic cervell, alhora volent'ns-e esfinxs de cor ferri i carrinclonament enlluernats pels furtius il·lustradors qui ens il·luminarien amb llurs cridaneres anatomies sempre reconstituïdes amb escombraries i rebuigs.

—Més val no pensar-hi, com dius; no pas a mig camí.

—No; no anirem enlloc. Xipollejant d'empertostemps al purí; eternament trepitjant gatxull.

—O potser al llit, plens de tristor i d'emprenyament. Reguiny i segriny. Girem cua, doncs. Cap novetat.

—Ah si amb el coltell del nostre enginy sabíem rompre la redubtable teranyina del tedi! Cada batalla es repeteix amb els mateixos morts reciclats! Cada catàstrofe astronòmica amb el mateix esclat carallot.

—Cert; cada univers es resol amb el mateix violí descordadament discordant, garranyics de nyigo-nyigo-nyogui-nyigui-nyago-nyungui.

—Pèricles, sé que ets llunàtic. Prova-m'ho! Comença de fer-ho malbé tot. *I tol-me si et plau el cap!*

—Astre d'alabastre votat al desastre, la lluna, Segimon; formatge ratat; el firmament clafert del rau-rau dels rats als budells.

—Món afamegat, natura ganuda, cort celestial o de porcs. Tothom es menja tothom; els universos embaulats, menjant-se alhora i cagant-se. Posseït desposseït. Menjar-cagar, únic esdeveniment fastigós, repetit fins al fastig. No n'hi ha cap més. No hi ha res més. Dit i fet, som-hi; de la panòplia et duc la simitarra.

—Duus-me un pom de flors que amb onades d'aromes duré al carçre d'amor.

—Encara hi tens vives les ballarines robades, les assassinades vídues, Pèricles, manyac?

—Viu o mort, re no esdevindrà inhibidor a la titànica pol·linització que s'atansa.

—Per què quan dius "titànic" penses en el banyut més titànic de tots? En n'Hefest, ferrer volcànic, ranc i lletjot, de qui la dona Afrodita és la més sexualment promíscua de totes les deesses de l'olimp; mentre ell pencant de valent als focs rugents de les forges, ella al llit amb els més herculis dels pretendents. Renegant, mastegant tatxes, n'Hefest nefast empescant-se'n de peludes: taules de tres potes, dones autòmats incombustibles, rets irrompibles... I parlant de mites i mitosis, saps que els grecs creien que les gallines en tenien prou per a concebre sentint el crit el gall?

—Otacustes.

—I para compte, volcànic, amb tos massa rebregats llocs comuns, les noies bescuites crec que esdevenen metzines. Cap noia no és un bosc. Feta cendra mai no reneix.

—Segimon, per les orelles i per l'embut del gramòfon, us ix el mateix fum. Ja sé que tot el que dic és tronat. I que cremem part de dins, com més anem més disminuïts. La vida és un lladre icònic; voldríem esmunyir'ns-en i es repeteix contínuament, i el càstig de baquetes és infinit. Amb cada garrotada perdem substància.
—I un llençol amb cada bugada. I amb cada tort que ens fan, un dret. Ah qui em gomboldés al gambuix de la lluna, Pèricles, ara que seré vellet!
—Somies en angelets?
—Decapitats, com tu.
—Endèmic aïllament duu implícit totes aqueixes renyines que ens maneguem. Et faré prometre, Segimon, que, aprés mon vil òbit, mon reliquiari segellat gosaràs plantar com llavor si fa no fot *botànica*, ho dic bé?
—Irrellevant metàfora, què vols que en tanyi?
—Què vull que tanyi? Sorprèn-me, collons!
—Pèricles, exigent, prou feina tinc estirant lentament la pota per a fotre'm ara a amollar enganxifoses reflexions faves favoides fades.
—Inflexions d'implicacions inescondibles, ço és, injustificables, Segimon. Els qui francs ens donem al vici de la metamorfosi no canviarem mai.
—Destrucció automàtica de cos esventat a l'ésser, fa? Abscís, mínimament, molt, molt mínimament prematur a l'ésser del no ésser. Car l'eternitat és eternament eterna pel bec que vulguis prendre-la. O quina és la bestiola que si l'escurces, amb els dos bocins esdevé doble? Cavall de serp, cavall de faves, espiadimonis, peixet de coure?
—Tartrany.
—Això. I en deuen haver d'altres. Per què no naltres? Doblats o multiplicats potser qualcun de naltres troba la com se'n diu, la felicitat.
—Capdecony; encara anem al teatre?
—A veure-hi cuixa, recordes?
—Re altre no val mai la pena veure.
—Merda, deceptiva mancança! On són els enyorats bandolers d'antanyasses qui agotzonats et

gruaven i se t’adherien intrínsecs i molt fidels al marge de l’ombrívol camí per on caminaries per a sortir-t’hi de trascantó i meravellosament simètrics d’un tall sec fer-te’n de tu dos? Allò era enginyeria de vàlida sort. No com ara, que re no val re. Ningú a qui emular, ningú qui et temptarà, ningú qui et niarà, ningú qui de cera et farà i t’atiarà com baldufa, ninot impel·lit qui així s’arrisca a rodar cap al cau sens fi.
—M’espies per les esquerdes els malsons?
—Mana?
—Patètic personatge, ets tu qui em *penetres* per les poroses bagues soltes dels fils que tramen i ordeixen el carnestoltes inherent on se m’entrellaça cada reluctant catalític, cada crítica i sarcasme, cada pobra diagnosi, cada estret desfici, cada absoluta desconfita, cada enrabiada i abstinència, i plasmodi i ectoplasma, cada espectre i abissal peixot.
—Què vols que hi foti?
—Ets tu, ets tu! Ineluctable vicari de la pega. Subjecte de qui els fragmentaris gènits em duen a naufraig dades i dates, i m’omplen de males herbes el jardí.
—Saps què? Desvarieges. Me’n torn a casa.
—Massa gent tinc a nodrir, m’envaeixen la casa i encara se m’alçuren: com si sóc qui els deu la teca!

—Ja sé que ets molt generós, Pèricles.

—I t’hi veig de capitost, maleït! Em voldríeu fer pagar arsia, bausia, cugucia, regalia; m’envaïu el cau com bruts damnats metecs, i us creieu amb més drets. Algú (tu?) em calava foc a casa; ara em tocava pagar-ho doble, per a reparar-ne estralls i desfetes, vull dir, desfets, i damunt indemnitzant el banc de la hipoteca. Algú altre (tu també?) llençava insults als comandants qui presumien pel carrer de guerrers i de valents, i hom els crits els allevava a un dels balcons de casa meua — multa i presó, i això si doncs no m’afusellen ipsofacte. I em creia, pobrissó, que portar banyes ja era prou pecat, però no; tothom m’ho fa pagar (i tu atiant-los-hi), clavant-me llufes, fotent-me travetes, llençant-me al cap cagallons de gos. I tot em costa deu vegades més. I ara descobriu que ni a casa no hi cab.

—No mengis mai serps abans de jeure. Llur verí duu dubtes. No n’hi ha cap de bona, serps verdes, negres, sanguínies, lànguides… Tria fideus.
—Cert que de cops… quan tot s’omple del caos de l’enfeinament… fins i tot dins casa ”meua” envaïda… sempre prenc el vol part damunt el poti-poti; el batall entre cuixes em va tocant pirandó. Ja us ho fotreu.

—Pèricles, a en Vi Bòlit el vi el fa anar de bòlit — se n’ha anat de casa perquè al menjador abelles han fet niu al pàmpol del llum del sostre, i té por que no el pícon massa; en canvi a mi, que amb una fiblada d’abella ja voldria dir que sóc mort (si no em duen amb ambulància i m’injecten allò que em permet respirar novament en menys d’un minut i mig), em fic a dormir amb la boca badada sota l’arna clenxinada o el rusc parrupant perquè m’hi degoti mel.
—Tantost ets conscient del que no voldries fer, pitjor ho fas; part darrere la part conscient, un rau-rau insidiós et rosega les idees; et voldries pur, i tot el que toques, ton toc fa esdevenir podrit… És com cap altre tabú: més vols evitar d’esmentar-lo, i més l’esmentes – com la família qui havia perdut un fill negat al riu mentre hi solcava en canoa era a ca teua sopant i heus que la teua dona, na Hipàcia carallot, no es va poder estar d’esmentar la pel·lícula *Lliurament* on tot s’esdevé en un riu, amb quatre companys d’excursió ara atacats des dels marges pels una munió de muntanyers locals molt religiosos, és a dir, assassins; va dir: És com a *Lliurament* tots aquells maleïts ignorants maldant per tal d’humiliar a mort els ciutadans qui els envaeixen el territori salvatge on hi foten de covards caçadors… I, com llavors em vaig ficar a estossegar i ella al capdavall se n’adonà, es va posar a barrejar les

imatges: *Les dents van armades... de tothom* — va dir, i les hipàl·lages hi suraren ans prosperaren llavors com erupcions de papers de colors que escriguessin pel cel romanços irisats.
—"Sitot veiem que el trau de la femta trau humor groga i calda", arribem al grau inherent del fenomen epistemològic. Quan el teu contemporani esdevé agressiu (dicta el savi), viola'l prosaicament amb mots egregis de progrés acadèmic.
—Esdevinc simi exasperat, Segimon.
—Intuiré que la teua irritació... caldria assessorar-se'n degudament... mes diria que et ve de qualque supressió metafísica de la màquina.
—Quina màquina, malparit?
—Que apaivaga eventualment la feral pirotècnia del pols restret i l'estómac claustrofòbic; la saba contreta, l'aflat dificultós...

—Pensava que de tot això ja no en tenia...

—El nyap anatòmic que succedani i per casualitat guareix tot baticor; l'ultracuidat estront de vàlua intimidant entre les dents del trofeu microcèfal...

—Precisament! Que el meu cap escarransit penjava a la paret, damunt els puçosos mamotrectes dels abrics antics al bordell del dinou, i pensava que havíem acordat que en un oceà de rialles reconeixia les obres mestres del llenguatge cru de les meuques i en un místic paisatge il·limitat de rius de coure i turons somrients, tot hi era autòpsia. Com en taulell de marbre a l'hospital. Amb quin desig de revenja no hi desmantellen els cossos de substàncies somrients!

—I ara et dic que ton cap hi és absent! Hi ets... mes no pas tot... del tot... hi ets menys del cap!

—Abolició matemàtica que al conflent de mon naquis funeral i la venerable obsoleta fèrtil cristal·lina fràgil escala de mà cap a la propera endemesa, les esplèndides constriccions de la superstició (llur demagògica persuasiva eloqüència) comoneixen (conjuren) dels homes i les gallines els orgasmes buits. Cal reconèixer que el teu cap de cavall boig que sovint penja sospitós, de malparit aristòcrata, qui sense cap recança em boicoteja i desafia, als meus malsons, dispara tentacles de pruent distòpia que com abegot intrèpid qui es desix de constel·lació o eixam ominós, corromput, de flagell, esteranyín amb mandrets no gaire subtils fins només jaquir'n un parell que adoper de regnes per a dur'm espectralment i psíquica a la sòbria closca de la tinta i l'ambre gris paradoxals que em protegeixen al capdavall de tota vivisecció. Mon capet atrofiat se n'esquitlla, s'esmuny fang endins, lluny dels becs dels agrons, orvals, bernats pescaires... de la teua ubiqüitat... qui ardus i simultanis se'm fotrien damunt. No somiaré mai més, i amb això, ludió esvaït, no m'emprenyaràs mai més tampoc amb tos ritmes i períodes d'arcabús i d'encenall espontàniament encesos, o d'opulent esquelet qui diu decebut i il·lús que se m'enduu. M'arrel al panteó de la meua suposada individualitat.

—Idòniament, sota la cara enfarinada la regatera se m'inaugura d'una grassa llàgrima de pallasso. Què hi farem, monçònega. Ets tan mort i de tan lluny que ni de tu dol no port. Érets un cap, cert; un cap d'espantall que el foc al bosc i als camps abreujà fins a inconspícua volveta de cendra; te'm bufava lluny del cresp cutani, mecànicament, inconscient, com ara anàfic, no gens ni mica tàctil.

—I amb aquest acurat epigrama no sé si mig enigmàtic mig desconcertant, reconec que a l'objectiu submarí del teatre on anàvem hem fet gairebé cap. Els estímuls induïts, Segimon, ens duran totes les il·lusions que calen als fantasmes perquè llurs sensacions continuïn d'emanar indiluïdes.

—Ah com tremparem, Pèricles! Ara, que no sé si m'hi veig prou competent, amb unes ereccions que nosa faran i tot quan voldré puntuar com cal els maldestres arguments del vague escepticisme amb què tota raó incoherent sé sempre saludar.

—Xst, només citaré breument el que diu la closcatrencaire natura: *Tot plaer falleix per la maledicció de l'anticipació*.

—Ja no diré res més.

—O encara no veuríem les espitllants coruscants resplendents trajectòries dels precoços vehicles subversius: les xicotelles de cony encara totalment glabre qui parodien als marges seminals de l'escenari barjaules molt procaces.

—Se'm fa el gland aigüeta, Pèricles.

—Borni ploramiques, fica-t'hi un tap. O et diré de rival amb nombre zero, inexistent. Abdicat d'agre fregolià qui rancs paradigmes de nul enginy vol entremetre entre esgarrapades de parèntesi mal cuinat. No sé si te n'adones que ens creix damunt els cossos, no pas pèls ni cabells... *herba!* I que anem vestits amb terrisses de torreta, de pot per a plantes.

—Em duràs a l'hospital per a la vivisecció? I com sortiré de l'oníric destret? Potser em tornaré a perdre per la branca dedicada a les dones. I després de tornar-hi a veureu sense ni voler milers i milers de conys esventats, exhibits, palpables, i altrament palpats per romancers obstetres, em tornaré a escapolir per una porteta lateral, rere una gran escala de mà que tragín com si hi sóc treballador. Per aquells carrers que no conec, estranys, molt concorreguts, amb la feixuga escala carregat, només tornaré a barrinar com desempallegar-me'n. Quan hauré trobat al capdavall un racó o cantó prou fosc, potser tornaré a abandonar-hi la fèrria andròmina, tret que de bell nou, ja oblic anant-me'n, una mica menys cacofòric, tornaré a esguardar enrere i copsar-hi aquella dona qui ara hi passava acompanyada per dues xiquetes molt petites qui de mantinent s'han adreçades cap a l'escala i s'han ficades a jugar-hi. Ah fiblada, veig novament el mal letal que les petites poden fer-s'hi. Per això tornaré a tornar-hi, quan una de les minúscules personetes ja torna plorant vers sa mare, i abans tot no s'empitjori tornaré doncs a reclamar l'escalota que de mantinent un energumen una mica travalloques d'un taller de la vora ha sortit també per a apropiar-se'n, i tornaré doncs a haver de dir-li que allò pertany a l'hospital i l'hi estic transportant, l'únic que em calia aturar una estoneta a respirar perquè amb el que pesa n'anava esbufegat. Que no es migri gaire que ja me l'enduc. I així és com tornaré a carregar-me'n i a refer el camí cap a la porteta ignorada de l'hospital, branca femelles.

—On pobret de tu tot recomença. Sempre tornaràs a tornar-hi. Al seguer on pul·lulen els conys. A les fonts, en virtut de qualque estímul si fa no fa vital o altre. On els dits esporàdicament ortodoxos dels cirurgians et torcen colls, ulls et tolen, closques i pinyols i esquelets trasconillen i malemmagatzemen com atots oblidats a calaixos pudents com puden les solls.

—I, ajornat espectre, tornaré a ésser l'heroi; punyent triomf de talp qui percep qui ha eixit a la llum, il·lícit pipioli, i embarassadament demana perdó abans de fondre's ivaçosament a l'abís de bell nou.

—Tot això només si mai et tornen a treure dels calaixos, Venceslau. Vull dir... Com et dius? Com et dius, carallot? El teu cap sense visatge, en blanc... No hi ha escrita aquest cop cap fesomia... Com et llegiré? Qui ets? Qui sóc?

—El qui caga i el cagat, o a l'inrevés.

—Ah és clar!

—Ei tu, ja hi som. Creus que l'espectacle ha recomençat?
—Per força, car encara parlem, Venceslau.
—Com hi toques i retoques, Venceslau.
—M'afalagues, Venceslau.
—No no, Venceslau; la realitat.
—Guaita, guaita, Amfitrió!
—Escolta, escolta, Candaules!
—Cuixa, cuixa, Amfitrió!
—Conys, conys, Candaules, xipolleig de conys!
—Ah...!
—Ah...!
—No hi ha teatret com el teatret de finestra i de paret.
—Cert cert cert cert cert...
—Cert.

~o~o~

itinerari eclipsat

sempre em plau depènyer'm de massa ocupat
i així fugir les gernacions

vaig depassant tothom per llargs corredors d'aeroport
com si tinc les oques a ferrar
i més urgents negocis a enllestir que no ningú

mes és clar un cop fora mala rebuda rai
muda llorda neu i foscor del capvespre tapat
m'aturen la tirada

m'haig de desviar un pèl avergonyit de la gentada i sull ja no em cal anar tan esventat

ara davallant interminables escales cap als barris morts
sabent també que tampoc no vaig enlloc
m'ho prenc de filòsof despagat
desvagadament concentrant detingudament els tèrbols ulls
en els feixucs trepigs damunt la neu sollada

i si per facècia un boldró de brètols peguissers
taral·lirotejant em roba les sabates

peu nu i sense maleteta, safi, alleugerit
encara correré més fort
per jardinets il·lots (descurats) i les buides fires
i més tard enfonsats claveguerams i fètids fangs

fins que encara no anant tampoc enlloc
xòrrec avall ja no caic
cridant em sembla si a caire de seix
no s'ascla ma clepsa.

~o~o~

Try as they might
the ravages of time
came up empty
stroke just dirt

Couldn't have me
ravaged as well
as they surely
would've wished to

Luckily I had always
been already
ugly
dwarfish
aling
and insane

So that
having been born
fucking old already
how could they
malignant forces
of odious time
uglyfy me further?

Not feasable

Not to me you don't

In any event
maybe if
gearshifting in reverse?

Not even

Been tried

Same result

Frozen in disastrous amber.

~o~o~

la dona és un gallimarsot
qui quan em fot un mastegot
veig opopetre i taciturn
(llavicosit i ull viu nocturn)
els cinyells de l'antic Saturn
amb d'Hiperió cada ninot
fotent-me guitza amb son coturn

i si m’esmuny com borinot
pertot arreu on m’encofurn
el regueró de xerigot
prou que li crida on tinc el clot

ella fa cap brandant l’assot
(vímet de laburn o viburn)
i part d’ous llavors com espurn
i part de natges com llampurn
amb el cops de la matalot

mentre amb goigs de visigot
feliç tot picat carallot
faig ensems rialles i el bot.

~o~o~

[103]

El pueril dramatúrgid perd el paraigua

Març marçot, ara assolellat adés diluviant. I l’altre dilluns que no calia pagar-hi em fiquí al M.I.R. Tantost començava de ploure i m’hi trobava prop, m’endinsí a l’humil edifici on s’aixopluga doncs el Museu d’Insípids Reescalfats. Malgrat no calgués pagar, tampoc no hi havia gaire gent. Amb l’afegitó natural d’un parell de guardians, un a cada racó; un tercer davant la porta de sortir-hi.

Era esguardant mig filosòficament les peces exposades, allò que hom considerava patafis i bunyols, patates, fallits escolis escultòrics, fallits comentaris pictòrics a les conegudes obres mestres de l'antigor, quadres i monuments mal copiats, coses fàcils i primitives, sense feina ni recerca, només epigòniques, quan de cop sobte me'n recordava, guaitant l'hora, que encara havia de passar per la clínica que em renovessin els vaccins calguts en acabat del meu recent viatge africà.

Anava doncs a sortir quan me n'adonava que tornava a ploure. Doncs què faig? Prenc el primer paraigua que veig entre els tres o quatre a un racó de l'entrada; és un paraigua tot negre, tot mullat i gotejant. El qui l'emprava devia haver tot just entrat.

A la clínica em ficaven les punxades, i au, fora on torna a fer-hi un Sol xiroi i clarós. D'esme me'n tornava al M.I.R.

Quan hi sóc, em torna a l'esment perquè m'hi adreçava. Volia tornar-hi el feixugot paraigua de l'any de la picor, tret que, badoc de manguis, l'havia oblidat a la clínica. Anava doncs a tombar cua encara una vegada, quan una cridòria espaterrant em distreu. Qui deu ésser l'histèric *personatge*?

Es tracta d'un energumen molt desmanegat. Del cagat individu grotesc n'hi ha una penca. I maldestre a collons, tot cames i braços, amb un cap minúscul. Se'l veu molt pallús, i, quan el sents, te n'adones que l'enveja és la seua gran passió.

Gemegós, aviciadet, ridícul, demana comptes a l'impassible guardià del museu qui hi ha vora la sortida.

Titella llarguerut, mal collat, amb les diferents peces de mala fusta lligades a la biorxa, tentinejant sota la càrrega d'un gep gegantí (el seu enorme complex de víctima), imprecatori, alhora implora i increpa l'estàtic bon home.

Ascajó m'han rubat al paraiguah! M'han rubat al paraiguah! Ascajó correu-hi tots! D'aquí no surt ningú! Ai quin patatús! Ascajó am semblah cam moriré! Am semblah calgú es morirà!

Ascajó no saps qui sóc! Sóc al Xussep Baneit i Xumet! Al millor dramatúrgid da la província!

El guarda (potser faceciosament, tot que i romanent molt seriós) s'espanta una mosca. El Xumet gairebé cau de cul, i segurament que s'ha cagat als calçotets.

Ascajó sóc mol barçaluní i als barçalunins partot ans ténan tírria!

Ascatú tens molta sort ca no ats barçaluní, sagur cats cosmupolita, tu!

Ascajó sóc un dramatúrgid ca no guanyah mai prou.

Ascatú ats massah jovah i ja an saps mol més!

Ascatú... ascatú... tan jovah i tan intel·ligén, i jo carregat amb una donah... una donah... una donah de mol pes, mol pes...

Ascajó ara cam veus com sóc de miserablah és sagur ca ta n'aprofitaràs; tuthom sa n'aprofitah!

Ascajó... t'udiaré tota la vidah!

Li vèiem la ràbia impotent sobreixir-li per les orelles vermelles com pebrots. El guarda no en feia cap cas; tractava el ninot com si no hi fos, no fos cas que, ell mateix, bon estudiant de zen, encara s'emprenyés de debò i llavors li hagués de fer mal i tot.

Ascajó ascric treiatru, un treiatru mol renubador, rebulucionari, oi?

Ascajó això d'escriurah treiatru és mol compromès, i, asclar, visc acullonit, tinc moltah por ca vinguin da nit las auturitats i au, a turturah.

Ascatú cà? Tu és com si vius a un altrah món.

Ascatú sagur ca saps mols d'adiomas i jo numés barçaluní.

Ascajó putser sóc una miqueta anvajós, i am fot mol ca a tu, amb las tebas calitats, tan ta fot tot.

Ascajó... ascajó... ascajó... sóc mol dal barçah ca semprah pert.

Ascatú putser ats dal madrit ca semprah guanyah!

I ara es va fotre a plorar, a somicar, a rebregar-se part de terra, furiós, maleït bufó. I els qui ens l'esguardem, admirats de la corretja del guardià. Els de més li hauríem fotut un mastegot que collons callés d'una vegada. Burlot sense gràcia, fastigós.

Ascajó no pot ser! Al món és mol injust! I a sobra am bírlan al paraiguah i ningú no an fum cap cas!

Es descorda el titella lleig en carrinclona pseudo epilèpsia.

Ascajó la meba donah am pegah.

Ascatú a tu sagur ca no et pegah ningú.

Ascajó las auturitats am fan molta por.

Ascatú sagur ca tu gens.

Ascajó am trecariah un buf.

Ascatú ats més que no déu forçut. Amb l'uniforme da l'auturitat, sa't veu, pal posat, ca véns da la classe militar. Tu pots fer i desfer; tu ats mol sortós.

Ascajó sóc un desgraciat, am ròban al paraiguah i tot, buenu puess!

Ascajó vull al meu paraiguah! O am moriré... o am mataran! Fill da putah, fill da putah!

Vam veure el guarda ara ullar-lo de mal ull.

Asacajó, no, no, pardó; ascajó sóc mol millor can Sagarrah, així ca... buenu puess!

Ascajó sóc un dramatúrgid mol valén.

Ascajó fins i tot am bumitu damun al Sagarrah.

Ascajó, ui, quina escenah més atrevidah... i subtil, bumitan sobra un llibra dal Sagarrah, ha, ha, ha, quina carah als burgesus i las auturitats, com als he fumut!

Ascatú, oh, pardó. Ascatú putser respectas als clàssics. Ascatú sagur ca pensas com tuthom cal Sagarrah té bucabulari i argumén, i jo numés sé insultar als morts... ***u als cam pensu c'hu són****.*

Ascatú sagur ca pensas cal Sagarrah am dóna cinquanta milions da voltas, quell sap resoldra unah conversah sensa pusar-sa nerviós.

Ascajó al primer diàleg ca no va enlloc numés am surt da dir-hi, "Fill da putah; fill da putah; fill da putah", tan si s'escau com si no; asclar, cam això, als treiatrairus ca m'estíman an tènan prou.

Ascajó sé com pensah al pobla; ascajó sóc pobla.

Ascatú sagur cats aristòcrata; ascatú sagur cats mol impurtan, da castah d'auturitat.

Ascajó als culobrots a la tela m'han fet mol famós, ascajó als burgesus i auturitats m'han donat un premi i tot, da mols diners i hunorabilitats, "Aquest premi no és par mi, és par tot al treiatru català", vaig dir an rebra-lu; asclar, l'únic: cam cadaré tots als diners, no fumaré pas com l'imbècil Padrolu (ca burru, eh? i ca dulén, al Padrolu, eh, ranoi!); pero jo me'ls cadaré parca ningú no se'ls mereix més cajó, asclar, i al treiatru català, puess cas foti, ca continuï com arah, tot fumut, fumén, com déu manah, totas las mebas dramatúrgidas, i si pot ser i prou, asclar, ufegan par sempra més tuthom ca pugués surtir a fer-ma ombrah.

Ascajó m'infèctan las tendèncias dal pobla més crèdul... ep, sempra ca síguin dal barça i parlin barçaluní, asclar!

Ascajó ascric par las massas; ascajó sóc al nivell da las massas.

Ascatú sagur ca no et rebaixas mai putser parca no et càlan tans diners i la teba donah no t'apurrinah fins a la mort.

Ascatú putser ats un aristòcrata ca s'especialitza an als filòsofs idealistas.

Ascatú sagur cats un artistah; ascatú sagur ca ningú no et comprèn.

Ascajó tuthom m'hu captah. Ascajó dic, "Fill da putah", i tuthom cuntén. Ascajó no cal traballar tan si ats tan vulgar com ells i la pelah baixa. Ascajó mol viu... i mol valén.

Ascatú sagur cat pots parmetra da ser mol exquisit.

Ascajó més pobra cuna ratah.

Ascatú sa't veu la calitat.

Ascajó m'he d'acuntentar a servir al públic més baix.
Ascatú sagur ca n'escrius da millors!
Ascajó la faig tan petita!
Ascatú putser ats un culós!

Un altre esclat de ploramiqueig el prengué. Els espectadors ja començàvem de "trubar-lu bumitiu".

Tot d'una es penjà a la jaqueta del guarda. Tot forassenyat davant aquell guarda el qual crèiem massa assenyat i tot. Quin clímax més ximplet!

Ascajó vull al meu paraiguah! Ascajó la donah am matarà! Ascajó al meu paraiguah és sagrat!

Sort que... "Seràs titella o seràs follet" — fou en Hölderlin qui ho digué? Tant se val, la qüestió que de sobte, el guardià qui no feia cap paper, com si totes les bajanades del titella Beneit i Xumet li haguessin fins ara passat de llarg, tot d'una, dic, adquireix una flama espurnejant, molt vivaç, d'animació. I diu, *Prou!*

Ascajó... ei, ei, ca sóc al Baneit Xumet, ca sóc al Mariah i Xussep, ca sóc al Xumet i Mariah, al Baneit Xussep! Ascajó... sucorru, sucorru! Amb la por cam fa l'auturitat, amb la por ca ningú es pensi ca sóc maricó!

El guarda ha agafat el titella per la pell del bescoll, i part darrere pel cinyell dels pantalons; l'aixeca com si re, i me li fot puntada al cul fora del museu.

El pobre Xumet encara es volia justificar...

Ascajó... ascajó... par déu, homa... ca d'on damun traus tan da...

Ah, carallot, l'arrapada el sobta *mit der Zunge zwischen den Zähnen*, i es mossega doncs la llengua d'una manera que crec que en perd part de terra un bon bocinot... que es menja el primer gossot qui passa estrebat "saugurament" per qualque "burgesa" o "auturitat", qui sap si fins i tot per una d'aquelles a les quals deu si fa no fa plaure sentir dir "a la tela" no gens escaients "*fills da puta*" i, maleïts ignorants, fins i tot veure-hi vomitar impunement damunt els clàssics.

El titelleta no l'he vist mai més. Mes diria que ara encara deu parlar pitjor.

(Escriure? Li ho deu escriure la “sebah” dona – no el veig pas capaç de confegir ni les pifiadetes que ofereix al seu “pobla”.)

~o~o~

paràsit molt “revolucionari”

té un triomf de cenacle
el bord insolent
qui com boletaire eidètic
en antipòdic mirall
catòptric es comprèn

ara s’aixeca impudent
a rebre els panegírics
on palúdics no es fonen
els dogmàtics prohoms... de seny

sol·lícits acollint-lo a llur rogle radiant
amb amples devessalls
de més beneplàcits imminents

quina angúnia més exuberant
diu sense sarcasme
quan als substrats d’escombraries
piament vinclat hi descobria
la dinamita de mon apoteòtic verb

segons el principi dialèctic
nan mig esvaït
amb greixos de sobri cigne
n’untava vitralls
llavorats amb lúbrics episodis
del lúgubre periple
del gran tirà didàctic
de qui dels tel·lúrics gargalls
les anacolútiques llefiscositats
en sacres òrbites encara
prou ens fumen girar

tots ens sabem invictes
vantem-nos-en jovials
en anacreòntiques disbauxes
d’aquelles de fer envejar

i amb feinades d'hercúlies tasques
amb tints de tenyir purpuris
toquem'ns-e amb urcs i murtres
els quilomètrics pitxolins!

~o~o~

Nosaltres els Valentins

He parits bessons... Bé, bessó i mig.

Sí. Fa trenta quaranta anys vaig tindre bessons. El primer xiquet el nomení Valentí, com jo. El segon... *El segon encara l'esperem que caigui!*

Fa quaranta cinquanta anys que el duc al ventre.

Son germà bessó suggereix de cops que potser si no en féssim cap cas... tampoc no es feia pregar tant, *i ja queia sol...?*

~o~o~

Petit incident eclogal

En aquell poblet de muntanya hi coneguí una dama magnífica, molt esvelta, alta i ben plantada, pleneta, amb, molt escaients ans fimbraires, tendrals i rodons volums, sempre abillada exquisidament i avantatjosa, qui solia per a distraure's d'escandir poemes alemanys amb una perícia, dedicació, elegància i entonació que t'eixarmaven.

Un jorn clarós, poc després de migdia, prenent-m'ho amb lleure i enjogassadament, anava en bicicleta bo i contemplant de dalt el turó estant el meravellós paisatge estàtic de la vall, pensant alhora que aquell era un instant per a l'eternitat (*recorda-te'n!*), quan la vaig veure pujar passejant amb el seu gos monstruós.

Davallava doncs zigzagant amb la bicicleta i ells pujaven turó amunt quan tot d'una el gos es desprengué i, bo i fent un salt colossal, atacà un ocell qui voletejava i xiulava entre les branques d’un om airós. El reprenguérem – sense cap autoritat jo, és clar, i d’altra banda el gos ni dignar-se mirar’m no va fer, mes la poetessa amb raó (i immediata efectivitat) rai.

Penedit, gemegant i tot, aquell monstre horrorós de ca malparit deixà caure l’ocell sacrificat.

Era un ocell de plàstic, qui portava tanmateix llavorades al ventrell unes instruccions per a poder-lo cuinar.

L’escultural poetessa les llegí. Fa de tan bon escandir la poesia alemanya! Embadalit n’escoltí el peà de les recomanacions per a l’avinent cocció del tan ben sintetitzat ocell. Qui es deia Magarrufa. *Em dic Ma-gar-ru-fa*.

Tas-teu-me, suz plau (es veu que deia la darrera frase), *sóc de-li-ci-ós!*

~o~o~

m’assec assenyat

i ara que he fets passivament tots els oficis del món
potser fóra hora de prendre la iniciativa?

potser no!

massa trista i ridícula la vida dels qui manen
(o s’ho pensen)

perden constantment el lleixiu per no re
i llur ase com llur cul continua encascarriat
(i com més anem pitjor)

a caire de penya-segat
i a trenc de millor hora

esguardaré daltabaix
com es desficien a mort
per la més lleu caguerada.

~o~o~

ma mare jardinera d’estels

a la nit segueix el jorn
mes al cel diürn i nocturn
se’ns atansa angoixós el mateix paisatge

cada estel hi guanyava magnitud
i desenvolupava una alta cella a betzef expressiva
molt lluminosa

i ara no aturen els estels de créixer ensems
i llurs dúctils celles així mateix
i com més anem més resplendents

tàcitament abdica el sol
o esdevé obsolet
eclipsat per tots els altres astres
d’enlluernadores celles roents
que amb llustrins d’ambres
maliciosament s’aixequen sorpreses

tots els altres sols ens renovàvem
mes ell gens provident romania com fins llavors
escarbotant i rostollant cascarrós
per l’obtusa capa del cel
com bou mandrós de fluixos budells
per re no esperonat
altre que per la pueril coudineta de l’anar peixent

mentre ma mare
sense presses mes de continu
va buidant
de galleda en galleda
les escumes pestilencials
que curullen el cor del nostre maleït objecte celestí
satèl·lit despès d’aquell sol moribund

pel cràter o esfínter jussà on s’endinsa
fet com més anem més i més abrupte i ample
de galleda en galleda
com qui poua en pou enverinat
ma mare
jardinera d’estels
va buidant l’ull

va buidant l’ull
d’eix planeta fallit
d’eix planeta balmat
d’eix planeta punxat
que com baló traucat
es desumfla pudent.

~o~o~

little man will out

per la finestreta del rellotge de paret
ni cucut ni puput no hi surten
(*greu que ens sap! malaguanyats!*)

no
aquest maleït rellotge de paret
ens té mastegant renecs cada dos per tres

quan tres quarts de pixa i gotejant no sonen
qui hi surt (*malament rai!*)
qui hi surt és un homenet tot mudadet

angoixosament redundant
cada tres quarts de pixa surt a gotejar
repulsivament
el mateix homenet
tot mudadet
tot difident i fastigoset
qui amb accent botifleret
goteja doncs:

ja hi sóc… ja hi sóc…
ja sóc aquí…!

i naltres tot ultrats i dient: *encara hi ets!*
desgraciat!
ja ho sabem que hi ets i amb les potes dins un cossi de fems!

per què no t'hi acabes d'ofegar?

baldament teníem a l'abast un tomàquet podrit
que t'estavellàvem a la tarota
i dient *massa poc! malparit!*

i amb això *encara rai!*
agraït podies dir

car quin deler
quin deler d'agafar
el "molt honorable" aparell dels collons
tot sencer
i fotre'l ben lluny
a tres quarts de quinze pel cap baix

amb el ninot venut
i tots els altres homenets mudadets
pikhets carrinclonets xaronets
aixarnegadets
fastigosament merdanyols
pútidament canfelipútrids
i doncs tan bons coneixedors del cagalló

qui se'ns repeteixen
traïdorencament
merdanyolament
encadenadament...

ah si mai hi hagués sortit
un homenot valent
qui tota la merda castelladra
hagués tramesa a cap cràter anorreador
per a dir ple d'urc

ja hi som! ja hi som!
lliures!

allò hauria estat rellotge com cal
gomboldable encobeïble desador

i clar
i català.

~o~o~

Tornant en tren

—Tornant en tren, sempre fallit, només el llibret em consola micoia.
—La meua amor als llibres ho copa tot; re altre no cobeig. Amb enormes sabates negres, filòsof de pa sucat, em vaig cruspint mon ànec amb bacallà, i alhora *unbraiding the blades in my brain*, esbrinant els brins on se'm trenen els pensaments.
—Vejam què fa aquest altre aplec de bordons molt... simbòlics... simbòlicament closos, ca?
—Encantat amb els trens/ els trens i llurs finestres/ visc tocant l'estació/ a frec de vies com qui diu/ la capçalera del meu llit just a la finestra.../ que és al mateix llivell on les finestres.../ il·luminades alentidament no passen/ incessants... dels trens, dels trens.
—I aquest altre signat no pas per cap anònim capsigrany com l'altre, ans per un tal Qau Maloig molt conegut...
—Mes, aquell any, un cas estrany/ en lo món nou, jorn de ninou s'hi esdevenc/ jo tinguí el reng: fiu convidar tots a sopar qui junts havíem/ allí teníem de tots potatges, de carns salvatges/ volateria, pastisseria, molt preciosa/ la pus famosa de tot París...
—En un pastís, capolat, trit/ d'hom cap de dit hi fou trobat/ fou molt torbat qui el conegué/ reconegué què hi trobaria...
—Més hi havia: un cap d'orella!
—Carn de vedella crèiem menjàssem/ ans que hi trobàssem l'ungla i el dit/ tros mig partit/ tots el miram i arbitram carn d'hom cert era.
—La pastissera, amb dos aidants – filles ja grans – / era fornera i tavernera.
—Dels qui hi venien i allí bevien, alguns en mataven/ carn capolaven, feien pastells/ i dels budells en feien salsitxes o llonganisses.../ del món pus fines/ mare i fadrines, més en tinguessin més en vendrien/ l'abast no donaven.
—Alguns vedells també mataven/ amb la carn d'aquests tot ho cobrien/ assaborien amb fines salses.
—Les dones falses, en un clot tou/ pregon com pou/ descarnats ossos, cames i tosos/ endins

metien/ i ja l'omplien les fembres braves/ cruels i praves, de mal fel, malvades/ i celerades, abominables.

—Cert, els diables com els mataven, crec les aidaven – i lo dimoni.

—Faig testimoni (que en mengí prou)/ mai carn ni brou, perdius, gallines/ ni francolines, de tal sabor/ tendror, dolçor, mai no sentí.

—Per lo matí, de totes tres feren quarters/ i llur dispesa fou derrocada/ i l'aplanaren, sal hi sembraren/ i tots los cossos, tallats a trossos/ cent n'hi contaren/ i els soterraren en lloc sagrat.

—Molt haguí grat d'aquell país/ mai el viu divís, ni bandolejar i breguejar-hi…

—Homes rics, pacífics, suaus/ benignes, allò prou/ ara, també dones malignes, rai/ viu-ne de condemnades, pler/ mil en bandejaven, més en penjaven/ que de raïms per varis crims.

—Una en penjaren, viva escorxaren/ gran fetillera i metzinera/ de nit venia sens companyia/ sola pujava i arrencava dents i queixals/ dels qui en pals ben alt muntats eren penjats.

—La falsa folla, dintre una olla ben enginyada/ llum amagada prou hi tenia/ i si sentia algú passàs i s'acostàs/ la descobria: de lluny paria espaventable/ cap de diable: per cinc forats ben compassats/ els raigs eixien: ulls, nas parien/ gran boca amb foc.

—Amb semblant joc tots s'espantaven/ fugir cuitaven; gens no es torbava/ ans acabava sos maleficis.

—Porc ple de vicis, un mal matí/ son sant Martí ella trobà/ la pell lleixà per a fer-ne bots.

—Bon simbolisme simbòlic, tu, que em dic. Hi sóc, hi sóc… tret que ara potser m'hi ensopiré…

—Tornava en tren de París i meditava el tou de tanta de malícia de pastisseres i d'altres bruixes i cortesanes. *Hum!* Les cortesanes… i, no cal dir, molt pitjor: els cortesans! Els cortesans, repel·lents àvols monstres de qui les atrocitats desafiarien cap anàlisi que hom mai no en fes. Sempre hom en trauria la conclusió de llur inhumanitat, animalitat, ferotgia, irreductibles.

—A la cort del degenerat borbó de torn prou m'ho recomanaven: "Xauxín Li, heu d'ésser comprensible. Un genocidi ara i adés, *puf*, això rai, cavà? Res més sa per a mantindre la bona identitat entre els triats al gran reialme. El territori conquerit ans robat als pagerols de les perifèries prou cal netejar-lo ben net. Els pagerols, ecs, llurs patuesos no tenen ni nom per a comprendre el que els esdevé, quan una força massiva d'invasió els desfà en escruix."

—De sobte un llum vermell s'encengué al vagó. Tots els qui hi érem mig adormits, la por! Uns guàrdies feixistes se'm llencen damunt. Obren la porta. Què hi vinc a fotre per terra, tot damunt davall, desmanegadot, amb mant d'os romput, expulsat nitament i d'estranquis i amb malícia, mentre el tren s'esventa fort…?

—M'he arrossegat d'esme, i amb prou feines, com espadel·la cefalòptera fora de toll, fins a l'estació de Xang Hai, la més propera. *L'essencial és haver viscut, és a dir, haver somiat*, recitava, simbòlic i incessant, mig subterrani, monòton, per a donar'm prou forces.

L'essencial, hò, és haver somiat, és a dir, haver viscut.

—Sabeu què, Eleuteri? Tornant en tren de veure en Xa Qeltò, qui el passat divuit d'agost havia hagut d'endurar un greu tràngol, m'he arrossegat, mig subterrani, monòton, de l'estació de la Unió a l'estació d'en Penn; llavors pel parc central voltant el reservori, hi he volat com papalló disfressat de boira; tornant a la porta on rau en Xa Qeltò, els xarnecs a la porta no m'hi volien deixar entrar; els estalvii la vida; *per això cal anar sempre armat*, per estalviar la vida o no, qui hagis decidit (sempre entès en benefici propi) d'estalviar, o no; només he ragut fora fins que algú qui em coneixia no em donés el vist-i-plau, el com se'n diu, el salconduit.

—Presoners del no-re per a l'eternitat, els exòtics, molt lleigs, xarnecs, morts per l'ofec d'anar massa curulls de perpetus desficis, cleptofílies, filarguries, avideses, cobejances, escarransiments, avarícies, i d'altres ridícules, carrinclonotes, fal·leres de xarnec (xarnec torerista, flamenquenc, merdanyol), se'm trencaven cristal·lins, escamarlats com closques buides, esberlats totalment en la simetria del temps, bunyols en la simetria espacial de la natura, nyaps en la simetria temporal del (sens ells) net horitzó, falenes inservibles cremades a l'absurda gelosia inconsútil del llumenet qui altrament anima el nostre cervell intel·ligent com la cíclica estructura de l'univers factible.

—*Massa palesament ni gutural pecant de presumptuós...?* Potser teniu raó. Les rodes de la patografia proliferen dins els esquemes més o menys calitjosos on es creuen i recreuen les memòries. Potser sóc una mica menys valent del que dic. Hom suposa que de trast en trast exagera; hom s'hi trobar a pler, en l'aventura on son paper fa prou goig, i hom s'hi embala i diu, declama, acompanyant de gests certes realitats, certes barbaritats.

—De fet, prou ho veieu, com ara amb vós, a hom no li costa gens de parlar de merda ni de cagar. Ara, de fer-ho, *ui!* Hom poc que pot, hom poc que pot pas... altre que si hom és tot amagadet, molt (si no del tot) en privat.

—A l'estació de Xang Hai hom no es capaç de trobar-hi cap cagadora prou privada; i prou que li cal, car hom s'està cagant; cagant de valent, vós!

—Hom se sap carallot, pler. I nogensmenys on ficar's? Gent pertot; passavolants, distrets, passatgers, pixavagants, guàrdies, guardians; esguarden, comenten, enraonen; dones, sempre dones, de la feina, dels bars, de la neteja, mig oficials... I cap foradet prou solitari. A cap dels innombrables vagons aturats, a cap dels canfelips cardats a les parets; enlloc. Aumon on les veus o els esguards s'hi filtressin, vedat. Hom no pot cagar en públic; no pot, i prou; per molt que a hom li calgui; se li fa un tap. Té por de què? Dels sorolls que fot, de la pudor, del fet que li calgui cagar. Hom té un sentit de la vergonya massa desenvolupat.

—Potser hi pensareu, com hom hi ha pensat manta de vegada, sense mai haver arribat a una resposta prou coherent. El sentit excessiu de la vergonya, és un tret intrínsec o adquirit? Hom es creu ara un dels dos punts, ara l'altre. Fiquem si voleu que en el cas d'hom sigui adquirit, que sos pares, sos mestres, sos directors del mester que fa (en el cas d'hom, hom féu tota sa vida de gànguil ascensorista de gran edificis ciutadans; tant pujar i davallar l'estireganyava més que no devia caldre, mes què hi fotrem; hom s'estireganyava fins que cuidava, de tan primet, de no fer's bocinets i tot).

—En contrasemble, un fillet entre els disset o divuit (de fet, sis) qui a hom li nasqueren de les diferents dones amb les quals es casà, un fillet dels primers (si no el primer i tot) qui hom tingué, doncs, i qui hom pujà sense les inhibicions que hom patí de petitet, tanmateix semblava haver nascut amb la mateixa por de cagar si mai hi havia algú present, ni que fos només hom, i això, com dic, d'ençà de nat. Cas estrany que postularia pel cas de la intrinsicalitat del tret. Com si el tret pertinent fos tret heretat!

—Si sabéssiu! Moixoni, oi, mes hom sempre s'ha acusat de mal comunista i tot. Aqueixa por de cagar naturalment entre companys. Quina perversió!

—Totes aqueixes avingudes amb forats per a cagar-hi i tothom cagant-hi deseixits, alegrement, i hom evitant-les, esfereït, desesperat, incomprès, incomprensible, incomprenent.

—Hom havia sempre somiat que esdevenint granat, amb trenta quaranta anys, tots aqueixos folls neguits se li fondrien. Llas, hom ha complits setanta o vuitanta anys (de fet, seixanta-sis) i les mateixes prevencions de sempre li romanen encastades com paparres perennes, mai tipes, mai rènecs qui cauen panxuts per a trobar on fotre niu i parir-hi les manies, les enrònies, noves. No hi ha res a fer, marcat fins a la mort pel mal cagar.

—Els xinesos érem tots fins no fa gaire pagesos; cagàvem a lloure a l'aire lliure en moment de lleure o quan ens era llegut. Immergits en els sorolls de la natura ens cardàvem tranquil·lament a cap sot o rere cap roca o entre arbrets, i en clotades, o als tucs. Els qui tenien l'ànima poètica àdhuc feien algun dibuix procaç a l'indret on cagaven o hi guixaven (si en sabien) cap aforisme ben punxegut. Tot hi era natural, tot hi era com cal. En canvi, les cases d'ara; pastissos escarransits de mants de llivells, llurs venes són canonades carregades de merda; i no hi ha privadesa que compti; els veïns ho senten tot; és tan difícil de cagar-hi, si a hom li roman, rudiment avial, atàvic, qualque mínim vestigi del sacre sentit de la vergonya!

—No pas que tothom estigui condemnat a arrossegar tal càrrec. Al contrari, els de més caguen sense miraments, i s’han adaptats (molt menys sensitius, doncs!) a les condicions molt indecents de la vida moderna. Una de les catorze o quinze dones (en realitat, vuit) amb qui hom s’ha casat (comprendreu que, ascensorista, entre veïns, de propinc a promiscu, un pas) son pare (el sogre d’hom) era franc d’allò pus; i servava una cigalota com la trompa d’un elefant (en canvi, ningú no ha vista mai la cigala d’hom, com no li ha vist mai penjar cap estront!). Aquell homenot cagava guaitant la televisió davant tothom, menfotista, tant se val que mengés hom o tractés d’enllestir (líric i tot) qualque composició, articlet.

—Hom s’hi mira potser massa, nogensmenys. Hom no es peta mai; se n’està i això el restreny; hom ha viscut la part més carregada de sa vida encaixonat en ascensor — no hi podia rebre ningú ni menys cap cap gros amb cap astoradora fortor d’hom; allò fóra haver’s mort de vergonya; car si obres el taüt sotsobrós i hi ets sol, a qui n’allevaves el crim?

—Direu, Eleuteri, *Mes Xauxín Li, no heu trobat mai cap paradís?* (Paradís volent dir, és clar, el mític indret on hom pot cagar en pau.) I hom us haurà de respondre, *Llas i rellàs, capità, no pas! Ni fent-se hom, als estius, pagès, no hi ha reeixit!*

—Bensenes, al camp hom ha assajat d’ostracitzar-s’hi. Seqüències d’acopar-li, de tocar pirandó quan tothom sesteja o és de festa, o penca… rai; de perdre’s pels horts, orbitant l’ocàs… i tant; espigolant pels ombratges… pler; oscant les bitlles adés sollades i ara novament prístines… un munt, un munt de vegades; treballant sol, fent les feines més brutes, netejant per exemple les latrines o de sang les sivelles dels batllius, i enlluentint-les i enlluentint els greixosos engraellats de galliners i solls… en incomptables avinenteses, vós! Mes som massa gent! Sempre hi ha algun capdecony marginal, blasmable, efímer, rondant pels voltants com mosques i borinots o com les obsessives al·lusions al meló dels qui sempiterns en conreem.

—Per què tants de ninots al món? Ens engalavernem, enferritgem, empoixevolim, xinxollem, fem la guitza, la llesca, mútuament. Amb un de naltres a cada continent n’hi hauria prou prou, no trobeu? I els cinc o sis… si cagaríem contents!

—Ça com lla, hom no hi roman a cap cagadora gaire, a tots ops no pas prou per a poder-hi fer son fet; *Qui no pot cagar que foti el camp i deixi el forat de la comuna a altri*, digué en Deng, amb tota la raó. I en Mao mateix féu, *Ull viu car qui hi romangués massa estona fóra suspecte de voler ésser comptat més d’una vegada!*

—Hom el trobem doncs no gens segur de la seua posició al món; llas, com si hom no fos xifra anònima, ans algú amb qualque engruna d’honor; potser el sentit extremat de la vergonya de què hom és víctima va associat a la sensibilitat. De vegades, hom, l’estre poètic el pot i el fot al pot de la singularitat; no pot pas ésser xifra puix que és esperit!

—Atureu-lo si veieu que hom despara massa desbarats, Eleuteri! Hom, a tota esdevinença, sos composicions a les parets dels canfelips en trens o estacions, en latrines o fins rupestrement, sempre les ha brodades tan concís (gens prolix) com ha pogut; i hi ha cantat ans vantat el paradís inassolible del cagar-hi ample i sense noses mai, i la seua miniatura de doctrina mai no ha redundada en subversió (altre que una miqueta poètica, com suara asseverat); com hi ha cagat tan poc, poc hi ha pogut mai escriure (escassedat d’adient cagalló); inspirat de cua d’ull pels bornois i bornois dels toroides turmells dels companys cagaires, hom amb el brou o tinta de verema antiga de les cagades d’altri, a tot estrebar hi ha guixades màximes magnífiques.

—S’ha guiat pel gran Orwell, qui escrigué per les cagadores de Lleida, *La merdanya és cau fastigós de feixistes; baldament fos anihilada per les forces superiors del poble alliberat*; i per l’exemple i les directives de l’encara més gran Mao, qui afegí, *Escriu als murs de les cagadores allò que fa progressar el bé del poble i esborra-hi allò que promou la salvatjada* *de les ofensives gàrgoles paràsites*.

—I direu, *I tu què hi ha escrit, Xauxín Li?*

—Doncs anècdotes enjòlit (no sé pas aquella gent què han menjat; són les tintes llurs espontànies, estroboscòpiques, que apareixen i desapareixen segons certes influències que vinguessin de les esteses còsmiques o de les col·lisions que s'hi produïssin, amb forats negres supermassius, llurs camps magnètics gegantins trametent trencaclosques, descartant-se d'estranyades identitats escopinades a l'atzar, a tall de rajoletes de mosaic, que decorés llavors el mediocre cementiri emocional d'aquell hom condemnat, despert i tot a l'entreson del desig fugitiu).

—O amb pseudònims doncs així mateix convulsos, diguem-ne episodis vehements on els capricis solipsístics i els raptes estètics imbriquen el públic successiu en genuïnes estratègies on els líquens crònics de l'herbari, com les cremades de les torxes de l'endeví damunt el vernís de cada fossilitzada digressió, no diuen re de reaccionari, ni malvolent, ni perniciós, ans, clafertes de subtils sarcasmes, neden als ulls d'hom (ben cagat o no) com foscs senyalets on roden, estímuls cinètics, els dards contaminats d'irreductibilitat que hom llençava, estèril i hesicàstic (quietista), perquè, per comptes de cagar com déu (la natura) mana, es perdia en ecoiques buidors, d'on no n'emergia sinó ranc de tant romandre agotnat, agotzonat, càgundeu, per collons no re.

—D'aquest món intolerant on no es pot mai cagar en pau, ni burxant-s'hi amb dit redemptor molt sucat de vaselina, hom, sense cap altra pretensió (les ungles sempre ben curtetes) què altre faria que, esberlant-se poètic en eidòlons varis, trametre's a més fàcils reialmes de paisatges arcaics, sense gent enlloc, o de naufraig en illa ignota, on hom pot treure el verí sense por dels de dalt ni dels de baix, sense por ninots tots plegats, convertits tothora en taps.

—Paisatge nevat d'escleròtica on els fenòmens no es desenvolupen ni en imatge ni en so. Ah qui pogués!

—Potser algun dia seré cec i sord. Continuaré, Eleuteri, a tindre por de cagar per a no ofendre mai ningú?

—Bensenes serà pitjor. Cortesanes decadents de bordells, de serralls, de caravanserralls, folles fembres fetitxistes i feixistes, qui sospiteu que part de dins sóc brut; que no sóc de vori figurí inodor, com apareixia entre els miralls de l'ascensor; abaixéssiu el volum de les vostres sospites i socorreguéssiu-me, espúries, si us plau! I tots els meus antagonistes disfressats d'amics, si sabéssiu com us perceb, lúcid i amb orgull! Us em crèieu feble perquè tinc por de cagar davant quisvulla, enfangat en l'absorbent aiguamort dels cercles infernals que sintetitzen la virtual escena obsessiva on em desenrotll, i tanmateix acaneu-me la solució.

—Urocèfal (amb el cap sempre al cul de qualque dona), amb l'estaca constant de la meua llengua clavada i desclavada sense repòs a la seua nafra com més anem més roent ni inflamada, amagat davall el matalàs com ponderós gripau m'hi rau l'orinal salvador on, rere els crits d'aquell orgasme per mampara, complicadament alhora hi estic cagant.

—Qui no té sopes, se les pensa...

—Tornant en tren pels conductes dels llimbs, dels òrgans tabú no volia parlar'n; qui destronat de la trona de cap canfelip, s'exposa al risc d'esclatar, més val ja no pensar-hi pus. De merda empedreït, tòtem assegut qui balla amb les vies el minuet de la nit.

—Que digui, *Si no puc cagar, això rai*. Encara puc escoltar, esguardar, escriure, llegir. Ecfràctic, composant sonates, guaitant en Patinir, llegint en von Pufendorf, i pintant, sincrètic, l'ull de l'arbre andarec qui es passeja pels panys cronològics de les creacions artístiques mai passades de data. A l'angle del cercle, la durada estètica disposada en un cunç que faci prou patxoca sargeix les memòries més exigents entre els hiats del deure sens retret ni oradura. Les eflorescències també fan llur paper. En la furor de la contemplació mon obra enllestiré alhora que cloc la presó on m'enclosc. I ens darem recíprocs perdó, el jove qui fui, el vell qui só, cascú reconeixent al cos successiu el succés difús de l'haver viscut a graus permutats on les inversions i reversions coherents ans dinàmiques, diacròniques, epigòniques i precursores, només negligiren del ben cagar.

—Sí ves. Un matí no gaire llunyà em dessonillaré amb el jo futur o el jo passat (qui sap mai qui) al coixí del costat, sense cap, escapçat. Al corredor de fora la cambra l'estel polaritzat del desencant marginal romandrà marejat, amb prou feines viu. Fúnebre consternació general davant la destrucció de la jovenesa. Sota el feixuc silenci, les ponderoses metàfores demanaran asil amb ulls espaordits i pàl·lids llaviots, llambrots. A l'aguait guspiregen les doloroses visions de fumós cementiri. *Aquest home no va púguer cagar de debò mai*, guixaran amb qualque cruany damunt la llosa segurament robada a qualque altre veí oblidat.

—Amb quina penetració mental no m'he anat fent malbé! Al fang fetal les despulles se'm podreixen ivaçosament. La rapiditat de la corrupció ofereix a les vídues eloqüents cròniques de latent resurrecció. Travessava el pont com somnàmbul privat de tot sentit. Hom sap que ni diu re ni vol dir re, i que cascun dels seus episodis claflerts de punxents atrocitats reverberen al disgust dels senescents jutges qui amb hostil integritat de màrtir envejosament se'l llegeixen, bo i envejant-li, doncs, la buidor i la covardia, les mitges veritats, les mitges mentides, i tots els trets heretats, adquirits i intrínsecs. Proclius a les fases cícliques, estic segur que algun dia, rabejant-se en d'altres sangs, oblidaran aquella enveja. I llavors, rai, no m'haurà calgut cagar mai més, esdevingut jo mateix merda.

—Paròdica crisàlide, conjures amb insinuacions de cínic tot un tou de frustracions. Escombra't, més val que callis.

—Mai no descloguis; ni tos mals no descloguis; tothom se'n fot. [*The wailing larvae were demolishing the shadows; for they were indeed shadow-demolishing wailing larvae*.] [Eren els fars del tren nou, qui anava durament aixafant tot entrant a l'estació.] I quantes d'hores no deu fotre que mon mut interlocutor no fotia el camp? Bensenes, quinze o setze (en realitat, un quart).

(...)

El tren anava aixafant

—On duu aquest ascensor...? M'he degut errar de tren, esdevinença que s'escau, llas, prou sovint.
—*Estranyament* (fa el poema), *estranyament parasitats, els vagons. Com els gèns en l'home, els passatgers programen el desenvolupament embrional de llurs vehicles; quan n'estan prou contents, s'hi fiquen fins al topall darrer, on llurs fills, engendrats durant el viatge, pugen al tren nou, per a la nova generació del mateix trajecte*.

—No puc anar (debades car re no rajava de l'aixeta), no puc anar a beure aigua al rentamans del canfelip que hi ha entre els dos vagons... que, quan sóc de tornada al meu seient, només hi ha un ferroviari qui em diu que m'afanyi, que el vagó ha estat evacuat perquè un flascó de producte "*molt tuixegós per a mon i ton bleix*" s'hi ha trencat. A vagó fallit encomanava doncs mon fat. Sort que té un, sí ves!
—Sense el meu paquetet sóc a endinsar'm al vagó de la vora i veig que rai, que hi ha lloc, que

s'hi està còmode i bé, i que algú potser m'ha guardat el paquet i tot, i me'l tornarà en veure'm. Mes tothom m'esguarda amb fàstic com si què collons hi haig de fotre, a l'indret. I el tren rep qualque fort sotragueig i, mig sotsobrant, gairebé faig caure també el dipòsit immens d'aigua que tenen reservat per al vagó. (Ah, l'aixeteta daurada i lluent, com un enllaminidoret pitxolí de minyó!) Ara sóc a adonar-me'n doncs que sóc a primera classe. Hi ha una A cridanera pels volants de dalt a les lleixes. I a mi, com als meus, només ens pertany la B (i gràcies).

—Sóc a anar-me'n del vagó dels A. I ara sóc a ficar'm a un altre dels del B. És un vagó escarransidet. Tot incòmode, pútid, claflert. Els passatgers abrigats com si són al pol nord. Car cert que les finestres tanquen malament. Qui tingui el meu farcell l'ha degut amagar. I no hi ha seient lliure altre que un de mig trencat davant de tot, rere la màquina mateixa del tren.

—El tren continua aixafant. Em vénen veus mascles que canten cançons que esmenten sempre amb eufòria el Pirineu lleidatà. No crec que hi vagin pas a esquiar. Més escaientment a servir-hi, lacais, les estacions, cal suputar.

—El matí passat quan havia fet el meu farcell amb una flassada, un pa sencer, un bocí de formatge dur, i la botella de pell de be amb vi negre dins, per a anar a l'estació he agafat el metro. Hi havien esperant dues o tres persones. Una havia caigut a la via, i algú l'havia estesa a un banc. Era un noiet qui havia perdut l'esme; tot blanc, mig dessagnat, mormolava quelcom en el seu somni de mort. Una de les rodes del tren del metro li havia passat part damunt una de les cames. L'os trencat sortia entre tendons i nervis. Allò m'entristia encara més.

—Per a arribar a l'estació calia passar damunt una passarel·la metàl·lica que feia panxa devers la part inferior i s'enfonsava al riu. Els eventuals passatgers passàvem per l'estreta passarel·la en renglera, d'un en un, i cap al bell mig de la palanca l'aigua ens arribava fins al maluc o melic o als penjolls dels pessics. De fet, en pic he passat dellà el riu, he tornat a passar ençà per una altra passarel·la paral·lela cap al mateix carrer d'on havia vingut perquè me n'havia adonat que em mancava un llibre per a llegir. M'he mullats pantalons, calçotets, sabates, mitjons, jaqueta i camisa tres vegades seguides doncs. El llibre l'he trobat llençat a una paperera, tot rebregat, mig embolicant una pell de banana bruna i llorda, l'he netejat i allisat una mica i l'he embotit a l'esturmàs, que cada camí que travessava el riu aixecava (estil salvatge) damunt el cap. El llibre era estretet, però de poemes molt closos, i doncs teca per a rumiar-hi rai.

—En pic al tren, no anava de debò enlloc; només amunt, amunt, i au.

—A Maçanet-Maçana, el tren s'hi aturava un instant i vaig davallar-hi. Em vaig amagar rere uns arbres que havia dalt un turó. Com si hi anava a fer caca per por de la gent. Al cap de ben poc, el tren xapescava xiulant.

—La nit massissa s'esbalçava de pressa. En la foscor vaig anar caminant nord amunt, resseguint la via entre estacions. Si per les llums me n'adonava que cap nucli de població s'atansava, em desviava; així anant fent, tot plegat en vaig travessar pler. Sovint en tenia prou de recórrer, com si fossin caminets de sirga, vora les vies, viaranys molt fressats entre els matolls silvestres que en acabat duien a altes fàbriques nocturnes. De vegades trobava obrers de les vies o de les fàbriques qui tornaven a la feina o en tornaven. Em devien prendre per un d'ells tot fent la comesa inversa. Ens saludàvem amb un gruny, sense poder mai reconèixer'ns en la densa foscor. Tots portàvem un farcellet o altre entre les mans; ells llur teca, segons el cas carmanyola i cantimplora buides o plenes, i el canvi de roba i qualque eina; jo el mateix esturmàs amb la flassada i la mica de recapte.

—A Caldes de Malavella no em devia haver desviat prou lluny. El gos de dos guàrdies feixistes em va ensumar. Cridaren els feixistes que m'aturés o em mataven allí mateix. Ara m'escorcollaren i em xemicaren el paquetet. Em tractaven de tot. Un amb el canó de l'escopeta sempre burxant-me el ventre; l'altre atupant-me de valent si gosava obrir el bec o bellugar'm micoia.

—No em trobaven tanmateix el ganivet ben arrecerat sota l'aixella. I al paquetet no duia re de contraban ni "terrorista". El llibre el caporal se'l guaitava part de dins amb una lot amb cara de no comprendre-hi re. Em va dir si era un llibre comunista, i li vaig dir que és clar que no, que eren de poemes simbolistes, per a interpretar. L'home féu *hum*, amb cara de prendre'm per boig.

—Més tard s'apaivagaren. Em convidaren a un cigarret. Em feren enraonar ara. Les galtes em coïen dels mastegots.

—Només me n'anava amunt; volia respirar, respirar, entre l'aire lliure, la neu. A ciutat la gent s'ofega, els noiets se suïciden, els vaig dir.

—El guàrdia feixista qui mana, el caporal, és l'únic qui parla; és el qui m'ha ataconat. L'altre encara és més pallús: només sap burxar'm amb el canó de la seua arma.

—Diu el qui parla que no comprèn la joventut d'avui. Per què rebel·lar's contra re; tan bé que som sota el règim assassí. I em diu de què faig.

—Sóc naturista. (Perquè no fos cas que sense entendre la paraula es pensés que li parl en xinès, vull dir, en català, abans de bursada, amb la rauxa de tot feixista, no em faci matar allí mateix per son sequaç, ja li aclaria encontinent el mot.) Un admirador del món natural, i llavors escric petits articles de no re als diaris. I no us em neguitegéssiu pas, gràcies. Si mai volien fiblar'm els garneus cuïcs, per tota arma això rai, em faig qualque cuticle amb les primeres branquetes adients, per a esfereir'ls.

—Periodista, eh?

—De pa sucat, de pa sucat.

—Tanmateix! No diràs pas re del que t'ha passat avui!

—Ni mica! Com dic, ses senyories, només escric alguns articlets sense importància, de floretes fantàstiques i animalons increïbles. Les *espadel·les cefalòpteres* viuen al cul dels tolls; són cucs molt gimnàstics; cardant-cardant, fan les figuretes més simbolistes (tret que segurament vull dir simbòliques) imaginables: creus, trenes, seixanta-nous, tot plegat molt millors que no aquelles merdetes (teniu raó, capità), aquelles cagadetes no gens acrobàtiques ni màgiques de poemetes... sim... simbòlics, que tampoc no entén ningú; car no és pot pas ésser tan llefec en la tria dels mots, no fa? No fos cas que a hom li passés com al lletraferit Garcia. Saben què li va passar al Garcia, oi?

—Garcia, Garcia... (fa el qui parla; i demana al més pallús encara...) Garcia, el coneixes? (el més pallús fa que no).

—Jo tampoc, teniu raó; segur que m'he etivocat de nom, potser volia dir Maoxiao Ping. En tot cas no sóc qui qui (ni en Kikí, *bon altre! del ram, sabeu?*) qui mai escriuria re ofensiu; no vull pagar (ha-hà) amb la vida cap tria delicada de mots. *Puf*, escolteu, no sé per què ningú fotria el nas en afers tan delicats, i menys interdits. Sabeu què? Potser duc aquest llibret per a emprar'l de paperet de torcar'm el cul. A muntanya, com prou sabeu, la caca no fa pudor, mes el cul mal torcat rai que en fot.

—I tu, tot plegat, ara... on aniràs enmig la nit?

—Oh, cap amunt, cap amunt; segur que trobaré bestioles rai, fosforescents i tot, com els ulls dels llops embruixats. I llavors au, cap a Llagostera, cap a les platges i les muntanyes. Cap on no hi hagi ningú sinó la pura natura. A respirar-hi, a netejar els pulmons, l'ànima, i confegir l'articlet simbòlic de merda que escric perquè no sé fotre pas re més.

—T'escortarem fins a la sortida del poble. No fos cas que cap altre destacament et disparés abans de dar't l'alto; no tots els guàrdies feixistes som tan mirats i posats com naltres dos, ca? Vols un altre cigarret?

—No, mercès; n'estic una mica marejat.

—Llavors, estranyament incòlume, només amb les galtes escalfades pels mastegots, m'he perdut pels camps, sempre lluny dels gossos qui m'ensumen de molt lluny i m'amenacen abuixint i ganyolant.

—El fred és intens. Sóc a esperar-hi l'aurora enmig d'un camp molt estès, equidistant de totes les llumenetes. Només hi estic tremolant, sota un cel de mil milions d'estels, qui hom m'ha dit que són solells qui il·luminen i gombolden innombrables invisibles mons.

—Tantost el solell es lleva, em confonc amb els carros de pagesos i pageses, amb marmanys i avirams, qui avancen pels camins. La meua intenció és tornar a trobar cap estació i agafar un bitllet que em dugui novament a casa, fracassat.

—Horitzons ara esborrats d'evocadores omedes capaltard. Vinc d'enlloc, i anant-hi; anant-hi, sol-i-vern. Entre neus, enfredorit.

—Dins la nostra barraqueta vora la tresquera del tren/ vivíem del que hom llençava (o els queia) a les vies/ i vèiem passar les vides diverses als vagons fosquets/ i així subsistíem, i així ho sabíem si fa no fa... tot.

(...)

Ull viu! El tren ja hi ha passat

Malalt per dins i per fora. D'haver de menjar viandes dolentes fetes per la sogra? Infectat amb les malalties sexuals dels amants de la dona? Covava febrós el verí dolç de la font a sa nemoral carranxa?

Tant se val. Bé, ja s'ho fotran; a tots ops, estranya osmosi.

I, llavors, de sobte, em comença el cagalló (*una altra vegada, la vergonya!*); amb el cagalló a mig penjar, l'angoixa de trobar un indret on defecar ara entre tanta de cridanera gentada qui s'atansa... Quin mal dia he triat! Deu ésser festa! Potser és el dia de la mona i tot! I enlloc cap canfelip a l'abast, cap raconet, cap capseta on fer-ho amagat rere cap cortinatge... Cagalló imminent, i enlloc no puc expel·lir'l. I sé tanmateix que, en pic trobi l'indret, el desfici haurà passat, i encara amb el mig cagalló penjant, em neguitejaré debades a fer'l caure tot.

No puc, no puc, no puc, l'angoixa, l'angoixa. Així sóc, doncs. Perdent-me per cambres mentals on pogués fer la feina d'amagat... quan de sobte sóc a una cambra (deu tractar-se d'una cova) que sembla molt privada; me'n record que en una cambra així un cop vaig demanar a mon pare permís de poder-hi regirar els calaixos a la percaça de records de la infantesa i jovenesa... I que mon pare, gegantí de pell molt fineta damunt els músculs ben dibuixats, m'ho va atorgar sense gaire bon humor... I que hi vaig trobar secrets que em desmuntaren tot el calidoscopi a través del qual fins llavors no guaitava l'existència... car... *quines coses desa la gent...!*

Doncs ara parellament; al sofà semblava haver-hi un cos amortallat per flassades fosques; semblava haver-hi algú mort o altre, amagat, latent; com el càncer que em batega sota els bonys i les punxades... tot tapat i flonjo... Tret que això sembla de debò tanmateix un cos... Potser un gos? Gos destapar'l una miqueta... Portava una careta de carota de fantasma, ulls negres molt grossos i caiguts, i una boca com una barca negra en la boira...

Què hi feies, tota l'estona? — diu amb la veu de botxí merdeta, ridícula i esquerdada del sacerdot de torn.

Era la meua dona, sí, qui es veu que s'havia adormit esperant-me.

Què hi feies tota l'estona, diu amb la veu de botxí merdeta, ridícula i esquerdada del Wojtila, amb la del l'Schwartzenegger; quin parell de grotesques figuretes amb veus d'uix escanyat l'un, d'uixer pet el segon...!

Oh, els sofismes quotidians, senyora. Senyoreta? Orgia? Orgasme? Esperma? — gatgeig.

Amb aquell mastegot, o un de molt paregut, vaig perdre un dels ulls. Borni, amb el de vidre, veig passar millors trens.

Com n'Epimeteu, i com el mateix Li Xauxín, vaig voler ajupir'm.

Taló molt primet i esmolat de dona molt superior et trauca la mà quan de part de terra vols recollir-l'hi l'orquídia que, amb la virada i embranzida del recent mastegot, de son trau suara caiguda no havia.

Nen, això que et tinc és amor... o és només verriny, cardera, ganes d'umflar't... els ulls?

Els electricistes i d'altres estiracordetes ens engatem els sàbats. I llavors no sabem desnuar els enigmes on les dones, ara amb esclat adés amb desdeny, no ens empantaneguen.

Em creixia la pedra, mes tot d'una me l'ha reduïda a pols.

Li Xauxín, quan va veure n'Eto'o magníficament cridant el crit revolucionari: *Merdid, cabró, saluda el campió!* li vingué a l'esment la revolució cultural.

Sagaç es capficava en l'ideograma amb forma de mandràgola. Li sonaven al sensori cascavells i timbals. *L'entenc ensems sense entendre'l; no l'entenc i a l'encop sé què vol dir*. Vols dir? On the spur of the implosion... obscure epiphanies. *Em veig destriat en mantes subversives personalitats de qui les proeses eròtiques, ventríloqües, sodomites, gonorreiques, per vies el·líptiques, em duen a ironies insadollables*.

A cor, a corns i a crits, letals criades et declaren convicte de plaers meretricis. Vídues ectoplasmàtiques et vénen amb complots platònics. Ni el més carismàtic n'esborraria els redundants escàndols.

T'alleven, amanits amb insults (*gos fastigós!*), tota mena de torts. *Ets ubic, precoç, idíl·lic, burlesc, nadiu, vernacle, bàrbar, innat i estètic!*

Obliden "omniscient, heroic, oníric...?" No, ara ve la segona tongada, la segona onada (gegantina, aquesta). *Ets perifèric, miraculós, abissal, voluptuós, quiropràctic!*

Tants de sentits per a un sol signe! Incoherent camaleó, la teua al·legoria ontològica només inspira falsies.

T'aixeques, o quan?

Amb submissió i menja-sopes et rets a l'hegemonia de la jutgessa. Per les osques de llum a la persiana, imatges de mig maig.

Posa't els pantalons color d'àntrax.

Com pels somnis la prolepsi, tot el que predeien s'esdevé. Efectivament, sacrificat a la pluja i al llamp, sense plànyer-me'n ni procrastinar-hi mica, som-hi, al museu hi manca un guardià.

Amb quina culpabilitat (com la d'en Li Xauxín quan ara que vell ell mateix se n'adona que l'home qui de jove tant colpia perquè es tractava d'un home vell i amb massa de cultura, ara que ell mateix ha assolida si fa no fa l'edat del seu "enemic", no li arriba ni a la sola de la sabata quant a coneixença ni coneixement, ni saviesa ni seny), veig que a l'infern inundat tot hi és a les onze.

Anit, tot tancant, no feia cas de les instruccions de fotre cop d'ull als eixidius no fos cas que cap cadàver de gos o de qui sap calgués evacuar'l perquè, per si de cas plovia massa, les sales del soterrani no es neguessin com s'han negades? Gosaré dubtar que és culpa meua? A qui li encolomaré el descuit?

Incrèduls se'm guaitarien els jutges? Que contéssim anècdotes espacials, els tres cosmonautes qui fórem ara fa vint anys, presentment retirats de guardians d'obscur museu, mentre bandejàvem els ridículs burlots ressagats qui encara cercaven el paraigua o qui sap si havien perdut part de terra un dineret o oblidaven on ficaven l'infant, ni si l'hi havien dut, i ja barràvem finestres i portes, sense afluixar de remembrar proeses (*alis aspicio astra*: a cop d'ala els estels sé atalaiar), fóra prou exquisida excusa, mes n'hi hauria prou per a convèncer la tirallonga burocràtica de larvats psicòpates qui manen al departament "artístic" de la Paeria? El paer en cap mateix, qui derogà pler de negligibles crues lleis per a molt cortesament poder oferir'ns una feina fàcil qui ens estorcés a sobre de glaçar'ns ni de morir'ns de fam pels carrers, perillaria si els rengs de sinistres sicaris d'ínfim rang, toca ferro, mai se n'assabentaven? Per a esquitllar'ns del carrincló furor dels molt merdacaners regidors pedanis, ens n'hem d'empescar una i bona.

Què faria el meu introductor al zen, en Li Xauxín? Bombeta encesa, el cuquet de la vivor no em salmeja pas que el que cal sobretot és autonomia? *De quina guisa no ens autonomitzem, companys?*

N'Elvirus Farmaciola i en Sencer Sanç, per llurs ertes urpes els coneixereu, antics cosmonautes qui les esbalaïdores beutats astronòmiques jaquiren paraplègics, d'on que els calgués pler de tractaments psiquiàtrics per a descontaminar'ls unes seus dels senderis ara enfonsades en l'hesitació sistèmica, finalment (sempre es presenten a les talúries) acaben de fer cap. Vist el panorama, de mantinent llurs llàgrimes s'afegeixen a l'aiguat.

Prou plorar com clergues sense fuls arguments, dic, amb els accents molt persuasius de la meua mestressa (tret que ella els diu arborant les xurriaques); *desaconilleu-vos-em de cames, no us em vull entravancats; el que cal és escaujar les possibilitats de divergir el nyap a culpables més tolerables*.

Tot i que us sé esmussos, no pas gens esmolats (qui sap, de més podrits en germinen), cap idea, a part la massa palesa de fer-ho pagar a cap xinès, o negrot, o xarnec? Juguéssim net ni que fos per una vegada.

Qui n'és *vinovat?*

N'Elvirus, pensiu, es disloca qualsque brians (o potser llúpies) de devora el bressol molt llord de sos llavis, i tot i que no en fa pocs, de dies, que es pixa a les sabates, forneix, sacríleg, sense escrúpols, l'absurda solució (sovint com més absurdes millor rutllen) de parar tots tres alhora boigs, com si una malaltia sobtada se celés en aquest maleït museu dels mals endreços, o com si tot això fos obra de cap escriptoret de trucalembut, pallasset espatllat.

Pel que fa a en Sanç Sencer, li hauria volgut veure els iris opalins (se li inflamen part darrere quan fa filar gens el magí), mes s'escau que ahir dejorn, bo i fotent d'espieta al parc, tot d'una esdevingué fiblat als dos ulls alhora per sengles vespes; no era pas cap branca el que son cap colpia, era un vesper), només recomana la visita al Coliseu a ca cap sibil·la qui vulgui estripar'n el vel, del nostre neguit ni maldecap, afegint-nos-n'hi amb la propina un bon consell.

Eixoïda la fàtua seqüència de diagnòstics que els galens cosmològics ascèticament proposem, triguem tanmateix a reconèixer que, tot i untats de suor freda, un vent poper es gira que de maniquins de paper ens duu, papallons, a volàtils paradisos.

Serà la nostra astrugança que faci doncs que sotracs i col·lisions no anunciïn els epifànics desempedreïments d'un terratrèmol melsut d'allò pus?

Molt marejat, el museu mercès al qual mants de regidors de l'enganyatall s'entenien per a apropiar's molt d'envejable peculat, se'n va tot plegat a dida. No dic pas que s'estrompin dissortats vernissos i llenços, dic que tot plegat com castell de naips s'ensorra.

Circumspectes, tornem els tres enjòlit a volar. Voler volar sempre ens fa vessar mescs (succintament, una oloreta d'areng sepulcral) que els nostres receptors sensorials i d'altres mòduls congrus a oronells i part dedins lo dur crani no ens duen, com durien cap guineu qui s'ho valgués, amb substàncies força exigües i tot, a estrenu ofec.

Quan el velocíssim tren del terratrèmol sobtadament ha passat, ni que no calgui ens jaquim caure, perquè qui ens salvi ho faci tan sèdul, zelós, que l'anell mateix de noces no li rellisqui i tot justament on ma vola (o mon palmell) (i les o els llurs) no rau (rauen).

Ecos de compendis dialogats escoltarem mentre marinem als llits de l'hospital. *No hi ha esport com el de la rectitud que estigui tan carregat de fraus*.

Dins les calderes fantasiegem; a l'apogeu de l'entabanament, els paers ens visiten; hi exercíem d'herois.

~o~o~

A tentipotenti erets, i doncs vulvòdroms

Erets, els elets, anàvem cap als conys;
Entre cuixes fort ens creixien els bonys.

Els elets, erets, violàvem els nèdols;
Amb els ariets trempats trencàvem els mèdols.

~o~o~

multiús

aquest paper serveix per a tot
i és veritat que és absorbent a collons

ahir el duia a la butxaca com a mocador
i m'hi mocava el jorn sencer…

anit un cop eixut
m'hi torcava la lleterada…

aquest matí tornava a ésser eixut
i m'hi he pogut torcar el cul…

i ara que som al vespre
eixut de bell nou (o altrament s'hi esbarriava
la tinta pertot)
prou puc
car hi puc prou
escriure… aquest diguem-ne…
poema

poema que desaré on?
no pas a la butxaca

no fos cas que durant aquest nou jorn
em pensés que fos mocador
i hi tornéssim

mocant-nos-hi
i torcant-nos-hi açò i allò
i escrivint-hi (palimpsest palimpsest)
aquell altre diguem-ne
poema

no
no
saps què?
no

multiús i tant
mes amb seny amb seny
ca?

~o~o~

com estic?

mefitisme i menfotisme antic

duc l'infern al melic

envaït
esvaït

m’he cagat al llit

que mori el malparit

de tot déu n’estic tip
davant cada puta trac-me el pipiripip

com un ruc vestit.

~o~o~

Si se m’eixarrancava
al veire amorós de la dona
hi xarrup de ver home
recents ambrosies.

~o~o~

Qui baixa negat pel flum cabalós?
Hi baixen tos fills — *oh plant rigorós!*

Hi baixa el ramat també hi baixa el gos
Hi baixa el fill bru hi baixa el fill ros.

~o~o~

Aür aür! — La floreta surt

Som a la primavera

Dolces sentors de murtra

Ix del trau cuc nou qui adés s’esquera

Batzac de bec — Ensurt

D’urpa l’aürt — Esglai

Fosc sobtat — *Benvingut benvingut…*

Benvingut al no mai!

~o~o~

Òrbites podotecals, dècades apòstates

Narcís al llit. A la paret reproducció de *La perlaire gaudent i el pop qui el cony li xucla golut*. La marquesa Menfot de Totplegat exigint per intèrfon llurs plàteres amb els esmorzars a la camandulaire de baix als ergàstuls, segurament conjuminada amb el romanent del servei a fer-li la vida un suplici.

—Ets tan bel·ligerant, Menfot, manyaga.
—Són la xacra, Narcís.
—Pugnacitat enlletgeix, rugues afegeix.
—També m’ho diu la guru del ioga, no et pensos pas.

La gràcil cambrera n’Isis Gratulls entra catastròfica, i sense els esmorzars.

—Senyoreta! El marquès acaba de fer cap d’improvís!
—Heavens, me husband, Ciset!
—Collons, malament rai.
—Fes quelcom, vols?
—On m’amagaré, Foteta, on? La puta finestreta penja damunt el vall amb els esquals molt queixaluts.
—Hit the floor, hit the fucking floor.
—Vols dir sota el llit?

—Exactament!
—Uf.

Érem als llimbs de l'hipogeu, com tartranys tot entortolligats, o llimacs tot entortolligadament barrejant-nos els mocs, quan irromp en Totplegat, el marquès.

—Només hi sóc de bòlit, en un tràmpol; hi vinc al promptuari a proveir'm d'adient matràs; demà dematí l'envit.
—L'endemà hi haurà el que hi haurà, carquinyoli; per ara desplega'm els plecs, i carda-m'hi, deposita-me'n si pus no un petricó, una descàrrega de caldéu.
—Massa compromès, Menfot, massa compromès; seré aïna morterol badant gaire.
—Sempre en duels, tanta d'honor, te'n sobreïx!
—Accés de tensió coratjosa, feréstec m'impel·leix a verges, de qui les calces als garrons arreludes m'enforteixen ferotge a defensar, i els barroers agosarats a anihilar, en anodins vessants de ràpids polígons industrials altrament no gens estètics.
—Filòlegs silenciosament ressentits en esgrafiats al·lusius cadascun de tos heroics episodis no guixaran segurament conclòs ton viatge de viatjant croat, qui clafert de gelosia enciclopèdica protegia com gelós arlot, o només mig rovellat arnot, innocents plançons de cony mig clos i d'altres troncs de femelles on a sucoses fenelles hi escrivien, erudits, amb ganivets de fal·lus ben llossats (el llos refet i esmolat moltes de vegades) i tintes (de cops indelebles) de llet, els qui, enjovant els mateixos espeternecs amb que no feien el fet, ara fugiren en veure't, amens i melòdics com cucuts, bonjans i jovials com cutibuts.
—Amb el ventall ferruginós del zel bèl·lic tot ho esterròs. Ni fi ni afí camàlic no só, ni silent ni lent ni miquetes, ni amb cames de camarlenc enlloc no vaig, ans amb els tancs eriçats de mon furor.
—Doncs au bon vent, carquinyoli. Fins demà. (...) Narcís, amunt.

Amb rebregats budells i asfixiat de suor, disfressat de tremolins i claustrofòbic, el si-mateix portant en sinistre escorç esbossos d'aiguats vists ençà de perilloses baranes, el galant ix del soterrani com del canó del cony n'ixen per graus els queixals creixents d'acer i les quinta-essències dodecaèdriques que intuïtiu i penetrant suputa que al lactucari de tal parèntesi com s'hi somorgolli i els aclucalls del xuclador no se li tanquin i l'eixorbin, no hi serà ja pas en delitós rabeig, ans en càustic ofec on hi jaquirà el ximplet invent del viure.

—Menfot, perdó, mes en acabat d'aqueix arqueològic hiat, l'astoradora mel a ton gresol captiva, cap ascla ni osca a mon oscat i asclat marbre poc crec pas que estopegi ni conglutini. En un mot, ja veus que escèptic, no crec pas que altre siguin que del tot xorques mes propvinents collites. M'ultralimitava a l'exercici residual, si la vostra marquesal autoritat ho autoritzés, de ja vestir'm i fer'm escàs.
—Malparit, això em faràs!
—Tot i que tinc un sismògraf d'anomenada, ho reconec, qui si cal com pistolet o ampolla de xampany amb poc de sacseig no t'esclata o qui, si el que és ops és el contrari, reticent roman encara que tot decidís d'ensorrar's part de la vora, que ton marit vagi armat i surti en quest de violaires amb llossos i rectangles, i qui sap a son buirac els espetegosos ormeigs, ja t'ho diré, poc o molt m'enrampa. Amb la por, criptògam, gairebé, prou ho veus.
—A nice spate of indignation should follow, and yet... your totem of fun lacking technique... què val? Vés, vés cap a la teua dona. Trucaré per comptes n'Isis Gratulls que m'enllesteixi. El servei és el servei, tu baixant, ella pujant. Tu t'ho perds, per tu fots, tu mateix...
—Sé com sap la seua eminència que el godomassí de ma dama Gratulls és tan monstruós que

totes les anècdotes que ens n'arriben als esclaus dels ergàstuls de baix, mentre (i és escaiença) fem rodar els evocadors enganyamarits per a fer nevar les clares, fa no sols plausibles, marquesa, ans estètiques i tot – eines per als himnes il·lustratius que els mitòmans cantaires de l'esdevenidor cantaran i recontaran.
—I cap no es refereix al gebre delitós on se m'agreuja l'orgasme, Cisot.
—Si em sabeu poeta mig amè potser en podria familiaritzar la posteritat?
—I un colló. Au, a pencar.

A l'esmentada presó dels catalans torturats, l'anorreament dels conquerits a càrrec de botxins la capacitat cranial dels quals no compliria un didal, encara era, com sempre, en procés de reeixir. Hi fa cap en Cisell.

—Hi vinc (hi argüeix autodidacte) a trepar-hi i a piconar-hi no pas cap rebuig incoherent de bandarra carnavalesca, ans qualque col·lecció de ben estructurada fauna només molt matisadament jerarquitzada.

Eufrònia Tomàquet, la seua dona, li surt al pas.

—Abans no em foti monja, Cisell, demostra potser la traça d'un rat de qui el neocòrtex epigenèticament adquireix l'habilitat del mos trobar – el rat, rosegador la pregonesa de la irracionalitat del qual hom inferirà no gaire inescandallable, la llepolia sap ensopegar al capdavall del laberint, i tu, qui, com l'ardu trobador, bordó a bordó, a cop de llengua, no maldes fins que no et llencen els malparits cap ranci rosegó, tu, suposadament amb accés a les alçades, prou bé fotries si mai prou tost t'afiguraves, belleu més viu que no un rat, amb els ben diàfans binocles d'un sensori humà, cap lúcida solta al trencaclosques on ens migrem. Ací baix, ja t'ho diré, hom s'hi cern traslladat en vinagroses polsegoses cendres.
—Eufrònia, fillastra, tot fos tan fàcil! Té un marit molt recte! Pots regraciar els fats que mai et torni mig viu, com avui.
—Mostra-li ta besunya i potser trobarà assats bona ta preguera.
—O em denuncia per irredemptista que el migjorn irredempt molt grua a reanimar. I m'esclafen la closca com mol·lusc; amb caires de calaix et vinc llavors, paral·lelepípede aplanat qui ningú no desaplanarà. Taüt de manguis mateix.
—Deshonest facsímil de fula pel·lícula m'encolomaries, tu qui sense closca nu mocós cargol li ets i prou.
—Sense closca i tot, aixafat rai.

Cridòria els atueix. De musclos a mussols.

—La marquesa és morta d'un atac d'orgasme, què farem, què farem.
—Isis, què dius!

Monestir inèdit, tots callàrem. Quin compendi màgic no assajà d'abatre-se'ns. Clamà al cel el duo de vídues bordes. Correctes llagoteres corregueren devers el patró. Emeses nèmesis, sort que no el trobaven enlloc. O de les fictes recances se li morien entre ses botes ferrades, o ja es fotien el seppuku amb la barrina al capdamunt de son elm prussià.

Amb disciplina d'hoste garneu, en Narcís enraonies de moltons desballesta; les tracta, les enraonies, com potentat qui a tentipotenti tipifiqués, d'erronis, lleigs, fal·laços, inversemblants ans barroers símptomes de xacra mental o follia. Colpidor forneix reguitzells de bones raons per què la qualitat angoixosa de la nova també pot ésser vehicle per a l'emissió, en lúcida passejada per les lluents arestes, d'eriçades albíxeres.

—Per comptes d'estertits, tetanitzats, conreéssiu de cop-sobte tots els adés enfonsats desigs. Car prou podeu. Titlleu-me de tipus optimista, mes prou m'és vijares que els nous cartells ni serrells de nostra situació serven millor aspecte que no pas suara. Com la vella mor, s'esvaeix la càrrega , com digué, proverbial, en Xopi. Obit anus, abit onus, i au. La dictatriu la dinyava, visca la llibertat. Cert que roman l'altre. Com tornarà de negar xitxarel·los com moixos amb l'aclaparadora superioritat de les seues panòplies amuntegades al promptuari sumptuós, car és llordament ric, fiquem-hi messions que el sotrac l'ensopega nogensmenys molt tòxic. Saliveig llefiscós ara li raja, s'ha degut tornar (potser només transitòriament, transitorietat que caldrà aprofitar) tarambana.

Dalt al dormitori mortuori, es projectaven al sostre oscil·lacions d'horabaixa. No hi és tot ni de bon tros el patró?

Home, ves! Les diferents àrees de la seua façana inspiren elusives diagnosis. És el paio en delicades negociacions amb cada quàntum vacu i pèndul de les seues antagonitzades sensacions, o solament unívocament somnolent?

Ho sabríem si entràvem a son sensori, mes com?

Dissortat llegat; per causa de la peguesa crònica dels nostres avantpassats no en sabem gaire gens, de llegir trastorns reflectits coetàniament als visatges molt més críptics dels acabalats. Allò que diries que fos malenconia, car hom indueix i concep que l'absència sobtada de la parella d'un hom desprèn qualque mena o altra de fretura tàctil, podria també ésser que el vernís rosegat o espuri cosmètic amb què la cara se li disgrega fossin senyals d'embriac, encavallaments enjogassats dels ratolins i les arnes de l'anestèsia etílica (em sembla que se'n diu).

La sumptuosa ogressa s'ennuegava, s'ofegava, feia l'ànec entre els pipiripips del verd madur del seu esclatat orgasme. Esplet degut, deu pensar l'home. Se li ha acabat patir. I qui matarem demà?

—Oh, senyoret, quins psíquics estupres ni ràtzies morals no espargeixen els mítics desastres, fa?
—Ah, Isis, sí.
—Les atzaroses seqüències cremen marques vergonyoses a les pells esborronades de les diferents dimensions esbarriades pels fragmentats universos, i invasors fantàstics, en monòtona promiscuïtat, grotescament constants, fútils perversions durant oblidades centúries s'enderien, fantasmals, a promoure urbi et orbi. Viciats, aviciats, resclosits, florits, enrancits comunistes serven vàlues psicodèliques de prolix alcohòlic, mentre naltres, taciturns, ens triem i garbellem, molt com cal, concisos.
—Tu ho has dit. Escapçats, assassinats provisionalment per les circumstàncies, som trofeus o víctimes fetes obres d'art qui, indubtablement, els elfs dels ecos de l'hòrrida predestinació llur territori decadent voldrien que intoxiquéssim, cínicament desconfits, durant anys i panys. Doncs saps què, que es fotran fotre.
—Ah, molt marcial capitost, quin geni, quin estrateg! Nafrat pels ganivets embrionals de la

desil·lusió, amb quina rabiüda simfonia, amb quina bulbosa embranzida, no rebutgeu tal excepció! A l'iridescent cresp oleaginós de vostres llavis, ah si tenaç hi podia estampar un anguniat petó! Pujaré al podi amb mímica prou de qui serva ardu equilibri i com qui esventa pinassa un fotré per etivocació un parell de mastegots.

—Ah, lúdica lúdrica, amb quin musament no em fas desdenyar tos bullits llavis! Ara, si amb la rabida rabent raptada transida llengua les vàlvules no em llepessis, belleu, qui sap, entre els sotsobres del plaer, t'atorgava, mig marejat, qualsque privilegis.

—Comparsa de poc preu anc no en fui, ni mai no en seré, general! O tot o re. Mateu-me ara mateix o al tron ascendiu-me, pompós, nauseabund.

—Som-hi. Sempre m'han altat els arquetips irracionals. Sembles tan eixelebrada, enze i carallot com la dona qui em fou. Has sentit a parlar dels empelts fecals?

—Hò.

—Hom met l'estront d'altri als budells del recipient receptor; excel·lent tractament, diuen, per al molt infecciós clostridi de la diarrea perniciosa. Doncs això mateix. Com d'esquer a l'ham si el tauró de la mort se t'hi cruspeix un cuc (no cal ésser morós lingüista ni químic clapotejaire perquè mai et beneeixi l'aurora eruptiva del pensar tampoc que) el que hi és ops és un altre cuc. Tu seràs mon altre molt íntim cagalló.

I així és com la nova marquesa de Totplegat no es diu na Menfot, es diu n'Isis.

I fluctuaran les dècades apòstates i a les cansades òrbites els creixeran ambulatòries epigenètiques cames, abans no pereixin les sospites dels nans psicòtics que tot no està muntat al món perquè ens toqui sempre, Narcís, de mig morir'ns de gana rosegant i gràcies tendrums abans mastegats pels esquirols, de qui les botifleres atrocitats ens mantenen a letal ratlla, no fos cas. Convictes de la nostra viciosa insignificança denegarem desdenyosos tot mite de progrés, i amb uns quants de minsos arabescs ens desfasarem cap a l'altre de món, on hom pronostica que tampoc no hi manquen els microbis addictes al canibalisme més dogmàtic. Així que aviem els esbiecs de consuetud i dormilegues com pansides orquídies no perdéssim pas els estreps, no fos cas, tornaré a dir, que fos cas que tot s'empitjorés. Paciència i empassa't els gargalls com si fossin xavalla.

Una estoneta somià en Cisell la vana truita que qui sap, si s'hagués mort el molt colt senyor assassí, potser la Menfot no se'n fotia gaire, i llavors, havent cernuts els innombrables postulants cardaires, el triava triomfalment.

I sor Eufrònia, què? Doncs la Tomàquet, rai; no val a badar, ella. La mala xinxa es féu, com predèiem, monja.

Al convent, anar fent, sense cansar'ns-hi molla. Els de l'hàbit molt beat fem cara de ruc mes prou la sabem llargueruda. (Cal respectar els qui llonga la sabem, fora que en el procés del triar la bona vida ho fotéssim fotent, com foten tostemps els *infernals,* por a altri, i sobretot a la canalla.) *Més val amo inventat que no pas amo obligat*, diem; l'inventat el fas content amb tasques inventades, amb obligacions "morals", és a dir, de per riure, i no pas, com a l'obligat, cru pencant-hi de diari i de valent.

I amb absurditat d'anòmal abegot escaugem, repetitius, el mateix domini naufragat. Que la estructura entri en ignició o s'inundi tot, tant se val, la mateixa frustrada emoció furgarà sense treva a l'oblic, relicte, subversiu, embolcall. Què t'hi trobes mai? Agra Eurídice entre els acrídids. Abstret oceà de sorolls esmicolats. Cohorts guspirejants als ambres del subsòl.

Mormols de cerimònies i milions i milions de peus sibilants. Grills commiseratius que et saben adolorit i ranc ranc ranc.

O irrisoris entreteiximents estel·lars. Infames focs follets d'animetes afollades. Objectables, planetaris, cargols – llurs banyes oracles. Evita doncs de permetre't tota eloqüència, closca de buidor, que prepòstera sagnaria, colpida, com si t'hi treballaven obstrèpers metal·lúrgics. Defectes de qui a la defecció s'ha afeccionat, closca on et vulguis, trobaràs d'ara endavant asclada en escruix, sense remei.

Cap palp ni antena et torna mot que no sembli injuriós. Firmament avall, llimac sens crit, impetiginós.

Çassús, jafut, vessut, rellisca't en moc mig eixarreït i no gosis ni el xiuxiueig. Ans eviscera't disbauxadament dels càustics amulets del cretí. I amb tacte i ubic, sucumbeix paral·lelament a la delinqüència i la revenja, i arrisca't a l'eclipsi patològic, i a la geròntica negligència.

Car respirar, res; respirar sempre fou faula.

Massa palesament pecant de presumptuós, s'ha adormit en acabat.

Lacòniques se t'immisceixen certes resistències a la brutal existència. Gripaus se t'arruguen com partícules essencials a les llefiscoses costures de l'esquàlid joiell del viure. Quan ronques ressuscitaries la contreta mosca qui marina al vi avinagrat. A la cuina les llavors que voltaven un dels buits atuells que s'erigeix en ídol han germinades en servil humil adoració.

Si això no t'és prou al·legòric, capdecony! Mongetes, cigrons, llurs mans implorant, llurs llavis o colps imprecant. Hi xales, hi xales.

~o~o~

El cosmonauta Narcís, arestut neuròleg qui a les plantoses assistents sanitàries estranyament diu de *llur*

Com l'espiga, arestut; com el pot de la pega, geperut; com el subversiu, melsut; com el polític, barrut; com el crani, boterut; com el món, força fotut, i, com el giraf, rai collonut… sóc el savi Narcís, qui adu pot, si molt convé, com ruc i babuí, de braire, o d'escombrar com escombraire; com inic i nic cuïc, de xiuxiuejar; com cucut i puput, de xiular, mes mai com cap jutge de jutjar.

El prominent neuròleg, quirúrgic paladí qui, alhora abandonat a èmfasis oratòries, tant et fa prismàtic allò rodó com allò monàdic et multiplica per onze amb quatre passades d'escalpel, es veu que veu el seu boldró d'infermeretes com ara qualque mena de chor angèlic çassús enjondre en un núvol lluny, molt celestial, i tot i que sempre les té davant o darrere, o al costat, en tot cas pels voltants, se'ls adreçava com si li fossin inabastablement amunt amunt, remotes, providents, vigilants, entrevinents deuetones pulquèrrimes, i els deia sempre doncs de *llur*.

El laboratori és laberint, i el sofròleg enjòlit, en càpsula clos, voldria eixir'n ni que fos per vies de circumval·lació de cervell. *Angèliques, "llur" comesa és de treure'm de l'envitricoll on em som mès ni sotmès.*

Per popes i culs, gaiatells de salvament, hi sur i m'hi orient. "Llur" popam ni culam, angèliques, angelitza'm així mateix.

Surem-hi, surem-hi; surem-hi ensems.

Perifèriques se li empelten com hipogees fonts al rude saurí. Sense ometre cap dels meandres de llur camp magnètic, l'enginyós cosmòleg Narcís, neuròleg malparit, a les dotze beutats grata'ls virtuals pruïges, i té la virtut de gratar-los-les en hipnòtics teoremes de masoquista august.

Se m'osten "llurs" cíclades i l'inefable misteri, apassionades germanes, de "llurs" sexis artefactes, les carismàtiques cícliques dècades on estic suspès, amb ferotges tintes xiroies m'encanten la serp.

Va brandar el raor llavors per a toldre d'algú el polze infectat.

Donin-lo a les garses o als bacons; nodreixin-ne si això no les esperançades herbes de "llurs" reminiscents hortets; o encara l'encenen com espelma i a les capelletes de la devoció "llur", penes i melangies es fan esvair, car qui col no dol, i qui mènada s'estripa amb flairosos parracs només condemna qui, com cullereta d'aixarop que no et deixen ni tastar, mai heure-la no pot.

No és pas son cas, mentre es somia enlairat.

Sanguinolents apiatrius, aviatrius qui foren, bugonen al rusc. Remotes invectives d'ombrívoles adolescències els atenyen al capdavall com monstruoses tortugues qui amb flors i òperes els vinguessin a rembre, redimir, en acabat de llongs atzars. Cada ruscaire, apiatriu, a frec de la mamba del metge desvergonyidament psicòtic, pomposament misogin, el pren per patològic cargol: *Carallot galifardeu banyut, tes cròniques pòstumes de tirà barbamec poc que sedueixen cap dels nostres pirates barbuts.*

I ell? Per les sortilleres eixarmat.

Ai, immaculades, que són escalfabraguetetes avui! Han oblidades "llurs" baralles al fenc, mentre els capil·lars les solcaven de damnatges i aneurismes prenys? Ai com rèiem adés, inconscients, quan associàvem les més altes vàlues a les més crues propietats de les femelles. I les despullàvem, com qui dalla i redalla, o cull i recull, a disciplinades sessions, mentre la freda vacuïtat del firmament ens hipotecava els guanys. I amb quina rancúnia llavors, angèliques, esfereïdes es raïen "llurs" conys!

Tret que elles argüien maliciosament ans li distorsionaven l'embranzida verbal arrebossada d'enyor amb la feridora referència a la planera simbologia del tolt polze infectat. D'on el metge boig pel cel perdut es toca on es tot buit, on li manca quelcom. *Vinc naquis de l'altre penjoll!*

Malfet ninot de firetes, et trameteren al cel inassolible perquè, ultracuidat iconoclasta, no t'hi trenquessis sinó sol.

Virat en inofensiu estaquirot qui se somia voltat d'angelicals minyonetes i transformistes cargols, de cops et copses acomplert i lluminós en distrets de milers vidrets.

Regirant escombraries a la percaça de l'objecte d'art, t'hi trobes un vidre trencat; percudit per la llum, sortilegi! Damunt la pols hi dibuixa una imatge llargueruda que es resol en moltes d'escarranxes arrenglerades de dalt a baix, perpendicularment, com escala on els conys són els esglaons i que mena, ara al centre del solell, ara al cor del pinyol incandescent dels orcs. El nas se't tornava eburni d'aitant fitar-hi, immòbil, captiu. Davallarà cap gralla pensant-se que és pastís. *Car si el desesperançat contempla fer, és l'esperança qui duu a assaig d'acció*. Contempla-la menjant-se't.

Quan al centre del cervell ja en rebràs, de son bec molt escarrassat, la fiblada, desperta't doncs i posat a pencar-hi curosament; quin quadre més magnífic al capdarrer no n'obtens si assoleixes de fixar-lo per al romanent.

Tot allò que em manca, tot això que em sobra (va dir, odiós), *L'univers excedent, sapastre varengatge innecessari on, dut pel vent roent de les flames, només hi pengen paperots cagats… que l'absolut foc imminent tost s'endurà; construcció monstruosa que en un no re, això rai, fotrà implosió.*

I retruny al buit el seu crit angoixat. Esdevingut, en tràgic molt apujat, en Pòl·lux mateix, tot just esgargamellant-se, a tesa cremat.

Vicari, onerari, substitut, suplent, tapaforats, merdacaner, apoderat, dolor ultrancera de membre fantasmal d'oprobiós esguerrat!

De sobte una altra vegada, la vergonya! Amb el cagalló a mig penjar i la mòrbida angúnia de poder saber trobar un indret on defecar ara entre tanta de gent sorollosa (*here comes the mob, monitoris ominosos trepigs abassegadors d'irritant poixèvola voluda*), qui se'n riuen potser de qui? D'ell…?

I m'havia omplertes les butxaques de cargols gegantins de Borgonya i tornava tot xiroi cap a ca, cap al cau… quan tot d'una en una clariana un bri enfonsada hi veig l'escena encantadora d'un ball camperol – en romanc embadalit, la dolça rítmica musica és tan embruixadora que adu els cargols se'm fiquen a ballar part les butxaques – t'hi deuen ballar en gràcils parelles hermafrodites com els mateixos ballaires a la clariana del fetillat bosquet, on enyorat follet hi fores flameta que només apagaren amb l'espetec del macabre caçador.

Follet doncs qui es dissol en foc.

~o~o~

Homes perduts qui caminem entre vies

Quan vivia amb mon padrí i ma padrina, ell, aleshores cap d'estació i únic encarregat ferroviari d'un poblet petit de la Segarra, el vaig veure, en aquella avinentesa on, d'un dels escassos combois que s'hi aturaven no en davallés un home estrany i parat, l'hi vaig veure, dic, llavors enraonar novament amb un cert toc de filòsof... que potser (confiem-hi) he heretat i tot.

El tren bufà enlluny, no sé pas si cap a Barcelona o cap a Lleida, i l'estrany romangué no diré pas a l'andana, car a Freixenet encara no en teníem, mes sí a la vora de les vies, solivern, perplex, perdut, i d'aquesta faisó, distret pel seu destret, sense pensar-hi, va passar entre vies, i, serpentejant una mica, dubtós, adés se n'anava quatre gambadetes enllà, i en acabat se'n tornava, quatre gambadetes ençà, tot tentinejant, entravancat per les felipes, ara doncs desfent el camí.

Mon padrí, amb la banderola vermella embolicada sota el braç, havia fet continent d'anar-se a amagar dins la caseta, car prou érem a l'estiu i la calor espetegava (què devia ésser? cap a migdia?), quan se n'adonà que aquell home no se'n sortiria.

—Déu's guard, mestre. Qualque contratemps? Quelcom que no rutlla?

L'home estrany, amb cara de patir rai, vull dir, com ara angoixat, ple d'angúnia, doncs, va respondre: —Qui sóc? D'on vinc? On vaig?

—Home, per què no m'ensenyeu el bitllet?

—El bitllet?

—Així sabrem segurament de quina estació no veniu, i pel preu o per les marques i incisions (i potser hi ha el nom escrit i tot), endevinarem on aneu.

L'home perdut semblà caure-hi. —Ah!

Es guaità el cos com qui s'hi cerca una butxaca.

—Oh. Només em reconec pels vestits! Ara sé qui sóc! Sóc el qui porta els vestits que porta!

—Ho veieu, home? Tot fos tan fàcil!

No dic pas que mon padrí no aixequés l'índex de la dreta com ara qualque mític Sòcrates o altre llavors, tot explanant el cas ben explanat. Ça com lla, si fa no fa, contestà. —Prou, prou, això rai; escolteu, tots ens reconeixem pels vestits; sense vestits, poc sabríem qui fórem; ens llevem, ens esguardem a l'espill, diem: *Què és, això?* I no et saps reconèixer. I llavors, tot encaparrat, et vesteixes d'esme, i de casualitat, de cua d'ull, o fermament, perquè ets un presumit, et tornes a esguardar a l'espill... ep, i si s'escaigués que no t'hi esguardaves, potser la dona o el gat prou t'ho deien, qui érets. Fa ella: *Casimir, no t'oblidos d'endur't la carmanyola*. O ell: *Mèu, mèu, Romeu?* I encara, si vius sol, tant se val, surts al carrer i cap conegut tard o d'hora te n'assabenta; et diu: *Què, Francesc? cap a la fàbrica?* O: *Carall, Duard, sempre tan mudat!* I automàticament us guaiteu què porteu, la granota de la feina, el complet ben planxat, l'uniforme de director d'orquestra... i encontinent sabeu qui cony sou! I doncs això: Tant si és l'espill, que us diu el secret, o qualque altre animal, en pic us veieu vestit, tot us revé, vull dir, la vostra identitat, el vostre vós mateix ocult. Home, l'espill... l'espill tanmateix és el millor remei, l'espill, l'espill. T'hi esguardes ben esguardat, i et dius: *Doncs hò, i tant, aquest dec ésser, bomber, boquer, mecànic, florista, metge, sabater... altrament per què me'n vestiria? No som pas a carnestoltes.. ni és pas que sigui el vespre i me'n vagi a cap ball de disfresses... i bisbetó, què? tampoc* (tret, és clar, que de debò sigueu bisbe, i llavors n'anireu vestit i tindreu un maldecap addicional. *Sóc el bisbe Olisbe?* us dieu; *o sóc el lladre Silvestre qui s'ho vol fer veure? sóc el guixaire lleig Morer qui se'n va de xeflis i gatzares? saps què? correré cap a l'armari i hi escorcollaré, no fos cas que tot el que hi tingués per a abillar'm fos bisbètic i supersticiós*... i llavors és segur que vós sou bisbe, un bisbe canònicament certificat i tot allò... mes aquest, ja us ho diré, cal ésser malastruc, car és un cas molt raret). Així i tot, posem'ns-hi bé, esderneguéssim'ns-n'hi una miqueta pus, car només hem resolta la meitat de la incògnita. El vestit us diu què sou, mes encara no pas *qui!* Cercar-hi cal; guaita-te'l ben guaitat. Qui altre duu aquest vestit? Tots els bisbes van vestits si fa no fa, tots els lladres més o menys emmascarats, els floristes tan manoquella-fluixa i perfumadets, els sabaters amb els esclops tots enllustrats... I ah que benauradament aleshores t'hi trobes, a la roba, un tret reconegut! un set sargit, una taqueta, un descosit, un botó que balla, una trinxa baldera, un trau a la butxaca esquerra... quelcom curiós i únic, i que et dispara el record... I et descobreixes! *Ara sé qui sóc: Jo! aquest sóc jo! quina il·lusió!* Ho veieu? Doncs així mateix vós. Vós sou vós perquè aneu vestit com aneu vestit: Us hi reconeixeu! I ara que us sabeu vós mateix, ara que us reassumiu, sabeu doncs d'on veniu, i, adu (molt més pelut), potser i tot on aneu. Au, més tranquil?

Estranyament, en aquell moment feia cap, esperitat, un exprés d'aquells que no s'aturarien mai ni pensaments a una estació tan petita i, us ho voldreu creure, l'home perdut, encara entre vies, féu un petit signe amb la mà i el bòlid roent (vull dir, la locomotriu boja amb el grinyolaire reguitzell de vint o trenta vagons darrere) s'aturà en sec, i això un ditet abans de no fer bocins aquell incoherent estaquirot, aquell estrany titella qui suara desesperadament s'enyorava i llavors, potser mercès a les raons mon padrí, s'havia sobtadament i feliçment retrobat. Dit i fet, l'estrany pujà al tren, i ell i l'aparell esventat es foteren fonedissos en un tres i no res; l'estona que feies una guerxina i et perdies l'espectacle insòlit, *hum!*

En romanguí encantat. Llavors vaig capgirar l'esguard cap a mon padrí. Mon padrí es llevà la gorra i es gratà la clepsa.

—Segur que si els anava despullat, ni la màquina ni el qui la menava no n'haurien fet ni cas. Saps què, marrec? vigila mai a despullar't gaire, i molt menys del tot.

Aconsellà: —Car despullat esdevens genèric, i llavors, perdut en l'anonimat, escateix-te, pobret de tu... sobretot si qualque malparit t'ha pres els vestits mentrestant... o te'ls canviava pels seus... i ara, transvestit, quin conflicte de personalitats! No, no; samarreta i calçotets sempre damunt i sempre ben marcats, si més no amb les inicials.

I amb això entràrem a la caseta, a beure-hi un rajolí del selló del racó, i a guaitar-hi endormiscadament les flors de la finestra i els meravellosos insectes segarrencs, amb llurs vestits tan brillants. Ma padrina, re; devia encara fer la migdiada, gitada al llit amb el cul enlaire; no era gaire canallera; no me'n contava de cap color; s'estimava més de jugar a naips amb les altres diguem-ne caramaseres i riure-se'n alhora de valent de tota mena de xafardeigs del cardar; totes plegades múrries rai; no pas gens filòsofes ni serioses, com el padrí i jo.

Mentre passàvem cap a la finestra del davant, amb el rellotge, els itineraris, els feixos de butlletes, i sobretot, al faristol, d'on penjava el llapis màgic, la bigarrada llibreta estesa que era en realitat el diari d'esdeveniments i de passatges rutinaris (trens fantasmes doncs exclosos, no fos cas que ens prenguessin per tocats del bolet), en passar-hi, dic, mon padrí cobrí una mica amb una flassadeta el cul de la padrina. Va dir: —Cal mai no revelar del tot el formigueig immund que la roba no tapa.

Doncs en fi, sí ves. L'antiga esdevinença m'ha revingut a la memòria per causa del fet que... O fiquem-m'ho més planament... Que hi pensés avui, en el cas curiós que dic, ha vingut del fet, sí, que aquest matí mateix, en llevar'm, novament ni me'n recordava qui fos. Com els esbalaïdors insectes segarrencs, em creia haver soferta qualque sobtada metamorfosi i amb quina fal·lera no necessitava doncs trobar'm, emmirallar'm en qualque estany o tollet, i veure'm de què cony anava vestit.

De filòsof. Ho he vist a l'espill. I ara sé doncs qui sóc: Cap; cap d'una cosa o altra... Ah sí, d'estació; d'estació. Amb un petit signe molt vestit de significat (potser aixecant un mític índex socràtic, potser amb un senyal vermell de banderola desplegada) puc fer aturar d'espetec cap tren de bogeria, per adelerat que el capdecony no vingui. I puc doncs dir, sempre que em llegui ni em vingui de gust: —Conya i ludibri, prou per a avui. S'ha acabat, tu, s'ha acabat. Demà, ja ho veurem...

~o~o~

ah il·lusori! buit fal·leram!

ah la llibertat!
em llençava de tots els ponts per alts que no fósson!
i nedava contracorrent al llarg de cada riu...
fins que ai!
ineluctablement arribava nedant on el riu
havia esdevingut *privat!*
i hom me'n fotia fora fastiguejat i a empentes o a escopetades

llavors amb els darrers estalvis em comprava un cotxe
i ah la llibertat!
com enfilava carreteres que semblaven sens fi!
... fins que no me n'adonava que sempre anava
devers el mal indret
i calia doncs desfer camí

tret que la carretera equivocada era de direcció única

pujava doncs al primer talús faitís del cru terreny d'enmig
de les carreteres paral·leles i contràries
perquè pogués potser llavors bo i davallant enfilar'm a l'altra

tret que a l'altre cantó el talús era espadat
era alambor precipitós
era rost penya-segat sense bermes
i temia caure'n amb el vehicle o sense

i estavellats i fets mil bocins
i mil vegades trepitjats pel trafegós trànsit de baix
què en trèiem...?

d'ací que calgués abandonar el carregós vehicle
a un forat fosc de garriga i obriülls
ara que s'atansaven a cantó i cantó els sorollosos tractors
dels qui plantaven i desplantaven
el terreny d'enmig i m'hi voldrien
molt enfellonidament
fora

ah la trista llibertat
de viure sense vehicle
sense un sou
sense teca
sense teulat!

i ara ja no vaig enlloc
i on passaré la nit...?

nit freda deserta angoixosa
ni quina bèstia no se m'hi voldrà cruspir de cop-descuit...?

què vol dir ésser lliure?
vol dir anar sol i perdut
sense casa
sense indret
rostant rocs...?

tost pudents parracs esdevenien mos vestits

saps què...?
enlloc no seré re així

m'he vestit doncs només amb una cremallera
que penjant-me del coll

m’arriba fins al bec rebregadet del pipí

faig veure que vaig vestit de pell de cos
(mercès a les pluges tampoc no gens brut)

i ara ui!
rai que haig trobada feina al circ

hi sóc qui de les anguniades feres en neteja les gàbies
en trec amb forques i rascles el fenc immund
les serradures cagades

i dic rere les reixes
a les feres sovint tan esperançades
amb llur va fal·leram per la llibertat
que prou poden prou poden...

prou podeu
prou podeu!

car l’únic que és bo de la llibertat
és l’esperança de mai heure’n

car cert que en pic l’heus
què...?

on vas llavors?
on dorms?
què menges?
qui et vol...?

fora tot hi és privat
tot hi és ja pres

n’hi ha prou (crec) amb de trast en trast
fer’t córrer la cremallera
i exposar’t als elements

l’il·lusori fal·leram en tindrà prou...
n’estarà tipet.

~o~o~

Orfes de fill

Féu na Fura Marella: “Hi ha gotes a l’orient.”

En Gaietà Lluert aixecà els ulls cap a la finestra que guaitava a llevant i va veure que de debò les fosques bromegueres ja es descordaven. Va dir: “Els viaranys pedregosos de la virtut envaeixen ans s’immisceixen blanes intimitats endins del santuari de la llar. L’oceà primitiu dels bacteris i els jocs petroquímics que els geoquímics troben tan divertit…”

–Els bacteris hipertermòfils, vols dir?

–Collons, i els altres.

Na Fura amb el croc de l’ungla del menovell es desencastà cap bri de tap eixarreït al vèrtex dret de l’oronell esquerre. Els seus ulls de lluent gaieta, zelants com els de l’urubú qui dalt la capçana de l’acàcia nua, estalviadora, puada, per la fil·loptosi atesa, semblava fitar-la, o belleu qualque coloma occídua, oculta, qui sestegés dalt la teulada, penetraren la penombra, es posaren damunt els ulls esbravats d’en Lluert.

–Cal ficar cloenda al traspàs del teu fill, Gaietà –recomanà, pesant les unces d’unes síl·labes que sabia cabdals si volia doncs no irritar encar pus la depressió del seu home–. L’acte luctuós ens duu a l’ocàs.

–L’enlluernament dels cicles i els segles… –va dir ell–. I els sengles inèdits descomptats d’al·lusions incomprensibles tant de banda dels ètics i religiosos com de banda dels absurds i científics…

Desvià na Fura Marella: “Saps qui no em diu ni ase ni bèstia, i passa de llarg amb un insolent tomb de coll, fent moms viltenidors, amb pocs o gens pal·liatius, ans trepitjant massa fort, en palès abús de les llambordes del carrer i rajoletes de les voreres?”

–Qui? –En Lluert, un tremolor de genolls se li instal·là de tal manera que els ossos li aviaven petits gemecs i tot; féu veure que ni se n’adonava na Marella.

–És un addicte als mitjons massa cridaners, ja t’ho diré; en portava uns tots plens del mot molt carrincló: *Núm. U.*

–Sempre tan xaronament presumit!

–Has endevinat de qui parl, doncs? La seua dona…

Glopejà sonorament en Lluert. Aquells dies es veia amb la dona del metge Arenys. Havien jaguts plegats durant els mesos abans de l'assassinat del petit, i ara, al cap de cinc anys, feia un parell de setmanes que havien represes les relacions.

–...amb aquells pits repulsius seus, amb els mugrons enmig, sempre apuntant-te als ulls com dits escapçats, com monyons de dits vist en escorç... i això que n'Arenys me li els li feia les mil-i-una... els ha operats milers i milers de vegades, els li ha trets tota mena de tumors, i els... els li ha omplerts de màstic, i...

–Prou, Fura, si et plau!

–Psè, et penses que em fa parlar l'enveja, que estic obsedida en els pits senyorívols de la senyora Fineta! Doncs no vas pas prou lluny d'osques, fillet!

En Lluert se l'esguardà com si la seua dona fos irrecobrablement boja. D'ençà de la mort del fill, d'antuvi tan emmurriada i pansida, i llavors de sobte tan plena d'empentes lúbriques... esfereint els amics, despullant-se enmig de la saleta davant l'Arenys, davant en Tamarit, davant els companys de la feina... tocant-los i grapejant-los sense ni com va ni com ve les cebes... sospesant-los els collons... volent-los besar els traus del cul... xuclar-los com orxates les vastes lleterades...

Renoi, doncs tan entenimentada com era abans... i ara, pitjor: En societat no mirant-s'hi gens, les seues apujades de to més i més apujades com més gros és el peix gros... quin avergonyiment per al marit... i sovint se li desencadena amb tota mena de bajanades d'àvia fluixa del cervell, febleses i estovaments del senderi, deliris de manxiula i d'altres emplastres per al cony...

Claferta doncs de manies, les mans nervioses sobreeixint-li d'andròmines i foteses inútils, i ostant i foragitant amb flits pudents esperits invisibles, empenyent fora de casa eteris hostes malvinguts... o tractant de desglaçar glaçons de plom a les aixelles... o fent-se la llengua "flairosa" mastegant cagarulles de conill... o injectant-se el moll raquidi amb llimutges de força tonalitats per a "llampurnar iridescentment"... o tornant a esdevenir "verge" clavant-s'hi repulsius "sucs d'angelet"... I... omplint-li la carmanyola de peixos podrits... o... i aquest era el nadir de llurs relacions darrerement... carismàticament tractant d'aconhortar-lo fent-se créixer els pèls a tot el cos, adu aplicant-s'hi llefiscosos tricògens, al capdavall "*perquè volia que així ell tingués millor coixí...*"

–Què llegeixes?

En Lluert s'esverà... El paper que feia veure que llegia mentre rumiava tot allò era un paper en blanc... Dissimulà, entristí el visatge... "És un paper buit. Com buida és la meua ànima, Fureta. El sentiment de pèrdua… tot i que meravellosament arcà… tanmateix se m'arrapa ferrenyament als teguments com aquella tesi que vaig sentir de jove i que em va convertir al comunisme, al bo, al bon comunisme, únic remei per a la humanitat."

Na Fura Marella s'havia despullada. Es fregava amb sucs enlluentidors el cos hirsut: Era audible el fregament. El col·lotge que es duien els pèls electrificats pel febriment es manifestava en guspires i tot. Les espurnes en la penombra dibuixaven lletres.

–Tothom pateix embolics de què avergonyir-se, Gaietà. Fins els aristòcrates més hipocondríacs o els homeiers més freds arriba un jorn fosc on se n'adonen: Llur esperit els argüeix que aquell embolic amb aquella dona lletja i llorda, pudent i tifa, era quelcom que només duria la ruïna al cos ans la ràbia a la societat… Ningú no presumeix dels embolics fracassats… només algú malalt del cap fóra prou obstinat per a…

–Sempre has set una dona d'idees elevades, Fureta! D'idees lluminosament amples! Si algú fos al puig de Gibraltar i tu fóres a Alger, dalt un terrat, pensant les teues idees més elevades, el gibraltareny veuria segurament un pampallugueig com qui diu màgic, unes llumetes semafòriques… unes xàldigues espetegoses com les que aviaven els tramvies…

–Acarona'm, làctia. Acarona el cactus, Gaietà.

–Ara vinc, dona. Primer volia cancel·lar aqueixos xecs que…

–El cactus lacti de mon cony, Gaietà…

–Ara… Haig de fer amb el raor unes osques a eixa pota de cadira que construeixc al taller… se m'eixugarà a la biorxa l'epoxi i…

–Què és, aqueixa angoixa, Gaietà? No em diràs que et faig fàstic!

–Exactament l'oposat, Furona. Per circumval·lacions insospitades, el meu cervell s'enyora com l'amant auspicial enyora el codonyac als llavis de l'amada; s'enyora el meu cervell de la teua mel de caqui… però saps què em demana encara més fort, a baix al taller, la conversa de la pedra tosca i del paper de vidre… els mobles volen atenció ara mateix…

–Els mobles, Gaietà?

–Prou saps que decorava l'interior d'una ampolla de ginebra amb un vaixell naufragat?

–Activitats rai, pel que veig.

–Amb pulcritud, tapa't, donzella. No fos cas que cap espieta espiés per les finestres...

Na Fura Marella, nua i esborifada, se li atansà. Ara ja duia al pit catorze o quinze pits, vull dir, mamelletes com les de qualsque bestioles mamíferes on les femelletes, penjarelles rai, mamelludes prou.

Les metamorfosis d'aquell home la deixaven embarbesclada. En acabat del funeral, son marit adés doncs tan filosòfic, adoptà el laudable posat d'esguardar-s'ho tot amb saviesa, de gaudir dels petits goigs: Els ocellets, les floretes... mes llavors, llas, nogensmenys, se li enfonsava en la depressió més fosca i pregona... de sobte, se n'anava al banc i en treia una quantitat bestial de calers i se n'anava tot sol de viatge... s'estava tres setmanes sense dir res... ens el crèiem suïcidat dalt de tot de qualque turó inhospitalari... quan... tot d'una... trucada rai... i ens deia, a frec d'ofec, que era a Nevada... jugant-s'hi els naps i pistrincs... o, portentós, et diu per telèfon que li n'ha esdevinguda "*una de grossa*"... t'esfereeixes... el veus a l'hospital, mutilat, fet malbé, mig amnèsic... quan se t'esclafeix a rialles estridents... *m'he casat bígamament a Nevada... i llavors m'hi he divorciat... i llavors he guanyats milers i milers de virolles*... i et parla de noves receptes de cuina... freginades de tritons amb larves de cigala.... foscors se'n segueixen.... ha "*escrit al congrés*"... vol que tothom "*usi el bec i aprengui uzbeq... la llengua del segle vint-i-u i mig!*"

I ara... i ara... aquesta dèria pels mobles fets a baix... la punyent reverència devers els moblistes... els programes vists a la televisió sobre les col·leccions antigues, corcades... les visites a museus... el badoqueig davant l'ordinador cercant a la xarxa, l'internet, els millors i més nobles mobles de les èpoques diverses... la vehement fascinació amb les fustes, els vernissos, els epòxids...

–No siguis carallot i anem a dormir; a aqueixes hores te'n vols anar a arreglar petges de cadires?

–Mes val que t'hi acostumis, Fura. La mà se'm trenca cada dia més a favor d'aquesta colta activitat, tasca gairebé sagrada que recíprocament m'escull de nou profeta... No vull espaiar-me en sonses teories... Mes saps que proliferen darrerement, molt erudites, les anàlisis dient que qui no s'estima els mobles mostra doncs senyals molt accentuats de demència, de personalitat que s'esfuma i esvaeix a trencabranquetes, a velocitats esfereïdores, atès que el seient cerebral on la vel·leïtosa s'ancorava, podrit ans malmès, es desfà en corquim, en serrill de no res...? Que hom ha descobert, saps, doncs, que de tots els nostres avantpassats, com més despreocupats amb els mobles, com més privats de mobles, més perents, ço és, més fàcils a perir, més prematurs en llur mort... ans, damunt, més animals, més simiescs i, com dic, poc duradors... i, no cal dir, en conseqüència també molt més ximplets, pecs, betzols, sense senderi ni cervell, ni seny ni pesquis ni xaveta...

Se li embarcava de bell nou en maniàtiques tirallongues. Na Marella va haver d'endurar el discurs. Això rai, ella rai, era una dona forta (segons propi parer); les ratlles frontereres de la seua endurança creixien amb els anys. Paciència, què hi farem.

–L'univers, Gaietà, viu aïllat en el buit. Te n'adones, doncs, que fóra pestilent de voler consolar qui perd un fill amb historietes de fustes i epoxis, i no sé pas quins altres balbs, fats, reguitzells d'oradures més no m'has endinyats? La vida és curta com sedeny i el de més del que s'hi escola és molt corrupte pus. Les conseqüències morals del teu capteniment, qui sap, enjondre, d'ací pocs terrenys de temps, t'adverteixc, qui sap, dic, on et duran! Hi ha assumpcions que hom assumeix anys i panys, i al capdavall què...? Hom s'hi troba no re. Aigua tornada vapor que, evaporat, es dilueix en el tot; introbable mai pus. Com qui es creu que trobarà qualque tresor al cor d'una muntanya de glaç... i... ha ha hà!... esdevé divertit fòssil embogit... amb un cervell estantís on cada neurona ha espetegat com vidre prim.

–Vés-te'n dalt a dormir, Furona. Ara mateix pujaré... esvaït el desvarieig... net i pur. Em rentaré les mans amb lleixiu i tot.

Ara ho diré. Llur precària coexistència hauria feta riure (o plorar, o qui sap què) algú qui els espiés. Mes, llas, ningú no els espiava. Ningú no en treia fruit, ni n'atraçava models de capteniment, ni sisvol pensaments melangiosos, ni rialles sardòniques, davant la fantàstica buidor dels humans llençats a l'ésser miscel·lani... Que bonic hauria set si un adolescent ardit i coratjós (com eu de jovenet; i cal dir que tot el que mai no he après, ho aprenia llavors, bo i escoltant per finestres i parets)... que alliçonador, doncs, dic, per al deixeble de la vida llavors no hauria set si s'hagués estat rere la finestra, bo i aprenent del palimpsest de les converses (el pseudo-diàleg) de dos qui ja no saben si es volen... o si s'avorreixen. És com al teatre, on mai no s'aprèn re; per a aprendre re, en canvi, cal trobar-se pus tost a les rònegues estretes escaletes del rereteatre, als budells malmesos de l'opima façana, a la paltruu putrefacta de rere l'opípar fartum.

Tant se val, doncs. La qüestió: Se n'anava cap-cota escales amunt cap a llur dormitori na Fura, i en Lluert en contrasemble s'adreçava escales avall cap al taller... quan algú trucà a la porta del carrer.

Eren el metge Nasi Arenys i la seua dona Fineta. Na Fineta Natjà venia damunt una cadira de rodes.

Amb això tant en Lluert com na Fura aviaven escarafalls rai: "*I ara! I això! Renoi, renoi!*"

Diu en Nasi, en un mormol escardalenc que filaberquina pavellons i atia irritants zub-zubs: "Esper que cap dels dos no tingueu motiu per a detestar les cadires de rodes. He suades moltes de samarretes, i no cap dir enllordades bates i omplertes de pul·lulants baves i mocs innombrables màsqueres de cirurgià, per a poder-li'n comprar una de tan bona. Sempre ha seta la il·lusió de na Fineta d'anar pel mon amb cadira de rodes. N'hem provades milers i milers, i mai no reeixíem a trobar-ne la idònia. Fins avui! I n'estem tan contents que volíem ensenyar-la als amics."

Fa na Fineta: "És tan emocionant de conduir! Em tròbol tan acomplerta! Refílol i jubílol com cap estudianteta qui alada torna al piset després de rebre el primer petó o tocadeta de cony!"

–Fineta, perdona'm; era fins ara orb als teus desigs –diu, massa candorós, en Lluert.

–Era secret entre marit i muller –respon, amb urc, l'Arenys.

–Bé, entreu del tot. No us estigueu com estaquirots regatejant els mèrits de qualque dolorós procés de coragror... Us feu endins, i us asseieu, i us duc les begudes i qualque mossada, cavà? I xerrem –na Fura intervé, a frec d'endinsar-se a la cuina.

Es passa la mà en Lluert pel visatge i n'esborra ara les sobtades rugues de neguit. Durant un instant semblava vell i espectral, feia por. Se sobreposa tanmateix, agafa els abrics dels nouvinguts i els penja. Els dels seu amic Nasi a qualsevol cabota, els de la seua amant Fineta Natjà als ullals d'un cap de senglar plantat a la paret. Només ensumant la roba de na Natjà un greu zumzeig li envaeix el virot. En Gaietà trempa com un boc.

–Que trempes, noi? –na Fura sempre li deia de "noi" quan eren entre la gent, aquell epítet pueril l'empegueïa qui-sap-lo.

Ara estossegà, tot roig de galtes. Obrí ràpidament un meandre. "Parlem de política, potser. Què en creieu? S'endinsa venturosament la nació en aqueixa nova etapa històrica, on la revolució ens tornava la república, la justícia de l'esquerra, la independència, i doncs, tot plegat, la llibertat. Tastem-la i escanyem-nos-en per manca de costum. Mes que això – oi? – tampoc no ens aturi. Que, estossegosets i tot, goséssim glopejar-hi. En Lenin mateix havia dit, magistral com sempre: *Qui, ja claupassat, massa ajornava la pròpia supressió, romania, llas, en estat de descomposició durant una estona mortificant rai per als nassos dels presents als quals calia, contra la putrefacció, llavors desenvolupar llúpies, obstacles, que els feien grotescs*. Potser doncs se t'han acabades les avinenteses, Nasi, on et feies ric... vull dir, només per manca de gent lletja... no hi haurà lleigs d'ara endavant... en una societat lliure, on la gent gaudeix doncs de la independència i de la justícia autèntica de l'esquerra."

–Tens raó. Serà difícil ara de comprar cap cadira de rodes només per antull, per baterola, per banalitat, per ximpleta vanitat, per capsigrany caprici. Hem fet bé de fer-ho ara.

Se n’havien anades les senyores al canfelip. Quan els mascles parlen de política, ecs. Li demanava la peluda Fura a la fineta Natjà com s’ho feia per a cagar amb la nosa de cadirota, que havia d’ésser quelcom, carall, força empudegós. Mes na Natjà volia ensenyar-li’n quina tècnica no havia ja desenvolupada, que tot plegat la tasca esdevenia bagatel·la, que era com ficar fil al cós de l’agulla.

Ara que els mascles eren sols, el cirurgià embellidor confessà a l’elegant moblista: “La teua dona trob que no fa gaire progrés. Saps que em demana constantment verins...? Poètics, lírics, verins...? Em diu de didalets... *didalets, noi, didalets,* em demana, *matallops, segura, sofre... duus-me’n, noi... duus-me’n, misericordiós... orpiment, noi... estricnina, argent viu, litargiri, verdet, farineres bordes... fes... duus... no te n’estiguis... te n’estaria aitan agraïdeta si...* I llavors se m’insinua, Gaietà, una dona tan repugnant, ja em perdonaràs... Oh i espera’t... Més tard hi insisteix, martelleja, amb un filet de veu... la seua condició molt pitjor amb el pas de les setmanes, la seua aflicció desesperada, i tan dolorosa, pobrissona... Em diu d’eutanàsia... *eutanàsia, noi, eutanàsia; fossis si et plau una mica pietós...* I em fa mims de mom... sembla un orangutà, orangutana... plena de calm, serè, histerisme... hieràtiques positures... histriònics sacseigs... fa continent d’enfonsar el punyal... d’etzibar cop de destral... de toldre’t el cor, la freixura, la carcanada... per un forat al cistell costellut... o... o, espera’t... o... rebrega els punys així... *nyec...!* com si et volgués, cap nit on no dorms a fons, torçar-te el coll!”

No vol fer cas del cirurgià trampós. En Lluert guaita cap a l’urubú qui la celístia tradueix en ninot de ceràmica. Diu: “Com...? Com s’ho farà ara la Fineta, amb la cadirota, si vol pujar a les golfes, a descolgar-hi, de l’heteròclit embalum, què ho sé jo, una revista de modes i faisons de l’any cinquanta-quatre, on recorda vagament que s’hi trobava una recepta o un patró que ara assajaria de reeixir a posar en fruïció, dolça madona?”

–Eh? –el metge Arenys, davant aquell terrible problema, cau en cogitacions.

–Car recorda, Nasi, mai no es pot tornar enrere...! Ni la història no hi torna... ni el món no pot desrodar el rodat... ni cap vida desviure el viscut. Un cop imbuït hom amb rodes, les cames per què les voldríem? No es pot tornar enrere, no. Home, si li havies donades qualsque xanques... o fiquem-hi fins i tot un parell de mànecs d’escombra que se’n servís de crosses... encara com aquell! Però la bogeria d’una cadira!

Aïllat en la foscúria, en Nasi, sembla comprendre la pregonesa del seu crim. La Fineta condemnada a no servir-se tard o d’hora, per causa de degenerescència de desús, dels membres inferiors!

Mes, xamoses d’allò més, i famosament renovellades, s’esqueia justament que tornaven les femelles, i rient amb tota la barra. Na Fura anava damunt la cadira, la Fineta caminant!

S’agenollà, mentalment, en acció de gràcies, el cirurgià. En Gaietà va veure que tot tornava a ésser rosaci. S’animà de valent, digué: “Porta els popets, si pots, Fureta; i les gambetes, i les olivetes! Mentrestant encetaré vermuts i vinets, ca!”

–Ca, i tu pocs que en beuràs, noi! No vull pas que et pugin al cap, i a la nit te m’aixequis braint i bramant que *íncubes te l’etziben per cada foradet embussat ans fort adolorit*!

Se li’n reien bonhomiosos tots plegats, dementre que el noi s’empegueïa. Els altres tres menjarien ara saborosos platets, i ell, au, a un raconet pelant mel·líflues aranges, endrapant-ne lentament gallons. Tombà el cap cap a la negror de la finestra. El vidre n’era un mirall. L’atzabó que en tremolava venia potser d’un cel tempestuós, potser del seu cervell enfellonit.

Del defora invisible estant, l’urubú sotjava aquari endins. Enllà del vidre de l’aquari, els balbs, fofos, llefiscosos, feixucs, cacofònics animals qui s’hi trobaven, ara s’esgargamellaven, ara gemegaven, ara s’ensopien molt previsiblement, i s’atribuïen tous atributs, i llurs repetitives missions semblaven ésser establertes d’origen: Mai no se n’escampaven mica, sempre subjectes d’altra banda als molt estrets límits de l’aquari. Eren al·lucinants d’allò més de guaitar gaire estona. L’urubú el temptava, l’impel·lia gairebé, el desig d’anar a remoure’ls, a fotre’ls el gran esglai, potser trucant de matinada al vidre amb el bec, potser amb una revolada, amb el bec, estavellant-se al vidre i fent-lo bocins. Tret que, ara mateix, dins l’ambient rufagós, un llampuc el distragué. La lluentor semblà despertar-lo del bla somieig. *Prou musar davant el pàmfil aquari on mai no s’hi esdevé tampoc re que valgui un all*, es devia dir. S’envolà doncs sense tornar a pensar-hi.

–El mes passat, t’ho creuràs, vaig treure del cos cascat i granat d’una matrona un objecte oblong, estil supositori, que era de fet un míssil minúscul amb el piu nuclear. Si allò hagués esclatat, mitja Amèrica se n’hauria anada a mar. L’esfera terràqüia amb un xancre espantós. Hi ha pel món gent qui són de debò bombes ambulants.

–Arreu ixen eixams d’insurrecció, quins riscs més mefítics no correm. Els metges veieu vinyetes i oïu lletanies que déu-n’hi-do –féu ell, d’esme.

–La ignorància de presidents, dictadors, generals, historiadors, literats i ecònoms és cert que ens fa riure. Són tan pallussos. No saben ni el que porten al cos. Qualsevol ganxet que els desconjuntessis un bri, i tararat, vull dir, i tururut.

–Tens raó. Un poder, hum, un poder estratègic, vitalment letal, el vostre. N’estic astorat.

Escolta, Nasi –li xiuxiuejà–, em podries passar d'estranquis, de sotamà, cap popet farcit?

–Caldria sinó, tu; per què fórem els amics? I d'estranquis et duc tot d'ampolles de mam.

–Repta'm, rapta'm, Nasi, vull dir, segresta'm, saps? Canvia'm la cadireta del racó per la motoritzada de la teua dona i som-hi, contundents ans lacònics, mentre elles es foten vulvars, paracòlpiques, pessigolles; al bordell hi manca gent!

–Fóra fútil d'arriscar-hi nostres sòlids edificis, Tatà. Osques endèmiques trobes sota les mortalles de mos operats, tatuatges de prematura putrefactiva mort. Qui aboleix els murs del comcalerisme burgès, anur n'acaba a urpes dels "correctors". Et delies per prismes i tiorbes, i esferes de carns en dúctil pampallugueig, tot per a allunyar't de les massa interessants vicissituds sofertes per les trajectòries paral·leles de l'apotecari i sos pòlips que el volen grotesc com gàrgola d'infernals cretins, i tot plegat queies reu de les autoritats. Jo vigil molt; no m'enseny gaire ni presumeixc gens, i doncs no public mai re. Publicar és autodenunciar's.

–Tret de fer-ho al cos dels sacrificats qui se't planten, i pagant esmeperdudament, al quiròfan.

–Llurs cossos texts atetitzats amb òbels, i llavors tolts, sublats, amb enfurits deleàturs, raó que duus.

–És com qui ha tramès el text als editors. Si mai l'hi tornen fent encara cap viu-viu, llurs fastigoses incorreccions neguen el text; màrtir autor, son text llefiscosament somorgollat en merda, irrespirable, fos en ranera. Ara que ha de recorregir'l, l'ompl d'òbels. Els òbels marquen els múltiples passatges suputats espuris. I al capdavall se n'adona: Re no roman mica salvable. Totalitat atesa. Pitjor que no atetitzar'l; delir'l, cal. Deleàturs ha de clavar-hi doncs pertot arreu. Sos texts adés tan clars, subtils, eufònics, ara esdevinguts molt barroers texts d'antuvi atetitzats amb òbels, tot seguit (texts empestats!) amb deleàturs tolts, sublats, efectivament.

–Havent sovint de satisfer qualque carrinclona vanitat o altra, ai la pobretat oceànica dels megalòmans! Humilitat caldria. Content amb el que serves, si a cap perill ambtant no et met.

–Vaig escriure un vers: *Paisatges espontanis, ballets d'estalzins, enyor de dèdal*... tret que només volia dir: *Enyor de didal... als dits llambrescs de la padrina... botons cosits... sargits* *becs de mitjons amb, davall, de fusta, l’ou llis*. Enyor, enyor, on la serenor domèstica s’eixamplava en duradora benaurança. Ens entenem tan bé, Nasi, quan volem.

–Com s’entenen nostres dones, company.

–Condemnadament civilitzats.

Ah per pietat, signem-hi, tots quatre n’acabaren pets.

~o~o~

Guia turística

Heus primer una introducció introduïda per l’introductor qui introdueix introductes.

Heus amb permís una instrucció instruïda per l’instructor qui instrueix instructes.

Heus si són tan gentils una adducció adduïda per l’adductor qui addueix adductes.

Heus sisvol una traducció traduïda pel traductor qui tradueix traductes.

Heus doncs una producció produïda pel productor qui produeix productes.

Heus ara una conducció conduïda pel conductor qui condueix conductes.

Heus després una inducció induïda per l’inductor qui indueix inductes.

Heus tot seguit una reducció reduïda pel reductor qui redueix reductes.

Heus ensems una reproducció reproduïda pel reproductor qui reprodueix reproductes.

Heus tot d’una (*i perdó*) una eructació eructida per l’eructor qui eructeix eructes.

Heus si us plau una deducció deduïda pel deductor qui dedueix deductes.

Heus encara una construcció construïda pel constructor qui construeix constructes.

Heus presentment una obstrucció obstruïda per l'obstructor qui obstrueix obstructes.

Heus per tant una destrucció destruïda pel destructor qui destrueix destructes.

Heus per a fer dentetes una abducció abduïda per l'abductor qui abdueix abductes.

Heus amb plaer una seducció seduïda pel seductor qui sedueix seductes.

Heus a més (*trempéssim!*) una exsucció exsuïda per l'exsuctor qui exsueix exsuctes!

Heusací (*uf*) una darrera educció eduïda per l'eductor qui edueix eductes.

Heus com dic una aconducció aconduïda per l'aconduïdor qui acondueix aconductes.

Heus al capdavall (*i som-hi*) una reconducció reconduïda pel reconductor qui recondueix reconductes.

Heus (*i pleguéssim*) (*i au*) una subducció subduïda pel subductor qui subdueix subductes.

Heus (*passi-ho bé, passi-ho bé*) una esducció esduïda per l'esduïdor qui…
com esdueix esductes…
s'esdueix… esducte…

~o~o~

Orgànic

Sóc un paio especialment repel·lent
si ensum amb l'oronell del cul
cag en paral·lel pels forats del nas.

Serpeta prima ma cigala
de cinquanta-sis metres i escaig
per son ull els escandalitzats espia què collons fan
mentre mes cavorques oculars pixen sens atur
denses lleterades d'alta ferum.

Si prou camín amb les orelles
amb els peus sé prou què dius.

Si amb les mans te m’embec
t’ho toqueja ma llenguassa tot.

Saps que quan era mamerri
se’m pensaven gripau?

Ecs quin paio més repel·lent no sóc!
Parit fui per femer una nit de pau.

~o~o~

Vòrtex i brollador ensems, i n’ixen en acabat les rajoletes de la revelació

Oh el terratrèmol qui causa el vòrtex enmig
on tot s’enfuig i d’on la inundació no neix!

La inundació qui s’engoleix el contingut.

I ara aprèn que per molt que servis el buf
molt mala idea és metre’t sots l’aigua en túnel sens fi,
poc en sortiràs gens viu —
plany-ne a la bestreta cada il·lús qui s’hi met.

I ara torna perpendicle al cresp i ulla si fos cas que cap illa
no emergia nova ençà de l’incommensurable desastre.

Emergeix tu mateix com peix amb rudimentàries potes
i una nova era estableix — bleixa-hi primigeni i ample.

I quan voldràs fer-hi cap forat per a ficar-hi cap piu
que per a la nit servi cap cabana,
troba-t’hi sortós, com en John Smith, les providencials rajoletes!

Són rajoletes lluents, i molt vermelles,
no pas àuries com les seues,
ni escrit no hi duen cap patafi de mormonada ni gatada,
ans la novel·la del que vivies i potser encara viuràs,
si pagues, com diu part de sota, en verd lluent,
nou dòlars addicionals per pàgina viscuda
del teu esdevenidor brillant d’illenc força allerat.

Oh època nova doncs on tot de bell nou serà tan nou!

~o~o~

HA HA HA HA HA HA HA HÀ!

La vana gent mascla HA decretada la mort de l’efeminat
El pec cos eclesiàstic HA segellat el pacte diabòlic amb la “divinitat”
El brutal búnquer militar HA sacralitzades la guerra i l’assassinat
La repulsiva gelea burocràtica HA legalitzada la bondat del forrellat
L’empedreït món econòmic HA estatuït que qui no guanya prou és prou malparit
El fastigós verí capitalista HA imposades les lleis del consum tot-corrosiu
La fava elit intel·lectualoide HA decidit que qui no hi és no hi és comptat
Els qui no hi som (xifres indesxifrables, HÀ!) ens en riem ecoics als darrers límits
Del passatge efímer, no fa…? HA HA HA HA HA HA HA HÀ…!

~o~o~

Amb orb instint cinta garfint

(Ah mesquí, l’atleta Jacint
qui sempre perdia a l’esprint.

Anava davant trenta o vint,
i l’horror de qui viu morint
li pintava amb negre retint
el fons etern de sota el plint,
d’on orb es llença, ara oint
crits del vòrtex qui el vol extint.)

Entre la foscor i l’ofec fint,
no sé pas on sóc ni què hi pint
(diu)*; sóc arribant o partint…?*

La correguda és laberint,
topall m’atura, i terebint;
tot hi és clot, gual, fall, llisquent flint-
glass; cada pas vaig avortint.

Sóc l’u, el tres, el quart, el quint…?

Obstètric recul tot garfint
la cinta o l’himen per tots vint

prou ans estuprada tan sovint
d'on hom em paria patint...?

D'aquest recinte que precint,
si puc, ans no vinc sobreeixint,
àvol bromera que l'instint
duu a córrer cap al requint
del "triomf" i els folls aplaudint.

Rebuig de matèria indistint,
menys que cap cuc de cul o helmint
no valc; escumeu-me, succint,
i em llenceu com cap fals forint!

(Qui vol guanyar mai ni a l'esprint,
amb l'esperit del trist Jacint?)

~o~o~

C. per b, i b. per c.

La guerra inevitable entre els qui caminem amb els collons (i els conys, és clar) al capdamunt, i els pobres desgraciats antics i caducs qui encara caminen amb el cap al capdamunt, només s'acabarà amb l'extinció d'una de les parts.

Crec que els depassats mossegaran amb no res la puta pols. El nou perfeccionat sempre venç; el decadent i envellit fa figa sense remei. La natura es modifica, ço és, millora. Nostres cervells, sempre millor irrigats, se'n pensen de molt millors... estratagemes, armaments, desplegaments... Totes ens ponen, i amunt.

I els bons guerrers, quan cal, ens capiculem perfectament; amb un salt, fotem el cap amunt i, bo i caminant amb els braços, etzibem guitzes fulminants, car som boxaires elementals, de batzacs letals. Naturalment, alhora, epigenèticament, hem desenvolupades unes collonades immenses. Els qui les ensenyem en podem de debò fer el mec!

Quant als lluitadors enemics, ells avergonyits rai, cuirassant-se els fràgils collonets i tot. I tot plegat, els paleoantropòlegs els troben amb raó tot de greus defectes que els fan inhàbils al món modern, i encara més al combat.

A mesura que els Qquïstes conquerim el món, esdevenim el nou normal, i ells els anòmals, i els torts. Naltres doncs els drets. I els rectes i els rats. I els írrits i erronis ells. Palès. Es veu d'una hora lluny.

Cert que molts dels dos cantons, rebre rai. Enllestida la batalla general i última, n'haurem alguns de naltres acabats capats. Tret que ells, molt, molt pitjor: escapçats!

Cal dir que tot va començar amb un personatge entranyable, el pare de la nova raça, n'Eleuteri Qq. Va néixer amb cames enlloc de braços, i braços enlloc de cames — perfecte en tots els sentits, doncs.

De primer, entre els protogènics primitius hom es prengué l'Eleuteriet com una curiositat. El que no sabien, dissortats, ni els més cassandres, era que aquell gen (els genetistes del moment l'identificaven com a: TATGAT, 2, 6, que curiosament era un resultat aleshores molt comú del Barça quan jugava al camp del Merda — i ara fóra encara millor, si el Merda existís, és clar, car aquella raça de decrèpits merdosos no en fa pocs, d'eons, que han estat anorreats, massa cobejosos, envejosos, ignorants, malparits i datspelcul; doncs si encara existís el Merda, dic, molt més rebien, cagallons, car tots els qui juguem al Barça prou som fets a la faisó com cal, i, pel fet que estem bastits com n'estem, per força juguem, com sempre, molt millor a futbol, i a tota altra cosa, que no ningú; només cal imaginar-se'n els avantatges, del nou cos, a part que som els millors escollits. És com si part de baix, amb el cap, tenim tres caps, inclosos els dos una mica més petits, tot i que bestialment endurits, part de dalt; i els qui fem molts de gols de part de dalt — de collons, doncs — ens diuen, com a en Kocsis Segon de feliç memòria, "collons d'or"), mes parlàvem, veig, del TATGAT, 2, 6, tret que els entesos d'ara li hem donat, a aquest magnífic, immillorable, gen, un nom molt més bonic, gen O.I. (per Origen Infinit)... Doncs això... Ah, sí, doncs el que no sabien els betzols de llavors, ni els més fàcilment escarotats, era que aquell gen transformaria tots els altres, que era doncs un gen crucial, re-creador, i que doncs fills qui n'Eleuterió hagués (i n'hagué vuit-cents sis, amb pilots i pilots de dones molt entremaliades — vull dir, encara més entremaliades que no són sempre les dones dels arqueo-ninots qui es feien dir de "normals" (normals respecte a l'antic estil, car és clar que, com hem dit, els qui porten cames enlloc de braços, i braços per comptes de cames, són ells, els anòmals i xarbots, desjectes, xarxons), totes plegades molt benauradament i benèfica fetes per la natura perquè s'obrin de cames (antic estil, novament, és clar, car, a l'estil perfeccionat d'ara, s'obren de braços) i hi rebin cony endins les cigales triades a qualsevol instant convenient.

El gen O.I. és un gen qui s'imposa cent per cent. Els vuit-cents (i repicó) fills i filles d'en Qq produïren un fotimer de nous elements, i aqueixos elements encara més; en unes poques (sis o set) generacions hem esdevinguts tan (més!) nombrosos (que) com els passats de moda, els quals, malament rai, raça de degenerescències creixents, tots plegats doncs terminalment deprimits, pel fet, no fotem, com prou es veuen, i rai que en són, lleigs i antiquats, i repulsius.

Naltres no. Naltres caminem amb les cames, i doncs duem el cap, on ells, els primitius primats, execrables retrògrads, arcaics titelles, pràcticament prehistòrics, proto-comcals, dugongs fora de l'aigua, on ells, dic, hi duen els aparells sexuals, i nós altres, doncs, palès, prou amaguem, com cal, les cares tan rucs — molt necessàries, no dic pas que no, amb nas, ulls, boca, orelles... i tant, però prou massa privades per a anar-les ensenyant, desprotegides, al capdamunt — no pas doncs com collonades i conys, les coses més agradables de veure fetes per la natura en tota l'eternitat. El cap i la cara els emprem per al que són fets — per a desar-hi els delicats portals dels sentits, i el gazofilaci endocranial on cauts s'arraïmen, sense distraccions de parences ni aparences. La nova raça d'humans (la definitiva, jotfot!), la raça dels Eleuteriets (els Qquïstes), hem finalment alliberats els sexes de llurs avials constriccions — ara, en canvi, molt orgullosament prenen llur lloc primordial — i creixen gegantinament i s'embelleixen adientment. I fan gols sensacionals.

Som-hi doncs, la batalla final s’atansa. Els darrers anòmals vénen a l’illa enmig del riu on els hem desafiat que vinguin si volen saber el que és bo. A caire d’illa els veiem arribar. Aquest matí de marea baixa, de pura mar blava, de sorreta molt fina i blanca, i ells, els sobrevivents de la raça obsoleta, integrats sobretot de velletes qui amb prou feines poden caminar amb llurs artrítiques raquítiques cametes, passant a gual, ajudades per cadires d’aigua, repenjant-s’hi molt precàriament. Quina pena no foten els claupassats!

Ens guaitem la costa i les dues cintes de riu i totes les roques noves. Són roques buides — serveixen per a sebollir-hi els morts; cada roca qui fa el riu i la costa més pintorescs ni interessants hi allotja un mort. I les velles enemigues descansant-hi sacrílegament. Sort que aviat no seran ni memòria altre que en polsegosos museus on desem també carrinclons australopitecs i els dinosaures maldestres i xapots, reguitzells tots plegats de xarons espantalls rai. No pas gens com naltres, divins.

~o~o~

Desig desconfit, pels dits ensangonats

Bosses de plàstics, a les basses rodones.
Cuines molt llordes, qui freguem amb papers.
Recíproques tríbades, s’escriuen caràtules.
Xerri dels trens, verge estesa de línies.

Cobeges fugir, d’on s’allotja el rabeig.
Polit rellotge, silencia sos greuges.
Crònic mareig, de tot esquer et deslleta.
Ingènua trinxera, on deslleial cous l’ou.

Ofès pels èxodes, rebrecs de collons.
Fent la piràmide, amb pedres de ludibri.
Osques pregones, a cordes de triomf.
Anorreats hostatges, rudiments execrats.

Puden infal·libles, els cagallons del pontífex.
A graus xenòfobs, punxes i guardons.
A re renuncia, l’escarransit vesper.
Atia mestrívol, els tasts singulars.

Sense permís, se’ns omplien les cases.
Nas mascarat, per llagotera medusa.
Malden per relleu, flagrants oronells.
Tot el que oblidares, voldràs rescatar.

Riuada de gent, radiant tirallonga.

Plens de recança, pels conspicus colors.
Quin ruix de noies, xerrant pels descosits.
Conys desbocats, només pensen en fotre.

Exordi punyent, colpidora onada.
Trepigs de flor, goteig de ganivets.
Dels dits el desig, la sang desconfeix.
Cada univers, manuscrit descartat.

~o~o~

A la sala de conferències, els fenomenòlegs mudàvem de treu

Esconillats, en doina, se'ns alteraven els papers.
Pregons canvis de personalitat s'escunçaven doncs.
Sota els jupetins, a tall d'erupcions hipogees
Boigs batecs de cors qui dubten quant a llur propi veredicte
Qui som ni sabem (deien); *car qui érem no som*.

A Bangkok, leri-leri vora l'ample riu fangós
amb les noses habituals dels cuïcs ubics
qui són els eixams de meuques primes...
Si se t'omplia, cabalós, el somni buit
alhora se t'esborrava allò viscut.

Del gibrellet on tota ta vida d'ans s'atapeïa
la bromera i el curull tot d'una eren rasats
i el fons s'adverava foradat...
D'on que perdessis tot l'adí fins ara abassegat, que palimpsest fossis
on el somni d'altri ha esdevingut tot teu, tot tu, i prou.

I ara maldaves, lleuger i feixuc ensems
bo i assajant d'eixir de qualque pou inèdit.

Tants de nous fenòmens (et dius); *cap de naltres no en sortirem vius*.

Tot el que mai fos estat teu, et repel·leix...
quan tot el que fou seu t'envaeix.

T'omples al mateix temps que et buides
i a ell així mateix li succeeix.

Els malentesos, les col·lisions, els tribulls...

A la sala de conferències, sota les pluges de Bangkok
els fenomenòlegs fórem reinventats.
Tot ço que vèiem fins ara ho havíem somiat.

Del fang s'aixecava, massiu, el malson
primera mostra dels nostres horrífics descendents.

O començàvem de percebre com ells
com els qui imminents seguiran a la nostra extinció...

Ara que mudàvem per darrer cop de treu
de dret cap al naufraig.

~o~o~

Sosvinences dels eons endreçats

Només et recordaré que fórets saure amb ales
i doncs que tots tos somnis alats
vénen de les llampegants centúries on enjòlit
escaujares el món
te'n cardares els vents
els núvols en rotares
els llamps en destrenares
l'oceà en suares
n'escrestares volcans i monuments
en destronares els morts
en devorares els focs
en signares els Sols
i amb ombres escaients
d'impertèrrits sentiments
incrustares l'indret
amb els esdevenidors corcats
d'entrevingut present
que si adés s'encordava al bec
suara ho farà a les urpes indomtables
del saure fúlgid
cruel
omnituent.

~o~o~

Famílies

És tram de prim temps
tot és tendre i verd;
amb ull esmolat
el flagell no es perd
cap nou bleix sobtat
qui neix al bosc dens.

L’estiu tot ho crema
re no roman viu;
del flagell el pare
el fill desempara;
en un cel que trema
penjaments hi escriu.

Li pica la cresta
li toca el crostó
el repta i retreu
que faci conquesta
sense mirar preu
del tram de tardor.

Tot el que tu trenques
no és pas teu ni meu;
de qui et fa flagell
és nafrada pell
(que s’embena amb neu
ben ficada a llenques).

~o~o~

Por de tindre’t no tinc

Que de tindre’t por no tinc
ho demostra que ara vinc
amb un nas d’ornitorinc
enfilat cap al teu ying.

Això que trec no és cap brinc
ni sa pelleringa rebaixinc
pus tost sembla got de zinc
tot trempat i tot propinc
on la llet hi fotés dring.

Fent sonar l’esquellerinc

de mon àncora l'orinc
ben trempat i ben propinc
amb un bon ritme de swing
prou faig cap al teu bell ring.

I perquè en fotessis trinc-trinc
o en beguessis de glops cinc
al got ert sens rebaixinc
xucla'n fort a ritme de swing.

~o~o~

Processons

o progressions d'individus constants cap al zero

Tots hem de caure de cap al prim matalàs.

Tots hem de saber dir *cul*
i passar per estrets congosts amb aràcnids serps i insectes.

Tots hem de saber burxar pertot
que s'ensorrin els bonys.

Tots hi hem de pujar sols
castell dalt al cel inassolible
i per cap altre mitjà
que no sigui el d'anar...

I anar
i anar
i anar... pujant.

~o~o~

2004-2013

Mentre part de dins
el cranc furtiu
anava rosegant...

Com m'anava divertint
escrivint

tots aquests escrits
de cranc furtiu
qui foteta va rosegant
gant
gant
la fibra de l’existent
tent
tent.

~o~o~

Amunt i avall arrossegant el cossi gros per a les escombraries

Si vaig com dic pertot arreu on puc
— on puc, car dels de més d’indrets, hom (la gent de bé) em foragita —
tornem-hi: si hi vaig, pertot arreu on puc, prou arrossegant doncs
un cossi gros per a les escombraries,
prou és per a fer avinent a tothom qui vulgui fer-se’n
(i sobretot per a fer-me’n a mi mateix, recordant-m’ho com martelleig)
que cada tragèdia a la vida allí l’endins, ben atapeïda,
al cossi gros d’escombraries que tragín (de cops mal em dolgui prou sorollosament)
fins al primer abís o cingle on mai sigui permès d’estimbar-les-hi.

Ai minyó — em deia — car més et val de capgirar com un mitjó
brut i amb brosses i bestioles punxegudes i pedretes
el cossi gros de les escombraries tràgiques,
que no pas haver de capgirar com un mitjó arnat
aquesta teua mig esfilagarsada, tan ultranafrada, ànima.

~o~o~

Femelleta complaent

Sovint em posava a cridar com un boig;
sempre em pensava que sabia més que tothom,
i els reptava egrègiament i els corregia
qualque coneixement si fa no fot abstrús
o com pronunciar quelcom o altre.

I collons, que no podia mai anar més lluny d’osques!
Me n’adonava quan era sol i repassava avinenteses i esdeveniments
que l’errat de mig a mig era jo.

I em desesperava i no sabia ara com castigar'm.
I de sobte em castigava a callar per sempre pus,
tret que el càstig no durava gaire;
impel·lit per qualque dimoni de testosterona fart,
hi tornava, desgraciat, més esgargamelladament.

Fins que — oh bella astrugança! —
fins que per la dona no fui totalment feminitzat!

Llavors vaig esdevindre feliçment doneta sense drets,
tímid annex, apèndix, vull dir, petita rateta
qui s'arrecera tremolenca a l'ombra de son superior,
i qui de piular és clar mai no gens,
sempre oferta envers tothom altri, i assentint humilment,
i agraïdeta damunt d'allò pus.

Prou de cridar sense seny ni raó!
Prou de pensar que sé re, carallot!

Callar i somriure; i sempre obeir, sotmesa, deferent,
i sobretot gaudir admirada davant les coneixences immensíssimes
de mos superiors, amb tothom altri inclòs.

~o~o~

Aquest fou el dia

Si en el pampallugueig i el minso tritlleig
de la neu qui es desfà sota el Sol esclatant
la límpida aigua s'escola devers els rierolets de fresc
qui al prístin estanyol en tímids glopeigs no ragen
hi veig a la vora de l'aigua d'un dels més ràpids rierols
dos guants de llana grisos qui hi rauen tan a frec
que tinc por que el corrent no se'ls endugui
i ai llavors que si en el matí gloriós en rescatava cap
empès l'altre rabent se n'anava entremaliat
a enterbolir-hi la pura frescor de l'estanyol sobtat
d'on (oh frustrat idil·li) ara rac amb els peus mullats
i un guant tot sull somall orfe ploraire.

(...)

Sóc alhora el refusat i el qui refusa.

Sort en tinc del taxi qui no he vist
i de la mà gegantina qui providencial l’atura.

Car al cap del jorn refusaire i refusat
troben que re no valia d’escarransidament escarrassar-se’n.

Bonhomia calia amb els coneguts i els desconeguts
car tothom s’ho deu valdre.

(...)

I llavors nit encantada
nen meravellós (quina exhibició de la natura!
sis anyets i dotat immensament
violinista eximi
escriptor sens parell).

Em diu que ara feia tres anys havia parlat a la ràdio
per a salvar aquell altre infant qui els indonesis assassinaven.

El mateix infant qui ara crescudet
feia de cambrer i amb qui suara em barallava.

Me’l pensava massa mocós maleducat
i l’insultava fort i el viltenia.

I ara el nen meravellós
me’n conta la història
i les llàgrimes i la dolça recança em guanyen.

Ah nit encantada
ah nen meravellós
ah lluna gegantina per lleganys tamisada
qui llences els raigs en irisat llençol
on ens emmirallem!

Ets al cel ets al cel (li dic)
i tu i tu (em respon)

Car com en qualsevol altre mirall esbiaixat
si tu el veus ell et veu.

El cambrer salvat l’albirava ara enraonar amb mon pare
com aniré a demanar-los perdó!

De genolls si calgués
i en acabat alhora m’acomiadaré

de tots els qui ja no veuré mai més.

Tots aquells morents de vell
i de les dues padrines dels ulls plens de sang.

Nit encantada
bonhomia cal
nen meravellós
cel en mirall
adéu adéu.

~o~o~

qq 105

Assassinat de l'assassí nat

Era al llit malalt (i força) (a mig extremunciar i tot) i na Leila Pol·luït, una antiga amiga íntima, em va vindre a veure a l'hospital, acompanyada per dues de les seues amigues, na Blancaneus Botifarró, una artista genial (o prou deia ella mateixa a la seua inèdita autobiografia, *I'm a fucking genius and don't you forget it*, on argüia que hom en neix, geni, o es fa fotre, i que el mèrit del geni no cal allevar-li-ho sinó a la natura o a la casualitat, i que qui fóra geni i no ho reconeixia, l'únic que fotia era ésser un maleït antinatural – i no hi ha res que la natura avorreixi tant com els antinaturals, els qui creuen en no-naturaleses, tenen fes i esperancetes absurdes i ridícules en irreals, anorreadores, nocions, els quals haurien d'ésser tots plegats remesos encontinent, per via d'extinció tantost sotjats que han sortits amb un cervell tarat, de talls "espirituals", de tirats "metafísics" – ecs! – remesos o retornats, dic, diu ella, a la natura, per tal que la natura i la casualitat poguessin llavors rebarrejar-ne, maurar-ne de bell nou, en bell reciclatge, els àtoms integrants per tal de veure de fer-ne doncs una millor coca – humana o no – que s'adigués si més no a allò que és natural) i na Judit Pambsorra, química exímia ans molt fidel deixebla de na Blancaneus.

Van tancar la porta, la falcaren amb el respatller d'una cadira, i pataplum, en un tres i no res, se'm despullaren les tres i se'm ficaren juntes al llit, a les vores i part damunt, per tal d'escalfar-me i xopar-me de vida, de vitalitat.

–Gaietà, això no pot ser! Esdevingueres en quatre dies derelicte. Mesquina mòmia. T'hem de dur de bell nou a la natura, començant per tornar-te a casa, on si cal et nodrirem amb sangs i sucs dels nostres ventres molt materns, per la natura així ordenats. A l'hospital, contràriament, tothom s'hi migra; hi mor, nosocomial manicomi. Tot hi és fecal, vernís de mort i merda. Els idòlatres qui hi transiten com microbis deleteris en cos malalt – maleïts hospitals que caldria bombardejar fins que no en romangués runa ni calçobre – només et volen infectar amb llur fe en la indestructibilitat del cos. El cos roman invicte mentre amb la natura va; tantost se’n desvia és on ja beu oli (adulterat, malmès i traficat). Els idòlatres del cos fet mòmia es prenen la vida massa a la valenta. La vida es pren a ritme de natura, i prou. Tota civilització és corrupció. Hom entoma el destret com el buirac el virató o el folre l’espasa. I el duu lleuger, llambresc, ben sospesat, fins que no troba indret on descarregar-lo. Descarrega l’entec, descarrega el gam, Gaietà, descarrega, llença, engega el tret, dispara! No repapiegis! Som-hi, som-hi, som-hi, ara! Ara! Ara!

Les tres hi insistiren tant, lúbriques deesses, que m’escorreguí triplement, i amb cada escorreguda un embenat arnat de mòmia putrefacta semblava descargolar-se’m i en espirals etèries desaparèixer per estratosferes de somni. Sí que, aviat, tornava a ésser jo, pop inconcús qui amb un sol tentacle, que tanmateix de tan ferm val pels vuit naturals, i qui doncs se’n carda tres (de paies) com podria cardar-se’n vuit alhora, sense penes ni fatics... a ésser, dic, tornava jo mateix, nu, net, immanent, contingut, reconegut... validat de bell nou, amb la meua exacta vàlua... *natural.*

Na Leila Pol·luït tingué aleshores una altra idea. “Et vestirem de dona.” Cascuna de les tres gràcies m’oferia dues de les seues peces excessives. Sostenidors i bragues l’una; l’altra brusa i perruca; la tercera sabates i faldilles (sortia aqueixa darrera, na Judit, d’esport, amb pantalonets i espardenyes de córrer).

Les quatre enjogassades eixim de la casa dels morts i llurs adoradors malignes, i enfilem cap als xampanys, a celebrar la meua restitució a la vida natural del cardar i riure.

Caminant, però, un jovencell se m’enamora. “Què hi faig, minyones? I si més tard descobreix que mon cony divergeix de l’ordre natural?”

–Fes-te microscòpic, Gaietà – em recomana la genial.

–Al buc d’una cullera d’acer, el pop sempre hi semblarà viu – la deixebla rebla.

Lleis del parasitisme natural seguiré, doncs. Graó a graó, per recta compulsió, els fruits junyirem i l’esfondrament subseqüent dels tabús durà a sobtada orfenesa la pega multitud, d’on el sondeig emmetzinat no valdrà novament re, car natura aquest cop haurà guanyada, aixafant ans esbandint els nous afeblits, desavesats, romasos ara sense falsos raonaments escolàstics ni excuses d’assassí militaritzat. Car si quelcom és possible en natura és natural, i s’ha acabat. Bifurquéssim doncs les protervioses hegemonies en columnes que es cargolin cap enrere on col·lideixin com medul·les adés bessones i ara, per l’estrall de l’estavellament, sense bessó. Pastorals, animats, la natura ens garanteix vigència; per vincles retroactius tornem a l’inici. Que qui mana a can Ribot? Hi manem els anorreadors de tota falòrnia. Hem passat el ribot a can Ribot amb brutalitat exemplar, natural. Massa poc! Uniformes cremen en pires enormes. Petjades de corrupció s’aturaven en sec a la mateixa prehistòria de l’eixamplament metal·lúrgic. Fotran goig. Cendres volcàniques els esborrin a tesa. Car ara, a la llum del nou Solell, hi caminem nosaltres, les quatre deesses qui amb els ulls i cimbells corporals encaterinen jovencells sense mònita, i, en pic seduïts, en acabat els retornen a la natura de l’abandonament als corrents tel·lúrics, jovians.

Ens assèiem entre vidalbins a beure’ns els xampanys, a xarrupar-ne les nates enxocolatades. I fèiem barrila ensems. On van vindre les autoritats repressores, sempre atretes per les rancúnies de la mort on vida natural mai no hi floreix, i per a doncs anihilar-hi natura. *Xst*, ací són.

Autumne catastròfic, tres tríbades anodines els troglodites uniformats (simis disfressats de simis) les voldrien amb quatre mastegots instantàniament fungibles. Amb quina repulsiva luxúria no s'atansen a acomplir llurs sòlites atrocitats. Gegantines aranyes flatulents teixirien angúnies com els il·lumaquel·lats carreus dels "palaus" de "justícies" teixeixen latències de (tornem-hi) nosocomials presons on per comptes dels bestials macròfags esbojarrats, com caldria, només els lladres pagats pels lladres de més pes no hi fotrien a raure sinó els frèvols menairons per tots plegats estuprats, estripats, plomats!

No pas aquest cop, capsdecony!

Encontinent entrem en estratègia. Som resistents, sempre doncs alerta. *Menys aflicte qui preveu l'icte*. Ara totes quatre preteníem ni haver notats els quatre ineptes xarnecs, qui en llur lúgubre algaraví frenètics tramaven prendre'ns tota llum ni escalfor — se'ns estimen molt més mòmies, com ells.

Tres de les tríbades, com dic, érem doncs en fanerògames xerrameques oblidosament immergides; enraonàvem sòpitament, com tedioses escarafalloses actrius qui es conten i reconten llurs catabòliques proeses artístiques, perdudes doncs en pampalluguejants esferes de pregonament imbricades contrafaccions, mentre l'altra, na Judit Pambsorra, qui era, com dic, química molt especialitzada ens els millors, més letals ni immediats, verins, es transformava en lluent metàl·lica gegantina vespa prehistòrica, en esfecoide vèspid sirícid pompílid pterodàctil, en monstruós escorpí alat i rabent... sos apicles, sos fiblons, sos estilets, urpes, ungles, mandrins... sos fiçons... ses broques... i sobretot l'agulló que es treu de la sabata de córrer amb el qual, ivaçosa, part darrere terebreix ans sargeix en un tres i no res, i sense cap rau-rau ni bonior, les repulsives polpes fofes sonses dels quatre pestilents... *flist-flast flist-flast flist-flast flist-flast*, quatre fiblades, i au, instantàniament quatre assassins nats assassinats.

Com ens rèiem mentre, feina ben feta, baixàvem pels monuments — monumentals angulars cairades anguiles tetanitzades amuntegades petrificades, sense anfractuositats ni doncs secrets. Alba incandescent, quilis, quiliastes, il·lusos, encantats, reapareixien els obrers — taurons, centcames, voltors. Som-hi per comptes cap als amagatalls dels barris vells, entre cendrades i floridures, on, prènsils cosmòlogues, iconoclastes vexem la còsmica rapsòdia dels falsos postulats per què tots els altres tenen la incomparable pega de "funcionar".

—Gaietà Lluert, hom s'absol naturalment de tot homei esdevingut en escaiença d'angoixant malson, com al món envaït on tractem de tanmateix sobreviure, mig surar, ni que fos en quasi absència, o espectralment; l'únic que hi floquem: per llei física, retributius cavalcar la seqüència del contraatac.

—Ah, Leila Pol·luït, no em voldries tampoc tan pusil·lànime; incrèdul autòmat epistemològicament molt naquis qui mesellament ans flegmàtica fos incapaç de rebel·lia i doncs d'esborrar tota mena de torrencial comuna atroç creença contemporània — plegades coincideixen a voler'ns cadàvers rellogats a estrany llivell de món ignot amb estranyes regles i fórmules recòndites on tanmateix complotaríem, en la densa ronca boira de la ignorància més impecable, per tal de predir on acabaríem niats un pic enterrats! *Give me a break!*

—No et vull mai més retrògrada a cap ovoide superfície d'empírica sentència.

—Fet.

—La tasca cardinal rau en sàpiguer prou coordinar… les idiosincràtiques noves injuncions que els foscants repel·lents qui ens envaïren continuen, aleatoris, estocàstics, adventicis, sense ni com ve ni com va, d'etzibar'ns… amb les eines molt evasives del dard sobtat, de les èpiques bales de trascantó, ans de l'innat volcà ses erupcions de neus mefítiques i òpals esclatants que les glies asclessin dels engomats…

—Amb l'eina també cabdal del pòstum sarcasme, és clar.

—No vull tastar mai més sentors ni tasts de recança ni humilitat. I si cap vibració no reb de cap furtiu espia ni infiltrat intuïtivament ans ardent, *mec*, ja l'he pelat.

—Fóra el mínimum minimòrum, diu el testimoni molt discriminatori qui sóc.

On ella molsuda, jo melsut; mes prou que ens entenem, avui. Per la finestra, núvols crebaren. Sota els trons ens amem, enjogassats com mútuament salutífers cadells.

Esplèndidament cast, em llevava l'endemà. Jorn assolellat. Als rododendres espiadimonis; a la carxoferes marietes, borinots; esfexos entre les bledes, sírexs a les mongeteres, bòmbixs als heliants… Amb quin èxtasi de jardiner somnàmbul no tornava als pul·lulants budells ni populosos reialmes de la terra amatent. Com no n'enllestia els reclusius paràsits en llur paranoic papissot monòleg i els gregaris en llur escandalós molt tifa tèrbol bromerós insistent rosec. Quatre passades de llengua verinosa, *i nets!*

Potser quan arribi als noranta… De moment, oïc i atenc els crits melangiosos, aflictes, de la sollada emmordassada llibertat.

—No cal pas que ens escalféssiu l'infern, maleïts repugnants invasors.

L'anatomista subterrani se sap cada òrgan, ni com es teixeix amb cap altre, ni quin ve malalt, ni quin massa contús, ni a quin, ai, botifleramament ni enverinadament oliat pels poders enemics, li cal (naturalment!) l'ablació sobtada i sense avís ni compliments.

—No hi haurà perdó. Mai (vaig dir, estirant-me, trobant-me aquell matí, com dic, molt millor).

~0~0~

Sabeu què, Eleuteri?

—No gens benigna, em diu la dona, i en romanc en acabat fort perplex i desencantat, "*Si* *m'hagués cardats tants d'homes com, carallot, tostemps no te m'imagines que faig, me n'hauria cardats tants… com dones no t'has cardades en escaiença de sonses truites que sovint deus somiar*", car, sabeu què? Sempre m'he pensat (i confiat) que, múrria, prou se me'n cardava encara més… molts, molts, molts més que mai no m'ha dits.

(…)

—Amb ningú no sóc tan obsequiós com amb els qui reeixidament se'm carden la dona. Sabeu què? Se m'instal·la al cor de mantinent, automàticament, una agraïda intimitat… un dolç respecte… envers cascun dels campions, envers llur amable superioritat, empeltats… imbuïts… alhora de propinc i de diví, com ara influïts benauradament per l'omnipotència de la deessa.

(…)

—Sí; doncs sabeu què? La dona és dislèctica de part de vit…
—Dislèctica de part de vit.
—I tant. Sovint, quan deu veure que s'ho val, si som a taula, ella davant meu, i fa veure que vol ficar son peu familiarment entre mes cuixes (les cuixes de son marit, escolta tu, qui hi tindria mai re a dir?), malament rai, que sempre acaba ficant-lo a la carranxa del veí. Sí ves, què hi farem; sota taula, amb el peu sense sabata, a ous i vit els fa massatges… I sovint, doncs podeu imaginâ-us-ho, cavà? I tant, sense que ningú altre no se n'hagi adonat, com s'entenen en acabat, vull dir, ella i els més eixerits. (Sí ves, és clar, quina culpa en té, pobrissona; natura i casualitat prou ho han decretat.) Quatre llambregades i capcinades, i au, som-hi, veus que s'aixequen ensems i que se'n van a cardar a qualque cambra o altra del costat.
—Doncs sí que fotrem goig.
—Oi? Imagineu-vos-em, com dic, el paperet, amb careta de pàmfil sofert, solet, enmig del restaurant, o a la grossa taula amb tots els familiars d'ambdues o tres branques, i jo, petitet, petitet, com més anem més petitet, ara fitó dels de més dels esguards, sovint ben vilipendiosos, la veritat.

(…)

—Sabeu que sóc sovint "one of the girls", oi?
—Prou podeu.
—No pas? Doncs bé, en aquelles propícies saons, salta la dona, si pot, vull dir, si la conversa hi ajuda, i diu: "*N'hi ha qui encara la foten més petita*…" i amb això, podeu pensar, tramet l'esguard garneu cap on sóc; sóc l'únic ésser a l'indret amb l'aparell al·ludit; poc n'hi ha cap altre (vull dir, d'element) entre els presents, qui en tingui, ni que fos diguem-ne rudimentari, com el meu. Doncs bé, i això s'ha esdevingut, no us penseu, sis, set vegades… Llavors sempre hi ha una amiga o altra qui a l'ham hi fot mossada. "Really? How small?" (adreçant-se'm). I sabeu què? Haig de contestar dient la veritat; la dona avorreix la mentida, per això conec (em sembla) tots o els de més dels qui s'ha cardats… i per descomptat com la foten de grossa…

Tant se val, així que haig de dir… sempre tan complaent, amb infinita bonhomia…
—Four inches.
—Four inches max, if ever that (salta la dona); he's very optimist.

Totes estridents escarafalls rai, i grasses rialles d'incredulitat ("you mean total boner…? no shitting! the poor baby…! maximum extension, true…?"), fins que no n'hi ha una que endevina què calia haver dit.

—What are we talking about then when at rest…?
—Inch and a half, two inches… (és ella qui respon, i, com us dic i prou sabeu, no pas que mai menteix).
—Just like a little boy?
—Just about.

Fins que alguna no gosa ja atiar la fera interior sedega d'irrisori qui les de més de les dones ja no porten per natura irremissiblement encastada a l'esperit.

—Let's see, let's see!
—*Show, show, show*… (coregen totes ben tost).

M'haig de disculpar abans de treure-me-la i tot.

—Not fair, in the presence of a lady…
—*His teenie-weenie snail so shy!* (afegeix ella). And such a puny shell too, his balls a speck of dainty harness, never bigger than the nail on your thumb.

La por que tinc, i no cal dir molt més davant les dames… ma cigala s'arronsa com cargolet esporuguit (i sense banyes, les quals prou se m'apropiava el front, ves!). No trau ni el nasset d'una closqueta miserable.

I ara exposat, al voltant el ridícul esclata.

—Sorry for my weak pitiful prick; abortive, embryonic excuse for a crude rough draft of a misconceived stunted thorn. Would'nt hurt the microscopic snatch of a liliputian fly.

I sobre em cau qualque castanya i em cau qualque bolet, com si sóc de debò l'infant exhibicionista i pocavergonyota qui n'ha dita o feta alguna de massa grossa, i tampoc no gens adequada a la seua tendra edat, i en presència de tan altes dames, oipús.

(…)

—Ah, i un bell jorn que passejàvem pel camp, a qualsque llimbs bucòlics màgicament convocats, entre ruïnes romàntiques oimés evocadores rai, amb les mítiques molt elegants senyoretes sota llurs virolades espectaculars ombrel·les, i a les perifèries mig esborrades els senyors nogensmenys prou mudats, jo content d'allò pus donant la maneta a la minyona, i què devia tindre, pobrissó, uns cinc anyets; doncs sabeu què? El desig em pren de fer pipí, em desix doncs de la minyona, em pos prou discret a banda del caminet, em trec la pitxolina… i tantost encetava de regar un ben adient garric… l’alegre rajolinet es veu que empudegava un vesper que allí mateix s’hi amagava… Verge, la quantitat de vespes qui em fiblen llavors el delicat instrument! Immediatament els plors i gemecs, i la minyona, una pagesota dels Bages grassoneta i colrada, rient-se’n i escopinant-me la cigaleta i fregant-t’hi els gargalls perquè la coençó s’assuaugés. I dient-me, citant no sé pas ara si en Soló o n’Anacarsis, amb una cara tanmateix no gens seriosa, pus tost força enriallada: “*A la voreta del niu, no hi facis el riu!*” I s’esqueia llavors que passessin, és clar, un esbart de noietes, i la minyona ensenyant-los la frisosa pitxolineta ara tota vermellota i boteruda; i quins espetecs de riure totes plegades! Quins esclafits i quins panxots, i quines catxamones i quins clatellots! I ningú compadint-se molla de l’empegueïdet marrec; el marrec que el dóngon pel cul. “Amaga’t això, pocavergonya!” I t’hi ventaven cops de virolada ombrel·la i tot, i ara, per l’altre bec de caminet, per sort, vull dir, per desgràcia, veus que arribaven, merdosos, prosopopeics, uns senyors, i tothom de sobte muts i a la gàbia, i la minyona m’embotia encontinent el piuet pruent, umflat i adolorit bragueteta endins, i ara continuem la passejada, tret que camín com qui arrossega una àncora rovellada… o com malastruc pescador de canya qui ha pescada cap balena… o com carranc futbolista qui no fa gens es petava ambdós meniscs… o com préssec molt albercoc, de pinyol tot corcat, i nogut i malmès per pedregades i insectes i ocells, qui encara pretengués, silvestre, rossolar rost avall… o ja fins i tot com un minyó de cinc anyets amb dues síndries per collons! Maleïdes vespes, vós! Maleïts projectils teledirigits, ells i llurs esmolats fiçons de maligna fiçança! I llur molt estricte codi de conducta! Amb una petita escletxa en tenen prou per a albirar l’univers sencer. I si mai hi copsen, empudegós, cap enemic, són esclatant turba desfermada qui anorrea ipsofacte el pretès intrús, com deia, em sembla, n’Alcibíades… o en Vegeci… o quin altre…?

—No ho sé.

(…)

Sabeu què? Na Trudis Ianqi un dia on la dona era de viatge va trucar a baix.

—Qui hi ha? (que dic).
—Perquè matares moriràs (diu una veu de sibil·la molt dadapelcul).

Prou no cal ésser cap Xèrloc per a deduir que aquella paia em volia pelat.

—Obrirà la puta mare (vaig dir).
—Mon marit qui la teua dona també es carda és un dels *heroics* pilots de poltrona qui mena, a milions de milles de distància i tot, un d’aquells borinots mortífers que els covards exèrcits d’ara, *millorant* i tot les abelles de vidre de n’Erst Jünger, arreu anorreen, d’espetec, boldrons i boldrons d’innocents, vull dir, de desarmats.
—L’infame tros de merda podrida! El repulsiu fill de gossa! (m’exclamí). Encara us l’obr menys!

Rere la porta na Trudis Ianqi al cap d’estoneta es ficà a sanglotar. I jo compadint-me’n, és clar.

Sabeu què? Mos sanglots trumfaren els seus i tot. Dues magdalenes descordades. Me n’anava a la finestra de la cuina. D’allí la veia. Perquè em veiés, vaig encendre el llum.

Banyats en llàgrimes, tristament ens somriguérem, bessons. Les nostres imatges confoses, confluents, gairebé indestriables, a cantó i cantó de vidre. Al cap d’una altra estoneta, alleujada, partí.

D’ençà d’aquell vespre, els insistents zumzeigs a les orelles no se me n’han anat mai més.

~o~o~

Discurset a l’hora dels adéus

Ara que estem tots reunits
pensem una miqueta
en els sostenidors dels pits
i en els sucs de la bragueta.

Pensem en els qui ja no hi són
i en els qui encara no han nascuts
penséssim que si fossin al món
ens hi vèiem prou més premuts.

I pensem en els avions
i pensem en els submarins
i pensem en que... que collons
que en quatre o cinc matins
no esmorzarem amb pa amb tomàquet
ni xerrarem de ximpleries
ni ens empaitarem dient “va que et
tinc i ja sé que no te’m fies.”

Que serem qui sap cap on
segurament ni enlloc ni aumon.

Som tots plegats com bolets
som-ne flota de molt d’aparell
mes prou tost ben podridets
sense vestit absurd ni capell.

Bolets som de femer
on sense cap ni centener
traiem el cap un instant.

Femer pudent i vibrant
com màquina infernal.

Persistent gàbia letal

de fosca tortura niu.

Hom ens hi fica mig viu
mes ben tost tot mort en surt.

Quina merda de femer absurd!

~o~o~

Qui de vida beu ve condemnat

Só qui sé el secret
de les molses i les fonts
só qui vola ran i en compta
els repetits rasts de morts.

Perxò les forces malignes
em volen de dolent
i prou pel mig m’asclaven
si mai sabien trobar’m.

Tret que doncs mesclat
entre els qui a glops hi van
d’estètic em disfrès
i àdhuc de creient.

I així vaig denunciant
a la voreta del torrent.

Só qui sé les veus
de les aigües infernals.

~o~o~

Expulsions

Entre el fang enganxifós dalt de tot les muntanyes inaccessibles, immensos diamants suren que tanmateix descartem com si fossin pilotes desumflades. I cap avall, cap avall, tot cap avall… car prou tot el que hi llencem és material de construcció.

I en acabat tots plegats feina rai. Desmuntem ponts i edificis… i els muntem a d’altres bandes… és a dir, els intercanviem… On hi havia un edifici o un pont, en fiquem un altre de qui sap on… i alhora, al buit de l’altre, hom (un altre equip, un equip concomitant, simultani, i n’hi ha mils i mils, d’esbarts aqueferats) hi fica ambtant el que ací hi teníem… Perxò pertot hi ha bastides… Món a mig fer; tothom hi fa d’obrer… d’obrer constant, infatigable, monomaníac, saps? molt compromès en la tasca, totalment plevit al deure escaigut… tant se val quin, el que calgui a l’instant… cascú capatàs d’elleix, per la natura empès; cada dot, vull dir, habilitat, traça ni ofici per què no fores nat dut a gaudi i fruïció en la construcció, destrucció, reconstrucció, incessant, general, universal.

I tothom, és clar, hi va nafrat, encetat, més o menys minvat… Tret que qui en faria cap cas? No, ningú; no en fem cap cas, ni de les nafres, ni de les amputacions, ni dels esguerraments, ni de les inxes d’ossos xemicats, ni dels nervis i tendons qui ens pengen ensangonats… Al contrari, tots plegats prou continuem tan enfeinats… treballant… fins a les darreres conseqüències… Si caus, si l’espitxes, això rai, t’enterrem als fonaments… I si mai volies escapolir-te’n, desgraciat, on aniries…? Mai no trobaries els topants… Car tot hi és alhora el mateix i justament canviat… Tot hi és en estat de canvi… entre bastides i jaços de taulons… Tot a mig fer, tot perilla de tombar-te damunt… Arreu hi ha caps falsos… Pitjor, caps sords, fica-hi el peu i estimba’t fins al mai pus.

I per quin pont no passaràs…? Mai no n’hi ha cap d’acabat…! Ai, carallot, t’hi aventuraràs, i au com tombaràs… com tombaràs… avall, avall, avall… devers l’abís infinit del no re, tu mateix esdevingut tard o d’hora material de construcció!

(…)

Rere dues columnes condemnades, m’ajustava el monocle i els escaujava, eixams de mosques vironeres desmenjant-se esbojarrades a pondre llurs mesquines contribucions al cor de la carronya d’aquest món corcat qui tanmateix periclitava cap a la desaparició; geperuts pollosos, balbs espantalls, rancs escarabats, escornats trogosítids qui construïu, destruïu, reconstruïu… ara us vinc, espectre didàctic qui, no pas gens cronològic, vull dir, anacrònic rai, usurpa les espines, els xerracs i els cisells dels gegantins pregadéus i us ve a adoctrinar, amb gola de monstre, que el que caldria fóra, cuques esguerrades, que lleixéssiu les putes esteses d’escombraries tal qual. Car de què serveix tant de monejar-hi, collons!

Sóc el cinquè genet de la boirosa apocalipsi, molt més malparit que no els quatre carallots d’abans. Els terratremolencs batzacs que etziben els meus diguem-ne esclops ni els cops de ferradures del cavall esquelètic de la mort total d’un univers despès. Escolteu-me fer cap i perdeu els estreps. Teniu comiat d’acomiadâ’us de vostres molt minsos dots mentals, diguéssiu *au, osta!* a totes vostres de molt lluny estabornides enferritjades gimnàstiques cerebrals; poc que us servia el cervell, encara us servirà menys; les pampallugues que albireu i que com baionetes us foten els ulls prepòsters i estripats, i llavors fustigats us els foten ballar com baldufes, són els oracles de la fi del temps. Cada raig d’ió anàrquic ve a martiritzâ’us. Fugiríeu hilarants cap enlloc. Fraudulentes totes les teràpies, ineficaces totes les farmacopees, cap remei contra les atrocitats. Orfes de solucions. D’ací no en surt nidéu qui no fos mort i abans a tesa molt cruelment castigat i torturat.

Em vaig esguardar a l’espill. Pedant, pompós, xaró, arrogant… Tos diabòlics malsons de danyosa eruga dialèctica et duen a oblidar el recull de normes assenyades i a transgredir el riu de l’harmonia amb ràfegues d’escàndols. Estigues-te’n, que el vidriol de les fètides oradures que tos llavis bavegen, en anguniosa acústica de grotesc encuny, cessi, ferotge ganyotaire de ridícul monocle i cervell penuriós.

Vaig baixar al menjador. Les verges, profusament cabelludes, m'hi esperaven, virginals. El meu plat de sopa era ple de cabells. Us fotré totes al costell, vaig vilipendiar, de cascun de vostres nervis en fotré aeròlits, us trauré el moll de cada alguassa i galfó! Al·lucinants pigmees, en lúcida carnisseria demostraré mon coratge, sereu confoses per espellats, escorxats i trossejats bocs i senglars. I qui se us mengi més robust ell. Sedós cafè amb tasts de cervell prendrem en vostres cranis, i piròfils el reialme a dida i en flames trametrem.

El bordell s'esvalotà. Papallones d'èmfasi s'envolaren en abjecta incongruència. Algú em tracta de misantrop, de massa estètic, d'envanit a la darrera potència, ans de neurofisiològicament tampoc no gens intuïtiu! Amb quin deliri no m'aixec de la cadira i esquivant esculls, no fos cas que en patís brutícies no gens higièniques, esbrinant les calúmnies cronològicament, per tal de púguer-les contestar cascuna a son torn, faig qualsque viratges incoherents, i amb dents corrosives, com amb forques virtuals, capgir els fems, els trasbals.

Guipurs, alfirems, randes, calats i farbalans es desfilaven, s'esfilagarsaven; coixins esbudellats, estovalles, tovallons, calcetes, combinacions, esdevenien encontinent sollats parracs. Els mobles mateixos hauries dit que bàrbars arqueòlegs els havien suara desenterrats amb llurs mètodes més destralers. Les veus dels cromòfors als salpetres dels racons violats em pessigollejaven els oronells. Anava a estufornar quan me n'adon de les múltiples fellonies perpetrades girientorn. Al trebol col·lisions d'adverses rapaces es prolongaven, i en queien a betzef plomes ensangonades, becs heterogenis, urpes sense potes, i senceres fosques aus de mal averany. L'humus malaltís de la caverna n'absorbia els ossos ja rostats que en vòrtexs rovellats s'hi incrustaven. Les verges de pedra cargols marcians, en hordes com les n'Àttila, ubics les estupraven. Intrigat, creient-me que potser fisiològicament la perenne arbitrarietat del vesper que en voluptuós contuberni covava tantes d'absurdes coincidències no fos altre que símptoma del conegut efecte, on el col·lectiu reprodueix sa neurosis a l'estany adés tranquil de l'esperit de l'observador, ara doncs per còdols de propers cretins somorgollat, prudentment, com cuc inconspicu, em vaig fotre a arrossegar'm per terra com estetoscopi que pengés del pit d'un tísic qui tot just ara mateix en solitud l'està espitxant. Les fosforescents sípies de mos ulls arreu hi copsaven ominosos signes de tabú trepitjat. Meticulós com cínic ateu fití les nàiades, les hamadríades, els silvans. *Histèric rebuig, no callareu!* vaig ganyolar.

Als marcits, escarransits, exsangües coloms de mon cervell mugrons els creix de llets escèptiques. Per a tindre accés als corol·laris, bessones juxtaposicions de pregoneses paral·leles dialèctic estableixc. Al panteó obsequiós de les síntesis antisèptiques humilment omnívor em present. Vull, em dic, estalviar'm de les tiranies dels fètids organismes qui tramposos s'han ficats a les perifèries de ma solipsística esfera. Als prolífics espais amb despit els empenyc, on llur apoplèctica futilitat serà pel silenci infinit de la matèria fosca definitivament sublat (negat, tolt), com sublat al cony etern del no re és el fàl·lic manlleu de l'efímer assaig infructífer del viure.

És mon esplèndid destí: saboteig sense descans els tirànics satèl·lits qui em parasitarien l'horitzó on l'isolat orfenat, on únic visc i on tothora conspir, èpic rau, com en cim davant el qual els genolls dels oceans de la vulgaritat en èxtasi s'abaten, ferits, rabits, empedreïts, debades. A cap ferotge cirurgià no li serà mai llegut d'emmerdar amb les sangs dels sacrificis dels bous escanyats dels òrgans atesos ni amb els rovells infectes de les femtes de les nocions més fictament avençades, els molt més higiènics murs on, mai acorat, no em continc.

Vaig deseixir'm amb un sacseig de les manilles de l'obsessiva rectitud que el magí m'engalavernaven, i esguardí novament el panorama. Lúdicament optimistes, les nues dansaires adornaven el bordell. Avií un trist sospir que migpartí la sòrdida escena. A trenc de cràter, psicopàtiques gimnastes, vostres vehements clixés no fan sinó envernissar la capseta que tafòfils obrirem a l'horror de la tafocenosi. Com qui trenca l'ou de la veritat, allí ens trobem tots reunits, tots barrejats, miques de cascú a mig fossilitzar, a caire de desaparició, residu indesxifrable, que il·luses voldríeu que confonguéssim per refinats joiells.

Em vaig ficar a riure entre sanglots, beduí qui a incoada meca es fa, i l'atac l'heu, i, crisàlide fallida, aixeca els ulls envidrats al cel, i ah el desendreç que a la fi hi confegeix! Aeròlits d'oracle criminal: cruels falcons, ibis, grues, voltors, i llurs crues iniquitats, vénen a eixorbar'l, esbudellar'l, mentre sa vida encara avia febles onades desordenades de penuriosos circells.

Amb agror eclesiàstica els llefiscosos familiars parlaven de brins de palla que trenquessin espinades d'inviable camell. Lluïen d'odi qualsque cruanys d'ulls al laberint. Per quin prestigi o estrany fenomen els bategosos, tautològics, visatges se'ls omplien d'atrabiliària tinta, no pas que ara em fotré tampoc a escatir. El·lipsis a manta hi inclouré, car pots contar si s'hi val a perdre-hi estona. Aquest bordell és mausoleu i cascú de valtres al taüt fet malbé. Cap cimbell de societària segura felicitat no m'encaterinarà pas, sé que cada sedós esquer d'enconat discurs precedeix la vivisecció, i les perforades ganyes.

Per quines rampes es desbocaven les sorres i les rels del podrimener, de qui les caòtiques urpes jurcaven a estripar'm la inconsútil melangia? Eixordadores caigudes d'aigua, brunes embrutaven les neus de mon cervell.

Del pou dejecte o la cova de lladres on col·ludien els bandits venien a rosegar'm mòrbids retrets que, llambresc, contrarestava amb satírics peans de reprensible encet. Amb centelleigs de pidolaires, de rel rajaven, projectaven, llurs queixals càustics verins.

A tornajornals, vaig triar llavors les més coents paraules. Paraules de coentor indeleble. Maleït reialme on qui es té dret, l'escapcen. *Só poeta i per tant cap calamitat atènyer'm no pot! Qui sou valtres ensems sinó inservible llepaculaire cort de la meua excelsitud? L'ofec, l'ofec!*

A errònies buidors no m'adic. Ni a vicis, ni a afanys, ni a deduccions, ni a missatges, ni menys a manaments. A galet no bec, vòmits intuïts. Mag omniscient greu règim prou entaferrava a la condemnada contrada on bigarradament vegeteu, i on els gatxulls dels orelluts lul·listes enyorosos i les inversemblants atzagaiades dels cofois llagoters qui ignars i simiescs brandiu encara més coetànies, contemporànies, ximpleries, a perperir tostemps m'han dut, em duien de mantinent, i em duen contínuament. Us fotria tots plegats d'afegit adob al piramidal femer; si no em contradic, cenotafi on em glorific.

Volaren un darrer cop els plats. S'estavellaren ubics.

Una vegada més... Com ho diràs...? Mon pare, espetegós, ultratjadament enfellonit, una vegada més, m'expulsava de casa. Una vegada més.

~o~o~

106

Espadatxí d’espiroqueta?

Aquest carallotet també és poeta
no sap si es diu Enric o Enriqueta
si fa d’arquitecte o de paleta
si veu el món pel trau del pany o l’aixeta

si camina amb 4 bissus o una pota
si s’ha cardat cap gos o cap xicota
o cap trompa de tapir i si la pilota
a l’olla barrejada hi ficava o cap pixota

ni si agraïa el servei a un cap de puta
de xarnec botxí qui l’executa
o xocava la màniga dissoluta
del qui els ulls a mig camp li xuta

ni si allò que més el despita
és cort de porcs o mesquita
sinagoga o cony podrit... de sor Lolita
i església de cretí o cul de mona... Xita

ni si de debò la basa li empata
haver de tocar fuga o tocata
i menjar femta o xocolata
i beure pixats amb palla o orxata

car és carallot i és poeta
i és espadatxí d’espiroqueta
amb els ous fa mamballeta
i amb la llengua de xinxeta
te la clava així que xuta
orxata de bruixota qui xita
aquell qui generós la deixata
en insòlits bordons de caixota.

~o~o~

Contracte de Deessa i hierodul

“Tantost mullerat
romans mentalment infibulat
(fàmul cap a l’infinit).

“I cardar per sempre pus t’és vedat
ni de mai tocar’t l’infame vit
(pren-te des d’ara per capat).

“Gaudiràs amb el meu permís només
si t’ho dic i a tots ops sempre a través
de mos goigs amb pler d’hom acomplit.

“Com m’abellirà
molt sovint sóc qui hi cardarà
i amb els qui si s’escau seràs cardat.

“Hierodul com ara capat
assumeix-te feminitzat
tímid esclau esclafat
mentalment infibulat.”

~o~o~

Ai l’*spook*, oi que elegant!

Detens els secrets de tantes de morts bares
(tota mena de com ara coltellades a l’esquena)
que sols el pes el cos ja t’engeperudeix
i la vaga consciència el cor t’enlletgeix

i tot i l’elegància que despens part defora
(ets rus refinat? alemany enllustrat? italià impecable?)
ets i et saps sota els vestits i tanta d’etiqueta
oh i la presència i la ricor i l’exquisidesa...

i la prestància (i com en diuen... el senyoriu?)
maleït monstre grotesc llord podrit i repulsiu.

(...)

Maleïts assajaven de matar'm
han ja mort molt del que am.

Per environs de runam
sota arestes d'esbarzeram
per varengatges de clavegueram
rere tot altre bigam i costellam...

Entre ferros ciments i rams
damunt rajoles asfalts arams
a cercles aplecs paral·lelograms...

O amagant-te en blondes i recams
amb el mamellam l'al·lotam
amb l'aviram el conillam
el paperam el cadiram...

Mai no et perden d'un pam
te tenen clissat tram per tram.

Si mai vers la llibertat anar-hi vam
letals s'hi infiltraven com gam
escamot deleteri de mefític lladregam.

Llur sòrdida goludam
els duria a fondre sencer l'eixam.

Mal llamp no els ascli, m'exclam
com trencar-ne tot lligam!

No tinguis mai de fama fam
ni mosseguis el buderó de l'ham
car t'enverinen teca i mam.

D'ells ni vi ni formatge ni enciam
prou et corcaven el butzam.

Tot és ratera cimbell reclam
fuig-ne com de moscam
t'hi encastaves el banyam.

Ni n'escoltis cap ni un bram
et corrompien fins l'ossam.

Si mai els ets a tret *scram!*
fots el camp com si t'empaita gossam.

Tot *spook* té traïdories de feram.

Com més indefensos no els anam:
Pim-pam pim-pam pim-pam!

~o~o~

—Poseu seny, jovent, collons

—Poséssiu seny i adquiríssiu religió i adoréssiu de tots els cagallons el més pudent i fumós.

—Poséssiu seny, collons, i foteu-vos generals i us banyeu ben sovint en la sang de tutti quanti.

—Som-hi, poséssiu seny i foteu-vos eclesiàstic i violéssiu a tentipotenti innombrables culs d'infants.

—Poseu seny, saps què? i vells i savis i polítics assassinéssiu tants de vassalls com us vagin rajant.

—Poseu seny i feu-vos lladres banquers i empenyéssiu al suïcidi tots els qui a les llefiscoses teranyines boigs enxampeu.

—Poseu seny i esdevinguéssiu gros industrialista i màquines deletèries foteu-ne a monumentals estocàstiques tragitades.

—Poseu seny tanmateix si sou més ruquets i esderneguéssiu's-e a la feina i en un tres i no res així mateix sou *horrorororós* cadàver.

~o~o~

En àvol bot

Tot començа tan innocentment perquè tot s'acabi tan tràgicament.

Ensenyava per la finestra del teatre a un jo molt més jove l'airós paisatge.
Com tant ell com jo bucòlics ens n'enamoràvem, davallarem per a ésser-hi més a prop.
Desil·lusió, car el riu baixava tot brut.

Va vindre a aconsellar'ns de moure'ns una mica a la dreta l'encarregat del teatre.
Car no gaire lluny, cap a la dreta, hi descarregava el canal, del qual les aigües eren totes tan netes.

Teníem el nen i jo una pilota groga.
La pilota rodolà cap al marges del canal, i romangué amagada.

Davallí a rembre-la, mentre l'encarregat i el nen tornaven a l'edifici.

Prou em pensava que la tasca fóra tost feta, i tanmateix enlloc no hi veia la pilota.
Perdut objecte de mes infructuoses recerques.

Seguint la vora del canal, en trobava, d'heteròclits objectes.
No sabia que tanta de gent hi desés ses coses, ni que àdhuc ensems famílies senceres hi visquessin.
En caus intricats fets de fustes s'arremolinen com rats...
mentre en d'altres bastiments deserts i amples, que s'enfonsen com paral·lelepípedes coves...
només hi rauen els buits secrets de les vastes absències.

De sobte, és clar, me n'adonava que m'havia perdut jo també.
Quantes de vegades he passats i repassats els pontets i les palanques?

Com tornar...? Com tornar-hi...?
Perdia ben bé la direcció; cert que encara segueixc el canal mes no sé pas si m'aprop o m'alluny d'on vull anar.

On... vull anar? On fa estona deixava el meu jo més jove, no fotem!

Som-hi i amunt, inútil grimpar-hi; som-hi i avall, inútil enfonsar-m'hi.

Ara pujant estretes cargolades polsegoses escales i destriant-ne teranyines i lluitant-ne amb les aranyes.
Ara baixant a les ombrívoles galeries i somrient als rèprobes amistosament i innòcua, únicament arronsant-me d'espatlles.
Tothom s'equivoca.

Em desdoblava durant el trajecte inoperant, m'hi triplicat, quadruplicava.

Una vegada dalt una arbreda que vorejava un precipici s'hi esdevenia un intent de suïcidi del meu jo vell.
Entre jo mateix i un meu bessó íntim prou més fort salvàvem el nostre bessó íntim molt més vell qui altrament ja s'estimbava.
Ah esglai, tanmateix contrarestat!

I ara però com el convencíem que la pèrdua o la fallida que tots plegats no hem esdevinguts mai s'esmenava...
o potser vull dir que l'esgarriament, l'extraviament, on ens embarcàvem només era transitori...
que tard o d'hora reconeixíem els topants i retrobàvem xirois el punt de partida...?

Cap dels 34 qui esdevinc no podem assegurar la veritat d'aqueixes proposicions.

I si ens llençàvem a l'aigua en cap vaixell ocasional...? en cap closca de nou...?
Els 34 qui sóc mai no hi parlem alhora; per por de naufraig, sempre enraonem per torns i sensats, en aquest àvol bot on som.

Mes és cert que l'aigua ens durà al mateix indret on començàrem de perdre'ns...
i ens hi durà prou prest si ens havíem esgarriats aigua amunt...
o ens caldrà abans donar la volta al món si començàvem de sallar més avall que no iniciàrem la questa i el quest.

I tot això, és clar, posat que fóssim encara al mateix canal.

Estalvis hi arribarem un dia o altre, assegurem'ns-ho; engrapem'ns-e els collons i afirméssim-ho, ferms!

Ambtant això rai, les saons i els agres observarem de totes les terres travessades...
i els focs follets de les tantalitzants construccions que amb el nostre passatge es degeneren com nassos de cera.

L'esmolat reialme del nostre triomfal regrés només ajornat per les perfídies...
o potser les espúries orquídies, de les malorquestrades mercurials escaiences.

En tot cas, quan nasquérem, els concupiscents titelles qui badocament o temerària ens nasqueren, ens nasqueren amb un intrínsec passaport...
passaport directe a les hipogees aigües negres...
on tothom perdent-s'hi, ja mai més no es perd.

Al ritme sincopat de les petites onades, els gorgs i remolins, i les pluges i els revessos...
de les cadències del corrent qui ens durà a casa...
un... dos... tres...
set... vuit... nou...
i així anar fent, fins a 34...
i recomençant fins que tot no s'acabi...

Com qui als braços de Mare Mort petitó el ballen...
el ballen...
ballen.

~o~o~

Escriptoret fos

Els quatre gats qui em coneixen saben que sóc un escriptoret
tímid inhibit contemplatiu passiu immobilista introvertit.

Que em fan por la gent i fàstic els periodistes
i d'altres malparits qui popen del fets d'altri.

Els mateixos quatre gats saben que mos quatre germans
se m'assemblen com cinc granets de blat s'assemblen entre ells.

El que potser no saben és que un dels meus germans — en Z —
es fa sovint passar per mi.

La poca gent qui s’interessa a les coses de les lletres
sense saber-me retret com sóc
es pensen que sóc mort de fa anys.

Notícies — vull dir, alguna línia o altra als fulls perduts d’algun diari —
aparegueren dient que no en fotien pas pocs d’anys
que m’havia degut morir en terra estranya.

Perxò sovint el primer que ha d’aclarir en Z quan es fa passar per mi
és que com tothom prou veu (car ell sóc jo) mort no pas gens.

És una mica com a *Eva* — la novel·la d’en J. Hadley Chase —
tret que en el nostre cas pitjor
car mon germà Z mai no ha après ni d’escriure ni de llegir.

Un defecte al cervell que no li permet reconèixer
les lletres com a tals.

De vegades em faria gràcia fer-me passar per mon germà
el ficte novel·lista.

A l’indret on estiuegem l’altre dia el deixí
discutint amb el metge de l’indret els tecnicismes d’una pretesa novel·la
sobre vaccinacions i epidèmies
i les interaccions entre bacteris virus i neutrinos.

Mentre els dos estenien la roba:
enormes tovalloles i flassades amb el nou blasó o emblema:
una serp blava de vint metres pel cap baix
adés trobada al jardí mateix
bona menjadora de rosegadors de la mida d’un nadó…
jo m’esmunyia a escampar la boira.

El ficte novel·lista doncs
tothom al poble el coneix molt superficialment.

No li tenen gens d’afecte però
(per exemple com dic m’hauria volgut fer passar per ell
mes tots el qui eren jaguts vora el camí
on el Solell espetegava
doncs ningú no em va voler fer lloc
on hi havia la bona ombreta dels verns vora el rierol).

Quelcom s’hi esdevingué aleshores:
continuava per la carretera mig esbufegat
quan m’hi trobava també caminant sota el Solell despietat

un infant mandrós petit despullat…

Ara li dic que s'afanyi
que el perill d'una insolació…

I tot d'una sembla endimoniat
car *com s'embala!*
desapareix com si son carallet fóra encès coet: *fuit!*

Ja no el veuré mai més!

Ningú no el veurà mai més:
com si fos el fill qui mai no tinguí
com si fos l'espectre de l'escriptoret qui mai no fui.

~o~o~

Espill

Ara mateix te m'aixec
i ara ja te'm pos lo gec
ara, cansat, te m'assec
i, en oblit, podrit te m'hec.

Podries dir "pobre mec
ha passat com un llampec"
mes, si ho dius, prou ets prou pec:
Qui sóc ets a l'espill cec.

~o~o~

Set ais

No te'm tragos de la ment
i escolta mon lament
o tot anirà malament… rai
ai
ai
ai
ai
ai
ai
ai.

~o~o~

Proletari sense pistola

—No tragos el cossi de les escombraries, Manel, li deia al vell de rere el taulell fent veure que l'anava a saltar per a anar a l'altre costat, i el vell ajudant del cambrer feia acte de treure el cossi no fos cas que m'hi veiés caure, *—no el tragos, que estic preparat a llençar-m'hi de cap!*

I tothom al cafè, els quatre gats qui hi érem, se'n reien flascament de la facècia.

Cert que el dia que portava poc demanava millor.
Més em valdria ésser llençat com escombraries. Prou m'hi sent, usat, gastat, despès, inútil, fútil, desfet.

De primer la feina, dura, i escarrassant-m'hi.
Llavors tornar a casa per una carretera plena de boira i de neu, amb el fred que fa i amb tanta de bòfia pertot arreu aturant-te a cada pas i demanant-te els papers.

Al capdavall, arribava al cafè i anava a escalfar'm amb una beguda que m'escalfés, i abraçant-me prop el foc abans de tornar a la freda dispesa, i amicalment doncs havia dita aquella facècia, i alhora em treia la cartera per a pagar el cafè i el conyac, i hi havia un ajudant nou, rere el taulell a la meua esquerra, i un altre client, embarretat ell, també a la meua esquerra, gairebé davant l'assistent nou, és a dir, a la meua banda de taulell, i encara estic fent barrila amb el vell Manel, i el nou assistent retirava a la meua esquerra una revista de damunt el taulell, i tot ha estat vist i no vist.

Aquell home traient la revista, el client embarretat no dient re, i jo tot d'una no trobant enlloc la meua cartera.

—Algú m'ha lilada la cartera! que m'esgarip.

I ara m'estic desesperant. *—Tant em fan els diners! Però els papers, els papers! Sense papers no puc anar pel món, amb tanta de bòfia fotent urpa pertot arreu! I qui té temps de fer-se'ls novament. Impossible! Qui ha estat, qui ha estat el xurimangaire!*

—Lilaires, em cag en déu! Torneu-me la cartera!

—Ets tu? li dic a l'assistent, i l'assistent em guaita com si estic boig. Continua allunyant la mateixa revista que hi havia damunt el taulell vora la meua cartera. Tot s'esdevé alhora tan de pressa i tan lentament!

—Tu! li dic al client, i el client embarretat em guaita amb cara de pocs amics.

Aixec els ulls al trebol, no fos cas que hi hagués alguna finestreta, i el lladre al pis de dalt, amb un fil i un ham, hagués pescada la meua cartera. Al trebol tot hi és pla, ni traces de finestreta.

—Malaguanyada pistola que no tinc!

Me la treia ara mateix i... Els feia buidar les butxaques, els feia abaixar els pantalons, aixecava l'arma cap al trebol i cridava que qui hi fos, vigilés, que disparava encontinent!

Ningú no em fa cap cas. Només pens en els papers, els papers... I em mortifica que... No podré mai refer els papers, em moriré abans... Qui tindrà temps per a refer-se'ls...

—Torneu-me... algú... torneu-me el feix espès, incomprensible... de papers...

D'innombrables papers, sense els quals, com ara la bòfia em botxineja mentalment cada matí i cada vespre a la inhospitalària carretera, em botxinejarà físicament bon pic m'haurà fotut a la cangrí...

I ara espera't que veig per la finestra que algú o altre també m'ha lilada la bicicleta.

La neu glaçada i la densa boira m'entren al cor.

—Malaguanyada pistola que no tinc!

Em fotria un tret al cap.

M'he ficat a un racó del cafè a plorar.

~o~o~

Retorn al tot (o del tot)

Tornes a, o et torna, l'antiga casa pairal — impecable
tot hi rau a lloc
inclosos els morts personatges, entranyables.

Et revé, o hi revéns a, l'antiga vila costeruda qui volta el castell —
turó sacre: hi apareixen
per carrerons de laberint
les àgils meuques, filòsofes
s'hi esmunyen els lladregots subtils, incopsables.

Se't reobre, o reobres, l'antic llibre tot llarg — atapeïdíssim
tots els mots del món (de l'univers)
els duu, remarcables.

Escrius, o se t'escriuen, les llegendes, històries, esdeveniments
en fulls que els cerços tomben
i on les lletres endevines (o se t'endevinen), palpables.

~o~o~

Hores de boira i fred

Trobar un lloc on jaure
trobar un mos per a dur’m al pap
heus les dues activitats que se’m mengen les hores.

Ah entre els acadèmics quan els era fàmul
si se n’estava, de bé!

Com els netejava els texts
els empenyia part darrere els vehicles per les pedregoses pujades
els vantava les presumidotes mullers...
sempre (o quasi) em queia un raconet o altre on aixoplugar’m
uns crostons i pellucalles per a rosegar.

I ara?
Ara malament rai!

Les hores de boira i de fred se’m tiren damunt
i es fa fosc i encara no he resolta cap de les incògnites:
on rauré a la nit?
què em duré al pap?

I demà?
I demà!

No puc pas badar un minut
no haig mai de perdre de vista l’objectiu
del jaure sa
de l’atipar’m...

De l’atipar’m algun dia
per tal de poder tornar al text i fer’l prou net
(ni que no només fos si fa no fa)
i cridar...

I cridar:
Imprimeix!

~o~o~

Vuit ais

Estava la mare dolorosament cardant amb el representant de les màquines, quan el pare tornà de la reunió.

—On és ta mare?

—Dolorosament cardant amb el de les màquines.

—Dolorosament? La deu tornar a donar pel cul.

—Qui fóra eu, pare, per a desdî'us?

—Bé, tant se val, ja li ho diré més tard.

—Entravancs a la reunió?

—Al gremi rebíem la mala nova que nous imposts se'ns atansen.

—Ai, ai, pare; ai.

—Cal sobretot estalviar a ta mare el disgust; si torna idíl·lica, tòrrida, qui voldria amargar-li la dolçor?

—Li ho direm en instant propici. Si vols ho faig.

(...)

—Mare, ahir el pare tornà de la reunió tot pansit, escorxat, humiliat, escuat. És clar que no pas desfigurat, escapçat, emasculat i, com en Balzac mateix, segons el molt veraç cronista n'Octavi Mirbell, amb el petitó vitet encara més escarransidet, i amb la seua dona cardant amb son amant a la cambra del costat d'on ell agonitzava...

—T'hi vols jugar que volen tornar a pujar'ns els imposts?

—Ai, ai, mare; ai.

—Cal sobretot que eixorivim ton pare; no volem pas que li torni la depressió. Encara se'ns suïcidaria, amb totes les marranades que ens fot lo govern.

—Convidem novament el de les màquines?

—En convidarem un altre qui li farà encara més patxoca. Ja ho veuràs.

—Ai, mama, ai.

—Oi que també estàs content?

—Mama!

(...)

~o~o~

Casta de lladres

Ca d'altri envaeixen amb hordes pegues.
Genocides, assassinen i saquegen.
Inquisitorials, de llur "dret" gallegen.
(De tot el que han dit el cul te'n refregues.)

Cascun d'ells maleït arroplegat.
Casta de lladres qui parlen estrany.
Es vanten fastigosets de llur guany.
I de tant com no han – (i és tot robat.)

Per totdéu rebutjats i odiats.

Pel repulsiu capellanum dominats.
(Llur àvol “constitució” és merda pètria.)

Llur “història” fot ferum de falòrnia.
Devots de deessa podrida i bòrnia
Lletja i desdentegada que en diuen “pàtria”.

~o~o~

Casta de lladres

Llurs herois fundadors, na Carme Polla i en Franc Brouet de Pútid Conreu Verinós, foren, com tothom sap, els més tragitívols ni repulsius assassins de la història. Arrenquen llengües d’innombrables infants, n’arrenquen ulls, orelles, nassos, collonets, vits, ungles, dits... I hi burxen damunt; burxen i escorcollen i rebreguen a fresques nafres i forats... i hi continuen minant, traient alhora vísceres, esqueixos, venes, nervis, ossos, ganglions... I així, els pobres infants horrorosament mutilats, els van deixant morir. *Ah malparits!* Cada dia, al xibiu sinistre de l’escola, en horribles pantomimes de mort i carrinclons cants a l’orxegosa pàtria de la repel·lent virginal deessa, sempre sedega de sang infantil, amb la roent xeringa els injecten apòzemes blaves i gatxulls de furaç, i els tolen ensems un altre atribut.

~o~o~

Al ventre del govern de la societat

—Només algú tan extravagant com eu pot ficar’s al cos de la bèstia i sortir-ne indemne.
—En cap temptació no caic.
—A cap cony ofert ni hi lib ni m’hi embec.
—I tot amb un cop d’ull ho conec.
—Cada espècimen gravat a la meua ment duc.
(...)
—Al secret museu de foscs monstres antediluvians al cor de la panxa del govern de la societat, llurs paltruus o budellams, greixosos càustics escanyadors mecanismes que prou sabria, si mai em convingués, destriar.
(...)
—I en acabat qui gosaria demanar’m qui sóc de debò. Prou podria escaure’s que fos el lladre suprem disfressat. I llavors on anirien encontinent a parar els esfereïts mocosos armats sinó als més horribles orcs...?
—On se’ls cruspien de viu en viu, al cap de jugar-hi immenses hores, amb ullals esparracats i urpes llordes, les grotesques peces de museu de qui en conec (els escatia amb un cop d’ull) tots els mecanismes.
(...)

~o~o~

Caòtic imperi morent

Al meu palau, s’ha convidada tota sola bona part de la més alta societat. Només m’estimarien els qui em volen robar. Perxò ací hi sóc de més.

Se m’atansa un pudent de la bòfia qui vol ésser el meu “amic”. Qui se’n fiaria mai d’un pudent de la bòfia? Només se’m vol aprofitar, i fer’m tant de mal com pot.

Diu haver vist el pudent un petit defecte al marbre del meu mausoleu, diu que es tracta d’un “grop impactat” a la pedra i em vol contar, molt tècnic ni saberut ell qui sembla ésser més ruc que no un soc, de quina manera en substituiríem, tallant-lo precisament, el petit pany malmès, per un de nou, sense que es notessin les ascles ni costures, quan es veu interromput per un altre dels convidats als quals no fa gaire ha multat. Ara i adés, tots, com aquest, li demanen un instant en privat; un petit xiuxiueig segueix, i hom el pudent l’unta amb un untet substanciós, i au, multa esborrada, car com tot bòfia d’ençà que hom n’inventà l’ofici malastruc, és molt maleïdament corromput.

S’ha ficat de moda entre la gent *fina* — i a part la puta bòfia qui arreu s’entremet, tots els pseudo-convidats en són — d’emprar com a col·liri en flascons blaus la sang blava dels llimacs gegantins de fresc assassinats. Ecs, suc de llimac gegantí tallat pel ventre — *això és ultrafastigós!*

Els carnívors, antropòfags, llimacs gegantins, doncs, pobrissons, de qui adés en fui, carallot, heroic màxim assassí. D’on que la flasca societat m’oferís de prèmit aquest castell. La meua tècnica d’occir’ls fou adoptada després pels nous herois qui epígons em vingueren. I jo retirat, de lleure sempre entre mes selves, on els llimacs campen lliures i a lloure, per mi de cops i tot acaronats, i per d’altres, epifenòmens, tanmateix encara barement assassinats.

Els autoconvidats els veus oimés empassant-se tothora comprimits, tothom prenent els de tothom; se’ls intercanvien com si fossin confits… tot i que els metges farsants pretenen com sempre de receptar’n els específics per a cada cas *molt únic* de cada pseudo-malalt. Me’n guardaria prou, de mai tastar’n cap, si mai ningú me’n proposés, ni que fos per cortesia! Sort que es quelcom que fóra miracle que s’escaigués, car en aqueixes festes hi sóc sempre l’ignorat.

Són comprimits virolats que no foten gaire efecte, sobretot als membres de la societat — als llimacs i a mi qui sap! Ells, els membres de la societat, virtualment són tots plegats immortals. Qui més qui menys, els de més de llurs òrgans són mecanitzats.

Tot i que sóc el propietari del palau, és com si no hi sóc. Ara que em desempallegava del pudent, ningú no fotent-me el cas més mínim. I què hi puc fer! Tots aqueixos fleumes invasors; si mai, ruc de manguis, si mai volia metre-hi objeccions, se m’independitzaven les dents i em mossegaven la llengua, i només m’eixien de la boca laments.

Me’n vaig a respirar pel camp — tret que l’aire hi és irrespirable, de tant de llimac gegantí adés i ara assassinat, i llavors jaquit que es podreixi enmig de pertot. Els autoconvidats s’hi passegen alleradament, com si les funcions de llur nas a dretes haguessin desconnectades.

S’han demanat per què els ocells no es belluguen mai d’on són.

Els respondria si em fos llegut: Perquè hi són encolats, a branques i traus d’arbres; són fictes: muntes, simulacres, enzes, cimbells. I els xiulets que avien inventats. Fantàstics ocells, llurs grinyols i garranyics, llurs xerrics d’esmolet, llurs lleigs arítmics esquelleigs, barroers invents. Ningú no ha sentit piular ocell de fa centúries.

Tota vida salvatge es limita, sobretot a les selves centrals, als gegantins llimacs antropòfags, de fet, omnívors.

M’ajec nu enmig de la selva perquè em vinguin els lents amistosos llimacs.

Com el reveig, ara jagut i cluc, el meu mausoleu, esdevingut cenotafi que la verdura aviat s’haurà cruspit com els llimacs gegantins suara se’m cruspeixen.

Perquè perduri el plaer, perquè pugui sentir totalment el plaer de saber-se devorat per les flonges maixelles, el cervell serà el darrer que em devoraran.

Caòtic imperi morent; els preterits, els llimacs, i eu, antic inútil heroi, part darrere ens en fotem.

~o~o~

Casta de lladres

Anònim, excedent a la voluda, home al patoll, fútil peó oblidat foraescaquer, perdut entre peces qui no casen, tanmateix hi sóc.

I això deien els amples cartells qui duia part de la gent:

—Invasors s’acosten qui del cau ens n’osten.

—A Alacant/ amb força inoïda/ les hosts invasores/ a mar aboquem.

—Odi perenne vers l’invasor.
—Si no fos motivat per l’odi, sobretot odi als invasors, no veuria cap raó pels matins ni d’aixecar-me.

Sóc manifestant-me al carrer contra l’avarícia il·limitada de l’odiada casta de lladres; hi sóc una unitat més, sola, digníssima, discreta, com dic, anònima, manitú mut i nu, d’incògnit, quan algú em tusta a l’esquena, i quan li’n faig cas, m’assegura que m’ha tocat un prèmit.

—Quin prèmit si no jugue mai a re?

—És un viatge de franc al Japó. Tot això és per a vós. Un feix ple de papers, un paquet amb l'uniforme de japonès, per tal de no desrengar, de no cridar l'atenció al Japó amb vestits de foraster. L'adreça per a tots els guanyadors del viatge és en aquest paper. Aneu-hi ara mateix. Hom us hi espera.

Sense casa ni tec, ho provaré.

És un indret oficial, palau només per als jerarques. M'hi ficaré d'estranquis. Perdré paperassa i uniforme a un racó, i m'esperaré darrere, al darrer reguitzell, entre el servei astoradament i degudament respectuós, guaitant com ells la processó dels guanyadors ara uniformats (grotescament caricaturescs) de pseudo-japonès. Tot i que tinc dret d'ésser-hi, doncs, entre els envanits celebrats qui desfilen, em mantinc d'incògnit, com si de debò no hi sóc.

—Qui sóc?

Tot ho he perdut, inclosa la identitat. M'endinsava en jardinet privat. Tots els objectes hi són de l'any de la picor. Antiguitats polsegoses, fràgils, que cal no tocar o se't desfaran als dits, i encar terribles conseqüències se t'abaten.

La propietària apareix. Vella bòrnia amb l'únic ull dret que tanmateix és cec. La monstruosa néta bòrnia, muda, d'aspecte horrorós, amenaçador. La nina de la néta bòrnia, amb l'ull dret esfereïdorament obert i l'esquerra buit. Tret que l'ull dret de la néta horrorosa és tan badat però també tan cec com el de la nina.

Les tres orbes... m'han condemnat... Quina de les tres dirà el veredicte de la meua tortura i mort? Jo amb els meus dos ulls perfectament fins i exactes, i no veig enlloc com sortiré del jardinet maleït.

—Potser si enraonéssim com gent de seny...

Volia justificar la meua invasió a llur jardinet. Que perdut hi queia sense pensar-hi, repenjat a la barana del balconet, i ai, on sóc. Volia doncs fer-los-ho entenedor, i tanmateix els mots que dic són per a retreure-li a la vella que res no podia redimir els greus errors pudentment ocults entre sos malucs.

—Concloc que sou tan vella que crec que prou trobava solaç cardant-vos-em, no pas el cony ni el cul ni cap altre sòlit trau, ans els insòlits de les vostres molt pregones arrugues pertot al cos on l'energia fosca de l'univers prou sembla oimés trobar-hi mendraig o aixopluc, car collons com m'hi escorria, madò, si m'ho permets...! I crec i tot que t'hi prenyava sovint, car, de trast en trast, veloços com galàxies, de les arrugues més pregones qualque mecànic follet o altre t'hi trau el nas a qüestionar matemàticament i amb molta de sang freda les còsmiques formulacions de la situació.

I volia retreure-li ara que als prats ignots, i als repressius paradigmes, un cop passats els constrenys, les estretors i els congosts, i cingles avall de ses arrugues, ous brutals s'hi covessin qui l'orb monocle al bec de mon vit tampoc no podria pas reeixir a copsar i que, doncs, molt innocentment fertilitzava perquè descloguessin en emblemàtics astrofísics qui tot ho volien capgirar.

Mes ai com la cagava, pobre de manguis!

Cap ni un de mos testimoniatges no reeixia a treure'm d'angoixa. La vella arnadissa continua votant el triomf monstruós del meu barroer sacrifici. Quina de les altres dues deesses qui també em volen executat convenceria si amb fragments de tintinabulacions adients no els faig arribar mon pliu molt humil d'innocència sol·lícita. Servent llepaculenc els esdevinc de per vida (la meua, car elles morir es veu que no pas mai!)

I si m'adreçava amb aqueixes o millors raons, dic llavors, a la sorda orba minyona de la nina maligna? O a la nina mateixa de la maligna minyona?

M'he posat a ballar en una de mes més oscil·lants ni falsament joioses follies pastorívoles, acompanyat per les espectrals pastorelles qui en òrbites espirals fan sonar llurs campanelles amb el so exacte de mos dits del mig qui m'espeteguen als sengles tènars, quan les tres inquisidrius de qui a la impensada suara havia envaït el territori, mudes i ominoses m'assenyalen el llit.

—Ja em perdonareu (que els dic); cap atracció devers una minyona primota, molt blanca, estesa al llit, tota nua, mes plena pertot de sangtraïts. Us la cardeu vosaltres.

I faig per a anar-me'n, quan la morta es revifa.

—Fotràs el camp abans de salvar-me, desagraït?

I ara la reconec.

Casta de lladres, ara deu fer quatre sis lustres havien envaït ca meua. No sabia on amagar-me. L'allau de gent qui s'autoinvitava m'arraconaven de més en més lluny. Havia pujat al terrat. Hi jugaven dues xiquetes, de tres i cinc anys. De sobte la de cinc anys queia cap per avall del parapet del terrat on havia pujat sense que ningú sinó jo se n'adonés. La salvava d'un bot esmeperdut bo i engrapant-la per la cama; ja l'havia vista escarxada, xemicada, al paviment (hi havia llambordes encara?). Tot de carn, ossos, nervis, cervell, en barreig de vòmit hi veia, cinc pisos avall. Durant l'estona on la xiqueta penjava, les dues se'n reien a grans riallades. La de tres anys volia fotre el mateix, fotre's daltabaix. Perquè l'engrapés cap per avall per la cama i pengés perillosament al buit. Tant es bellugaven les dues minyones, els braços que servaven llongament dues quimerudes xiquetes se'm fatigaven.

Tornaré, dic, a deixar les nenes a lloc, no fos cas que encara em prenguessin els invasors, qui altrament sempre m'ignoren, per pedòfil, o quelcom altre ara de moda molt greu.

El terrat o terrassa s'anava omplint d'autoinvitats.

A poc a poc, me n'esmunyia. Me'n vaig per la ciutat. Hi descobria noves perspectives monumentals, amb murals gegantins de relleus i miralls, esplanades, geometries, escalinates, projeccions, panorames de mai no acabar, tantes de renovacions que no sospitava, tants d'anys que no passava per aqueixos carrers, on abans els carrerons mútuament s'estrangulaven.

Anònim, per ningú emprenyat, m'hi expandia, sense casa, robat.

Car els qui vivim a precari, enemics rai.

Atacs exteriors te'ls prens amb bonhomia.

Interiors, te'ls hauries de prendre amb fermesa; si cal, amb ferocitat.

Cuques i brutícies, els treus amb condícia.

Invasors, no; els expulses sense gaires contemplacions.

Sovint virats o fugits dels caus d'abans, llogant en acabat ací i allà, els qui vivim a precari, efectivament, hi hem d'anar de començ amb compte rai.

La quitxalla més barroera del barri, per tal de fer por a la dona, i segurament per a veure de quina corretja no som fets, ens omplen, posem per cas, finestres i porta de cuques fastigoses, grans escarabats morts, gripaus clavats, i ens empastifen de merdes diverses (lleterades, caguerades, sangs d'ocells estavellats) els vidres asclats, els fulls de la porta i els finestrons. Abans la dona no es mori de cap esglai, amb galleda, esponja, draps i sabó, tot ho faig net alhora enraonant amb els mateixos bretolets; d'esports parlem, de noies, d'herois... I tot i donant-los la raó, els faig entendre que, de cada branca, me n'entenc una miqueta més...

Ara, si antics residents, o intrusos xafarders, o vius lladregots i tota altra mena d'aprofitat, casta de furaços, se't fiquen a casa amb excuses o sense, amb aqueixos gens de paciència.

—*Fora, fora, fora...!* No hi ha res a discutir. Nosaltres hi som pagant. Si us voleu entendre amb algú, us enteneu amb el patró, el propietari, l'advocat. Res. Cap contemplació.

La morta ressuscitada, amb quin zel no li xucl la saba poplítia, mentre cap per avall, com del cinquè pis estant, me la cardava! Com poliglot xanguet què devien dir-li els meus espermatozous per a tornar-li tanta de salut com li mancava! Quina pentecosta de flameta li il·lumina el cervell qui sap ara la meua llengua i tot, i ens enteníem!

Em perdonaven llavors la inservible vida per haver-la salvada una segona vegada. Car aquest cop la xiqueta esdevinguda inguarible malalta queia sinó a l'abís etern de l'infinit no re, i jo com dic providencial la tornava a servar per la cama.

Les mans a les buides traucades butxaques, em perdia per la platja. I hi havia nues i jagudes moltes de femelles de totes les mides, tot eixarrancades, i qui pel dolls del Solell es lleixaven donar pel cul.

Si mai t'hi trobes, para-hi compte tothora trempant; espontani, com la closca d'un musclo, adesiara se t'obre qualque cony; insidiós cal ficar-s'hi ans no es tanqui, company.

L'hi endinyava, i ensems enlluernat per certes pampallugues electrostàtiques i l'ardor mateixa del Solell, albirava, en miratge damunt platja i rocam, i jo de resident, casa meua, sense invasors, en transitori paradís de la llibertat.

~o~o~

Demanaré perdó (debades)

Demanaré perdó al muricec qui vaig cremar a les brases dels fogons de casa,
perquè “*fotia cara de dimoni*”, segons ma mare m’atiava.

I no se’m volia morir, amb ulls turmentats implorant-me pietat.

Ara que això rai.

Els mosquits qui, per mort, no es va cruspir
em dugueren (o em degueren dur) també al clot
on força tost comencí de fotre pitjor molt pitjor
cara de dimoni.

~o~o~

Virginitat

Com qui sacsa el cornet i en salten els daus, així la lleterada.
Dels daus la lleterada n’adquireix la mateix atzarosa qualitat.

—Aleatoris *espermatozous, quin nombre traureu?*
Zero...? U...? Dos...? (retòric els deman).

Zero, zero; sempre zero trec.

Car només els sacsava cap a l’èter eixarreïdor, el desert
lunar de la meua taxativa solitud.

~o~o~

N’escric la vida

Quintí Morat em contava com li recava ara haver mancat el darrer autobús que duia al bon indret — i com n’havia agafat doncs un altre que menava qui sap on... L’ombrívol vehicle desert l’embrancava sallant entre boires nocturnes per verals inhospitalaris, per plecs geològics no pas catalogats aumon... Fins al cony de déu, o més lluny encar... pel cap baix a tres quarts de quinze, pitjor, de ca seua... I això sense un ral a despendre-hi, la butxaca buida... La mateixa buidor al seu si xorc... buit de coratge, buit de coral embranzida... Veient-se doncs ara fosc, estrany, escarrutxat, i al carrer... Perduda la casa, perduts els topants, enmig d'enlloc, com dic, amb el cap tot marejat, sense sàpiguer què fer... Caminant sens esme per paisatges interestel·lars... Un corpuscle alliè rebutjat per tot el tens teixit ambient... El mot d'en Pedrolo, cremat amb àcid al seu cervell, se li torna a enroentir, dolorós: "*Morim com uns forasters a casa nostra*"... Tret que en Quintí Morat es moria foraster justament enlloc... Ni a ca d'altri... enlloc... enmig d'enlloc... car poc sabia escatir on parava... Ni si raïa sisvol encar als límits de la nació catalana... Escosiria els voltants pel matí i qui sap si... Mes llavors, cercant jóc, *nyac!* Es veu que va caure i es va asclar, en un pedrot, el cap... Un escurçó somnolent ensems s'esglaiava — el roc percudit pel cap d'en Quintí era ca seua... i la defensà, com bon escurçó tanmateix català, mossegant de valent, amb àvol intenció... Amb el cap amb un trep pregon i, sobre, fiblat pels ullals de l'escurçó... en Morat es despertava l'endemà a mig jorn sense saber ni qui collons fos... Autòmat, va amunt i avall entre els laberints dels ceps... Cau sovint... Si cau davall una vinya... les estroboscòpiques geometries dels llums intermitents... jocs de pàmpols i Solells... li fan veure vides psicodèliques d'universos no parits encar per cap magí per boig que fos, ni conquerits per cap fantasiós somiatruites d'observatori molt secret ni camuflat...

Va arribar fimbrós, com penell al gregal, a cap torreta (la borda del vinyòvol, em fa). En Minos i n'Anal Sardanes, marit i muller, qui hi vivien, i no eren per sort gens supersticiosos, el permeteren de fer's dintre. El convidaren a fumar. Fumaven cigarrets no pas de tabac ni cap altra fada herbota, ans de cervells d'ocells de rapinya eixugats als arns i tampanys, i triturats als molinets. Els tremolencs pàmpols d'infinites projeccions perfectament geomètriques, les fiçances de l'escurçó, els cervells ara d'astors i esparvers... Els somnis li fluïen en meandres impossibles i se li estavellaven al consirer en mentismes i aiguabarreigs d'estridències alhora silents i caòtiques. En Quintí se servava la feixuguíssima clepsa, i em diu que una nova imatge (heroica) el colpí; les papil·les de l'instint se li eixoriviren i un règim aritmètic de protagonisme culpable se li instituí de cop i sobte, com ara si un cop d'estat de certes de les neurones hagués tingut lloc crani seu endins.

—Sabeu, Eleuteri, que no sóc gaire valent.
—Una mica timorat.
—Exacte. I tanmateix amb quina sobtada inspiració no esdevinc estatuesc! M'enfil damunt la taula bo i fotent guitzes a pa, formatge, cansalada i porró, a gerros de flors polsegoses i a fusells de caçador, a punyals i a sangasses i posts corcades, i a prístins amulets de vidre i garrots de pastor, a conills mig espellats, mitjons a mig sargir, esclops mal apedaçats, faves mal comptades, al moix, al moixó... Aitantes de proves de misèria, d'anatema i d'escàndol; vull renéixer'm com l'areny multiforme... afaiçonat pels elements, les onades, sorres, granits, vents!

Un mastegot d'en Minos, una clau letal de lluita greco-romana per part de n'Anal, i el sotsmeteren, fet un bolic ben trossat, com qui treu feristela amb bromerosa ferramenta del parany; immobilitzat, doncs; menys dels ulls, qui, panòptics, psicoactius, ho guipaven tot, part davant i part darrere i àdhuc enllà, fora de marc ni escaquer, i lluny, molt lluny.

"Gnòstics, ens te'm guaitàvem", li diuen l'altre sendemà, encar estès, que l'havien tingut fermat i dormint a la palla, amb la cabra i el gos. "No sabíem si duies cap pítima diferent, o si al registre del teu cervell els esquellots i els anafils desbocats et sonaven a la babalà en etzigoris de cerimònies satàniques si fa no fot, o si queies de cap coet encar amb el formigueig cosmològic alterant-te la neurologia (m'entens?), les sinapsis esporgades de llampeguets vitals, o al contrari, aritjolades amb qualque alienígena atribut intrús. Car t'afiguraries que potser som rucs, aitan remots; i no, carallot, gens."

Em diu, morat, en Quintí, que cops traumàtics, de rebre'n, rai. I pertot. A muntanya – sospitant que són lladres empedreïts, i atansant-se'ls força prop, uns atlants se li desprenen com esllavissada. A la platja – expulsant el manifasser, el tastaolletes, el tribulet presumidet, molt de voler figurar i molta de pudent buidor rere la façana, i li fot escopinada, i els tentacles de sos múltiples còmplices, colla de lladres, redoblen els mastegots. Al carrer – absurdament creuant-lo de vorera a vorera sense curar-se'n del trànsit, i quin espetec.

—El batzac d'en Minos em tornava la memòria. Fugia la torreta. Vagava vagabund. Companya se m'ajunta, sense que la vulgui, Eleuteri. Hi ha tantes de captaires com ella qui se t'adossarien si els fessis cap cas. Es fan afollar i llencen l'afoll (fetus o embrió) cagadora avall. Es netegen, i graten i rauen, les brutícies, i s'eixuguen menstrus i fluixos estranys tan rarament! La pudor, Eleuteri, la pudor.

Entre la fosca neu, les monedes lluents – noves, d'argent – la bella captaire bruta en vol part – s'hi llença de valent – quan me n'adon que totes les monedes són dinerets de joguina, per a xiquetes qui juguen a nines i a comprar i vendre modelets d'estiu, li dic a l'avinent captaire pudent: "Podeu agafar-los tots". Em diu que només en vol part, perquè els vèiem ensems, i hi insisteixc: "No, en realitat són tots vostres, no en vull cap."

La dona, però, era bella, com dic, de veure; una fesomia agradívola, un cos esvelt i plenet, mes era llorda d'allò pus: li queien dels oronells no pas mocs, cucs – cucs vius qui en acabat se li arrossegaven com quitzes primes apagades llagrimetes galtes avall, en regateres humides damunt la ronya un bri netejada per llur lent llepissós pas. Li dic també on pot rentar's – li dic de dos carrerons que conec d'aquí a la vora on he vistes suara que les canonades havien petades pel fred de la nit i que ara ragen fumejant una miqueta i tot (vapors de tebiors potser), i quan la duc de la maneta fins als foscs brolladors, sense por que els lladres ens assaltin i ens ganivetegin per a robar'ns els dinerets de joguina, davant un brollador més finet es trau la gorra quan em trac la meua i per a encoratjar-l'hi em rent una mica la punta del nas, i ella doncs es renta una miqueta més a fons, i quan ens tornem a cofar amb les gorres negres de llana me n'adon que ens hem confós de gorra, que si ella es posava la meua jo la seua, i ara doncs intercanviàvem vermina, pruents paràsits, polls i puces rai, cascú amfitrió dels hostes de l'altre, i ens comencem a gratar les clepses sota els capells alhora rient… Li dic on té a jeure i diu que enlloc, d'on que me l'enduc a un xibiu que conec, i hi farem tronar i ploure, i a la saó dringaran a la seua butxaca i alegrement els pistrincs de la bona sort…

És clar que allò no va durar. Deia que es deia Enrica. Temerari a la seua tomba faig cap, quin microcosmos entre tremolors d'intimitats!

Tinc un racó a qualque lloc amb un cartell penjat.

Homes mig podrits, amb floridures a la pell, taques pruïnoses blanques, com de fongs malignes, voldrien que n'escrigués la vida.

M'escunçava llavors, Eleuteri, com us deu ara escunçar a vós.

~o~o~

107

Minerva perfectament fascinant

L'indret era estret i relliscós, de marbre lluent, carreró adjacent on les xiquetes i llurs mares sovint venien a pixar-hi. Les petites s'atansaven, coquetes i putes, a les braguetes dels vells, a llepar-hi ans xuclar-hi xil·les, i fer's a tornajornals elles llepar's els foradets sots les faldilletes. Les mares passaven amb la mà estesa en acabat i reunien els pistrincs.

Més ençà, al carrer principal, els soldats marxaven cantant al pas la coneguda cançó de na Minervon.

—Na Minervon es carda una gentada / Na Minervon es carda tot lo món / Na Minervon sua la cansalada / Tot cardant / Tot cardant / Tot cardant!

I ara aparegué la visió enlluernadora; aombrat, esdevinguí segurament glauc.

Visió doncs de pulquèrrima noia.

I entre el xeic (qui sóc eu) i el xerec (qui és l'altre), jugueu-vos-hi fins els calçotets que qui l'ha d'heure és ell. I el xeic, què altre pot fer que contemplar-la en l'èxtasi, estàtua clàssica d'astoradora beutat qui tanmateix es mou, bellugant cada tendra ferma rodonor amb ritme roent?

Cum Minerva manum quoque move; ço és, *la deessa ajuda qui elleix s'ajuda;* no n'hi ha prou amb la mà de na Minerva, cal que moguis també la teua, si re vols mai acomplir, com ara de nedar devers la riba.

Mes no pas; segur altrament que a les bassetes de pixats m'hi ofegava. Ni que la deessa em donés mai la mà per a treure-m'hi, immòbil, arronsadet, preferia de negar-m'hi.

Adés els escoltava estimar-se a l'altre cantó de cantonada.

—Amb mon encès matràs, de tota norma eixit, te m'atans, ominós, a posseir't.

—Si ha eixit de na Norma, no el vull pas; fica-te'l, del darrere, al cabàs.

—Só de mena promíscua; si no m'has promès la cua, ja et promet la meua.

Hi entenc el que hi entenc.

La casa sembla alta part defora, mes part de dins al tercer pis tot seguit s'acaba. Era de bell nou davant el buit quotidià.

Em cridaren. Em tocaria premi segur; ma mare coneixia les dones del jurat. Tret que només digueren el meu nom... (*—Mili Guç...!)* quan gairebé totdéu ja havia rebut qualque premi o altre. No creia pas que els en romanguessin. Al capdavall, tanmateix, miracle. Em criden i em donen, amb quatre altres casos especials com el meu — els més ruquets del certamen — i de pseudo consolació, doncs — un tiquet plastificat on hi diu la temperatura que avui hi havia feta. Magnífic trofeu, prou puc.

Me n'anava neu enllà, fumant una punteta curta de pudent cigarret trobat part de terra.

La confonia per escurçó ronyós, mes era una dona rugada, lletja, cassandra, qui m'avisava, es veu, que de taxista esquirol, mai no te'n fiïs.

Justament aleshores un taxi esclafava els vaguistes qui li volien nosa. Esbalaït, em tornava enfredorida formiga qui torna en porreta cap a la borda.

Uns vells et demostren com és de vulnerable la teua cabana a l'hort dels enciamets de pobre. Els anava a dir *—Què hi tinc a perdre? —* tret que em fascinaven les taques beix a la pell relliscosa de l'agressiva monstruosa serp amb ulls d'aranya qui relluïen en la nit — era la serp qui em guardava la borda, ara occida per vehicle — els trossos, em dic, *arramassa'ls per a estudiar'n doncs les propietats*.

Dins la borda, hi viuen polls gegantins — de pam i mig; per això que m'hagi de posar els calçotets de ferro, com a cuirassa contra ells, els polls — paràsits xuclaires, fiblaires, unglosos, penetrants.

—*L'important* — diu ma mare — *és mon fill menut; la política, merda*. I, com eu, només vota els qui li prometen premi.

Prou ho diu el mot: *—A totes crisis, cridaràs n'Isis*.

N'Horus, tot i ésser sempre el fill bo, una vegada s'enrabià tant que escapçà sa mare, n'Isis. Durant un temps, doncs, a tots els seus temples, l'estàtua de la deessa era una estàtua sense cap.

Mentre ma mare era a l'hospital, m'exiliava, perdut, i perquè ningú no em trobés mai, a l'atrotinadota borda de l'hortet. Hi espiava per un foradet. El carreró relliscós de les xiquetes pixaires i cardaires era la meua molt veraç enciclopèdia.

D'ella en coneixia aviat el nom — Minerva. Em vaig conjurar amb mi mateix: *—En seré, poc que pugui, el mussol*.

D'amagatotis, amb molta de por, eixia com ratat furot del meu cau. Em penjava la llengua. Llepa-hi. Nodrit, fortificat llavors secretament, de ses secrecions, suors, salives...

—Quan era molt joveneta, 5, 6 anys, vaig somiar que era asseguda, tota eixarrancadeta, si fa no fa al bell mig d'unes altes escalinates, segurament les de la catedral. Tenia al costadet el portamonedes. Els portamonedes dels anys setanta era de goma i ovals, amb una fenella al mig que s'obria si del portamonedes en premies els vèrtexs. El meu també tenia molt plausiblement la forma d'un cony; tenia així mateix la mesura d'un cony... tenia el toc d'un cony fred... S'obria exactament com un cony. El cony o portamonedes que somiava de petiteta, mentre era asseguda al bell mig de les escales de la catedral, glatia esperançat. Els homes qui pujaven per les escales, homes tots fets i drets, s'aturaven un instant vora meu, un peu a l'esglaó de dalt, un altre peu a l'esglaó "meu" i s'ajupien i em prenien, remenant-hi una mica, unes quantes monedes del portamonedes. Allò durava fins a l'orgasme. De vegades em calien vint o trenta homes forts i ben parits, de vegades amb una dotzeneta en tenia prou. Ho vaig interpretar com si fos un signe del meu àngel de la guarda molt freudià. Que em deia, és clar, que el que em convenia era obrir el monederet del meu conyet cada cop que calgués benvindre qualsevol home ver, que hi prengués el seu dineret, procés pel qual tothom hi guanyava — hi guanyava felicitat. Sempre he sabut, maridet, que el meu portamonedes, vull dir, el meu cony, fóra perennement obert a tots els homes com cal...

Em bategaven esperançats, mullats, tots els esfínters.

—Tenia al costat el meu moneder de plàstic verd clar. Era un moneder d'aquells ovalats, amb una escletxa pneumàtica; els premies, i l'escletxa es badava com un cony i en pescaves les monedes; homes fort i adrets pujaven de tant en tant els esglaons; alguns dels homes, els més ben parits, se m'aturaven i es vinclaven una mica a prendre'm del moneder un dineret. I eu en gaudia cada cop! En gaudia cada cop, maridet. Maridet…? Dorms…?

M'havia escorregut i m'estava torcant amb un paper assecant. No sabia si en tenia permís; d'ací la por, i el silenci, i el pretendre'm adormit. *Nihil invita Minerva facies* — res no fotràs si na Minerva no ho permet.

La vida m'ha volgut doncs astruc. Triat per la deessa d'adorador inassadollable.

Ve-li, hò. Mili Guç, l'afavorit pels garneus deuetons de l'atzar qui als pus astrucs, doncs, confereixen excel·lent mulleratge.

Som-hi. I de minuta diària? Escoltar-ne amatent les instruccions, metre-les llavors en exacta execució.

—Beu-te la lleteta i a clapar — em mana, tot i que sap que no puc encobeir gens la lactosa; tanmateix, abans d'anar al llit, m'he de beure la calda lleteta sense mel, i au, amb petarrera rai tota la nit. (Una altra excusa — la pudor que faig — perquè el mussol no pugui mai dormir amb sa deessa.)

Ahir hi eren plegades, en festa dilatada, la Cyrille, l'Annabel, la Jacqueline, la Mireille, la Françoise i la Nathalie… Totes em saben cuguç. Els en sóc favorit. I eu feliç, blandint-les, penjant de llur moc, merdacaner, amb la llenguona fora. Agafatós, molt affeccionat alumne d'aitanta de gràcil divinal femella.

Pujant obedient, davall el nas pruent, somreia com un conill. En sentiria les rialles, n'espiaria les elegants discussions mentre bevien i fumaven a baix. Em queia la bava davant llur simposi; de cascuna els pungents escolis em lleixaven escruixit.

I llavors quin alleujament, car començaren d'enraonar de llurs adorables infidelitats. Trempava a l'escaleta com un camell!

L'endemà m'havia d'aixecar tan aviat, i tanmateix no m'hi sabia moure. Les historietes de les amoroses infidelitats de les enamoroses dames m'embadaleixen sens remei.

L'escombriaire Mili s'aixeca aviat, recull la brossa molt esversadament, sense manies, amb aire adu enjogassat. Llavors se'n torna al cau i, llegint, s'assuauja, s'alleuja, se'n rabeja, rellogant qualque crim.

No em cal dir *bon jorn* a gaire de gent — els de més encar són clapant.

—Mes d'escombriaire! — s'escarafallaria belleu qualque betzol. Doncs què…? O altrament, amb què em guanyaria els pocs pistrincs amb què comprar-li a la dona obsequis?

L'escombriaire, quan encar és fosc, aixeca l'esguard cap als cimbells de les foscors sidèries i es treu un paper de la butxaca i inspirat hi escriu qualque pregon verset. *Llas, en sóc tan dolent que cascun de mos escrits és un crim!*

Cada astre és un baló, bolic hiperbòlic qui histriònic fa llum perquè l'astruc estruç qui el vetlli (eu!) el tingui a l'esment i l'esmenti al poema.

Mes ara seré a casa, la dona treballant, totes les seues còmplices caldes a llur cases o feines, i eu, solet, casolà, si la son no em desconfeix, faré reús dels crims fets o pensats per altri. Vida sortosa.

Una serp a l'espona quan anava a posar'm les espardenyes. Una serp densa, voraç i ampla, no pas cap verm naquis, sem, insuficient. I ara...? Evolucions de serp. Serp cusca, embarassada per la meua presència.

—D'on surts, serp...? De quin terrari o museu no foties el camp? Tinc tanta por de les serps com dels conills — no pas gens! Mes què mengeu les serps...? Et donaré una nou; totjorn en tinc a la tauleta de nit, per si haig de rosegar re de nits.

Reacció típica de qui se sent escarnit. La serp reganya. Bípede arrogant qui nous espargeix.

—D'ençà que t'hi entrava, la teua cambra només ofenses em ret — em diu. I es taparia el nas, tret que es amb la llengua forcada amb allò que es veu que ensuma. La seua pell és com la meua. Qui estalvia despendre a la babalà greixos de lleterada li pugen a la cara on l'hi enceren i febreixen, enlluenteixen. Pel que fa a l'ofidi qui acaron, somiós, com em faré perdonar...? No sóc pas dels qui mengen carn.

—Dels meus escadussers bocins a la nevera cap no et faria ni goig ni patxoca.

La vaig abocar dolçament finestra avall.

Ara menava el camionet i m'aturava davant cada casa a recollir'n, dels cossis, la brossa. Emergien en la foscúria els cossis sobreïxents com feraces terres promeses.

La teua comesa, Mili, és més necessària que no pas cap altra al món civilitzat. No en persuadiràs ningú, d'aital veritat, mes tampoc no hi perdràs ni una mil·lèsima a esclarir-los-en. *Sempre és de savis fer's el mut*.

I ara? Arrisca-t'hi. Les neus d'aitantes de subseqüents nevades tapaven i retapaven la xicota assassinada, de qui els corcs i llurs feinades tanmateix tenien davall els naturals iglús el cos cald com forn. *No m'han fetes mai por les damisel·les assassinades*. Només en plor les gràcies apagades.

Futilitat del plor. *No em cal viure en fantasies quan la realitat és fantàstica*.

Sóc l’absent. El qui silent ans anònim descolgava la morta madura perquè fos descoberta pels adoradors de la mort — bòfies i capellans, historiadors i hermeneutes, falorniaires de marca. I en fotessin la gran balmada cosa.

Llivells assoleixc mai no assolits quan morent com crisàlide em transform en mortifuig o arna qui s’atansa a la llum per a sols cremar-s’hi. Espiar com assassinen dones en fred desinterès descoratjaria el menys boig. Per això mai no espii metges, infermeres, hospitals ni posobres. Quarters, manicomis… I torn corrent a jeure entre novel·les. Agut intuïtiu autor em descriu tot el que el meu enteniment de viu en viu no copsa. Full encès al cervell se’m cala.

Callaren a baix. Creatures esplèndides, demà és ninou, i els marits enyorosos i solius mortalment les gruen.

Aïlla’t, Mili, entre noses. Entre obstacles el toll bull d’organismes qui en aital aixopluc prosperen o suren. I ara, petaneret, dorm. Si ets l’únic qui no hi toca, no ets pas l’únic qui la toca. Això t’inaugura el somriure que et guia al son encapsat d’un vermell pregon.

O parlaran de modes. De romanços i danses. M’hi estaria d’empertostemps, per sempre, com rel de llurs arbres, com ungles perllongades de llurs peus que besava, amb ulls buits de rabit, extàtic, quiet ans quiti, histèric.

Palesament, en acabat d’anar monejant amb els cossis d’escombraries, prou m’he de fer mica decent. Això rai. *Mai no acusaré de re (de cap nyap ni crim) altri*.

Si mai trob cap tresor entre corfonents desferres — tret que sigui cap altre barret verd per cap altre xinès llençat, on llavors ja en tinc un altre — o llibret que llegiré com si cap esperit benèvol me’l tramet — si mai, dic, cap altre tresor no trob, diguéssim cap teixell o cap anell, ans no l’oferia entre cotó-fluixos a la meua molt colta ídola, els coïa en desinfectants com el coc u qui sóc. *Car també só bon cuiner, you bet*.

Contava na Minerva, la meua dona, a les seues amigues en festa bellament efeminada…

—Érem al mas vora Rambouillet i el meu gall d’aleshores, de clandestina visita del Caucas, esdevenia cucuri (nom del gall com entra en verriny i s’adelera a cardar’s les gallines); *alors le cocq eût à faire*.

Mentre el gall tenia a fer, allò alhora era afer que em feia cuguç. I era afer de cuguç córrer-hi per a espiar-hi. Mentre reien trempava.

Fa ella: *—Pensava que el coc u, vull dir, en Mili, era a baix a la cuina encar fregant els plats* — em demana n'Erle robust, el mascle del Caucas — *com és doncs que no en sent ara els sorolls?*

Ja hi fórem, fúrfur esdevinc. Fotuts rai (*absumpti sumus*). Amb pell solífuga, pessigollosa, i amb cor esventat, a caire de patac, me'ls revelaré.

—Mea culpa!

A real romp, good fun ensues.

Llengua sotmesa; què balbucejaries, quec, mut? Mes de sobte, a baix, espetecs de plats. *Ara rebré de valent.*

Clots a la neu, hi escorxes indulgent colgats cadàvers. Foc a llevant revelarà l'ultratge per als qui amb això s'enllamineixen. Inhibeix-te'n; només hi ets a recollir la brossa, a fer-hi neteja, a lleixar-ho tot part de vorera com cal i en cunç. Reeixidament constret tothora als límits del full. *Mai no te n'excedeixes.*

Impedeixes (o, si doncs no pots, ajornes) l'instant fatídic on l'autèntic esclata. Agafa'n les fotos, augmenta'n els detalls tornassolats. Allí són, sense escrúpols. Allò esborneiaria cap notari si no fos que el teu contracte diu el que diu. *Que ella pot on tu no pas.*

Ara seran les quatre de la matinada. Hora de llevar's. Sedes de foscors t'emboliquen com mortalles fresques — ensuma'n les mans de les bugaderes, el Solell que les eixamorava. Oh meravella de la brossa gebrada!

Quina felicitat ésser escombriaire amb una dona qui arreu amb facilitat troba excel·lent cardaire qui pel que l'afer dura la manté feliç. Quina felicitat, Rellogacrims, home del Caucas, que t'hagis mort coronat pels crítics. Si m'haguessis ficat en cap de tes novel·les, m'hi trobava sencer, i no pas com ara lleugerament naquis. Moriré de la teua absorbent malaltia, no pas per mundana vida esclafat, ans per l'onírica — mes al capdavall això rai, car tot s'equival.

Fragilitat fluent de llurs orquídies, les femelles de qui la sagacitat ans superioritat intel·lectual m'esclavitzen, amb quina suavitat no els les acomboiaria. Ebri de fums i efluvis quan tanquen la porta del carrer, sóc cassigall qui, bon escombriaire, recull... Fins que no em duc al cossi de les escombraires del meu beatífic llit.

Amb vehicle que amb cordialitat propel·lia trobava esplets de persones desplaçades.

—*On aneu, ànimes rèprobes...?* No apreníeu prou humilitat que ara sou orfes de muller deïficada a l'ombra tèbia ans beneïda de la qual el viure us rellisca com dàtils espinyolats folrant massapà i amb caramel manyagament embolcallats damunt mels fluïdes d'aliena lleterada...?

Cadàvers (sovint ja lloques, moixos, sabaters) davall la neu. Oh, nocturns assassins, sou les falenes enverinades de l'hivern! Veure-us com malèfics follets bords qui us esquitlleu entre tucs geperuts de neu negra em buida d'optimismes.

Acceler llavors massa el buidat dels cossis — la feina que faig no és pas prou bona. Grui per tornar al cau i oblidar-hi... entre fulls harmònics on els fellons són lògics.

Obre la porta de la meua cambra. Testimoni gloriós. Com totjorn que la veig, el cor em salta, de joia. La seua flaire em desfà. Immens regal — em llença la seua roba com es despulla abans d'anar-se'n a clapar. Llavors tanca la porta i sóc al rabeig de la seua roba — paradís que sense merèixer se'm vessava damunt. Agraïda belleu pel fet que aquesta nit era lacai acomplert o minyona discreta qui doncs mai no s'entremet, en rebia immens guardó que altrament furtivament haig d'anar a lilar al cistell de la roba bruta.

Uxori, sanglotant de goig, somiaré en poliàndries, en ginarquies, en fimbroses coincidències que xauxinen als granits on les rodes del meu camionet no xerriquen. A l'atzar, què més no hi trobaré...? M'ho dic sempre en silenci. No fóra pas el porc asiní qui sóc qui voldria ensenyar mia re a la deessa. *Sus Minervam docet*. Fóra de boig.

El xeic i el xerec ens guaitàvem l'antic panorama repixós. Ell va anar-hi de dret. Eu de tort, arrupit, de cua d'ull m'ho esguardava. Tot el que portaven, homes i dones i canalla, mitjons blaus marí fins a mitja cama; també a tots plegats, fossin ancians o infants tot just nats, els penjava (a tots) la porpra badiella, el bec de la qual, mandrós degotall, fosca sang tothora repixava... *Dura usu molliora*, amb l'ús allò dur esdevé moll, bla. *Tard o d'hora, un escombriaire a tot s'acostuma*.

I ara m'he assabentat que hi ha hagut un altre atemptat contra la vida del dictador de torn i en František Bohr, el gendre d'una filla nostra (l'home d'una nostra néta, doncs), s'hi ha vist implicat. M'han tret de l'asil perquè, quant al seu caràcter, pogués anar a declarar davant l'alta jutgessa qui mena l'enquesta.

—Só l'oracle del pseudo ambulacre; d'allò que de mon pipí n'és simulacre. Só el profeta de la fort minsoia bragueta, i dic que: tantost com a tothom ensems se li escarranseix la titoleta... *el món fa figa*.

La jutgessa mateixa em justifica. —*Aquest home mai no hi ha esset tot*.

—Va dir aquell carallot de Hegel que el mussol obr els braços sota capa del crepuscle, sa senyoria. *Perquè, delitosos, li ressonin al costellam els carillons exultants de les xurriacades*.

—Tret que en el teu cas — respon la fosca deessa enrobada de negre — beta rai, beta perennement, toqués qui et toqués de parella pel totpoderós atzar portada. Ets típicament aquell qui: *Si la geganta no ho vol, besa el cul de qualsevol*.

Allò m'enfonsava en pregon consir.

—Heu-lo — reprengué — ara, el pobre, amb pler de plets ple, i ja quan hom l'ha pròpiament capat i lobotomitzat, i hom el té, de sobines, culbadat, feble, petrificat... i amb goll, i guenyo... Doncs què estatueixc...? Que vúlguer'l exhaurit, massa espremut d'àlibis i monçònegues, fóra belleu contraproduent per a la societat i tot — potser en deia que ni calien per al bé públic, collons, vull dir, revelar'ls. Au, som-hi, que se m'atansi.

—Mussol...? Mussola...? Cerqueu-m'hi la tita — insereixc, pòstum —. Premi per a qui l'endevina — una cartolina amb l'efemèride corrent.

Clatellot i a córrer. I veig, satisfet, que m'han declarat hittita.

—Mili Guç, that was your life!

Amb aquest certificat, guardó de ventafocs, despenc els budells més neuronals, de qui el monòleg retruny en aquell àmbit estret, fins que n'entenc, de llur despesa, bon gruix.

~o~o~

Incident

Passejant, jo i els dos menuts, 3 i 5 anys, i explicant-los que…

Tot acte té la mateixa vàlua que tota absència d'acte; tot el que fas s'equival amb tot el que no fas; tot el que fot l'heroi, tant d'escarrassar-se en la destrucció — o àdhuc, ficats a dir, tot el que construeix el gran arquitecte, com ara ziggurats esbalaïdors — mai no pot valdre més que el que fa o no fa el pastor qui contempla l'espai, o l'estudiós qui somia despert, o el presoner qui s'entreté a afaiçonar pausadament cap fusteta.

Així, doncs, enraonant i esguardant insectes, plantes i taques a fulles i flors — ah, les taquetes, quina enciclopèdia natural! Escatir-ne de cascuna el significat! Saber si més no quins microbis no les causen! I que…

Com ells són els nostres microbis, naltres som llurs macrobis (i deuen pensar — sovint amb tota la raó — *com més alt més animal!*), i al capdavall ells i naltres ens equivalem, tot i que no pas, és clar, en mida i gruixària, mes hò i tant, sí prou, com a entitats individualitzades i contemporànies atrapades a la mateixa gàbia d'un planeta perdut qui sap a quin racó rònec de l'anapodíctic, insospitable, univers.

Tots aquells matisos — potser si fóssim (no dic pas micòlegs ni gasteropodòlegs, car, com tots els catalans, ja en naixem experts), si fóssim, de més a més, bons ornitòlegs i espeleòlegs… Llavòrens no sols sabíem tot el que pertany als ocells (i per què voldria ningú àngels ni dimonis, si tenim ocells i insectes al món!) i dels copròlits n'escatíem els tresors, ans sabíem també què volen dir ni a quins mons encara indescoberts no menaven els mapes dibuixats (a llurs panxetes i esquenetes)!

Ens aturàvem adés a esguardar com dos coleòpters blaus damunt unes floretes de qualsque potamogetonàcies qui hi havia encara prou xiroies vora el filet d'aigua del torrent, aprofitaven la saó de la benaurada topada i s'acoblaven; s'acoblaven molt lentament — ara que, això rai, car qui en tindria cap pressa; tota l'estació autumnal prou els és dedicada a la delitosa feineta; i ara que els ulls sabien què trobar-nos, ens trobàvem tota mena d'altres acoblaments; dues arnes clapades de bru, dos nimfàlids de cirera i carbassa, dues marietes (encara més simpàtiques cardant), dues libèl·lules metàl·liques, dues senyoretes molt elegants, dos llangardaixos daurats, dues noies (de vidre), dos tritons, dues altres falenes molt apassionades (qui ho hauria dit dels lepidòpters!), totdéu s'acoblava, bressolats cascú a llurs brins i branquillons pel ventijol de migjorn… o, fresquets a l'ombra dels molsuts macs de vora l'aigua, dos sabaters al cresp, dues sangoneres també — i les granotes!

Ah, felicitat, i una mica ençà dos escurçons, i ara dos escorpins, i dues aranyes, i dos centpeus, i dos talla-robes sota la teula d'una borja vora el camí!

I els arbres, ah els arbres! Els verns, els freixes, els castanyers! El miracle de llurs cassanelles! El nervis bategosos de llurs comunicacions! La intel·ligent harmonia de llurs molt més assenyades societats!

I que ningú els pensés pas indefensos. Els contava aquella vegada que esporgava el faig, i la força de preservació de l'elàstica branca, bon pic tallada, la feia recular (com jo reculаré a l'instant essencial on aniré contra mon sobtat enemic), i el contracop, doncs, del brusc moviment de retrocés, amb l'embranzida de la inèrcia (i aquest és un exemple com l'individu arbre verbalitza el seu desacord), em fotia ara, mentó amunt, enorme mastegot, un uppercut de caldéu, d'aquells que et passes una setmana només menjant sopetes del mal que et foten les maixelles — i encara rai que no em tolgués cap ull ni m'esqueixés la tarota.

I encara ens en rèiem, de la meua poca traça, i ens n'adonem que ens hem perdut, passejant ara pels barris dels rics on els palauets es distancien els uns dels altres un mínim de mig quilòmetre, i on hi ha, rere tanques guardades, immensos jardins sempre prohibits per a gent modesta com nosaltres.

Hem llavors sentides rialles buides, engavanyades, de compromís. Ens atansàvem a una tanca, i hi vèiem qualsque rics fent veure que fotien la gran gresca — la gran gresca fina, ep!

Ecs, tu! Naltres rai! Mai no hi arribarem, a tanta de fada, flasca, balba, mort en vida; amb angúnies de festetes i reunions, i amb sonsos partits de golf, i amb repugnants intrigues polítiques i de negocis... Totes eixes viltenibles merdetes se les poden desar ben desades, aqueixa genteta miserable qui es pensa la gran cosa, i cap d'ells no s'equival a un gos indesitjat qui es grata les puces, cabres, xinxes i paparres, i es llepa les cascàrries per vermut, i es cruspeix el palter d'un altre gos per plat principal del seu dinar.

Xanxejàvem doncs els tres, i ara ens ficàvem, car ens venia de pas, i ho fèiem perquè sí, sense ganes; ens ficàvem, dic, a espiar una mica a través d'una de les tanques, tot i que trobàvem més interessants que no els disgustats zombis rics, els tèrmits qui, dels barrots d'una de les tanques de fusta, n'assaborien l'amanit vernís...

I llavors, com ara vèiem que algú s'atansava, ho deixàvem córrer, tot plegat, i continuàvem caminant. We are in a free country, aren't we?

I els faig notar, sense pensar-hi més, ni en els anorreadors camps de golf i la devastació que generen, amb aquell herba mortífera, ni en els mateixos ricots, ostentatoris mitgesmerda, petulants estronts pudents, qui l'únic que foten mai és fotre-ho tot malbé — paisatges, fauna, flora, món — amb llurs maquinotes que només vomiten verins — sorolls, fums, pol·lucions — i tot ho empastifen perquè re no comprenen; i tot ho compren, fins els gossos de dues i quatre potes qui tanmateix els adoren i els guarden les carrinclones possessions que amb horribles cobejança, avarícia i goludam no han anat robant a tothom altri (car és palès i només cal un dit de pesquis per a veure que *tothom qui té massa ho ha robat a qui no en té prou*); cada ricot, ninot balmat, fatu i repulsiu; malaguanyador, balafiador, com si el món li pertangués — i cap d'ells no hi té pas més dret que no cap puta puça niga i poixeule!

Els faig ficar atenció, en canvi, dic, en la beutat i bonicor sempre present, ben mirada, en els elements i en els paisatges, en les pedres, en els líquens i molses, en les fanerògames, en les lleguminoses... Unes mongetes devien haver caigudes per terra de qualsevol manera i ara tanmateix assajaven d'arrelar-s'hi, alhora pitjant enlaire amb un tija dreta i glauca coronada amb dues fulletes virginals com dues aletes angelicals prestes al vol... Ah, les coses petites, sobretot! La grava, els còdols i palets, les pedretes... Les pedretes! Amb els dibuixets, i àdhuc els texts aleatoris, les inscripcions naturals confegides amb taquetes minerals, que diuen fins i tot potser (qui sap!) mots màgics; tot és tan formós, delitós i interessant, vist singularment i de ben a prop!

I els estudiàvem un per un, còdols, macs, palets, llivanyes, òpals, perdicles, i n'hi havia de lumaquel·lats amb epilítics oracles que, pel fet que no els sabíem esbrinar, amb més raó ens els podíem imaginar encara més significatius i tot. Somiar no costa gaire; de fet no costa gens, si et saps donar prou lleure per a fer-ho.

I els deia que quins mots no descobríem, que prou podíem de descobrir-ne tants, i que cap descoberta no es val la descoberta dels mots. I aquells, ai que bons; els mots a les pedretes, de qui el so es corresponia exactament amb el significat, vull dir. Llur sonoritat i semàntica s'equivalien; què vols més, el súmmum de l'estètica; pel so deien la cosa!

I hi insistia, si saps el nom de cada cuca, de cada planta, de cada pedra... és com si en sents llurs veus i els comprens...

I a tu te'n redunda el benefici del somni perfeccionat: hi veus, i comprens, i somies, i vius, molt més; vius, com més en saps, més, i millor, i més clarament. *A més vocabulari, més vida!*

Així som, comunicant doncs amb la molt generosa natura, quan un home odiós, molt malparit, ens sorprèn; és potser un d'aquells malignes indignes gossos de guàrdia per als rics; discuteix amb mi, m'insulta i amenaça, i m'atuparia i tot, i ens fot fugir, i, mentre fugim, crida, massa xerraire, tafarra, covard i faroner: *I ull viu, que aquest només és el primer capítol! Espera't, que al segon tot es resol!*

Com som (com cal!) molt cagadets davant energúmens armats, fugíem corrents, hò i tant, fugíem, fugíem, com sempre he fugit dels perills, poc que m'ho amagaré pas.

Vam retrobar el camí llunyà de casa; i un cop a casa, doncs, una mica més pansidets, i cansats, tractàrem d'eixorivir-nos engegant la ràdio i amanint-nos un bon berenar.

Ja no hi pensava més, en aquell desagradable incident, quan, potser quinze dies més tard, era sol dalt al meu racó, sortint justament de la comuneta, i hi apareix de sobte l'home malparit, amb capa negra, amb barret negre, amb un ganivet engrapat i, rient-se'n cruelment, adreçant-se'm al cor amb el ganivet, se'm llença damunt sense haver avisat; no sé pas com ha entrat; sóc sol a casa, com dic; la mainada de compres amb llur mare; i no havia sentit cap soroll sospitós.

Engrapa l'arreplegapets, el merdacaner, l'estiracordetes amb ànima de botxí dels rics, engrapa, dic, un fi ganivet de pescador que ara lluu i relluu sinistrament — el malparit em vol esmocar com si li sóc cap rap o lluç o tonyina, mut i sense potes, i he reculat amb esglai.

M'ataca. M'ataca. M'ataca, aparegut d'enlloc. M'ataca el maligne dalt les golfes, com dic, on hi tinc el raconet que em fa d'estudi, i ai quin esglai! Esfereït a mort, reculant d'instint, i, sense ni adonar-me'n, d'esme, es veu que he agafat un punxó llarguerut que tinc rere l'altra porta, un punxó faitís per a estovar la terra de les quatre torretes de plantes que hi tinc davant la finestreta, i d'esme, automàticament, l'hi clav al cor.

L'hi enfons al cor... un instant abans l'assaltant amb intencions assassines no hagi acabat d'arribar-me al cor amb el seu fi ganivet de pescador.

Amb aquest ganivet mateix, tan ben esmolat, l'he escapçat damunt la cagadora, perquè tota la sang s'escoli com merda, i en acabat, au, avall, cap i cos — cap i cos finestreta avall.

Això rai, el devoraran feristeles. En aquest cantó del jardinet de baix, encarat a tramuntana, rere el vèrtex de la caseta, no hi toquem mai re; tot hi creix com ara a la selva, com si fos un terreny protegit per a les plantes i les bèsties naturals. Com cal.

I ara dic que segur que cap de les guineus qui hi mig sestegen ben amagades durant el jorn...

S'esdevindrà belleu com en el quadre d'en Caravaggi, on... Hi ha l'aprenent en Txeco, fent de Daviu, qui mostra el cap escapçat d'en Caravaggi mateix, representant ell l'ara desfet i adés orgullós legionari de merda Goliat...

O, millor, com en Perseu qui s'enduia el cap de l'ogressa, engorgada gorgona, per a salvar n'Andròmeda del mostre...

Amb, en aquesta joliua joiosa comèdia natural, jo fent-hi doncs el paper de la virginal Andròmeda, i la guineu fent-hi el paper del foner Daviu, o del cavaller Perseu, i, és clar, la sempre imminent bòfia fastigosa, com totjorn, amb el dissortat paper del pútid monstre qui se'm menjaria... com se'm volia menjar el malparit sequaç dels rics qui, amb barret i capa de fer por i amb fi xi d'assassí, una mica més i no em fot al sac. (Poc és poc; de poc m'hi anava. Quina inspiració, la meua, i que providencial el fibló amanós amb què, insecte punxegós, no em defensava!)

Doncs això. Segur que, com dic, de la mateixa manera, la guineu Perseu s'endurà el cap de l'assassí força lluny, qui sap on, on tingui el cau i les cries. I el cos, també rai, qui se'n capfica; entre corbs, llúdries, ossets rentadors, opòssums, gossos, furots... aviat no en romandrà ni pensaments. Serà com el cos del cérvol qui es va morir vés a saber de què i que l'hi tinguérem dues, tres setmanes si fa no fa al mateix indret; i durant el jorn els ocells diürns, i durant la nit el nocturns, a més a més de tots els mamífers carnívors... doncs aviat no en romangué tampoc gran cosa: les banyes, qualsque ossos, la molt arnada pell... i restes de fortors... que les pluges i els vents a pleret també s'endugueren o que la maragde benèfica verdura sebollí i purificà, reconvertí. La natura i naltres, sempre com cal, compenetrats.

Tant se val. Em sembla, a tots ops, que, pel que fa als marrecs i jo, això rai, em fa que trigarem qui-sap-lo a tornar-nos a perdre pels orcs on viuen els rics repulsius, àvols, diabòlics, tòxics. Més val perdre's en bosquets i selves, i, amb ulleres de pam, escodrinyar-hi, sempre col·laboratoris, els secrets molt més amables d'animalons, pedretes, plantes i bolets.

~o~o~

Aristarc Verdura, gairebé tan degenerat com els borbons de merda

Havia recorregudes a gratcient totes les parafílies reconegudes. De les més innocents, com ara d'espiar finestres; d'ensenyar sobtadament la tita trempada a nétes i padrines; d'ensumar sabates i mitges, i també calcetes brutes (i de tastar'n i rellepar'n menstrus i secrecions); i, a les calcetes esteses i netes als estenedors d'eixides i terrasses, jaquir-hi d'estranquis a la carranxa, o potser vull dir a l'entrecuix, el record de qualsque gotetes de lleterada...

I esdevinc un altre cínic Diògenes, filosòficament ponderant avinenteses i escaiences existencials, mentre estic cagant i pelant-me-la enmig de l'àgora... o en el meu cas de la plaça del mercat on les caramaseres més filistees em deien de tot, i els més brutals marmanyers del firal volien, repel·lents presumidets, penjar'm al primer fanal.

—*Pengem-l'hi, pengem-l'hi*, s'esgargamellaven, mentre jo, rabent, ja era a l'altra banda de riu.

Sempre se n'aprèn, vós. Va dir en Balzac que les manies són plaers transformats en idees. I les idees en generen, d'idees.

Llavors, és clar, ja ben ensinistrat en les "perversions" (versió de xaró carrincló moralista), progressar rai, jo, en l'estudi i l'afecció a la cosa... Progressava, doncs, a cardar'm innombrables culets d'infants, com si sóc cap altre capellà o monja de barri pobre, o d'acadèmia molt estricta; o sóc cap d'escoltes; o mestre d'escola; o professor de musica; o entrenador d'esports molt engatjat; o capità d'artillers molt seriós...

I llavors som-hi, això rai. Infants, gossos, peixos, com dic, grossos llangardaixos (cocodrils i tot), petits rinoceronts, aviram, serps, gripaus... I hermafrodites de tot pèl, bestiotes de sexe ambigu, una mica monstruoses, on d'antuvi no hi trobes mai els bons foradets, mes tant se val. Tants de culs i tantes d'espècies com en ragin, sense gaires discriminacions; anant cap als rècords Guinness, o el que fos.

Com he dit a les meues memòries: *Aristarc Verdura, mort —* que serà prou tost (així que surti) el llibre més venut a l'univers — sóc *panconyista*.

Millor que no pas cap carallot panteista — panconyista, *hò!* Car tot *esdevé* cardable, cardívol, per a mi! Tot *m'és* cony! Forats i protuberàncies, probòscides i sifons, llibres, aparells, màquines! Vehicles, obstacles, avions! Cares, nafres, afolls!

Sàtrapes i lacais; acòlits i demiürgs; bombes atòmiques i merdetes semblants; ous i orbes; orbs i Acteons... I les catedrals, i les presons i els jutjats!

Tots cardats, tots querats, tots boquits, tots farcits, i tots enlleteradits amb mon suc molt marcador! Sense jangles, vós!

Pse; quin datpelcul més fat ni balb altrament, aquell manefla maleït, el panteista — colent i protegint fulletes, pedretes, insectes, arcs de sant Martí!

Al contrari, valent, me'ls cardava tots — millor, he comesa sexual violència contra aquells i totdéu — insectes, pedretes... I rius, fonts, focs follets... Sofres, soses, processons... Boires, nits, cels... Papallones, porrons, llimutges, greals... Brees, carxofes, brocs de bel·larmins... Bucòlics salvatges, cismàtics mussols... Casuístiques baules, flegmons... Galàxies, formigues, mosquits... Palpissos, gessamins... Càncers, àcids, volcans... Subterranis, caragols, oligarques, bolets... Didalets, àrbitres, agonòtetes, espantalls... Punxes, arestes, núvols, dinamos, bicicletes... Pagodes, panteons, safareigs... Costures, descosits, ascles d'espills... Barrufets, codonyacs, llimacs, cranis, cràters... Funàmbuls, aristòcrates, pederastes, escurçons... Botànics, enterramorts, escarabats... Ulls emborrossats, vars genolls, borrallons... Sangoneres, ferramentes (serrades ferramentes i tot, car prou va dir en Barthes que prou perversió humana és l'ús de la paraula)... I vidres, i geps... Mitjons, estreps... I clorofil·les, i entomòlegs, herpetòlegs... La natura sencera, collons!

Tot, doncs, tot; m'ho he cardat tot, absolutament tot; ei, sense sàtires ni cagarel·les, com dic... Que què oblidava de cardar'm? No re!

Afegiu-hi, com volguéssiu, que en caigui, diguéssiu, això rai, a la babalà: de tot; tant sigui rèprobe i calamitós com beneït i astruc i portentós; i sòlid, líquid, gasós; a deshora i oportú; orgànic o in-; vegetal, animal, mineral; epítom de quelcom o altre i no pas gens; nocional i actual; passat, present, futur; i fèrtil i xorc; atòmic i nuclear; víric, bacterià; lleig, bonic... I si fa no fot, i figa i raïm; i bellugós i inert; i preterit i famós; i fred i calent; roent, glaçat; el vi, el pa; els entrevins, els entrepans... Els instruments de l'orquestra en pes, i ep, amunt, i tant, tant si sona com si no sona, em cag en déu, tot!

Doncs bé, tant se val, som-hi, com deia, totes aquelles cosetes fàcils i innocents que feia, amatent i tranquil·let, sense gaires desoris ni contracops... Fins... fins, ai fillets...!

Fins que, com volia el programa programat pels entesos programadors, no em tocava de fer, doncs, cap de les altres parafilietes una miqueta més llordes... Com ara de menjar femtes i ensems trempar i escórrer'm; o fer'm fuetejar i *ídem*; o, ja passant-me a l'enemic, fuetejant les "víctimes" i gaudint-n'hi bon tros més encara... Osca, osca, osca. Fet, fet, fet. I endavant.

D'on que finalment avencés, és clar, naturalment, cap a les amputacions, cap als esquarteraments, cap a l'antropofàgia, *i tac da-li*; qüestions més serioses, ponderoses, intricades.

Encara que *antropofàgia*, ep, un incís. De primer, una mica d'autofàgia, per a tastar la cosa. I... *ecs, tu, merda! No sóc gens de bo!*

I els altres què són? *Pitjors!* Mes què hi farem, si ho dicta la perversió; un cop t'hi apuntes, cal anar fins a les darreres conseqüències — incloses les concomitants cagarrines i gitarades, ves!

Car sempre he trobada la carn molt repel·lent. I ací més val que hi afegeixi, quant a això de la carn, que tots els assassins d'animals qui en mengen, no sé pas què em retraurien, els maleïts hipòcrites!

Tant se val. Diré que qualcunes fílies divertides per les quals passí no les trobaves ni als llibres més especialitzats. Quan encara hi havia capellans i misses i totes aquelles cerimonioses rucades dels cretins, de jovenet i escolanet, em cardava copons, i carall com el muntet d'hostietes que més tard s'empassarien molt carallotament els més decebuts i entabanats veïns no quedaven ben sucadetes! Hi devien, els il·lusos, trobar un regust molt "inefable", "misteriós", "inspirat per la divinitat" o vés a saber la puta falòrnia... Sense adonar-se'n, és clar, que no eren els dits mal torcats del capellà, aqueix cop, ans les meues adorables lleteradetes d'infantó molt procaç, vull dir, precoç!

Mes *hum*... Ara que, com en Diògenes, també hi ponder... Quina sort que totes aqueixes esdevinences no s'escaiguessin sinó quan era jovenet i molt innocent, als anys privats, no pas en els presents dies maleïts, on tothom hi té pertot arreu càmeres engegades que tot ho enregistren! Car com m'haurien llavors enxampat, pobret noiet entremaliadet de manguis, i quin escàndol! S'haurien pensat que gairebé era tan degenerat (*tant no pas, que fóra impossible*) com els mateixos borbons de merda.

Ara, sempre he estat molt complidor. I doncs, cada mania per la qual he recorregut, el recorregut que n'he fet ha estat fet amb totes les de la llei, amb tot el que recomanen els especialistes. Els especialistes de la "moralitat", és a dir, de tot allò que mantingui l'statu quo on els privilegiats se la campen rabejant-se. Sempre hi he esmerçades totes les energies, devers la feina ben feta. Sempre m'hi he dedicat amb tota l'embranzida i la dèria adequades a la mania, segons, com dic, m'ensenyaven (i havia assíduament après a) els manuals dels ximplets psicoanalistes i d'altra púrria moralista i molt temptadora. De tots els qui discursegen i s'empatollen, i mastollen i propaganditzen (debades!), perquè tothom sigui, com ells, un maleït autòmat sense sentiments ni independència, ni desigs ni sanes propulsions, ni punt d'honor ni possibilitat de reeixir a atènyer l'adultesa; i, en canvi, amb llurs invents de manies increades, ens donen idees als qui potser ens en mancaria, o ens mancaria prou d'imaginació, o diguem-ne als qui tindríem un magí pus tost naquis per a aqueixes "maleses" (que en diuen).

Tots els "nous savis" malignes qui prenien el relleu dels altres enganyabadocs més antics i assentats — mestres, militars, capellans, eparques, demagogs... i psicòpates afins. Els matussers bèsties se'n pensaven de llargues! *Milions de causes banals per les quals vas indefectiblement a l'infern, minyó!* I quina casualitat: totes se centren en respectar la propietat dels qui, flagell de la humanitat, ja posseeixen prou massa!

Els moralistes sempre ens venen tòxiques falòrnies, sabut! Ens venen (a preu boig) merdes inservibles, com més anem més podrides. Així, darrerement, s'ha anat tornant pitjor d'amar xiquets que no d'assassinar'ls amb bombes sàvies, teledirigides des de la teua oficina oficial d'assassí diplomat, beneït per l'estat (i d'assassinar'ls indiscriminadament i de lluny s'ha tornat un esport que et guanya, per haver estat tan bon militar, medalles i emoluments i retirs esplèndids), i això és gairebé tant perniciós per a l'infant (de trobar't assassinat sense ni com ve ni com va) com de tindre permís de fotre d'eclesiàstic, i, amb el vist-i-plau, doncs, de l'estat (la societat enverinada), d'injectar'ls, als xiquets, d'ençà que són ben petitons, les malignes nocions paràsites que els podriran els cervell de pitjor en pitjor com aniran creixent — falòrnies tòxiques, com dic, merdes inservibles, paràsits malignes, empelts inapel·lablement destructors — com ara allò tan fastigós que en diuen "déu" i les verinoses "moralitats" que segrega aqueix monstre, és a dir, les normes indefugibles d'ésser per sempre més, i de pitjor en pitjor, un pobre miserable datpelcul qui criminalitzarà tothom qui mai volgués robar els lladres o anorrear els anorreadors.

Ai, vós, pobrissons! Cada infant parasitat ja ha begut oli: és com si son cervell esdevenia de cop sobte caguerada.

I per lògica, com si sóc sempre en Diògenes prodigiós, que em deia, de ben jovenet...

—Xicarró, això rai; si tot és pecat, re no n'és.

Quan tot el que és bo per al cos, les "autoritats" religioses o estatals t'ho interdiuen, reprimeixen, t'ho fan pagar tan car... *Buf, vós!* Les autoritats moralitzants... Quina entabanada! Totes llurs penitències i *merdències*, llurs tortures i *merdures*, llurs càstigs i *merdàstigs*! Cagalàstics! Per comptes de penalitzar els exhibicionistes de l'avarícia, és a dir, de l'opulència, de la reialesa, o penalitzar l'exhibició repulsiva de l'estupidesa religiosa, o de l'impuls assassí militarista... penalitzen que no treballis prou per als senyors! O que ensenyis, pobrissonet, el cul, i que t'agradi de cardar, o que trobis amables infants... gossos... tasts... perfums...

O quan, per exemple, *néixer mateix ja és pecat* — original cretinada — amb totes les altres cretinades semblants... O per coses tan banals com ara l'adulteri; el marietisme; l'ensenyar el cul; no creure pas en el monstre irrisori que en diuen "déu"; tastar, com dic, això o allò; parlar en l'idioma vedat, i tac da-li i tac da-li, això banalitza el crim; hom n'acaba perplex. En efecte, si tot és crim, re no n'és.

Va dir en Cioran, a propòsit d'en Gògol, el qual caigué en el parany dels malignes ensotanats, i féu doncs cas dels capellans i embogí, és clar; va dir amb raó que en Gògol prengué llavors "una cura d'estupidesa" — com d'altra banda volia que en prenguéssim tots plegats aquell betzol vitenible, en Pascal, qui ens preferia convertits, com ell, en infames titelles, en ninots datspelcul, pitjor, immensament pitjor, que ja collons no som.

I en acabat, parlem-ne; cal mirar-s'ho. *Fília*, és clar, vol dir amor... Així, hi ha els *tafòfils* (els plau un ou visitar tombes, cementiris), i els *tesmòfils*, el més degradats de tots, car prou trempen amb les lleis! I hi ha les conegudes *pedofílies*, de l'amor als infants, ni cal dir; o la *podofília*, d'amor als peus; *pigofília* i *mazofília*, als culs i als pits; *tricofília* i *nasofília*, als cabells i tarotes... I, és clar, *erotofonofília*, l'amor més forteta de totes, la que t'impel·leix a assassinar, sempre tot trempant, l'enamorat, i au, i tac da-li, així anar fent...

Amb *lagnia* de mot alternatiu per a dir gairebé el mateix; amb la millor: *astenolagnia*, o com més humiliat més trempat no véns; i, en acabat, doncs això rai, pler. *Mascalagnia*, si et fan trempar les aixelles; *urolagnia*, els pixats; *algolagnia*, tot patint (millor, gaudint) el dolor; *coprolagnia*, trempant amb la caca, vós, you are welcome; *osmolagnia* i *osfresiolagnia* llavors, amb les oloretes i pudoretes... i au, i au, tac da-li, que dic.

Amb tot això, els parafílics hauríem de tindre, es veu, amors desviades, perverses, molt trempades i, encara millor, trempaires — tret que ça com lla, tot plegat, a fi de comptes, *amors*, que és la qüestió. I, pel fet que d'amors en tenim a mils, doncs som els tits més feliçment enamorats del món. Tothom deu envejar'ns; d'ací que pertot ens vulguin assassinats com més aviat millor.

En canvi, si els grollers malastrucs qui donen permís d'escriure novel·les a grafòmans i a ninotaires, i als “artistes” de fer programes a cinemes i televisions, i peces a teatres i putxinel·lis i tot allò... Si aquells hipòcrites desgraciats qui els donen permís, com dic, fossin de debò sincers quan permeten d’exposar, diguem-ne a l’àgora, romanços romàntics per a les dones encantades (amb els marietes llurs més afeccionats babaus clients), nosaltres, amb les nostres amors tan apassionades, hauríem d’ésser-ne sempre els protagonistes — els bons, els xics, els xeics, els herois. I en canvi, societat degenerada, som els més empaitats, condemnats.

Mes prou de prolegòmens. A això volia anar. I dir que...

Per a enllestir aquesta breu noteta, confessaré que sempre he estat massa cagadet per a acomplir una certa parafília “patològica” — la sola que em mancava, ai!

La jaquia per al darrer perquè em fotia un insuportable fàstic d’esmerçar-m’hi. Aquella que mana d’escórrer’t bo i cardant i menjant morts.

Car *ecs, els morts!* No pas els de fresc, que ja he dit que llur carn, merdosa, rai... Mes, si més no, ep, és fresca. No; vull dir, els morts podrits en tòxic taüt. Ja sé que, de morts, no n’hi haurà mai cap de més putrefacte que un borbó (viu i tot), mes, com dic, els mort podrits, podrits rai, ai! Per a mi, massa i tot!

Tot plegat, mai no he pogut sobrar ni desconfir el fàstic que em foten. Tret que tard o d’hora a tot hi ha solta, volta i remei. Fotent novament de Diògenes filòsof, ponderava al capdavall que...

Tots els morts es fan fotre.

Es fan fotre... literalment. Es fan fotre per la Mort. (I molts també pels putetes tafòfils i necròfils qui d’amagatotis i d’estranquis se n’emparen — i d’aqueixos necròfils putetes n’hi ha a milions, començant pels dissectors a les taules d’anatomia, i els metges, i les monges, i d’altres vampirs qui treballen a les morgues, *i tac da-li*.)

Doncs, com a solució brillant, com dic, se m’ha ocorregut de morir’m. De morir’m en suïcidi perfectament programat — i amb això m’acabava d’empescar (psico-contista de pa sucat amb merda) la més delitosa fília o passió, ço és, la del pelar’s pelant-se-la, la de l’anorrear’s un mateix alhora que gaudeix qui-sap-lo (com en diràs? *Oudenofília? Kenofília? Nihilmania?*). Una enrònia tan excelsa ni sublim i excel·lent que només pots practicar-la una vegada a la vida.

De tal faisó (pel fet que és de factura única) que no pugui ésser obsessió, tampoc, ni vici, per molt privat que trobis que és. (Cap altre més privat que aquest!) Mes vici, ausades, al cap i a la fi, ai, naquis, que no fa prou el pes; vici mancat. Car no pot pas mai arribar a vici autèntic ni a vera dèria, per molt que t’hi escarrassis. La impossibilitat més impossible — un cop i au, prou.

Tant és. Solució esclatant i final, doncs. De suïcidar’m tot fruint-hi, i alhora mossegant-me la cama, segurament escanyant-m’hi amb un mos massa gruixut.

Durant una fracció de segon, sóc conscient que he complit, parafílic exemplar, èpic, solemne, total! Més ínclit ni estrenu, intrèpid i ple, que no cap heroi mai empescat enlloc.

El fet cabdal, oimés, fent-lo, això també, en cert indret privat, com dic, enmig de qualque selva qui sap on al món. Auto-sebollit en cert clot que mai no descobrireu, car ni a les meues memòries immortals (*Aristarc Verdura, mort*, si feu memòria), no us en present cap indici ni aup ni esclau ni solc ni ròssec ni detall.

La qüestió era omplir la casella de la necrofília. I ara ho hauré fet. Com dic. Car, per lògica diogènica encara… *Si tot mort es fa fotre… mort voluntàriament és, com aquell qui diu, el qui es fa fotre també per si mateix* — i això en tots els graus de putrefacció al llarg de tota la puta eternitat.

—No pas?

Puta eternitat, doncs, cardant-me sencer el cony molt pregon de l'espai — mon cos mon vit.

I mort i tot, envitit, envanit, invençut, continuaré cobrant. Car recordeu, boníssim: *Aristarc Verdura, mort*.

~o~o~

108

Per on retruny la veu del barroer destí

S'esmarreixen els pipiripips
els quiquiriquics s'eixarreeixen
i les mòmies penitents
pedalen com enzes.

Centúries anèmiques
de pànic de sípies
llurs funambulesques esquenes
noliegen crepuscles.

Epistemològiques píties
per finestres eròtiques
amb hams escandallen
fidelitats de bruixes.

Ah retrunys diarreics
de cacofònics oracles.

Idiosincràtiques petges
d'aviram cal·ligràfic.

El que dius i no dius
ous lilats d'afollanius.

Qui t'entén no t'entén
amb l'hivern la catipén.

I pedala penitent
cada mòmia contravent.

(...)

Wo tönet das große Geschick?

Ah malaurança de ton tràgic destí
de tes fintes se'n fot i t'amorra al purí.

(...)

Fat faduc fada faduga
ama l'aranya el mosquit
i el caragol la lletuga.

(...)

Volgué el destí que mon cul fos rodó
i que per a veure-hi prou clar em manqués un fotó.

Volgué el destí que perdut en la foscor
algú m'encertés amb la cigala al fitó.

Recony destí (esgaripí) *fes quelcom!*

Carallot et fas fotre (respon) *prou li passa a tothom!*

(...)

Ho vol el destí

Era provant de cagar i ja feia una estoneta fins que de sobte… *plop!*

M’exclamava:

That was the tiny turd
fate wanted me to drop
all along

after all those mind-numbing
galactic gyrations
and wrong-matter goings-on

during those long

long

unendurably long
eons.

~o~o~

Les pors d’ara

Amb el poeta coreà
remembrem les heroiques joveneses
on nostres cossos perfectes
obrien bulevards.

Eren estatuescs
i dominaven les avingudes linears
i els cordials templets.

Xipollejaven en fonts monumentals
i en antres i xibius feien esclatar d’entusiasmes.

Trobaven sempre indret
on dir la poètica veritat…
sense les pors que els prenen ara.

Les pors d’ara
on sota l’ombra dels pistolers
amb orelles de tres pams
els cossos escarransidament controlats
no gosen fotre altre
que silenciosament remembrar ensems

llurs pretèrites llibertats
en absència llavors
de les mefítiques màquines.

~o~o~

Error etern

Nat de fresc, de mantinent
te n'adones astorat
que havies entrat a la botiga equivocada!

Mai més no en surts
client enxampat pels segles dels segles.

Els morts qui tenen la botiga
només hi venen turments incessants
en esteses infinites.

A les palpentes vas
per corredors infinits de foscor
de qui els murs són intocables
car habitats molt atapeïdament ni pregona
pels tous monstres més malignes
de la realitat amagada.

Al cresp dels murs horriblement flonjos
on tot so ni llum s'esmorteeixen i moren
oceans sens fons de monstres
qui, mai arrigolats, et devoraven.

Rere els murs sens fons de foscor
només l'horror nu hi rau
de l'ofec continu
i l'angoixada reincident interminable pampalluga.

Tos crits esfereïts no van enlloc
englotits com tos ulls
per les urpes i esmolades ferramentes
que estocàstiques es disparen dels murs il·limitats.

~o~o~

En Txal·li Rab Biüt

Sóc en Txal·li Rab Biüt
sóc sempre cercant maror.

I et dic que el món no és rodó
que és tot collons boterut.

I et dic que tot és cançó
per a enganyar l'orellut.

Qui més togat més tofut.
Qui més pagat més prostitut.
Qui més artístic més xaró.
Qui més savi més doiut.

On més perfum més pudor.
I qui més xerra qui vols mut.

Per al més titella l'escó
Per al més tifa el plató.
Per al botifler la raó.
Per al més ric l'afegitó.
I el més cruel fet faraó.

Com més tip més gorjut.
(Teca rai per al panxut.)

Com més fanoc més barrut.
Com més ruc més conegut.
Com més lladre més cregut.
I com més traïdor més crescut.

Com més de llei més de l'embut.
Com més cassigall més en faiçó.
Com més assassí més medallut.
Com més assenyat més de corcó.
I jotfot com més fidel més banyut.

On no hi arriba la intel·ligència s'hi fot la màgia
com on no hi arriba l'educació la merdosa màfia
i el braç de l'avariciós on del bo ni la màniga.

Sóc en Txal·li Rabiüt
banyat en dèria aràbiga
molt enrabiat a la gàbia.

M'estic ple d'aspror

amb llengua àziga
amarg en un racó
llepant-me arrelut
la nafra al carpó.

Ullant amb ull d'àliga
si s'hi caga el puput
al dedalt de cap pompó.

Sóc en Rab Rab Rab
ceballut com baobab.

Sóc en Biüt Biüt
i si mai re menyscab
nou seguit t'ho he retut.

Potser diràs que em gab
mes com em dic Txal·li
no sóc pas qui circumval·li
per cap excusa de ral·li.

I més val que reinstal·li
cada cosa sots son pal·li.

Cada cosa... no pas cap cabró
qui hom prea pel mal que ha fotut!

Malparit de la coentor
de part meua ja ha rebut.

~o~o~

Clavat matemàtic

Doncs quin misteri, vós!
Quin misteri de la natura —
I el seu substrat estructural fonamental tan matemàtic!

Ahir feia cinquanta anys
I em mesurava la cigala —
Cinquanta centímetres!

Cinquanta centímetres —
Clavat matemàtic exacte misteriós natural!

Car sapiguéssiu que —
als deu anys ja em feia deu centímetres!

I vint als vint!

Si mai faig els cent —
Escolteu!
Em farà un metre!

Un metre —
Clavat exacte matemàtic natural misteriós!
Misteriós!

Sóc així!
Sóc així.
Que no...?

~o~o~

Romanç horrorós del fatídic viatge al canfelip on ne só perduda la muller

La moral d'això que us deia que em va passar
és que més val que corregueu a comprar
un bon tap ben gros
si voleu mai guardar la dona.

La qui us renta els plats
sargeix els sets
cus els botons
amaneix els tecs...

renta els draps
moca els marrecs...

escalfa el llit
amanyaga els ouets...

i de trast en trast fins us toca i torra els collons
perquè li foteu (car prou s'escau llavors)
qualsque mastegots
ni de garrotades mants de gecs...

i tot per a la bona circulació... de la relació
a més a més d'un bé de déu de bondat sense rancor

que se’n segueix i desprèn… naturalment.

Ara per a bona mesura
el tap que heu obtingut
l’hi entaforareu al cul ben premut…

que no se’l tregui mai pus
que ja no li calgui anar
mai a cagar…

que no us digui (com em va dir)
xiquet me’n vaig al canfelip…

I se’m fongué… com ninot de neu.

I per molt que no l’espereu
ja us hi podeu asseure
ja us ho podeu ben creure…

prou veieu que ja no ve
que l’espereu amb candeletes
i en això qui s’hi avé?

Se us encenen les ninetes
de la irritació major.

Ja mai més no us tornarà.

La meua es va enamorar
al canfelip d’un cagalló
molt rumbós… i ambdós
hi feren l’escarabatot del doble dors
i en acabat es varen escapolir
i es van recasar i molts de fills varen tenir
(tots molt merdetes cal reconèixer
mes fills al cap i a la fi).

I jo prou em veieu sol i pelat
sense dona qui m’escalfi el llit
ni cusi ni sargeixi ni renti ni netegi
ni torqui paracolpis ni perineus de nyecs…

ni tampoc no m’emprenyi emprenyatriu
perquè llavors li venti qualque o altre correctiu
que mantingui tothom a to.

I això us dic: no tindreu por
si pareu compte i amb ull viu
us compreu un tap ben gros…

i si us sé element efectiu
cap de vosaltres serà tan carallot
de no entaforar-l'hi encontinent al mariot...

és a dir amunt amunt del budell culà
i si ara no tot pas us satisfà
si més no la dona rai
tampoc no se us enamorarà
en cap viatge al canfelip
de cap cagalló maltip
lleig arquetip
d'aquells qui no en tenen prou amb sortir
tampoc no es volen del tot desjunyir

encara es volen renéixer
i doncs tornar a entrar...

i així metempsicòtics
reocupar reocupar reocupar...

fins... a... l'exhaustió...

Només us dic companys
que un tap és la solució.

~o~o~

Erlöser aus dem Dschungel

Volia anar a pixar al balcó, mes em calia per a arribar-hi abans passar per alguna de les cambres on temia enxampar-hi en calda acció una parella o altra de gais.

Al pis tots n'eren, i trobar-te'ls enllaçats damunt el llit no era pas diguem-ne factible ni en tot cas del tot permissible.

Car ja no hi era gaire ben vist; essent com era l'únic qui no fotia re; que no pencava, vull dir; i doncs qui no aportava al pis la seua participació.

Només hi era l'artista més fi de tots; i potser el més revolucionari.

Els meus elegants dibuixets prou encaterinaven sovint tothom; mes els meus sobtats actes directes contra els escruixidors, allò hò que tothom lleixava ben esparverat.

Ara, com dic, doncs, em tocava merescudament viure (o si més no dormir-hi) al rebost, la cambreta més interior de totes, sense finestra; amb un respirall reixat al sostre i prou, i una bombeta molt fluixa allí dalt suspesa a l'extrem d'un fil ratat; ben estretet, fredet i fosquet jo doncs, entre les bananes, les llaunes, el pernil penjat i les xocolates.

Quan volia anar a pixar al balcó em calia doncs parar compte que els de la cambra exterior que triés no fossin a trenc de fer l'amor o diguem-ne pitjor, en plena sessió plenària; a l'inrevés, que hi dormissin ben adormits, i aleshores, a les fosques i sense fer gens de soroll, poder doncs sortir al balcó i al capdavall lleixar anar.

Un jorn un company de revolució i jo tornàrem al pis en acabat d'un atemptat; només hi volia recollir els papers falsos que m'identificaven de foraster turista tot just arribat, fent cara de ruc, i no sabent gairebé ni un borrall del que s'empatollen els brutals qui mantenen al poder els damnats escruixidors.

Tret que quan érem al pis, els brutals de la bòfia han trucat; nerviós, he agafat d'esme l'esfera eriçada de color morat fosc on hi ha el verí explosiu que pot potser anihilar tota una població de molts de milions; mentre l'agafava cuita-corrents per l'osca que com cinyell estret l'envoltava, l'esfera enverinada s'ha asclada per aquella osca prima i he començat a respirar el verí extremadament virulent!

M'he despullat mentre el meu company tan cagat s'oferia ja als brutals i, sense pensar-hi més, esfereït que m'escanyava a mort, m'he llençat, amb l'esfera letal encara enganxada escaguitxadament als dits, per la finestra, al rierol que hi passa sota.

El verí explosiu continuava desprenent-se, en un xiulet reguardós, de l'esfera fatídica.

He nedat contracorrent i somorgollat mentre l'esfera a la fi se'm desencastava i s'anava lentament buidant corrent avall; corrent enverinat ara, i ardent, que se n'anava, com serp de fi del món, ivaçosament devers la vila on milions i milions d'habitants començarien d'estossegar com estossegava i cuidarien esglaiadament perir-hi com hi cuidava; amenaçats de mort imminent com jo mateix prou n'estava.

Les bales dels brutals de la bòfia qui estintola els podrits escruixidors espetegaven al cresp violeta del rierol fumós; em sentia una mica menys invulnerable, impenetrable, que de costum; girientorn senties els coents escatxics dels maleïts projectils.

Erlöser aus dem Dschungel, Erlöser aus dem Dschungel... per tal de no pensar en re tan angoixant com la mort dolorosa qui duia punxant-me pertot arreu, anava repetint obsedidament el mantra alleujador que havia après de petit.

Vaig capllevar, i llavors eixir esbufegat, entre matolls indestriables i ulls de cocodrils.

La nit s'havia estimbada, mes la vila incendiada de no gaire lluny il·luminava ara el cel com un altre Solell d'ocàs final dels déus desconfits.

A hores de llavors, tothom moríem — les diverses bòfies qui em perseguien, mos gais companys, els milions de ciutadans... àdhuc les serps i cocodrils.

Ah com enyorava en aquelles darreres hores tèrboles el meu rebostet amb les bananes i taronges, i les meues aventures d'haver d'anar a pixar al balcó travessant abans les *cambres perilloses dels gais enamorats!*

~o~o~

fa flors

fa flors
i el viatge que no s’acabaria mai ara girava cua

fa flors
i el retorn s’iniciava amb les naturals aprensions

fa flors
i troba a l’estació al cap d’eons les mateixes claus

fa flors
i no perd mai el tren cap a l’endemà clarós

fa flors
i hom comprèn que malgrat la inversemblança és ver ço que diu

fa flors
i l’encarregat li obr la porta dels banys i li fia la tovallola

fa flors
i el seu cos tot tatuat pels exotismes s’emmiralla als tatuatges de l’altre

fa flors
i sap que anant tan lluny no anava enlloc car ragudes a lloc li eren les rels

fa flors
i les rels adés latents ara se li embalen cap les inexplorades pregoneses

fa flors
i reprèn el viatge que no s’acabarà mai llevat de l’instant on sobtadament…

farà flor
i de bell nou girarà cua.

~o~o~

Ocell d’isnell passatge

He vingut a veure el món
i m’ha semblat prou collonut
mes fotia un esternut
i s’ha dissolt en un minut.

No pas perquè sóc dissolut
ans perquè no és gens solvent
i molt soluble i dissolvent.

Ah com en planyc els qui hi són
com en planyc la il·lusa gent!

~o~o~

No pas del tot gramatical, mes sempre i pertot campió integral

Cert que tinc (o em té) (ens tenim amb) un jo indestructible.
Un jo d’un egoisme abassegadorot, imperial, forçós, gairebé total.
Un jo imponent qui sempre i pertot reneix més poderós.

Per xo que me li ens me li calgui tota mena de forçudes forçades lliçons…
D’humilitat.
I millor, molt millor, d’humiliació.

Mosques del món, veniu a cagar-vos-em-se-me-l’hi al nas!
Me li us li n’hi cagueu els ulls i tot!
Això rai, això rai!

Dones del món, millor, millor!
Dones del món, rieu-vos-em-me-l’hi-l’en, de son (mon) (nostre) carrinclonínssim…
Escarransidíssim atzeb!
Què hi fa, què hi fa – puix que (res de pus itifacient…)
Més monumentalment astronòmic còsmic idealment no tremparà!

Homes valents, retraguéssiu-me-li-me’n com n’és, de cagat…
Com en som, com ens caguem sempre i pertot…
Ens ho me li ho esgaripeu viltenint-nos-en amb disgust incessant!
I tanmateix, i tanmateix…
Mai no en tindrem pas prou!

Que algú molt poderós ens em me l'ompli sovint de crus mastegots!
I tant se val, tant se val...
Car encara ens se us em pensaríem superior!
Superior, superior, superior!

Ah, res a fer, res a fer...
Car cert que no pas del tot gramatical,
Mes sempre i pertot...
Arreu i tostemps...
Eternament i infinita...
Campió integral!

~o~o~

Branca del brancam de mon banyam

En un moment on la dona cau
(diguem-ne exagerant) en furor uterina
i s'escau doncs per un d'aquells atzars
que presa de folls desigs de cardar
no troba a cony roent cap de sos druts
(cap d'aquells qui anomena "homs de veritat")
cap al cuguç s'atansa imponent
vull dir se m'atansa espontàniament
i furient m'arrenca del cap
una de les branques més dretes
del profús brancam de mon banyam.

Encontinent d'esme l'ha oliat
i ben amunt i ferm se l'ha ficat
lluent godomassí improvisat.

Bisbe doncs adient i amanós
tret de les mateixes banyes
que immensament dominant
m'imposava al llarg dels anys
en generosa penyora
de tota la pacient bondat
que li feia esgarrapat
abellot qui mai no ronda
cap forat.

~o~o~

Utilitat de la ciència matemàtica

La ciència matemàtica ens estorç dels mites ximplets qui ens esclavitzarien.

Per exemple.

Sempre m'havia pensat que el clítoris de la meua dona era més gros – llarg ample espès i ferm – que no pas mon molt humil cigaleta.

Una nit no gaire ha on la dona tornà pet d'una de ses salvatges orgies i caigué doncs al llit com plom adormit…

Què fiu…?

Doncs gosí anar amb la cinta de mesurar a mesurar-li el clítoris encara tot umflat dels múltiples orgasmes pobrissona suara soferts.

Una polzada i mitja!

Amb trepidació em fiquí tanmateix a trempar…

Mesurí llavors mon bategós vitet…

Quatre polzades i mitja!

Ah bondats de les eines de precisió matemàtiques davant la palesa inferioritat del que hom carallot diu a barrisc!

L'instrument científic donant mil voltes a la simplicitat no gens acurada d'un dit!

Un temerari escapcívol dit qui voldria mesurar fineses impossibles!

No!

Que sigui d'empertostemps la infal·lible maquineta dels savis qui digui el que el món científic llavors certificarà.

Tornem-hi…

Quatre polzades i mitja!

Ara sabem amb total certitud on som!

Amb mon tímid atzeb tanmateix guanyador!

Per tres senceres polzades!

Qui mai ho hauria dit!

Ah si en va perdre de fosc misticisme... la dona... aquella condemnada nit!

~o~o~

darrera nit ací

en la solitud de l’haver refusat tota participació enlloc
la nit abans on cal partir
la desesperació s’instal·la
d’haver-ho d’abandonar tot
sense ni tan sols haver-ne emprat bon tros

tant que n’hauries pogut fer content altri
si mai ho haguessis sabut calcular bé!

mes ara és massa tard
és massa tard

la blanca aparició d’una dona àgil no ho adobarà pas
et roman un darrer refús que li ofereixes amb bones paraules
tot i que amb molt més de gust li hauries dit la veritat

vostres músculs
vostra alçada
vostra agilitat
vostra sol·licitud
ah com em porten ànims a l’ànima
mes haig d’anar-me’n
butxaques buides
tantost s’hagi fet clar

i qui voldria convidar ningú devers enlloc?

com veieu a fi de comptes un darrer refús
un darrer refús s’imposa

i ara encara un cop d’ull tenyit d’enyor a la cambra
la cambra que ho conté tot i et conté

l’abraçaves si et fos factible
te l’enduies ben embolicada al cor

mes acostuma-te’n

amb la claror hauràs fotut el camp
capcot
sense re
caminant de bell nou cap enlloc.

~o~o~

grogors enjòlit

no feien cap cas els vells desnonats dels suspesos ventiladors grocs
mentre nosaltres dos encara vigorosos ens aferràvem al negoci

en vendríem milions i conqueriríem l'illa blava
on enterràvem els morts i llurs monstruosos tresors

i garlàvem animadament
mentre al cel el bosc groc de ventiladors suspesos
volaven anàrquics catàrtics exhilarants de gom a gom

l'arrencaqueixals a la cantonada esdevenia un bri pus desastrós
d'on que mon company tot i el boiant cuidés defallir

un rar vidriol em corroeix la melsa
recitava amb celles acalades i molls ulls

cops tothom en rep... només compta sobreviure'ls — encoratgí

mes volia rebregar-se'm per terra
no gens convenientment car qui jaquia surar els ulls enjòlit
amb el més proper indiscret espectacle tot arran?

el prenguí de bracet i el filtrí cap a ca meua

la dona sempre amb un ull de biaix cap a la bagatel·la
el rebé tota fimbrosa

trïï trïï — li deia
sota lo xut empallat amb al bec lo talismà
a l'estatger rere la cortineta hi té
lo ruà i lo ricí
lo resolis i lo benguí
la melissa i lo sloà
el bolet i la gelea reial
la cera d'espelmeta beneita i l'oli de bacallà

m’hi entremetí i declamí — *no serà re no serà re*
sou fet de pasta de molibdè
preneu-vos per comptes aquest cordial

mig refet em vantà a la dona
vós rai que teniu un home molt potent — féu

us puc assegurar que abans no se li torcés lo mànec
cardava com un camell — bleixava ella
i els seus sospirs afegien balons grocs al firmament

a l’ocre llindar tacat d’agrors i líquens ens reposàvem

cel inversemblant
amb delit ens plevírem allí mateix de fer-ne d’empertostemps
ni que fos acrònics o àdhuc pòstumament
lo ditirambe

falba harmonia
epidèmics en tombaven els pinyols i les llavors

amb pitjor juí hauríem aixecats grans aürs
d’albíxeres

elegants ens n’estiguérem

els viratons de la pols ens esgrogueïen el panorama

amb els ulls així esperonats
ara ho jaquírem per a l’endemà

pel succés de suara tanmateix encaixàrem

els vells desnonats la borrasca els esborrava.

~o~o~

barruf de món fugit em sura com rot que em fes l’enfitat cervell

en vida pretèrita al temps d’antigor
quan érem benauradament salvatges
un flamíger meteorit s’estrompà enmig d’un vast ermot

altament intimidades
les nues tribus dels voltants de lluny atalaiaren l’indret atès
erts l’esguardaren redubtablement i reguardosa bategar

solell nocturn qui de l'ou rost de la dura terra s'esdernega a néixer

seductors torterols
el fum verd lluent
que eixia fimbrós com sardanes de temptadrius del cràter abruptament crestat
els tenia més tard plegats hipnotitzats

impel·lit per l'estre de la distinció
em fotí enmig de la grogor

m'hi haig ficat impertèrrit
i romàs n'haig al bell centre
hores i hores
jorn sencer
immòbil i furient
nu i encès
sota la creixent intensitat de l'envejós antic Solell penjat al sobirà oceà

imbuït pels calds metalls aliens
a pleret esdevinc semidéu indestructible

sagrat cercle infernal
ningú altri qui gosés atansar-s'hi no feia altre mai
que cremar-se peus i cames sense remissió
fins al carbó que intermitent s'escruixia roent
entre sos esgarips de darrer horror
i l'esfereïment esvalotat dels presents
cos tost ensorrat entre cruanys de pregonament abrusada carn

i eu?
què hi feia en acabat de semidéu per aquells rudes paratges?

què altre que fotre-hi l'escarabat a qui la cuirassa inviolable
permet ficar-se arreu
i monejar-hi a son grat?

tret que sempre grau per grau
amb prou moderació
amb la greu circumspecció que escau a un molt durable heroi...
si vol esdevenir com esdevinc
mite imperible.

~o~o~

entre autors

a la fira dels “misteriosos” hi he conegut en Senko
a qui mig veraç dic “sou el meu autor de misteris preferit”

complagut ens ha convidat amb un parell d’altres d’admiradors a ca seua

hi anàvem els quatre en taxi

en Senko és un home molt escarransit
ca seua és un forat malsà
sos llibres són idèntics als meus
la seua màquina d’escriure ídem

per què eu qui visc en un piset de baix en casa tan merdosa com la seua
qui tinc els mateixos gruixuts llibres
la mateixa màquina de pitjar-hi
si fa no fa els mateixos aires tèrbols enmig el bataller proletariat...
no escric sinó frèvoles impressions
que certes minyones troben sovint “romàntiques” i prou?

és perquè sóc bohemi i lliure
no estic casat i domat
les correccions conjugals no em tenen feliçment endogalat

al contrari doncs
amb similituds de saltarel·la
oblic
tota nosa ni damnat impediment
mon hiperbòlic passatge arrupit arran i estampat com caqueta trepitjada
jaqueix tan tost o tard com calgui

ah i sedegues de discret afalac
les dones del veïnat si mai tenen fora de saó un cert desfici a la carranxa
vénen d’estranquis que els “reciti”
part de cigala
qualque ardent versió del meu “romanticisme”

i si mai cal fugir en un minut plegat
això rai

només cal arramassar quatre llibres
quatre parracs
la màquina d’escriure
l’alcohol i el tabac
i au
lluny
anònim cap a cap altre atapeït veïnat...

(...)

i els paperots fantàsticament guixats…?

els paperots que volin com somiosos papallons de la bona sort
per a les dones i minyones ara enyoradament ploramicoses als balcons
del món oblidat.

~o~o~

Els qui patírem la humiliant vençó voldríem refer els mons

Si re depengués de manguis
no fóra pas prou diferent com tot no rutllava!

Per començar…

A mon món
tota arma i tot diner
i tot maquillatge i tota màquina…
passaven a destrucció immediata —
i eren per sempre pus interdites
(no sols pas d'ús ans de concepció).

I tot soroll i tot perfum
(que no fossin causats per causes naturals)
esdevenien moralment tan reprensibles
que ningú amb dos dits no gosava emprendre'n
l'inici de la confecció.

Ens dedicàvem plegats al treball
a tall de d'abelles o formigues —
tret que sense jerarquies.

Absoluta igualtat —
tothom alhora obrer i regina.

~o~o~

Impressions

Mentre els cobejosos banquegen
m'assec als líquens.

Mentre els tifes pontifiquen
remèn l'arròs.

Mentre passa el film (un bri grotesc)
al capdavall només mos ulls en són els protagonistes.

Tot el que s'hi esdevé
(tanta d'esmeperduda dèria i xafogor despesa
tant de temps balafiat)
només si l'enregistrava el cel·luloide de mon cervell
adquireix cap tènue tast ni ensum de realitat...

I tampoc no et pensaràs pas
que no et serveix de res — ton nas!

Desprèn-te'm (imatge) cap a nivells d'enjòlit capmàs!

Per a arrodonir el somni
aboleix el que vol.

El que no hi vol ho aboleix —

Visió impresa —
únic vector que hi ha romàs.

~o~o~

El jorn on vaig perdre la imatge

Era guaitant-me al mirall damunt el faldar de la llar
i la dona em va cridar:
Robert!

Me'n record que me n'anava cap a l'esquerra
lluny de la dona
quan la meua imatge a l'espill se n'anava també a la seua esquerra
cap a la dona
(*impostor!*)

Se n'anava la meua imatge
(*em voldràs trair
després que tan amics no fórem?*)

Mai més no ens retrobàrem.

Ell (no re altre que buida imatge rai doncs)
reeixia ans relluïa (és clar!) en societat.

Esdevingut un altre entre els entretenidors
entre els titelles de merda
actors músics cantants comentaristes mistagogs llufaires
tota mena d'assortit enganyador
(s'entreacontenten amb vagues nocions de sobreviure a la mort)
i de qui l'equip (país nació pàtria sistema imperi...)
sempre hauria d'haver guanyat
car sempre és el millor
(ah insípida vanitat
fals orgull
fat fatu fat).

Mentre jo (sense imatge)
em perdia amargat
pels amatents deserts
de les grogors sens fits
patufet foscant.

~o~o~

Cette fois il nous faut deguerpir for good

Desenguerxeix, doncs, i deguerpeix, Robert, que em dic.
Oi? Derelinqueix.
Derelinquíssim, Robert, prou cal, res a fer, som-hi, ja hi som.

Sabent-me greu d'haver de tornar a abandonar
tots els meus llibres
i aquest cop definitivament.

Tots aqueixos anys amb por que vingués
la patrona del bungalou
i ens fes pagar.

I ara doncs el darrer dia
regalant els llibres
no podent endur-me'n
tampoc aquest cop
ni un.

Acomiadant-me dels qui se'ls queden
desitjant-los sort.

Hem d’anar-nos-en on fos
a una altra vila
on ocuparem les cambres
d’un altre hostal.

I la patrona s’oblidarà
de fer-nos pagar.

I recomençaré de reunir
l’enèsima delitosa biblioteca
carregat de trast en trast
de feixucs paquetots
de llibres vells.

~o~o~

ou de carn qui el tren pongué

per la finestra del tren que se n’anava
veia perdre’s la petita...

sa mare volia que la guardés
mes ella, enjoiellada, se n’anava
a repartir sos joiells entre el pobrets...

per a no haver de donar raons
a la mare (encara més enjoiellada que no la petita)
de la desaparició...
havia de desaparèixer jo mateix
a qualque racó o altre del tren que s’embalava...

a la propera estació
el tren em pondrà no gens conspícuament
talment com ou de carn qui rodolant es perd.

~o~o~

belluga’t al groc

belluga’t al groc
que hi reapareguin els castells
i les dolors s’hi fonguin;

belluga’t al groc
que els paisatges s’hi estenguin
inoblidables, sanguins;

belluga’t al groc
i que els blaus en esbarts ocellívols
s’hi escampin;

belluga’t al groc
i encomana’t al vast viatge
vers el cor de l’espiga
on perennes bateguin
les segones essències.

~o~o~

Al port amb la desconeguda

Seriós, descendia del vaixell.

Al port, la desconeguda em sortí al pas. Semblava pidolar. Les seues dues mans em tremolaven davant, com si m’engresquessin a sacsar les butxaques per a trobar-hi uns pistrincs per a l’almoina.

Em corsecava un neguit. *Aquelles mans… aquelles mans…*

Aquelles mans les havia vistes aquell mateix dia almenys tres cops ja.

Aquelles mans eren les mans que es repenjaven als passamans de les escales que pujava mig a sopols, com si portés fang a les sabates, de tres en tres esglaons; eren les mans que després es repenjaven a la barana de coberta. Aquelles mans aquell matí havien netejat amb blanc detergent en pols i esponja groga els fogons a la cuina de baix on faig de rentaplats. Aquelles mans m’havien cordades les sabates i m’havien fregats turmells i canyelles durant el partidet de futbol que fèiem entre els marinerets, tots portant el mateix uniforme verd fosc de la selecció nacional catalana.

Aquelles mans eren les meues. Les mans de la desconeguda eren les meues. *Les seues les meues!*

Aquestes mans…! — vaig dir, i volia prendre-les-hi.

La falsa captaire es va fotre a riure a grans riallades, com una puta, i se’n va anar corrents cap al barri de putes del costat.

L’empaitava esmeperdut, bleixant, esbufegat, corbategós. I totes les altres desconegudes se me’n reien.

I ella...? I ella...? I la dona qui m'ha robades les mans...? — anava dient pertot arreu. I em prenien per foll i ceballot.

Delerós, encara la cerc ara, a les palpentes, tentinejant, amb mans manllevades, robòtiques, per totes les cantonades dels barris de putes de cada port.

~o~o~

Narració llonga breu

Entre ell i jo hem descoberts els nínxols secrets dels herois de l'antic setge.

Eren amagats sota les peanyes dels balcons.

Ningú no sabia que alguns dels balcons dels edificis més singulars de la vila decelaven aquells amagatalls.
Només calia saber aixecar el balcó, tot plegat, peanya i baranam, i sota trobar-hi la pedra llisa.
Rere la pedra els cadàvers amb els secrets.

Quan calia escriure'n l'informe acadèmic trobava que mon col·lega esdevenia estrany, fred, contemptori, vexatori i tot.

"Ja ho escriuré jo", em diu, com si jo no servís de res.

Volia objectar-hi. "Per què? Per què? És que en saps més? És que hi ha quelcom que no m'has volgut dir...?"

Sense respondre'm, despectiu, se n'ha anat a dinar a dalt, als menjadors de la Universitat.

Totes mes recerques a parir panteres, doncs? Mes col·laboracions a can pistraus?
Quin mareig! Potser sí, que no sé ni on em para el cap. De debò conec el significat del nostre descobriment? Què hem descobert, fet i fet? Val la pena perdre-hi el lleixiu? No fóra millor reconèixer que no hi entenc pràcticament re?

Ple de cabòries i neguits, doncs, anava a pujar a dinar quan m'ha vinguda caguera.
Sense guaitar abans on defecava, es veu que ho he fet damunt d'altres caguerades. El canfelip sempre put tan horriblement, *qui se n'adonava!*

Quan tanmateix maquinalment he feta rajar l'aigua perquè s'endugués el palter, veig que la tassa devia doncs ja estar embussada de no feia pas poc.
Reguardoses, les merdes negres pujaven bombollejant.

El pitjor naturalment és que amb el nerviosisme m'hi ha caiguda la jaqueta — segon cop a la vida que tal destret m'esdevé: que em caigui la jaqueta a tan pútid, frustrat, maelstrom; a tan repugnant caòtic xarboteig; a cap xipolleig, a cap rabeig, multimerdós, com aquell; a tal cap de fibló de copioses femtes i cagallons; quin rodament de merdes i quin rodament de cap, vós; tot plegat gairebé res a la vida de tan esborronador!

La jaqueta amb el llapis electrònic on hi ha enregistrades les meues investigacions. La jaqueta amb les meues ulleres. La jaqueta amb els documents!
L'he pescada entre les merdes de qui sap quants de culs.
Mai més no l'ha netejaré de tot.
Mai més no em netejaré prou.
La minsa aixeta del petit rentamans poc dóna l'abast.

Avergonyit i nogensmenys encara prou brut me'n tornava a baix, sense dinar.

És aleshores que la noia eixerida ha entrat al nostre despatx.
Hi estic secretament enamorat, però ella no sé pas amb qui surt. Tothom prou sembla tindre'n la clau, per al seu trauet de pany, mentre jo la meua clau si no en fot pas, d'anys, que l'he perduda; potser la perdia i tot tot naixent.

Ara, onta rai. I com ho faré perquè que no se n'adoni de la pudor que faig?
El meu gras col·lega sempre put, com tots els grassos. Per això hi tenim al racó aqueixa ampolleta destapada de colònia. I si badant badant la fes caure? Fet! “Ai, perdó!”

“Si que estàs avui nerviós”, em retreu.

“És que hi ha nous problemes amb la investigació”, li dic, i veig per la finestra que al pati, damunt l'herba, el gros fastigós, havent acabat segurament de dinar, juga amb el seu petit, tan gras i fastigoset com ell, i segurament pudent, encara que qui pudi més a merda avui sigui jo.

“Vinc a solucionar-t'ho tot!” tan optimista se m'exclama. “Tret que abans me n'he d'anar a dinar.”

I en un tres i no res s'ha disfressada d'elegant cambrera, amb el seu uniforme flor de magrana, cenyit i amb joiells lluents.
Així no li calen credencials per a anar arreu l'edifici, tot i que no en tingui cap dret, essent com és, no pas investigadora, secretària d'advocat, tot i els agalius que ofereix de meuca de barri car.
Com em plauria de pujar amb ella, mes la pudor que faig fa orxegar.

M'estic rere la finestra, cremant amb els ulls l'amic i col·lega qui m'ha traït.
“Mal llamp forcat no els rostís, ell i son nyec tan grotesc!”

“Ai verge!” que em retrec.
He pres el meu ordinador i mos papers, i he fugit.

Fugit de la Universitat, de la vila, de la investigació, de l'amor.
Per a mai més no refer-hi cap.

I em fonc al rerefons.

~o~o~

L’estilista català

He ben corregut fins al cim sense estrompar’m.
L’únic qui ni s’estrompava ni s’havia abans retut.
Ah si he doncs ben corregut i com tot entrebanc no he sobrat!

I quines faces de desconfits els qui darrere m’han romasos!
Llargs i curts, cuits i crus, amples i estrets — ujats, nefastos!
Faces de cal dentista, la de cascú amb sis variacions de la mateixa emoció.

Tothom convençut (més: plerofòric) que sóc titànic i nogensmenys sol·lícit,
Que davant la corol·la empedreïda de cap volcà poc em destrempa el vertigen,
Ni que, despesec rai de trofeus, poc m’obnubilen del triomf les noces salvatges.

No pas felló, ni enlluernat, ni esvaït, ni a cap barloc mai encallat,
Ans fàl·lic, de ciment armat, gens astorat, menfotista amb l’espectre
De malalts matisos o el tro subreptici que la carronya del crepuscle rota.

Horitzons de sofre, or a l’oró, exhausta posta, on la visió penetrant
Em floreix de l’epigramàtic diàleg entre l’escamarlà i la piragua.
Assumpcions a betzef, minyonies de nàusea, ulls omnituents.

Tripes insultants, pròlegs tempestuosos, silencis trepidants,
Nimfes i vailets encolats, de qui mai no estrafaria pas follament de zelar
Per cap futur de fracàs. I guarets, buidors, eixorquies i d’altres objectivitats.

Per dreceres del coratge, somnambulant, sense vacil·lacions les tall.
Deteriorats vòrtexs, robusts fenòmens, cohorts de nèmesis...
Ni amb les goles més ressonants ni horrorosament eloqüents poc m’annexaran.

Repulsives carcasses qui jaquies enrere d’hordes amnèsiques,
Qui amb corglaçats engranatges renuncis plantaven àdhuc als declivis,
Tu ton tarannà de víctor, nodrit de certituds, el capdamunt, lúbric, fongueres.

Esguard d’escarabeu tiranys desglaça, i l’ascensió durant
Mes pebroteres tan feraces llurs pebrots verds, verosos i vermells
Somiats reveig i benaurat entre espurnalls d’estuprada tresquera.

Vermina llur metzinosa dialèctica, esperons amb verins — amb dits de virtuós
Qui de l’eriçat violí en rebla les espines que nigues els nourien,
Si pel barutell del lúcid vesper de mos recursos no els elidia!

Oneironauta, nauxer oníric, pels ergonòmics objectes matemàtics
(Estructures del destí per la física visceralment repudiades), m’hi endinsava,

Tascó eclèctic, domèstic cosmòleg de qui el velocípede implosiona.

Cada món — no gens estètica víctima d'accident en perversa ruta.
Llurs nafres atmosfèriques cap de les sòlites lúgubres elucubracions no les vexen.
Fantasmagories macabres de laberint corcat, els fragments tel·lúrics s'hi cristal·litzen.

Centelleigs d'àgates i marbres, de nacres i safirs, zincs i carboncles,
Cruanys que bateguen amb el delit espontani d'espígols i peònies.
I les ululacions i la bonior enigmàtica al rerefons al·ludeixen a súcubes.

Les escates balbes d'esmalts espuris del fòsfor insidiós n'usurpen
Les vàlues oblidades dels pòl·lens ardents cap als gambits idíl·lics.
Panteons d'envergadura naixien nomàdics a reorquestrar obscurs somieigs.

Orgies de mènada en soterrani esquàlid, estètica Thule d'on les rels de l'èxtasi,
Prenys com armes, conreen esquerdes que regalen luxúria
Com pels plecs de l'harem on mon lleure s'eixampla.

Eclíptic accípitre salla per l'esplèndid capvespre on els amorals dimonis,
Amb tècniques químiques, Pèlions apilen damunt Osses simbòliques,
I amb obsedida èmfasi per creixents contínuums de buits paradoxals...

Sóc l'oblong narcís qui per pugnaces evasions megalomaníac es reencarna.
Silueta hercúlia al taní, Alceu enquistat entre les enjoiellades Hespèrides,
Gran lluminista, amb llambresc cervell absolc dels qui me n'ofreneu les noses.

Plaent capteny se'm desprèn de l'inherent avantatge que duc d'aborigen
Ara enlairat al cim més sa, tret que, hagiogràfic rai, tanmateix no vull signar
El que unànimes pondereu com prolífica proesa que obsolet el futur fa.

Sóc català, distant estilista qui çajús us veu metanoics, prons, híbrids, abortius,
Per tot obstacle transgredits, per tota violència corromputs, encefalítics,
Trèmuls, amb crosses, epiglòtics, tèrbols, adolescents i evaginats.

Amb quin palpable crit no esberl meteòric l'opacitat del cel,
Mac a llorda tarja de d'hermètic Olimp, monàstic recer dels febles farsants,
Amputats titellaires de qui les decebents narracions, exposades, s'han foses.

Mediocres untuosos de la fotesa retòrics qui el profà campió, herètic, descompon.
Llurs patètiques torturants bombolles, indignitats dogmàtiques,
Amb insolència mon ceptre fa esclatar — i en plouen a l'atzar fems antediluvians.

Intransactre, mai petjant cap branc fressat i menys relliscant per sòlites empiuladures,
En imperible llosa epitàfica fenc al capdamunt, entre didàctiques escultures,
Per a la incoherent posteritat: *N'Aristarc — crític duríssim — hi conreà verdures*.

~o~o~

Aristarc Verdura, mort

Com adés ça enrere n'Erisicte, qui assassinà arbres i punit per la natura mateixa, nafrada al viu del tendrum, hagué (condemnat doncs per la Mare) d'esdevindre autòfag, així n'Opili, qui el 1999, per l'emètica mimesi empès a fotre com la voluda ignara, i per això, havent perduda tota noció de rigorós balanceig de les dades ofertes, cruspit pel bertrol de la mistificació esbombada pels mitjans, es ficà eixelebradament doncs a consumir encara que no tingués gens de gana, o en tingués de faisó infinitesimal, i sempre artificialment provocada per les insípides, molt betzols, propagandes (i els infinitèsims els millors matemàtics sempre els hem presos per zeros, i doncs els hem tinguts degudament per abstractes o sense vàlua ni influència), fins que, és clar, com no podia escunçar-se altrament, amb els seus còmplices farts i repugnants, ell i els altres llefres molt pecs, van col·lapsar l'antiga harmonia, ara doncs esdevinguda novament caos, confonent ara ell, amb el seu enteniment enverinat per l'ambient pol·luït, *ésser* amb *mantindre's viu* (la dada ontològica "ésser" amb el simple detall tròfic "menjar per a no morir"), n'Opili, per excés de fam, aquesta vegada, en operacions mútues amb d'altres, esdevinguts tots plegats espontanis cirurgians (a part el fet "normal" en aquelles circumstàncies terminals que qui podia escorxava algú, la víctima de mantinent i traïdorencament assassinada – la xagna amanosa de l'arquetípic esparver – i la rosegava a l'indret del banal tort mateix, tant com podia, car hom ensumava carn i allò s'omplia immediatament d'hienes i voltors humans), es feien recíprocament, com dic, forats al cos i es llevaven òrgans i greixos excedents amb què llavors es nodrien, tot i que no els en calgués tant com prou fenyien, fingien, creure's: prou podien altrament d'antuvi haver cremat el greix excessiu que feixugament encara traginaven, mes, és clar, els malparits, malavesats rai, malvestats rai — tot fos omplir el pap.

Es torç — em dic, antropòleg un pèl xenòfil i tot qui sos cars espècimens tanmateix esguarda com ara vaixells ambigus i convulsos — *es torç, crec, massa la clina, violant doncs fort les lleis de l'equilibri.*

I capficat rai amb mes xifres i requadres. Car quin laberint de perverses tendències i sobtats clinàmens, oi? Cloc els ulls i, esvaït ans quimèric, apareix llavors l'ambient on tot creixia, es desenvolupava.

Amb ulls d'etnòleg, amb ulls doncs equànimes i enfonsats amb lleure tant als horitzons pretèrits com als vinents, me'ls esguardava tots plegats per un espiell petit. Vull dir, mos conills porcins.

N'Aristarc n'era el més golafre, i doncs destructor. Verdura que veia verdura que es cruspia i ensems malmetia perquè mai pus ressorgís. Presumia de gras i d'acabalat i de propietari i de mestre de bòfies, jutges, exèrcits, periodistes, proletaris, capellans i d'altres esclaus.

Home daurat qui molt tifeges,

Si mitjamerdegessis menys,
Potser gosaríem passar la tanca
Sense gaires pors de trepitjar palters.

El qui portava aquell escrit altrament inintel·ligible fou encontinent assassinat i devorat. Em pessigollejaven els panxells dels dits. Només pitjant un botó el brutal i sos sequaços els hauria fets desaparèixer. Mes me n'estava; com podia l'investigador com cal deixar d'ésser neutre i imparcial? Qui voldria mai comprometre la deguda precisió científica? És axiomàtic que tot fenomen es val tot altre. Diré, com n'Ammoni, de qui les vehements dendrites llurs luxes sinàptics teixien incisives troques de pensades exquisides, que la precisió del científic es mesura pel baròmetre de la seua absoluta objectivitat. "Hi és com si no hi fos, i és aleshores que tot àtom, creient-se sol i en la intimitat, poc anc feny, fingeix, fer altre que el ha de fer per pròpia voluntat." El principi de la incertesa doncs batut; no pas alterant-ne (de la cosa) doncs les propietats pel fet de fotre-hi l'ull, o pitjor, el dit (al gallet). "No n'intersequéssiu pas (dels observats) gens llur sobirania. Febríssiu per comptes només tot allò rovellat, en vostres mitjans d'observació, i prou, mos cars minyons", això escrigué mon mestre, i prou que ho seguia fins ara que mai no m'ha calgut desdir-lo, ca?

N'Edmon Acròbata, equilibrista l'abdomen del qual el veies atrofiat com el de cap antic maniquí, esguerrat, esmerlit i geperut com era, com ara cap canviot qui les bruixes — havent-te robat el bell infant — per comptes llavors a l'escaleta et cagaren, ara, amb mostatx acadèmic, fent-se el llefec, el seu receptacle desmanegat que cap gastroenteròleg amb dos dits no hauria pas certificat com a prou hàbil per a encara pair re, amb ulls inescrutables de llamprea o anguila, i trau a la faç reduït pel desús, i sobre desdentegat (com l'agòmfia aurora d'un Sol com més anem més escarransit ans enfredorit), assajava en aqueix raconet de xuclar d'amagatotis un bon embalum de certa indeterminada putrefacció plena de mocs, potser vírics virosos romanents de qualque altre rèptil, d'insípida reputació, lleig com egagròpila, mort qui sap els mesos que fa de qualque gam de rel també termonuclear, o, si això doncs no, potser que fos carn corrompuda, residus deleteris de qualque gegantí coleòpter mort de vell i no pas per ningú fins ara detectat; i no pas aitampoc que aquella repulsiva oradura no se l'hagués n'Edmon cruspida de viu en viu, ni crua, com ara es disposava a fotre, tret que, és clar, amb lleure i permís, prou s'hagués, com tothom, més estimat rostir-la en graella i amanir-la amb cap mosaic d'essències i síntesis de suc de peix i de ceba, i de crancs i sabaters de riu, i d'esmaltats papallons i espiadimonis de fonteta qui saurí psicòtic tot just ha esbatanadament exorcitzada, tret que ni estoneta ni menys encara llicència poc havia, pobrissó, i poc doncs així mateix que li fos llegut (ni pel temps robat ni pels ulls i nassos dels molt tenaços vigilants) de ficar-se al pap re que abans n'Aristarc mateix o algun dels estiracordetes i merdacaners del seu escamot de cruels llunàtics (quin florilegi de lascius terroristes, eh?), no ho hagués triat i tastat i, si s'esqueia, en acabat tragitat; i el veies doncs aleshores atansar-se, com qui es carda el paisatge, fornicador de fiters, macs i terrossos, arrossegant-s'hi, devers la cobejada safarosa teca, quan, com dic, els mimètics aliens de l'agre baló boterut d'òrbita oculta qui ja vingueren, dansant de panxa com soldanes i odalisques, a abduir tothom qui enxampessin i a transformar alhora el món en un bordell suspès al buit, a caire d'abís infinit, a frec de dissolució, semblaren haver tornats, despertats de llur mil·lenari eixiverniu, a fotre la mateixa tasca d'abolir anacròniques civilitzacions, tret encara que no eren pas els malignes savis extraterrestres aquesta vegada, ans els heroics criminals de l'eclèctica colla dels alfes qui balístics i amb hòrrids visatges li cauen tot de sobte damunt a fer-li la doctrina, i quin desfici i quina esgarrifaó llavors l'estancat inerme Acròbata, de qui els ossos, com trepidants bambús, simultanis toquen chors de bacanal i avien xiulets de líriques follies, alhora que cuiden eixir-li de l'estricte perímetre del seu cos tan succint, per a solaç dels seus innombrables paràsits moribunds, mentre així estimulats (per aquella obra mestra de l'orquestració òssia) els molt rudes atacants ceballudament se li abaten a onades descordades, d'on, per manca de prou trellat, i doncs per excés de passió, que ells amb ells topin i s'inundin com adés les pluges constants de granotes apilades, i, qui poc qui molt, tothom rebi batzacs rai i ningú no romangui gaire intacte; sinistra farsa tot plegat que el meu ull vidu a la finestrella no pas gens evita, un pèl fascinat i tot, d'anar captant a graus negligibles, de tal faisó que li sembli pel·lícula de cine, pebrada austerament per drings llunyans d'enyorós violí, mes vet ací que disruptiu el sabó de la mort ve a fer-hi dissabte potser on menys qualcú o altre no s'havia cregut, car prou veies en acabat que entre els qui restaven dempeus el datpelcul cuguç de n'Aristarc poc s'hi comptava, i com doncs llavors no aprofitaven els seus desagraïts rancuniosos segons per a rompre tot pletge erroni i, tot esquarterant-li el generosíssim cos, per a ficar-se de mantinent a repartir-se'n l'abundantíssima carn, com bons germans d'antuvi qui garbellen els millors mossos i ensems s'acaronen sexes i tot, mes tot d'una, un pic més tard, sortint de tota ratlla que els contingués, és clar, i a la mercè de llurs disposicions de carallot salvatge, havent-lo trinxat com al morter, trinxant-se alhora mútuament, com donzells a la lliça qui pugnen desancorats per a fer detonar els caps dels adversaris i alhora, ah mesquina delusió típica de cada pec il·lús, esdevindre al capdavall prou provisori transitori efímer cap de tribu antropòfaga, sí ves, què hi farem, amb tots els subordinats només atents que tu també tinguis, per massa golut, collons, un "accident".

[Pugnaç corcó, el darrer dels aliens encara enjovat per l'espectacle del vell món ensorrat badallava ara, i semblava al capdavall decidir-se per jaquir de servar proa al vent, i seguir per comptes ja el sa costum dels companys qui, en acabat de fer cap i transformar l'indret d'aterratge en la típica serralada de marbre viat, lleugerament avinagrat, farcida, entre altes vedrunes, de perfectes circuits i amples planures totalment llises, on, sempre a les envistes de la vasta nau ara camuflada al paisatge que hom titllaria tanmateix d'extraordinari, hi ballaven, letals simpàtics aliens plens de goig, com babèliques granotes, o, si amb l'hivern s'hi posava glaç, hi patinaven i relliscaven com monstruosos vailets entremaliats, cabeilis adorables qui nogensmenys, per llur fabulosa lletjor, prou embasardirien hidres i gorgones i tot, fins que, ujats ujats, no se n'anaven, com dic, tots a clapar, durant mil·lennis rai, i fins a la propera… fins a la propera… fins a la pro… pera ex… cur… excursi… ó.]

~o~o~